Đại Não Phủ Đại Tướng Quân

Ái Dương Thê

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiểu Yến Tử Trở Thành Triệu Mẫn

"Tử Du, tại sao?"

Bàn tay lạnh lẽo của Tử Du siết chặt lấy cần cổ trắng ngần của Tiểu Yến Tử. Trên con thác Vọng Tình. Hai người đang đứng trên một tảng đá lớn, bên dưới là dòng nước chảy siết đổ về phía đại dương. Trận kình phong quất mạnh làm váy của Tử Du điên cuồng nhảy nhót, cũng giống như chủ nhân của nó, đau đớn, căm phẫn. Tử Du hung hăng siết chặt cổ Yến Tử, trong mắt nảy lên một tia oán hận.

Trái tim Yến Tử đau thắt, nàng thậm chí không buồn dãy dụa, bởi vì nàng cảm thấy Tử Du giường như đã trở thành một người khác. Đôi mắt nàng căng tròn đăm đăm kinh hoàng nhìn Tử Du, cô bạn thân nhất, cùng Tiểu Yến Tử lớn lên trong cô nhi viện. Cả đời này đối tốt với nàng nhất cũng chỉ có Tử Du, nhưng tại sao. Tử Du lại tấn công nàng, tại sao lại nhìn nàng bằng ánh mắt căm phẫn như vậy.

"Yến Tử, nếu không có cậu thì tốt biết mấy. Đời này kiếp này tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cậu nữa!!!" Tử Du gằn mạnh từng chữ, đôi môi xinh đẹp cắn chặt đến bật máu, con ngươi đen gằn lên những tia đỏ. Lời nói lạnh lẽo tang tóc cũng đầy oán hận.

Khóe mắt Yến Tử chầm chậm chảy ra một chất dịch nóng hổi. nàng hoàn toàn không biết mình đã làm gì để Tử Du phải oán hậnnàng như vậy. Không phải hôm qua vẫn còn rất tốt sao.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng còn chưa kịp hiểu ra điều gì, bàn tay lẽo của Tử Du dường như tăng thêm lực đẩy. Nội lực tác động, dưới chân bỗng nhiên hụt hẫng. Yến Tử cảm giác được làn gió lạnh như băng quật ngã nàng trên không trung. Tiểu Yến Tử biết bây giờ nàng đang rơi tự do, thân ảnh xinh đẹp kiều diễm của Tử Du dần dần rời xa. Trước khi chìm vào dòng nước lạnh. Yến Tử đã kịp nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tử Du chốc lát đã biến thành quỷ dữ. Căm phẫn hét lớn.

"Chết đi"

"Tử Du, tại sao, tại sao!!!!!"

Khi Tiểu Yến Tử kinh hoàng tỉnh giấc, nàng còn tưởng vừa rồi nàng nằm mơ. Nhưng giấc mơ quả thật quá chân thực, sống động.

Bên tai nàng thanh âm ai oán cứ liên tục gào lên, tiếng khóc thê lương của hơn chục người làm nàng mệt mỏi mở mắt.

Đến khi nàng nhận ra xung quanh là một căn phòng gỗ thiết kế kỳ lạ. Đang là ban đêm lại không ai bật điện, chỉ có ánh nến leo lắt nghiêng ngả. Một giọng nói lanh lảnh trong veo vội la lên:

"Tiểu thư, người tỉnh rồi" Một nữ tử tầm mười ba tuổi, thân y phục lụa trắng dài quét đất hệt như trong mấy bộ phim cổ trang nàng hay xem, nàng ta lao đến ôm chầm lấy Tiểu Yến Tử.

Nàng mơ hồ nhìn quanh, có hơn chục con mắt đang nhìn nàng, tất cả đều mang phục tang cổ đại. Đều gọi nàng là Triệu tiểu thư, còn khóc lóc gào rống bi thiết. Có người chết ư?

Lát sau, thấy nàng trố mắt nhìn quanh, một bà bà tóc đã hai mai sụt sùi lên tiếng: "Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân đã....đã đi rồi"

https://thuviensach.vn

Lão gia, phu nhân? Ai vậy, cha mẹ ta ư? Ta là cô nhi mà.

Tiểu Yến Tử thoáng nhìn lại trên người nàng. Một thân y phục cổ đại nhiều lớp. Đặc biệt phần trước ngực hình như lõm đi, cái chân hình như ngắn hơn. Nàng kinh hoàng bật dậy như lò xa, vèo một phát nhảy xuống giường dưới ánh mắt kinh hãi của chúng nhân, chạy đến trước một chiếc gương đồng soi.

Khuôn mặt này là của nàng, chỉ là hơi trẻ hơn so với nàng lúc hai lăm tuổi. Thân thể này còn chưa trổ mã. Nhìn đi nhìn lại thì đây chính là Tiểu Yến Tử khi còn là trẻ vị thành niên. Nhưng tại sao? Bằng cách nào nàng có thể trở về bộ dáng này.

Nàng cũng không uống thuốc do hội áo đen nào pha chế, sao có thể giống Conan đùng một cái thành con nít được. Nàng thấy xung quanh, từng người đều gọi nàng bằng cái tên Triệu tiểu thư, họ dùng cổ ngữ, rồi còn thân thể hóa trẻ của nàng. Theo tình tiết như các bộ tiểu thuyết ngôn tình mà nói chính là ...

Nàng đã xuyên không.

Bằng cách nào. Xin trả lời là bằng cách Tử Du đẩy nàng xuống vực.

Thật phản khoa học.

Nhưng bộ dạng này cảnh tượng này, Yến Tử chỉ có thể ngậm ngùi gác các bác tiến sĩ khoa học qua một bên mà đau đớn chấp nhận thôi.

Đến khi đại phu bắt mạch cho nàng rồi nhìn nàng ngờ nghệch không nói gì. Cuối cùng chẩn đoán nàng bị mất trí nhớ do chấn động tâm lý. Vậy là tất cả đám gia nhân vừa khóc bù lu bù loa lại như có thêm động lực. Tăng thêm lực rống.

Sau đó họ nói với nàng.

https://thuviensach.vn

Tên nàng là Triệu Mẫn, con gái Triệu Viên ngoại Triệu Tử Thành. Hôm qua đang cùng phụ mẫu đi thưởng trăng thì bị kẻ gian cướp bạc rồi ra sức bức hại. Nghe đồn vì cứu Triệu Mẫn mà phụ mẫu nàng bị đạo tặc chém chết, còn nàng vì chạy trốn mà bị rơi xuống sông, may có người kịp cứu giúp nàng mới thoát chết. Bỗng chốc gia đình bốn người chỉ còn lại Triệu Mẫn cùng đại ca Triệu Phạm Hoa.

Gia đình viên ngoại họ Triệu là gia đình giàu có nhất nhì thành Tây An. Vậy mà chỉ sau một đêm đã bị bức đến đường cùng. Công nhân của các xưởng biết tin chủ nhân của Triệu gia ra đi, biết rằng việc làm ăn của Triệu Gia sắp tới không thể trụ được nữa đồng loạt bỏ việc chạy đến đòi tiền công. Các chủ nợ, ngân quán liên tục tới đòi nợ.

Bên ngoài sương phòng một bước chân vội vã lao đến, đánh bật cửa. Một thanh niên cao gầy mang tang phục. Khuôn mặt nhọn dài trắng trẻo đúng chất một đại công tử con nhà giàu. Đôi mắt khổ sở hằn những vết đỏ, vừa nhìn thấy Tiểu Yến Tử lập tức lao vào ôm chầm lấy nức nở: "Còn sống là tốt, còn sống là tốt rồi. Mẫn Mẫn"

Người này không ai khác chính Triệu Phạm Hoa, đại ca của Triệu Mẫn.

Tiểu Yến Tử nước mắt ngắn dài vỗ vỗ lưng đại ca. Haiz, đành chấp nhận thôi, nàng chớp mắt đã trở thành Triệu Mẫn, chưa kịp nháy mắt đã nhào ra một ông anh trai.

Nhưng điều khiến nàng thật sự khổ tâm đó là.

Tại sao, tại sao sống hai đời đời nào nàng cũng là một đứa trẻ túng bấn. Tại sao nàng không xuyên đến đây lúc Triệu gia giàu khủng bố nhất mà lại là lúc Triệu gia đang trên đà nhập hội với ăn mày.

Ông trời ơi, có mắt không vậy, ta là thiên tài thiên tài đấy.

https://thuviensach.vn

Yến Tử oán thán trong lòng, bề ngoài ai nhìn vào lại tưởng Triệu tiểu thư đang đau đớn vì cái chết của phụ mẫu.

Triệu Phạm Hoa chỉ còn lại Triệu Mẫn là người thân, khỏi phải nói hắn thương yêu tiểu muội này hơn cả mạng sống của hắn. Nhưng Hắn còn chưa kịp mừng vì tiểu muội nhà mình sống xót trở về thì phải đối diện với khủng hoảng của Triệu Gia.

Chỉ trong chốc lát, từ một gia trang giàu có. Triệu gia đã lâm vào túng bẫn, nợ nần chồng chất. một tay Triệu Phạm Hoa chạy vạy ngược xuôi, chạy đến đổ bệnh.

Tiểu Yến Tử sau đó phải thay đại ca quản sự lo hậu tang, trên dưới Triệu gia từng người từng người ra đi. Dần già một gia trang rộng lớn chỉ còn lại Yến Tử cùng đại ca. Yến Tử lúc đó mười lăm tuổi nhưng linh hồn nàng là nữ tử hiện đại hai mươi lăm tuổi.

Chính vì vậy nàng đã không ít lần giúp Triệu Phạm Hoa giải quyết các khoản nợ bằng mánh khoé của mình. Khỏi phải nói Triệu Phạm Hoa bất ngờ như thế nào. Nhưng hắn cũng chỉ có thể nghĩ tiểu muội sau khi chết đi sống lại đã hiểu chuyện, trở nên thông minh và giỏi giang khác hẳn lúc trước ngờ ngệch, nhu mì ít nói.

Tuy có sự trợ giúp của Yến Tử. Nhưng để khôi phục cơ ngơi của Triệu Gia là điều quá khó.

Thời gian trôi qua, đã ba năm kể từ khi Tiểu Yến Tử đến nơi này. Nàng đã trở thành nữ tử mười tám tuổi xuân thì. Bộ dạng bây giờ mới chính xác là bộ dạng của Tiểu Yến Tử trước khi bị xuyên đến đây. Yến Tử đã quen với lối sống cổ xưa không điện đài, không internet, không nhà vệ sinh hiện đại, suốt ngày đi nhẹ nói khẽ, dùng cổ ngữ này. Nàng càng ngày càng yêu thương đại ca của mình. Nàng trước đây không có gia đình, đến kiếp này nàng lại có một đại ca, đối với nàng mà nói là vô cùng tuyệt vời.

https://thuviensach.vn

Tuy phủ Triệu rộng lớn lại tiêu điều xơ xác, nhưng luôn tràn ngập tiếng cười. Năm ngoái đại ca Triệu Phạm Hoa đã lấy thê tử. Triệu phu nhân ôn nhu hiểu chuyện cũng đã giúp Triệu phủ không ít việc.

Tuy bây giờ họ không còn ăn mặc sang trọng, sống trong nhung lụa. Chỉ có áo khố giản đơn, cơm ba bữa chỉ có cơm rau dưa đạm bạc cùng canh rau không người lái nhưng chí ít Triệu gia cũng đã từng là danh gia vọng tộc vẫn là gia đình có tiếng trong thành vậy nên đi lại ăn uống vẫn rất là ra dáng quý tộc khiến Tiểu Yến Tử nhanh nhẹn hoạt bát không khỏi thấy mệt mỏi a.

Mấy hôm trước Triệu Phạm Hoa đã được nhận vào làm quản gia phủ Giám Quốc Công, vì bổng lộc mỗi tháng cực kỳ lớn, đủ để Triệu gia trang trải cuộc sống nên Triệu Phạm Hoa thân mang bệnh vẫn nhận lời. Nhưng đến ngày phải lên đường đến kinh thành nhập phủ. Triệu Phạm Hoa lại trở bệnh nặng nằm một chỗ. Triệu phu nhân khóc đến long trời lở đất vì không có tiền chạy chữa cho trượng phu.

Tiểu Yến Tử thương cho đại ca, nàng chí ít kiếp trước đã làm qua không ít việc, kiếp này nàng không thể để cho người bệnh kiếm tiền còn nàng ngồi chơi được, nàng nhớ trong mấy bộ phim khung giờ vàng hay xem, nữ chính cải trang nam du ngoạn thiên hạ. Nghe khoing tồi, nghĩ vậy Yến Tử lại quyết định thay đại ca cải trang nam vào phủ Giám Quốc Công giả danh đại ca làm quản gia mặc kệ bị Triệu Phạm Hoa sống chết can ngăn.

"Mẫn Mẫn, muội có biết nếu bị phát hiện, gia đình ta sẽ phạm tội khi quân phạm thượng, chu di cửu tộc đó. Khụ khụ" Triệu Phạm Hoa khó khăn nói, hắn nằm trên giường, mệt mỏi gào thét.

Tiểu Yến Tử bên này vẫn liên tục gói gém đồ đạc, miệng mồm liếng thoắng.

"Đại ca, nếu bây giờ muội không đi, vị trí đó sẽ bị chiếm mất, số tiền có thể kiếm được từ vị trí đó có thể giúp chúng ta trả được khoản nợ lớn đấy.

https://thuviensach.vn

Nếu không đi sớm muộn cũng chết. Muội rất nhanh nhẹn, huynh đừng lo".

Nói rồi mặc kệ Triệu Phạm Hoa thất kinh khổ sở kêu gào như thế nào. Tiểu Yến Tử nhất quyết thay đại ca chống đỡ cho gia đình. Tây An cách kinh thành xa như vậy, ai có thể nhận ra nàng không phải là Triệu Phạm Hoa chứ. Nói là làm, Tiểu Yến Tử một mạch đi thẳng đến kinh thành xa hoa.

Giám Quốc phủ là vương phủ lớn nhất kinh thành. Chủ nhân của phủ là Lưu Dĩ, Giám Quốc Công nước Sở. Hắn là một trong hai hoàng tử còn sống xót sau cuộc chiến vương quyền của các hoàng tử. Sau khi tiên đế băng hà, đã để lại di chiếu. Truyền ngôi cho thái tử Lưu Hằng, nhưng vì tuổi thái tử mới chỉ mười tuổi, còn quá nhỏ nên để Lưu Dĩ làm Giám Quốc Công cho đến khi thái tử đủ mười tám tuổi. Có thể nói rằng Lưu Dĩ chính là đương kim hoàng thượng tạm thời của Sở quốc. Chính vì điều này, để thuận lợi cho hắn sử lý chuyện triều chính, Lý Hậu đã không ít lần đề nghị hắn ở lại cung nhưng hắn kiên quyết từ chối. Chỉ muốn sống trong phủ của mình.

Người đời thường bàn ra tán vào nói về Lưu Dĩ. Khi các hoàng tử dẫm lên nhau để lấy ngai vàng. Lưu Dĩ lại tình nguyện làm một Giám Quốc Công, không hề có ý định loại trừ Thái tử để lên ngôi Hoàng Đế. Thật sự không ai có thể hiểu nổi tâm tư của hắn. Hắn vốn là người thích sạch sẽ, không ai có thể chạm vào hắn kể cả Lý Hậu hay Thái tử , hắn càng không thích nữ nhân.

Năm nay đã hai mươi ba tuổi nhưng vẫn chưa thành thân mặc cho Thái Hậu nhét bao nhiêu nữ nhân, hắn cũng không hề chạm vào. Có người còn nói hắn thích nam nhân. Có người bênh vực hắn một tay lo hết chuyện thiên hạ, không có thời gian lo chuyện nữ nhi tình trường.

Những điều này đều đến tai Tiểu Yến Tử, nàng chỉ biết chủ nhân sắp tới nàng phải phục vụ là một người cực kỳ khó tính nên nàng đã học rất nhiều cách như đi nhẹ nói khẽ làm hài lòng chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Vừa đến phủ ngày đầu tiên, nàng đã gần như mệt rã rời, không thể ngờ được, chỉ là một Giám Quốc phủ lại rộng lớn nhường đó. Có thể nói rộng chỉ sau hoàng cung.

Ôn quản gia làm quản gia cho vương phủ từ khi Lưu Dĩ mới mười tuổi, hắn tuổi trẻ tài cao, mười tuổi đã được phong vương tặng phủ. Ôn quản gia năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, đã đến tuổi nghỉ ngơi, không thể ngày ngày quản sự một vương phủ rộng lớn như vậy nên mới tìm người thay thế. Ôn gia vừa thấy Tiểu Yến Tử đã vô cùng không hài lòng. Đường Đường là đích nam nhà Triệu Viên ngoại lại ốm yếu như nữ nhi, làm sao có thể giúp lão quản cả vương phủ to lớn nhường vậy.

Nhưng chốc sau Ôn gia mới thấy mình đã lầm. Tiểu Yến Tử thông minh nói một hiểu mười, còn nhanh nhẹn hoạt bát, phân phó cái gì ra cái đó, ăn nói nhỏ nhẹ điềm đạm rất được lòng ông.

Tiểu Yến Tử thấy Ôn gia hài lòng thì không khỏi vui mừng, nàng được sắp xếp một chỗ ở cách phòng chủ nhân một viện để chủ nhân có thể phân phó bất kỳ lúc nào.

Vào phủ ba ngày, Tiểu Yến Tử đã quen với mọi ngóc ngách trong vương phủ nhưng chủ nhân lại chưa một lần diện kiến.

Nghe nói Lưu Dĩ bận rộn trên đương triều đến quên ăn quên ngủ, không thể rời tay mà về phủ nghỉ ngơi chỉ đành ở lại luôn trong cung.

Nghe nói hôm nay Lưu Dĩ về, cả vương phủ như bận rộn hẳn lên, từ nha hoàn đến nô bộc đều vô cùng khẩn trương quét dọn sạch đến không còn một hạt bụi chào đón chủ nhân trở về.

Tiểu Yến Tử càng khẩn trương hơn, lần đầu diện kiến chủ nhân, chỉ sợ hắn không hài lòng.

Tất cả mọi người trong vương phủ đều ra ngoài cổng đứng chờ sẵn.

https://thuviensach.vn

Phía đằng xa, một đám người ngựa đang đi đến, dẫn đầu là một chiếc xe ngựa to lớn khắc trổ tinh xảo. Hai bên là thị vệ và cấm vệ quân, đằng sau là một đoàn mười mỹ nữ xinh đẹp hoa lệ.

Xe ngựa dừng trước cổng phủ. Người trên xe nhẹ nhàng vén màn bước xuống.

Tất cả hạ nhân cùng cung nhân đều đồng loạt quỳ xuống thi lễ với Quốc Công đương triều.

Tất cả con đường trước phủ bị thị vệ cùng cấm vệ quân chặn hết, mọi người già trẻ lớn nhỏ đều quỳ rạp dưới chân một người. Cảnh tượng này chỉ có thể diễn ra đối với đương kim hoàng thượng dương triều mà thôi.

Người trên xe vừa bước xuống. Mùi cổ hương thoang thoảng theo làn gió vờn quanh mũi Tiểu Yến Tử, nàng ngó ngang ngó dọc, thấy xung quanh mình đám hạ nhân đều lộ rõ vẻ sợ hãi cùng kính trọng, tuyệt nhiên không dám ngẩng mặt liếc nhìn người kia. Không chịu được tò mò Tiểu Yến Tử ngẩng mặt lên nhìn ngắm người trước mặt.

Nam nhân cao lớn thừng thững núi, bả vai rộng lớn vững chắc, tấm thân dài rộng oai phong, một thân trường sam bạch kim tinh xảo toát lên dáng vẻ quý tộc, trên cổ áo và cánh tay có thêu cành mai uốn lượn như tranh vẽ, khuôn mặt tuấn tú dưới ánh nắng ban mai càng thêm hoàn hảo. Đôi mắt phượng xinh đẹp phát ra tia u lạnh, rèm mi buông nhẹ như làn sóng xô bờ, mày lưỡi mác dài tới tận mang tai thể hiện tiết độ cương trực nghiêm nghị, môi mỏng nhẹ khép hờ hững, mái tóc đen mượt dài đến thắt lưng thỏa sức tung bay cùng gió. Trong phút chốc Tiểu Yến Tử thấy tim nàng đập trễ mất một nhịp.

Có một điều ở Lưu Dĩ mà không ai có, chính là khí thế cường đại phát ra từ đôi mắt thanh u khiến người nhìn không dám nhìn thẳng. Vừa liếc qua đã thấy sởn gai ốc. Vậy mà Tiểu Yến Tử lại như kẻ mộng du, chìm đắm trong

https://thuviensach.vn

đôi mắt u lạnh ấy. Nàng sống hai đời, đến đời này mới nhìn thấy một người có đôi mắt vô hồn, lạnh lẽo như vậy. Trong phút chốc Tiểu Yến Tử thật sự muốn có một ngày nào đó làm cho ánh mắt kia dịu đi tia u lạnh, ấm áp tràn đầy sự sống. Rồi sẽ có một ngày như vậy.

Lưu Dĩ cảm giác có một tia mắt đang chiếu thẳng vào mình. Từ trước đến nay chưa từng có có kẻ dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Tò mò, hắn liền đưa mắt đi tìm kiếm kẻ to gan ấy là ai. Bất chợt hắn nhìn thấy đôi mắt trong veo to tròn, không chút tà niệm của một nam nhân y phục vải khố đơn sắc đang quỳ trước cổng thô lố nhìn hắn.

Một tên tiểu tử? Không quen.

Lưu Dĩ thu ánh mắt lại không buồn nhìn tiếp.

Tiểu Yến Tử bị tia nhìn u lạnh đâm vào lòng ngực lập tức giật thót cúi đầu xuống tránh đi.

Lưu Dĩ gọi Ôn gia tới, nhướng mắt vào đám nữ tử xinh đẹp vừa về cùng hắn nói:

“Tìm chỗ nào nhét các nàng vào, đừng để các nàng xuất hiện trước mặt bổn vương”

Nói xong không để chúng nhân kịp phản ứng, hắn một mạch đi thẳng vào trong. Bóng bạch kim cùng đám cấm vệ quân vừa đi khuất, chúng nhân lại nháo nhào lên ai vào vị trí nấy, không được chậm trễ. Ngoài này chỉ còn lại Tiểu Yến Tử ngơ ngác đứng nhìn.

Chỉ là đón chủ nhân của vương phủ thôi mà nàng cảm thấy như có một trận bão giất cấp mười mấy vừa đi qua vậy. Rét run. Nàng rùng mình một cái lại nhìn đám nữ tử xinh đẹp hoa lệ kia.

https://thuviensach.vn

Hiểu, vậy là lời đồn không hề sai. Giám Quốc Công thật sự không thích nữ nhân. Nhìn đám nữ nhân hắn miễn cưỡng mang về chắc chắn là người do Lý Hậu nhét vào. Lý Hậu là mẹ ruột của hắn, đối với đứa con tài năng kiệt suất, anh tuấn có thừa lại không chịu thần thân khiến bà không ít lần đau đầu. Những lần bà nhồi nhét nữ nhân cho hắn đều bị hắn không khách khí quăng đi.

Tiểu Yến Tử nhìn đám nữ tử mặt mày méo xệch vặn vẹo bị Ôn quản gia cho người mang đi đến Tây Phòng. Nơi đó không khác nào lãnh cung, sống không bằng chết thật sự có chút cảm thông.

Nếu các nàng sống ở thời hiện đại, với sắc đẹp đó, các nàng chắc chắn sẽ làm diễn viên, thật phí phạm.

Tiểu Yến Tử được dặn dò ngày mai sẽ sang phòng Lưu Dĩ thỉnh an báo danh. Bây giờ hắn mới trở về cần thời gian nghỉ ngơi.

Nàng thân nói là quản gia mới nhưng Ôn gia một ngày còn chưa rời khỏi đây nàng còn một ngày nhàn hạ.

Nàng buồn chán ngồi trước cửa phòng nhìn bầu trời trong xanh. Nếu nàng không bị Tử Du cô bạn thân từ thuở bé bức chết, nàng đã không đến đây.

Tiểu Yến Tử bước đến ngồi xuống một bàn đá trong viện quản gia. Bàn đá được đặt ngay dưới Cây Tầm Xuân, nàng nhẹ nhàng đặt một chiếc cổ cầm mang theo trước khi rời Triệu gia ra gảy. Khi còn học tại học viện nghệ thuật, cổ cầm là loại đàn nàng yêu thích nhất.

Tiếng đàn du dương cất lên, nàng không quên ca lên một khúc quen thuộc đã từng cùng Tử Du hằng đêm ngân nga.

---

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ rất mệt, nhưng hắn không thể vào giấc, có lẽ là vì ban ngày, đầu hắn lại không thể thư giãn.Có quá nhiều chuyện phải lo nghĩ khiến hắn căng thẳng, hắn mệt mỏi xuống giường ra ngoài hít thở không khí.

Vừa nhìn bầu trời trong xanh, khuôn mặt hắn đã giản ra không ít, bước vài bước ngắm nhìn khung cảnh quen thuộc, bỗng nhiên hắn nghe thấy tiếng đàn đâu đó vang lên.

Từng nhịp đàn nhẹ nhàng như đang kể một câu chuyện. Tiếng đàn bồng bềnh du dương như nhịp nước. Hắn mơ hồ đi đến nơi phát ra tiếng đàn. Mọi chính sự trong đầu bỗng nhiên tan biến.

Hắn đi qua vài dãy phòng, đến một khu vườn nhỏ, dưới nhánh Tầm Xuân có đặt một bàn đá. Trên bàn đá có một cây cổ cầm. Một tên tiểu tử nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng trẻo đang chìm đắm trong điệu nhạc, thân áo xám dài theo gió bần bật bay. Mái tóc đen mượt được búi cao lên tận đỉnh đầu, cố định bằng một đường vải đen, đôi tay nhỏ nhắn thuần thục gảy lên từng thanh âm dịu dàng.

Lưu Dĩ đứng yên ngắm nhìn tiểu tử gảy đàn.

Tiểu tử bỗng nhiên cất tiếng hát, chất giọng du dương như thần tiên đưa lối. Lời ca bâng khuâng làm lay động trái tim:

Không thể nhìn thấu linh hồn chàng đang lạc bước nơi đâu.

Một cơn gió thoảng qua, một giấc mộng bừng tỉnh.

Tình yêu như định mệnh nào ai đoán trước.

Trái tim chàng rốt cuộc vì điều gì mà bị mê hoặc.

.....

https://thuviensach.vn

Tiếng hát dập dìu như gió xuân, sóng sánh như dòng suối, ấm áp dịu dàng. Lưu Dĩ thấy trong lòng có chút thoải mái, hắn im lặng nhắm mắt dưỡng thần, thư thái dùng đôi tai lắng nghe thanh âm hòa tan với gió mây truyền đến tai hắn, chất giọng tuyệt vời nhất từ trước đến nay hắn từng nghe thấy.

Bất chợt thanh âm kia dừng lại. Lưu Dĩ cảm thấy khó chịu, hắn chỉ vừa mới nghe được một lúc, còn chưa thấy thỏa mãn. Giọng hát mị hoặc đó tại sao lại đột nhiên làm hắn mất hứng như vậy. Mày lưỡi mác của hắn nhíu chặt. Khó chịu mở mắt.

Lưu Dĩ thấy tiểu tử kia đã ngừng hát, đôi mắt đen láy tròn như hạt lựu há hốc nhìn hắn. Nhìn là biết tiểu tử vừa phát hiện ra hắn, kinh ngạc đến mức ngưng đàn. Hắn nhớ ra, tiểu tử kia chính là kẻ dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thấy tiểu tử bất động như tượng, một cành tầm xuân nhỏ rơi trên đầu tiểu tử trông càng khôi hài, trong lòng buồn cười nhưng bề ngoài vẫn giữ bộ mặt nghiêm nghị. Trước nay hỉ nộ ái ố đều dấu trong lòng chưa từng bày tỏ ra ngoài, hắn đã quen như vậy rồi. Lưu Dĩ cảm thấy tâm tình đã thoải mái đi không ít, không nói không rằng quay lưng bỏ đi.

Một mạch về phòng, nằm xuống an tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Đã lâu lắm rồi, kể từ khi mẫu thân hắn qua đời, hắn mới có được một giấc ngủ ngon như vậy.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gặp Lại Chàng.

Tiểu Yến Tử chắm chú dán mắt vào bóng nam nhân cao lớn đã đi khuất, nhất thời cảm thấy trong lòng hư thoát. Người lúc nãy nàng nhìn thấy không phải là chủ nhân của vương phủ. Người đại dám thiên hạ, đứng đầu triều đình Lưu Dĩ sao.

Nhưng hắn ở đây làm gì? Không phải đang ngủ sao? Không lẽ hắn bị mộng du!!!

Tiểu Yến Tử kinh hoàng như kiến trên chảo lửa, ngồi xuống đứng dậy lại ngồi xuống. Không biết có phải vừa rồi là nàng gãy đàn, ồn quá khiến hắn khó chịu không. Nàng quên mất chỗ nàng cách hắn chỉ một đình viện. Đừng nói đàn, hát thôi cũng đủ để hắn nghe thấy.

Tiểu Yến Tử bắt đầu sắp xếp một loạt lý do bao biện, nàng sợ chiều qua thỉnh an bị hắn khiển trách thì làm thế nào.

Nàng bắt đầu nghĩ đến đầy đủ biện pháp, hay là nói nàng mộng du nên không làm chủ được hành vi, hay là nói dạo này đau họng nên luyện thanh một chút.

Tiểu Yến Tử đau khổ chờ đến buổi chiều, bị người của Ôn quản gia gọi qua, lên khách phòng vấn an Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

Khỏi phải nói bạn Yến Tử nhà ta sợ như thế nào, nàng ngay từ lần đầu nhìn thấy hắn đã bị khí thế của hắn đàn áp. Vậy mà bây giờ còn trực tiếp đối diện với hắn, quả thật quá sức a.

Tiểu Yến Tử thậm thụt nửa ngày mới dám mò đến khách phòng. Thấy Lưu Dĩ đang cầm một cuốn sách, trên bàn tách trà còn bốc khói. Khí thế cường đại của hắn cứ như là bản chất của hắn, cứ thế mà toát ra, không cần dùng ánh mắt cử chỉ hay lời nói. Chỉ ngồi một chỗ cũng khiến người ta sợ hãi.

Ôn quản gia đứng một bên, đang báo cáo về tình trạng vương phủ mấy ngày hắn đi vắng. Thấy Tiểu Yến Tử chầm chậm đi vào mới giới thiệu:

“Quốc Công, đây là quản gia mới của phủ, sau này sẽ thay lão quản lý vương phủ” Ôn quản gia hướng ánh mắt qua Tiểu Yến Tử “Mau qua đây thỉnh an Quốc Công”.

Tiểu Yến Tử nuốt nước bọt, thật sự từ kiếp trước đến kiếp này, nàng lần đầu gặp một người ngồi yên bất động, chăm chú đọc sách mà vẫn phát ra khí thế đáng sợ khiến chân tay người ta bủn rủn. Nàng ngậm nửa ngày trời mới dám cúi đầu thi lễ.

“Triệu Phạm Hoa than kiến Quốc Công”

Lưu Dĩ vẫn không đổi sắc, hắn dùng ngón tay thon dài lật trang sách, chậm rãi hớp một ngụm trà hỏi:

“Bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Yến Tử cùng Ôn quản gia và đám hạ nhân gần đó vừa nghe thấy câu hỏi của Lưu Dĩ đã bất động như xác chết.

Đám hạ nhân đau đáu nhìn tên tiểu tử đang đứng trước mặt chủ tử của họ. Chủ của họ trước nay đều không hề quan tâm đến đám hạ nhân tên tuổi

https://thuviensach.vn

là gì. Nếu muốn phân phó chỉ trực tiếp nói với Ôn quản gia hay thị vệ thân cận mà thôi. Nay lại hỏi tuổi của một tên tiểu tử, thật kỳ lạ.

Tiểu Yến Tử đổ mồ hôi lạnh, líu lưỡi trả lời: “Bẩm, hai mươi tuổi”

Thực ra tuổi mà Tiểu Yến Tử ở kiếp này là mười tám tuổi, nhưng nàng giả làm đại ca của nàng nên mới phải khai gian tên tuổi.

Lưu Dĩ nhìn cũng không nhìn nàng chỉ hỏi:

“Ngươi học đàn từ đâu”

Thôi xong, Tiểu Yến Tử cảm thấy đời này mình lại tiêu rồi, bị Quốc Công nhắm trúng, chắc chắn không tới mấy canh giờ nữa nàng sẽ bị đá khỏi phủ.

Tiểu Yến Tử run run trả lời: “Là tiểu nhân tự học”

Lưu Dĩ chính thức rời mắt khỏi sách, hướng đôi mắt thanh u nhìn Tiểu Yến Tử, nàng giật mình cúi gầm mặt xuống trốn tránh.

Hắn tính toán nói gì đó nhưng bên ngoài. Lam thị vệ vội vã chạy vào ôm quyền kính cẩn.

“Bẩm Quốc Công, một nữ tử do Thái hậu đưa về bị đưa vào Tây phòng đã uống thuốc độc tự vẫn”

Hai mắt Lưu Dĩ lạnh đi nửa phân. Khuôn mặt hắn càng tăng thêm sự nghiêm nghị. Hắn lạnh lùng phất tay đi thẳng một đường đến Tây phòng.

Đám hạ nhân cùng Tiểu Yến Tử vội vã đi theo hóng chuyện.

Bên trong Tây phòng, đám nữ tử lớn lên với khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn đang ôm thi thể một nữ tử khóc.

https://thuviensach.vn

Vừa thấy Lưu Dĩ đến lập tức nín khóc, quỳ xuống thi lễ.

“Nói, vì sao chết”

Giọng Lưu Dĩ trầm trầm kèm theo lãnh khí khiến cho chúng nhân hoảng sợ.

Một nữ tử không dấu sợ hãi dũng cảm lên tiếng.

“Bẩm Quốc Công, chúng thần thiếp đều là nữ nhân được chọn vào cung làm nữ nhân cho hoàng thượng. Thái hậu muốn chúng thần thiếp hầu hạ cho Quốc Công, nhưng ngài không cần chúng thần thiếp, Như Lam tỷ không chịu sống ở đây đến già rồi chết đi nên mới...”

Lưu Dĩ dẳn đôi mắt lạnh kia vào thi thể sớm đã cứng ngắc của nữ tử kia, hắn gằn giọng.

“Dám tự vẫn trong phủ của ta, mang âm khí vào đây, tội của nàng ta, để người nhà nàng ta cùng các ngươi gánh”

Thanh âm u lạnh khiến cho chúng nhân có mặt ở đó nhất thời lạnh gáy.

Ai cũng biết Lưu Dĩ rất ghét ai mang phiền phức đến cho hắn, hắn một khi nổi điên lên, không từ một thủ đoạn mà khiến đó sống dở chết dở. Nay có người dám tự vẫn ngay dưới mí mắt hắn, người xung quanh nàng ta lại phải gánh hậu quả.

Thanh âm trầm của hắn lần nữa vang lên:

“Người đâu, bán các nàng vào Lâm Phượng Lâu, để các nàng thỏa mãn hầu hạ nam nhân”

Lời vừa dứt đám nữ tử mặt đã cắt không còn giọt máu. Lâm Phượng Lâu là đâu chứ, vào đó thì sẽ bị người ta hành hạ đến còn nửa cái mạng. Tiểu Yến Tử bên này nuốt khan một tiếng. Cảm thấy người này quá tàn nhẫn rồi.

https://thuviensach.vn

Một nữ tử nghe xong vội lao đến ôm chân của Lưu Dĩ khóc lóc. Không khách khí Lưu Dĩ vung chân tách nàng ra khỏi hắn. Hắn vốn dĩ ghét bị người khác chạm vào. Nàng đau khổ lăn long lóc nhìn hắn cởi bỏ lớp áo bị nàng vừa bị nàng túm lấy như vừa bị dính phân, lập tức quăng áo đi.

“Xin hãy tha cho thần thiếp, thần thiếp sai rồi, phải làm sao ngài mới tha cho chúng thần thiếp.”

Lưu Dĩ hậm hực bị người khác đụng vào, tính toán bỏ đi, nghe nữ tử nói vậy quay đầu hừ lạnh một tiếng:

“Nếu ngươi có thể rèn được kiếm thượng hạng, ta sẽ tha cho các ngươi”

Kiếm thượng hạng, chúng nhân đều biết chuyện rèn kiếm thượng hạng đang là vấn đề lớn của quốc gia. Lưu Dĩ ngày đêm bận rộn chính sự chính là vì điều này, nếu một nữ tử có thể rèn được thì đâu cần hắn làm Quốc Công.

Hắn đang tính toán rời khỏi nơi bẩn thỉu này thì bị một bóng xám chặn đường.

Tên tiểu tử gảy đàn lúc nào cũng co rúm như một con nhím nay lại dám đứng trước mặt hắn, nhìn vào mắt hắn, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc nói.

“Nếu có thể rèn được kiếm thượng hạng, ngài thật sự sẽ tha cho các nàng ấy?.”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Rèn Kiếm

Lưu Dĩ trừng mắt đáp:

“Lời ta đã nói ra, tuyệt không phải nói chơi”

Tiểu Yến Tử long hai mắt lên nhìn hắn, quả quyết đáp:

“Vậy hãy để tiểu nhân thử một lần”

Lưu Dĩ vẫn giữ bộ mặt nghiêm nghị, đôi mắt hắn không dời khỏi người tên tiểu tử kia. Chỉ là một tiểu quản gia, có bản lĩnh rèn kiếm thượng hạng mà khắp thiên hạ đều không làm được ư. Nực cười!

“Nếu như ngươi không thể rèn được” Lưu Dĩ chầm chậm nói “Chính ngươi sẽ thay các nàng ta chịu phạt”

Tiểu Yến Tử cảm thấy chân tay bủn rủn. Phàm là người hiện đại, nàng đương nhiên biết kiến thức căn bản để rèn kiếm nhưng chưa từng tự tay thực hiện. Nàng chỉ là không nỡ đứng nhìn những nử tử xinh đẹp bị bán đi.

“Vâng” Mặc dù sợ hãi nhưng Tiểu Yến Tử rất kiên định. Nàng không phải người sẽ trơ mắt đứng nhìn người khác phải chết.

Tiểu Yến Tử theo đám người Lưu Dĩ đến một công xưởng, nàng phân phó cho đám đại hán ở đó lấy nguyên liệu sau đó tự mình thực hiện các công đoạn.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ đứng một bên quan sát Tiểu Yến Tử.

Hắn nhìn nàng sắn tay áo lên, để lộ cảnh tay nhỏ nhắn trắng trẻo. Vì là thân thể nữ nhi rất yếu, nàng phải gồng mình gắng gượng mới có thể vác được thanh thép nặng để rèn. Khuôn mặt nhanh chóng lấm tấm mồ hôi, chốc chốc lại tràn đầy bụi than.

Nàng nung loãng Kim loại đổ vào khuôn, nguội lại thành thanh thép. Thanh thép sau đó được nàng được nung nóng đỏ cho mềm ra. Nàng ra sức cầm chiếc búa nặng trịch đập thanh thép cho mỏng xuống, rồi gấp lại thành hai, và lại tiếp tục đập cho mỏng xuống. Nàng bắt đầu thở dốc.

Xong rồi nàng lại nhanh chóng nung cháy đỏ, đập mỏng ra, gấp lại làm đôi, đập mỏng.

Rổi lại được nung đỏ, đập mỏng, gấp làm đôi…

Cứ như thế khoảng 30 lần. Lúc này thanh kiếm không phải chỉ là một khối thép mà là một thanh kiếm thượng hạng vô cùng mỏng vô cùng sáng loáng.

Tiểu Yến TỬ mặt lấm tấm mồ hôi cầm bảo kiếm tới đưa trước mặt Lưu Dĩ.

“Như thế này đã được chưa” Đám thị vệ nhận được bảo kiếm, Tiểu Yến Tử cũng đã mệt lử, ngồi thụp xuống đất thở hổn hển.

Lưu Dĩ cùng đám thị vệ hai mắt sáng ngời ngắm nghía bảo kiếm

“Đây, đây chính là bảo kiếm thượng hàng “

Chúng nhân gào lên vô cùng sung suóng

Lưu Dĩ bỏ qua bảo kiếm đang khiến chúng nhân mụ mị, hắn rẽ đám người xải bước đến quỳ một chân ngồi xuống đất ngắm nhìn khuôn mặt

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử đầy tro, thở hồng hộc, mồ hôi lấm tấm. Hắn nhẹ nhàng hỏi:

“Làm sao ngươi biết được cách rèn này”

Tiểu Yến Tử không thể nói đây là nhờ nàng ở thế giới hiện đại, mọi học sinh đều biết cách rèn cơ bản. Nàng chỉ có thể nói rằng

“Lúc trước tiểu nhân giúp đỡ một tiên nhân đã được ngài ấy truyền lại”

Khóe môi Lưu Dĩ bất giác cong lên một nụ cười.

Hôm nay, tên tiểu tử này khiến hắn hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Có bản lĩnh.

Đó là điều duy nhất hắn nghĩ đến lúc này. Hắn đặt bàn tay to lớn lên đầu tiểu tử, thật kỳ lạ, hắn không hề thấy tiểu tử này bẩn thỉu, ngược lại rất đáng yêu. Hắn xoa xao đầu tiểu tử rồi bỏ đi.

Tiểu Yến Tử mặc đực ra như ngỗng.

Hả, hắn vừa mới xoa đầu nàng, là nàng nằm mơ đúng không. Cái quái gì diễn ra như thế này a a a.

Khi Tiểu Yến Tử tỉnh dậy nắng đã chiếu đến mông, nàng vội vàng mang y phục vào, đã muộn giờ vấn an chủ nhân. Lưu Dĩ đã lên triều từ sớm. Chỉ còn đám hạ nhân quét dọn đang bàn tán.

“Không ngờ Triệu quản gia thật sự rèn ra bảo kiếm, thật lợi hại”

“Ta nói ngươi a, người nhà Triệu viên ngoại lúc trước rất nổi tiếng, người nhà đó có bản lĩnh là điều đương nhiên’

https://thuviensach.vn

“May mà có Triệu quản gia, nếu không đám nữ tử kia đã sớm vào thanh lâu rồi”

“Đúng đúng a, nghe bảo sáng sớm nay họ còn đòi ra khỏi Tây phòng đến vấn an Triệu quản gia nhưng đã sớm bị thị vệ chặn lại, sợ các nàng xuất hiện để Quốc Công nhìn thấy, ngài lại nổi giân thì hậu quả khôn lường a”

Tiểu Yến Tử đứng bên góc nghe người ta bàn tán về mình, lòng không khỏi ngậm cười, mặc dù rất sợ nhưng dù gì cũng làm việc tốt. Nàng vẫn cảm thấy vô cùng viên mãn.

Nàng cũng rất cảm kích Lưu Dĩ, quả thật hắn nói là làm, đám nữ tử kia không những không bị bán đi còn được hắn phóng thích về quê nhà. Trước khi các nàng đi vẫn một mực tìm gặp Tiểu Yến Tử dập đầu đa tạ.

Đến khi các nàng đi khuất Tiểu Yến Tử mới thấy lòng nhẹ xuống. Để một đám mỹ nhân như vậy nhốt trong phòng thì thật là quá tàn nhẫn, các nàng được phóng thích, được tự do, cuộc sống mới thật sự có ý nghĩa.

Lúc Tiểu Yến Tử đang bận rộn sắp xếp lại sổ sách chi tiểu của vương phủ, ngoài kia Lưu Dĩ đã về. Tiểu Yến Tử nghe tiếng hạ nhân hô lên “Quốc Công đã về” thì tính toán ra thỉnh an.

Nhưng vừa nhìn thấy bóng hắn từ xa, bên kia bụi cây, nàng nhìn thấy một hắc y nhân bịt mặt đang leo lên cây. Nàng nhanh chóng hét lên:

“Kẻ nào?”

Hắc y nhân thấy nàng lập tức phóng ám khí tới, rất nhanh Tiểu Yến Tử né qua, hắc y xé gió lao tới như vũ bão, hướng mũi kiếm về phía nàng.

Với một nhất đẳng Karate như Tiểu Yến Tử đương nhiên không phải như nữ tử bình thường.

https://thuviensach.vn

Nàng chụp lại cánh tay cầm kiếm của hắn bẻ xuống, bị bẻ đau hắn vội vã là lên, kiếm rơi xuống, nàng lựa thười cơ tung chân xoay vòng trên không trung tung một cước ngay đầu hắn, còn không quên xuống cho hắn một gối ngay bụng khiến hắc y nằm chổng vó trên đất, máu miệng tuôn ra như suối.

Đến khi Tiểu Yến Tử nhìn quanh thì phát hiện Lưu Dĩ, đám cấm vệ quân thị về cùng gia nhân đã bu đen kín, hai mắt thô lố nhìn nàng, biểu cảm trên mặt là ‘một tiểu tử nhỏ con lại bật được một tên sát thủ cao to như vậy, tin được không’ Kiểu kiểu như thế.

Lưu Dĩ không che dấu ánh mắt kinh ngạc, hắn vẫn còn mang nguyên bộ đồ thiện triều. Phong thái tuấn tú đĩnh đạc của hắn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt kinh ngạc chưa từng thấy của hắn. Mắt hắn đã hơn một khắc không rời khỏi người Tiểu Yến Tử khiến nàng có chút không thoải mái. Hắn đâu thể ngờ được những sát thủ thường ngày phải cần một đám cấm vệ quân cùng thị vệ mới ngăn được nay lại bị một tiểu tử cao chỉ đến ngực hắn hạ knock out. Ngậm một hồi hắn vẫn thấy không thể tin mới hỏi.

“Chính ngươi đã hạ hắn, một mình ngươi?”

Tiểu Yến Tử khó chịu trả lời: “Phải”

Các người đã tận mắt nhìn thấy, còn hỏi cái gì.

“Phụt”

“Ha ha ha ha”

Lưu Dĩ nhịn không được lập tức bật cười lớn, hắn cười như bố sinh em bé, như nông dân được mùa lúa. Tiếng cười của hắn vang khắp vương phủ rộng lớn, khiến cho đám hạ nhân trước giờ chưa từng thấy hắn cười có chút hỏang hốt.

https://thuviensach.vn

Hắn cười đến khi đau bụng, chảy nước mắt mới chịu ngưng. Nếu để cho đám người quan viên nhìn thấy cảnh này, không biết ngày mai họ sẽ đồn đãi ra thứ gì. Hắn mất mấy khắc mới có thể thu lại bộ dáng nghiệm chỉnh chỉ vào tên hắc y nhân mặc mày sung rộp đang nằm thẳng đơ trên đất phân phó cho thị vệ:

“Dọn dẹp hắn cho bổn vương, cắt luôn nấm đất ở đó bốc đi chỗ khác”

Rồi lại hướng mắt nhìn Tiểu Yến Tử khóe môi giật giật có có dấu hiệu bật cười nhưng bị hắn nuốt trở lại, thanh âm trầm ẩm vốn có lại bật lên:

“Theo bổn vương”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trà Đắng

Lưu Dĩ vào phòng chỉ để lại Tiểu Yến Tử đi theo sau, còn lại đám hạ nhân sớm đã bị hắn đuổi đi. Hắn khi thường luôn tự mình thay đồ, mặc dù là Giám Quốc Công, thân phận không khác gì hoàng thượng nhưng hắn rất ghét bị người khác chạm vào, chính vì vậy mọi thứ trên người đều hắn tự làm lấy.

Hắn đứng trước mặt Tiểu Yến Tử thản nhiên cởi bỏ y phục, nàng đã quen nam nhân hiện đại cởi trần, cho đến khi lột sạch đồ mới thấy ngượng ngùng, nam nhân cổ đại đồ lót vẫn là bộ đồ tiết y trắng xóa thùng thình che hết từ đầu đến chân, vậy nên căn bản không hề cảm thấy xấu hổ như nữ tử khác.

“Trà”

Vẻn vẹn một câu, Tiểu Yến Tử nhanh nhẹn hiểu ra, vội vã đi pha trà, nàng thật sự không hiểu, hắn kêu nàng vào đây chỉ để coi hắn thay đồ thôi sao. Nhưng có một điều nàng không hiểu hơn là, trong phủ lúc nào cũng có sẵn trà, nhưng tại sao trong phòng chủ nhân không có sẵn trà mà phải tự mình châm.

Nhưng điều kinh hoàng hơn đối với Tiểu Yến Tử mà nói chính là 'pha trà'.

Nàng không biết pha trà.

https://thuviensach.vn

Oh my god.

Tiểu Yến Tử văn võ song toàn, cầm kỳ thi họa đều là tuyệt đỉnh nhưng từ kiếp trước, pha trà, nấu ăn đối với nàng là một thảm họa. Tử Du từng nói rằng, kẻ nào vô phúc rước nàng về thật sự không được ăn một bữa cơm ngon. Nữ công gia chánh tuyệt không thể là nàng.

Bây giờ nàng lại phải đi pha trà cho đương kim Quốc Công. Phải làm sao đây. Nếu vì trà dở mà hắn trừ lương, cắt bổng lộc hoặc tệ hơn đá nàng ra khỏi phủ thì sao!!!

Càng sốt ruột hơn Lưu Dĩ bên này đã nhanh chóng thay đồ xong, yên vị ngồi trên bàn, tay lật sách ra trầm ngâm.

Bên này Tiểu Yến Tử luốn cuống đổ nước ra vào hai ba lần mới thỏa mãn dâng ấm trà lên. Nàng chỉ lạy trời lạy phật bây giờ lưỡi Lưu Dĩ bị liệt đi, không cảm thấy mùi vị nàng sẽ đỡ bị hắn chôn sống.

Lưu Dĩ chầm chậm đưa lên miệng, Tiểu Yến Tử yên lặng quan sát phản ứng của hắn.

Trà vừa đưa vào miện, lưỡi hắn vừa chạm vào chất lỏng ấm ấm đắng đắng quỷ dị lập tức hai mắt Lưu Dĩ trợn tròn, khóe môi giật giật điên cuồng, mày lưỡi mác nhước cao đến mấy phân. Lần đầu tiên từ khi sinh ra hắn được cảm nhận có một thứ trà đắng thấu ruột thấu gan, đắng thôi rồi tổ quốc ta ơi, đắng vô cùng tận như vậy. Nhưng hắn không thể làm chuyện mất mặt như phun ra, hay nhổ bừa. Chỉ có uống thuốc độc mới làm ra cái hành vi đó. Thân là Quốc Công hắn đành ngậm ngùi dằn bản thân cố gắng nuốt xuống. Hắn nhìn lại ly trà trên tay như nhìn ly rượu độc, oán hận đặt xuống bàn, giương mắt nhìn Tiểu Yến Tử đang mờ mịt đọc không ra biểu cảm của hắn kia.

“Ngươi tính đầu độc ta”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử chấn kinh lập tức quỳ xuống, mặt xanh như tàu lá chuối vội vàng đáp:

“Tiểu nhân không dám, ly trà tuyệt đối không có độc, xin ngài minh giám”

Tiểu Yến Tử thật lòng không ngờ khả năng pha trà khủng bố của mình một ngày lại bị trở thành người nào đó coi như thuốc độc. Thật não nùng.

Lưu Dĩ đương nhiên biết trà không có độc, chỉ là kẻ không biết pha ngâm không đúng bài khiến nó đậm vị đắng mà thôi. Cũng thật hay ho, tại sao cùng là một loại trà, cùng một dòng nước, tại sao vị trà của tiểu tử này pha lại khác người đến thế, hắn đã bỏ vào đó thứ gì chăng. Nhưng Lưu Dĩ vốn không hề đọc sách mà chăm chú quan sát tiểu tử pha trà, không hề thấy tiểu tử bỏ gì cả. Thật kỳ lạ.

Hắn ngồi lại tư thế nghiêm nghị, đôi mắt hắn khi thường thanh u lúc này lại thanh tĩnh khó hiểu. Hắn nhìn nàng đang quỳ trên đất ôn nhu hỏi:

“Công phu lúc nãy của ngươi là của môn phái nào?”

Tiểu Yến Tử bất giác ngước lên.

Không phải đang hỏi chuyện đầu độc sao, tự dung lại chuyển qua chuyện công phu.

“Bẩm Quốc Công, nó chỉ là một môn võ tên là Karate, không thuộc môn phái nào cả.”

“Karate?” Lưu Dĩ nghi hoặc hỏi. “Sao ta chưa từng nghe đến môn võ này”

Tiểu Yến Tử cười thầm: Đương nhiên rồi, nó xuất phát từ Nhật Bổn từ hơn mấy trăm năm sau mới sang đến đất nước này.

https://thuviensach.vn

Nàng nhanh nhẹn đáp: “Vị tiên nhân dạy tiểu nhân rèn kiếm đã dạy môn võ này cho tiểu nhân”

Lưu Dĩ nhíu mày. Lại là tiên nhân.

Hắn cũng không hề nhận ra từ khi nào bản thân lại tò mò về tên tiểu tử này nhiều như vậy.

Bên ngoài có tiếng chân vội vã. Lam thị vệ đứng ở góc cửa ôm quyền:

“Bẩm Quốc Công, Đô thống đại nguyên soái đến cầu kiến”

Lưu Dĩ thu về bộ mặt nghiêm nghị, đôi mắt thanh u lại lần nữa phát ra lãnh khí tựa như cái tên Đô thống đại nguyên soái khiến hắn trở thành một Quốc Công lãnh đạm tàn nhẫn. Đặt cuốn sách xuống, hắn xải những bước chân vững như bàn thạch đi về phía khách phòng. Chợt nhớ ra điều gì đấy còn chưa nói. Vội ngưng cước bộ quay lưng nhìn về phía Tiểu Yến Tử còn đang quỳ trên đất ra lệnh

“Pha cho ta một ấm trà dâng ra khách phòng. Nhớ, phải đậm hơn lúc nãy”

Nói rồi ngoảnh mặt bỏ đi, để lại Tiểu Yến Tử ngu mặt một chỗ.

Không phải hắn coi trà nàng pha như kịch độc sao. Sao đột nhiên lại kêu pha trà dâng khách, không phải là muốn mất mặt phủ Quốc Công sao.

Nhưng thay vì suy nghĩ nhiều, nàng chỉ có thể làm theo lời phân phó của chủ nhân. Pha một ấm trà dâng lên khách phòng sau đó rời đi.

Nàng không hề biết nhờ ấm trà của nàng đã tạo nên một cơn chấn động khủng khiếp.

Nghe đồn sau khi nhận trà, đám người Đô thống nguyên soái cùng quan viên đi theo vừa ngậm trà vào mồm đã lập tức phun ra như vòi rồng, cảnh

https://thuviensach.vn

tượng hết sức mất mặt. Chỉ có Lưu Dĩ một hớp uống hết rồi sống chết cố nuốt sau đó còn nói trà đắng chỉ có hắn mới có năng lực uống. Người không phận không uống được phun ra mới là thượng sách. Câu này ngụ ý đám người kia biết rõ thân phận không nên can thiệp vào quyết định của hắn, sớm lui binh mới là hiểu biết.

Sau đó đám người Đô thống nguyên soái cùng quan viên hậm hực bỏ đi. Sau này câu chuyện Giám Quốc Công Lưu Dĩ dùng ấm trà siêu đắng loại bỏ đám nghịch thần đã trở thành truyền thuyết lưu danh thiên cổ. Người đời còn nói Giám Quốc Công có được phong thái đĩnh đạc, khí thế phóng đại khiến người khác e sợ là nhờ mỗi ngày đều uống loại trà đắng nhất thiên hạ, khiến hắn hết thảy đều không còn sợ trời đất nữa.

Đêm đó ở ngự thư phòng liên tục phát ra tiếng cười vang long trời lở đất của Lưu Dĩ, đám hạ nhân rùng mình nhận ra, trong một ngày mà chủ nhân của họ, người từ khi sinh ra chưa hề biết cười lại cười đến hai lần. Còn cười lăn lộn đến chảy nước mắt. Cũng không ai biết nhờ có tên tiểu tử nào đó chủ nhân của họ mới có một ngày sảng khoái như vậy.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ta Nợ Chàng

Hôm nay tâm trạng Lưu Dĩ rất tốt, sáng sớm thấy thần sắc chủ nhân năm khi mười họa không âm u lạnh lẽo như thường ngày, khỏi phải nói đám hạ nhân cảm tạ trời đất như thế nào.

Nhưng họ đã vui mừng quá sớm. Lúc thức dậy chủ tử hãy còn tốt, nhưng hắn thay đồ xong ra Ngự thiện ăn sáng. Sau đó đồng loạt người trong phủ đến vấn an thì chợt một trận bão tố nổi lên.

Lưu Dĩ quét một lượt đám hạ nhân đến thỉnh an, khuôn mặt rạng ngời lúc vừa thức dậy lập tức biến mất, thay vào đó là mảng thanh u trầm uất khó chịu, hắn trừng mắt nhìn Ôn quản gia nói:

“Thiếu người”

Ai, thiếu ai. Ôn quản gia mờ mịt. Đã hơn mười năm nay, mỗi sáng đều là từng nấy người đến vấn an hắn. Còn có thể thiếu ai được chứ.

Thấy thần sắc ảm đạm hắn của dọa cho chúng nhân một phen hốt hoảng lại không kịp nhớ ra một người quan trọng. Hắn mang theo lãnh khí vào cung thượng triều. Bây giờ là tiết xuân, mặt trời ấm áp, khí hậu hài hòa. Nhưng mọi con đường hắn đi qua từ phủ Quốc Công cho đến điện tất thảy đều đóng băng. Ai nấy vừa nhìn thấy hắn lại run cầm cập không rõ lý do.

https://thuviensach.vn

Đợi khi ông vua băng giá rời đi. Ôn quản gia mới hoàn hồn suy nghĩ xem người hắn nói có thể là ai.

Lão nhìn từ đằng xa, một tiểu tử nhỏ con dặt dẹo chạy tới. Lúc này lão mới nhận ra. Chủ tử của ông thật sự đã để tên tiểu tử này vào trong mắt. Lão nhớ đến lúc Lưu Dĩ hỏi tên tuổi tiểu tử, lão đã rất bất ngờ. Lại càng không ngờ hôm nay Lưu Dĩ lại tìm hắn chờ hắn vấn an.

Tiểu Yến Tử chạy tới khách phòng đã không thấy người đâu. Từ lúc hắn đến đây mỗi sáng đều ngủ dậy quá trễ, chưa có hôm nào vấn an chủ nhân. Sáng nay đã gắng dậy sớm hơn, vậy mà Lưu Dĩ vì tâm trạng thoải mái nên lại dậy sớm hơn bình thường.

Nàng đơn giản nghĩ, ít nhất một lần phải nhìn nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đó hiên ngang lên thượng triều. Cái khí thế cường đại trên người hắn khiến cho thiên hạ phải quỳ rạp dưới chân mà dân gian đồn đãi như thế nào.

Nàng đến phủ này cũng đã được hai tuần, nhưng số lần gặp hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hôm qua vì nàng pha ấm trà dâng khách phòng mà sáng hôm nay bị đám hạ nhân bao vây, hỏi nàng làm cách nào có thể pha được loại trà dở tệ như thế. Thật sự khiến nàng nhục không thể đào một lỗ nhảy vào.

Lưu Dĩ tỉ mỉ sắp xếp xong chính sự. Hôm nay Thái Hậu đặc biệt cho mời hắn qua Thượng Uyển cung ngắm hoa đào nở. Khi thường hắn nhất định sẽ không từ chối Thái Hậu, vì người và Thái tử là những người thân duy nhất còn lại của hắn. Nhưng hôm nay hắn lại chỉ muốn về phủ.

Hắn không biết tại sao từ hôm qua khuôn mặt tiểu tử đó cứ lởn vởn trong đầu hắn. Cái vị đắng nghét của ly trà mà tiểu tử pha vẫn còn đọng trong đầu lưỡi hắn. Nhưng mỗi khí nhớ lại không những không giận mà còn cảm thấy buồn cười. Trần đời này có thể nhờ trà tiểu tử để áp chế quan lại cũng chỉ có hắn.

https://thuviensach.vn

Hôm nay hắn về sớm hơn thường lệ rất nhiều. Vừa đến phủ, đám hạ nhân đã nườm nượp đứng ngoài cổng chờ đón. Hắn lướt mắt một lượt, không thấy tiểu tử đâu. Mày lưỡi mác hơi nhíu, một cơn gió vô phương lùa qua làm Ôn quản gia suýt chút nữa ngã đập đầu xuống đất.

Khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị của hắn khẽ cau, chất giọng trầm ổn pha chút lãnh khí: “Triệu Phạm Hoa đâu?”

Ôn quản gia thấy tóc gáy dựng đứng. Vừa về đến cổng đã hỏi tiểu quản gia. Đây là có ý gì?

“Bẩm Quốc Công, hắn đang trưng thu đèn lồng cho trung thu sắp tới”

Lưu Dĩ không đáp, ôm khuôn mặt nhăn nhó một mạch đi vào phủ. Trong lòng không ngừng trách cứ. Chỉ là một tên tiểu tử mà sáng nào cũng không vấn an. Chiều lại không ra đón chủ nhân. Cái thể loại nô bộc kiểu gì.

Hắn bực bội kéo theo lãnh khí, đám cấm vệ quân cùng thị vệ sớm đã lùi xa hắn năm bước. Thật sự cái khí thế muốn đóng băng đó làm người ta hốt hoảng không dám lại gần. Chả trách lớn nhường đấy vẫn không có cô nương nào có thể tiếp cận được hắn.

Hắn mơ hồ đi qua Hàn Lâm thư. Thấy từ xa, một bóng người nhỏ nhắn đang trèo lên tầng thượng treo đèn lồng.

Hắn ngây ngốc đứng nhìn, trong lòng chỉ thầm nghĩ:

Cao như thế, trèo lên đó làm gì, lỡ may ngã xuống thì làm sao.

Hỏng, ngã rồi. Hử.

Đến khi hắn bất giác tỉnh ngộ, trong lòng ngực hắn đã ôm trọn tiểu tử kia trong tay. Lúc này hắn không hề thấy đụng vào tiểu tử là bẩn thỉu hay gì cả.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ là nhìn tiểu tử ngã, trái tim đã vội nảy lên một nhịp, bản thân không hề hay biết lập tức chạy đến đỡ lấy như bản năng. Vòng tay qua eo nhỏ, tay còn lại vòng giữa khủy chân tiểu tử. Hắn dùng đôi con ngươi đen láy nhìn khuôn mặt nhỏ xinh của tiểu tử đang hoảng hốt nhắm tịt mắt.

Trong thoáng chốc, hắn thấy tim mình đập trễ mất nửa nhịp.

Không là đập nhanh hơn một nhịp.

“Quốc, Quốc Công” Tiểu Yến Tử hoảng hốt kêu lên.

Lưu Dĩ như lấy lại hồn, vội vàng đặt nàng xuống. Bất giác hai tai hắn đỏ âu lên. Đám thị vệ nghe tiếng kêu của Tiểu Yến Tử vội vã chạy tới. Lưu Dĩ thấy đông người, hắn vội thu lại bộ dáng lúng túng làm Quốc Công chính trực nghiêm nghị, liếc Tiểu Yến Tử còn đang chấn kinh một cái, hắn đi thẳng vào sương phòng không nói một lời.

Để lại Tiểu Yến Tử ngẩn ngơ.

Không phải hắn mắc bệnh khiến phích (thích sạch sẽ) sao, sao bây giờ lại tình nguyện đụng vào nàng.

Vả lại hắn vừa mới cứu nàng một mạng. Trong chớp mắt, nàng đã thành con nợ của hắn. Tiểu Yến Tử khóc không ra nước mắt. Nàng thật sự không muốn nợ ai nữa đâu. Triệu gia trang đã nợ ngập đầu rồi. Hu hu.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thiếp Thân.

Lưu Dĩ vào phòng, khi chỉ còn mình hắn, đám hạ nhân an bài cho chủ tử xong sớm đã lùi về. Hắn nhìn xuống đôi bàn tay của hắn. Hơi ấm của người nào đó vẫn còn đây. Mùi hương hoa Đỗ Quyên vẫn còn vương trên tay hắn. Thật dễ chịu.

Hắn sực nhớ ra còn rất nhiều chuyện phải làm. Chuyện lúc nãy hắn sớm đã cất vòng một góc, đã đến lúc lo đến chính sự. Thay đồ xong đi thẳng đến thẳng Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương. Vì ngự thư phòng chứa tấu chương là bí mật quốc gia nên được canh giữ cẩn mật, không ai có thể đến gần dù nửa bước. Khi hắn phê duyệt xong trời đã đen như mực, trăng sớm đã lên cao, đã quá giờ cơm. Cũng không thấy đói. Hắn chỉ muốn ra ngoài đi dạo một lát cho thư thái.

Sắp đến trung thu nên trăng cũng thật tròn, thật đẹp. hắn cho đám hạ nhân lui xuống, một mình lang thang đến gần viện tiểu tử, lúc nãy ngắm trăng bỗng dung hắn nhớ đến tiểu tử, khuôn mặt cũng tròn trịa trắng trẻo như mặt trăng. Có một điều hắn nhận ra, hắn chưa từng nói quá ba câu với tiểu tử, cũng chưa từng thấy tiểu tử cười.

Hắn đi đến cổng viện quản gia. Dưới nhánh tầm xuân, tiểu tử ngồi trên bàn đá, đôi mắt tinh nghịch hướng mặt trăng tròn vành vạnh ngắm.

Dưới ánh trăng sáng như gương. Khuôn mặt Tiểu Yến Tử đẹp như một bức tranh, đôi mắt đen láy như phát sáng. Đôi má hồng hồng trơn mịn. Môi

https://thuviensach.vn

nhỏ mọng nước khẽ dãn ra một nụ cười.

Lưu Dĩ bần thần đứng ngẩn ngơ ngắm Tiểu Yến Tử. hắn nhớ lại lần đầu gặp tiểu tử. Chính đôi mắt không biết sợ trời đất kia đã thu hút hắn. Sau đó là tiếng đàn, giọng hát ma mị như thần tiên, rồi đến khả năng luyện ra kiếm thượng hạng, công phu kỳ lạ rồi đến món trà dở tệ. Từng chút từng chút. Tiểu Tử từ khi nào đã tồn tại trong đầu hắn như một điều hiển nhiên. Bước đến cạnh hắn, mở cánh cửa trái tim hắn. Nhờ có sự tồn tại của nàng, hắn mới biết được, thì ra mình vẫn đang sống.

Từ lúc hắn biết nhận thức, hoàng cung rộng lớn nhiều cám dỗ đã giết chết hắn. hắn chỉ sống đúng với thân phận của mình, không thấy có gì ý nghĩa. Nhưng hơn lúc nào hết, bây giờ hắn đang cảm thấy nhịp tim đang đập, hắn thấy được làn gió thổi qua có vị lạnh như thế nào, có thể ngửi được mùi hoa Đỗ Quyên thật sự thơm như thế nào. Những thứ đó trước đây hắn không hề hay biết, chính vì những nỗi đau hắn phải trải qua đã giết chết khả năng cảm thụ của hắn. Hắn tàn nhẫn, độc ác. Phải, chính tay hắn đã loại trừ tất cả các hoàng tử. Hắn có được ngày hôm nay chính là dẫm lên hài cốt huynh đệ mà có.

Nhưng tại sao hắn lại không chịu ngồi lên ngai vàng, thì chỉ có bản thân hắn mới biết.

Lúc hắn bất chợt tỉnh lại từ trong ký ức, từ khi nào hắn đã đến bên tiểu tử rồi.

Tiểu Yến Tứ mở tròn hai mắt hoảng hốt nhìn hắn.

Hắn không nói nhiều, chỉ dùng đôi mắt u lạnh khắc sâu hình ảnh tiểu tử vào đầu rồi nói:

“Từ mai, ngươi sẽ là thiếp thân của ta. Mai hãy đến sớm hầu hạ”

Nói rồi quay lưng phất áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mây đen đầy đầu. Tại sao Lưu Dĩ lại khó hiểu như vậy, tại sao lại muốn biến một quản gia thành thiếp thân cho hắn chứ. Nếu là thiếp thân không phải sẽ ở bên cạnh hắn hầu hạ hai mươi tư trên bảy sao?

Tiểu Yến Tử, con sâu ngủ hôm nay phải dậy sớm hơn mọi ngày. Nàng phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt để hầu hạ chủ tử. Ban đầu nàng nghe hắn nói muốn nàng làm thiếp thân đã có ý định từ chối. Nàng thật sự không muốn cả ngày cứ phải đối diện với hàn khí lạnh như băng của hắn đâu.

Nhưng vừa nghe Ôn quản gia nói, làm thiếp thân bổng lộc gấp đôi làm quản gia, đã vậy nếu làm tốt còn được chủ tử thưởng cho không ít.

Vừa nghe vậy Tiểu Yến Tử đã vội vã trở về chuẩn bị những thứ thật tốt để phục vụ hắn, tìm hiểu thói quen cũng như sở thích của hắn.

Sáng sớm nàng phải đến trước phòng hắn chờ hắn thức dậy. Những việc như vệ sinh nàng chỉ cần bưng nước cho hắn là được. Đến khi hắn thay đồ, ngày thường hắn sẽ tự làm. Nhưng hôm nay nổi chứng, hắn gọi Tiểu Yến Tử vào thay đồ cho hắn.

Kinh hoàng, khỏi phải nói đám hạ nhân kinh hoảng tới độ nào. Đừng nói là chủ tử của họ không những không thích ai đụng vào người, ngay cả đồ đạc của hắn, người khác cũng không thể tùy tiện động vào. Nay lại để cho một tiểu quản gia giúp hắn thay đồ. Thật quá mức kinh khủng.

Tiểu Yến Tử có chút bối rối. Nàng đến thời đại này cũng chưa lâu, đồ của nam nhân cổ đại lại rất rườm rà. Nàng mặc cho mình đã thấy khó huống chi mặc cho người khác. Vả lại loại trang phục của quý tộc thật sự thiết kế có chút quái đản a.

Nàng đứng trước mặt hắn, chỉ cao đến ngực hắn, bàn tay nhỏ nhắn lúng túng cầm lấy vạt áo hắn xoay ngang xoay dọc. Hắn đứng dang tay nửa ngày

https://thuviensach.vn

trời cũng thấy tiểu tử chưa mặc xong, hắn cúi xuống, hương hoa đỗ quyên dịu dàng quấn lấy mũi hắn khiến hắn có chút ngượng ngùng. Bất giác hắn đẩy nàng ra trầm giọng "Để ta tự mang"

Nói rồi chưa tới nửa khắc, hắn đã đâu ra đấy. Mặc xong y phục hắn đi thẳng đến Ngự Thiện Phòng dùng bữa sáng.

Tiểu Yến Tử chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn. Nếu để Tử Du biết có những chuyện thiên tài Tiểu Yến Tử thật sự vô dụng thì Tử Du sẽ cười đến chết đi sống lại mất.

Nghĩ đến Tử Du, lòng nàng lại đau. Tử Du cùng nàng lớn lên bên nhau, đã không ít lần sống chết có nhau. Vậy mà có một ngày Tử Du lại tự tay đây Yến Tử xuống sông. Nàng thật sự không hiểu vì sao Tử Du lại làm như vậy.

Thấy tiểu tử thất thần đứng một góc, đôi mắt tinh nghịch thường ngày lại lóe lên một tia bi thương. Tại sao?

Hắn không thể hiểu, một tiểu tử ngây ngô như vậy, điều gì có thể khiến hắn đau đớn, bi thương như thế.

"Phạm Hoa" Lưu Dĩ đột nhiên đặt đũa xuống gọi. Tiểu Yến Tử cùng đám hạ nhân giật bắn.

Lý do cực kỳ đơn giản. Chủ tử của bọn họ trước nay không nhớ tên của hạ nhân. Nay lại gọi thẳng tên một cách thân mật nữa mới lạ chứ.

Tiểu Yến Tử mất mấy giây để lấy hồn về, vội vã đi tới bên cạnh hắn cúi đầu:

"Quốc Công có gì phân phó?"

"Lên triều cùng Bổn Vương"

https://thuviensach.vn

Hai từ kinh hoàng không đủ để diễn tả trạng thái bây giờ của Tiểu Yến Tử cùng đám hạ nhân. Đưa một hạ nhân vào cung thượng triều, thật là vô cùng ngược đời.

Nhưng lời của Lưu Dĩ nói ra, ai dám chống cãi. Bây giờ trong thiên hạ có ai có thể ngồi cao hớn hắn, ra lệnh cho hắn.

Tiểu Yến Tử thức thời chỉ vâng dạ rồi theo sau hắn vào cùng thượng triều.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tướng Quân Xuất Hiện

Lần đầu tiên Tiểu Yến Tử được xâm nhập hoàng cung rộng lớn, khỏi phải nói nàng thấy thần kỳ như thế nào. Đã từng xem qua hơn trăm bộ phim cổ trang nhưng được tận mắt chứng kiến, thật thú vị. Ngó đông ngó tây ngó trái ngó phải. Nơi nào cũng đầy rẫy binh lính. Cấm vệ quân.

Sau khi đến điện. Lưu Dĩ bắt đầu vào gian nghị sự. Nửa canh giờ nữa mới chính thức thượng triều. Đám hạ nhân cùng Tiểu Yến Tử vốn không được bước vào chính điện, chỉ có thể đứng ngoài đợi chủ nhân.

Sau một hồi, quan viên đại thần đã sớm đến nơi, trước khi vào triều còn xôm tụ một đám.

Trong đó có một nam nhân vừa xuất hiện, cung nữ đã lập tức nháo nhào lên.

“Hoắc tướng quân kìa, Hoắc Tướng quân đến rồi” .

Cung nữ đạp lên nhau tranh ra một chỗ tốt ngắm nam thần. Cảnh tượng vô cùng thú vị, tựa như fans gặp idol vậy. Không dấu nổi tò mò, Tiểu Yến Tử cũng ngểnh cổ lên xem.

Cách nàng vài bước chân. Một nam nhân mặc trang phục tướng quân, thân mang áo, giáp đầu đội mũ sắt. Da mặt rám nắng mạnh mẽ, đôi mắt hoa đào sáng quắc như sao, cánh mũi thon dài đánh bật mọi chuẩn mực. Mái tóc

https://thuviensach.vn

dài đến thẳng lưng tùy ý bay lượn. Anh tuấn tiêu sái, phong lưu đa tình. Quả nhiên là một nam thần.

Tiểu Yến Tử sống hai đời, thật sự qua đời này mới biết cổ đại vốn trai đẹp nhiều đến vậy. Mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Lưu Dĩ, hôm nay còn xuất hiện một Hoắc tướng quân, thật là bổ mắt a.

Tiểu Yến Tử đang ngẩn ra bỗng nhiễn đăng sau một fans cuồng nào đó vì chen chân nhìn thần tượng mà đẩy trúng nàng. Nàng thấy thân thể chuẩn bị đập mặt xuống liền theo phản xạ Karate lộn một vòng rồi lấy lại thăng bằng đứng dậy.

Lúc này nàng mới thấy, lúc nãy nàng lộn một vòng hơi xa, thành thử đứng ngay trước mặt nam thần Hoắc tướng quân. Mặt đối mặt, vô cùng hồi hộp, gay cấn.

Hoắc tướng quân kia có lẽ hơi chấn động, hắn không nghĩ ngay trong đại điễn lại có kẻ dám đột kích, mà đột kích kiểu gì lại lộn nhào vài vòng rồi đứng dậy, tay chân cũng không mang vũ khí. Khó hiểu.

“Ngươi là” Hoắc Sinh lên tiếng.

“A, tiểu nhân đã mạo phạm, xin tướng quân...” Tiểu Yến Tử tính toán tạ lỗi nhưng lời còn chưa nói xong đã bị lời nói người sau lưng Hoắc Sinh chặn họng.

“Tướng quân, chính là hắn, hắn là người đã rèn ra kiếm thượng hạng”

Một tên thị vệ sau lưng hắn lên tiếng. Hắn chính là một trong những người có mặt tại công xưởng hôm nàng rèn ra bảo kiếm.

Hoắc Sinh hơi nhíu mày “Là người này ư” hắn có vẻ không tin cho lắm.

https://thuviensach.vn

“Yếu như vậy có thể tự mình rèn ra thanh kiếm tuyệt vời như vậy. Ngươi có chắc không?” Hoắc Sinh hỏi lại tên thị vệ.

“Chắc chắn, xin tướng quân hãy tin thuộc hạ” Thị vệ quả quyết.

Tiểu Yến Tử đứng ngẩn ngơ. Là nàng rèn kiếm thì đã sao, đâu cần nói chuyện đó bằng bộ mặt nghiêm trọng như vậy đâu mỹ nam à.

Hoắc Sinh tiến tới trước mặt Tiểu Yến Tử, dò xét một hồi mới hỏi:

“Ngươi là quản gia của phủ Quốc Công”

“Vâng” Tiểu Yến Tử nhanh nhẹn trả lời.

Hoắc Sinh không nói thêm câu gì nữa. Hắn phát hiện đã đến giờ lên thượng triều. Phải cùng đám quan viên vào trước khi Quốc Công xuất hiện.

Chỉ trong chốc lát chỉ còn lại Tiểu Yến Tử cùng đám hạ nhân bơ vơ đứng đó nhìn trời nhìn đất.

Một canh giờ sau quan viên cùng chúng đại thần trở ra. Mỗi người một vẻ mặt, nhưng ai nấy đi ngang đám hạ nhân đang chờ Quốc Công đều cùng một vẻ mặt khó hiểu nhìn về Tiểu Yến Tử bàn tán. Nàng ngẩn ngơ nhìn bọn họ. Chốc sau, Hoắc Sinh xuất hiện, trưng khuôn mặt ôn hòa đập một tay lên vai nàng như bằng hữu đến trước mặt Tiểu Yến Tử nói:

“Sớm ngày gặp lại”

Nói rồi để lại một nụ cười như gió xuân phơi phới, khiến đám cung nữ đồng loạt xịt máu mũi té xỉu. Quả nhiên tên Hoắc Sinh này còn có công phu giết người không cần động thủ nữa cơ đấy. Hắn thuần thục sử dụng “Mỹ nam kế” như vậy có lẽ đã sử dụng cách này không dưới tám mươi lần. Nhưng Tiểu Yến Tử chẳng mảy may chấn động. Có lẽ vì nàng đã quá quen

https://thuviensach.vn

với khuôn mặt tuấn tú của Lưu Dĩ thành ra bị miễn dịch với trai đẹp rồi. Quá kinh diễm rồi.

Lát sau Lưu Dĩ chầm chậm xuất hiên, thần sắc của hắn có vẻ không tốt, nhưng vừa ra hắn đã quét mắt ngay đến Tiểu Yến Tử, trầm ngâm một hồi không nói gì. Cũng không ở lại cung bàn chuyện cùng đại thần mà cứ thế quay trở về phủ.

Tiểu Yến Tử cùng hạ nhân đều cảm nhận được tâm trạng hắn không tốt, đặc biệt nặng nề. Hắn có vẻ không vui, mày lưỡi mác liên tục nhíu chặt không buông.

Về đến phủ cũng không nói một lời nào chỉ im lặng đi thẳng vào ngự thư phòng đóng cửa một mình.

Tiểu Yến Tử là thiếp thân cạnh hắn phải đứng ngoài chờ hắn ra lệnh. Nửa canh giờ sau quả nhiên hắn cho gọi nàng vào.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đánh Cờ

Lưu Dĩ ngồi trên bàn gỗ xếp sẵn hai ghế. Hắn ngồi ghế bên phải, ghế bên trái đang trống. Trên bàn có sẵn một bàn cờ vây tinh xảo. Ở giữa bàn cờ có hai hộp tròn đựng cơ sáng bóng đẹp đẽ.

Hắn dùng đôi mắt sắc lạnh nhìn Tiểu Yến Tử, thanh âm nhẹ bật lên:

“Phạm Hoa, qua đây ngồi”

Tiểu Yến Tử run bắn, chỉ dám làm theo lời hắn. Ngồi đối diện với hắn. Cái khí thế của hắn thường đã không chịu nổi. Bây giờ còn phải ngồi đối diện với khoảng cách gần như vậy. Thật sự khó chịu a.

“Nghe Ôn gia nói ngươi là đích nam của một viên ngoại. Vậy chắc hắn cũng biết chơi cờ”

Tiểu Yến Tử từ từ ngẩng đầu, hai mắt nàng chạm vào đôi con ngươi thanh u, bất giác tóc gáy dựng đứng vội thụt lại, run rẩy đáp:

“Vâng”

Hắn chọn một bình cờ, đẩy bình còn lại qua cho nàng: “Chơi một ván cùng bổn vương”

Tiểu Yến Tử ngay khi nhìn thấy bàn cờ đã biết hắn có ý định kiếm nàng làm một tay rồi. Chỉ có điều chơi cờ với Giám Quốc đương triều thật sự

https://thuviensach.vn

căng thẳng thần kinh á.

Đối với bộ môn cờ vây, thiên tài Tiểu Yến Tử nổi danh trên dưới Học viện nghệ thuật là một kỳ thủ bất bại. Nàng nhớ có lần thắng một mùa giải đã dùng số tiền thắng được mua một chiếc điện thoại tặng Tử Du.

Tiểu Yến Tử lại nhớ đến Tử Du, nàng vội vỗ vỗ vào mặt mấy cái, chỉnh đối lại tinh thần nghênh chiến cùng Quốc Công.

Lưu Dĩ thấy biểu hiện tiểu tử có chút buồn bã, lại đột nhiên vỗ vỗ vào mặt vài cái, cơ hồ tinh thần phấn chấn lên không ít. Đôi mắt thanh u thoảng qua một làn sóng ấm áp.

Mục đích của ván cờ này là muốn dò xét xem tiểu tử kia đầu óc nhanh nhạy đến đâu. Nếu thật sự phải điều tiểu tử sang phủ tướng quốc, phải chắc chắn tiểu tử đủ thông minh để không bị kẻ khác lợi dụng. Rồi sẽ có một ngày kẻ xấu dùng đôi tay rèn kiếm kia làm việc tà ác.

Tiểu Yến tử cầm quân cờ lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống. Lưu Dĩ cũng hạ một quân, hắn vô tình nhìn nàng nhưng cái nhìn kia như thuốc mê, nhìn rồi lại không nỡ rời đi vì hắn quá bất ngờ. Tiểu Tử thường hay co rúm, cụp mắt nhưng khi đứng ra bảo vệ kẻ khác thì vô cùng cương quyết, giờ đây, lúc tiểu tử cầm quân cờ lên đã hoàng toàn biến thành kẻ khác.

Khuôn mặt nghiêm nghị chưa từng thấy, đôi mắt ngây ngô bị thay thế bởi vẻ đĩnh đạc kiên định. Trong chốc lát tiểu tử như thoát xác làm Lưu Dĩ bất giác nổi lên một lòng tham chưa từng có. Hắn thật sự muốn giữ tiểu tử này ở bên mình mãi mãi. Tiểu tử này quá sức thú vị đối với hắn. Đột nhiên hắn nhìn thấy đôi mắt tiểu tử trong veo đang chờ nước đi tiếp theo của hắn. Như người đi trong mộng, hắn vội tỉnh. Trở về là Giám Quốc Công nghiêm nghị.

Trong Ngự thư phòng lúc này chỉ có một bóng bạch kim cao lớn cùng một bóng xám nhỏ nhắn đánh cờ. Quân cờ trắng đen bày ra trên bàn cờ gỗ.

https://thuviensach.vn

Căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe tiếng ‘cộp, xoạch’ của quân cờ. Ánh nắng chiều đổ bóng vào khung cửa.

Một canh giờ sau.

“Tiểu nhân nhận thua” Tiểu Yến Tử nhìn thế trận ngổn ngang trên bàn cờ. Từ lúc nàng biết chơi cờ chỉ toàn thắng. Nhưng lần đầu nàng đấu với Lưu Dĩ đã biết nàng không phải đối thủ của hắn. Hắn quả thật là một quân vương có tài thao lược. Đường đi nước bước đều vô cùng kín kẽ khiến kẻ khác bị mắc lừa không thể nhận ra.

Lưu Dĩ nhận lời thua của tiểu tử. Đối với hắn, một hạ nhân trong phủ có thể cầm cự hắn đến hơn một canh giờ quả là không đơn giản.

“Tại sao ngươi không ứng thí” Lưu Dĩ bất giác hỏi. Bởi vì sau ván cờ này hắn biết tiểu tử rất thông minh. Nếu ứng thí đỗ trạng nguyên, nhất định sẽ là một vị quan vô cùng giỏi giang.

Tiểu Yến Tử thoáng sửng sốt.

Nàng đến thời đại này cũng được ba năm nhưng chưa từng nghĩ đến việc sẽ ứng thí làm quan bởi nàng biết người cổ đại không cho phép nữ nhi tham gia chính sự. Nay nàng cải trang đại ca, lại đối diện với Quốc Công đương triều, nàng biết ăn nói như thế nào với hắn đây.

“Bẩm, tiểu nhân nhận thấy bản thân không đủ năng lực nên mới không dám ứng thí”

Tiểu Yến Tử cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn hắn.

Lưu Dĩ không thích phản ứng và câu trả lời này của nàng. Hắn quên mất bản thân không thích đụng vào kẻ khác. Vươn bàn tay lo lớn cầm lấy chiếc cằm nhỏ mềm mịn của nàng nâng mặt của nàng lên.

https://thuviensach.vn

“Ta lại thấy ngươi rất giỏi” Thanh âm có chút trầm khan vang lên.

Tiểu Yến Tử ngước đôi mắt trong veo nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, bất chợt nhịp tim không cố định đập loạn cả lên. Bàn tay to lớn lạnh lẽo phảng phất mùi cổ hương truyền đến mũi nàng. Khiến hai gò má nàng xuất hiện một vệt đỏ.

Bàn tay của Lưu Dĩ cảm nhận được da thịt của tiểu tử thật sự rất mềm rất trắng rất trơn. Làn da đó như mị hoặc, khi lỡ chạm vào rồi chỉ muốn chạm thêm không muốn rời đi. Hắn nhìn mặt tiểu tử đỏ ửng lên, khuôn mặt tiểu tử dưới ánh sáng ít ỏi trông càng mê người. Trái tim hắn lại nảy lên một nhịp. Máu huyết cứ thế cuộn trào trong thân thể.

Trong Ngự thư phòng lạnh lẽo bỗng nhiên nóng lên, cả căn phòng bị một luồng nhiệt làm cho phát hỏa.

Lưu Dĩ bị một màn sương trong mắt bao phủ, hắn cứ như mê ngủ, đắm đuối ngắm nhìn gương mặt tiểu tử trước mặt hắn. Thật sự chỉ một chút, một chút nữa thôi có lẽ hắn sẽ đánh mất lý trí mà cùng với một nam nhân...

“Bẩm Quốc Công, bên ngoài sứ thần cầu kiến”

Thanh âm vang lên ngoài cửa thành công cắt ngang bầu không khí quỷ dị kia. Lưu Dĩ như choàng tỉnh trong cơn mộng ảo. Hắn vừa nhận ra bản thân suýt chút nữa đã làm chuyện ngu ngốc.

Hắn bỏ vội tiểu tử ra đi qua cửa sổ hứng gió.

Tiểu Yến Tử hoảng hồn vì chuyện vừa nãy, đột nhiên Lưu Dĩ chăm chăm nhìn nàng khiến cơ thể nàng bất động. Nàng len lén nhìn qua hắn, chỉ thấy hắn đứng đó, bên cạnh cửa sổ, thân hình cao lớn che khuất ánh sáng vượt qua cửa sổ. Hai tay hắn chắp sau lưng trông như một ông cụ non, hắn hướng mắt nhìn đám chim trời tự do bay lượn.

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng bước chân nhỏ nhẹ của nàng càng lúc càng lại gần, rồi đứng sau lưng cách hắn ba bước chân bất động, hắn trầm ngâm một lát mới hỏi:

“Tại sao ngươi đến đây?”

Tiểu Yến Tử thoáng kinh ngạc, hắn lúc nào cũng hỏi những câu nàng không ngờ đến nhất. Từ khi nào hắn tò mò về nàng như vậy.

“Gia trang của tiểu nhân đang vô cùng túng bẫn, vì bổng lộc ở đây rất cao cho nên...”

Thân hình hắn thoáng cứng ngắc, hắn xưa nay chưa từng lo chuyện cơm áo gạo tiền, cũng không nghĩ đến nàng sẽ trả lời như vậy. Thường đám hạ nhân kia nếu được hỏi sẽ trả lời kiểu như là ‘muốn được hầu hạ cho Quốc Công’ hay kiểu ‘may mắn được vào đây là phúc phận của nô tài’ đại loại mấy câu nịnh nọt kiểu như vậy. Nhưng nàng lại thẳng thắn nói là vì tiền, thật khiến hắn có chút bối rối.

“Ngươi có muốn ở lại đây, làm việc cho ta không?”

Tiểu Yến Tử ngước mắt nhìn tấm lưng rộng lớn vững chãi của hắn, quả thật công việc nơi này vô cùng nhàn hạ, lương lại cao, chủ nhân chỉ lâu lâu phát ra tiết khí mạnh mẽ, hắn đối với nàng còn chưa từng nặng lời nên đương nhiên nàng rất thích ở đây.

“Thưa có”

Thân hình hắn khẽ động, hắn quay mặt nhìn nàng “Là thật lòng?”

Tiểu Yến Tử chậm rãi gật đầu “Vâng”

Hắn xoay hắn cả người đối diện với nàng. Quan bào ánh kim lấp lánh dưới ánh nắng khiến Tiểu Yến Tử có chút chói mắt, mùi cổ hương thoang thoảng vây lấy nàng. Bộ mặt nghiêm nghị trịnh trọng hô lên:

https://thuviensach.vn

“Triệu Phạm Hoa tiếp chỉ”

Tiểu Yến Tử thất kinh vội quỳ xuống, nàng vạn lần cũng không thể ngờ hắn sẽ hạ ngôn chỉ, mà còn là với nàng, ngay trực tiếp như vậy. Như một đương kim hoàng thượng. Khí thế đó thật sự còn vĩ đại hơn cả thánh nhân.

Giọng hắn trầm ổn, cũng đầy uy lực, trong lời nói mơ hồ phát ra chút không can tâm:

“Triệu Phạm Hoa đa tài đa nghệ, có khả năng rèn luyện ra bảo kiếm thượng hạng. Nay phong làm Giám Xưởng, tạm thời điều sang phủ Đại tướng quân trở thành thợ chế thủ rèn ba ngàn bảo kiếm. Sau khi rèn xong lập tức trở về Quốc Công phủ. Khâm chỉ!”

Tiểu Yến Tử cảm thấy cổ họng ngắc ngứ, máu chạy ngược dòng xuống bên dưới, mồ hôi thái dương thi nhau rơi xuống.

Cái quái gì vậy, nàng chỉ muốn đi làm kiếm tiền về giúp đỡ Triệu gia thôi, điều nàng qua phủ tướng quân làm cái gì!!!

Lưu Dĩ thấy nàng đơ mặt, mày lưỡi mác cau lại “còn không mau lĩnh chỉ”

Tiểu Yến Tử nghẹn họng nửa ngày mới bật ra được. “Thần tuân chỉ”.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đến Phủ Tướng Quân

Bây giờ Tiểu Yến Tử mới biết được, thì ra hôm đó sau khi nàng gặp Hoắc Sinh, hắn đã trực tiếp cùng Đại tướng quân thỉnh Lưu Dĩ điều nàng sang phủ tướng vào xưởng trực tiếp chế tác kiếm thượng hạng.

Nghe nói Hoắc Sinh cùng đám đại thần đề nghị điều tiểu tử đi. Khỏi phải nói, Lưu Dĩ thấy khó chịu nhường nào. Hắn không muốn để tiểu tử đi, tiểu tử ở bên hắn rất thú vị, hát rất hay đàn rất giỏi, có thể giúp hắn an giấc ngủ. Nhưng hắn là Giám Quốc Công, chuyện rèn kiếm là chuyện hệ trọng quốc gia, sắp tới lại có cuộc chiến với địch quốc, cần số lượng lớn vũ khí trong vòng hai tháng. Nay hắn không thể vì muốn lưu giữ tiểu tử mà không đồng ý chuyện này.

Dưới sức ép của quan viên, hắn đành hạ chỉ điều nàng tạm thời sang tướng phủ.

Tiểu Yến Tử không hề muốn làm việc này, nhưng lệnh đã ban xuống, trừ khi nàng muốn bị khép vào tội khi quân phạm thượng. Còn lại nàng vốn không có cách để từ chối. May mắn là chỉ cần làm ra đủ số lượng, nàng có thể nhanh chóng trở về.

Nàng chỉ mới đến phủ Quốc Công hơn một tháng đã phải gói gém đồ đạc ra đi. Còn chưa đến quý nhận lương gửi về cho đại ca. Không biết đại ca của nàng ra sao rồi.

https://thuviensach.vn

Nàng mang theo thánh chỉ, vác theo ít đồ đạc rời phủ. Chẳng mấy chốc bóng nàng dặt dẹo phía cuối đường đã biến mất. Phía cổng phủ, một bóng ánh kim cao lớn thừng thững nhìn nàng khuất bóng, lặng im cả một buổi mới miễn cưỡng rời đi.

Lúc Tiểu Yến Tử đến phủ Tướng quân, trời đã dần ngả về Tây. Nàng được quản phủ tiếp đón. Ở đây nàng được người ta gọi là Triệu Giám tiên sinh. Ừm, nghe rất là oai, cũng không tệ.

An bài xong nơi ăn chốn ở. Tiểu Yến Tử đi vấn an Hoắc Tâm đại tướng quân. Chính là chủ nhân của phủ tướng.

Hoắc Tâm đại tướng cả đời chinh chiến trên sa trường, đáng lẽ đang ở Đô Thống biên cương trấn giữ, nhưng lúc này tuổi già sức yếu được đón về kinh thành tĩnh dưỡng. Ngài có hai đứa con trai tên Hoắc Sinh là tướng quân thống lĩnh Tô Châu và Hoắc Thiện là Bộ Hộ thị lang và một cô con gái tên Hoắc Kỳ Thư mới chỉ mười sáu tuổi.

Những đứa con trai của ông làm ông đau đầu nhất chính là vấn đề thành thân. Hoắc Thiện đã hai mươi bốn tuổi, lại là bộ hộ thị lang mà chỉ có một tỳ thiếp, không chịu lập chính thất. Hoắc Sinh đã hai mươi hai tuổi, đào hoa phong lưu, lấy đi không ít nước mắt của hầu hết tiểu thư khắp thành nhưng nhất quyết không chịu thành thân.

Tiểu Yến Tử vấn an Đại tướng quân xong đi dạo một vòng quanh phủ. Vô tình gặp được một cảnh tượng hết sức thú vị.

Phía cổng phụ tướng phủ. Có một đôi nam nữ đang tranh cãi. Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, dáng vẻ thanh tú mỹ lệ, phải nói là nghiêng nước nghiêng thành. Nam nhân cao lớn mạnh mẽ, anh tuấn phi phàm, mắt hoa đào đẹp đẽ

https://thuviensach.vn

khẽ chớp. Chính là Hoắc Sinh cùng một tiểu thư nào đó. Nàng một câu níu kéo. Chàng trả lời hờ hững.

“Đời này ngoại trừ chàng ra, thiếp sẽ không lấy ai khác”

“Đó là mong muốn của nàng liên quan gì đến ta”

“Chàng... không phải chàng nói thiếp rất đẹp, như tranh vẽ không ai sánh bằng sao?”

“Thì đã sao?”

“Chàng còn hỏi, nói như vậy chàng chỉ muốn đùa giỡn với thiếp, không chịu lấy thiếp”

“Ta chưa từng muốn lấy nàng làm thê tử”

“Cái gì, chàng thử nói lại xem”

“Ta chưa từng muốn lấy nàng làm thê tử”

“Chàng ...chàng”

Vụt

Bàn tay nữ nử vung lên, tính toán tát Hoắc Sinh nhưng bị bàn tay to lớn của hắn nhanh chóng giữ lại.

“Hoắc Sinh ta không phải ai cũng có thể đánh được”

Hắn ngạo mạn lên tiếng.

Nữ tử bị hắn nắm chặt cổ tay đến đau đớn, khuôn mặt nhăn nhỏ chốc lát đã lăn dài những giọt nước mắt mặn chát. Hắn không quan tâm càng nắm chặt cổ tay nàng ta hơn. Tàn nhẫn vắt thêm ít nước mắt của nữ tử.

https://thuviensach.vn

Bên này Tiểu Yến Tử chịu không nổi, trưng vẻ mặt tươi cười đi đến giữa hai người, cầm lấy cổ tay Hoắc Sinh nhẹ nhàng lên tiếng:

“Không nên đánh nữ nhi dù chỉ là một nhành hoa, tướng quân, ngài đang làm nàng đau đấy”

Tiểu Yến Tử trừng mắt nhìn hắn. Hoắc Sinh phân vân một lát mới nhớ ra nàng là Giám Xưởng mới tới, nhưng đang tức giận hắn cũng chẳng nể mặt trừng mắt lại với nàng.

“Giám tiên sinh, không phải việc của ngươi, mau tránh ra chỗ khác”

Tiểu Yến Tử cười khẩy một cái đáp: “Anh tuấn phong lưu chỉ để cướp đi nước mắt nữ nhân, ngươi thấy vui lắm sao?”

Lần đầu tiên trong đời có kẻ dám nói chuyện ngông cuồng với Hoắc Sinh như vậy, đã thế còn cả gan cười nhạo hắn. Khỏi phải nói ruột gan hắn lộn ngược, máu nóng ứ trệ lên não, hắn hùng hổ buông tay nữ nhân kia ra tính toán làm một trận sống mái với tiểu tử kia.

“Tiểu tử, đừng tưởng ngươi được phong làm Giám tiên sinh là có thể coi trời bằng vung, dám chế nhạo bổn tướng. Có giỏi thì đấu với ta một trận”

Tiểu Yến Tử đương nhiên biết thể lực của mình không thể đấu lại một tướng quân. Mặc dù công phu của nàng rất khá, nhưng nhìn bắp tay đô con của hắn, nàng cũng e sợ không đủ năm chiêu đã gục.

Nhưng nàng đâu đã kịp từ chối, hắn vung nắm đấm thẳng vào mặt nàng. May mắn nàng kịp tránh hắn, sau đó đáp trả.

Hắn cũng không vừa chụp lấy bàn tay của nàng vặn ngược.

Trong tiểu viện phủ tướng quân, một xám một đỏ, một lớn một nhỏ đại chiến. Gây ra một trần gà bay chó sủa. Bùi mù vây kín.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh trước khi trở thành tướng quân đã hành tẩu khắp nơi trên giang hồ, gặp không ít môn phái võ lâm. Nhưng công phu đường quyền của tiểu tử này rất kỳ quặc, hắn lần đầu nhìn thấy không khỏi lúng túng.

Mặc dù tay chân lực rất yếu, vậy nên thường phải sử dụng đến lực bắp chân, ra đòn ở những chỗ hiểm. Thân thể nhẹ nhàng nên vô cùng nhanh nhạy, thoắt ẩn thoắt hiện khiến người khác không kịp chớp mắt.

Trước đây Tiểu Yến Tử học võ chỉ để phòng thân, sau đó nàng dần dần đạt được những tấm huy chương khác nhau. Đến khi học đại học, vì không có tiền ứng phí phải đi làm diễn viên đóng thế nên trình độ võ học của nàng đã đạt đến thượng thừa. Chỉ là thế tay quá yếu, sức lực nữ nhi không có được vai u bắp thịt như nam nhân nhưng thân thể nhanh nhẹn, ra đòn không kịp nhìn là điều không ai có thể phủ nhận.

Chẳng mấy chốc cả hai bên đều đã thấm mệt.Hoắc Sinh biết thế tay của Tiểu tử rất yếu nên hắn nhắm vào tay của nàng mà tấn công. Thấy nàng mất thủ, lấp tức cầm lấy tay nàng cuộn vào trong người ôm chặt.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi đã thua”

Hoắc Sinh chôn chặt Tiểu Yến Tử đang giãy dụa trong tay. Bỗng nhiên hắn ngửi thấy một mùi hương Đỗ Quyên thơm lừng quấn quanh mũi. Mùi hương dễ chịu khiến hắn cảm thấy khí huyết nhanh chóng được lưu thông. Hắn cúi xuống nhìn người đang giãy dụa trong lồng ngực hắn. Mặt tiểu tử úp vào trong ngực hắn. Để lộ ra cần cổ trắng trơn mềm mại đẫm mồ hôi. Bàn tay to lớn của hắn vòng lấy eo gầy mềm mại của nàng. Chốc lát tim hắn đập Thịch một cái. Vội buông tiểu tử ra.

Tiểu Yến Tử vừa thoát khỏi hắn liền hít lấy hít để không khí. Suýt chút nữa là nàng chết ngạt rồi.

Hoắc Sinh nhìn tiểu tử hít thở khó khăn, hắn không hiểu tại sao vừa rồi lại có cảm giác lạ như vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn không nói không rằng, cứ như vậy mà bỏ đi. Cũng chẳng nhớ có một nữ tử đang khóc bù lu bù loa bên kia.

Đám vệ binh đi ngang chứng kiến cũng chỉ lặng lẽ thở dài “Không biết lại tiểu thư nhà nào nữa đây,

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hắn Là Người Của Bốn Vương.

Sáng sớm, Tiêu Yến Tử đã bị gọi sang Thư phòng nghị sự cùng Đại tướng quân.

Từ khi nhận được chiếu chỉ phái nàng sang phủ tướng quân rèn kiếm, trong đầu nàng đã có một chuỗi thắc mắc. Nếu muốn rèn kiếm thì cứ để nàng viết lại cách thức để người khác làm theo là được, đâu nhất thiết cứ phải là nàng quản mới được.

Sau khi nghị sự cùng tướng quân nàng mới hiểu ra.

Thời đại lúc này, vũ khí đóng vai trò vô cùng quan trọng trong cuộc chiến chiếm dụng đất đai. Nhưng các nước địch quốc đều không có được cách rèn ra bảo kiếm thượng hạng.

Nay nước Sở lại xuất hiện một người có thể rèn được kiếm thượng hạng. Vậy đương nhiên Sở Quốc sẽ làm mọi cách để che dấu bí kíp rèn kiếm. Thế nên mới không để Tiểu Yến Tử viết lại cách thức mà để nàng trực tiếp ra tay.

Phủ Đại tướng quân nằm ở phía Nam kinh thành, cách xa khu dân cư tấp nập, nằm ven rừng núi để có thể mở rộng quân doanh. Xưởng rèn thời buổi này đóng vị trí rất quan trọng nên được đặt trong đại doanh tướng phủ. Mọi hoạt động được giám sát hết sức kĩ lưỡng nhằm tránh nội gián trà trộn làm náo loạn kế hoạch rèn vũ khí cùng huấn luyện quân binh.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử ở Phủ Quốc Công chỉ là một tiều quản gia nhỏ nhoi. Nhưng ở tướng phủ nàng lại trở thành Triệu Giám tiên sinh, thân phận có thể nói là một bước thành tiên. Đi đến đâu có người hành lễ đến đó. Thật là oai phong vô cùng. Khỏi phải nói bạn Yến Tử nhà ta nay có tiết độ dám ngẩng mặt lên trời như chờ một bãi phân chim rơi xuống mà đi.

Tham quan hết một vòng tướng phủ, lại đảo một vòng xưởng rèn, ra mắt chúng nhân. Nhưng ngoài chủ nhân tướng phủ cùng Hoắc Sinh ra thì Hoắc tiểu thư cùng đại công tử Hoắc Thiện lại không thấy đâu. Tiểu Yến Tử chỉ nghĩ, thân phận ở ké ít nhất cũng phải chào hỏi chủ nhà cho đủ lễ mới phải đạo, nhưng dạo nửa ngày cũng không thấy hai vị kia đâu.

Lại nói tới Hoắc Sinh, thân làm tướng quân lại không lo rèn luyện, suốt ngày chỉ dùng khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt đốn tim chúng nữ tử rồi lại bỏ đi.

Tiểu Yến Tử nghe một vệ binh trong phủ kể lại. Hoắc Sinh vốn trăng hoa nhưng chưa hề chạm vào nữ tử. Hắn khi còn chưa tìm được người ưng ý sẽ không nguyện ý chạm vào. Hắn dùng mỹ nam kế quyến rũ nữ tử, nếu họ say mê hắn, hắn liền quay ngoắt đi không cần đến nữa. Vì vậy có thể hiểu đơn giản những việc hắn làm chính là ham muốn chinh phục. Không ai có thể từ chối hắn.

Tiểu Yến Tử nghe được những lời đồn đãi đó chỉ chốt một câu “Kẻ này tuyệt đối không nên dây vào”

Lại nói hôm nay, đang lụi cụi chọn thanh thép tốt phân phó cho A Nô mang đi chế tác thì một bóng áo đỏ như bay lao đến trước mặt nàng.

Bóng nam cao lớn như núi. Mái tóc đen ma mị thổi bung lên, khuôn mặt tuấn tú như muốn chọc tức đám nữ tử kém sắc, đôi mắt hoa đào đong đưa gợi tình hướng mắt nhìn Tiểu Yến Tử.

https://thuviensach.vn

“Tiểu tử, mau chọn cho ta một cây kiếm tốt, ta cùng Hạ Chí quyết đấu một trận” Hoắc Sinh háo hức ra lệnh cho Tiểu Yến Tử.

Nàng giả vờ không nhìn thấy hắn, tiếp tục làm việc.

Hoắc Sinh đứng bên này nửa ngày không thấy Tiểu Yến Tử phản ứng, hai mắt đỏ ngầu điên tiết gầm lên:

“Ngươi dám phớt lờ lời nói của ta!!!”

Tiểu Yến Tử bận rộn tay chân chỉ liếc hắn một cái rồi chầm chậm nói:

“Tướng quân, ta không phải nô bộc của người, muốn chọn kiếm thì ngài tự mình đi mà chọn, ta bận lắm”

Nói rồi còn không quên đẩy vai hắn qua một bên.

Đời này đối với Hoắc Sinh mà nói, kẻ dám ngang ngược với hắn đều chỉ đếm trên đầu ngón tay. Khỏi phải nói Hoắc Sinh điên tiết cỡ nào, trán hắn nổi đầy gân xanh. Chẳng qua hắn biết tiểu tử biết rèn kiếm, có thể giúp hắn tìm một cây kiếm tốt. Ấy vậy mà bị tiểu tử đối xử như cục đá ngoài đường. Quả thật chỉ muốn đấm vào mặt tiểu tử một cú cho hả giận.

Nhưng bây giờ hắn đang đứng ở công xưởng, người đông vô kể, nếu bây giờ hắn cáu tiết đánh tiểu tử một trận, chỉ e danh hiệu ‘tướng quân anh tuấn tiêu sái, ôn nhu nho nhã, đối với người lương thiện hòa thuận, phong lưu khoáng đãng’ nháy mắt sẽ bị dỡ bỏ.

Khóe môi hắn giật giật, mây đen vần vũ đầy đầu, khuôn mặt tuấn tú nhăn nhúm khó coi. Nhưng vì danh tiết hắn phải nhịn, phải nhịn.

Nuốt cục tức to như mặt trời xuống, hắn bắt đầu khôi phục lại vẻ phong lưu, đứng từ sau nhìn thân thể nhỏ con đang sắp xếp lại đống kim loại.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh xải bước đến gần, tay trái vỗ nhẹ lên vai Tiểu tử, ôn nhu lên tiếng:

“Triệu Giám tiên sinh, có thể giúp ta một chút được không?”

Tiểu Yến Tử khó chịu quay đầu: “Tôi đã nói là ngài tìm người khác....đi” Yến Tử vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú lúc nãy còn đen như đít nồi giờ đây lại trắng hồng rạng rỡ, đôi môi thanh tú còn lóe ra một nụ cười sáng loáng như nắng ban mai khiến Yến Tử có chút chói mái chỉ biết đứng im bất động. Kẻ này hắn lại định đi quyến rũ con nhà người ta đây mà.

Hoắc Sinh thấy tiểu tử lọt tròng ‘mỹ nam kế’ của hắn, trong lòng nổi lên cảm xúc sảng khoái.

Phải, đúng rồi, chính là như vậy. Mỗi lần ta trở về trạng thái ôn nhu bọn người xung quanh sẽ chết lặng một lúc, sau đó thuận tình làm theo ý niệm của ta. Ha ha, tiểu tử, ngươi si mê ta rồi đúng không. Ngươi sẽ trở thành kẻ hầu của ta, phục vụ ta.....A.

Hoắc Sinh vui mừng quá sớm. Tiểu tử kia không hiểu sao vừa nãy còn đang mê mẩn ngắm hắn, chốc lát sau khuôn mặt đã về trạng thái bình thường. Khóe môi còn nảy lên một nụ cười khinh bỉ. Nhổ ra một câu khiến ruột gan của Hoắc Sinh muốn bốc hỏa:

“Sở khanh!!!”

Tiểu Yến Tử quăng một câu hai chữ, ngắn gọn, xúc tích, dễ hiểu, dễ đi vào lòng người. Quả nhiên là thiên tài Học viện nghệ thuật quốc gia Tiểu Yến Tử, lời nói và hành động vô cùng tao nhã. Ngay cả chửi cũng có thể đơn giản nhanh gọn, thuận tai đến vậy.

Hoắc Sinh chưa bao giờ thấy khí huyết cuộn trào trong máu nhiều đến như vậy. Hắn vươn tay túm lấy cổ áo của Tiểu Yến Tử xách ngược lên.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bất ngờ thấy cổ áo nặng trịch, hai chân chới với giữa không trung. Quá bất ngờ nàng cúi mặt xuống nhìn Hoắc Sinh đang có khuôn mặt vô cùng bất lương. Mặt đen hơn than, có thể đen hơn cả mùn nữa, hắn giận giữ hét lớn:

“Giám nhục mạ bản tướng quân, ta xem gan ngươi lớn đến đâu”

Hoắc Sinh dùng hết lực đòn tay vung mạnh hất văng tiểu tử đi xa hơn mấy trượng.

Tiểu Yến Tử lơ lửng giữa không trung, tay chân cào cấu trong không khí, nhất thời không thể nào thi triển công phu karate. Nàng chỉ biết ôm đầu chờ cú va đập với tốc độ và nội lực kia có thể sẽ khiến nàng liệt giường một tháng.

“Vèo”

Trong không trung, bóng bạch kim như một tia chớp xé gió lao tới. Bàn tay to lớn túm lấy ôm chặt vào lòng ngực bóng xám đang lơ lửng cuộn chặt thân giữa không khí. Hai thân ảnh xoay một vòng rồi nhẹ đáp xuống đất.

Tiểu Yến Tử nhắm tịt mắt, nàng cảm nhận được thân thể đang được người nào đó siết chặt trong lòng ngực. Mùi cổ hương quen thuộc quấn quanh mũi. Vòng ngực to lớn vùi nàng vào lòng bảo vệ, trong phút chốc kề cạnh, nàng nghe được tiếng nhịp tim đang đập loạn trong lòng ngực người đó. Người đó, đang vô cùng....hoảng loạn.

Ngước mắt lên, Tiểu Yến Tử đập trúng vào ánh mắt u lạnh vô hồn của Lưu Dĩ, hơi thơi không đều đặn, đôi môi bợt bạt, đôi mắt lạnh tựa băng tuyết ngàn năm, thanh giọng trầm bổng cất lên:

“Ngươi ổn chứ”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mở trừng hai mắt, mồm há hốc kinh ngạc. Cảnh tượng gì đây, nàng đang được đương kim Quốc Công ôm vào lòng, hắn lúc nãy chính là đã cứu nàng khỏi cú va chạm đòi mạng kia. Nhưng căn bản là có một chuyện còn nghiêm trọng hơn chính là tư thế lúc này là tư thế 'ôm công chúa' vô cùng quỷ dị.

Sao một Quốc Công lại có thể 'bế' một tiểu tử theo cái đường lối kì cục như vậy được chứ.

Làm sao , làm sao bây giờ. Tiểu Yến Tử nuốt nước miếng một cái rồi chầm chậm gật đầu: "Thần ổn, tạ Quốc Công quan tâm"

Lưu Dĩ thu lại ánh mắt lạnh, con ngươi chầm chậm phát lên tia sáng, trong đôi mắt hắn đã trở lại vẻ thanh u ngày thường.

Hắn chầm khẽ khàng buông nàng xuống. Khi Tiểu Yến Tử chân chạm đến đất mới thấy hoàn hồn. Cảm giác như bây giờ mới có thể hít thở bình thường. Nàng nhìn xung quanh một lượt.

Cái cảnh quay vừa rồi quả thật có rất nhiều khán giả xem. Hình ảnh sắc nét, full HD không che. Có tầm hơn một trăm con mắt sắp rớt khỏi tròng đang há hốc nhìn chằm chằm vào hai người đang đứng giữa công xưởng kia.

Phía bên phải cánh gà là đám đại hán vai u bắp thịt to lớn co nhiệm vụ nung kim loại đang tò mò xem kịch vui, họ phần lớn chỉ là bách tính bình thường, không hề biết cái người tuấn tú phi phàm kia chính là đương kim Quốc Công, chỉ xem màn trình diễn vừa nãy như một trò vui mà thôi. Phía bên trái cánh gà là đám thị vệ cùng cấm vệ quân đi theo Lưu Dĩ đang mặt mày tím tái như xác chết, miệng há hốc như nhét được mười cân dưa. Đối diện là đám vệ binh đang luyện công gần đó tương tự như đám đại hán nung kim loại, ngồi xem kịch vui là chính. Đằng sau chính là Hoắc Sinh

https://thuviensach.vn

đang đứng đó. Thần sắc thật sự không tốt một chút nào. Có chút kinh hoàng, có chút bất ngờ, có chút giận dữ.

Lưu Dĩ hướng đôi mắt kèm theo hàn khí tàn khốc vùn vụt đập vào ót Hoắc Sinh khiến hắn giật mình bước lùi một bước. Lưu Dĩ trầm giọng nói:

“Tại sao ngươi làm vậy với hắn”

Hoắc Sinh nuốt khan một cái. Quốc Công đương triều là ai. Chính là đương kim thánh thượng cao cao tại thượng, người nghiêm nghị, lạnh lùng cũng không kém tàn nhẫn. Trước giờ ngoài chính sự chưa từng quan tâm đến người khác. Vậy tại sao lúc này hắn lại quan tâm một tên tiểu tử như vậy.

“Hắn nhục mạ mạt tướng” Hoắc Sinh cúi đầu chậm rãi nói.

Lưu Dĩ tĩnh lặng một lát lại hướng con ngươi thanh u sáng như gươm liếc Yến Tử. Nàng giật nảy mình vội thu người như nhím trốn tránh.

Lưu Dĩ lại hướng Hoắc Sinh, chỉ đáp lại một câu khiến tất thảy những người có mặt ở đó thấy hư thoát không tài nào hiểu được:

“Quản gia của bổn vương, không phải kẻ nào cũng có thể muốn đánh là đánh, muốn giết là giết. Hắn là của bổn vương. Ngươi hiểu chứ”

Ánh mắt sắc bén lần nữa cắm phập vào Hoắc Sinh, Hoắc Sinh giật mình vâng dạ rồi để Lưu Dĩ kéo cổ áo Tiểu Yến cùng đám thị vệ rời đi. Trong lòng hắn nổi lên một chút tâm tình.

Hắn thật sự tò mò, tiểu tử rốt cuộc có bản lĩnh gì có thể khiến đương kim Quốc Công ra mặt bảo vệ như vậy.

Hoắc Sinh nhíu chặt mày.

https://thuviensach.vn

Ban đầu hắn chỉ tính toán cho tiểu tử nếm chút mùi vị khổ sở, hắn cũng thấy thú vị vì Tiểu Tử là người đầu tiên không trúng mỹ nam kế của hắn. Nhưng bây giờ điều hắn tò mò hơn là bằng cách nào đó. Tiểu Tử kia đã khiến cho Quốc Công băng giá chịu mở lòng. Không phải rất thú vị sao.

Hoắc Sinh hướng mắt nhìn tiểu tử đang bị túm cổ kéo đi, trong lòng nảy lên một ý nghĩ bất lương đối với tiểu tử. Tháng ngày nhàm chán của hắn chí ít đã có chút mùi vị rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tướng Phủ Bất An.

Hoắc Tâm là Đại tướng quân dũng mãnh tài ba trên chiến trường. Năm nay lão đã cận kề sáu mươi, tuổi già sức yếu không thể cầm quân đánh giặc như xưa nên phải về kinh thành tiện bề phu nhân cùng các con chăm sóc. Có một điều là dù lão có già như thế nào tuyệt nhiên không bao giờ tỏ vẻ sợ hãi yếu đuối.Nhưng hôm nay thật sự lão muốn phá lệ mà khóc lóc một trận ra trò. Sáng sớm nay, không biết ngọn gió độc nào mang đương kim Quốc Công Lưu Dĩ không hẹn mà tới tướng phủ. Làm cho cả đám trong ngoài vương phủ thấy Quốc công đương triều ngự giá mà quýnh cả lên, chỉ thiếu nước đạp lên nhau mà chạy. Quốc Công đại giá quan lâm lại không báo trước thật sự khiến cho ruột gan Hoắc Tâm cảm thấy sắp có bão nổi lên, cực kỳ bất an a.

Nhưng có một điều còn kinh ngạc hơn đó là Quốc Công vừa vào đến phủ, không đi gặp chủ nhà mà vội vã đi đến xưởng rèn. Một hồi sau Hoắc Tâm soạn sửa sạch sẽ đứng ngóng ở khách phòng mới thấy xa xa. Bóng bạch kim quý phái sang trọng, khuôn mặt u lạnh khiến người ta hoảng sợ đang đi tới, trên tay còn xách cả một tiểu tử mặt mày méo xệch hệt như sắp xửa bị xử chém. Tiểu tử đó chính là Triệu Giám tiên sinh mới tới đồng thời là quản gia phủ Quốc Công.

Nhưng tình hình này là gì vậy.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tâm còn chưa kịp định hình, đoàn người của Lưu Dĩ đã đến trước mặt. Lưu Dĩ ném tiểu tử vào một chiếc ghế trống, đợi đám người xung quanh hành lễ xong, hắn uy phong xải bước ngồi lên ghế chủ nhà. Chầm chậm nâng tách trà lên hớp một ngụm. Hướng Hoắc Tâm đại tướng đang ngồi phía tay trái hắn nói:

"Tướng phủ rộng lớn, không biết bổn vương có thể lưu lại đây được không?"

Hoắc Tâm cả kinh, ngây ra như ngỗng, nhất thời không hiểu ý Lưu Dĩ vội hỏi: "Ý của điện hạ là?"

Lưu Dĩ đặt ly trà xuống từ tốn nói : "Trận đại chiến sắp tới vô cùng quan trọng, bổn vương muốn tự mình huấn luyện binh lính, tính toán lưu lại tướng phủ vài tháng thuận tiện cùng quân sĩ bày binh bố trận, không biết ý Đại tướng quân như thế nào?"

Cả đám người có mặt ở đó từ Hoắc Tâm, Tiểu Yến Tử cùng đám hạ nhân, mặt mày ai nấy đều vàng như nghệ, trong lòng không khỏi cảm thấy hư thoát, há hốc mồm kinh hoảng.

Trời đất quỷ thần ơi!!!

Trần đời làm gì có cái lý đương kim Quốc Công tự mình hạ cố đến tướng phủ lưu lại, lại còn vài tháng. Cho dù là huấn luyện binh sĩ, cũng không thể để thân thể ngọc ngà lưu lại chốn này được. Còn chưa nói đến chuyện Thái Hậu đương triều biết được Quốc Công từ chối hoàng cung rộng lớn, lại chấp nhận ở lại nơi chốn toàn thanh niên vai u bắp thịt này sẽ phản ứng như thế nào đây.

Trong cả đám người, chủ nhà đại tướng quân là người đau khổ nhất.

Lão tưởng rằng lần này về kinh có thể nghỉ ngơi một thời gian, an phận tuổi già. Ai lại ngờ Quốc Công ngự giá, chiếu cố lưu lại tướng phủ cổ kỹ

https://thuviensach.vn

giản đơn, rời khỏi phủ Quốc Công lộng lẫy.

Nghĩ đến cảnh đường đường là chủ nhân tướng phủ lại phải mỗi ngày đối diện với vẻ mặt thanh u lạnh lẽo, ngồi không dám ngồi cao, ăn không giám ăn lớn thật sự có chút đau đớn a.

Nhưng lão có thể từ chối sao, trừ phi lão muốn bị liệt vào danh sách đen của Quốc Công, san bằng tướng phủ một ngày không xa mới có lá gan từ chối.

Hoắc Tâm giữ bộ mặt ôn hoà ôm quyền thi lễ:

"Được Quốc Công đại giá, Hoắc Tâm mừng còn không kịp, thần nguyện cùng trên dưới tướng phủ tận tâm với Quốc Công"

Lưu Dĩ nghe xong câu trả lời đã đoán trước này, cũng chỉ bàn bạc vài câu chính sự, sau đó phân phó tướng phủ chuẩn bị. Năm ngày nữa hắn dọn sang.

Xong xuôi Lưu Dĩ lại lần nữa túm lấy cổ áo Tiểu Yến Tử đang trốn trong góc khách phòng lôi đi dưới mấy chục con mắt sửng sốt.

Hoắc Tâm cùng đám gia đinh đằng sau lẽo đẽo đi theo hộ tống 'đại ma vương' rời phủ.

Suốt cả quãng đường ngoài túm tiểu tử đi Lưu Dĩ cũng không có nói năng hay hành động gì. Nhìn vào ai lại tưởng lần này Quốc Công thật sự muốn mang tiểu quản gia trở về.

Nhưng ra đến cửa, hắn buông tay. Xoay người nhìn Hoắc Tâm hời hợt chào một câu rồi lên xe ngựa rời đi. Nhìn cũng không thèm nhìn tiểu tử lấy một cái. Cứ thế quay mặt bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử từ lúc được ngự thánh cứu mạng, bị hắn lôi đi xoành xoạch khắp tướng phủ dưới hơn trăm con mắt. Trong lòng chỉ thầm kêu lên:

Quốc Công, ngài anh dũng nghiêm nghị, tại sao lại làm ra hành động này với ta. Chân ta còn đi được, ngài đâu nhất thiết phải kéo ta như dắt chó đi dạo như vậy.

Cái gì, ngài muốn tới đây ở sao? Quốc Công ngài có uống nhầm thuốc không đấy. Hoàng cung mà ngài còn từ chối. Vậy mà bây giờ tình nguyện rời quý phủ xinh đẹp đó đến nơi ồn ào này làm ổ sao.

Quốc Công, ngài có cần lôi ta như vậy không, cái áo của ta sắp bung chỉ đến nơi rồi. Khoan đã, ngài kéo ta đi đâu, không lẽ tính toán mang ta về phủ.

A, buông tay ra rồi. Ơ kìa ngài đi đâu vậy, không mang ta theo sao. Quốc Công, Lưu Dĩ mau quay lại, mang ta về đi mang về đi. Nếu không hãy ứng trước tháng lương cho ta rồi hẵng đi mà. Sao cả buổi sáng cứ túm lấy ta kéo đi mà một lời cũng không nói. Bây giờ bỏ mặc ta như vậy là tính làm sao....

Lưu Dĩ ngồi trong kiệu lớn. Khuôn mày đăm chiêu suy nghĩ, đợi đến khi xe ngựa đi được một đoạn mới cất tiếng hỏi:

"Lam Thất, ngươi thấy thế nào?"

Lam thị vệ đang cưỡi ngựa bên cạnh xe của Lưu Dĩ trầm giọng đáp:

"Thứ cho thần vô năng, vẫn chưa phát hiện có kẻ khả nghi"

Lưu Dĩ ngồi trong nhíu chặt mày. Nếu không phải hôm nay nhận được mật báo tướng phủ có nội gián hắn đã không nghĩ đến chuyện sẽ chuyển sang tướng phủ sinh sống.

https://thuviensach.vn

Đại Sở hưng thịnh cũng chính là miếng mồi ngon cho địch quốc. Nay chúng lại ngang nhiên trà trộn vào tướng phủ, nơi trọng yếu giữ vị trí then chốt trong cuộc đại chiến sắp tới. Lưu Dĩ đương sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn. Tin tức còn cho biết nội gián thân phận không tầm thường, lại hành xự cẩn trọng đến cả Đại tướng quân cũng bị qua mặt. Nếu lần này Lưu Dĩ không tự mình giấn thân vào tướng phủ, thì kế hoạch đại chiến có thể sẽ thất bại ngay từ khi còn trong trứng nước. Lại nghĩ đến tiểu tử nắm giữ khả năng luyện kiếm, gian tế sẽ không bỏ qua cơ hội thủ tiêu tiểu tử thì sao.

Vừa nghĩ đến đây, Lưu Dĩ đã vội vội vàng vàng chạy đến tướng phủ. Lúc nãy thấy tiểu tử thiếu chút nữa ngã đập đầu, tim hắn lại nảy lên một nhịp. May mắn hắn đến kịp, nếu không tiểu tử ngã đập đầu rủi bị thương thì phải làm sao. Cũng may không phải tiểu tử bị gian tế tấn công. Hoắc Sinh là tướng quân đại Sở, hắn thuở nhỏ cũng từng làm bạn với Lưu Dĩ, tính tình của hắn Lưu Dĩ biết rõ. Tuyệt đối không thể là gian tế.

"Ám vệ cho Triệu Pham Hoa đã an bài xong chưa?" Giọng nói trầm thấp của Lưu Dĩ vọng ra từ xe ngựa.

Lam Thất bên ngoài hiểu được vị trí của tiểu quản gia bây giờ quan trọng như thế nào. Bảo vệ tiểu quản gia chính là xây dựng nên lực lượng vũ khí mạnh nhất.

"Bẩm mười ám vệ giỏi nhất đã được cử đi ẩn nấp xung quanh Triệu tiên sinh, sẵn sàng ứng phó trong bất kỳ trường hợp nào"

Lưu Dĩ tỏ vẻ hài lòng. "Tốt"

Mặc dù võ công tiểu tử không tệ, trong tướng phủ lại là nơi tụ tập các cao thủ nhưng vẫn không thể tránh được sơ xuất. Có mười ám vệ bên cạnh hắn mới thật yên tâm.

Bề ngoài là nói bảo vệ yếu nhân mang bí kíp luyện kiếm.

https://thuviensach.vn

Thực ra trong lòng Lưu Dĩ lại không thể nhận ra, hắn vì thật sự lo lắng mà làm vậy.

Tiểu Yến Tử mặt mày méo xệch đứng ngẩn ra trước cửa nhìn đoàn người đã khuất bóng. Nàng đột nhiên thở dài, đại ca đã hơn tháng nay không có tiền chữa trị, không biết bệnh tình ra sao rồi.

Đằng sau lưng một bóng đỏ cao lớn như bóng ma lừ lừ xuất hiện. Thanh âm khàn đặc như ma quỷ thổi nhẹ bên tai Tiểu Yến Tử:

"Tiểu tử, nhớ chủ nhân à?"

Tiểu Yến Tử thấy tóc mai dựng đứng, da gà da vịt thi nhau nổi, nghe chất giọng biết ngay là ai.

Nàng giật mình quay ngoắt không quên kèm theo cú đá chân kinh điển, tính toán cho khuôn mặt tuấn tú của người nào đó méo đi một tí.

Hoắc Sinh không hổ là tướng quân, phản ứng nhanh như vậy mà cũng kịp né. Hắn chụp lấy cổ chân tiểu tử xoay một vòng rồi đẩy ra.

Tiểu Yến Tử bị bắt thóp xoay một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống, hung hăng chửi:

"Cái tên Tướng quân thối họ Sở nhà ngươi dám để bổn đại gia ta suýt nữa dạo một vòng quỷ môn quan, hôm nay ta và ngươi phải đại chiến ba trăm hiệp"

Hoắc Sinh không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại thấy rất thú vị. Tiểu tử căn bản không phải đối thủ của hắn lại lần này đến lần khác cả gan động vào hắn. Tiểu tử thú vị như vậy có thể không tiếp được sao.

https://thuviensach.vn

"Tốt, rất có bản lĩnh, bản tướng quân hôm nay rãnh rỗi, cũng muốn thư giãn gân cốt tiện thể dạy dỗ ngươi một chút!"

Lời nói vừa dứt, trước cổng phủ tướng, một xám một đỏ sát khí bừng bừng thổi lên, vạt áo hai người không gió mà nhảy nhót điên cuồng. Hai khuôn mặt gầm gừ khó chịu nhìn nhau, mặc kệ người qua kẻ lại trố mắt nhìn.

Đã tính toán xong đường đi nước bước, định dở hết công phu bản môn ra biểu diễn cho đối phương một bài học nhớ đời. Nhưng từ xa đã vang lên một giọng nói sang sảng, thanh âm trầm bổng đầy uy lực vọng tới:

"Đường đường là tướng quân Đại Sở, lại đứng ngoài đường đánh nhau, còn ra thể thống gì!!!"

Một người vén màn xuống khỏi xe ngựa. Thân quan bào đen phủ một lớp đỏ, đầu đội mũ ô sa. Khuôn mặt thánh thiện có chút tuấn mỹ. Mày rậm mắt dài. So với Hoắc Sinh tuy còn kém xa nhưng đối với một nữ nhi ham mê sắc đẹp không giới hạn như Tiểu Yến Tử mà nói, khuôn mặt đó thật sự hợp gu nàng. Ăn đứt Hoắc Sinh sở khanh kia.

Hoắc Sinh thấy người trên xe lập tức thu lại bộ dạng ngang ngược, ra vẻ nịnh nọt:

"Đại ca, hắn muốn đại chiến với đệ, đệ không thể từ chối, cùng lắm bồi hắn một tí cho hắn biết mùi vị thôi, cũng chẳng có gì to tát!"

Tiểu Yến Tử ngẩn cả ra, chờ ngày chờ đêm không gặp thì ra là ở đây. Nếu Hoắc Sinh đã gọi một tiếng Đại ca thì người này chẳng phải là Bộ Hộ thị lang Hoắc Thiện sao?

Tiểu Yến Tử hết sức thức thời thu lại sát khí ôn nhu ôm quyền kính cẩn:

"Triệu Phạm Hoa Giám xưởng rèn bái kiến Hoắc đại nhân!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện thấy người vừa nãy còn đằng đằng sát khí bây giờ lại nhất mực nhu thuận không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Đã nghe đồn Đại Sở có phúc thu được một người rèn ra được kiếm thượng hạng hoá ra chỉ là một tiểu tử nhỏ con, còn ngang nhiên thách thức Hoắc Sinh đệ đệ võ công trác tuyệt của hắn trong lòng không khỏi hứng thú:

"Không dám, nghe nói Triệu Giám tiên sinh đến phủ từ hôm qua nay mới kịp diện kiến, mong tiên sinh bỏ quá cho!"

Nói rồi hướng mắt nhìn người kia đoán tâm tư.

"Hoắc đại nhân ngài quá lời rồi, tại hạ thân chỉ là giám xưởng nhỏ nhoi, nào dám có lá gan tính toán với ngài!!!"

Tiểu Yến Tử khoát tay ra dáng một bậc cao minh ôn tồn tiếp chuyện Hoắc Thiện.

"Nếu vậy, tiên sinh cũng có thể không tính toán với tiểu đệ của ta, tha cho hắn lần này được không?"

Hoắc Sinh nghe vậy liền méo mặt hung hăng hét lớn.

"Đại ca, tiểu tử căn bản không phải đối thủ của đệ, với lại là hắn chọc tức đệ trước sao huynh lại phải mở miệng cầu xin hắn!!!"

Tiểu Yến Tử thấy bộ mặt tức giận cau có của Hoắc Sinh, trong lòng không khỏi cười trộm.

Hay cho tên họ Sở nhà ngươi, dám đem trái tim nữ nhi ra đùa giỡn xem sau này ta trừng trị ngươi như thế nào.

Hoắc Thiện thấy tiểu đệ giãy dụa như trẻ lên ba, trong lòng có chút mất mặt, nếu để các cô nương bị hắn mê hoặc thấy được cảnh tượng này. Có lẽ sẽ nổi lên thiên tính làm mẹ mà nhận hắn làm nghĩa tử mất:

https://thuviensach.vn

"Lão nhị, không được lỗ mãng" lại hướng Tiểu Yến Tử ôm quyền: "Vẫn mong tiên sinh bỏ qua cho tiểu đệ không hiểu chuyện này của ta!"

Tiểu Yến Tử hướng Hoắc Thiện ra vẻ hào sảng gật đầu:

"Vẫn là Hoắc đại nhân thấu tình đạt lý. Tại hạ không chấp nhất Hoắc tướng quân nữa, chỉ hy vọng sau này ngài ấy đừng làm phiền đến tại hạ, như vậy tại hạ mới thực an lòng"

Nói rồi còn cúi đầu, nhíu chặt lông mày, ra dáng uỷ khuất, làm người nhìn cảm thấy tên Hoắc Sinh kia thật đáng vô sỉ, ngàn lần phỉ nhổ.

Hoắc Sinh tức đến hộc máu, dậm chân hét lớn:

"Ngươi, tiểu tử nhà ngươi dám..."

Hoắc Thiện bên này cảm nhận được hơn hai mươi năm qua, cuối cùng cũng có ngày đệ đệ mình bị chọc cho tức đến quẫn trí. Một mặt thì muốn cười điên đảo, mặt khác lại ra sức ngăn chặn nộ khí xung thiên của Hoắc Sinh.

"Lão nhị, nếu đệ còn dám lỗ mãng, tháng này đừng hòng bước chân ra khỏi phủ, ở trại doanh rèn luyện quân sĩ thật tốt cho ta"

Lời nói uy vũ kèm theo lãnh khí khiến cho Hoắc Sinh một phen sợ hãi. Cay đắng nuốt cục tức ngược vào trong họng, không quên quăng cho Tiểu Yến Tử cái lườm sắc bén rồi bỏ vào phủ.

Tiểu Yến Tử thầm cảm thán trong lòng.

Oa, không hổ danh là Bộ hộ thị lang, còn trẻ vậy đã lên được chức cao, thì ra không phải nhờ con ông cháu cha mà là thực lực của hắn ta không tồi. Có thể dùng uy vũ và lời nói đàn áp tên tướng quân sở khanh kia e cũng chỉ có hắn và Quốc Công đại sở có thể làm được điều này.

https://thuviensach.vn

Tiểu yến Tử thấy tên này không tồi, phải nhanh chóng kết làm bằng hữu sau này còn tiện bề nhờ vả, cái này là bản chất người hiện đại.

Nhất hậu duệ nhì tiền tệ tam quan hệ. Nàng không còn là Triệu gia nức tiếng, tiền bạc thì thiếu thốn đủ bề, vậy chỉ có thể dựa vào quan hệ mà thôi.

Lập tức bày ra binh pháp tôn tử, mấy cái danh ngôn mà một thằng nhóc lớp một ở thời hiện đại nào cũng biết ra bắt chuyện ứng đối cùng Hoắc Thiện.

Hoắc Thiện bên này thân là quan văn, nghe được một đống những câu đối hay lập tức căng tai ra hưởng thụ, gật gật tán thưởng.

Vậy là trước cổng phủ tướng, khi nãy còn một xám một đỏ sát khí đằng đằng sắp đại chiến bây giờ lại trở thành một xám một đen hoà thuận, cười nói rất vui vẻ đến quên trời quên đất.

Đến giờ cơm tối, hai người kia đã trở thành bằng hữu keo sơn, đi đâu cũng huynh huynh đệ đệ cực kỳ tình cảm.

Về phía Hoắc Sinh, sau khi bị Tiểu Yến Tử chọc cho ruột gan xoắn tít đã đưa nàng vào danh sách đen 'kẻ nguy hiểm nhất'. Lý do cực kỳ đơn giản. Một tiểu tử nhỏ con lại được đích thân Quốc Công bảo hộ, lại còn được huynh trưởng của hắn nhất mực đỡ lời không thể đụng vào.

Lúc Hoắc Sinh thấy Tiểu tử lại trở thành bằng hữu tốt của đại ca hắn. Nhất thời hận không thể đại chiến ba trăm hiệp với tiểu tử, đành âm thầm tính kế cho tiểu tử biết cơm của tướng phủ không dễ nuốt.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hoắc Sinh Dở Trò, Yến Tử Trả Đũa.

Năm ngày này đối với phủ Đại tướng quân là năm ngày bận rộn nhất trong lịch sử của trên dưới hơn mấy trăm nhân khẩu Tướng Quân phủ.

Số là vì chuyện bạn Quốc Công nào đó nổi hứng muốn sang ở ké phủ tướng quân, lại chỉ ra hạn cho có năm ngày ít ỏi để chuẩn bị. Lúc này nữ chủ nhân của tướng phủ Hoắc phu nhân cùng đại tiểu thư Hoắc Kỳ Thư lại đi vắng. Mọi chuyện hết thảy đều do một tay lão chủ nhân tướng phủ Hoắc Tâm sắp xếp.

Lão dành ra viện Tam Thái ở phía Tây phủ, là viện dành cho lão Thái Thái ở phương Bắc khi có việc ghé qua tiện bề lưu lại.

Viện Tam Thái là viện rộng nhất, được bày biện đẹp đẽ và khang trang, lại thường xuyên có hạ nhân hằng ngày lau dọn vậy nên mặc dù đã lâu không có người sống, nhưng vẫn giữ được dáng vẻ uy nghi lộng lẫy rất phù hợp với đương kim Quốc Công cao ngạo lãnh đạm.

Để đảm bảo cho Lưu Dĩ được hài lòng, Hoắc Tâm Đại tướng hao tâm tốn lực an bài cho hạ nhân sắp xếp kĩ lưỡng từ tấm chăn cho đến cây cối, phải thật gọn gàng sạch sẽ, tránh để mất mặt tướng phủ. Chính vì vậy nô bộc tướng phủ bận rộn đến quên ăn quên ngủ, vừa làm việc chân tay lại không ngừng run rẩy. Nghe danh Quốc Công đã lâu, nay lại đích thân ngự giá đến phủ lưu lại. Thật khiến đám người ở tướng phủ cảm thấy kiếp này thật khó sống.

https://thuviensach.vn

Hạ nhân phủ tướng quân bận đến tối mặt thì bên này phủ Quốc Công cũng không hề rảnh rỗi chút nào.

Phủ tướng và phủ Quốc Công cách nhau hơn mấy chục trượng nhưng tần suất hạ nhân qua lại phải nói là chóng mặt. Khiến cho người đi đường cũng cảm thấy hoang mang a.

Đột nhiên chủ nhân lại chấp nhận rời khỏi phủ vương chuyển đến tướng phủ. Đám hạ nhân nhất là Ôn quản gia lo đến đen mặt. Chỉ sợ chủ nhân khó tính ưa sạch sẽ của mình qua đó lạ nhà lạ cửa đâm ra tính khí khó chịu. Không phải người xung quanh sẽ lãnh đủ sao. Vì vậy cả ngày đều phân phó cho nha hoàn cùng gia đinh kết hợp với bên tướng phủ trang hoàn viện Quốc công cho thật chu toàn, tránh sơ suất.

Tướng phủ cùng Quốc Công phủ bận rộn là vậy, bạn Tiểu Yến Tử nhà ta cũng không hề rảnh tay chút nào.

Không phải nàng bận rèn kiếm hay trang hoàng viện cho Lưu Dĩ mà là bận đối phó với thiên hạ đệ nhất phong lưu Hoắc Sinh.

Tiểu Yến Tử mới tới phủ chưa được bốn ngày vậy mà đã lọt vào danh sách đen của Hoắc Sinh, mặc dù nàng rất muốn trừng trị bản tính đào hoa của hắn nhưng nàng vốn tính kế lâu dài, sau này mới áp dụng. Trước tiên vẫn là phải đi làm kiếm tiền chữa bệnh cho đại ca. Hôm qua nghe quản công tướng phủ nhắc đến bổng lộc của Giám Xưởng không hề nhỏ, lại còn được đặc cách ứng trước sau một tháng làm việc, trong lòng Yến Tử không khỏi hạnh phúc. Trước đây nàng không có gia đình, chỉ có Tử Du cùng nhau lớn lên, cả hai đều có khả năng kiếm ra tiền vì vậy Yến Tử chỉ phải lo chi tiêu cho chính mình. Nhưng đến kiếp này, nàng lại có thêm một đại ca yêu thương tiểu muội hơn mạng sống. Đối với Tiểu Yến Tử, tuy chỉ trải qua ba năm ngắn ngủi nhưng nàng thật sự coi Triệu Phạm Hoa là đại ca ruột thịt của mình. Nay hắn bị bệnh, Triệu gia lại suy sụp, nay lại có thêm một Triệu phu nhân ốm yếu đang mang thai, nàng chỉ có thể cố gắng kiếm tiền giúp

https://thuviensach.vn

hắn chữa trị, giúp cho đại tẩu có thể an tâm dưỡng thai, cũng là chuẩn bị được một số tiền ít ỏi để mong đứa cháu đầu tiên bình an chào đời. Vì nghĩ đến bản thân còn có một gia đình cần phải chăm lo, nàng vừa hạnh phúc lại vừa khổ sở. Vì vậy chỉ có thể chăm làm việc chờ lĩnh lương mới là thượng sách.

Vậy mà Hoắc Sinh đâu có để nàng được yên, hôm qua vừa khẩu chiến hôm nay đã thật sự động thủ.

Điển hình là vào sáng sớm, Tiểu Yến Tử đến nhà ăn xưởng rèn ăn sáng, nhưng vừa đến nơi xuất cơm của nàng đã bị người ta ăn mất, quản công ở đó nói rằng: “Sáng sớm nay Hoắc tướng quân đã qua thông báo nói Triệu tiên sinh có công chuyện không muốn ăn sáng, tránh làm thừa thãi thức ăn nên ngài ấy mang phần cơm của tiên sinh đi cho quân sĩ bồi bổ thêm.”

Tiểu Yến Tử nghe xong vạch đen đầy mặt, hận không thể xông phi một cước vào khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh. Tướng phủ có quy tắc, mỗi bữa sáng ai nấy đều có một phần cơm, không ăn thì không còn phần khác nữa. Nàng chỉ đành ngậm đắng bỏ bữa sáng đi đến công xưởng bắt tay vào chỉ đạo nung kim loại.

Đến trưa vừa mệt vừa đói, Tiểu Yếu Tử thật sự thấy cái eo dán sát vào bụng, từ bữa tối hôm qua đến trưa nay không có một hột cơm, đói đến vàng mắt lảo đảo đến nhà ăn. Phần cơm của Tiểu Yến Tử vừa được bưng tới, nàng như hổ đói trăm năm không ngần ngại lao vào gặm xối xả.

Nhưng bát cơm miếng thịt vừa lên tận miệng đã đau khổ phun ra.

Trong cơm có cả tá muối, mặn không chấp nhận nổi, cảm tưởng nàng đang ăn muối chứ không phải cơm, thịt lại đông cứng như xương vốn không thể gặm, đây chính là ‘thịt đông’ trứ danh trong truyền thuyết, chỉ để chó gặm chứ không phải để người ăn. Canh rau chẳng hiểu vì sao lại đắng

https://thuviensach.vn

không thể đắng hơn, tuy so với trà đắng nàng pha có kém hơn một tí nhưng đắng như vậy thật sự làm dạ dày Tiểu Yến Tử soắn tít lại đòi công bằng a.

Tiểu Yến Tử oán hận đi hỏi quản công, hắn chỉ ngây ngô trả lời:

"Hoắc tướng quân có dặn, Triệu tiên sinh là khách quý tướng phủ, phải được hầu hạ chu toàn. Nghe nói khẩu phần ăn của ngài rất đặc biệt, thích ăn cơm mặn thật mặn, thịt đông cứng thật cứng và rau đắng thật đắng, vì vậy phụ bếp đã cất công chuẩn bị phần cơm này cho ngài!"

Tiểu Yến Tử tức đến ói máu. Nhà ăn xưởng rèn liên quan gì đến tên tướng quân như hắn mà cứ xông xáo qua đây phá bữa cơm của nàng. Tiểu Yến Tử đòi một suất cơm khác nhưng đáng tiếc, tướng phủ người đông lại phần lớn là quân sĩ, làm nhiều ăn nhiều. Trong lúc chờ nàng khai thác thông tin về bữa cơm siêu mùi vị thì người xung quanh sớm đã ăn uống xong xuôi chùi mép bỏ đi. Ngay cả một hột cơm cũng không còn.

Tiểu Yến Tử cay đắng chan nước uống vào cơm cho đỡ mặn húp sùm sụp chống đói, sau đó hùng hổ chạy tới trại doanh tìm Hoắc Sinh, nhưng trại doanh căn bản không phải ai cũng có thể vào, kể từ khi bắt đầu khai hoả cuộc chiến với địch quốc, trại doanh lại tăng cường nghiêm ngặt, không để lọt dù là một con muỗi. Vì vậy Tiểu Yến Tử chỉ biết hậm hực nuốt cục tức bỏ đi.

Đến tà chiều nàng đã vội chạy đến nhà ăn dặn dò nàng không có bận công chuyện bỏ bữa hay là thích ăn cơm mặn canh đắng.Nàng không biết tiếp theo tên kia sẽ làm gì chỉ có thể đánh phủ đầu như thế này thôi.

Cuối cùng sau một ngày bị tên huynh đệ nhà Sở Khanh nào đó chặn mất cơm nàng cũng có thể ăn được một bữa tử tế. Chỉ là, than ôi sau khi ăn xong Tào Tháo liền đòi mạng, bụng soắn tít, kêu lên những tiếng thê lương, đau không thể tả nổi, nàng chôn mình trong nhà vệ sinh hơn mấy canh giờ không thể ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vốn không biết lý do vì sao dạ dày lại trở nên kém như vậy thì bên ngoài vang lên tiếng nói của quản công nhà ăn đang nói chuyện phiếm với quản gia:

"Không biết hôm nay tại sao Hoắc tướng quân bận rộn lại liên tục chạy sang nhà ăn bên này như vậy???"

"Có chuyện đó sao, ngài ấy qua chỗ ngươi làm gì?"

"À thì cũng chẳng có gì, chỉ là lúc sáng sớm thì dặn dò Triệu tiên sinh có công chuyện không ăn sáng, đến cơm trưa thì nói hầu hạ món cơm muối canh đắng ưa thích cho tiên sinh, đến tối lại sang nhìn phần cơm của tiên sinh rồi không nói gì cứ thế bỏ đi. Thật kỳ lạ."

"Ồ, sao ngài ấy đột nhiên quan tâm đến Triệu tiên sinh vậy, không lẽ hai người này có chuyện gì chăng???"

"Ầy, ngươi chớ có nghĩ bậy, Triệu tiên sinh là khách quý của tướng phủ, mặc dù ngài ấy làm gì chỉ có người ở xưởng rèn biết nhưng nhìn cách Đại tướng quân đối đãi ắt hẳn không tầm thường, vậy nên ngài ấy mới đặc biệt đối đãi với tiên sinh thôi."

"Phải phải, nhưng mà lúc nãy Hoắc tướng quân tới chỗ ta lấy một ít thuốc sổ, không biết là tính làm gì!!!"

"Thuốc sổ? Mà thôi, ngài ấy tính làm gì đâu phải đám người như chúng ta có thể quản được. A ta còn có việc đi trước"

"Ta cũng vậy"

Tiếng bước chân ngày một xa, trong này Tiểu Yến Tử mặt đỏ như gấc, môi đỏ mím chặt, hận không thể lột da tróc thịt tên tuấn tú phong lưu nào đó.

https://thuviensach.vn

"Giỏi, giỏi lắm, dám làm ta thành ra nông nỗi này xem ta trừng trị ngươi như thế nào!!!"

Sáng sớm, Hoắc Sinh đứng uy nghiêm trên sàn trận trại doanh. Khuôn mặt tuấn tú chốc chốc lại lộ ra nụ cười thoả mãn đang nghe một vệ binh kể lại vẻ mặt của tiểu tử sau một ngày bị chặn mất phần ăn như thế nào.

Vừa nghe nói đến đêm Tiểu Tử không thể rời chân ra khỏi nhà xí, hắn chỉ muốn nằm lăn ra mà cười, nhưng hành vi mất mặt như vậy đương nhiên hắn sẽ không làm, chỉ lặng yên đứng đó cười nhàn nhạt tỏ vẻ phong lưu mà thôi.

Hắn không thể đánh nhau cùng tiểu tử, lại không thể chửi bới. Vậy thì chỉ có cách này mới để tiểu tử nếm mùi đau khổ. Trần đời này hắn rất ít khi để ý đến người khác huống hồ là bày trò như vậy. Khiến hắn mất công chạy lui chạy tới một ngày, nghe biểu hiện của Tiểu Tử đau khổ Hoắc Sinh không khỏi hài lòng.

Hôm nay hắn lại tiếp tục định dở trò nhưng không hiểu vì sao phần cơm của Tiểu Tử trong nhà ăn sớm đã bị cắt mất. Lý do cực kỳ đơn giản. Đại tướng quân mộ ái Triệu tiên sinh muốn ngày ngày dùng bữa cùng tiên sinh. Vì vậy phần cơm sớm đã được đưa sang Ngự thiện phòng dùng chung với lão chủ nhà rồi.

Phỉ, hắn thừa biết là Tiểu Tử dở trò nịnh nọt phụ thân hắn, khiến hắn không thể động tay động chân.

Suốt cả ngày hôm đó, Tiểu Tử lại hết lần này đến lần khác đứng bên ngoài trại doanh tìm hắn, nhưng hắn đâu dễ để Tiểu Tử thoả mãn, vốn định để Tiểu Tử chờ mấy canh giờ mới gọi vào, nhưng Tiểu Tử vừa đến cổng báo lại chạy về, không hề có ý định chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh thấy lạ có vẻ lường trước Tiểu Tử sắp tung đòn trả thù, vì vậy vẫn luôn sẵn sang trong tư thế chiến đấu. Kiểm tra phần ăn của mình có bị cắt không, có bị bỏ thuốc sổ không. Nhưng không hề, hắn đợi ba ngày trời vẫn không thấy tiểu tử động thủ. Cả người cũng không thấy đâu. Hắn lại nhủ thầm Tiểu Tử có lẽ đã e sợ hắn mà rút lui rồi không. Mà không đúng, Tiểu Tử vốn rất lớn gan, làm gì có chuyện bỏ qua dễ dàng như vậy.

Quả nhiên Hoắc Sinh liệu việc như thần.

Đến đêm sau khi dùng bữa xong, đang cùng chúng nhân quân sĩ đi tuần tra tướng phủ thì từ cổng phụ tướng phủ lại đột nhiên có biến.

Cổng phụ vốn là địa điểm lý tưởng Hoắc Sinh cùng các tiểu thư hàn huyên tâm sự. Nay cũng là nơi này nhưng không phải chỉ có hai người hàn huyên mà lên đến gần trăm người.

Hoắc Sinh vừa nghe báo cổng phụ bị tấn công vội vã chạy tới. Lúc cách cổng phủ chỉ tầm vài trượng đã loáng thoáng nhìn thấy một đám nữ nhân xinh đẹp, áo váy xúng sính đang chen chân nhau ở cổng phụ nhỏ nhoi, mồm miệng liên tục chửi bới, đại loại chửi bới vì những chuyện như là:

"Ngươi cút, Hoắc tướng quân hôm nay hẹn ta, ngươi chỉ là ả qua đường của ngài ấy, lại dám vác mặt đến đây"

"Có ngươi cút đấy, chỉ là thứ nữ của tiểu thương nhỏ bé lại dám tranh dành với ta, ngươi có đủ tư cách chắc"

"Các ngươi đều không có đủ tư cách, ta đây" một nữ tử rút ra từ trong áo một tờ giấy nhỏ trên giấy có nét chữ thanh tú nhẹ nhàng "Là tướng quân đích thân viết thư hẹn ta!"

Nói rồi lại tủm tỉm cười e thẹn, nhưng đám nữ nhân kia cũng đồng thời rút ra một tờ giấy y chang "Ta cũng có, tờ của ngươi là giả mạo, chàng hẹn ta!"

https://thuviensach.vn

"Không là hẹn ta!!"

...

Bô lô ba la nhí nha nhí nhố. Đám gia đinh cùng vệ binh thấy cảnh tượng hi hữu này mặt sớm đã đen hơn đít nồi. Phủ tướng quân sao lại thành ra như thế này. Khi họ kéo nhau đến tính toán trấn áp, nhưng nữ nhân kia đều là tiểu thư danh gia vọng tộc, từng qua lại với Hoắc Sinh không thể vô cớ động thủ. Các nàng lại trực tiếp xông vào cổng phụ, đám nam nhân vai u bắp thịt bất lực nhìn họ làm loạn cổng phủ chật hẹp nhỏ nhoi mà không biết làm gì.

Đến khi đám vệ binh thấy Hoắc Sinh đong đưa khuôn mặt tuấn tú vạn người mê kia ung dung đi tới, rất nhanh vội dẹp đường đón tiếp nhân vật chính mà chúng nữ tử mong mỏi cùng nhau xem kịch vui.

Nhưng Hoắc Sinh là ai, hắn là tướng quân văn võ song toàn, cách mấy trượng nhìn thấy đám nữ tử màu mè ồn ào, nhận ra đám đó tất thảy đều đã từng bị hắn hạ gục lại cùng một lúc xuất hiện ở đây, tuy không biết lý do vì sao nhưng hắn hết sức thức thời biết trận địa bên kia không phải nơi hắn có thể nhúng chân tới vội vàng thoái lui. Nhưng hắn nào có bước được nửa bước đã bị một bàn tay nhỏ nhắn túm chặt, ép vai hắn xuống hét lớn.

"Các cô nương, đêm nay Hoắc tướng quân muốn cùng các cô nương hàn huyên tâm sự, tiện bề chọn nương tử lập gia thất. Mau đến đây cho tướng quân xem mặt nào!!!"

Hoắc Sinh cả kinh nhìn thấy Tiểu Tử túm chặt lấy tay mình sống chết không buông còn thao thao hét lớn. Hắn đương nhiên đoán được sự kiện hôm nay đương nhiên do Tiểu Tử tổ chức rồi.

"Tiểu Tử mau buông tay!!!" Hoắc Sinh hét lớn, khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng vì thẹn quá hóa giận. Oán hận nhìn Tiểu Tử vênh váo nhếch mép cười. Sống chết ấn tay hắn xuống.

https://thuviensach.vn

Phía đám nữ tử kia đang bận rộn cãi nhau, vừa nghe thấy tiếng nói, lại nhìn thấy Hoắc Sinh tướng quân tuấn tú phi phàm đang đứng cách đó không xa. Dưới ánh trăng mờ ảo cùng ngọn lửa bập bùng, khuôn mặt tuấn tú càng thêm mê hoặc khiến cho chúng nữ tử say mê, vội vã chạy tới như thuồng luồng xổ chuồng, như chim xổ lồng khí thế chạy ào tới.

“Tướng quân, thiếp tới đây!”

“Tướng quân, người ta nhớ chàng lắm!”

“Tướng quân, người ta....”

Đối diện với nhiều nữ tử một lúc như vậy cơ hồ một thiên hạ đệ nhất phong lưu lại có chút kinh hãi.

Trước đây hắn chỉ là thấy nữ tử xinh đẹp thì đến tản chuyện vài câu, khen ngợi vài câu các nàng lập tức đã say mê hắn, yêu thương hắn vô điều kiện. Hắn cũng chỉ lấy đó làm thú vị, thật tâm không có cảm giác với các nàng, chinh phục được rồi lại sinh ra một loại cảm giác chán ghét. Các nàng lại như đỉa đói, dính chặt lấy hắn không buông càng khiến hắn ghét bỏ. Bây giờ lại cùng một lúc xuất hiện khiến hắn kinh hãi không thôi. Chỉ muốn bỏ chạy thật xa, không muốn bị đám nữ nhân kia chạm vào.

Tiểu Yến Tử thấy sắc mặc của Hoắc Sinh đen hơn than thì vô cùng hài lòng. Phải đây là cách nàng trả thù.

Ba ngày liên tiếp khai thác thông tin từ đám vệ binh về những nữ tử đã bị hắn cướp đi trái tim gồm những ai, sau đó hàn huyên cùng Đại tướng quân cho xem nét chữ của hắn. Về phần giả nét chữ, thiên tài Tiểu Yến Tử căn bản không thể bị vượt qua. Nàng nhanh chóng giả được nét chữ của Hoắc Sinh sau đó viết gần trăm bức thư có cùng một nội dung, gửi bức thư hẹn thời gian địa điểm hẹn hò ở chốn cũ. Để các nàng cùng nhau tới. Cho các nàng thấy bộ mặt thật của hắn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử đang háo hức chờ xem, thiên hạ đệ nhất phong lưu Hoắc Sinh sẽ hành xử như thế nào trong tình huống do chính bản thân hắn tự gây ra như thế nào đây.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tiểu Yến Tử Lần Hai Gặp Nạn.

Hoắc Sinh tướng quân phong lưu đa tình, không sợ trời không sợ đất. Đối với sa trường là một tướng quân anh dũng tài ba. Đối với giang hồ là anh hùng hảo hán khó có thể bì kịp. Ấy vậy mà lúc này đây Hoắc Sinh lại rơi vào bẫy của một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch khiến cho hắn phải đối diện với một đám nữ nhân hùng hổ hơn cả chúa sơn lâm đang bổ nhào tới phía hắn.

Nếu lúc này mà chạy loạn, chỉ e các nàng sẽ làm phủ tướng thành ra cái chợ, xới ba tấc đất lên tìm hắn. Tướng phủ bây giờ là nơi có vị trí nhạy cảm, không thể tuỳ tiện để người ngoài làm bừa.

Hạ Chí, đội trưởng thân cận, cũng là bằng hữu chí cốt của Hoắc Sinh nghe thấy cổng phụ có biến cũng vội vã chạy tới, lại thấy Hoắc Sinh ngạo nghễ đang bị một tiểu tử nhỏ con áp chế, bên kia là đám nữ tử Hoắc Sinh từng qua lại lúc này mặt mày ai nấy như dã thú ngàn năm, dơ móng vuốt bổ nhào tới con mồi điển trai vạn người mê đang ngắc ngứ bên kia thì vô cùng hoảng hốt. Chắc mẩm cú này Hoắc Sinh chết chắc vì cái tội đào hoa của mình.

Hạ Chí hết sức thức thời vội vã thoái lui chỉ đứng cách Hoắc Sinh đúng năm bước chân có gì trợ tá, làm hết tình nghĩa bằng hữu.

Hoắc Sinh đấu tranh tư tưởng nửa ngày cuối cùng gồng tay phất mạnh một cái nhanh chóng thoát khỏi kình lực của Tiểu Yến Tử làm nàng lảo đảo

https://thuviensach.vn

vài bước chân suýt ngã.

Hắn hùng hổ đứng đó, ưỡn tấm thân thẳng như cán bút uy nghiêm quát lớn:

"Ai dám bước lại đây thêm nửa bước thì đừng trách, bản tướng quân đả thương các nàng!!!"

Lời nói uy vũ kèm theo khuôn mặt tuấn tú giận giữ, đôi mắt lóe lên chút hàn khí lạnh lẽo, chúng nữ tử thức thời thoái lui mấy bước rồi im bặt. Có lẽ vì các nàng đã quen với khuôn mặt tươi cười thánh thiện của hắn, lần đầu nhìn thấy hắn thật sự giận dữ đã lấy làm e sợ.

Tiểu Yến Tử đứng cách Hoắc Sinh ba bước chân cũng bị khí thế của hắn bủa vây, nhưng cái khí thế này không làm nàng hoảng sợ mà ngược lại làm nàng không khỏi buồn cười. Thì ra tên họ Sở này cũng có chút chính khí như Lưu Dĩ. Vì tiếp xúc với khí thế cường đại của Lưu Dĩ đã quen nên cái phong thái này thật sự đối với nàng không khả quan. Phải thật mạnh, thật khí thế hơn nữa mới ăn đứt được Lưu Dĩ.

Hoắc Sinh liếc mắt một lượt, thấy đám nữ tử đã yên lặng, thẹn thùng nhìn hắn, tình hình có vẻ an toàn hơn, vẫn giữ bộ mặt nghiêm nghị lạnh lùng hắn lại tiếp tục nói:

"Thật thứ lỗi, hôm nay tướng phủ không chào đón các nàng, mời các nàng về cho."

Chúng nữ tử nghe Hoắc Sinh bắt đầu ‘thả chó tiễn khách’ thì không khỏi nhảy dựng lên nhốn nháo như chợ phiên:

"Nhưng ngài đã hẹn thiếp tới đây, sao bây giờ lại lật lọng như vậy."

"Tướng quân, ngài thật quá đáng, thiếp đã không trách người hẹn nhiều người như vậy, tại sao chàng nói đuổi là đuổi đi ngay, làm người ta buồn rồi

https://thuviensach.vn

đấy."

"Tướng quân, thiếp không mong được làm chính thê, chỉ cần ngài chấp nhận, ngài muốn bao nhiêu nữ nhân cũng được"

"Đúng đúng, tướng quân, người ta sẽ chiều ngài"

...

Tiểu Yến Tử bên này mặt ngây ra như ngỗng:

Uầy. Này các cô có phải là bữ nhân cổ đại e thẹn nhu nhược suốt ngày cắm mắt vào thêu thùa để người ta phân phó số mệnh không vậy. Các cô như vậy thật sự ăn đứt đám người hiện đại chúng tôi rồi a. Sao lại làm ra chuyện mất mặt như vậy. Còn cầu xin làm thiếp của người khác. Thật tình làm lố quá rồi.

Hoắc Sinh bên này càng nghe đám nữ tử kia nói càng phát cáu. Ý thức chán ghét đối với các nàng đã thật sự nhân lên cấp số bội. Hơn lúc nào hết lúc này đây hắn thật sự chán ghét nữ nhân.

" Các nàng đều là thiên kim danh giá, hà tất lại vì ta mà hành xử lỗ mãng như vậy. Các nàng nghe kĩ đây. Hoắc Sinh ta từ nay trở đi trước khi tìm được nữ nhân của đời mình tuyệt đối sẽ không dây dưa với bất kỳ nữ nhân nào nữa. Nếu phải chọn thê tử, ta sẽ chọn bất cứ ai trong thiên hạ ngoại trừ các nàng. Mời về cho"

Đối với câu nói của Hoắc Sinh thật sự đã đả thương nghiêm trọng đến trái tim và lòng tự tôn của các thiên kim danh giá đã dành trái tim cho hắn.

Một số nàng vừa nghe xong, chịu không được đả kích liền ôm mặt nức nở bỏ chạy. Còn một số vừa tức giận dậm chân, lại có chút xấu hổ che mặt cùng hạ nhân nhanh chóng rời đi. Số còn lại không quên chửi thề vài câu mới chịu phất áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong chốc lát chúng nữ tử đã sớm đi khuất bóng. Cổng phụ tướng phủ lại về trạng thái bình ổn ngày thường. Chỉ còn đám quân sĩ, gia đinh đứng trơ trọi gật gật đầu tán dương. Quả nhiên muốn gỡ chuông phải tìm kẻ buộc chuông. Chúng nhân lúc này lại thầm cảm thán trong lòng. Cảm ơn phụ thân mẫu thân đã sinh ra họ có bộ mặt khó ưa hay nói cách khác là xấu trai.

Nếu phải dùng khuôn mặt điển trai của Hoắc Sinh ngày ngày chống chọi với đám nữ tử kia thật có chút tổn thọ a. Hơn lúc nào hết họ cảm thấy xấu trai thật may, thật may a.

Còn chuyện hôm nay may mà lão Đại tướng không nhìn thấy cảnh này, nếu không không biết sẽ trừng phạt đứa con hiếu tử này ra sao đây.

Hoắc Sinh thấy đám nữ tử đã đi hết, hạ lệnh đóng cửa. Hắn quay ngoắt qua gim ánh mắt sắc như đao vào tiểu tử lớn mật:

"Hay, hay lắm, quả nhiên ta không nên quá coi thường ngươi, dám giả mạo chữ viết của ta bày ra thế trận như hôm nay. Ngươi không sợ ta báo với Đại tướng quân tống cổ ngươi ra khỏi phủ sao!!!"

Tiểu Yến Tử một chút sợ hãi cũng không có, nàng vênh mặt lên trời chắp tay sau lưng bắt đầu nói:

"Tuỳ ngài thôi, muốn mách thì cứ mách đi, thiên hạ này ngoài ta ra còn có ai rèn được bảo kiếm. Đuổi ta đi rồi, ai rèn kiếm cho các người ra sa trường"

Chính xác, đó chính là lý do vì sao Tiểu Yến Tử dám làm loạn tướng phủ mà không mảy may sợ hãi.

Hoắc Sinh tức đến ói máu. Đúng vậy. Ngay cả Quốc Công còn không thể tùy tiện động vào tiểu tử, đại tướng quân sao có lá gan đuổi tiểu tử đi.

https://thuviensach.vn

"Được, nếu ngươi đã mạnh miệng như vậy, ta còn không đủ khả năng khiến ngươi sống dở chết dở sao!" Hoắc Sinh tức giận ép sát Tiểu Yến Tử quát lớn khiến nàng giật mình lùi lại vài bước.

Hoắc Sinh cúi người thấp xuống, khuôn mặt tuấn tú trừng trừng áp sát vào mặt Tiểu Yến Tử đe doạ.

Mặt hắn càng lúc càng gần mặt nàng. Hơi thở nóng hổi kèm theo nộ khí phả vào mặt nàng. Tiểu Yến Tử tránh né theo phản xạ cứ liên tục bước thụt lùi cho đến khi chạm đến một mảnh tường lạnh mới phát hiện ra. Nàng bị bức đến đường cùng rôi a a a.

Mồ hôi Tiểu Yến Tử vã ra như tắm. Thôi xong lần này Hoắc Sinh thật sự nổi giận rồi, với cánh tay săn chắc của hắn, một đấm của hắn thật sự khiến nàng liệt giường đến mấy ngày ấy chứ, nàng trước giờ không phải đối thủ của hắn phải làm sao đây.

Bỗng nhiên Tiểu Yến Tử nhớ ra điều gì đó, hai mắt lập tức sáng như sao vội rút từ trong ngực ra một phong thư đưa cho Hoắc Sinh:

"Cũng được, nhưng trước khi ngươi định làm khó ta, hãy đọc hết những bức thư này đi đã!"

Hoắc Sinh hậm hực hừ lạnh một tiếng, không tình nguyện nhận lấy phong thư kia. Mở ra đọc.

Mắt hoa đào của hắn cắm vào sấp phong thư dày cộp, hắn lật từng tờ từng tờ. Khuôn mặt tuấn tú biến hóa khôn lường hệt như có phép thuật bảy sắc cầu vòng, da mặt hắn dần dần chuyển sang trắng như bột, rồi đỏ như gấc, chốc chốc lại đen như đít nồi, kết quả là cháy xém khét lẹt hệt như củ khoai lai nướng quá tay.

Hắn tức giận vò nát tờ giấy dùng nội công đánh tơi tả bức phong thư kia rồi túm cổ áo tiểu tử xách ngược lên quát:

https://thuviensach.vn

"Nói, làm sao ngươi biết nhưng chuyện đó!"

Tiểu Yến Tử ba phen bốn lượt bị Hoắc Sinh bất ngờ tấn công giờ đây đã có cách đánh trả vô cùng hợp lý. Nàng dùng cả hai cánh tay tăng lực đấm mạng vào nơi hiểm yếu bên trên cơ thịt săn chắc trên cánh tay Hoắc Sinh khiến hắn buôn nàng ra theo phản xạ.

Tiểu Yến Tử tiếp đất an toàn vênh váo đánh giá tứ phía, thấy khán giả còn lưu lại xem kịch vui vẫn không ít, nhiều nhất cũng gần hơn năm mươi người, nàng lại bắt đầu chống nạnh hét lớn:

"Hỡi bà con cô bác, anh em nội ngoại gần xa. Hoắc tướng quân mười tuổi đã đẹp nghiêng nước nghiêng thành bị người ta... Ưm!!!"

Tiểu Yến Tử nói chưa hết câu đã bị bàn tay to lớn của Hoắc Sinh bịt chặt miệng không chút kẽ hở.

Hạ Chí đứng bên này hứng thú dỏng tai lên nghe. Nếu là chuyện lúc nhỏ, không phải Hoắc Sinh sống chết cũng không để ai biết được lúc trước hắn đã làm gì sao.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh siêu vẹo, gân xanh chằng chịt trên thái dương, hắn nói thầm bên tai nàng đầy tức giận:

"Nếu ngươi còn dám nói thêm một câu nữa đừng trách ta không khách khí!!!"

"Ưm ưm um!"

Yến Tử bị bịt kín miệng một từ cũng không nói nổi. Bỗng nhiên nàng thấy dưới chân hụt hẫng, eo bị siết chặt, làn gió vùng vẫy đập vào mặt.

Thôi xong, Hoắc Sinh vừa thi triển khinh công điểm mũi chân đưa Yến Tử đến nơi khác.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử chới với cào cấu không khí nhìn đám quân sĩ ngơ ngác nhìn hai người một xám một đỏ vội vã rời đi. Nàng bất lực cầu cứu đám quân sĩ không có tình người kia, rõ ràng thấy nàng chới với nhìn theo, lại giả vờ không nhìn thấy ngó lơ đi chỗ khác. Yến Tử khóc không ra nước mắt, hận không thể cho cái đám quân sĩ không có nghĩa khí kia một trận thuốc sổ cho bỏ ghét.

Nàng lại tiếp tục vùng vẫy thoát khỏi bàn tay Hoắc Sinh, nhưng hắn như gọng kìm, không thể nhúc nhích nổi. Không phải hắn sẽ đưa nàng đến nơi vắng người rồi giết người giệt khẩu chứ. Không được, đại ca nàng còn đang bệnh ai mang tiền về cho huynh ấy đây. Không lẽ nàng dập đầu quỳ lạy, khóc lóc van xin hắn tha mạng. Không được quá mất mặt a. Dù gì cũng là đại tiểu thư Triệu gia sao có thể làm ra cái hành vi đáng phỉ nhổ như vậy.

Hoắc Sinh thấy tiểu tử thiếu chút nữa ói ra quá khứ đau thương của hắn trong khi cả đám vệ binh cùng Hạ Chí đang đứng cách đó không xa thấy tiểu tử hét lớn đã căng tai hết cỡ nghe xem có chuyện gì, hắn vội vã bịt miệng tiểu tử, ôm lại điểm mũi chân rời đi.

Tiểu Tử rất nhẹ, hắn nhanh chóng ôm đi vượt qua vài mái nhà tính toán đi đến phía sau tướng phủ giải quyết một trận êm đẹp với tiểu tử, cho tiểu tử bầm dập vài chỗ mới hả giận. Nhưng tiểu tử trong tay hắn không yên vị. Cứ liên tục giãy dụa làm hắn trật tay mấy lần suýt thì làm ngã tiểu tử. Rơi ở độ cao này thật sự không được đâu.

Hoắc Sinh bực mình siết chặt tay lấy eo thon của Tiểu Yến Tử, ép nàng dán sát vào lồng ngực hắn. Hắn đột nhiên cảm nhận được thân thể tiểu tử rất mềm, vòng eo nhỏ gọn mềm mại. Mùi hương đỗ quyên thơm mát theo làn gió ập vào mũi hắn. Hắn cúi mặt xuống nhìn tiểu tử đang bị hắn dùng tay bịt chặt miệng dãy dụa. Trong đôi mắt tinh nghịch lấp lánh một tầng nước rất sáng trong, rất đẹp đẽ cũng rất bi phẫn. Hắn thấy tim mình đánh thịch một cái vội vã buông tay ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hoắc Sinh lại quên mất lúc này hắn đang bay trên mái nhà. Lúc hắn bất cẩn buông lỏng hai tay, tiểu tử đang dãy dụa theo quán tính rơi từ trên không trung xuống. Hoắc Sinh thấy trái tim đập mạnh hoảng hốt kêu lên:

"Tiểu tử! Tiểu Tử! Phạm Hoa!!!"

Bàn tay to lớn của hắn vô lực nắm lấy không khí, tốc độ rơi của Tiểu Yến Tử quá nhanh, hắn lại đang bị phân tâm không kịp trở tay.

Tiểu Yến Tử lại một lần nữa cảm nhận được rơi từ trên cao cảm giác như thế nào. Nàng nhìn Hoắc Sinh mặt xanh lét hét lớn, vô lực lao về phía nàng. Trong mắt hắn thật sự ánh lên một tia lo lắng. Lo lắng ư, hừ, nàng không cần.

Yến Tử ngoảnh mặt biết chỉ còn khoảng hai mét nữa mình sẽ tiếp đất vội xoay một vòng trên không trung đạp vào cột nhà giảm tốc độ rơi rồi đáp một chân xuống đất. Nhưng đáng tiếc, nàng chỉ là người thường không biết khinh công, rơi ở độ cao đó có thể đáp xuống một chân đã may lắm rồi. Vì lực đáp chân quá mạnh khiến một cơn đau như xé gan vội vã ấp đến từ bàn chân khiến nàng vừa đáp đất đã ngã bịch ra.

"Tiểu tử, tiểu tử!!!"

Hoắc Sinh vô thức đáp xuống bên cạnh nàng. Hắn lo đến hai mắt trợn tròn trắng dã. May mà tiểu tử đáp chân xuống đất, nếu đáp đầu thì...hắn thật sự không dám nghĩ đến.

Thấy Tiểu Yến Tử bỗng dưng nằm vật ra ôm chân đau đớn. Hắn vội chụp lấy chân nàng nâng lên, dán mắt lên chân nhỏ của nàng:

"Ngươi bị bong gân rồi!!!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh nuốt khan một tiếng. Hắn không ngờ có một ngày khinh công của mình lại có thể làm người khác bị thương như vậy. Thật sự trong lòng rất khó chịu.

Tiểu Yến Tử nhăn mặt đau đớn nhùng nhằn kéo chân ra khỏi tay hắn.

"Đây là cách ngài trả thù tôi?" Tiểu Yến Tử thu chân gắng gượng ngồi dậy oán hận hỏi.

Hoắc Sinh ngây dại: "Không phải, ta ta..."

Tiểu Yến Tử hừ lạnh một tiếng, vịn tay lấy tảng đá lớn bên cạnh đau đớn đứng dậy bằng chân còn lại, lại hướng mắt về hắn điềm tĩnh nói:

"Thì ra Hoắc tướng quân cũng không quân tử như lời đồn. Ngài muốn ta ngã chết, thật buồn vì không thể theo ý ngài. Ta đã chết một lần, ông trời sẽ không để ta chết oan uổng như vậy lần thứ hai!"

Lời nói sắc bén, thanh âm trầm thấp mang theo sự lãnh đạm và uỷ khuất khiến cho Hoắc Sinh cảm thấy lồng ngực đau thắt.

Tiểu Yến Tử cà nhắc khó khăn bước đi hai bước, đến bước thứ ba thì ngã sụp xuống. Hoắc Sinh vội vã lao đến đỡ lấy nàng nhưng nhanh chóng bị nàng đẩy ra. Lạnh lùng nói:

"Chuyện đó của ngài, ta sẽ không nói ra, hôm nay vậy là đủ rồi. Hãy để ta yên!"

Nói rồi thu lại ánh mắt lãnh đạm khó khăn vịn tường cà nhắc đi về hướng sương phòng của mình.

Hoắc Sinh đứng im như tượng nhìn bóng nhỏ đi khuất. Lần đầu tiên hắn cảm thấy lời nói nhẹ nhàng lại có thể khiến lòng hắn khó chịu, đau khổ như vậy, tựa như ngàn mũi đao chém vào lồng ngực. Lần đầu tiên hắn gọi tên

https://thuviensach.vn

Tiểu Tử vậy mà lại ở trong tình huống này, thật lòng hắn không có ý định làm tiểu tử bị thương.

"Tiểu tử, xin lỗi!"

Bóng áo đỏ cao lớn cô đơn đứng giữa trời đất, ánh trăng chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú ảm đạm. Môi nhẹ cong lên một nụ cười khổ, nụ cười khó khăn nhất sau lớp mặt nạ vui vẻ, ôn thuận đó.

Thật lạ, chỉ là một tiểu tử có thể khiến hắn làm ra những tật xấu thuở niên thiếu. Hắn nhận ra, thì ra hắn đúng như lời Tiểu Tử nói. Chỉ là một tên Sở Khanh, không quân tử mà thôi.

Bóng đỏ lảo đảo dựa vào bức tường, đôi mắt anh đào lấp lánh những tia nước nhạt nhẽo.

Đâu mới là con người thật của hắn đây. Chính hắn cũng không có câu trả lời.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quốc Công Đến Tướng Phủ.

Sáng sớm nay, phủ tướng quân nhộn nhịp còn hơn lễ tết. Từ cổng cho đến trại doanh, khắp nơi đều sạch sẽ tinh tươm không thể chê vào đâu được. Có thể nói phủ Đại tướng quân trăm năm mới được thay áo mới một lần, vô cùng phấn khởi.

Trên dưới hạ nhân tướng phủ đều biết hôm nay là ngày trọng đại, cùng Đại tướng quân nghênh đón Quốc Công đương triều đến tướng phủ ‘ở ké’, ấy chết là ngự giá quan lâm. Từ chủ nhà cho đến hạ nhân. Từ lúc gà còn chưa kịp gáy đã vội vã thức giấc, ai nấy đều soạn sửa tinh tươm ra cổng sắp xếp đội hình hệt như quân sĩ phía trại doanh.

Đám nha hoàn và nô bộc sống mấy đời cũng không dám ước mơ Quốc Công đương triều sẽ lưu lại tướng phủ, được kề cận hầu hạ ngài là diễm phúc bao nhiêu cũng dễ gặp tai họa bấy nhiêu. Vậy nên ai nấy đều có ý thức cực kỳ nghiêm túc đối với màn tiếp đãi này đối với Lưu Dĩ.

Đại tướng quân Hoắc Tâm cùng con trai cả Bộ Hộ thị lang Hoắc Thiện và con trai thứ tướng quân Hoắc Sinh nghe báo đội ngũ đón Quốc Công chỉ còn cách hơn một con đường đã vội vã đứng xếp hàng trước cổng phủ chờ đón.

Phía đằng xa, bóng xe ngựa to lớn màu vàng óng trạm khắc tinh xảo đập tan ánh nắng , uy nghi đi tới. Bên cạnh chỉ có một đám cấm vệ quân cùng thị vệ đi theo. Không hề dẫn theo nha hoàn hay nô bộc nào khác.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa oai phong dừng trước cổng phủ, người trong xe vén màn bước xuống. Đôi mắt thanh u dưới ánh nắng ban mai không hề giảm đi tiết khí lãnh đạm. Mái tóc đen mượt cứ chốc chốc quấn lấy không khí, đùa giỡn với gió mây. Bóng bạch kim ngạo nghễ đứng đó.

Tất thảy người xung quanh đều đồng thời quỳ rạp xuống đất thi lễ:

“Quốc Công thiên tuế, thiên thiên tuế”

Lưu Dĩ đảo mắt một lượt, mày lưỡi mác hơi nhíu nhưng rất nhanh lại trở về vẻ lãnh đạm ngày thường phất tay.

“Bình thân”

“Tạ Quốc Công!!!”

Hoắc Tâm cùng hai con trai đến ôm quyền hàn huyên vài câu rồi nhanh chóng dẫn Lưu Dĩ vào khách phòng.

Cả một đoạn đường, Lưu Dĩ liên tục đảo mắt nhìn quanh, một câu cũng không nói, chúng nhân cúi người rồng rắn đi đằng sau cứ cảm thấy có luồng khí lạnh ở đâu vô tình bám lấy, khiến họ cảm thấy tay chân rét buốt không hiểu lý do.

Hiển nhiên hắn đang muốn tìm người. Nhưng người hắn muốn tìm rốt cuộc là ai?

Lưu Dĩ được dẫn vào khách phòng đã chuẩn bị sẵn trà, vừa bước vào phòng, thấy bóng xám nhỏ nhắn đứng thẳng tắp cạnh bàn trà đẹp đẽ đã xếp sẵn một ly trà nóng, luồng khí lạnh lập tức biến mất như chưa từng tồn tại. Chúng nhân nhất thời cảm nhận được một làn gió xuân ấm áp, dạt dào như một đám lửa nồng ấm ở đâu đó truyền tới, khiến tất thảy chúng nhân thấy lòng nhẹ bẫng, cực kỳ sảng khoái vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử vừa thấy bóng Lưu Dĩ uy nghiêm bước vào lập tức quỳ xuống thi lễ:

“Quốc Công thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Lưu Dĩ không nói gì, lướt mắt qua Tiểu Tử một lát, rồi tiến thẳng đến ghế chủ nhà, oai nghiêm ngồi xuống, cũng không buồn miễn lễ cho đồng chí Yến Tử nhà ta.

Yến Tử cảm thấy có gì đó không đúng, nàng chầm chậm ngước mắt lên nhìn hắn. Khuôn mặt hắn vẫn vậy, vẫn u lạnh khó hiểu như ngày trước, một mình hắn ngồi cao cao tại thượng nâng tách trà đã pha sẵn lên chậm rãi uống. Còn tất thảy chúng nhân kể cả chủ nhà Đại tướng quân Hoắc Tâm cũng chưa thấy hắn miễn lễ cho Tiểu Yến Tử lại chưa cho phép ngồi chỉ biết đứng đực ra như ngỗng. Cái này là cớ làm sao? Thật là khó nghĩ a.

Hoắc Sinh đứng sau lưng Hoắc Tâm, nhìn chân Tiểu Yến Tử bị bong vẫn quỳ rạp xuống, trong lòng sinh ra một khoảng trống khó chịu.

Cứ như thế tầm một khắc, trong khách phòng chỉ có hơn chục người cứ lặng thinh như chết, chỉ có tiếng nắp trà đụng vào mép trà kêu ‘cạch’.

Trên ghế chủ nhà, Lưu Dĩ vẫn chậm rãi thưởng trà, Tiểu Yến Tử vẫn quỳ rạp giữa nền đất, đám người Hoắc Tâm vẫn ngây ngốc đứng nhìn không dám lên tiếng.

Tiểu Yến Tử nhận ra, Lưu Dĩ là đang cố ý trách phạt nàng. Nhưng tại sao, nàng đã làm gì sai? Không lẽ là vì nàng không ra đón hắn, cũng chỉ vì chân nàng không thể đi xa đến vậy. Mà không thể nào nàng chỉ là một tiểu quản gia, nàng không đón thì hắn cũng có lòng để tâm sao? Thật quá khoa trương rồi.

Chốc sau, Lưu Dĩ uống hết tách trà trong tay mới chậm rãi liếc nhìn Tiểu Yến Tử trầm giọng:

https://thuviensach.vn

“Bình thân”

“Tạ Quốc Công!”

Tiểu Yến Tử thản nhiên đứng dậy. Hoắc Sinh bên này nhìn chằm chằm vào chân trái của nàng thoáng chốc không khỏi ngạc nhiên.

Tiểu Yến Tử như không hề gì vậy, động tác ngồi xuống đứng dậy vô cùng nhuần nhuyễn, khuôn mặt cũng hết sức bình thường không hề tỏ ra đau đớn dù là một chút nào. Nhưng hôm qua chính mắt hắn đã nhìn thấy nàng bị đau như thế nào mà.

Phải, cái chân đau là thật, Tiểu Yến Tử từ lúc quỳ xuống đã đau thấu tâm can, lại phải quỳ hơn một khắc, cái chân xưng phồng vì bong gân đã đau đến tê dại. Nhưng nàng không muốn để Lưu Dĩ nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình. Tại sao nàng lại làm thế, chính bản thân nàng cũng không biết. Lúc nào trước mặt hắn nàng cũng muốn thể hiện những mặt tốt đẹp nhất của nàng. Bộ mặt thật xấu xa của nàng tuyệt không thể để hắn thấy. Là nàng quá coi trọng vị trí Quốc Công của hắn chăng. Không hề, vậy lý do là gì?

Tiểu Yến Tử đứng yên thẳng tắp cách Lưu Dĩ ba bước chân, yên lặng nhìn Lưu Dĩ hạ lệnh ban ngồi cho chúng nhân rồi hàn huyên vài câu.

Lát sau, Hoắc Tâm mời Lưu Dĩ đến Tam Thái viện tham quan tiện bề phân phó cho hạ nhân sắp xếp cho vừa ý. Lưu Dĩ đứng dậy xải bước hướng cửa đi ra, chỉ còn vài bước nữa sẽ chính thức rời khỏi khách phòng nhưng quay đầu lại vẫn thấy tiểu tử bất động đứng bên kia. Hắn nhíu mày nói:

“Đứng đó làm gì, còn không mau đi theo bổn vương”

Tiểu Yến Tử đơ mặt một lúc, vội vã vâng dạ rồi bước chân lên như người trong mộng tính toán đi theo.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa bước cái chân bị bong lên đã ngã nhào xuống đất. Nỗi đau gào xé tâm can bây giờ mới thật sự ập đến khiến nàng đau đớn nằm úp mặt xuống đất. Chân đau liên tục co giật mất cảm giác khiến khóe mắt nàng thật muốn phát ra chất dịch nóng hổi mặn mà nhưng bị nàng nhanh chóng ép ngược vào trong.

Rất nhanh nàng cảm nhận được mùi cổ hương quen thuộc ôm lấy nàng, bóng bạch kim xé gió lao tới áp nàng vào lồng ngực, đôi mắt u lạnh long lên:

“Phạm Hoa, ngươi làm sao!!!”

Tiểu Yến Tử chấn kinh nhìn nửa thân nàng đã nằm gọn gàng trong lòng ngực của Lưu Dĩ, nuốt khan một cái nàng lắp bắp nói:

“Bẩm, tiểu thần không hề gì, chỉ là chân hơi đau một chút”

Lưu Dĩ nhìn khuôn mặt Tiểu Tử đau đớn co giật, mồ hôi bên thái dương thi nhau chảy xuống, hắn biết nàng đang cực kỳ đau đớn. Không quan tâm đang có bao nhiêu con mắt nhìn vào. Hắn cầm lấy đôi chân nhỏ của nàng kéo giày ra, lộ ra bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo đã sưng rộp lên tím tái.

Trong đôi mắt của Lưu Dĩ long lên một tia giận dữ kèm theo bi phẫn.

Là tiểu tử từ lúc nào đã bị thương, lại là lúc nãy hắn bắt tiểu tử quỳ vì không chịu ra nghênh đón hắn khiến vết thương càng thêm trầm trọng.

Lưu Dĩ mím chặt môi bế sốc Tiểu Yến Tử lên một đường đi đến Tam Thái viện, rẽ thẳng vào sương phòng của hắn, nhanh chóng đặt nàng xuống giường lớn trước hơn mấy trăm con mắt kinh ngạc của tướng phủ cùng khuôn mặt ngây ngốc trì độn của Tiểu Yến Tử.

Không phải Lưu Dĩ rất ưa sạch sẽ sao, tại sao lại tình nguyện để một tiểu quản gia nằm trên giường mình như vậy. Thật khó tin!

https://thuviensach.vn

“Mau gọi thái y cho ta!” Lưu Dĩ gấp giọng phân phó cho đám hạ nhân đang đực ra kinh hãi.

Cái gì. Thái y, chỉ là một giám xưởng nhỏ nhoi bị bong gân, đâu đến nỗi được triệu hồi thái y. Chúng nhân ngây ngốc chốc lát lại bị ánh mắt u lạnh của Lưu Dĩ làm cho hoảng sợ vội vàng chạy đi, không dám so đo ý định của hắn.

Tiểu Yến Tử lập tức giãy nảy lên như lò xo. Nếu thái y mà tới, bắt mạch cho nàng rồi biết được nàng là nữ tử, nàng sẽ bị khép tội khi quân phạm thượng, chu di cửu tộc đó.

Tiểu Yến Tử như diều đứt dây lao xuống giường đứng thẳng tắp như không hề gì vội ôm quyền báo cáo sự tình:

“Bẩm Quốc Công, chỉ là bong gân, không nghiêm trọng, không cần thiết phải triệu thái y!!!”

Lưu Dĩ nhíu chặt mày lưỡi mác, hắn ngồi ở thành giường nhìn tiểu tử cố tỏ vẻ bình thường đứng trên đất. Vết sưng ở chân đã dần đổi màu chứng tỏ vết thương không còn nhẹ nữa.

“Là bổn vương ban thái y chăm sóc cho ngươi, ngươi lại có lá gan từ chối, coi thường lời nói của bổn vương? Ngươi nghĩ bổn vương dung túng ngươi làm giám xưởng thì ngươi lên trời rồi, muốn làm gì thì làm sao !!!”

Tiểu Yến Tử chấn kinh, mặt mày xanh lét vội vã quỳ xuống đất:

“Tiểu thần không dám, chỉ là thân phận của thần không đáng được thái y chữa trị, mong điện hạ minh dám!!!”

Tiểu Yến Tử bất chấp chân đau, lại lần nữa quỳ rạp xuống.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhìn nàng đau đớn bẻ cong phần bị bong gân thi lễ, hắn thật sự rất tức giận. Tại sao, tại sao lại nhất quyết khước từ ý tốt của hắn, lại còn để bản thân chịu đau như vậy.

“Giữa cái chết và thái y, ngươi chọn đi!”

Thanh âm lạnh lẽo như ngàn năm băng giá đâm vào ót Tiểu Yến Tử khiến nàng lạnh gáy, bàn tay nhanh chóng đổ ra một tầng mồ hôi. Chúng nhân có mặt ở đó nhất thời khiếp sợ. Dám kháng lại ý tốt của Quốc Công đương triều lại khiến cho ngài ấy giận dữ như vậy thiên hạ này e là chỉ có Triệu Giám Xưởng mới có lá gan ấy.

Tiểu Yến Tử từ kiếp trước đã vô cùng lớn mật. Nàng thà chết chứ không chịu để người khác phải chịu tội thay mình. Nếu Lưu Dĩ thật sự muốn giết nàng, vậy hãy để hắn thỏa mãn. Nếu để thái y khám phá ra nàng là nữ tử, người phải chết không chỉ có mình nàng mà còn có đại ca Triệu Phạm Hoa cùng đại tẩu và hài tử còn chưa chào đời. Nàng đã chết một lần, lần này thật sự không thấy sợ hãi nữa.

Nàng hơn lúc nào hết quả quyết quỳ sụp úp mặt xuống đất:

“Xin Quốc Công ban chết cho thần!!!”

Một câu nói như dội một gáo nước lạnh lên đầu Lưu Dĩ.

Quả thật trần đời này có gan chống lại ý chỉ của hắn cũng chỉ có tiểu tử, lại còn nhất quyết từ chối thái y chấp nhận cái chết. Rốt cuộc là tiểu tử tại sao lại thà chết chứ không chọn thái ý. Tiểu Tử đang che dấu điều gì hay có chuyện gì đó không thể nói.

Trước đây một khi hắn cho người khác lựa chọn, bọn họ sẽ không bao giờ chọn đường chết, Lưu Dĩ đã quen sử dụng quân cờ này nên vô tình áp dụng lên Tiểu Tử, chỉ không ngờ Tiểu Tử thà bán mạng vẫn không chấp nhận được điều trị.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ giận dữ ném một cái lườm sắc bén vào Tiểu Tử, tay nắm chặt thành quyền thật tình chỉ muốn bóp nát cái mặt Tiểu Tử cho hả giận, lại nhìn thương thế trên chân Tiểu Tử, trái tim hắn như bị khoét đi một lỗ.

Lưu Dĩ không nói thêm điều gì nữa, đứng dậy bước nhanh ra ngoài, liếc thấy Tiểu Tử vừa thấy hắn đi khỏi đã đau đớn ngồi xuống ôm chân vật vã.

Lưu Dĩ nhanh chóng phân phó cho Lam Thất bốc thuốc bong gân sau đó dẫn Tiểu Tử về sương phòng nghỉ ngơi, còn mười ám vệ ẩn nấp xung quanh sớm đã bị hắn lôi cổ ra thẩm vấn.

Một khắc sau hắn mới biết được thì ra Tiểu Tử bị thương là vì Hoắc Sinh. Khinh công trác tuyệt của Hoắc Sinh trong thiên hạ khó có ai bì kịp, vì vậy mà đám ám vệ kia kịp đuổi đến nơi thì thế sự đã rồi.

Chốc sau Lưu Dĩ ngồi trong trại doanh, yên lặng nhìn Hoắc Sinh bị đám quân sĩ trực tiếp tấn công. Nói là bày binh bố trận khi gặp đại tướng quân địch. Ai có thể đánh thắng Lưu Dĩ thưởng trăm lạng bạc. Vừa nghe vậy chúng quân sĩ như hổ đói ngàn năm lao tới tóm lấy Hoắc Sinh.

Là võ công cái thế, khinh công trác tuyệt thì đã sao. Một người có thể đấu lại mấy trăm người được sao.

Hoắc Tâm ngồi bên này thấy đứa con trai tuấn tú bị người ta đánh cho thở không ra hơi thì đau lòng không nói nổi. Nhưng lão không dám mở miệng xin Lưu Dĩ khai ân, cũng chẳng biết đứa con trai này đã phạm tội gì khiến cho Lưu Dĩ tức giận như vậy.

Hoắc Sinh vốn là một trong những huấn luyện chính của binh pháp, không thể điều hắn đi, càng không thể để hắn bị thương nặng. Lưu Dĩ cũng đơn giản cho hắn ngấm chút đau thương vì tội cả gan động vào người của hắn.

https://thuviensach.vn

Là bằng hữu thuở thiếu niên thì đã sao. Lưu Dĩ đã từng cảnh cáo mà hắn còn dám vọng động, đòn đánh trả này chỉ là mở đầu mà thôi. Tiểu Tử ngoài hắn ra, kẻ khác một cọng tóc cũng đừng mong động vào. Đó chính là ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ảnh Vệ

Phía Tây phủ Đại tướng quân là một tiểu viện dành cho khách lưu phủ được trang hoàng bởi những đám hoa lài đẹp đẽ. Bên trong một sương phòng nhỏ trong tiểu viện được bày biện đơn giản, đồ đạc chỉ vẻn vẹn tủ áo quần cùng một bộ bàn ghế và chiếc giường con. Trên giường đang có một bóng xám ngơ ngác ngồi ở thành giường vắt một chân gác lên ghế, phần mắt cá chân được băng bó bởi một lớp vải trắng tinh. Đó chính là Tiểu Yến Tử nhà ta.

Lúc này đây, Tiểu Yến Tử ngây ngốc nhìn hai thân ảnh cao lớn lạ mặt một thân y phục đen đang đứng trước mặt thi lễ với nàng:

"Triệu tiên sinh, từ nay hai chúng ta sẽ trở thành thị vệ thân cận của ngài, ngài có thể sai bảo bất cứ lúc nào!"

Người đứng phía bên phải lên tiếng, khuôn mặt vui vẻ ngời sáng như nắng ban mai, nụ cười chói lóa giúp người nhìn cảm thấy tâm tình thoải mái, vô cùng phấn khởi. Hắn vỗ ngực tự giới thiệu: "Thuộc hạ là Sa Thuỷ, mềm mại dẻo dai cũng tràn đầy nhiệt huyết, đảm bảo có thể trở thành cánh tay đắc lực cho tiên sinh!"

Tiểu Yến Tử nuốt khan một cái, khuôn mặt vẫn ngây ngốc trì độn nhìn sang người còn lại.

https://thuviensach.vn

Người đứng bên trái tay cầm chặt bảo kiếm, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt điềm tĩnh, nói ít làm nhiều, không cười không biểu cảm. Chỉ ôm quyền nhàn nhạt nói:

"Sa Hoả"

Tiểu Yến Tử đảo mắt hai lượt nhìn hai người một nóng một lạnh, một nước một lửa kia nói: "Sa Hoả, Sa Thuỷ? Các người là ai, sao tự dưng lại trở thành thị vệ của ta?"

Sa Thuỷ có vẻ đã lường trước được vẻ mặt này của Yến Tử, hắn bước lên một bước vui vẻ nói:

"Bẩm tiên sinh, chúng ta là thị vệ trong đại nội, được Quốc Công ban cho ngài, vì thân phận của ngài bây giờ có chút nhạy cảm nên cần đặc biệt bảo vệ!" Mỗi câu nói Sa Thuỷ đều kết thúc bằng nụ cười duyên dáng cực kỳ thu hút khiến Yến Tử rất ưng bụng. Chậc, mặt mũi cũng không đến nỗi nào, lại còn vui vẻ hay cười như vậy, có tức giận bao nhiêu nhìn thấy hắn cũng tiêu tán mất.

Tiểu Yến Tử nghi hoặc một lát hỏi: "Là Quốc Công phái các người tới sao?"

"Phải!" Sa Hoả lạnh lùng đáp.

Tiểu Yến Tử im lặng không nói. Nàng vẫn nhớ hai hôm trước, Lưu Dĩ đã bắt nàng lựa chọn giữa thái y và cái chết. Sau đó nàng tình nguyện chọn chết, những tưởng có lẽ kiếp này đã sống đủ, vậy mà Lưu Dĩ không hề động vào nàng, còn phân phó cho Lam Thất đến giao thuốc, còn đặc cách cho nàng nghỉ làm hai ngày, bây giờ lại trực tiếp sai người đến bảo vệ.

Tiểu Yến Tử luôn nghĩ nếu không phải vì nàng có khả năng rèn kiếm, nếu có mệnh hệ gì thì đội quân kia cũng mất đi không ít tiền tuyến, Tiểu Yến Tử nghĩ chính vì lý do đó mà Lưu Dĩ năm lần bảy lượt cứu nàng, còn

https://thuviensach.vn

đặc biệt thỉnh thái y. Nếu không một kẻ như nàng sớm đã bị Lưu Dĩ đá đít ra khỏi đây, cũng không có diễm phúc nhận được sự quan tâm từ hắn, được hắn để vào mắt.

Tiêu Yến Tử trầm ngâm một lát, lại nhìn hai bóng đen một vui vẻ một, lãnh đạm đứng đó truy hỏi:

"Có phải ta đã từng gặp qua hai người không?"

Sa Thuỷ, Sa Hoả thoáng chốc kinh ngạc. Hai người bọn họ không phải lần đầu tiên gặp Tiểu Yến Tử. Bởi họ chính là hai trong mười ám vệ đã theo sát nàng từ bảy ngày trước, ẩn nấp xung quanh mọi nơi nàng đi qua. Vì chuyện họ không đuổi kịp Hoắc Sinh khiến Yến Tử bị thương. Lưu Dĩ đã trực tiếp chọn ra hai ám vệ giỏi nhất lưu lại công khai bên cạnh Yến Tử, tránh lại xảy ra sơ xuất.

Nhưng họ chưa từng lộ mặt. Thậm chí ngay cả Hoắc Sinh võ công cao cường cũng bị mười ám vệ qua mặt ẩn nấp xung quanh Yến Tử mà không mảy may bị phát hiện ra. Vậy thì tại sao Yến Tử lại thấy họ quen được, không lẽ trước đây đã thật sự gặp gỡ? Không thể nào. Ám vệ căn bản cho đến khi gặp được chủ nhân trở thành thị vệ thân tín, khuôn mặt không bao giờ được lộ diện. Vậy thì rốt cuộc lý do là gì?

"Không có! Đây là lần đầu thuộc hạ gặp tiên sinh." Sa Thuỷ giả bộ ngây thơ khẳng định.

"Vậy sao?" Tiểu Yến Tử nghi hoặc.

Sa Hoả vui vẻ gật đầu.

Tiểu Yến Tử bỏ chân gác trên ghế xuống đất chậm rãi đứng lên, chân của nàng sớm nay đã bình phục có thể đi lại bình thường. Đến ngày mai đã có thể chạy nhảy lộn nhào vài vòng khởi động.

https://thuviensach.vn

Nàng xải bước quanh hai thân ảnh cao lớn một vòng xem xét từ trên xuống dưới từ ngoài vào trong.

Sa Thuỷ vẻ mặt hớn ha hớn hở khó thăm dò. Sa Hoả mặt mày cau có bặm trợn lạnh lùng không biểu cảm.

Yến Tử xoa xoa cằm một lát mới chậm rãi nói:

"Bảy ngày trước, các ngươi đã luôn theo sát ta, sao có thể nói là lần đầu gặp mặt!!!"

Sa Thuỷ lập tức thu lại vẻ mặt tươi cười trưng ra bộ mặt nghiêm túc lãnh đạm.

Sa Hoả thoáng chốc kinh ngạc, vẻ mặt vô cảm sớm đã có chút thần sắc.

Tiểu Yến Tử thấy biểu hiện của họ thì biết phán đoán của mình vô cùng chính xác.

Từ ngày Lưu Dĩ cứu nàng khỏi tay Hoắc Sinh trong xưởng rèn, nàng luôn có cảm giác xung quanh có cả chục cặp mắt đang theo dõi mọi hành động của nàng. Nhưng dù có làm cách nào nàng cũng không thể tìm thấy dù là một bóng người. Chính vì vậy chuyện thay đồ tắm rửa vô cùng khó khăn. Tiểu Yến Tử ngầm đoán được, thân phận rèn kiếm lúc này vô cùng nhạy cảm. Nếu để lọt thông tin ra ngoài, nàng có thể sẽ bị người của địch quốc thủ tiêu.

Những người theo dõi nàng nếu là người của địch quốc thì đã sớm cho nàng hương tiêu ngọc vẫn, nhưng trái lại đám người đó theo sát từng bước chân còn không ít lần bí mật ra tay cứu nàng chứng tỏ có lòng muốn bảo vệ. Tuy họ không ra mặt nhưng nàng có thể biết chính xác Sa Hoả, Sa Thuỷ là hai trong số đám người đó chính là nhờ mùi cỏ trên cơ thể họ.

https://thuviensach.vn

Ám vệ hoàng gia thường được rèn luyện từ khi mười tuổi, huấn luyện khắc nghiệt trong rừng núi khô cằn. Trên người họ tuyệt đối không thể có mùi hương nồng bởi tính chất đặc thù của ám vệ là ẩn thân, vì vậy họ luôn giữ một loại hương cỏ bên người làm tránh đi mùi cơ thể khiến ẩn thân bị phát hiện.

Mũi Tiểu Yến Tử lại rất thính, hằng ngày đều có một lúc cả đám người theo sát, giác quan thứ sáu của nữ nhi lại vô cùng nhạy cảm, bị nhìn chằm chằm đương nhiên sẽ phát hiện ra có gì đó không ổn, cộng với mùi hương cỏ tựa như không khí kia đồng thời phát ra từ một đám người, nhất thời không thể qua mặt được đệ nhất khứu giác Yến Tử, thính hơn cả mũi chó nhà ta.

Sa Thuỷ híp mắt hỏi: "Ngài biết được từ khi nào?"

Một ám vệ ẩn thân lại bị một tiểu tử không có nội công dễ dàng phát hiện, đây không phải chính là nỗi sỉ nhục của biệt đội ám thị sao, trong lòng Sa Thủy vô cùng khó chịu, bao nhiêu năm rèn luyện không phải chỉ vì một tiểu tử mà đổ thành công cốc sao, thật nhục nhã!

Tiểu Yến Tử hướng đến bàn trà chậm rãi rót ra một ly rồi nói:

"Mỗi ngày đều có hơn chục con mắt theo dõi, có thể không nhận ra được sao?" Nàng ngưng lại, hớp một ngụm trà, nói tiếp. "Ngày hôm trước ta đang nung kim loại, có một mảnh thép từ trên cao rơi xuống, rõ ràng ta nhìn thấy nó sắp rơi trúng đầu, nhưng chớp mắt đã không thấy nữa, bất kỳ ai cũng sẽ vì vậy mà nghi ngờ"

Sa Hoả đứng bên này sực nhớ. Hôm đó chính hắn đã ra tay cứu, dùng nội công hộ tống thanh thép nhanh chóng về đến bên kia trái đất giúp Yến Tử.

"Rồi một hôm ta chuẩn bị uống một chén trà do một lão bà đi ngang cổng phủ cho, chưa kịp đưa lên miệng, tách trà đã bị đánh vỡ. Khi phát hiện

https://thuviensach.vn

ra trà có độc thì lão bà cũng đã sớm biến mất. Lúc đó ta đã chắc chắn các người là ẩn thân bảo vệ ta."

Phải, ly trà đó chính là do Sa Thuỷ dùng ám khí đánh vỡ, lão bà đó là một tên tướng lĩnh đột nhập kinh thành đóng giả, đợi Yến Tử ra khỏi phủ đi dạo mới hành động.

Tiểu Yến Tử nhìn mặt Sa Thuỷ, Sa Hoả nghiêm trọng không khỏi bật cười.

"Ta chỉ đang muốn nhắc nhở các người sau này đừng nói dối ta nữa thôi. Cũng chẳng có gì to tát, không cần thiết phải dấu diếm. Có được hai thị vệ thân thủ bất phàm như hai người, Phạm Hoa ta mừng còn không kịp" Tiểu Yến Tử cười cười lộ ra bộ mặt xảo trá. Mê trai mà, có thể nhìn thấy hai nam nhân cao lớn chuẩn men ngày ngày theo sát bên cạnh còn không vui được sao.

Sa Thuỷ lấy lại bộ mặt tươi cười nhảy cẫng lên: "Ai nha. Tiên sinh thứ lỗi cho chúng ta đi mà. Là vì sự an toàn của tiên sinh mà, bọn thuộc hạ cũng mệt chết đi được, ngày nào cũng ngủ trên cây, nằm trong rơm, haiz, thật sự là quá cực khổ, hức" Sa Thuỷ khổ sở chụp lấy cánh tay cứng ngắc của Sa Hoả, uỷ khuất vùi mặt vào vai Sa Hoả nức nở.

Sa Hoả như bị điện giật vội giã nảy ra tung một cước nhưng Sa Thuỷ đã sớm né được.

"Tiểu tử nhà ngươi có thôi đi không, thân là ám vệ còn giám nói ra những lời đó, thật mất mặt!!!"

"Hoả huynh, đệ chỉ là đang giãi bày tâm sự cùng tiên sinh thôi mà!" Sa Thuỷ giả bộ nũng nịu kéo kéo vạt áo Sa Hoả.

"Tránh ra, chớ làm bẩn áo ta!" Sa Hoả giật phắt lấy áo phủi phủi lùi một bước.

https://thuviensach.vn

Sa Thuỷ như cao da chó dính sát không rời bám dính lấy Sa Hoả.

"Huynh và ta quen nhau đã lâu, đây là lần đầu tiên được Quốc Công phân cùng một đội, không phải chúng ta nên tìm hiểu về nhau hơn tiện bề phối hợp chăm sóc tiên sinh sao!!"

"Tránh ra, ta không muốn tìm hiểu gì ngươi, một mình ta cũng có thể làm tốt"

"Hoả huynh, sao huynh lạnh lùng quá vậy, quen nhau đã bao nhiêu lâu cũng chưa từng thấy huynh cười một cái. Thánh nhân có câu ‘một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ’, là mười thang đấy, mỗi ngày huynh cười trên dưới một trăm lần, đảm bảo huynh có thể sống đến biến thành tiên luôn ấy. Nào, cười cái coi, như ta nè nè" Sa Thuỷ cười cười trêu chọc dơ hàm răng trắng bóc trêu ngươi.

"Cười không đúng chỗ lỗ mười cái răng, ngươi muốn mất hết cả hàm thì cứ việc cười một mình. Ta không điên như ngươi" Sa Hoả lạnh lùng đáp.

"Huynh, huynh dám nói ta điên!!!" Trong chốc lát một lạnh một nóng chửi bới in ỏi khắp phòng nhỏ. Tiểu Yến Tử thấy hai đại nam nhân đùa bỡn cực kỳ thú vị cứ ngồi phẩm trà xem kịch vui rồi cười ha hả.

Nhưng đột nhiên hai người đang chí chóe như chó với mèo kia lại tự nhiên im bặt, thu lại ánh mắt điềm tĩnh, quay ngoắt ra hướng cửa hét lớn:

"Kẻ nào!!!"

Yến Tử thất kinh nhìn ra cửa, bên ngoài, một giọng nói trầm thấp truyền vào.

"Là ta!" Một bóng áo đỏ cao lớn lảo đảo bước vào, khuôn mặt tuấn tú ngời sáng khuynh thành của ai đó bị đánh cho bầm dập tím tái chỗ đen chỗ đỏ khó coi cực kỳ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử chấn kinh hét lớn: "Hoắc tướng quân, sao ngài ngài lại..."

Yến Tử nhìn thấy khuôn mặt điển trai của Hoắc Sinh bầm dập hệt như trái cây hỏng vừa buồn cười lại vừa hả giận cũng vừa tò mò. Ai lại cả gan làm mặt mũi khuynh thế tướng quân nước Sở thành ra thế kia.

Hoắc Sinh chậm rãi đi vào nhìn thấy hai thân ảnh đen chặn trước Tiểu Tử, khuôn mặt đằng đằng sát khí nhìn hắn, tay nắm chắc bảo kiếm hệt như sắp lâm đại địch, chỉ cần Hoắc Sinh dám vọng động sẽ một đao chém chết. Hoắc Sinh biết hôm nay Lưu Dĩ trực tiếp điều thị vệ đại nội bảo vệ Tiểu Tử, vậy nên không chấp nhặt hai cái bản mặt sát khí đó, lướt qua hai thân ảnh, đặt một gói thuốc lên bàn nói: "Đắp thuốc này lên, chỉ mấy canh giờ chân ngươi sẽ hoàn toàn bình phục"

Tiểu Yến Tử nhìn gói thuốc vuông vắn trên bàn rồi lại nhìn một đống thuốc bên góc phòng đang chất cao như núi do Hoắc Sinh suốt hai ngày sai người mang tới. Cái đống đó chắc cũng đủ để nàng mở một tiệm thuốc. Nàng không phải người nhỏ mọn, chuyện hắn gây ra nàng sớm đã không còn so đo nữa. Nàng cũng có mắt nhìn, vẫn biết hôm đó là hắn lỡ tay, một người có đôi mắt sáng như Hoắc Sinh, không phải là kẻ thích làm người khác bị thương. Vả lại hắn tốn công tốn sức đưa đến nhiều thuốc như vậy. Chứng tỏ thật lòng muốn chuộc lỗi. Nếu nàng tính toán với hắn, chẳng phải quá nhỏ nhen sao.

Hoắc Sinh tính toán rời đi thì bị Yến Tử gọi lại.

"Tướng quân, chớ đi vội, vừa hay hai thị vệ mới của ta phải làm lễ nhập tịch nhưng thiếu một tay, ngài có thể giúp họ được không?"

"Lễ nhập tịch???" Cả ba người cùng đồng thanh đăm đăm nhìn Yến Tử.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu chầm chậm lấy ra trong hộp một cỗ bài gỗ cũ kỉ cười nham hiểm:

https://thuviensach.vn

"Dân gian có câu 'miếng trầu là đầu câu chuyện', giờ chúng ta không ăn trầu mà đánh bạc, làm gia tăng tình nghĩa huynh đệ là điều cơ bản để trở thành thân tín của ta, mọi người thấy thế nào? Hề hề"

Sa Hoả, Sa Thuỷ cùng Hoắc Sinh cảm thấy đắng họng, nói không lại, nào đã kịp từ chối đã bị Tiểu Yến Tử kéo vào ghế sống chết ép xuống bắt đầu xáo bài.

Sa Thủy coi bộ rất thích thú vui ở đời, hai mắt sáng ngời chuẩn bị tư thế nghênh chiến.

Hoắc Sinh cau có tính rời đi. Đường đường là tướng quân phong lưu tiêu sái, bận rộn trăm công ngàn việc, sao lại rỗi hơi ngồi đây bồi tiểu tử đánh bạc. Vả lại hắn vẫn chưa thân thiết với tiểu tử đến mức cùng chơi bài như vậy. Cách đây mấy ngày còn coi nhau như kẻ thù, thời thế tuy đã khác nhưng mà vẫn có chút... Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Hoắc Sinh nào đã kịp động đậy đã bị Yến Tử lườm một cái, dơ thẳng cái chân bị bó bột lên chỉ chỉ vào nói:

“Chân ta, ngài hãy nhìn chân ta, là kẻ nào làm, ngài còn không biết sao? Chỉ là chơi vài ván bạc mà cũng không thể đáp ứng nổi, thật đáng thương cho cái chân ngọc ngà của ta” Nói rồi còn đau đớn ôm chân khóc lóc bi thảm.

Hoắc Sinh thấy bộ dạng tiểu tử như vậy, trong lòng lại khó chịu, hắn ho khan vài cái, sớm đã bỏ suy nghĩ lúc nãy ra sau đầu, bắt đầu xáo bài. Thôi thì tướng quân cũng có lúc bãi công, hôm nay dành ít thời gian giải sầu vậy.

Bên này Yến Tử cười khanh khách, quả nhiên Hoắc Sinh đã trở nên dễ chịu hơn rất nhiều rồi.

Sa Hỏa không hứng thú với bài bạc đã tính toán bỏ đi, nhưng vừa bước ra đến cửa đã bị giọng nói lanh lảnh của Tiểu Yến Tử làm cho toàn thân cứng ngắc:

https://thuviensach.vn

“Ám vệ cũng chẳng qua là những kẻ sợ thua cuộc mà thôi, thật thất vọng. Hỏa huynh từ chối lễ nhập tịch, vậy ta không cần huynh làm thị vệ nữa, lại phải bẩm báo Quốc Công chọn người khác vậy. Haiz”

Sa Hỏa cả khuôn mặt vô cảm cứng đờ như tượng, thầm trách trong lòng. Tại sao theo sát Tiểu Yến Tử suốt một tuần, bây giờ mới thấy lộ ra bản mặt đáng ghét, ranh ma như vậy.

Sa Hỏa vốn tự trọng rất cao, nghe Yến Tử đụng chạm đến chuyện muốn thay người, hắn cũng bất giác đi thụt lùi vài bước, ngồi lại vào ghế, yên lặng xáo bài như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bên này Yến Tử cùng Sa Thủy thấy bạn Hỏa hành động cứ như là robot chỉ cúi gằm mặt xuống, khóe môi giật giật điên cuồng, hai vai run run nín nhịn chỉ chực có ai động vào là phun ra một tràng cười đến chảy nước mắt ấy chứ.

Vậy là ba nam nhân cao lớn đã an tọa ngồi xung quanh bàn chờ một tiểu tử nhỏ con xáo bài.

Mỗi ván bài còn phải bỏ ra cược hơn mười lạng bạc.

Chỉ chưa đầy một canh giờ sau. Túi tiền của ba người sớm đã bị Yến Tử vắt kiệt, chỉ còn lại ít bạc vụn. Lúc ván bài kết thúc Hoắc Sinh lảo đảo ôm mặt trở về trại doanh, thần sắc trắng bệch, hai mắt ửng đỏ hệt như thây ma. Đám vệ binh thấy Hoắc Sinh thân tàn ma dại đoán bừa hắn vừa mới gặp một đại cao thủ võ lâm bị tẩn cho một trận nên thân.

Sa Hoả cùng Sa Thuỷ đi ra khỏi phòng Yến Tử với bộ mặt đưa đám, kéo tám ám vệ đang nấp trong bụi cây, đống cỏ ra thút thít. Bổng lộc ám vệ đâu có nhiều nhặn gì, vậy mà còn bị chủ nhân ăn chặn mất. Bạn nước và bạn lửa chỉ biết oán hận tên tiểu tử móc hết bạc của họ ngay trong ngày đầu tiên gặp gỡ. Thật là ăn cướp trắng trợn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử ngồi trong phòng ôm đống bạc vừa mới kiếm được hạnh phúc đếm lui đếm tới.

"Hai tám hai chín ba mươi, năm mươi lạng bạc, ha ha, lâu lắm mới đánh bài, tay nghề của lão nương vẫn không hề giảm sút chút nào, ây da ta có nên mở một sòng casino không nhỉ, không tồi, ừm để tính xem cần có bao nhiêu vốn nhỉ..."

Bên ngoài chất giọng ồm ồm của Sa Thuỷ như thanh niên mới lớn vang lên:

"Tiên Sinh, Quốc Công đến!"

Yến Tử chấn kinh vội vã thu lại đống bạc dấu dưới đệm.

Sao Lưu Dĩ lại đến nơi này, lại còn đang là nửa đêm, giờ này đáng lẽ hắn phải đi ngủ rồi chứ.

Yến Tử lảo đảo mang giày vội vã đi ra cửa. Cánh cửa bỗng nhiên mở toang.

Bóng bạch kim hiện ra như ảo ảnh, dưới ánh trăng ma mị dụ người, khuôn mặt Lưu Dĩ như trạm khắc, đây chính là ‘sắc đẹp thay cơm’ mà Yến Tử kiếp trước luôn mong muốn nhìn thấy. Khí thế cường đại của Lưu Dĩ đang vây lấy thân thể nhỏ nhắn của Yến Tử khiến nàng tự động run rẩy. Nàng vội vã định quỳ xuống thi lễ nhưng đã sớm bị Lưu Dĩ ngăn cản:

"Miễn lễ"

Yến Tử cơ hồ mừng thầm trong lòng, chân nàng chỉ vừa mới khỏi nhất thời không nên quỳ, may mà Lưu Dĩ miễn cho nàng nếu không ngày mai nghỉ làm lại bị cúp lương.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ tự nhiên như nhà mình đi vào phòng Yến Tử, ngồi xuống bàn tự mình châm trà uống. Tiểu Yến Tử đứng bên cạnh yên lặng cúi đầu.

"Bổn vương không ngủ được, ngươi đàn một bài cho bổn vương nghe được chứ?"

Tiểu Yến Tử thoáng kinh ngạc. Đương nhiên là được, thiên hạ này có ai dám khước từ lời thỉnh cầu của đương kim Quốc Công chứ. Cũng chỉ là đàn thôi, đâu có gì to tát.

Yến Tử vâng dạ rồi bước đến tủ đồ lấy ra môt thanh cổ cầm dài cũ kĩ, mảnh gỗ đã sớm bị mục rửa. Dây đàn cũng đã bị gỉ đi không ít nhưng lại được Yến Tử nâng niu như kho báu.

Nàng đặt cổ cầm lên bàn, ngón tay nhỏ nhắn gảy lên từng thanh âm dịu dàng, tranh nhã.

Tiếng đàn thướt tha mềm mượt như đầm sen mùa hạ, như gió mây vờn vũ, như mặt trời ấm áp ngày xuân.

Lưu Dĩ chăm chú ngắm nhìn Tiểu Yến Tử, hai ngày nay hắn bận rộn đến không kịp thở, suốt ngày ngồi trong đại điện phê duyệt tấu chương, lại liên tục bị đại thần bám riết bàn chính sự.

Đến tận tối nay mọi việc mới được sắp xếp ổn thoả, hắn lập tức trở về tướng phủ nghỉ ngơi. Cũng chẳng hiểu từ lúc nào, chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh tiểu tử lại hiện ra. Hắn cứ như kẻ mộng du, vừa về đến phủ đã lập tức đi đến tìm tiểu tử xem vết thương như thế nào.

Quả thật tiểu tử đã có thể đi lại bình thường, thần sắc vui vẻ lại rất khoẻ mạng khiến lòng hắn nhẹ bẫng thoải mái thở ra một hơi.

Hắn nhìn Yến Tử hạnh phúc gảy lên từng nốt nhạc, tiểu tử thật sự rất thích đàn.

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn kết thúc, Yến Tử đã đánh hơn mấy khắc, tay đã sớm cứng ngắc lại. Lưu Dĩ tiếc nuối, thanh âm dịu dàng đó như có ma lực, luôn khiến lòng hắn buông lỏng, thoải mái thư giãn. Tuy vẫn muốn nghe nhưng nhìn tay nàng cứng ngắc không để nàng đánh thêm. Hắn chăm chú quan sát cây đàn gỗ mục, vài chỗ đã bị nứt ra nói:

"Cây đàn này có vẻ cũ lắm rồi, ngươi có lẽ nên sắm một cái mới!"

Yến Tử bình thản vuốt ve cây đàn nói:

"Tuy cũ nhưng thanh âm rất hay, hơn nữa đối với thần, cây đàn này có ý nghĩa vô cùng quan trọng"

Lưu Dĩ trước nay không có thứ gì có thể khiến hắn trân trọng như vậy, thấy tiểu tử âu yếm cổ cầm không khỏi tò mò: "Nói ta nghe!"

Yến Tử cười nhẹ, nụ cười dịu dàng như gió thu khiến lòng Lưu Dĩ bất chợt dâng tràn lên một làn sóng ấm áp, hắn đăm chiêu nhìn nàng.Trái tim lại đập rộn ràng không lý do, cứ mỗi lần tiếp xúc với tiểu tử, Lưu Dĩ lại biết được bản thân có những cảm xúc rất lạ lẫm.

Cổ cầm là do đại ca Phạm Triệu Hoa của Yến Tử mua, nhưng nàng không thể khai đại ca của mình ra nên phải đổi thành nghĩa huynh:

"Từ nhỏ, thần đã có một nghĩa huynh rất yêu thương mình, nghĩa huynh rất nghèo, không có tiền ăn ngày ba bữa, từ lúc Triệu gia sụp đổ, ngay cả một bữa cơm cũng rất khó khăn, nghĩa huynh vì thấy thần yêu thích cổ cầm mà đẩy hơn mười xe than đi khắp thành Tây An chỉ để kiếm mười lượng bạc mua chiếc cổ cầm này về cho thần, cuộc đời thần có được nghĩa huynh yêu thương tiểu đệ hơn mạng sống, bất chấp bản thân cực khổ chỉ để đổi lại niềm vui cho thần, chính vì vậy cổ cầm này tuy đã mục nhưng đối với thần vô cùng quý giá. Ngàn vạn lạng bạc cũng không mua được, thế gian khó cầu."

https://thuviensach.vn

Yến Tử vừa nói, trong mắt long lên tia hạnh phúc kèm theo đau thương.

Lưu Dĩ ngây dại nhìn nàng. Đời này hắn ngoài bản thân mình ra không hề biết đến tình cảm huynh đệ. Các hoàng tử vì tranh ngôi báu mà tàn sát lẫn nhau, chưa từng có chuyện quan tâm yêu thương nhau như vậy.

Bất giác Lưu Dĩ nhớ đến, chính hắn đã tự tay hạ sát Bát Hoàng tử cùng Thập Hoàng tử để có ngày hôm nay.

Đôi mắt hắn trầm xuống, lạnh lẽo, cô đơn.

Yến Tử cảm thấy luồng khí lạnh vô hình phát ra từ Lưu Dĩ, nàng run rẩy không biết mình đã nói gì sai khiến Lưu Dĩ trở nên như vậy.

Lưu Dĩ đứng dậy đi về phía cửa, bước đến mở bung cửa xoay lưng về phía nàng rồi thoáng dừng bước nói:

"Hãy đối tốt với nghĩa huynh của ngươi... Đêm nay ngươi vất vả rồi, nghỉ sớm đi!"

Nói rồi không thèm quay đầu nhìn Yến Tử một cái, cứ thế một mạch đi khuất.

Tiểu Yến Tử nhìn bóng bạch kim lạc lõng bị bóng đêm dần dần nuốt chửng. Nàng vô tình nhận ra, Lưu Dĩ vốn không hề biết vui vẻ hạnh phúc, trân trọng cảm giác như thế nào.

Gia đình hoàng gia vốn không hề biết đến yêu thương. Nàng đau lòng nhìn bóng dáng cô độc của hắn. Lưu Dĩ thật sự đáng thương.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đêm Trung Thu Vỡ Nát Của Yến Tử

Ngày mười lăm tháng tám. Tết trung thu.

Trên dưới tướng phủ ồn ào bận rộn hơn hẳn mọi năm bởi năm nay, tướng phủ cùng hợp tác với phủ Quốc Công mở ra yến tiệc linh đình long trọng hơn cả hoàng cung vì sự góp mặt quý báu của đồng chí Lưu Dĩ nhà ta.

Giờ Thân hai khắc. Khách khứa bên ngoài cổng phủ đã đông nghẹt. Vì Lưu Dĩ không tham gia yến tiệc trong cung mà quyết định cùng tướng phủ ngắm trăng rằm đến đêm nên quan viên đại thần được dịp mời đến tướng phủ không khỏi mừng rỡ.

Tiệc rượu là nơi tốt đê bàn chuyện, hẳn bất cứ ai cũng không thể bỏ qua màn yến tiệc long trọng này, tìm cơ hội kết thân với Quốc Công Đại Sở. Vì thế nên từ đầu giờ Thân, quan viên đại thần từ bậc nhất phẩm đến ngũ phẩm đều đã chen kính cửa chờ chủ nhân tướng phủ ra đón tiếp.

Đến giờ Dậu, bàn tiệc linh đình đã bày biện gọn gàng sạch sẽ. Khách khứa đều là quý tộc quan lại, tuy số lượng nhiều khủng bố nhưng đi đứng ăn nói nhẹ nhàng tao nhã, không chút ồn ã, phong thái hành xử ai nấy đều tỏ ra vô cùng quý tộc.

Yến tiệc hôm nay được chia làm hai phòng kề sát nhau chỉ được ngăn cách bởi một tấm bình phong mỏng manh, xuyên suốt có thể nhìn sang căn phòng bên cạnh dễ dàng. Mục đích chính của tấm bình phong chỉ là để

https://thuviensach.vn

trang trí, phân biệt cấp bậc, không có ý nghĩa cách âm hay hạn chế tầm nhìn.

Một phòng là đại điện trang trọng gồm nhiều dãy bàn khác nhau đặt song song với lối đi chính dành cho quan tam phẩm trở lên, sớm đã được quan lại cao cấp lấp đầy chỗ ngồi.

Trên vị trí chủ nhà đặt một long sàn rộng rãi đẹp mắt, bên trên còn có một lớp vải lông trắng tinh được trải lên, hiển nhiên vị trí đó dành cho Quốc Công đương triều Lưu Dĩ đang bận tiếp đãi Thái hậu trong cung vẫn chưa trở về, bên cạnh là bàn dài đẹp đẽ không kém phần đặc sắc chỉ có một mình Hoắc Tâm đại tướng ngồi đang ôn tồn đàm đạo cùng chúng đại thần.

Phòng bên cạnh là dành cho quan tứ phẩm trở xuống, các đại công tử con nhà thế gia cùng một số khách quý của tướng phủ điển hình như là Triệu Giám tiên sinh Tiểu Yến Tử nhà ta.

Nàng sống hai đời đến đời này mới được tự mình chiếm hữu một bàn tiệc đầy mỹ thực, lại còn có rượu nữ nhi hồng mười năm còn được tiếp đãi đúng chất khách quý không khỏi cảm thấy hạnh phúc. Sa Hoả Sa Thuỷ là thị vệ thân tín nhưng chỉ là hạ nhân không được vào phòng, chỉ được phép đứng nơi nào đủ để chủ nhân nằm trong tầm mắt mà thôi.

Yến Tử nhìn chằm chằm vào đống mỹ thực, đang hết sức cầu mong Lưu Dĩ về để nàng còn được động đũa. Nàng cũng đã ba năm sống khổ sở vặt vẹo giữa cái nghèo đói của Triệu gia, hiển nhiên vẫn chưa có được một bữa tử tế. Tiểu Yến Tử mê mệt nhìn đống mỹ thực, thèm đến chảy nước miếng.

Cảnh tượng này vô tình đã lọt vào mắt của ba vị công tử ngồi đối diện với nàng là Hạ Hầu Lan, đích nam của Hạ thừa tướng, đại thần nhất phẩm đương triều, dưới một người trên vạn người Hạ Tĩnh.

Bên cạnh Hạ Hầu Lan là huynh đệ Diệp gia. Diệp Thành và Diệp Dung, con trai Đô thống đại nguyên soái Diệp Khiết Lâm.

https://thuviensach.vn

Cả ba người bọn họ chính là ba công tử nổi tiếng trong kinh thành văn võ song toàn nhưng cũng lắm điều tiếng bởi tính cách ngạo mạn coi trời bằng vung của mình.

Ba công tử quý tộc trước nay đều tiếp xúc với những quý tộc trang nhã lịch sự. Lúc này đây lại nhìn thấy một tiểu tử nhỏ con, thân y phục khố đơn sắc rẻ tiền, đôi mắt thèm thuồng nhìn đống mỹ thực trước mặt thì không khỏi coi thường, cũng cảm thấy rất khó chịu.

Chỉ là một tiểu tử nghèo hèn lại được ngồi ngang hàng thưởng thức yến tiệc cùng họ, thật quá ư là nhục nhã.

Hạ Hầu Lan ngứa mắt tính toán nói mỉa vài câu nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, bên ngoài, giọng nói của một nam nhân truyền đến:

"Quốc Công đến!!!"

Từ ánh nắng chiều đỏ leo lắt sắp bị ngọn núi che khuất, bóng bạch kim như phát ra hào quang xải bước ung dung tiến tới. Trường bào dài tung bay theo gió, đôi mắt u lạnh phối hợp với khuôn mặt tuấn tú phát ra ánh khí đẹp đẽ cũng rất lạnh lẽo, đáng sợ.

Đằng sau là một đám cấm vệ quân cùng binh lính cao lớn, tay cầm bảo kiếm mặc giáp oai phong hộ tống càng tăng lên khí khái đế vương của Lưu Dĩ.

Chúng nhân tất thảy đều quỳ rạp xuống đất thi lễ:

"Quốc Công thiên tuế, thiên thiên tuế"

"Bình thân!"

"Tạ Quốc Công!"

Đợi đến khi Lưu Dĩ yên vị, chúng nhân mới bắt đầu ngồi vào chỗ.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tâm đại tướng bắt đầu màn thuyết thảo về đêm rằm trung thu. Một số quan viên bắt đầu cung chúc Lưu Dĩ cùng Hoắc Tâm, rồi lại hàn huyên vài câu.

Lưu Dĩ đã quen với những yến tiệc như thế này. Trông hắn vô cùng tự nhiên khi tiếp chuyện. Ngồi cao cao tại thượng trên long sàn. Toàn thân Lưu Dĩ vô tình phát ra một loại chính khí sáng chói, khiến những ai nhìn thấy đều cảm thấy có chút sợ hãi, ngưỡng mộ cùng kính cẩn.

Tiểu Yến Tử ngồi bên này ngây dại nhìn hắn, quả thật hắn rất hợp làm hoàng đế. Phong thái, khí chất mọi thứ của hắn đều phát ra hào quang, nhất là khuôn mặt tuấn tú mê người hôm nay của hắn đã khiến cho không ít nô tỳ trong cung cùng những đại tiểu thư vô tình nhìn thấy say mê, mất ăn mất ngủ, nhớ nhung khuôn mặt lạnh lẽo băng giá quyến rũ đó. Hắn thật dễ khiến cho Yến Tử say mê ngắm nhìn không chớp mắt. Trong tâm khảm nàng đột nhiên rất to gan, muốn lao vào cào cấu, vuốt ve gương mặt hắn.

Đến khi Lưu Dĩ bị Yến Tử nhìn chằm chằm ngừng tiếp chuyện, chuyển ánh mắt sang Yến Tử. Đôi mắt thanh u quen thuộc vừa chạm đến đôi mắt Yến Tử, nàng lập tức giật nảy lên, da đầu tê dại vội vàng đảo mắt nhìn đi chỗ khác, như kẻ trộm bị bắt gặp, nàng xấu hổ cúi gằm mặt xuống, lúng túng với lấy ly trà uống vội.

Nếu để hắn phát hiện ra biểu cảm say mê của nàng đối với hắn, thật sự là vô cùng mất mặt a.

Lưu Dĩ ngồi trên đó, hai mắt dán chặt vào tiểu tử đang co rúm một chỗ bên kia. Khóe môi nhanh chóng cong lên một nụ cười, trong mắt lan tỏa ý cười nhàn nhạt. Hắn đang vui.

Đến khi thấy mọi người đã đợi đến dài cổ. Lưu Dĩ ban lệnh thưởng tiệc thì chúng nhân mới bắt đầu ăn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử ăn đến no căng bụng. Đang ở bên này ăn tráng miệng thì bên kia nghe lão tướng quân đề nghị xem ca múa nhưng bị Lưu Dĩ thẳng thừng từ chối.

Hắn hướng mắt nhìn Tiểu Yến Tử trầm giọng nói:

"Triệu giám! Mang cổ cầm đến đây, cùng các đại thần thưởng thức cổ ca!"

Tiểu Yến Tử thoáng kinh ngạc, nhưng cũng vâng dạ rồi nhanh chóng phóng về phòng ôm cổ cầm tới đặt lên một chiếc bàn đã xếp sẵn ở gần bàn tiệc của nàng.

Lúc nàng tuốt cổ cầm ra khỏi tấm vải lụa cũ kĩ lộ ra chiếc cổ cầm mục nát, có đôi chỗ đã nứt ra. Hạ Hầu Lan cùng huynh đệ Diệp gia nhìn thấy không khỏi khinh bỉ cười khẩy, cả cuộc đời họ lần đầu tiên nhìn thấy một chiếc cổ cầm xấu xí cũ nát như vậy, quả nhiên tiểu tử kia nghèo rớt mồng tơi.

Tiểu Yến Tử bắt đầu phẩm đàn từ phòng cách vách bên kia.

Thanh âm mềm mại dịu dàng vang lên. Giọng ca ma mị như thần tiên nhẹ nhàng bay bổng du dương cùng tiếng đàn.

Hoắc Sinh ngồi bên cạnh Hoắc Tâm ở phòng bên ngây ngốc nhìn tiểu tử, hắn không ngờ tiểu tử biết đánh đàn, càng không ngờ tiểu tử lại hát hay như vậy. Hắn chăm chú nhìn nàng qua tấm bình phong. Trái tim bỗng chốc đập mạnh, thổn thức những cảm xúc dạt dào, trong lòng ngực hắn cuồn cuộn một thứ xúc cảm ấm áp khó tả.

Bằng cách bào đó thanh âm dụ hoặc hắn chìm vào cơn mộng. Lúc này hắn thấy tiểu tử như phát ra một tia hào quang vô hình, đôi mắt tiểu tử như viên ngọc minh châu, lấp lánh một tầng nước mỏng manh mê người, đôi môi nhỏ mọng nước di chuyển nhịp nhàng theo lời ca. Đôi má trơn mịnh

https://thuviensach.vn

xinh đẹp thoáng ửng hồng như táo đầu mùa. Thật xinh đẹp, đẹp hơn gấp trăm lần những nữ tử khuynh thành hắn từng gặp trước đây. Trong chốc lát, hắn nảy lên một ham muốn, thật muốn lao đến ôm chặt tiểu tử vào trong lòng mà yêu thương.

Kinh hãi!

Hoắc Sinh giật nảy mình, bỗng nhiên hắn nhận ra bản thân vừa có một suy nghĩ cực kỳ điên rồ, tại sao lại nảy lên tà niệm với một nam nhân. Quá mức điên rồi. Hắn lập tức quay mặt đi chỗ khác, dấu đi vành tai đã sớm ửng đỏ, lúng túng không biết làm gì. Chốc chốc lại nhìn sang tiểu tử rồi giật bắn, quay đi chỗ khác.

Trên này Lưu Dĩ chầm chậm phẩm trà, thanh âm Tiểu Yến Tử vẫn vậy, thật khiến hắn dễ chịu, giọng ca của nàng dễ dàng lọt vào tai hắn khắc sâu vào trong tâm khảm hắn, để đêm về nằm ngủ, trong từng giấc mơ giọng hát kia dễ dàng khiến hắn say giấc.

Hắn chăm chú quan sát khuôn mặt rạng ngời của nàng. Mỗi lần nàng đánh đàn đều dễ dàng thấy được khuôn mặt hạnh phúc. Khuôn mặt đó khắc sâu vào từng thớ thịt Lưu Dĩ. Hắn cảm tưởng lúc này đây chỉ có một mình nàng và hắn trên thế gian, thời gian tưởng chừng như dừng lại. Lời ca tiếng hát như nỗi lòng của ai.

Giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khóe miệng

Trầm ngâm nghe tiếng gió đau lòng

Hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết

Nỗi sầu tư lặng lẽ, khó được trùng phùng

Chìm say vào giấc mộng cuồng si.

https://thuviensach.vn

Kiếp này đã không còn tìm kiếm

Dung nhan đã mất đi để lại tiếng thở dài

Lãnh đạm hóa thành một cuộc vui

Tan biến trong làn mưa khuất...

Thanh âm nhẹ nhàng kết thúc. Tiểu Yến Tử chầm chậm ngước nhìn lên, đập trúng ngay đôi mắt lấp lánh sáng ngời của Lưu Dĩ. Mảng thanh u ngày thường sớm đã bị thay thế bởi một đôi mắt đẹp đẽ như trân châu, con ngươi đen láy sâu hoắm, phảng phất một làn sóng dập dìu như mùa xuân ấm áp khiến Tiểu Yến Tử mê đắm, tim nàng đánh thịch một cái, vội vã tránh đi đôi mắt mê hoặc kia đang dán chặt vào khuôn mặt nàng. Nếu nàng tiếp tục nhìn hắn, e là không thể chống lại định lực mà làm chuyện thất kính mất.

Xung quanh tiếng vỗ tay ngày một lớn kèm theo tiếng tán dương khen thưởng.

“Hay, hay lắm, Triệu tiên sinh quả là tài hoa hơn người, bái phục, bái phục” Một quan viên tam phẩm lên tiếng.

Yến Tử cười nhẹ khiêm tốn: “Tạ đại nhân khen thưởng”

Lưu Dĩ thu lại ánh mắt, hài lòng nhìn biểu hiện vui vẻ của nàng. Tiểu Tử vui, hắn vui, kỳ lạ, lần đầu tiên hắn cảm thấy tâm tình của người khác lại có thể làm lay động tâm tình của hắn như vậy.

Lưu Dĩ cùng chúng đại thần lại bắt đầu hàn huyên, ngoài kia trăng đã lên cao, tròn trịa sáng rực cả một bầu trời. Làn gió thu dập dìu thổi bung kẽ lá tiêu điều đêm trăng.

Bên này Yến Tử về lại chỗ ngồi mang theo cổ cầm. Đã đến giờ các công tử cùng hàn huyên tâm sự.

https://thuviensach.vn

Hạ Hầu Lan cùng Diệp Thành Diệp Dung xải bước đi đến gần tiểu tử. Giả bộ hỏi han:

“Triệu tiên sinh, nghe nói ngươi là người của Triệu gia đến từ Tây An?”

Yến Tử thấy ba công tử một thân y phục màu mè là lượt, thân còn có mùi hương nồng đượm khó chịu, khuôn mặt lại không mấy lương thiện nhìn nàng, chỉ xã giao đáp:

“Phải”

Diệp Thành tiến lại gần cây đàn, sờ sờ làn gỗ mục nói:

“Nghe đồn Triệu gia là danh gia vọng tộc giàu có, khuynh thế một vùng, sao lại để đích nam sử dụng một cây cổ cầm cũ như vậy?”

Yến Tử vẫn không chấp nhặt thái độ khinh bỉ của ba tên đó, bình thản trả lời:

“Triệu gia không có may mắn hưởng vinh hoa, nay tại hạ chỉ có thể sử dụng cổ cầm kia là đã mãn nguyện lắm rồi, không cầu điều gì hơn!”

Diệp Dung, Hạ Hầu Lan cười khinh bỉ một cái. Diệp Thành bĩu môi khinh khỉnh:

“Cái gì mà không có may mắn hưởng vinh hoa, sớm đã lụi tàn còn bày đặt quý tộc. Nực cười!”

Ngoài kia, Sa Hỏa, Sa Thủy thấy chủ nhân bị bắt nạt tức nổ đom đóm mắt, nhưng họ cũng chỉ là hạ nhân, có thể đụng vào ba vị công tử bậc nhất kinh thành kia sao.

Hoắc Sinh bên kia không xa, dễ dàng nghe được đoạn đối thoại đó. Bàn tay nắm thành quyền, môi mỏng mím chặt, hận không thể đánh gãy hàm lũ công tử lộng ngôn kia.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ một mặt vẫn đang hàn huyên cùng đại thần, mặt khác vẫn chăm chú theo dõi mọi hành động phía bên kia. Đương một câu cũng không lọt. Đôi mắt thanh u chốc chốc lại tăng thêm một ít lãnh khí.

Tiểu Yến Tử định lực rất cao, nàng không biểu hiện thái độ giận giữ, mà rất bình thản đáp lại:

“Triệu gia ba đời quý tộc đã ăn sâu vào tâm khảm, thời thế sau này còn chưa biết được, giữ lại dáng độ phòng khi cần thiết là bản năng, có gì đáng cười?”

Quả nhiên là thiên tài Tiểu Yến Tử, một câu nói của nàng như dội một gáo nước lạnh vào đầu ba vị công tử kia khiến chúng điên tiết. Chẳng phải ý nàng một ngày nào đó nàng sẽ lại trở nên giàu có quý tộc hơn ai hết sao!

Bên này Sa Hỏa, Sa Thủy gật gật đầu hài lòng. Quả nhiên, chủ nhân ranh mãnh vẫn là tốt nhất, không dễ bị người ta ăn hiếp.

Hoắc Sinh thả nắm tay ra, vui vẻ uống rượu. Lưu Dĩ nhướng mày lưỡi mác lên một tí, đôi mắt lóe ra một ý cười.

Hạ Hầu Lan hậm hực, đệ nhất công tử văn võ song toàn như hắn có thể thua một tiểu tử sao, đừng mơ. Hắn bước đến cầm cây đàn của Yến Tử lên, sờ sờ sợi dây sớm đã gỉ gần hết. Bước tới trước mặt Tiểu Yến Tử khích bác:

“Ngươi xem, đến cả dây đàn hư hỏng còn chẳng thể sửa được, thế gia lụi bại mấy khi được khôi phuc. Vọng tưởng nhiều quá lại sinh bệnh. Nếu ngươi còn giữ bộ dạng đó, kết quả cũng sẽ như cây đàn này mà thôi!!!”

Lời nói vừa kết thúc, cánh tay Hạ Hầu Lan lập tự buông lỏng.

Cổ cầm theo quán tính rơi “Ầm” xuống đất một tiếng rồi vỡ nát.

https://thuviensach.vn

Thanh cổ cầm dài hơn xải tay vỡ làm đôi, đoạn gỗ mục vỡ thành vụn nhỏ vương vãi trên nền đất, đoạn dây đàn xoắn tít lại với nhau tạo thành một mớ chẳng chịt.

Hạ Hầu Lan cùng Diệp Thành, Diệp Dung thỏa mãn cười hả hê.

Chúng nhân có mặt ở đó nghe tiếng vỡ lập tức quay lại nhìn. Cũng chỉ thô lố nhìn chẳng ai dám nhiều lời, ba người kia là công tử thế gia, nào ai dám vọng động.

Hoắc Sinh đánh "Rầm" một cái trên bàn rồi bật dậy, chạy như bay đến bên Tiểu Yến Tử, tức tối quăng một ánh mắt đầy sát khí vào ba tên kia khiến chúng giật thót vội ngậm mồm. Nếu đây không phải yến tiệc, hắn đã lao đến mà tẩn cho chúng một trận rồi.

Sa Thủy, Sa Hỏa vì đứng quá xa, chuyện xảy ra lại quá nhanh, khi họ kịp đến nơi cổ cầm sớm đã vỡ vụn. Chỉ biết oán hận nhìn ba tên kia.

Lưu Dĩ ngồi yên trên long sàn, khuôn mặt vô cảm nhưng đôi mắt thanh u bị bao bọc bởi một tầng băng lạnh lẽo, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền. Ly trà trên tay hắn sớm đã nứt toác. Hắn chăm chăm nhìn Tiểu Yến Tử đang đứng yên bất động.

Tiểu Yến Tử hệt như một khúc gỗ không cảm xúc, hai mắt nhìn chòng chọc vào cổ cầm đã vỡ tan, đôi mắt vô hồn như xác chết không cử động, cả thân thể vô cảm lãnh đạm không có sự sống.

Lưu Dĩ nhìn biểu cảm đó, trong lòng như bị khoét một lỗ. Hắn nhớ đến hôm trước tiểu tử đã kể về cổ cầm do nghĩa huynh đẩy xe than suốt mấy ngày liền mới mua được, nàng yêu quý cổ cầm còn hơn mạng sống, lúc nào cũng âu yếm vuốt ve như châu báu. Một tiểu tử sống tình cảm như vậy, sớm đã coi cổ cầm như sinh mạng, một lòng bảo vệ, vậy mà giờ đây lại chỉ là một khúc gỗ vỡ nát.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử vô cảm như xác chết, ruột gan hắn lạnh đi mấy phân, lúc này hắn vẫn không biết Tiểu Yến Tử coi cổ cầm quan trọng như thế nào, chỉ biết đặt một tay lên vai Yến Tử an ủi:

"Tiểu Tử, ta sẽ mua cho ngươi một cái mới nhất, đẹp nhất, yên tâm đi. Với lại cái đó cũng đã cũ rồi, ngươi không cần phải..."

Tiểu Yến Tử mơ hồ đẩy cánh tay Hoắc Sinh ra, nàng vô cảm cúi người xuống nhặt từng mảnh vỡ, từng vụn gỗ ôm vào lòng. Nàng như cái xác không hồn ôm mảnh vỡ rời đi, vụn gỗ mục theo bước chân nàng rơi lả tả xuống nền đất.

Tiểu Yến Tử cứ như xác chết, cũng không buồn thi lễ với Lưu Dĩ, cứ như thế mà rời đi. Chúng nhân nhìn thân ảnh Tiểu Yến Tử dặt dẹo, ánh trăng đổ bóng nàng trải dài trên nền đất lạnh. Làn gió thu quất tà áo nàng bay phần phật. Bóng lưng nhỏ nhắn cô độc bi thương.

Hoắc Sinh cùng Sa Hỏa, Sa Thủy im lặng đảo bước theo sau. Họ không hề biết một người khi thường vui vẻ, hay cười lúc có bộ dạng thất thần lại khiến họ khó chịu, đau lòng như vậy.

Các vị quan viên đại thần thấy người cũng đã đi, cũng chẳng có gì to tát lại bắt đầu đàm đạo. Hạ Hầu Lan, Diệp Thành Diệp Dung lại vui vẻ ngồi vào bàn tiệc. Đuổi được cái gai trong mắt đi, chúng còn gì không thỏa mãn nữa.

Lưu Dĩ ngồi trên kia, đặt ly trà trong tay xuống cái "cộp", khí thế cường đại bỗng chốc hóa thành lốc xoáy, hung hãn càn quét khắp phủ tướng quân khiến chúng nhân nhất thời lạnh gáy, hoảng hốt không biết chuyện gì. Mồ hôi theo bản năng túa ra như tắm, ai nấy co rúm một chỗ sợ hãi nhìn khuôn mặt hệt như quỷ Diêm La của Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ trầm giọng, thanh âm lạnh lẽo tàn khốc vang vọng cả một đại điện rộng lớn: "Người đâu!"

https://thuviensach.vn

Lập tức xung quanh từ tứ phía, một đám hắc y nhân từ đâu chui ra lao đến quỳ trước mặt hắn hô lên:

“Có!!!”

Lưu Dĩ xải cánh tay dài chỉ thẳng sang bàn tiệc của Hạ Hầu Lan, đôi mắt u tối lạnh lẽo như ngàn mũi tên sắc bén đâm phập vào bọn người Hạ Hầu Lan khiến chúng kinh hãi, run cầm cập.

“Bắt ba bọn chúng giam lại cho bổn vương!!!”

“Vâng!”

Hắc y nhân như một bóng ma lao đến, chỉ chưa kịp chớp mắt ba vị công tử đã biến mất khỏi bàn tiệc.

Hạ Thừa tướng cùng Đô thống đại nguyên soái khuôn mặt trắng bệch sợ hãi nhìn Lưu Dĩ. Sở dĩ hai đại thần dưới một người trên vạn người không dám lên tiếng là bởi vì lúc này, trong mắt Lưu Dĩ tràn đấy sát khí.

Đã lâu lắm rồi kể từ khi hắn hạ sát hoàng tử để lên ngôi, họ mới nhìn thấy trong mắt hắn thật sự muốn giết người.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hương Men Say Tỏ Rõ Lòng Người.

Tiểu Yến Tử ôm cây đàn vỡ về thẳng sương phòng, mơ hồ nằm xuống. Đôi mắt vô thần dán lên trần nhà, bàn tay nhỏ nhắn níu chặt cây đàn vỡ làm đôi trước ngực. Trong đầu nàng chỉ có hình ảnh Đại ca Phạm Hoa mặt đầy bụi than, mồ hôi nhễ nhại, hai tay sưng rộp ôm một bọc vải dài cũ kĩ, bên trong là một chiếc cổ cầm nói:

"Mẫn Mẫn, Đại ca vô dụng, chỉ có thể mua cái này cho muội, sau này huynh sẽ cố gắng nhiều hơn đổi cho muội cái khác."

Yến Tử nhớ rằng ngày hôm đó là một năm sau khi nàng xuyên không đến đây, cũng là lần đầu nàng hạnh phúc đến thế, Phạm Hoa thật sự yêu thương muội muội hơn cả mạng sống. Sau lần đẩy xe than đó hắn trở bệnh nặng, nằm vật giữa giường suốt nửa tháng khiến Yến Tử đau lòng không thôi. Triệu Phạm Hoa vất vả chỉ để đổi lấy một nụ cười của tiểu muội, trần đời này yêu thương nàng như vậy cũng chỉ có hắn.

Khoé mắt Yến Tử chầm chậm chảy ra một chất dịch nóng hổi mặn chát.

"Đại ca, là muội không tốt, xin lỗi huynh."

Yến Tử mếu máo khóc, thanh âm kìm nén bi thương, ủy khuất.

Sa Hoả, Sa Thuỷ cùng Hoắc Sinh đứng bên ngoài, nghe tiếng nấc nghẹn ngào trôi đi giữa đêm rằm đẹp đẽ không khỏi đau lòng. Ba nam nhân cao lớn

https://thuviensach.vn

bất lực đứng giữa tiểu viện. Ngọn gió bi phẫn thổi vù vù quật ngã đám lá khô xác xơ.

Hơn một canh giờ sau, tiếng nấc mới ngừng hẳn, người trong phòng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, bàn tay nhỏ vẫn giữ khư khư cây đàn trong lòng.

Hoắc Sinh thở dài, kĩ lưỡng kiểm tra tiểu tử đã ổn mới yên tâm bỏ đi.

Hoắc Sinh vừa đi khuất bóng, chỉ còn Sa Hoả, Sa Thuỷ thay nhau canh giữ.

Từ phía xa, bóng đêm rẽ ngang. Ánh trăng rằm sáng ngời chiếu rọi thân ảnh bạch kim cao lớn uy nghiêm xải bước. Khuôn mặt tuấn tú bị phủ bởi một tầng sát ý mạnh mẽ. Đôi mắt ánh lên những tia đỏ hung hãn. Trên trường bào ánh kim vương vãi vài giọt máu tươi.

Sa Hoả, Sa Thuỷ vừa thấy bộ dạng Lưu Dĩ đằng đằng sát khí đi tới, khuôn mặt hoảng hốt kèm theo run rẩy vô hình chặn ngang trước cửa phòng Tiểu Yến Tử.

Lưu Dĩ mặc kệ hai thị vệ thân tính đang đơ như khúc gỗ đứng trước cửa phòng Tiểu Yến Tử, hắn ngang nhiên đẩy hai người kia văng sang một bên, hung hăng tông cửa cái "Rầm" đi vào phòng.

Lúc Lưu Dĩ đi ngang qua. Sa Hoả, Sa Thuỷ ngửi được mùi rượu rất nồng. Lưu Dĩ uống rượu, còn uống rất nhiều. Đến cả bản năng thích sạch sẽ cũng đã sớm quên mất. Hắn dường như đang đánh mất chính mình.

Sa Hoả, Sa Thuỷ lo cho sự an nguy của Yến Tử. Lưu Dĩ vốn hành động rất tàn nhẫn, khi thường hắn đã không ít lần xuống tay với hạ nhân bất chấp tốt xấu. Đụng đến hắn, tuyệt không còn con đường sống, căn bản hắn chính là hiện thân lãnh chúa chuyên chế, độc đoán, nếu bây giờ hắn không còn tỉnh táo nữa, lại uống say đến như vậy, không biết hắn sẽ làm gì Yến Tử đây. Nhưng Sa Hỏa, Sa Thủy chính là một lòng sùng bái kính ngưỡng Lưu

https://thuviensach.vn

Dĩ, phàm là việc hắn đã quyết sẽ không bao giờ ngăn cản hay chen ngang. Chính vì vậy chỉ có thể thấp thỏm lo lắng đứng bên ngoài canh giữ.

Yến Tử bị tiếng đá cửa làm cho giật mình tỉnh giấc. Lúc nàng mơ màng mở mắt đã thấy Lưu Dĩ cơ hồ đứng bên thành giường nhìn chằm chằm vào mặt nàng.

Yến Tử kinh hoàng lắp bắp kêu lên:

"Quốc Công!!!"

Đôi mắt u lạnh đen tối của Lưu Dĩ như nuốt chửng Yến Tử, con ngươi đen mịch sâu như động không đáy, chất giọng trầm ổn cất lên:

"Phạm Hoa đau lòng lắm có phải không?"

Yến Tử ngây ngốc nhìn hắn, không hiểu hắn đang muốn nói điều gì. Nhưng nàng ngửi được mùi rượu nồng nặc quấn quanh người hắn. Lưu Dĩ đang say. Giọng nói không trầm mặc lãnh đạm như ngày thường, mà trong đó có chút nhẹ nhàng, ủy khuất, lại dường như đang muốn an ủi.

Người ta nói, rượu vào nết người ra. Không lẽ lúc này Lưu Dĩ đang thể hiện tính nết ngoài lạnh trong nóng của mình ra ngoài. Nhưng tại sao lại thể hiện cho Yến Tử thấy, tại sao hắn lại đến đây???

Ánh nến leo lắt không đủ để Yến Tử nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt Lưu Dĩ lúc này. Chỉ có ánh trăng mờ ảo lọt qua khung cửa phản chiếu một nửa gương mặt u lạnh bi phẫn của hắn.

Lưu Dĩ thấy nàng im lặng, lại tiếp tục nói:

"Nhìn Phạm Hoa đau, tim ta...!" Lưu Dĩ bỗng nhiên lấy tay níu chặt vạt áo trước ngực. Yến Tử ngây ngốc nhìn hắn.

“Tim ngài làm sao???”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ không nói gì, chỉ lặng lẽ vươn hai tay ra cúi người xuống bế xốc Tiểu Yến Tử lên tay. Cả người hắn ôm chặt Yến tử trong lòng bước chân lên giường rồi nằm dài xuống, cánh tay mạnh mẽ săn chắc ôm lấy Yến Tử chôn chặt nàng trong lòng ngực. Đầu nàng vô hình gối lên tay hắn. Hơi thở nồng đượm của rượu phả trên trán nàng, mùi cổ hương âu yếm vây lấy thân thể nàng rồi im bặt, không có hành động gì nữa.

Hơi thở đều đặn, đôi mắt nhắm tịt. Lưu Dĩ đã ngủ.

Yến Tử lúc này như hoá đá. Mặc nhiên không thể hiểu nổi hành động lúc này cùng câu nói của Lưu Dĩ là như thế nào. Nàng dãy dụa loay hoay tính toán rời khỏi tay hắn nhưng cánh tay như gọng kìm, nhất quyết quấn lấy Yến Tử không buông khiến nàng bất lực nằm đó.

Vòm ngực rộng lớn của Lưu Dĩ nhấp nhô bởi nhịp thở của hắn. Trường bào thơm tho sạch sẽ bị vấy một chút máu áp sát vào mặt nàng.

Mặt Yến Tử dần dần ửng đỏ, tiếng tim đập càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhanh, nàng bị hắn siết chặt, hô hấp không được ổn định. Nằm trong vòng tay một mỹ nam đã vô cùng khó kiềm chế, lúc này lại còn là vòng tay của đương kim Quốc Công. Ai chịu được đây a!!!

Tiểu Yến Tử nhẹ nhàng dùng tay đẩy hắn ra, nhưng nàng càng đẩy vòng tay hắn càng siết chặt, đôi chân thon dài của hắn kẹp chặt lấy chân nàng, không cho nàng cử động, cằm của hắn mơ hồ cọ cọ vào trán nàng, thanh âm trầm khàn vang lên từ đỉnh đầu:

"Phạm Hoa, Phạm Hoa của ta!"

Thanh âm lại im bặt, hơi thở tiếp tục đều đặn. Cơ hồ Lưu Dĩ vừa nãy nói mơ.

Tiểu Yến Tử không ngờ trong mơ hắn lại gọi nàng. Nhưng tại sao lại gọi nàng mà không phải ai khác. Có phải hắn đã thật sự để nàng vào mắt

https://thuviensach.vn

không???

Trong lòng Yến Tử nổi lên một dòng xúc cảm khó tả. Trái tim bé nhỏ có dấu hiệu tăng mạnh nhịp đập, cơ hồ tiếng gọi lúc nãy của Lưu Dĩ khiến nàng bối rối không thôi.

Tiểu Yến Tử bị ghì chặt từ đầu đến chân, lại không thể chợp nổi mắt.

Sống hai đời, qua đời này mới lần đầu gần gũi nam nhân như vậy, lại còn là một mỹ nam. Bi phẫn hơn chính là người đứng đầu thiên hạ, lạnh lùng tàn nhẫn nhất mà nàng từng gặp Lưu Dĩ. Nàng làm sao có thể ngủ được khi chính mình đang gối đầu lên tay hắn, áp sát vào thân thể cường tráng của hắn. Mùi cổ hương tự nhiên toát ra từ thân thể hắn quá quyến rũ, quá nồng nàn, nhanh chóng khiến má Yến Tử quệt lên một vệt đỏ, trong đầu ý nghĩ đen tối bất chợt nảy lên khiến nàng ngượng ngùng tự cắn môi mình một cái. Thật tình sao nàng lại có cái ý nghĩ đó chứ. Quá đê tiện rồi!!!

May mắn Lưu Dĩ đã khóa chặt tay chân Yến Tử, nàng vốn không thể nhìn thấy bộ mặt hắn lúc ngủ vì cả đầu nàng bị vùi chặt trong cổ hắn. Nếu không, để Tiểu Yến Tử mê sắc nhìn thấy Lưu Dĩ an yên ngủ bằng khuôn mặt tuấn tú, thân thể mê ly đó, chỉ e sẽ bị Yến Tử vây lấy mà làm bậy.

Yến Tử nắm chặt hai tay, bắt đầu niệm chú:

Nam mô a di đà phật, A men, phật tổ như lai, chúa Jesu, thánh Ala. Sắc tức là không, không tức là sắc.

Định lực! Định lực! Người này chỉ là một khúc gỗ, khúc gỗ.

A a a. Ông trời ơi, mau giáng sấm xét xuống đầu con đi, sao con có thể coi mỹ nam là khúc gỗ được đây. Cứu a a a.

Thế là đêm trung thu đầu tiên của Yến Tử tại phủ tướng quân đã bị bạn Quốc Công nào đó chiếm đóng suốt cả một đêm dài. Tết đoàn viên, hai thân

https://thuviensach.vn

ảnh quấn lấy nhau, ánh trăng tròn trịa trong trẻo như đang mỉm cười.

Sáng sớm, mặt trời rạng đông hé mở, tinh tú ban mai khoe sắc rạng ngời.

Trong phòng nhỏ, hai bóng người một lớn một bé đang siết chặt lấy nhau không có lấy nửa phân khoảng cách.

Lưu Dĩ mơ hồ chầm chậm mở mắt. Hắn thấy đầu mình rất đau, cánh tay lại có chút tê, tựa như đang có một vật nặng đè lên. Mùi hương hoa Đỗ Quyên dễ chịu kề sát vào mũi hắn. Hắn cảm nhận được một thân thể mềm mại đang dán chặt vào cơ thể. Dưới lồng ngực vang lên một thanh âm trong trẻo quen thuộc:

"Quốc Công, ngài tỉnh rồi!!!"

Lưu Dĩ hoảng hốt nhìn xuống, đập vào mắt hắn là khuôn mặt nhăn nhó đau khổ, hai mắt đen xì của Tiểu Tử đang nằm trong vòng tay hắn.

Lưu Dĩ nhận ra chính mình đang siết chặt lấy Tiểu Tử không có một chút khoảng cách, mặt hắn cách mặt Tiểu Tử còn chưa tới một gang tay.

Hắn giật mình vội buông tiểu tử ra bật người dậy bước xuống giường rồi đứng đó. Tấm lưng rộng rãi thon dài thẳng như cán bút lấy lại vẻ uy nghiêm, thanh âm khàn đục lớn giọng:

"Ngươi, tại sao lại ở đây?"

Tiểu Yến Tử vừa thoát khỏi gọng kìm nhất thời thở hắt ra một hơi, hai mắt thẫn thờ vì một đêm không ngủ đáp:

"Quốc Công, đây là phòng của thần..."

https://thuviensach.vn

Phòng của nàng đương nhiên nàng phải ở đây rồi.

Lưu Dĩ đờ đẫn nhìn xung quanh một lượt lại sực nhớ ra đêm qua đúng là hắn đã tự mình đến đây.

Lúc hắn vừa nhớ đến chuyện bản thân mình đã ôm Tiểu Tử ngủ suốt một đêm, cả cơ thể bỗng dưng cứng ngắc như tượng. Lỗ tai trắng trẻo sớm đã ửng đỏ, đôi mắt thanh u trợn trắng tuyệt không dám nhìn Tiểu Yến Tử mà xoay lưng về phía nàng.

Yến Tử thấy mới sáng sớm nhiệt độ trong phòng đã nóng như vậy thì không hiểu tại sao, lại thấy Quốc Công thiên tuế bất động như pho tượng, một câu cũng không nói.

Nàng lại nhìn xuống vạt áo dính máu của hắn, trái tim nảy lên một nhịp gấp giọng hỏi:

"Quốc Công, ngài bị thương ư?"

Yến Tử nhảy vội xuống giường, lướt đến trước mặt Lưu Dĩ xem xét một lượt, nàng kiểm tra từ trước đến sau từ trên xuống dưới cũng không thấy có chỗ nào bị thương vậy tại sao áo lại dính máu.

Lưu Dĩ nhìn một loạt động tác của Tiểu Tử, Tiểu Tử lớn mật dám trừng thẳng mắt nhìn hắn, lại còn dùng bàn tay nhỏ mềm sờ soạng trước ngực, vụt một cái lại chạy đến đến sau lưng sờ sờ eo của Lưu Dĩ. Vèo một cái lại đứng trước mặt hắn quan sát.

Bình thời kẻ to gan như vậy sớm đã chết dưới Long Đầu trảm. Nhưng hành vi của Tiểu Tử không những không làm hắn tức giận mà còn khiến tim hắn đập loạn xạ, máu huyết sôi sục, hai má nhanh chóng quét lên một vệt đỏ. Hắn chấn kinh lùi lại một bước tránh bàn tay sờ mó lung tung làm kích thích cơ thể hắn của Tiểu Yến Tử.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ quay mặt đi chỗ khác, tránh bộ dạng lúng túng của mình bị Tiểu Tử nhìn thấy trầm giọng:

"Ta không bị thương!"

Yến Tử nghi hoặc, lại thấy dáng vẻ Lưu Dĩ có đôi chút kỳ lạ, tò mò thò đầu tìm kiếm mặt hắn nhưng bị Lưu Dĩ nhất quyết trốn tránh. Yến Tử lại chỉ đứng đến ngực hắn, căn bản là không thể nhìn thấy biểu cảm của hắn:

"Vậy máu trên người ngài đây là?"

Lưu Dĩ sực tỉnh nhớ đến vết máu trên người mình. Là hôm qua hắn đã quá tức giận suýt nữa giết chết con trai của Hạ thừa tướng cùng Diệp Đô thống. Hắn phát điên đến nỗi chính mình đã tự ra tay xử lý ba tên đó làm long bào bị vấy máu. Nếu không có người can ngăn, thì có lẽ hắn đã giết chết ba tên đó mà gây hấn với Hạ thừa tướng cùng Diệp Đô thống. Nhưng chỉ cần nhớ đến khuôn mặt vô cảm của Tiểu Tử đêm qua hắn lại không chịu được, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn.

Hắn không thể để ai cướp đi nụ cười của Tiểu Tử, càng sẽ không để yên kẻ đã khiến Tiểu Tử đau lòng.

Lưu Dĩ lướt mắt đến cây đàn vỡ vụn nằm cuối giường, lại nhớ đến ý nghĩa của cây đàn đó, trong lòng có chút bất lực nói:

"Nghĩa huynh của ngươi là một người tốt!"

Tiểu Yến Tử đực mặt ra như ngỗng.

Gì? Đang nói chuyện máu me tự dưng lôi đại ca nàng ra làm gì. Yến Tử lại thấy ánh mắt Lưu Dĩ chiếu đến cổ cầm vỡ vụn. Xúc cảm đêm qua lại vô hình trỗi dậy, đem nàng một lần nữa cảm thấy tội lỗi.

https://thuviensach.vn

"Phải, huynh ấy rất tốt. Trần đời này người yêu thương thần nhất, luôn dành cho thần những thứ tốt nhất, bảo vệ thần, lo lắng cho thần nhất chỉ có huynh ấy. Vậy mà chỉ một chiếc cổ cầm huynh ấy cật lực mới mua được, thần lại không thể bảo vệ. Thật vô dụng!"

Lưu Dĩ thấy Yến Tử âu yếm nhìn cổ cầm, mắt nàng dâng lên một làn nước lấp lánh. Trái tim Lưu Dĩ bỗng đau thắt, hắn mím chặt môi nhìn nàng nói:

"Nghĩa huynh ngươi sẽ không trách ngươi"

Lưu Dĩ trước nay chưa từng an ủi người khác. Xưa nay vốn hắn luôn ngồi trên cao, không ai có thể khiến hắn bận tâm vậy nên không biết cách vỗ về tâm tư người khác. Chỉ có người khác nhìn xúc cảm của hắn để sống qua ngày. Chính vì vậy lúc này hắn chỉ biết im lặng nhìn Tiểu Tử bi thương.

Yến Tử ngước mắt nhìn hắn, nàng nhận ra hắn là đang có ý an ủi nàng.

Hắn là đang quan tâm nàng.

Nghĩ vậy tâm tình nàng có chút vui vẻ, đôi mắt lấp lánh tinh nghịch nảy lên một ý cười rõ nét, đáng yêu trong sáng hệt như trăng rằm khiến cho trái tim an ổn của Lưu Dĩ lại lần nữa đập mạnh.

Hắn lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Không được! Ở gần Tiểu Tử quá nguy hiểm. Cứ luôn mang một cảm xúc khó hiểu sẽ khiến hắn lại làm ra những chuyện bậy bạ như tối qua mất.

Lưu Dĩ thẳng chân xải bước đi ra cửa, mở bung cửa rồi theo màn sương sớm nhanh chóng rời đi.

Bỏ lại Yến Tử ngơ ngác đứng nhìn. Sao mới nói xong một câu đã vội vã bỏ đi vậy. Thật khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Nhưng thay vì tìm hiểu nguyên nhân tại sao Lưu Dĩ lại như vậy. Yến Tử lại nhìn mặt trời đã lên cao, lúc này chỉ oán trách mắng thầm hắn trong bụng:

Cái tên họ Lưu khó nắm bắt nhà ngươi, hành ta cả đêm không ngủ, hai mắt đen xì như gấu, bây giờ lại đến giờ đi làm, phải làm sao đây, ta không thể để bị cúp lương được, mau trả giấc ngủ cho ta, trả cho ta a a a.

Yến Tử vốn là con sâu mê ngủ, dù xung quanh ồn ào hay phiền toái như nào nàng đều có thể ngủ ngon. Ấy vậy mà cả đêm qua nàng phải chống chọi với nhan sắc đẹp thay cơm của đồng chí Quốc Công nào đó mà mất ngủ cả một đêm.

Sáng nay lại phải cùng Sa Hoả, Sa Thuỷ vật vờ đi đến xưởng rèn.

Hai mắt Yến Tử lờ đờ chọn kim loại, quầng mắt thâm xì như gấu trúc, mây đen vần vũ đầy đầu. Yến Tử bây giờ không khác gì xác sống trong mấy bộ phim kinh dị nàng hay xem.

Sa Hoả, Sa Thuỷ canh giữ Yến Tử suốt đêm đương nhiên biết lý do nàng thảm như vậy.

Họ thừa biết Quốc Công không thích nữ nhân nhưng không ngờ lời đồn hắn thích nam nhân lại là thật. Cả đêm ôm nam nhân ngủ, một người thích sạch sẽ như Lưu Dĩ sẽ không tuỳ tiện ôm ai đó kể cả khi hắn say. Vì vậy Tiểu Yến Tử là đặc biệt được Lưu Dĩ để mắt đến nên mới làm ra chuyện tối qua.

Sa Hoả, Sa Thuỷ chỉ là phận tôi tới. Lưu Dĩ thích nam nhân hay nữ nhân họ đều không có lá gan nói bừa, chỉ yên lặng làm tốt nhiệm vụ của mình.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mặt mũi bơ phờ, hai mắt lờ đờ, thân thể mềm nhũn chỉ đạo công tác rèn kiếm, nhìn nàng như chỉ cần có một chiếc giường trải ra sẽ lập tức nằm xuống ngủ thẳng cẳng nhưng lại nghĩ đến bổng lộc còn chưa về tay, bệnh tình đại ca quê nhà chưa có dấu hiệu tốt lên lại ép bản thân mình làm việc. Thật hiếu thảo cũng quá khổ sở a.

Yến Tử đang bận mài kiếm bên này. Từ phía cổng xưởng rèn. Bóng áo đỏ cao lớn đi mà như chạy. Khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, đẹp tựa tiên nhân, nữ tử chỉ là phù dung. Đôi mắt hoa đào lấp lánh nước. Hoắc Sinh xải bước đến trước mặt Yến Tử, chìa ra một bọc vải lụa dài hơn hai xải tay nói:

"Tiểu Tử, xem ta mang gì đến cho ngươi này!!!"

Yến Tử mệt mỏi đưa mắt nhìn bọc vải, nhẹ nhàng kéo mảnh vải xuống. Cổ cầm ánh bạc làm bằng ngọc thạch đẹp đẽ sáng loáng, dây đàn trong veo như sợi tơ chỉ. Yến Tử ngây dại nhìn cổ cầm. Đối với một người đam mê ca hát như nàng, nhìn thấy một chiếc cổ cầm quý giá như vậy không khỏi say mê.

Hoắc Sinh nhìn tiểu tử đắm đuối cổ cầm, hắn vô cùng hài lòng nói:

"Đây, ta đền cho ngươi vì lần trước làm ngươi bị thương, không cần phải quá phấn khích đâu. Ha ha"

Hoắc Sinh cười lớn, cứ nghĩ đến chuyện Tiểu Tử mắc nợ, hắn lại thấy phấn khích hơn hẳn.

Yến Tử thu lại ánh mắt đẩy cổ cầm về phía hắn, quay lại làm công việc mài kiếm ôn nhu nói:

"Hoắc tướng quân không cần phải làm vậy, chuyện đó ta đã sớm không tính toán với ngài nữa. Ngài hãy cầm lấy cổ cầm mang về đi!!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh đơ như khúc gỗ. Không phải vừa nãy còn rất thích thú sao, không phải rất yêu thích cổ cầm sao, sao chớp mắt một cái đã khước từ rồi.

"Ngươi không cần phải ngại, là ta nguyện ý tặng cho ngươi" Hoắc Sinh thuyết phục.

Yến Tử ngó lơ vẫn tiếp tục làm công việc của mình nói:

"Sau này ta không đánh đàn nữa, nhận lấy cũng không để làm gì. Vơi lại vật quý như vậy, một hạ nhân như ta không đáng được nhận, ngài nên mang tặng người khác thì hơn!!!"

Hoắc Sinh điên tiết trừng mắt nhìn Tiểu Tử. Cả đời hắn có bao giờ tặng quà cho ai đâu. Lần đầu tiên đi khắp kinh thành vất vả chọn ra một cây cổ cầm đắt đỏ đẹp đẽ như vậy lại bị từ chối phũ phàng.

Không phải là vì hắn nhìn thấy khuôn mặt tiểu tử tối qua đã nghẹn đến không ngủ được sao, sáng sớm gà còn chưa gáy đã vội vã chạy đến trước cửa hàng cổ cầm mang về chỉ mong đổi lại một nụ cười của tiểu tử thôi. Vậy mà tiểu tử giám khước từ.

Hoắc Sinh cảm thấy mỗi lần hắn gặp tiểu tử đều bị làm cho tức chết.

Hắn quay ngoắt tính toán ép tiểu tử nhận lấy cổ cầm nhưng lúc hắn nhìn lại, tiểu tử đã nằm luôn trên bàn, đầu ngoẹo sang một bên, hai mắt nhắm tịt, hơi thở đều đặn, trên tay còn đang cầm một thanh kiếm chưa mài xong.

Hử. Đang nói chuyện lại dám lăn ra ngủ. Quá đáng.

Hoắc Sinh nộ khí xung thiên tính nhéo tai Tiểu Yến Tử một cái nhưng hành vi đó đã sớm bị bạn Sa Hoả, Sa Thuỷ đứng gần đó thấy được vội vàng chặn lại.

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm Yến Tử mới chịu ngủ đi một lát. Sa Hoả, Sa Thuỷ nào dễ để kẻ khác quấy rầy giấc ngủ của chủ nhân.

Bọn họ vội vàng kéo Hoắc Sinh sang một bên giải thích

"Tướng quân, cổ cầm này ngài cứ mang về đi, Triệu tiên sinh sẽ không nhận đâu!" Sa Thuỷ trưng bộ mặt tươi cười giỡn người nói.

Hoắc Sinh nghi hoặc hỏi: "Tại sao ngươi biết hắn sẽ không nhận đồ của ta?"

"Vì nó chẳng có ý nghĩa gì cả!" Sa Hoả cộc lốc đáp.

Hoắc Sinh cau mày nổi đoá túm lấy cổ áo Sa Hoả gằn từng từ: "Ngươi dám nói cổ cầm ta mất công đi khắp kinh thành mua như vậy ư???"

Sa Hoả cười khẩy một tiếng đáp:

"Chẳng qua cũng chỉ là đi vài vòng kinh thành, sao có thể bì với nghĩa huynh của tiên sinh đẩy hơn mười xe than mới kiếm được 10 lạng bạc mua về được!!"

Sa Hoả, Sa Thuỷ luôn túc trực bên cạnh Yến Tử, chuyện nàng hôm đó nói với Lưu Dĩ, một thân nội công của họ đương sẽ nghe hết toàn bộ nội dung câu chuyện.

Hoắc Sinh nới lỏng tay cầm cổ áo Sa Hoả nghi hoặc hỏi: "Nghĩa huynh nào? Xe than gì?"

Sa Thuỷ thấy hai bản mặt lạnh tanh của hai người kia như sắp chuẩn bị đại chiến ba trăm hiệp vội vàng chạy tới gỡ tay Hoắc Sinh ra khỏi cổ áo Sa Hoả tươi cười giải thích.

Hắn kể về sự kiện mua cổ cầm của nghĩa huynh Yến Tử cho Hoắc Sinh nghe.

https://thuviensach.vn

Bây giờ Hoắc Sinh mới hiểu tại sao tiểu tử lại yêu quý một chiếc cổ cầm cũ kĩ như vậy.

Hắn buồn bã nhìn Yến Tử nằm ngủ say trên bàn, ôm lấy cổ cầm lặng lẽ rời đi.

Sa Thủy nhìn bóng Hoắc Sinh đi khuất, cười cười nói:

“Tiên sinh nhà ta quả nhiên rất được lòng các mỹ nam Đại Sở. Có phúc, có phúc, ha ha!!!”

Sa Hỏa hừ lạnh một tiếng nói:

“Có phúc cái gì, mặt tên tướng quân đó còn đẹp hơn nữ tử, chẳng biết là phúc hay là họa!”

Sa Thủy cười tít mắt huýnh cánh tay Sa Thủy một cái trêu chọc: “ Dô, ta tưởng huynh ghét ngài ấy, vậy mà tự mình khen ngài ấy đẹp hơn nữ tử luôn đấy. Có phải say mê ngài ấy rồi phải không.”

Sa Hỏa ôm kiếm lườm Sa Thủy một cái đáp:

“Say mê cái đầu ngươi, mặc dù ta không ưa hắn nhưng cái bản mặt đó ta không thể nói hắn xấu được, mắt ta đâu có mù, ta chỉ là đang e sợ chuyện sau này của tiên sinh thôi!!”

Sa Thủy ngưng cười nghi hoặc hỏi: “Chuyện sau này? Chuyện gì?”

Sa Hỏa lướt mắt đến Tiểu Yến Tử đang nằm ngủ ngon lành trên bàn chậm rãi đáp:

“Người mà Quốc Công để mắt đến, không nên có kẻ khác chạm vào, nếu lỡ như Hoắc tướng quân dùng khuôn mặt kia mê hoặc được tiên sinh. Chỉ e...”

https://thuviensach.vn

Sa Thủy sực hiểu ra. Hắn chỉ cần tưởng tượng đến viễn cảnh Lưu Dĩ bị Yến Tử đá đít sẽ giận giữ hung hãn như thế nào đã rùng mình hoảng sợ. Bất lực nhìn Yến Tử đang ngáy khò khò bên kia, hắn lắc đầu một cái rồi thở dài:

"Tiên sinh, nhớ bảo trọng!!!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vi Hành

Lúc Yến Tử cùng chúng nhân dùng bữa đã nghe được một câu chuyện hết sức kinh dị.

Số là đêm yến tiệc trung thu không biết ba vị công tử nhà Hạ thừa tướng cùng Diệp đô thống đã làm gì khiến Quốc Công thiên tuế nổi trận lôi đình chặt đứt cánh tay phải của Hạ Hầu Lan, nhốt huynh đệ Diệp gia vào thiên lao tùng xẻo từng thớ thịt. Nếu không phải vì Thừa tướng Hạ Tĩnh cùng Đô thống đại nguyên soái Diệp Khiết Lâm lấy mũ ô sa ra đe doạ, ắt hẳn ba người kia đã bị Lưu Dĩ hành hạ chán chê rồi giết chết.

Về nguyên nhân Lưu Dĩ nổi trận lôi đình, nghe nói là khi quân phạm thượng, dưới mí mắt Quốc Công dám làm loạn, phá hỏng yến tiệc, coi thường vương tử. Đại loại thế.

Tiểu Yến Tử đang loay hoay trong đống đồ ăn, nghe đến đoạn ba vị công tử kia bị hành hạ cho đến còn nửa cái mạng thì không khỏi rùng mình.

Không phải đêm đó tâm trạng Lưu Dĩ rất tốt sao, lúc nàng rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến hắn xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Yến Tử nhìn Sa Hoả, Sa Thuỷ đang cặm cụi ăn không quan tâm sự đời ngồi đối diện hỏi:

https://thuviensach.vn

"Thuỷ huynh, Hoả huynh, đêm đó đã xảy ra chuyện gì, sao Quốc Công lại thành ra như vậy?"

Sa Thuỷ suýt nữa hóc cơm: Cái người này là ngốc thật hay giả bộ ngốc vậy. Cả đêm hôm đó trăn trở cùng Quốc Công, vậy mà còn mù mờ như không liên quan đến mình. Quốc Công tàn nhẫn như vậy còn không phải vì ngài sao.

Sa Thuỷ bất lực nói:

"Tiên sinh còn nhớ ai đã làm gãy cổ cầm của ngài không?"

Yến Tử nhíu mày khó chịu nhớ lại đêm hôm đó, tay nắm thành quyền đập bàn cái rầm:

"Đương nhiên là nhớ, chính là ba cái tên công tử khó ưa đã làm gãy cây đàn yêu quý của ta, có chết ta cũng không bao giờ quên, hận không thể biến ba tên đó thành dây đàn ngày ngày gảy cho chúng đau chết!" Yến Tử ngưng nói một lát rồi lại xoa xoa cằm một cái nghĩ nghĩ: "Mà ba cái tên Hoa Hoa công tử, cái mặt như lão trư trư, cái miệng thối thối đó rốt cuộc là ai nhỉ?"

"Phụt!!!"

Sa Hoả chính thức phụt cơm. Hạt cơm trắng tinh bay xa đến vài thước. Quả nhiên nội công thâm hậu, đến cả hạt cơm cũng có thể phi thường bay xa đến vậy.

Sa Hỏa hết sức không ngờ đến, cái người được gọi là Triệu Giám tiên sinh này thật sự không hề để ý đên người xung quanh thân phận như thế nào. Mặc nhiên chỉ quan tâm đến công việc hưởng thụ của mình, đến cả kẻ làm vỡ cây đàn yêu quý cũng không biết là ai mà hôm đó vẫn ngang nhiên đấu võ mồm. Thật là, thật là quá khôi hài rồi.

https://thuviensach.vn

May mắn thay Yến Tử ngồi đối diện với Sa Thuỷ không bị dính chưởng. Nàng cùng Sa Thuỷ kinh ngạc nhìn Sa Hoả đang cố nén biểu cảm, khoé môi giật giật điên cuồng, da mặt nhăn nhó cực kì khó coi.

Sa Thuỷ lấy trong ngực ra một chiếc khăn tay ôn nhu lau miệng bị dính bẩn của Sa Hoả nói:

"Muốn cười thì cứ cười đi, sao cứ phải nín nhịn như vậy!!!"

Sa Hoả hất bàn tay đang lau mặt hắn của Sa Thuỷ qua một bên, khuôn mặt lại trở về vẻ lãnh đạm ngày thường.

"Ai nói ta muốn cười???"

Sa Thuỷ bĩu môi không thèm chấp, quay lại nhìn Yến Tử đang đơ mặt nhìn hai người một nước một lửa, nàng chăm chú quan sát biểu hiện nhẹ nhàng của Sa Thủy đối với Sa Hỏa, trong mắt tinh nghịch có chút gian xảo cười hề hề:

"Hai người, đã đi đến mức này rồi cơ à? Ôi thật là, mang tiếng chủ nhân sao ta lại không sớm nhìn ra, thật có lỗi đã không tác hợp cho hai người!"

Sa Hoả, Sa Thuỷ nghe thấy vậy lập tức giật bắn bật người dậy cùng đồng thanh lớn giọng:

"Cái gì mà đến mức này, ngài nói vậy là có ý gì!!!"

Yến Tử nhìn hai nam nhân giận giữ trừng mắt nhìn nàng, cơ hồ có lẽ nàng đã thể hiện quá rõ ràng khiến họ thẹn quá hoá giận chăng:

"Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, mau ngồi xuống ăn tiếp đi!"

Sa Hoả hừ lạnh một tiếng không buồn ăn nữa mà bỏ ra ngoài.

Sa Thuỷ nhăn nhó, giận dỗi ngồi xuống nói:

https://thuviensach.vn

"Tiên sinh thật là, cứ phải đùa giỡn bọn thuộc hạ mới chịu được, ngài thật vô lương tâm!"

Yến Tử trưng ra bộ dáng nịnh nọt. Ây da, sao nàng lại quên mất người cổ đại rất khó chấp nhận đoạn tay áo (gay) nhỉ.

"Thôi nào, ta sai rồi, sau này sẽ đặc biệt tạ tội với hai người. Nào mau nói đi, ba công tử kia làm sao!"

Sa Thuỷ trợn mắt nhìn Yến Tử:

"Ngài thật sự không biết ba người họ là ai ư???"

"Không biết!" Yến Tử thật thà đáp.

Sa Thuỷ lấy tay đỡ trán: Chao ôi có ai ngờ đâu vào yến tiệc ngồi thường thức mỹ vị như đúng rồi mà xung quanh mình là ai cũng chẳng thèm để ý. Thật sự là quá vô tâm rồi.

"Ba người đó chính là..."

Sa Thuỷ nói chưa hết câu, Sa Hoả đã từ bên ngoài lao vào nhà ăn, gấp giọng nói:

"Quốc Công cho gọi tiên sinh, ngài mau ra cổng phủ đi, Quốc Công đang đợi!"

Yến Tử há hốc mồm, không phải lúc này Lưu Dĩ chỉ vừa từ trong cung trở về sao, giờ này mọi khi sẽ vào Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương, sao tự dưng lại gọi nàng chạy ra cổng làm gì.

Sa Thuỷ, Sa Hoả mặc kệ Yến Tử đang đực mặt ra như ngỗng, vội vã mỗi người một bên chụp lấy cánh tay Yến Tử điểm mũi chân thi triển khinh công rời đi, không dám để bạn Quốc Công đợi dù chỉ một khắc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bị Sa Hoả, Sa Thuỷ 'khiêng' đi, không kịp nhận thức điều gì. Cứ đơ như khúc gỗ kinh hãi bị Sa Hỏa, Sa Thủy túm lấy bay nhảy trên không trung, tuyệt không dám mở miệng.

Nàng đã từng bị tên tướng quân nào đó làm ‘rơi’ trong quá trình vận chuyển một lần, căn bản là không có lá gan để bị rơi thêm lần thứ hai. Ở gần cái đám nội công thâm hậu, khinh công trác tuyệt này quả là quá nguy hiểm a.

Chẳng mấy chốc ba người từ nhà ăn đã ra đến cổng phủ.

Đôi mắt phượng của Lưu Dĩ từ xa vừa thấy ba bóng người lao tới đã phát ra lãnh khí lạnh thấu xương, bao trùm vây lấy ba người Yến Tử cùng Sa Thuỷ, Sa Hoả.

Cả ba người vừa đến nơi bỗng thấy chân tay bủn rủn, hàn khí lãnh khốc càn quét đánh ụp một phát ngay ót khiến ba người run cầm cập, mồ hôi túa ra như tắm.

Yến Tử cắn chặt môi sợ hãi nhìn Lưu Dĩ. Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lưu Dĩ lại tự dưng nổi giận, nàng không có đắc tội gì với hắn đâu nha. Không phải tính khí thất thường của hắn lại nổi lên, sẽ đem nàng chặt tay tùng xẻo vì lý do ngớ ngẩn nào đó như ba tên kia chứ.

Sa Hoả, Sa Thuỷ nhận ra Lưu Dĩ là đang trừng mắt nhìn hai người họ. Đồng thời lướt mắt xuống cánh tay họ mỗi người một bên đều đang siết chặt lấy cánh tay Yến Tử. Lập tức hai người như chạm vào chảo nóng giật thót thả Yến Tử ra.

Lúc này cả ba người mới thấy hàn khí dần dần tan đi, ánh mắt u lạnh thu lại tia nhìn lãnh đạm. Sa Hoả, Sa Thuỷ thở hắt ra một hơi, cảm tưởng như vừa dạo qủy môn quan chơi một vòng. Hết sức thức thời tự hứa với bản thân sau này cách xa bạn Yến Tử ra một chút, chớ nên chạm vào dù chỉ là

https://thuviensach.vn

một sợi tóc mới mong bảo toàn được mạng sống. Vừa rồi chỉ là cầm cánh tay đã nguy hiểm như vậy. Nếu lỡ sau này có tình huống khác...

Sa Hỏa, Sa Thủy bỗng nhiên rùng mình. Đối với tâm tư khó nắm bắt của bạn Quốc Công, lại kề cận với bạn Yến tử chuyên gia gây phiền phức, không biết sau này họ sống sót làm sao đây. Ây da, thật không dám nghĩ. Không dám nghĩ a.

Lưu Dĩ lại gần Yến Tử trầm giọng nói:

"Cùng bổn vương vi hành!!"

Vi hành???

Yến Tử trì độn một lúc. Tại sao động trời lại muốn vi hành, với lại vi hành thì cứ đi đi, gọi giám xưởng như nàng đi theo làm gì.

"Quốc Công, cái kia... Thần còn chưa làm xong công đoạn mài kiếm, cũng chưa kịp giao việc cho A Nô..."

Lưu Dĩ giương đôi mắt u lạnh nhìn Yến Tử, thanh âm trầm hơn một đoạn, vô hình phát ra tiết khí lạnh như băng thật sự làm Yến Tử sợ hãi:

"Ngươi không muốn đi cùng bổn vương?"

Tiểu Yến Tử chấn kinh vội vã quỳ xuống. Nếu nàng nói ‘không' tức là khi quân phạm thượng, coi thường vương tử, đáng bị tùng xẻo phân thây như chơi:

"Thần không dám, được vi hành cùng quốc Công là phúc phận của hạ thần, thần sẽ bồi điện hạ du ngoạn trời đất, chết không từ nan!"

Lưu Dĩ hài lòng gật đầu xoay gót:

"Đi thôi!"

https://thuviensach.vn

Yến Tử mếu máo khóc thầm trong lòng: Quả nhiên chơi với vua như đùa với hổ, nếu suốt ngày bị tên họ Lưu kia doạ, mạng già này của ta, hức, ta không muốn sớm lên bàn thờ ăn chuối cùng ông bà đâu.

Yến Tử đau khổ lủi thủi đi theo Lưu Dĩ. Nhưng vừa ra đến cửa đã bắt gặp bóng đỏ tuấn tú vừa đi đâu đó về.

Hoắc Sinh thấy Lưu Dĩ, ôn tồn ôm quyền thi lễ, lại thấy Tiểu Yến Tử, mặt tươi như hoa cười cười hỏi:

“Tiểu Tử hôm nay đi đâu?”

Yến Tử nhận thấy Hoắc Sinh có điều khác lạ, từ khi nào hắn lại có bộ dáng thân thiết với nàng như vậy:

“Tại hạ đi vi hành cùng Quốc Công, còn ngài đây là?”

Yến Tử nhìn một đống thuốc trên tay Hoắc Sinh nghi hoặc, có ai đau ốm sao?

Hoắc Sinh tươi cười đáp:

“Là ta mua hộ Cố Vệ Bắc, hắn bận việc không chuẩn bị đủ dược liệu nên nhờ ta mua dùm.”

Cố Vệ Bắc? Yến Tử ngơ ngác đứng nhìn, cái tên này sao chẳng thấy quen chút nào, nghe ngôn từ của Hoắc Sinh thì người kia vốn sống trong phủ, sao nàng chưa từng gặp qua.

“Cố Vệ Bắc, hắn vẫn luôn sống ở đây sao?” Lưu Dĩ đứng bên cạnh Yến Tử nghi hoặc hỏi.

Hoắc Sinh kính cẩn đáp:

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, từ sau khi rời khỏi cung, hắn vẫn luôn sống ở đây, làm đại phu cho phủ tướng cùng hơn ngàn binh lính trong trại doanh.”

Lưu Dĩ hơi nhíu mày một lát, trầm ngâm nghĩ về điều gì đó.

Tiểu Yến Tử đực mặt ra nhìn sang Lưu Dĩ một cái lại nhìn Hoắc Sinh cái nữa, hoàn toàn không biết nhân vật kia chui ở đâu ra.

Hoắc Sinh sực nhớ ra điều gì, cúi mình ôm quyền nói:

“Quốc Công, Hoắc Sinh muốn bồi điện hạ vi hành, chẳng hay ý điện hạ như thế nào?”

Lưu Dĩ liếc nhìn Yến Tử một cái, cũng không nhiều lời, chỉ tùy ý phất tay: “Tùy ngươi!”

“Tạ Quốc Công ân chuẩn!”

Hoắc Sinh tươi cười, mắt hoa đào lấp lánh nước nhìn Yến Tử:

“Tiểu Tử, đi thôi!”

Vậy là Yến Tử cùng Hoắc Sinh và hai thị vệ thân tính Sa Hỏa, Sa Thủy rồng rắn cùng nhau bồi Lưu Dĩ vi hành xem xét cuộc sống của bách tính.

Đi được một đoạn Yến Tử vẫn còn ngẩn ngơ chưa hết thắc mắc.

Nàng ghé sát tai Sa Thủy hỏi:

“Thủy huynh, Cố Vệ Bắc là ai vậy?”

Sa Thủy nào có ngờ Yến Tử sẽ làm ra hành vi như vậy, đến khi phát hiện nàng ghé sát mặt mình, đồng thời một luồng khí lạnh từ bóng bạch kim đứng cách đó chưa đến năm bước chân quét tới đập ngay ót mình mới giật

https://thuviensach.vn

thót lùi lại vài bước bảo toàn mạng sống. Hắn vuốt vuốt ngực mình, lau mồ hôi tự trấn an. Cái bạn Triệu tiên sinh này muốn hắn sớm quy tiên sao.

“Tiên sinh, đó là Cố đại phu trong phủ ta, sống ở tiểu viện phía Nam tướng phủ, trước đây là ngự y trong cung!”

Yến Tử gật gật đầu. Thì ra là đại phu, trước nay nàng chưa từng bước qua tiểu viện phía Nam, cũng chưa từng cần dến đại phu mới không biết đến người đó.

“Vậy tại sao hắn lại rời khỏi cung?” Yến Tử hỏi thầm. Lúc này bạn Sa Hỏa, Sa Thủy đều hết sức thức thời cách xa bạn Yến Tử hơn một mét đáp:

“Trước đây Quốc Công cùng Hoắc tướng quân và Cố đại phu là bằng hữu chí cốt, sau đó có vài chuyện xảy ra, nên ba người không còn làm bằng hữu với nhau mà phân ra quân thần rõ ràng. Cũng không qua lại nhiều. Cố đại phu từ chối làm ngự y, chấp nhận trở về phủ tướng làm đại phu.”

Yến Tử đau đầu bĩu môi. Sao rối rắm quá trời vậy. Bằng hữu rồi lại quân thần, ngự y chuyển qua đại phu, thật khó nghĩ.

Yến Tử nghĩ nghĩ được một lát thì vội vàng để ba cái chuyện không phải của mình đó ra sau đầu. Chẳng mấy chốc đám người Lưu Dĩ đã đến trung tâm của kinh thành, nơi náo nhiệt đông vui, người qua kẻ lại tập nập khiến nơi đây ồn ã, xô bồ. Yến Tử đến kinh thành cũng khá lâu, bây giờ mới có cơ hội du ngoạn mở mang tầm mắt không khỏi thích thú.

Đám người Lưu Dĩ đi đến đâu, cả ngàn con mắt đổ dồn đến đó, nhất là các nữ tử cùng đại thẩm, cứ thô lố mắt ra nhìn Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh, đôi má cứ chốc chốc ửng đỏ, thẹn thùng nhìn hai mỹ nam ung dung lướt qua.

Yến Tử từ lúc nào đã đi giữa Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh. Nàng nhận ra ánh mắt của đám nữ tử có chút lưu luyến, có chút e lệ. Yến Tử nhanh chóng đẩy

https://thuviensach.vn

mắt qua hai thân ảnh một bạch kim một đỏ đang thư thả xải bước bên cạnh mình kia.

Lưu Dĩ hôm nay mang một trường bào bạch kim thường dân, vì tính chất đặc thù của vi hành, không để lộ thân phận ra ngoài nên mới mặc trang phục dân thường. Nhưng y phục thường thì đã sao, làm sao có thể che lấp khí khái đế vương cùng khí thế cường đại phát ra từ thân thể hắn. Đôi mắt u lạnh chăm chú xem xét tình hình buôn bán của bách tính, phán đoán tình cảnh cũng như mức sống của người dân nhằm đảm bảo những quyết định gần đây mở rộng giao thương của hắn là đúng đắn, hoàn toàn không ý thức ánh mắt của đám nữ tử kia. Khuôn mặt tuấn tú như tranh vẽ dưới ánh nắng mặt trời đẹp tựa chân nhân, sống mũi cao vô hình càng tăng thêm vẻ anh tuấn. Khuôn mặt vô cảm không biểu hiện thái độ, nhưng chính cái khí chất vô ưu đó lại khiến đám nữ tử mê mẩn. Vóc dáng cao lớn thừng thững, lại còn khí khái cương trực lãnh đạm mê người kia, thật muốn được hắn yêu thương che chở. Đúng là hình tượng trượng phu mà mọi nữ tử đều mơ ước.

Yến Tử nuốt nước miếng ực một cái: Quốc Công, ngài có biết chỉ cần ngài đi một vòng đã đốn bao nhiêu trái tim nữ tử rồi không?

Yến Tử nhất thời rút mắt khỏi Lưu Dĩ, chuyển qua bên phải nàng là tướng quân Hoắc Sinh.

Bóng áo đỏ cao lớn uy nghi, khuôn mặt tuấn tú khuynh thành đẹp không lời nào tả hết. Rèm mi hữu ý phủ lên đôi mắt hoa đào ngời sáng như ngàn tinh tú. Tâm trạng Hoắc Sinh hôm nay khá tốt, hắn thấy Tiểu Tử để mắt đến hắn, lại chăm chú quan sát hắn. Hoắc Sinh vui vẻ lộ ra nụ cười ngọt ngào, mê đắm. Khiến đám nữ tử nhìn thấy phụt máu mũi ngã lăn ra đất.

Yến Tử kinh hãi than thầm trong lòng: Chúa ơi, cái tên Hoắc Sinh này vừa sử dụng tuyệt chiêu ‘Xuân phong cười’ đã khiến cho có người phải nhập viện rồi. Quá nguy hiểm rồi a.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong chốc lát. Hoắc Sinh cùng Lưu Dĩ thành công biến Yến Tử cùng Sa Thủy, Sa Hỏa thành ba con bạch tuộc hộ tống hai đại mỹ nam dạo chơi.

Thật khốn khổ cho bạn Yến Tử, vì một nữ tử say mê nhìn Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh không nhìn đường thiếu chút nữa đâm sầm vào Yến Tử.

Rất nhanh hành vi nguy hiểm đó không lọt khỏi mắt bốn vị quan gia đi cùng nàng.

Lập tức bốn người đều xải tay ra tính toán kéo nàng về phía mình tránh bị người ta dẫm phải. Nhưng bóng bạch kim nhanh hơn một giây, tàn nhẫn đẩy nữ tử kia văng qua một bên, vừa vặn kéo Yến Tử về phía hắn, ôm chặt nàng trong lòng ngực trầm giọng:

“Cẩn thận một chút!”

Tiểu Yến Tử chấn kinh ngước nhìn Lưu Dĩ, chỉ là suýt đụng trúng người ta thôi, đâu cần làm bộ mặt nghiêm trọng như vậy.

Hoắc Sinh yên lặng đứng đó, dường như hắn vừa hiểu ra điều gì, buồn bã nhìn Yến Tử trong vòng tay Lưu Dĩ.

Yến Tử “Vâng” một tiếng rồi tách Lưu Dĩ ra, hành động lúc nãy của bốn người kia vô tình lọt vào mắt của chúng nhân đang bị hào quang của Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh làm chói mắt nhìn thấy.

Luc này họ mới để ý, ở giữa hai đại mỹ nam có một tiểu tử nhỏ con, mặt mũi bình thường, y phục tầm thường. Không biết thân phận ra sao lại được hai mỹ nam cùng hai người hắc y đi đằng sau nhất nhất bảo vệ.

Yến Tử ngượng ngùng nhìn bách tính xung quanh trố mắt nhìn nàng bàn tán, nàng tám phần đã đoán ra trong đầu họ nghĩ gì. Đáng ra nàng phải là

https://thuviensach.vn

người bảo vệ mỹ nam mới đúng, đằng này một giám xưởng là được đích thân Quốc Công cùng tướng quân đại Sở bảo vệ, cái này có hơi phi lý a.

Lúc này Lưu Dĩ nhìn thấy bên kia đường đang có một lão lão đang gảy đàn bên vệ đường, một vài người đi ngang bỏ vào bát của lão một ít bạc.

Hắn nhìn Tiểu Yến Tử một lát, nghĩ đến điều gì đó lập tức ghé qua ven đường mua một chiếc bát sứ đẹp đẽ đặt vào tay Yến Tử dưới ánh mắt ngây ngốc của nàng cùng Hoắc Sinh và Sa Thủy, Sa Hỏa.

Sao cái cảnh này nhìn thế nào cũng giống như là chủ nhân chuẩn bị phát cơm cho chó con vậy nhỉ!!!

Lưu Dĩ xải bước đến cạnh lão bá đang gảy đàn, ra hiệu ngừng lại, hắn kéo Yến Tử đến trước mặt hắn, bắt nàng cầm bát sứ nâng lên, hình dáng không khác gì ăn mày chờ bố thí. Sau đó hắn rút trong ngực ra một cây tiêu lục ngắn bắt đầu thổi.

Thanh âm tiêu mỏng nhẹ đi khắp chốn cùng ngõ hẹp kinh thành, dịu dàng trang nhã cũng hết sức dũng mãnh, tựa hồ như chính khí khái của người thổi. Khuôn mặt tuấn tú phản chiếu ánh nắng mặt trời, môi mỏng say mê thổi lên một khúc ca.

Chẳng mấy chốc đám người Lưu Dĩ bị bách tính gần đó vây thành một vòng tròn. Hoắc Sinh như hiểu ra điều gì, xải bước đi đến mượn tạm cây đàn cổ trong tay lão bá, ngồi xuống bên cạnh Lưu Dĩ bắt đầu gảy đàn.

Tiếng tiêu và thanh âm du dương của cổ đàn kết hợp tạo ra một bản nhạc đẹp đẽ dụ người. Đám nữ tử xung quanh bị hai nam nhân điển trai siêu cấp mê hoặc như đi trên mây, không nỡ rời mắt khỏi. Hai bóng người một đỏ một bạch kim đẹp tựa tranh vẽ, hai người họ như thuộc về thế giới khác. Những người xung quanh cứ như chỉ là người trần mắt thịt tầm thường đang xem tiên nhân múa ca.

https://thuviensach.vn

Yến Tử vẫn ngây ngốc cầm bát sứ đứng đó. Nàng ngàn vạn lần không hiểu được Quốc Công đương triều cùng tướng quân Đại Sở rốt cục ăn nhầm cái gì lại ra đường 'hát rong' như thế này.

Bỗng nhiên bát sứ vang lên tiếng 'keng'.

Yến Tử quay lại trố mắt nhìn váo bát sứ, đám người xung quanh từng người từng người bỏ vào bát nàng nào bạc vụn, nào đồng xu, nào ngân phiếu. Chẳng mấy chốc bát sứ đầy ắp tiền. Yến Tử lại dò xét xung quanh, không hiểu từ lúc nào bách tính thường dân đã bị đẩy ra phía sau, ở vị trí đẹp để ngắm mỹ nam là cái đại tiểu thư ăn mặc sang trọng đẹp đẽ, không ngừng hào phóng 'cho' Yến Tử đang đứng giữa hai mỹ nam một xấp ngân phiếu.

Số tiền trong bát sứ chắc mẩm gần đến một vạn lạng bạc chứ chẳng chơi. Yến Tử rùng mình nhận ra. Quả nhiên sắc đẹp quyết định tất cả.

Lão bá kia ngồi suốt cả ngày mà chỉ kiếm được hai miếng bạc vụn. Lưu Dĩ và Hoắc Sinh đứng đó còn chưa tới nửa khắc đã kiếm ra gần một vạn lạng bạc. Nếu đứng như vậy liên tục một tuần chắc chắn Yến Tử sẽ trở thành triệu phú giàu có nhất Đại Sở mất.

Nhận thấy số tiền đã nhiều đến độ tràn đầy bát sứ. Lưu Dĩ ngừng thổi tiêu, Hoắc Sinh ngừng gảy đàn.

Hoắc Sinh ôn nhu đứng lên trả cây đàn cho lão bá, ôm quyền hướng bách tính xung quanh đa tạ, còn không quên tặng 'Xuân phong cười' cho đám tiểu thư kia một cái tạ ơn khiến đám nữ tử kia người thì ngất lịm, người thì xịt máu mũi, cực kì bi thương á.

Lưu Dĩ cao ngạo thu lại tiêu, lấy một nửa số tiền trong bát sứ mang đến đặt vào bát lão bá gảy đàn. Lão bá hai mắt rưng rưng lắp bắp:

"Đa tạ, đa tạ!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ không nói không rằng, yên lặng kéo Yến Tử đi, Hoắc Sinh cùng Sa Hỏa, Sa Thủy vội vàng đi theo sau, đám người xung quanh tiếc nuối rẽ ra nhường đường cho đám người Lưu Dĩ uy nghi xải bước trên con phố tấp nập.

Đám đại tiểu thư không bỏ cuộc mà đi theo sau họ. Số lượng người đi theo mỗi lúc một nhiều, khiến cho đám người Lưu Dĩ nổi bần bật giữa con phố.

Lưu Dĩ không quan tâm đằng sau có bao nhiêu người đang theo chân, hắn cầm chặt cổ tay nhỏ gầy của Yến Tử kéo nàng đến một tiệm cổ cầm.

Chưởng quầy vừa nhìn thấy năm người bước vào vội vã ra chào đón, lại thấy hai mỹ nam tuấn tú, ăn mặc quý tộc, đặc biệt là khí thế cường đại khó tả, dễ dàng áp chế người khác của công tử y phục bạch kim thì vội vã cúi đầu thấp hơn một đoạn tươi cười chào hỏi:

“Các quý công tử đến mua cổ cầm!”

Yến Tử ngây ngốc nhìn quanh, không khỏi thắc mắc hỏi Lưu Dĩ: “Công tử, ngài đây là???”

Lưu Dĩ lướt mắt qua một loạt cổ cầm đang trưng bày, lại nhận lấy bát sứ từ trong tay Yến Tử đưa cho chưởng quầy nói:

“Lấy cho ta cây cổ cầm nào số tiền này đủ để mua!”

Sa Hỏa, Sa Thủy thoáng kinh ngạc. Lúc này mới hiểu ra vì sao Quốc Công nhà mình lại chịu khó chạy ra đường hát rong như vậy. Nếu như tùy ý lấy tiền mua tặng cổ cầm cho Yến Tử, nàng sẽ nhất quyết khước từ, nhưng số tiền đó vốn là Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh tự mình kiếm ra, không khác mấy so với sự vất vả của đại ca nhà nàng. Âu nhận cũng là có lý lẽ.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh đứng bên mỉm cười mãn nguyện, quả nhiên hắn sớm đã nhìn ra Lưu Dĩ vốn là có ý này mới cùng Lưu Dĩ đàn ca.

Chúng nhân ai nấy đều đã ngộ ra chân lý, còn bạn Yến Tử thiên tài nhà ta không hiểu sao vẫn nghệt mặt ra. Tám phần chính là suy đoán Lưu Dĩ tự kiếm tiền mua cổ cầm tặng nàng là quá vô lý, không thể nào có chuyện đó nên vẫn ngây thơ chuyển hướng sang chỗ khác. Nghĩ rằng Lưu Dĩ muốn mua về chơi hoặc tặng người khác.

Chưởng quầy tươi cười lấy ra một cây cổ cầm bằng gỗ mài sơn láng bóng, sợi dây đàn mỏng manh, thanh thoát đưa cho Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ hài lòng nhìn cổ cầm lại đặt lên tay Yến Tử nói:

“Cho ngươi!”

Yến Tử há hốc mồm, nếu vậy cái ý nghĩ lúc nãy của nàng là chính đáng sao. A, nàng không cần Quốc Công đại sở đích thân kiếm tiền tặng cổ cầm như vậy đâu. Như vậy tâm trạng sẽ nặng nề lắm, lỡ cổ cầm không may có bề gì, cái mạng nhỏ của Yến Tử sao có thể giữ nổi:

“Công tử, tiểu nhân không thể...”

“Không muốn nhận thì vứt đi.” Lưu Dĩ chỉ quăng một câu cộc lốc rồi lặng lẽ đi ra khỏi cửa hàng cổ cầm, để lại Yến Tử trân trối nhìn bóng hắn đứng ngoài cửa.

Hoắc Sinh vỗ vai Yến Tử một cái nói:

“Ngươi có thể không nhận cổ cầm ta mua, nhưng không thể không nhận cổ cầm do chính Quốc Công cùng ta vất vả cả một buổi mới mua được, đúng không!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mặc dù thấy rất nặng nề, nhưng chính nàng đã chứng kiến hai người họ vất vả như vậy. Nàng cũng vui vẻ đón nhận. Đời này được hai mỹ nam khó khăn kiếm tiền mua tặng cổ cầm, nàng không còn đòi hỏi gì hơn.

Yến Tử nhận lấy tấm lụa dài, bọc cẩn thận cổ cầm rời đi. Ra đến cửa chỉ thấy bóng dáng Lưu Dĩ đứng đó nhìn trời, nàng cúi mình trịnh trọng.

“Cổ cầm này thần xin nhận, không biết hạ thần có thể làm gì để tạ ơn người!”

Lưu Dĩ quay mặt nhìn nàng, trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt:

“Mỗi đêm đều đàn cho bổn vương nghe, như vậy là đủ!”

Hử, chỉ là đàn thôi, vậy thì quá đơn giản rồi. Yến Tử cúi người gật đầu “Vâng” một tiếng.

Lưu Dĩ ôm bộ mặt nghiêm túc nhưng trong mắt tràn ngập ý cười, trong lòng vô cùng thoải mái, phấn khích cùng nàng và Hoắc Sinh, Sa Hỏa, Sa Thủy rời đi, tiếp tục vi hành.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vi Hành 2

Đám người họ cứ đi một đoạn, nữ nhân từ đâu lại nhiều lên một đám.

Tiểu Yến Tử chốc chốc lại nhìn về phía sau lắc đầu nguầy nguậy.

Ôi chao, số lượng fans sao ngày càng tăng lên vậy nè, như thế này làm sao mà vi hành được.

Ai bảo Quốc Công đương triều quá tuấn tú, lại còn thêm cái đuôi Hoắc Sinh đẹp khuynh quốc khuynh thành đi theo, nữ tử nào nỡ lòng chối từ mà không đi theo được chứ.

Yến Tử vinh dự đi giữa hai mỹ nam, trong lòng cũng không mấy thích thú, căn bản là bị đám nữ tử xung quanh coi như bạch tuột, không đáng để vào mắt.

Yến Tử đang yên vị cùng chúng nhân vi hành, lại thấy phía trước có một gian hàng bán trang sức.

Bản chất một nữ tử nhìn thấy nữ trang đương nhiên sẽ hai mắt sáng lóa như đèn pha, bất chấp xung quanh đang có ai, vội vã thi triển hết tài năng điền kinh của mình lao tới gian hàng, mặc kệ bốn người phía sau hốt hoảng đạp chân chạy theo phía sau.

https://thuviensach.vn

Đám nữ tử thấy hai đại mỹ nam đột nhiên tăng tốc vội vã đạp lên nhau mà chạy, chỉ sợ không kịp để mất dấu hai mỹ nam.

Bạn Yến Tử quả nhiên thật sự rất biết cách làm loạn chốn kinh thành xa hoa lộng lẫy. Từ một con đường yên lặng, mua bán ra vào chan hòa yên vui lại chỉ vì Tiểu Yến Tử phút chốc nổi hứng mà làm náo động cả con phố nhỏ, khiến bách tính đi đường kinh hãi dạt sang hai bên nhường đường cho đám người chạy loạn.

Hai đại mỹ nam kia lại vốn không để đám nữ tử đằng sau vào mắt, một lòng thủy chung dán mắt vào bóng áo xám nhỏ nhắn đang lách qua đám người chạy đến một gian hàng cách đó không xa rồi dừng lại. Hai bóng áo đen một nước một lửa hớt hải thi triển khinh công chạy theo.

Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh vừa thấy Tiểu Tử rời khỏi tầm tay không kịp nghĩ gì chỉ theo bản năng vội vã đuổi theo, ở nơi đông người ồn ã này có bao nhiêu nguy hiểm, thân phận tiểu tử lúc này lại có mấy phân nhạy cảm, ấy vậy mà tiểu tử kia vẫn hồn nhiên bay nhảy thật khiến cho hai mỹ nam điêu đứng một phen.

Khuôn mặt Lưu Dĩ vẫn nghiêm túc như vậy không một chút biến sắc, trong mắt lãnh đạm không có nhiều cảm xúc, chỉ là bước chân không hề có chút ngơi nghỉ, đi mà như bay, chỉ trong chớp mắt đã có cách Yến Tử chưa tới một gang tay mới an tâm đứng yên vị.

Tiểu Yến Tử bị đống nữ trang làm cho mờ mắt, nàng đến thời này đã lâu vậy rồi vẫn chưa từng được mang những trang sức đẹp như vậy. Ai bảo nàng vừa đến đây Triệu gia đã vội sụp đổ, nữ trang của nàng sớm đã bị bán đi đổi lấy gạo ăn qua ngày. Căn bản không có tiền mua nổi một cây trâm.

Lưu Dĩ đứng bên cạnh nàng, nhìn đống trang sức không khỏi nhíu mày:

“Ngươi muốn mua nữ trang?”

https://thuviensach.vn

Yến Tử vẫn nhìn chằm chằm vào đống nữ trang kia gật đầu:

“Vâng!”

Hoắc Sinh tới chậm hơn một bước hỏi:

“Ngươi mua nữ trang làm gì?”

Yến Tử cầm một chiếc trâm bạc có hình phượng hoàng lên ngắm nghía đáp:

“Mua nữ trang đương nhiên là để tặng nữ nhân rồi.”

Lời nói vừa kết thúc Sa Hỏa, Sa Thủy cũng đồng thời vừa đến nơi, họ cảm nhận được luồng khí lạnh như lốc xoáy vần vũ, bão tố phi thường bùng phát, cơn gió bấc ngang nhiên chặn đứng ánh nắng oi ả tạt ngang cả con phố dài khiến ai nấy bỗng nhiên phát run. Không phải chỉ là một luồng khí mà là hai luồng khí cùng đồng thời phát ra từ một bạch kim, một đỏ đang đứng hai bên Yến Tử. Khiến cho cái lạnh kia đạt đến ngưỡng cắt da cắt thịt, tàn bạo quật ngã bất kỳ ai dám ngáng đường.

Chủ gian hàng cùng đám nữ tử chen chân nhau đi theo đám người Lưu Dĩ đứng xung quanh nhất thời thấy ớn lạnh ngó ngang ngóc dọc.

Trời trong xanh, nắng ấm chan hòa không biết gió lạnh ở đâu lại ập đến, lạnh lẽo hệt như rét tháng chạp vậy. Có một lão nhân gia vô tình đi ngang bị cái lạnh kia làm cho suýt ngã đập đầu, may mắn được người thân đỡ lấy, nhanh chóng đưa đến nơi an toàn.

Sa Hỏa, Sa Thủy đến sau một bước, bị luồng kình phong kia đập vào mặt nhất thời đưa mắt nhìn nhau, nuốt khan một cái, không biết bạn chủ nhân Yến Tử ngốc nghếch kia đã nói gì khiến cho hai đại mỹ nam phát tiết như vậy.

https://thuviensach.vn

“Ngươi có nữ nhân trong lòng?” Lưu Dĩ trầm giọng, thanh âm u lạnh tựa như ngàn năm băng giá. Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, siết mạnh đến nỗi lộ từng đốt xương trắng. Nghĩ đến chuyện Tiểu Tử mua đồ tặng nữ nhân, trong lòng tiểu tử đã có người thương. Lưu Dĩ rất nhanh liền thấy tâm can bốc hỏa. Nỗi tức giận khó nói thành lời. Tại sao hắn lại nổi điên lên như vậy. Tại sao???

Hoắc Sinh bên này cũng mang cùng một tâm trạng như Lưu Dĩ, tức đến đỏ mặt, môi mỏng mím chặt chụp lấy trâm cài đầu đang khiến Yến Tử mê mẩn không biết sự tình xung quanh, thiếu chút nữa Hoắc Sinh dùng nội công đánh vỡ nát cây trâm trong tay hét lớn:

“Ngươi muốn tặng kẻ nào, mau khai ra!!!”

Yến Tử bị một đỏ một bạch kim áp sát truy hỏi. Nàng hoàn toàn không biết hai người kia uống nhầm thuốc vitamin hung hăng nào mà bỗng nhiên lại nộ khí xung thiên như vậy.

Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh đồng thời bước tới ép Yến Tử phải khai ra ‘nữ nhân’ kia rốt cuộc là ai khiến Yến Tử hoảng hốt bước thụt lùi vài bước.

Đến khi Yến Tử bị ép đến sát vách tường, biết nàng nguy rồi vội vã tìm cứu viện nhưng Sa Hỏa, Sa Thủy từ khi nào đã đứng yên vị phía cuối con đường, an toàn cách xa tâm bão. Sa Thủy còn không quên niệm chú, chúc bạn Yến Tử lên đường an toàn.

Yến Tử khóc không ra nước mắt, hận không thể tung một cước vào mặt hai kẻ mang tiếng thị vệ thân tính không có nghĩa khí kia, lại hướng hai nam nhân đang giận dữ kia lắp bắp đáp:

“Là, là mua cho, cho... tiểu muội của thần”

“Tiểu muội nào?” Giọng Lưu Dĩ vẫn chưa tan đi khí lạnh tiếp tục truy hỏi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nuốt khan mội cái vội vã đáp:

“Là Mẫn Mẫn, tiểu muội ruột của thần ở Tây An!!!”

Hàn khí lãnh khốc lập tức biến mất, nhất thời mây trở nắng trong, gió xuân dịu dàng, cái rét lúc nãy sớm đã tan biến chỉ để lại làn gió xuân dập dìu ấm áp.

Chúng nhân xung quanh nhất thời trở mình, đám nữ tử xung quanh lau vài giọt mồ hôi theo bản năng rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm chỉ biết than thầm. Dạo này thời tiết thật bất thường, rất dễ cảm mạo a.

Lưu Dĩ thấy tâm can đã bình ổn, hai tay buông lỏng, thu lại bộ mặt lãnh đạm ôn tồn hỏi:

“Ngươi muốn tặng nữ trang cho tiểu muội?”

“Vâng, muội ấy là người thân duy nhất còn sống trên đời này của thần, hôm nay thần lại được lĩnh bổng lộc. Cho nên...” Yến Tử lau vội mồ hôi, nuốt khan một cái nhanh chóng đáp.

Hoắc Sinh bỗng thấy trong lòng phơi phới, tựa hồ một câu nói của Yến Tử dễ dàng làm lay động tâm trạng của hắn, Hoắc Sinh lấy lại vẻ mặt tươi cười hỏi:

“Tiểu Tử có tiểu muội sao? Sao trước giờ ta không nghe ngươi nhắc đến? Tên nàng là gì? Có đẹp không?”

Yến Tử lườm Hoắc Sinh một cái, bản tính đào hoa của hắn lại trỗi dậy rồi, cứ tưởng đã trị khỏi cho hắn rồi chứ.

“Muội ấy tên Triệu Mẫn, rất đẹp!” Yến Tử thản nhiên đáp. Không phải Triệu Mẫn đang đứng trước mặt các ngươi đấy sao.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh cười cười đáp: “Vậy nhất định ngươi phải cho ta gặp nàng một lần đấy, để xem tiểu muội nhà ngươi có lớn mật như ngươi không!”

Yến Tử hừ lạnh một tiếng, ta đâu có điên mà làm vậy. Nếu có ngày ngươi gặp ta là thân phận Triệu Mẫn, có lẽ lúc đó ta đã chết dưới Long Đầu trảm rồi.

Tiểu Yến Tử nhìn qua tìm bóng bạch kim nhưng không thấy đâu, Yến Tử liếc qua gian hàng lúc nãy, thấy Lưu Dĩ đang đứng đó chọn trâm cài đầu, yến Tử tò mò vội vã chạy đến.

Lưu Dĩ chọn một cây trâm bạc hình hoa Đỗ quyên cầm lên hỏi Yến Tử:

“Ngươi thấy cái này như thế nào?”

Yến Tử thô lố nhìn cây trâm, Lưu Dĩ này cũng là có mắt thẩm mỹ quá đi, cây trâm này quá là đẹp luôn.

“Đẹp quá!!!”

Lưu Dĩ thấy đôi mắt sáng ngời của Yến Tử thể hiện rõ sự yêu thích, khóe môi hắn nhanh chóng cong lên một nụ cười. Lưu Dĩ bình thản cắm cây trâm lên làn tóc đen mượt đã được búi cao của Yến Tử, ngắm nghía một hồi mới nói:

“Hợp với ngươi lắm!”

Hoắc Sinh đứng bên cạnh cũng lặng lẽ gật đầu hài lòng mỉm cười.

Chúng nữ tử xung quanh bị hai nụ cười của hai đại mỹ nam làm cho xây xẩm mặt mày, suýt nữa vứt hết thể diện mà lao qua đòi gả cho hai mỹ nam. May mắn có đám hạ nhân đi theo một lòng giữ lại thể diện cho các tiểu thư, nếu không chỉ e hai bạn kia không còn đường về nhà.

Yến Tử chấn kinh vội vã lấy cây trâm xuống.

https://thuviensach.vn

Làm cái gì vậy nè, trâm là dành cho nữ tử, nàng đang mang thân phận nam nhân sao có thể tùy tiện cài trâm, chẳng phải đang tự thể hiện mình cải trang nam nhân sao.

Yến Tử lúng túng vội nói:

“Thần là nam nhân, hợp hay không cũng không để làm gì, nhưng có vẻ sẽ hợp với tiểu muội nhà thần!”

Lưu Dĩ không nhiều lời, hắn cũng không biết tại sao hắn lại làm ra hành động đó. Hắn chỉ mặc nhiên thấy trâm hoa Đỗ Quyên như mùi hương trên cơ thể Tiểu Tử, chỉ tùy hứng thản nhiên cài lên tóc Tiểu Tử, cũng không ý thức điều gì cả.

Yến Tử cầm cây trâm lúng túng cúi mặt xuống vội vã hỏi chủ gian giá tiền. Lão chủ gian thấy đám người kia ăn mặc sang trọng không khách khí hét giá:

“Một trăm lạng bạc!!!”

Yến Tử trợn tròn mắt chấn kinh hét lớn:

“Một trăng lạng, ngươi tính cắt cổ người ta chắc, cây trâm này mà những một trăm lạng, ngươi có biết số tiền đó mua được mấy thúng gạo không hả???”

Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh đứng bên cạnh yến Tử không khỏi giật mình, không ngờ Tiểu Tử còn có bộ mặt hung hãn như vậy.

Lưu Dĩ ngây ngốc nhìn Yến Tử chống nạnh bắt đầu chửi bới um sùm vì một trăm lạng bạc. Trong mắt hắn lóe lên một ý cười, hắn có chút lấy làm thú vị bởi Tiểu Tử không giống trước đây, luôn nhỏ nhẹ ôn nhu, lúc nào cũng cúi đầu lúc này lại dám thể hiện con người thật của mình ra trước mặt

https://thuviensach.vn

hắn. Nàng đã thật sự đã không quá long trọng cung kính với hắn. Đã thân thiết với hắn hơn rồi.

Ừm, rất tốt. Lưu Dĩ rất hài lòng.

Chủ gian bị Tiểu Yến Tử hét vào mặt, tựa hồ nhận thức được hôm nay hắn đạp trúng ổ kiến lửa, chỉ chậm rãi đáp:

“Vị khách quan này, ngài nhìn mà xem chiếc trâm này được làm từ bạc quý đó, không dễ gì tìm gặp được đâu, ta bán giá này đã là thấp lắm rồi!”

Yến Tử trừng mắt đáp:

“Cái gì mà bạc quý, ngươi nhìn mà xem, chi tiết hoa Đỗ quyên sao có thể tùy tiện như thế này, nhìn là biết hàng giả, lại giám bán với giá cắt cổ như vậy. Ngươi có biết là ngươi đang đầu độc thị trường, phá giá nhân cách, đạp chết vương pháp không. Nếu chuyện này tới tai Quốc Công đương triều thì ngươi tính làm thế nào!!!”

Lưu Dĩ giật mình trừng mắt nhìn Yến Tử. Nhất thời gân xanh chằng chịt nổi lên hai bên thái dương, khuôn mặt trắng trẻo như thư sinh lúc này lại đen như đít nồi tức giận.

To gan! Dám đem danh tiếng hắn ra ép giá trong khi hắn đang đứng ngay bên cạnh. Đúng thật là lớn gan lớn mật, coi trời bằng vung mà.

Hoắc Sinh cùng Sa Thủy, Sa Hỏa đứng bên cạnh liếc nhìn khuôn mặt đen thui của Lưu Dĩ một cái, đồng thời ho khan một tiếng, dự trù mỗi lời Yến Tử nói đều như lưỡi dao, cái miệng đó rồi sẽ có ngày mất mạng như chơi.

Yến Tử nhà ta ngây ngốc vẫn không nhìn thấy ánh mắt u lạnh của bạn Quốc Công đang chiếu vào mình, vẫn ngang nhiên trừng mắt với chủ gian.

https://thuviensach.vn

“Quốc Công sẽ làm thế nào, ngươi nói thử xem!” Lưu Dĩ kề sát tai Yến Tử thì thầm.

Yến Tử nhất thời lạnh gáy, tóc mai dựng ngược, da đầu tê rần, nhận ra vừa nãy mình đã nói cái gì, nhận thức được sai lầm nghiêm trọng của mình, da gà da vịt thi nhau nổi lên, vội vã ôm quyền trịnh trọng:

“Công tử, Quốc Công thiên tuế cả đời anh minh sẽ không bao giờ chấp nhận hành vi phá giá lừa gạt bách tính, tiểu nhân đây là đang bảo vệ lẽ phải, đòi lại công bằng cho bách tính. Quốc Công sẽ không quở trách thành đâu ạ!”

Lưu Dĩ cứng họng im bặt. Tên Tiểu Tử này có phải hắn quá dung túng rồi không. Dám đành đòn phủ đầu với hắn như vậy. Về phải giáo huấn tên tiểu tử này thật nghiêm khắc mới được.

Lão chủ gian cãi không lại Yến Tử, nhất thời bị uy danh Quốc Công làm cho lạnh gáy, hắn mệt mỏi trả giá:

“Sáu mươi lạng bạc, ta không hạ nữa đâu, khách quan ngài nhìn trước nhìn sau xem, cây trâm này không bình thường đâu, sáu mươi lạng đã nể mặt ngài lắm rồi!”

Tiểu Yến Tử nhất quyết không thỏa hiệp đập bàn cái rầm:

“Hai mươi lạng bạc, chỉ có kém tuyệt không hơn!”

Hoắc Sinh đứng bên này không còn nhẫn nại nữa lên tiếng:

“Sáu mươi lạng cũng không đắt, tiểu tử ta mua cho ngươi”

Không kịp để cho bạn Yến Tử phản ứng. Lưu Dĩ lập tức chen ngang.

“Không phiền Hoắc tướng quân, ta cũng có mang theo tiền!”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ hướng đôi mắt u lạnh cắm phập vào Hoắc Sinh. Bình thời Hoắc Sinh sẽ thụt lùi vài bước kính cẩn. Nhưng lúc này không biết động lực từ đâu hắn lại to gan bắn ánh mắt lại cắm vào Lưu Dĩ.

Hai mỹ nam mặt đối mặt, đằng đằng sát khí. Chúng nữ tử xung quanh cùng Sa Hỏa, Sa Thủy mơ hồ nhìn thấy tia lửa như điện xẹt qua đôi mắt hoa đào cùng đôi mắt phượng như tia chớp. Nhất thời mây đen vần vũ, mặt trời bị che lấp, khí lạnh ập tới. Cực kì đáng sợ a.

Yến Tử cơ hồ nhìn ra hai mỹ nam kia có gì đó không ổn, nhưng vẫn ngây ngốc không biết giữa họ có chuyện gì, nàng hướng Lưu Dĩ ôm quyền:

“Công tử, tiểu muội của tiểu nhân, tiểu nhân muốn tự mình mua.” Lại hướng Hoắc Sinh nói: “Tại hạ cũng có tiền, không mong nhận không từ Hoắc tướng quân!”

Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh bị Yến Tử phũ phàng chối từ, chỉ biết lặng im đứng một bên nhìn Yến Tử tiếp tục ép giá.

Chủ gian bị hét tới hai mươi lạng bạc tức đến nổ đom đóm mắt nhất quyết phất tay:

“Không bán, trần đời này làm gì có ai bán trâm bạc một trăm lạng bạc lại chỉ còn có hai mươi lạng bạc chứ.”

Tiểu Yến Tử xem xét thấy lão tử kia nhất quyết không thỏa hiệp đành sử dụng phương án ép giá khác.

Nàng đảo mắt xung quanh, quả nhiên đám tiểu thư danh gia kia vẫn chưa rời đi, một mực ở lại ngắm hai đại mỹ nam. Nghĩ đến điều gì đó, Yến Tử cười nham hiểm một cái. Lại nhìn qua hai mỹ nam khuynh thành đang đứng bên cạnh mình kia.

https://thuviensach.vn

Yến Tử xem xét Lưu Dĩ một lượt, vừa chạm đến đôi mắt u lạnh lập tức giật thót lắc đầu nguầy nguậy.

Không được, tuyệt không thể để đích thân Quốc Công ra trận. Nếu Yến Tử lại lần nữa lớn mật dám đùa bỡn hắn, có lẽ hôm nay sẽ là lần cuối cùng Yến Tử nhìn thấy mặt trời.

Nàng lại nhìn sang Hoắc Sinh, kể cả về tướng mạo hay địa vị, Hoắc Sinh là đối tượng số một trong phương án hai của Yến Tử.

Yến Tử thong thả xải bước tiến gần đám nữ tử, mặt hướng về phía Hoắc Sinh, tay cầm cây trâm bạc hình hoa Đỗ Quyên ôm ngực mếu máo:

“Công tử nhà ta thật đáng thương, khó khăn lắm mới có hai mươi lượng bạc mua một cây trâm bạc tặng mẫu thân...” Nói đến đây Yến Tử quay ngoắt mặt sang chủ gian đầy oán hận hét lớn: “Ấy vậy mà bị lão tử gian xảo kia hét giá lên đến một trăm lạng, quân vô đạo đức, phường bất lương, đáng bị người đời phỉ nhổ.”

Hoắc Sinh thô lố mắt nhìn, hắn muốn mua trâm tặng mẫu thân hồi nào, với lại trên người hắn đang có hơn mấy vạn, gấp mấy chục lần hai mươi vạng kia. Khóe môi Hoắc Sinh giật giật, mặt đầy vạch đen, gân xanh trên thái dương mờ nhạt nổi lên. Hoắc Sinh nhanh chóng nhận ra, hắn chính là đang bị cái tên tiểu tử kia đem ra ép giá mua chuộc lòng người.

Lưu Dĩ bên cạnh, khóe môi nhẹ cong thâm thúy: Không ngờ tiểu tử lại có mánh khóe này. Để ta xem tiểu tử làm thế nào mua được cây trâm với hai mươi lạng bạc.

Đám nữ tử xung quanh thấy Yến Tử đau đớn như vậy, lại hướng mắt nhìn Hoắc Sinh tuấn tú đang mặt đen hơn than đứng bên kia. Không khỏi thấy đau lòng bắt đầu quay sang mắng chửi chủ gian:

https://thuviensach.vn

“Này tên kia, bán buôn cũng phải có đức độ một chút, sao ngươi lại dám bán cho công tử với giá cắt cổ như vậy.”

“Đúng đấy, cũng chỉ là một cây trâm thôi lại có giá đến trăm lạng bạc, người hiếu thuận như công tử làm sao có thể mua được chứ.”

“Đúng là phường ăn cướp, quân bất lương”

“Vô sỉ, tham lam..”

...

Cứ như thế như thế, đám nữ tử nhanh chóng xỉ vả chủ gian đến không còn mặt mũi, cứ như là đám nữ tử kia có chung một mối thù giết cha, nỗi hận đoạt phu vậy.

Yến Tử bên này cười ha hả. Phải, đúng rồi đấy các cô nương. Vì bảo vệ mỹ nam, hãy tiếp tục đấu tranh đi nào.

Chủ gian bị chửi đến ong cả đầu tức giận, mím chặt môi nén cụt tức hét lớn:

“Bốn mươi lạng, không bớt được nữa!!!”

Yến Tử nào có dễ dàng chấp nhận con số bốn mươi.

Nàng hậm hực sắn tay áo lên bắt đầu thực hiện phương án cuối cùng.

Yến Tử kéo tay Hoắc Sinh đang ngơ ngác ra đứng giữa đường, ôm lấy cánh tay hắn, mếu máo khóc lớn cầm theo cây trâm trong tay:

“Than ôi, công tử nhà ta phải đánh đàn vất vả suốt ngày trời mới kiếm được hai mươi lạng, không lẽ phải kiếm thêm một ngày nữa mới đủ bốn mươi lạng mua trâm sao. Ôi! Công tử, ngài thật đáng thương!!!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh bị Yến Tử túm chặt tay, thân thể nàng áp sát hắn, cánh tay thon dài của hắn chôn chặt trong thân Yến Tử. Tim hắn có dấu hiệu tăng mạnh nhịp đập, hai má Hoắc Sinh nhanh chóng quệt lên một vệt đỏ, mắt hoa đào lấp lánh nước liên tục đảo quanh, lúng túng không biết quay mặt vào đâu, cả người hắn cứng ngắc như gỗ, nhất thời ngây ngốc chôn chân tại trận, đứng yên mặc cho Yến Tử bày trò. Vô tình khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp kia bị đám nữ tử trông thấy suýt nữa bị ngộ độc sắc đẹp mà chết.

Sa Hỏa, Sa Thủy thấy Yến Tử dở trò lại vội vã hướng mắt đến Lưu Dĩ, thức thời vội vàng tránh xa đám người kia hơn một trượng bảo toàn tính mạng.

Lưu Dĩ trừng mắt nhìn Tiểu Tử đang ghì chặt ôm lấy tay Hoắc Sinh không lấy nửa phân khoảng cách. Ruột gan hắn lần nữa bốc hỏa. Hàn khí lãnh khốc tăng vọt, gân xanh chằng chịt, gió bấc quất mạnh càn rở đập ngay ót Yến Tử khiến nàng giật thót theo bản năng nới lỏng tay, luồng khí kia như hận không thể đem chôn luôn tên Hoắc Sinh kia.

Lưu Dĩ bừng bừng lửa giận xải bước túm chặt cổ áo Yến Tử xách lên kéo qua một bên. Thành công tách Yến Tử ra khỏi Hoắc Sinh.

Nữ tử xung quanh đang mê mẩn ngắm nhìn mỹ nam e thẹn, lại đồng thời bị hàn khí lạnh như băng của mỹ nam lạnh lùng kia làm cho suýt nữa ngã đập đầu hoảng sợ.

Yến Tử! Tội phạm nguy hiểm nhất mọi thời đại, nguyên nhân trực tiếp khiến thời tiết xung quanh liên tục bị đảo lộn đang bị bạn Quốc Công túm chặt cổ áo xách lên như xách mèo, chới với giữa không trung không hiểu mô tề gì, chỉ biết ngu mặt nhìn hắn:

“Quốc... Công tử, ngài tại sao lại...?”

Lưu Dĩ không đáp vô cảm lấy từ trong ngực ra một trăm lạng bạc đặt giữa gian hàng rồi lạnh lùng quay ngoắt bỏ đi, tay vẫn xách tiểu tử như xách

https://thuviensach.vn

mèo con kéo theo. Khuôn mặt giận giữ của hắn không có dấu hiệu thuyên giảm mà mơ hồ tăng lên khiến ai nấy chấn kinh vội vã nhường đường đồng thời cách xa hai bóng người kia.

Hoắc Sinh đơ mặt nhìn Tiểu Tử bị Lưu Dĩ xách đi, tuyệt nhiên hắn quá bất ngờ không kịp làm gì, đợi Hoắc Sinh phản ứng, Lưu Dĩ đã xách Yến Tử đến gần cuối con đường. Bóng hai người dần dần đi khuất. Chỉ có thanh âm trong trẻo của Yến Tử vọng lại.

Yến Tử cầm cây trâm trong tay cào cấu giữa không trung la hét.

“Công Tử, không được, mau lấy lại bạc đi, cái này chỉ có giá hai mươi lượng bạc, sao ngài lại...., công tử tuyệt đối không thể bị lừa...Tên phá giá độc ác kia, mau tra lại tám mươi lượng, mau...”

Chúng nữa tử, Hoắc Sinh, Sa Hỏa, Sa Thủy đen mặt nhìn bóng bạch kim cùng bóng xám đi khuất, ai nấy đều không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Đến khi kịp hiểu thì tiếng nói của Yến Tử từ cuối đường đã im bặt. Dường như Lưu Dĩ cùng Yến Tử đã bốc hơi không thấy tăm tích.

Tựa hồ đã có chuyện gì đó.

Hoắc Sinh cùng Sa Hỏa, Sa Thủy đồng thời biến sắc vội vã điểm mũi chân thi triển khinh công chạy đến cuối đường.

Đến khi đến nơi, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt Hoắc Sinh cùng Sa Hỏa, Sa Thủy.

Giữa con đường vắng lặng, tĩnh mịch, xung quanh là một đám hắc y ám vệ đang vây tròn. Ở giữa đám hắc y là hai bóng người một bạch kim một xám đang kề sát nhau.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ đang giữ chặt một thanh chủy thủ kề sát phần ngực Yến Tử, đôi mắt Tiểu Yến Tử kinh hãi, vô hồn há hốc nhìn Lưu Dĩ.

“Tách!”

Máu từ chủy thủ nhỏ giọt xuống. Từng giọt, từng giọt đỏ thẫm.

Sa Hỏa, Sa Thủy bất động như tượng.

Hai mắt Hoắc Sinh nứt toác, tim hắn đánh thịch một cái, tựa như có hàng ngàn mũi đao đâm chém. Đau đớn, bi phẫn. Lòng hắn lạnh đi, tưởng như đã chết hét lớn:

“Triệu Phạm Hoa!!!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ám Sát

Trời trong, nắng vàng, đường vắng tanh.

Gió lạnh, lá thu khẽ rời cành.

Lưu Dĩ mặt đầy gân xanh xách cổ áo Yến Tử thẳng một mạch hướng tướng phủ mà đi. Tính toán phải dạy cho Tiểu Tử lỗ mãng này một bài học.

Tiểu Yến Tử vô lực cào cấu giữa không trung hét lớn:

"...Công tử, mau lấy lại tám mươi lạng bạc đi, mau..."

Yến Tử còn chưa nói xong cả thân thể nàng rơi trên không trung rồi thản nhiên áp sát trong lòng ngực Lưu Dĩ, an yên chôn chặt trong bờ ngực rộng lớn vững chải của hắn.

Yến Tử chấn kinh vội vã đẩy Lưu Dĩ ra nhưng bất lực, hắn như gọng kìm ghì chặt lấy nàng. Yến Tử chỉ nghe thấy tiếng tim đập đều đặn của Lưu Dĩ.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đột nhiên ôm chầm lấy nàng như vậy?

Lúc Yến Tử cơ hồ hé mắt ra được từ trong vòng tay của Lưu Dĩ nàng mới thấy xung quanh đang có một loạt ám tiễn cùng chuỷ thủ như tên lửa xé gió lao về phía họ.

https://thuviensach.vn

Ảnh vệ hắc y luôn túc trực bên cạnh Lưu Dĩ và Yến Tử từ bụi cây nóc nhà đồng thời xuất hiện cản phá thành công đám ám tiễn kia.

Tiểu Yến Tử sợ hãi co thân rúc vào ngực Lưu Dĩ. Lưu Dĩ như phát hiện ra thân thể đang run lên của Yến Tử, hắn siết chặt vòng tay ôm lấy bảo vệ.

Mẹ ơi kinh chưa kìa, là ám tiễn thật, hàng thật giá thật đấy, trúng một nhát là đi đời nhà ma như chơi. Sao qua đời này ta lại thường xuyên gặp nguy hiểm vậy nè, kiếp trước sống an ổn quá chăng. Nhưng mà ngoài kia nguy hiểm vậy, ở đây cũng thật là ấm quá rồi.

Yến Tử ngoi ngóp trong lòng ngực Lưu Dĩ ngước mắt lên nhìn hắn. Khuôn mặt Lưu Dĩ tĩnh lặng không cảm xúc, hắn dường như không hề có chút hoảng hốt hay sợ hãi. Tựa như đã quá quen với những màn tập kích như lúc này.

Khi ám tiễn đã ngưng lại, Lưu Dĩ cũng thả lỏng vòng tay. Nhưng đột nhiên “Vèo” một tiếng.

Một thanh chuỷ thủ từ trong tay một trong mười ám vệ nãy giờ vẫn nhất nhất bảo vệ hai người Lưu Dĩ, Yến Tử chỉ đứng cách Yến Tử chưa tới mười bước chân xé gió hướng Yến Tử mà lao đến.

Tuyệt nhiên những ám vệ còn lại cùng Lưu Dĩ không ngờ tới cũng không kịp trở tay.

Đến khi chuỷ thủ chỉ còn cách tim Yến Tử một tấc, bất quá chỉ chưa tới một tấc nữa sẽ đâm thẳng vào tim nàng, nhanh chóng tống tiễn nàng về Tây Thiên nhưng đã bị một bàn tay to lớn từ bóng bạch kim nhanh chóng chặn đứng.

Tiểu Yến Tử nhất thời không kịp ý thức được sự việc diễn ra quá nhanh kia, chỉ đứng im như tượng, vô hồn nhìn thanh chuỷ thủ lạnh lẽo áp sát trước ngực nàng.

https://thuviensach.vn

Phía bên kia đường Hoắc Sinh cùng Sa Hoả, Sa Thuỷ đã đến nơi, khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh cắt không còn giọt máu hét lớn.

"Triệu Phạm Hoa!!!"

Nghe thấy tiếng gọi, thân hình cứng ngắc của Lưu Dĩ đang giữ chặt cây chuỷ thủ khẽ động, hắn chầm chậm buông chuỷ thủ ngập tràn máu đang kề sát vạt áo trước ngực của Yến Tử xuống, dán chặt mắt vào đó.

Sạch sẽ, trơn bóng không chút tổn hại. Lưu Dĩ âm thầm thở ra một hơi dấu đi sự run rẩy chốc lát.

Yến Tử hoảng hốt đăm đăm nhìn vào khuôn mặt của Lưu Dĩ.

Lúc nãy không phải nàng nhìn thấy hắn...hắn rất...Không thể nào, không phải đâu, nàng chỉ là một giám xưởng nhỏ nhoi, sao có thể khiến hắn lo lắng. Tuyệt đối không thể nào.

Lúc Lưu Dĩ lấy lại thần khí trừng mắt tìm tên phản tặc kia thì hắn đã sớm mất dấu, ám vệ cũng đã đuổi theo tự lúc nào. Lúc định thần mới phát hiện, ám vệ bịt mặt kia là sát thủ bí mật trà trộn vào, những ám vệ của Lưu Dĩ tuyệt đối không thể là phản tặc bởi cách phóng chủy thủ của tên kia tuyệt không phải là của người Đại Sở.

Lưu Dĩ siết tay, mày lưỡi mác nhíu chặt, máu từ lòng bàn tay do thanh chuỷ thủ gây ra thản nhiên nhỏ giọt xuống nền đất lạnh.

Tiểu Yến Tử có lẽ bị sốc quá nặng. Nàng đăm đăm nhìn Lưu Dĩ, cơ hồ cũng không ngờ đến mình thiếu chút nữa đã quy tiên.

Lưu Dĩ thấy Yến Tử thất thần thì thoáng biến sắc:

"Ngươi bị thương ở chỗ nào sao?"

https://thuviensach.vn

Mắt Yến Tử chớp một cái, tựa hồ hồn đã nhập trở lại xác. Nàng cầm lấy bàn tay đang chảy máu của Lưu Dĩ kinh hô:

"Tay ngài... Bị thương rồi!"

Lưu Dĩ vô cảm nhìn bàn tay toác máu của mình, hắn dường như không hề cảm nhận được sự đau đớn. Trước nay hắn bị thương không ít, cũng đã quen với những vết thương ‘nhỏ’ như vậy.

Yến Tử vội vã lấy trong ngực ra một chiếc khăn tay trắng tinh, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay to lớn của Lưu Dĩ quấn quanh băng bó lại vết thương đang rỉ máu của hắn. Khuôn mặt hết sức nghiêm trọng hệt như sắp lâm đại địch.

Bóng bạch kim đứng đó, lặng im cho Tiểu Tử băng bó. Chúng nhân nhất thời nhớ đến bệnh khiến phích của Quốc Công lại có chút mơ hồ khó hiểu. Ám vệ theo sát ai cũng biết, trước đây Lưu Dĩ bị thương cũng sẽ không để ai băng bó chứ đừng nói đến chạm vào người hắn, lúc nào cũng tự làm. Vậy mà bây giờ lại ngoan ngoãn để một giám xưởng giúp hắn băng bó. Cái này có hơi....

Từ phía xa đám ám vệ đuổi theo sát thủ cùng ám vệ trà trộn đã trở về, dẫn đầu là Lam Thất quỳ xuống thi lễ với Lưu Dĩ:

"Bẩm Quốc Công, sát thủ phi ám tiễn đã uống thuốc độc tự sát, chỉ bắt được ám vệ trà trộn!"

Lam Thất dẫn ra một hắc y nhân mang trang phục biểu tượng ám vệ bị ép quỳ giữa đất.

Lưu Dĩ đưa đôi mắt thanh u lạnh lẽo xải bước tiến tới nhưng bóng xám bên cạnh hắn như tia chớp nhanh hơn hắn một khắc vội vã lao đến hắc y nhân tung ngay một cước vào mặt hắn dưới hơn chục ánh mắt kinh hãi của chúng nhân.

https://thuviensach.vn

Ám vệ trà trộn kia bất ngờ bị nhận một cước không kịp chống đỡ ngã lăn ra đất. Khi hắn tỉnh táo lại chỉ thấy khuôn mặt của tiểu tử nhỏ con hắn suýt nữa ám sát thành công hung hãn dữ tợn hệt như quỷ Diêm La.

Lá cây xung quanh điên cuồng nhảy nhót, mây đen vần vũ che lấp bầu trời. Bóng áo xám như ma quỷ phiêu dật, lạnh lẽo u hồn đầy sát khí.

Tiểu Yến Tử tàn bạo túm lấy cổ áo ám vệ trà trộn lắc lắc điên cuồng hét lớn:

"Con bà nó, dưới mí mắt lão tử dám hạ thủ, làm bàn tay đẹp đẽ của Quốc Công bị thương!!! Ngài ấy bị thương một, ta bắt ngươi đền mười. Chết điiiii!"

Nói rồi điên cuồng xoay một vòng trên không trung tặng đệ nhất phi thiên cước vào bộ hạ. Sau đó không quên bồi thêm một cú vào bụng ám vệ trà trộn kia khiến hắn thổ ra một ngụm huyết rồi bò lăn giữa đất.

Chúng nhân có mặt ở đó tất thảy đều là những nam nhân một thân cao lớn, võ công cái thế, khinh công trác tuyệt ấy vậy mà lúc này bị khí thế cùng đòn thế thuật của một tên tiểu tử nhỏ con làm cho ngu mặt hoảng sợ, vội vã lùi lại vài bước, tránh bị đánh trúng oan, cũng đồng thời hướng đến bàn tay đang được băng bó cẩn thận của Lưu Dĩ lại hướng đến khuôn mặt Lưu Dĩ thì không khỏi kinh hãi.

Khuôn mặt nghiêm túc vô cảm ngày thường lúc này lại trắng trẻo như thư sinh, đôi mắt tràn ngập ý cười lấp lánh, con ngươi đen như ngàn tinh tú dấu vào trong đó.

Quả nhiên là sắc đẹp thay cơm trong truyền thuyết.

Thoáng chốc chúng nhân cảm nhận được một làn gió xuân phơi phới, ấm áp, dập dìu như đầm nước mùa hạ. Lưu Dĩ đang vui.

https://thuviensach.vn

Cái gì, có nhìn nhầm không đấy, bên kia đang đánh nhau hắn vui cái nỗi gì.

Cũng chính vì khuôn mặt vui vẻ hiếm có của Lưu Dĩ lại khiến cho hắn trở nên ma mị, cuốn hút mê người.

Chúng nhân đồng thời bị khuôn mặt tuấn tú đó làm cho say mê, tất thảy những người có mặt ở đó đều là nam nhân nhưng không ai cưỡng lại vẻ đẹp đó kể cả Hoắc Sinh khuynh thành.

Chúng nhân đồng thời ho khan một cái, vội cúi mặt tránh đi.

Bên kia Tiểu Yến Tử, nguyên nhân chính khiến Lưu Dĩ đổi gió đang xông phi vô ảnh cước vào mặt hắc y. Hắc y nhân lăn lóc như viên bi, mặt mũi bầm dập, máu mũi máu miệng be bét, bị đánh cho không ra hình người.

Sa Thuỷ thấy Yến Tử ra tay tàn bạo nửa ngày trời mà không có lấy một người dám bước ra ngăn cản vội đẩy tay Hoắc Sinh một cái nói:

"Tướng quân, mau ra can ngăn tiên sinh đi, nếu không tên kia mà chết chúng ta sẽ mất hết manh mối mất!"

Hoắc Sinh nhìn Yến Tử mặt mày bặm trợn đằng đằng sát khí thì kinh hãi lùi lại mấy bước, vã mồ hôi đáp:

"Sát thủ cao lớn, Tiểu Tử nhỏ con, không thể đánh chết hắn được, không lo, không lo!"

Sa Thuỷ gật gật:

"Chí lý, chí lý!"

"Quá khen, quá khen!"

Sa Thuỷ ngâm một lát lại nói:

https://thuviensach.vn

"Tướng quân này, tại hạ nhìn thế nào cũng thấy sát thủ kia sắp không trụ được nữa rồi. Hay là..."

"Sống chết có số, gieo nhân này ắt gặp quả nấy.."

Sa Thuỷ lại gật gật:

"Cao kiến! Cao kiến!"

"Đa tạ! Đa tạ!"

Sa Hỏa liếc hai cái tên bất tài kia đang kẻ tung người hứng như đang nhàn tản chuyện ngoài đường thì bực bội hừ lạnh một tiếng lại gần Lưu Dĩ ôm quyền:

"Quốc Công, thần thiết thấy nên ngăn Tiên sinh hạ thủ lại, nếu không..."

Không để cho Sa Hoả nhiều lời. Lưu Dĩ trở về khuôn mặt lãnh đạm, xải bước đến bên cạnh Yến Tử túm lấy cổ áo nàng xách sang một bên, tránh cho nàng giận quá cắt luôn manh mối.

Yến Tử cào cấu giữa không trung giãy đành đạch:

"Quốc Công, ngài mau tránh ra, hôm nay thần sẽ đưa tên đáng muôn đời phỉ nhổ này về hầu hạ Diêm Vương!!!"

Lưu Dĩ đặt Yến Tử yên vị sang một bên trầm giọng:

"Bổn vương không sao!"

"Nhưng..."

Lưu Dĩ đặt bàn tay to lớn của hắn lên đầu Yến Tử xoa xoa trấn an:

"Nếu ngươi giết hắn, bổn vương sẽ mất đi một manh mối lớn, lúc đó ngươi chịu trách nhiệm nổi không?"

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Lưu Dĩ vừa dịu dàng cũng vừa nghiêm khắc khiến Yến Tử kinh hãi nhận ra suýt chút nữa đã gây hoạ.

Nàng vội vàng thối lui phía đám Sa Hoả, Sa Thuỷ ngoan ngoãn đứng đó như chưa hề có cuộc chia ly.

Chúng nhân nhất thời hồ đồ một lúc. Không thể ngờ sống tới bây giờ mới được chứng kiến Quốc Công đương triều dỗ dành kẻ khác, còn ngang nhiên dung túng cho một tiểu tử làm càn, suýt nữa huỷ luôn manh mối mà không mảy may tức giận.

Chỉ có Sa Thuỷ, Sa Hỏa là hiểu lý do. Vừa lo lắng cũng lại có chút vui vẻ. Nếu ở bên cạnh người được đặc biệt Quốc Công dung túng, vậy sau này hai bọn họ cùng tuỳ tiện được hưởng dung túng cùng rồi.

Quả nhiên là họ chọn đúng chủ rồi.

Lúc này ám vệ trà trộn chỉ còn nửa cái mạng kia bị đám ám vệ áp giải về thiên lao cùng Lưu Dĩ. Còn Yến Tử được Hoắc Sinh, Sa Hỏa, Sa Thuỷ cùng năm ám vệ hộ tống về tướng phủ.

Sa Thuỷ cùng Yến Tử vui vẻ trò chuyện suốt cả đường đi, không để ý đến khuôn mặt của Hoắc Sinh tựa như dấu đi một mảng u tối, bi phẫn.

Bóng áo đỏ cô độc, buồn bã thở dài.

Vụ ám sát bất thành sau chuyến vi hành đã được gác lại.

Về mục tiêu của sát thủ đương nhiên là nhắm tới giám xưởng có khả năng rèn kiếm kia. Còn những chuyện khác đều không hề lọt ra ngoài. Yến Tử ngày ngày có cả đoàn quân hộ tống, vốn đã chẳng để tên ám sát kia vào

https://thuviensach.vn

đầu chỉ chăm chú quan sát vết thương trên tay Lưu Dĩ, chờ đến khi kết vảy mới an tâm thở phào.

Tiểu Yến Tử lại nợ Lưu Dĩ một mạng.

Dạo này Tiểu Yến Tử lại cực kì bận rộn, nàng mỗi ngày ngoài việc phải ngụp lặn trong xưởng rèn còn bị đồng chí Quốc Công nào đó hành hạ mỗi sáng sớm và mỗi tối.

Từ khi mua cây đàn mới Yến Tử lại phải mỗi đêm đều tăng ca làm thêm giờ đó là sang phòng Lưu Dĩ gãy đàn, đợi hắn ngủ mới được phép trở về vì tội dám lấy danh của hắn ra chợ ép giá.

Sáng sáng trước khi hắn vào triều phải sang thỉnh an pha trà cho hắn. Lưu Dĩ đã quen với vị trà đắng độc nhất vô nhị của Yến Tử, uống nhiều thành quen lại sinh ra nghiện, sáng nào cũng phải chờ Yến Tử châm trà uống mới chịu thượng triều.

Lưu Dĩ vốn rất khó tính, mỗi đêm Yến Tử đàn ca đều phải đổi bài, không được trùng nhau. Vài đêm đầu tiên Yến Tử còn được thoát nạn. Đến vài đêm sau nàng đã ca hết khúc, hát bừa một khúc đã từng ca qua nghĩ rằng Lưu Dĩ sẽ không nhận ra nhưng ai ngờ được trí nhớ của hắn lại tốt như vậy.

Lưu Dĩ phát hiện yến Tử gian dối phạt nàng gảy đàn thêm một canh giờ khiến tay nàng cứng ngắc hóa đá. Kết quả mỗi đêm nàng đều phải tự sáng tác bài hát.

Những bài đầu tự sáng tác con chấp nhân được, càng về sau lời ca càng lúc càng khó nghe. Chẳng hiểu nổi thanh âm cổ cầm thì tuyệt vời như vậy nhưng lời ca thì đến quỳ:

"Bướm bay khúc khuỷ

https://thuviensach.vn

Chó sủa meo meo

Gà gáy gâu gâu

Chim bay o o

Tính tình tang tang

..."

Tục! Tục không chịu nổi khiến cho đám hạ nhân hầu hạ Lưu Dĩ nghe thấy chỉ biết cười trộm, không dám cười to.

Ấy vậy mà Lưu Dĩ không những không chấp nhất mà còn an yên ngủ ngon. Thật là không hiểu nổi tai hắn có phải là bị Yến Tử ăn mất rồi không.

Hôm nay Yến Tử lại vác đàn đến.

Lưu Dĩ đã thay đồ xong chuẩn bị lên giường nằm.

Bên ngoài trời đang sắp chuyển đông. Gió lay cành lá tiêu điều, bên trong sương phòng Lưu Dĩ lại ấm áp vô thường.

Yến Tử như thường lệ ngồi vào bàn cách giường Lưu Dĩ hơn mười bước chân, đang tính gảy đàn lại thấy trên bàn có một tờ giấy, trên đó có ghi về trận chính thức của đại hội sẽ được cử hành vào hai tuần tới tên gọi là:

"Đại hội đệ nhất cung thủ Đại Sở".

Yến Tử tò mò cầm tờ giấy lên đọc một lượt lại hỏi Lưu Dĩ.

"Quốc Công, cuộc thi này là do ngài tỏi chức ư?"

Lưu Dĩ nằm yên vị trên giường, mắt nhắm dưỡng thần chậm rãi đáp:

"Ừ!"

https://thuviensach.vn

Yến Tử liếc xuống phía cuối tờ giấy thấy hiện ra dòng chữ.

"Người thắng cuộc được thưởng mười vạn lạng bạc"

Yến Tử chấn kinh hét lên "Mười vạn lạng!!!"

Số tiền đó không những giúp Triệu gia trả hết nợ mà còn có thể giúp đại ca trị bệnh, giúp đại tẩu bình an sinh hài tử, còn có thể lấy đó làm vốn mà làm ăn nữa chứ. Quá tuyệt vời. Cơ hội đổi đời của ta đã đến rồi.

Yến Tử bên này hai mắt sáng như đèn pha, ôm chầm lấy tờ giấy kia áp vào mặt.

Lưu Dĩ bị tiếng hét của Yến Tử làm giật mình mở mắt, mày lưỡi mác hơi nhíu quay sang nhìn Yến Tử dò xét.

Thân ảnh xám nhỏ của Yến Tử như tia chớp, lúc nãy còn ngồi ở tít đằng kia vậy mà chỉ chớp mắt đã đứng cuối giường Lưu Dĩ chỉ cách hắn hơn ba gang tay, quả thật thân thủ không tệ, có thể xếp với đám anh hùng hạng hai trên giang hồ, nàng trưng ra bộ dáng tươi cười nịnh nọt:

"Quốc Công, hạ thần có được tham gia không?"

Lưu Dĩ nhíu mày:

"Ngươi muốn tham gia?"

Yến Tử gật gật đầu đáp:

"Vâng"

“Ngươi biết bắn cung?”

“Vâng, thần biết!”

https://thuviensach.vn

Yến Tử không những biết bắn cung mà bắn giỏi là đằng khác, nàng đã từng là đại diện danh dự của học viện nghệ thuật tham gia cuộc thi bắn cung cấp quốc gia mang về chiếc cúp vàng hãnh diện cơ mà.

Lưu Dĩ nhìn khuôn mặt mong chờ của Yến Tử, đôi mắt tròn như mèo con đáng yêu toả sáng. Lưu Dĩ không dấu được ý cười trong mắt, lại nghĩ đến điều kiện tham gia cuộc thi, phải vượt qua cả ngàn nhân sĩ mới được vào đấu vòng loại. Những người khác không tham gia kì thi trước thì không thể tham gia kì thi sau. Lúc này danh sách những người qua được vòng sơ tuyển cũng đã có, Tiểu Tử lại biết quá muộn.

Lưu Dĩ lại là người đứng đầu thiên hạ, một lời hắn nói ra không thể tùy tiện thay đổi. Lưu Dĩ không đành lòng nhìn bộ dáng mong chờ của Tiểu Tử, hắn xoay mặt quay đi đáp:

“Tuần trước cuộc thi sơ khảo đã kết thúc, ngươi không tham gia cuộc thi đó bây giờ cũng không còn cơ hội nữa!”

...

Lưu Dĩ thấy người kia không đáp chầm chậm quay đầu.

Tiểu Yến Tử cả thân cứng ngắc, khuôn mặt tràn trề thất vọng. Đôi mắt bị phủ một tầng nước, buồn bã yên lặng xải bước đến bàn cổ cầm rồi ngồi xuống.

Lưu Dĩ bị khuôn mặt đó làm cho bối rối. Trái tim như bị bóp nghẹt. Hắn khó chịu nhìn bóng xám cô độc thê lương ngồi bên kia.

Tiểu Yến Tử khuôn mặt vô cảm lãnh đạm bắt đầu gảy đàn, thanh âm trầm thấp, lạnh lẽo, lại bi phẫn đau thương, tựa hồ như đang oán trách.

Trái tim Lưu Dĩ mỗi lần nghe một tiếng đàn được gảy lên lại một lần cảm nhận tim hắn đau thắt lại một nhịp. Hắn không thể nghe lọt dù là một

https://thuviensach.vn

nốt nhạc nào nữa bực bội ngồi phắt dậy lớn giọng:

“Ra ngoài!!!”

Tiểu Yến Tử chấn kinh ngừng đàn. Lưu Dĩ khi không lại giận dữ, nhưng tại sao lại đuổi nàng ra ngoài. Nàng đã làm gì khiến hắn phật lòng???

“Quốc... Công, thần đàn không hay sao?”

Lưu Dĩ yên lặng không nói, hắn đứng phắt người dậy, khoác bừa tấm áo dài rộng lên người rồi ung dung xải bước ra ngoài sân phân phó cho Lam Thất lấy một cây cung đưa cho Yến Tử, hồng tâm được đặt cách đó không xa, Lưu Dĩ mới nói:

“Chỉ cần ngươi bắn xuyên tâm ba mũi tên liên tiếp, bổn vương sẽ đặc cách ngươi tham gia đại hội!”

Tiểu Yến Tử trợn tròn mắt mừng rỡ:

“Lời điện hạ nói...Là thật”

“Ngươi nghĩ ta là ai?”

Yến Tử bị ánh mắt thanh u dọa cho cứng họng. Ở thời đại này vua tuyệt đối không nói chơi. Lời hắn nói chính là thánh chỉ.

Yến Tử chỉ biết mừng rỡ nhận lấy cung tên bắt đầu đứng ngắm bắn.

Lam Thất đứng bên cạnh Lưu Dĩ, vốn hắn không phải kẻ thích quản chuyện của Lưu Dĩ, chỉ có điều đang lúc giữa khuya lại bắt Triệu giám ra ngắm bắn thế này thì...

“Quốc Công, thứ cho thần nhiều lời, trời tối như vậy, chỉ e...”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ phất tay ra hiệu im lặng, hắn thản nhiên yên tĩnh đứng cách Yến Tử năm bước chân, chăm chú quan sát khuôn mặt nghiêm túc của Yến Tử mong chờ.

Là hắn không thể chịu đựng được khi thấy Tiểu Tử không vui, là hắn đã quá dung túng Tiểu Tử rồi chăng mới đến mức phá lệ làm ra chuyện này.

Yến Tử bình tĩnh dương cung, nhắm một mắt nín thở.

“Vèo..Phập”

“Phập

Phập”

Ba mũi tên liên tục được Yến Tử bắn ra.

Mặc dù khoảng cách không xa như tầm nhìn bị bao phủ bởi một màn đêm đen không nhìn rõ hồng tâm. Yến Tử chỉ có thể bắn theo điểm đỏ nhờ ánh trăng nàng nhìn thấy được. Cũng không chắc kết quả như thế nào.

Lưu Dĩ cùng Yến Tử chờ Lam Thất hớt hải chạy tới hô lên:

“Cả ba mũi tên, trúng tâm!!!”

“Oa”

Yến Tử vui sướng nắm chặt tay nhảy nhót, chụp lấy ống tay áo Lưu Dĩ, đôi mắt tinh nghịch ngập nước tràn đầy hạnh phúc:

“Quốc Công, bây giờ thần đủ điều kiện rồi chứ!!”

Lưu Dĩ tựa hồ tâm tình thả lỏng, quả nhiên thấy tiểu tử vui mới là điều hắn mong muốn. Lưu Dĩ chầm chậm gật đầu:

"Được!"

https://thuviensach.vn

Yến Tử nhảy cẫng lên sung sướng, nàng chạy vài vòng Tam Thái viện, không quên lộn nhào trên không vui mừng hét lớn:

"Mười vạn lạng bạc, ngươi sẽ thuộc về ta, hãy chờ mà xem mái nhà Triệu viên ngoại đổi ngói, ha ha!"

Lưu Dĩ yên tĩnh đứng đó nhìn Tiểu Tử vui vẻ chạy nhảy. Môi mỏng nhẹ cong lên một nụ cười mà chính hắn cũng không nhận ra.

Tiểu Tử, ta chờ ngươi dành thắng lợi.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cố Nhân Của Triệu Mẫn

Sáng sớm nay trời đã chính thức trở đông. Gió bấc thổi qua làm đông cứng vạn vật.

Yến Tử vừa ra khỏi phòng, bị một làn gió phương Bắc đập vào mặt lập tức cứng ngắc như đá.

Mọi khi Sa Hoả, Sa Thuỷ đều theo sát bên cạnh nàng. Âm dương hút nhau. Lại được hai nam nhân cao lớn chắn gió. Thành thử không thấy quá lạnh.

Nhưng hôm nay là ngày họp đại nội ám vệ, từ sáng Sa Hoả, Sa Thuỷ đã được đưa vào cung khiến cho Yến Tử cô đơn run cầm cập vì lạnh.

Vì vụ ám sát lần trước mà số lượng ám vệ đã được tăng lên bảo vệ chặt chẽ Yến Tử không lấy một kẽ hở khiến một nữ nhi như nàng thật lòng mà nói ăn không ngon ngủ không yên, cực kì khó chịu a.

Đến cả ăn uống, Sa Hoả, Sa Thuỷ cũng là người nếm trước nàng mới được ăn, cũng đâu phải là hoàng thân, đâu nhất thiết phải nghiêm trọng như vậy. Nhưng đây là lệnh của Lưu Dĩ, không ai dám làm trái, khi còn chưa bắt được nội gián, hắn còn chưa nới lỏng hàng phòng ngự được.

Sáng sớm nay Yến Tử một mình đi đến xưởng, lúc nào cũng quen với việc mở mắt ra sẽ thấy Sa Hoả, Sa Thuỷ ầm ĩ cãi cọ, bây giờ lại không thấy

https://thuviensach.vn

đâu lại có chút trống vắng.

Có lẽ vì không có họ chắn gió cùng thời tiết lại lạnh lên bất thường khiến Yến Tử cảm thấy đau đầu chóng mặt. Vì không cẩn thận lúc mài kiếm cắt trúng tay. Rất nhanh máu đỏ nhỏ dài xuống kiếm.

Đám ám vệ xung quanh lập tức bổ nhào từ không khí ra kinh hô:

"Tiên sinh, ngài không sao chứ!!!"

Yến Tử bình tĩnh lấy một miếng vải ra quấn lại đáp:

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, ta không sao!"

A Nô từ bên kia hớt hải chạy tới:

"Tiên sinh, máu chảy nhiều như vậy còn nói là không sao, mau qua Cố đại phu xem chút mới được!"

Yến Tử vẫn bình tĩnh tiếp tục mài kiếm:

"Chỉ là chảy một ít máu, đâu cần đến đại phu, với lại còn rất nhiều việc, không thể bỏ đi được."

A Nô thấy đám ám vệ xung quanh bất lực thở dài.

Nàng thì không sao nhưng để Lưu Dĩ thấy yếu nhân được lệnh bảo vệ chu toàn, không thể để bị mất dù chỉ là một sợi tóc bị thương không biết sẽ mài bọn họ ra thứ gì, A Nô vốn không hiểu xa đến vậy chỉ thật thà nói:

"Tiên sinh, ngài đại giám cả một xưởng rèn rộng lớn, dù có bị một con kiến cắn cũng phải để đại phu xem qua mới có thể giúp huynh đệ chúng tiểu nhân yên tâm được. Việc ở đây đã có tiểu nhân cùng Cảnh Dạ sắp xếp, ngài an tâm đi đi!!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà ta thật sự chỉ..."

Chúng nhân gồm ám vệ cùng công nhân xưởng rèn chỉ về hướng viện đại phu, khuôn mặt nghiêm trọng cùng đồng thanh lớn giọng:

"Mời!!!"

Mời cái gì mà mời, có phải đi ăn tiệc đâu, chỉ bị đứt tay một tí mà làm khó hà.

Tiểu Yến Tử bị đám người kia áp chế cuối cùng chịu thua bỏ đi.

Đám ám vệ khi thường ẩn thân lúc này không có Sa Hoả, Sa Thuỷ lại công khai đi theo canh giữ.

Nàng một mạch đi đến viện đại phu.

Nghe nói đến Cố đại phu Cố Vệ Bắc, đám ám vệ đi theo Tiểu Yến Tử đều hết sức an tâm nới lỏng phòng bị. Thản nhiên để nàng vào gặp Cố Vệ Bắc mà không cần theo sát, họ chỉ đứng bên ngoài canh giữ.

Tiểu Yến Tử lấy làm lạ, rốt cuộc Cố Vệ Bắc kia có tài cán gì có thể làm cho ám vệ hoàng cung có thể tin tưởng tuyệt đối như vậy.

Lúc Tiểu Yến Tử một mình đẩy cửa phòng thuốc đi vào, chỉ thấy một nam nhân y phục tím than dài, mái tóc đen rũ rượi xoả trên vai đang cặm cụi trong lò thuốc đưa lưng về phía Yến Tử.

Yến Tử nhỏ nhẹ lên tiếng:

"Xin hỏi, ngài là Cố đại phu?"

Người kia vẫn chăm chú trong lò thuốc, tấm lưng rộng lớn chẳng mảy may chuyển động.

https://thuviensach.vn

Yến Tử thật muốn biết bằng hữu của Lưu Dĩ anh tuấn tiêu sái và Hoắc Sinh khuynh quốc khuynh thành có dung nhan như thế nào. Chắc không phải lại là một đại mỹ nam nữa chứ.

Mà không phải, nếu là mỹ nam hắn sẽ rất nổi tiếng trong phủ tướng. Ấy vậy mà gần đây Yến Tử mới nghe nhắc đến cái tên của hắn. Thật là khó nghĩ a.

Trong khi Yến Tử đang phân tích dung nhan trong đầu thì thân hình người kia khẽ động:

"Ngươi tìm ta làm gì?"

Yến Tử chìa ngón tay bị thương ra gãi gãi đầu ngượng ngùng:

"Chuyện này, thực ra cũng không có gì to tát, ta chỉ bị thương nhẹ nhưng mà mọi người cứ bắt ta phải gặp đại phu khám, thật là...."

Thân ảnh tím khẽ quay đầu, lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo như thư sinh, tóc tai bừa bộn xoả tứ tung. Râu mép như cả năm chưa cắt dài phủ đi môi mỏng. Đặc biệt là hai bên tóc mai có hai nhúm tóc trắng cực kì lạ mắt, đôi mắt biếng nhác chỉ mở một nửa nhìn ngón tay bị thương của Yến Tử, nhìn cũng không thèm nhìn mặt Yến Tử một cái đáp:

"Băng bó cẩn thận, vài canh giờ sẽ hết."

Tiểu Yến Tử không nghe lời Cố Vệ Bắc nói, nàng đưa đôi mắt tinh nghịch ngắm nghía hai nhúm tóc trắng quỷ dị của hắn, thiếu chút nữa thì phá lên cười.

Cái người này sao giống mấy tên võ hiệp trong truyện Kim Dung vầy nè.Không phải trong quá trình tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma gì gì đấy nên mới sớm bạc tóc như Dương Quá đấy chứ.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc thấy người kia không đáp, hắn rời mắt khỏi tay Yến Tử chầm chậm đưa mắt lên.

Hắn vừa nhìn thấy mặt Tiểu Yến Tử, khuôn mặt lười biếng của hắn lập tức biến sắc, hai mắt trợn tròn long lên, khoé môi run run theo ria mép:

"Mẫn...Mẫn Mẫn!!!"

Yến Tử chấn kinh lùi lại một bước. Người này biết Triệu Mẫn ư?

"Ngài đang nói gì...ta, ta không hiểu!"

Cố Vệ Bắc vươn tay chụp lấy hai vai Yến Tử, giọng hắn run rẩy đáp.

"Mẫn Mẫn, muội là Mẫn Mẫn, là Triệu Mẫn đây mà!!"

Tiểu Yến Tử trợn tròn hai mắt run rẩy.

Chết rồi, kì này nàng chết thật rồi, ở đây không ngờ lại có người biết thân phận của nàng. Phải làm sao đây!!!

"Ngài...Ngài biết ta?"

Cố Vệ Bắc gật đầu, khoé môi cong lên một nụ cười lộ ra hàm răng trắng đều, khuôn mặt toả sáng không dấu nổi hạnh phúc.

"Đương nhiên là ta biết. Ta không ngờ có ngày lại gặp lại muội. Muội không nhớ ta, không sao. Chỉ cần muội còn sống là được."

Yến Tử ngây ngốc:

"Ngài nói vậy là có ý gì?"

Cố Vệ Bắc thu lại bộ mặt hạnh phúc, trong mắt hắn sẹt qua tia bi ai khó hiểu, giường như đang dấu điều gì đó. Hắn đột nhiên nhớ ra điều gì gấp giọng:

https://thuviensach.vn

"Mẫn Mẫn tại sao muội lại ở đây, mau đi đi, không phải ai cũng có thể vào tướng phủ được đâu..."

Cố Vệ Bắc lại hướng bộ đồ nam nhân trên người Yến Tử, kinh hãi:

"Muội đây là???"

Tiểu Yến Tử tám chín phần đã đoán ra người này có quen biết với Triệu Mẫn trước khi bị bức chết. Hắn lại nhất mực lo lắng như vậy có vẻ như Yến Tử vẫn còn có cơ hội sống.

Nàng lập tức quỳ xuống đất cúi mặt nói:

"Cố đại phu, xin ngài dơ cao đánh khẽ, đừng nói chuyện ta là Triệu Mẫn ra ngoài, ta là bất đắc dĩ mới làm vậy. Xin ngài niệm tình cố nhân mà tha cho ta một mạng!!"

Cố Vệ Bắc hốt hoảng vội đỡ hai tay Yến Tử lên nói:

"Muội làm gì vậy, ta và muội từ khi nào lại trở nên xa cách như vậy. Có chuyện gì mau đứng lên rồi nói"

"Chuyện đó..."

"Ta sẽ không nói ra nhưng muội phải nói cho ta biết lý do"

"Được!!"

Tiểu Yến Tử ngồi vào ghế. Cố Vệ Bắc vui vẻ khác hẳn lúc Yến Tử vừa bước vào, cứ như là hai người khác nhau. Hắn châm trà cho nàng rồi im lặng nghe nàng kể về thời gian khốn khó của Triệu gia, đến chuyện giả danh Triệu Phạm Hoa làm quản gia rồi bị điều sang phủ tướng.

Cố Vệ Bắc không nói nhiều chỉ yên lặng phẩm trà. Đến khi nghe Yến Tử kể xong mới nói:

https://thuviensach.vn

"Thì ra giám xưởng tiên sinh là muội, ta đã nghe nhắc đến giám xưởng mới đến, nhưng không biết muội sử dụng tên của Triệu huynh, nếu không ta đã sớm gặp được muội rồi."

Tiểu Yến Tử hớp một ngụm trà cho nhuận giọng, lại nghĩ đến tướng phủ thật là rộng quá đi, nàng sống ở đây mấy tháng bây giờ mới gặp cố nhân, thật không biết là phúc hay là họa.

"Ba năm trước muội mất trí nhớ, không nhớ là đã gặp huynh ở đâu. Huynh có thể kể lại giúp muội được không?"

Cố Vệ Bắc cong lên một nụ cười, dịu dàng đưa tay xoa xoa đầu Yến Tử nói:

"Cha ta và Triệu viên ngoại là bằng hữu chí cốt, từ nhỏ ta đã sống ở thành Tây An, làm thanh mai trúc mã của muội. Sau đó ta được đưa vào cung học làm ngự y. Nhưng sau đó cha ta trở bệnh rồi qua đời. Lúc ta về Tây An an táng, đã gặp được muội trước hôm muội cùng viên ngoại bị bức hại. Sau khi ta trở về cung mới nhận được tin Triệu gia sụp đổ, phu thê Triệu viên ngoại cùng Triệu tiểu thư bị sát hại. Lúc đó ta..." Trong khoé mắt Cố Vệ Bắc có chút buồn phiền nhìn Yến Tử "Ta vừa mất đi phụ thân, lại mất đi thanh mai trúc mã, không giám trở về Tây An tìm muội, chỉ có thể trốn mình trong tướng phủ làm một đại phu."

Tiểu Yến Tử nhận ra đôi mắt Cố Vệ Bắc nhìn nàng tràn ngập yêu thương, hắn có lẽ rất yêu Triệu Mẫn trước đây. Tiểu Yến Tử vội tránh mắt đi, cúi đầu:

"Nếu muội và huynh đã có thâm tình như vậy, huynh có thể mắt nhắm mắt mở, coi như không biết chuyện muội cải trang nam nhân vào đây không?"

Cố Vệ Bắc có chút không đành lòng đáp:

https://thuviensach.vn

"Cố Vệ Bắc ta dù có phải chết cũng sẽ giữ kín chuyện này, bảo vệ muội chu toàn, chỉ là Quốc Công không phải người đơn giản, xuống tay rất tàn nhẫn, nếu để hắn biết được muội dối gạt hắn, chỉ e..."

Tiểu Yến Tử rùng mình một cái tưởng tượng đến viễn cảnh Lưu Dĩ mặt đầy sát khí đem nàng đến Long đầu trảm thì mồ hôi vã ra như tắm run rẩy:

"Thế sự đã lỡ, muội có muốn rút cũng không rút ra được!"

"Nếu muội muốn chạy trốn, ta dù có đi đến chân trời góc bể cũng sẽ mang muội đi" Cố Vệ Bắc kiên quyết.

Yến Tử hai mắt lấp lánh nhìn Cố Vệ Bắc, trong lòng thầm ngưỡng mộ Triệu Mẫn.

Mẫn Mẫn ơi Mẫn Mẫn, ngươi thật may mắn, có được một người bạn thanh mai trúc mã sẵn sàng cùng ngươi đi đến chân trời góc bể, một lòng muốn bảo vệ ngươi như vậy thật là làm người ta ghen tị.

Yến Tử khoát tay cười nhẹ đáp:

"Không cần đâu, nếu muội bỏ trốn người chịu tội không phải muội mà là đại ca muội. Làm được chịu được, chỉ cần có thể kiếm tiền trả nợ cho Triệu gia, giúp đại ca trị bệnh, chuyện nguy hiểm như thế nào muội cũng có thể làm!"

Cố Vệ Bắc dường như hiểu ra, hắn không thể khuyên được Yến Tử chỉ đành bất lực thở dài:

"Muội vất vả rồi!"

"Vì đại ca, đại tẩu và chất tử, là muội sẵn lòng!"

Cố Vệ Bắc cười nhẹ. Mặc dù Mẫn Mẫn ôn nhu dịu dàng mà hắn gặp trước đây đã thay đổi, nhưng Mẫn Mẫn nghĩa khí hoạt bát như bây giờ vẫn

https://thuviensach.vn

thật thu hút, khiến hắn một lòng muốn bảo vệ.

"Nếu muội có gì khó khăn, cứ đến đây tìm ta. Ta sẽ dốc toàn lực giúp muội"

Tiểu Yến Tử không ngờ tới ở tướng phủ còn có thể bắt tay thông đồng với người khác cùng làm phi vụ này, nhất thời sung sướng cười lớn.

"Được!!! Nhưng tại sao trước nay không thấy huynh xuất hiện, xưởng rèn cách viện cũng không xa mà?"

Cố Vệ Bắc tính toán đáp lời nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì bên ngoài vọng vào giọng nói của một nữ tử nào đó:

"Mau tránh ra, các ngươi có biết ta là ai không, dám trong phủ tướng cản đường bản tiểu thư!!! Cố ca ca, muội về rồi đây!!!"

Tiểu Yến Tử nhướn mày dỏng tai lên nghe, lại quay sang Cố vệ Bắc nghi hoặc.

"Cố đại phu, ngoài kia là??"

Cố Vệ Bắc đỡ trán cười khổ:

"Muội đừng gọi ta như vậy, không quen, cứ gọi ta là Vệ Bắc như lúc trước đi! Ngoài kia là tiểu thư Hoắc Kỳ Thư, đích nữ của Hoắc tướng quân."

Yến Tử như ngộ ra “Ồ” lên một tiếng.

Nghe nói hôm nay Hoắc phu nhân cùng tiểu thư từ xa trở về. Nhưng vừa trở về đã vội vã đến tìm Cố Vệ Bắc có phải là nàng ta....

Quả nhiên những gì xảy ra sau đó đã chứng tỏ suy nghĩ của Yến Tử là hoàn toàn chính xác.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc chậm rãi xải bước, mở toang cửa cúi đầu hành lễ:

"Hoắc tiểu thư đã về!"

Yến Tử tò mò nghểnh cổ ra nhìn.

Đang bị đám ám vệ của Tiểu Yến Tử chặn đứng là một nữ tử trẻ trung xinh đẹp khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Làn da mềm mại trơn bóng, mày liễu mắt tròn. Một thân y phục lụa dài ôm sát thân thể yếu ớt phiêu dật. Đây chính là hình mẫu các tiểu hoa đán trong phim truyền hình Yến Tử hay xem. Xinh đẹp đáng yêu.

Hoắc Kỳ Thư vừa thấy Cố Vệ Bắc lập tức phá vòng vây đã nới lỏng của ám vệ chạy tới ôm chầm lấy cổ hắn vui sướng:

"Cố ca ca, muội nhớ huynh lắm!!"

Cố Vệ Bắc chấn kinh vội gỡ tay Kỳ Thư ra ôm quyền:

"Hoắc Tiểu thư xin hãy tự trọng."

Lại sực nhớ sau lưng mình đang có ai vội vã quay đầu giải thích:

"Mẫn....Triệu tiên sinh, ngươi chớ hiểu lầm. Ta đây là..."

Tiểu Yến Tử nhàn tản như ngồi xem kịch hay cười cười phất tay:

"Hai vị không cần quan tâm đến ta, xin mời cứ tự nhiên!"

"Không phải như ngươi nghĩ đâu, ta...."

Không để Cố Vệ Bắc giải thích thêm. Hoắc Kỳ Thư lướt mắt qua nhìn người đang ngồi trên ghế phẩm trà, khó chịu hỏi:

"Hắn là ai, sao huynh lại phải giải thích với hắn?"

https://thuviensach.vn

Yến Tử thấy mình đã đến lúc lên sàn thản nhiên đứng dậy ôm quyền thi lễ:

"Tại hạ là Giám Xưởng rèn Triệu Phạm Hoa, ngưỡng mộ tài danh của Hoắc tiểu thư đã lâu, nay có dịp tương ngộ, thật đúng là quả như lời đồn!"

Hoắc Kỳ Hoa nghe nhắc đến Giám xưởng mới tới, nhớ đến mẫu thân trước khi về phủ đã luôn căn dặn nàng, phụ thân nàng rất nể nang người này bởi tài năng rèn bảo kiếm rất được Quốc Công trọng dụng, nàng lập tức lấy lại bộ dáng khuê các ôn nhu thi lễ.

"Triệu tiên sinh có lễ! Là Kỳ Thư thất thố mong tiên sinh không..."

Lời còn chưa nói xong, bên ngoài lại lần nữa náo động.

Giọng hai nam tử trầm ấm vang lên:

"Hoắc Kỳ Thư!!! Cái đứa nhỏ này lại chạy đâu mất rồi!!!"

"Đại ca, có thể muội ấy tìm Cố Vệ Bắc, mau vào đó xem thử!!"

Trước cửa phòng thuốc của Cố Vệ Bắc lại xuất hiện thêm hai người một đỏ một đen hớt hải chạy tới.

Hoắc Thiện cùng Hoắc Sinh mặt đầy mồ hôi, vừa nhìn thấy Hoắc Kỳ Thư mặt mới dãn ra.

Hoắc Thiện thấy Tiểu Yến Tử vội ôm quyền:

"Triệu tiên sinh, ngài sao lại ở đây?"

Hoắc Sinh vèo một phát đứng chắn ngay trước mặt Yến Tử đảo mắt từ đầu tới chân nàng lo lắng:

"Tiểu Tử đau ở đâu sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử khi không lại bị truy hỏi vội vã phất tay:

"Không...ta chỉ..."

Đang lúc hai huynh đệ Hoắc gia truy hỏi Yến Tử.

Bên kia Hoắc Kỳ Thư lén trốn đi nhưng rất nhanh bị Hoắc Thiện bắt lại lớn giọng trách mắng:

"Vừa về đến phủ chưa vấn an phụ thân đã đi tìm nam nhân. Còn ra thể thống gì???"

Hoắc Kỳ Thư hoảng hốt vội trốn sau lưng Vệ Bắc thập thò:

"Vì muội nhớ huynh ấy cho nên..."

Hoắc Thiện bị câu nói của Hoắc Kỳ Thư làm cho tức muốn ói máu, là tiểu thư lá ngọc cành vàng, được phụ mẫu cùng các đại ca yêu thương hết mực, sao có thể tùy tiện nói ra những câu mất mặt như vậy trước mặt bao nhiêu người. Còn đâu danh tiếng Hoắc gia nữa.

Cố Vệ Bắc bị ánh mắt của Hoắc Thiện đầy sát khí bắn chíu chíu vội vã tránh sang một bên nói:

"Tại hạ còn có việc, đi trước!"

Cố Vệ Bắc thản nhiên cầm lấy tay Yến Tử kéo đi nhưng đi còn chưa được hai bước đã bị một luồng khí lạnh nào đó đập ngay ót, một bàn tay to lớn cứng như đá khoá chặt lấy bàn tay đang nắm chặt Yến Tử kia.

Lúc hắn quay đầu đập ngay ánh mắt đầy hàn khí của Hoắc Sinh như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Ngươi muốn mang tiểu tử đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc khó hiểu nhìn Hoắc Sinh:

"Tại hạ và Triệu tiên sinh là cố nhân, vừa mới gặp lại muốn hàn huyên vài câu, không lẽ phải xin phép Hoắc tướng quân?"

Hoắc Sinh và Cố Vệ Bắc là bằng hữu đã gần mười năm vậy mà lúc này lại có lúc tâm ý không thuận nhất nhất giữ chặt tay Yến Tử không buông.

Tiểu Yến Tử bị hai bàn tay một tím một đỏ níu chặt chỉ biết ngây ngốc nhìn hai người kia.

Tại sao nhìn thế nào cũng thấy chi tiết này giống như trong mấy cuốn tiểu thuyết sặc mùi cẩu huyết nàng từng đọc qua vầy nè.

Vết thương từ ngón tay đã đông lại của nàng bị nội lực của Cố Vệ Bắc tác động làm hở miệng vết thương, dòng máu đỏ tươi nhỏ dài xuống đất.

Yến Tử đau đớn "A" lên một tiếng.

Cố Vệ Bắc chấn kinh vội buông tay ra, nâng tay nàng lên gấp giọng:

"Xin lỗi. Ta, ta quên mất. Đê ta đi lấy thuốc" Nói rồi vội vội vàng vàng quay vào phòng lấy thuốc.

Hoắc Sinh bên cạnh nhanh như chớp chụp lấy ngón tay Yến Tử bỏ vào miệng ngậm chặt nuốt đi dòng máu tươi đang chảy xuống trước ánh mắt kinh hãi của chúng nhân.

Hoắc Thiên trợn tròn mắt kinh ngạc:

"Lão nhị, đệ đây là???"

Kỳ Thư cùng đám ám vệ há hốc mồm kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử thì cảm tưởng như đang bị ma cà rồng hút hết máu. Chân tay bủn rủn. Tay nàng bị tay Hoắc Sinh khoá chặt, nàng cảm nhận được ngón tay mình đang được lưỡi hắn âu yếm giữ lấy không buông. Đôi mắt của hắn không dấu nổi sự đau lòng nhìn Tiểu Tử.

Trong chốc lát, khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh khiến Tiểu Yến Tử như bị mê hoặc. Ánh mắt của hắn thật sự khiến nàng bối rối.

Đến khi Cố Vệ Bắc trở ra thấy cảnh tượng này chỉ yên lặng đứng đó. Trong lòng cơ hồ nhói lên một thứ cảm xúc khó chịu.

Tiểu Yến Tử không quen được tận tình chăm sóc như vậy, nàng rút vội tay ra lúng túng:

"Quốc Công sắp về rồi, ta đi pha trà cho ngài ấy. Cáo từ!"

Lời vừa dứt Yến Tử chạy thẳng một mạch như lửa cháy sau mông hướng Tam Thái viện mà chạy, ám vệ cũng thừa thế đuổi theo phía sau.

Viện đại phu lúc nãy còn đông nghẹt người giờ chỉ còn lại Hoắc Kỳ Thư bộ mặt ngây thơ hối lỗi với Hoắc Thiện đang quạu cọ.

Cố Vệ Bắc yên vị bên mép cửa đang nhìn Hoắc Sinh hướng mắt về con đường Tiểu Yến Tử vừa đi qua.

Cố Vệ Bắc xưa nay chưa từng thấy Hoắc Sinh lo lắng cho ai như vậy kể cả tiểu muội hắn.

Cố Vệ Bắc có chút nghi hoặc lại không chắc chắn. Hắn xoay gót quay trở vào phòng thuốc, khoé môi nhẹ cong lên một nụ cười khó hiểu:

"Từ mai chắc phải ra khỏi ổ dạo chơi thôi. Ở trong này cũng quá lâu rồi."

https://thuviensach.vn

Bên ngoài gió không ngừng thổi, cành cây tiêu điều lung lay rụng rời những chiếc lá úa, cơn rét đến từ phương xa như lường trước được một trận kình phong sắp sửa nổi lên.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thâm Tình Khó Theo Mộng Tương Tư.

Tương tư có là chi

Sớm không người để ý

Không cầu mong động tâm can

Chỉ mong được yêu một lần.

Tiểu Yến Tử sáng sớm thức dậy đã vội vội vàng vàng chạy đến Tam Thái viện thỉnh an Lưu Dĩ.

Cũng tại chỉ còn ba ngày nữa đại hội đệ nhất cung thủ sẽ diễn ra khiến cho bạn tiên sinh nào đó vì muốn đoạt thưởng mà tập bắn suốt đêm. Kết quả sáng nay dậy muộn chậm giờ pha trà cho Lưu Dĩ. Dạo này Lưu Dĩ lại rất thích món trà đắng của nàng, mỗi sáng phải chờ nàng châm trà mới chịu thượng triều.

Tiểu Yến Tử vừa đến nơi. Lưu Dĩ cũng đã dùng xong bữa sáng. Hắn đang khoác long bào vàng óng chuẩn bị thượng triều thì nhìn thấy từ xa, bóng xám nhỏ quen thuộc, đằng sau là hai thân ảnh hắc y cao lớn lật đật chạy tới quỳ rạp xuống đất thi lễ:

"Than kiến Quốc Công!"

Tiểu Yến Tử cùng Sa Hoả, Sa Thuỷ cùng quỳ xuống thi lễ.

https://thuviensach.vn

"Bình thân!"

"Tạ Quốc Công!"

Lưu Dĩ từ tốn rửa tay sau đó uống tạm trà Ôn gia pha liếc Yến Tử một cái hỏi:

"Nghe nói hôm qua ngươi luyện cung đến khuya?"

Tiểu Yến Tử hai mắt lờ đờ, quầng mắt đen xì, chân tay uể oải, nén cơn ngáp dài, mệt mỏi chậm rãi đáp.

"Vâng!"

Lưu Dĩ quan sát từ đầu đến chân Tiểu Yến Tử, hắn dễ dàng phát hiện ra, Tiểu Tử có gầy đi, đáng nhẽ ra nam tử tuổi này phải phát dục cao lớn to khỏe ra mới đúng. Đằng này lại càng lúc càng gầy, mặt càng lúc càng nhỏ, thân thể lại không chút cao lên, thật khó nhìn.

"Châm trà cho bổn vương!" Lưu Dĩ không vui nói.

"Vâng!"

Tiểu Yến Tử như cái máy mơ hồ đáp. Nàng hướng bàn trà đã chuẩn bị sẵn đưa lưng về phía chúng nhân cặm cụi pha trà.

Trong lúc Yến Tử đang cầm muôi múc trà thì hai mắt tự dưng hoa lên. Nàng cảm nhận được một chất dịch nóng hổi tuôn ra từ mũi.

Tiểu Yến Tử hít hít mũi, nghĩ đó là nước mũi vẫn thản nhiên châm trà.

Lúc Tiểu Yến Tử quay mặt hướng Lưu Dĩ dâng trà lên. Chúng nhân tất thảy nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa, Sa Thủy biến sắc run rẩy chỉ vào mặt Yến Tử kinh hô:

“Tiên, tiên sinh....”

Lưu Dĩ đứng phắt người dậy, xải bước nhanh chóng rút từ trong ngực ra dải lụa trắng áp vào mũi Yến Tử, tay trái giữ đầu nàng ngửa ra sau. Đôi mắt lãnh đạm sẹt qua một tia lo lắng.

Tiểu Yến Tử kinh hãi vì một loạt hành động của Lưu Dĩ.

Cái người này không phải vì nàng ngủ dậy muộn pha trà trễ mà nổi giận bóp chết nàng chứ.

Tiểu Yến Tử sợ hãi dãy dụa nhưng bị ánh mắt u lạnh của Lưu Dĩ doạ cho lạnh gáy:

"Yên!"

Tiểu Yến Tử ngoan ngoãn đứng yên, nàng nhìn thấy trên dải lụa trắng đã vương chút đỏ.

Máu!!!

Vậy là Yến Tử không phải chảy nước mũi mà là chảy máu mũi.

Kinh hãi!

Kiếp trước Tiểu Yến Tử vốn rất khoẻ mạnh, chưa từng ốm nặng bao giờ. Vậy mà ở kiếp này, dạo gần đây nàng thường xuyên cảm thấy đau đầu chóng mặt buồn ngủ, lại còn bị chảy máu cam. Cứ như là bị bệnh nan y vậy.

Hử, không phải chứ, ông trời đã cho nàng sống thêm một kiếp nàng sẽ không chết sớm vậy đâu. Nàng cũng chẳng phải nữ chính phim truyền hình, sẽ không vì bệnh tật mà chết bất đắc kì tử, chưa tới được với nam chính mà hương tiêu ngọc vẫn chứ.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi máu ngừng chảy Lưu Dĩ mới từ từ buông Yến Tử ra, kĩ càng kiểm tra nàng đã ổn mới hướng Ôn gia lớn giọng:

"Gọi ngự y!"

Tiểu Yến Tử chấn kinh vội vàng quỳ sụp cả người xuống đất:

"Tạ Quốc Công lưu tâm nhưng thần tuyệt đối khoẻ mạnh, không cần đến ngự y!"

Lưu Dĩ nhíu mày. Tiểu Tử có ác cảm với ngự y sao? Lần nào cũng nhất mực từ chối như vậy, ngay cả bản thân mình đau ốm cũng không lo.

"Đứng lên đi!"

...

Yến Tử cúi mặt sát xuống đất bất động không đáp.

Sa Thuỷ thấy Yến Tử bất động, hắn giật giật vạt áo của Yến Tử thầm nhắc nhở:

"Tiên sinh, Quốc Công bảo ngài đứng lên kìa!!!"

...

Vẫn tiếp tục bất động.

Lưu Dĩ như nhận ra điều gì, hắn chậm rãi ngồi xuống đất trước mặt Yến Tử.

Khuôn mặt tuấn tú không biểu cảm của hắn chăm chú quan sát Tiểu Yến Tử đang cong như tôm quỳ sụp trên đất.

Bàn tay to lớn của hắn đỡ một bên má Yến Tử, đầu Yến Tử theo bản năng cảm nhận được bàn tay ấm áp ngoẹo sang một bên, hai mắt nhắn tịt,

https://thuviensach.vn

hơi thở đều đặn.

Khuôn mặt Lưu Dĩ vẫn vậy không chút kinh ngạc trầm giọng:

"Lại ngủ quên rồi!"

Chúng nhân tất thảy kinh hãi.

Ngủ quên??? Trần đời ai có thể ngủ quên khi đang hành lễ, ai có thể ngủ quên khi đối diện với khuôn mặt u lạnh của Lưu Dĩ được chứ. Mà theo ngữ điệu của giọng nói kia thì hẳn nhiên hành vi ngủ quên đó không phải mới xảy ra lần đầu. Vậy mà Quốc Công vẫn thản nhiên bỏ qua như chuyện ngoài đường. Thật là khó tin.

Đương nhiên những chuyện này chỉ có Sa Hỏa, Sa Thủy biết, chủ nhân của họ vì chăm chỉ luyện cung mà có thể ngủ trên bất kì tiền tuyến nào.

Điển hình như hôm qua, vừa nung kiếm vừa ngủ gật. Hôm trước nữa thì vừa ăn cơm vừa ngáy. Hôm trước nữa nữa đang gảy đàn ở phòng Lưu Dĩ thì gục luôn lên cổ cầm. Khiến cho Quốc Công thiên tuế nửa đêm canh ba không để ai chạm vào Yến Tử mà tự mình bế bạn tiên sinh nào đó về phòng khiến cho đám hạ nhân bàn ra tán vào không thôi.

Nhưng Yến Tử, nhân vật chính đang ngủ ngon lành khi đang hành lễ kia như mèo con, ngả cả đầu lên bàn tay Lưu Dĩ đâu đã thoả mãn còn cả gan trượt đầu xuống chân Lưu Dĩ gối lên. Cọ cọ đầu vài cái tìm tư thế thoải mái mà ngủ.

Hành động cọ cọ lớn mật đó lại làm cho bóng bạch kim như hóa đã. Lưu Dĩ cứng ngắc cả người đơ mặt. Lỗ tai nhanh chóng ửng lên vệt đỏ.

Chúng nhân đứng đó người biết được chút tâm tư của Lưu Dĩ như Ôn gia, Sa Hoả, Sa Thuỷ biết trần nời này chỉ có cái người ngốc nghếch họ

https://thuviensach.vn

Triệu kia mới có gan bò lên chân Quốc Công nằm ngủ thì chỉ yên lặng đứng nhìn.

Người không biết nhìn thấy cảnh tượng này chỉ chờ cho Lưu Dĩ nổi giận mà đem kẻ phạm thượng kia ra xử trảm.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Lưu Dĩ nhúc nhích, tựa hồ như sợ sẽ làm phiền giấc ngủ của ai đó.

Đến khi Lam Thất đợi mòn mỏi từ bên ngoài mới chạy vào nhắc nhở:

"Quốc Công, sắp muộn giờ thượng triều rồi ạ"

Thân thể Lưu Dĩ thoáng động, hắn cúi xuống nhìn thân ảnh Tiểu Tử gối đầu lên chân hắn ngủ ngon lành đang cong như tôm co ro vì lạnh. Lưu Dĩ đã quên mất, nền đất rất lạnh.

Hắn vươn tay bế xốc Yến Tử lên đi thẳng vào sương phòng mình hướng giường lớn đặt xuống.

Không để cho đám hạ nhân bước vào phòng hắn, Lưu Dĩ cẩn thận kéo chăn đắp lên người Yến Tử. Kiểm tra kĩ lưỡng người kia đã đủ ấm mới an tâm rời đi, phân phó cho hạ nhân không được làm ồn mới trở ra xe ngựa lên đường thượng triều.

Kể từ lúc đó trên dưới tướng phủ cung phụng Triệu tiên sinh hơn cả người của hoàng thất bởi lẽ cho rằng người này quan trọng cho quốc gia đến mức làm càn đến đâu cũng không một tiếng trách phạt từ Quốc Công. Còn được Quốc Công lưu tâm chăm sóc, thật sự dễ khiến người ta nghĩ theo chiều hướng không được mát mẻ a. Nhưng đó chỉ là chuyện về sau.

Đến trưa Lưu Dĩ trở về, lúc hắn mệt mỏi đi thẳng về sương phòng mình, nhìn thấy Sa Hoả, Sa Thuỷ canh giữ ngoài cửa mới nhận ra Tiểu Tử từ lúc hắn đi ngủ đến giờ vẫn chưa dậy.

https://thuviensach.vn

Xem ra rất mệt. Tiểu Tử thật sự rất coi trọng đại hội này.

Lưu Dĩ tính toán đẩy cửa vào phòng thì đằng sau, một giọng nói trầm thấp vang lên:

"Đại phu tướng phủ, Cố Vệ Bắc than kiến Quốc Công. Quốc Công thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Lưu Dĩ chầm chậm quay đầu. Thân thể khi không lại phát ra khí thế cường đại vô hình đáp:

"Bình thân!"

"Tạ Quốc Công!"

Lưu Dĩ đưa mắt quan sát Cố Vệ Bắc đã biệt tăm ba năm không gặp.

Khuôn mặt trắng trẻo như thư sinh, tóc búi cao chỉ lộ ra hai dải tóc trắng ở hai bên mang tai, một thân y phục tím sẫm màu. Xem ra cuộc sống vẫn rất tốt.

"Tại sao đến bây giờ mới chịu đến gặp ta?" Lưu Dĩ đưa đôi mắt thanh u nghi hoặc.

"Tiểu thần chỉ là một đại phu, chỉ biết làm tốt bổn phận của mình. Không đáng làm vướng mắt điện hạ nên không dám xuất hiện." Cố Vệ Bắc bình tĩnh đáp.

Sa Hoả, Sa Thuỷ đứng trước cửa, nghe thấy đoạn đối thoại kia, biết rõ trước đây ba người Lưu Dĩ, Hoắc Sinh, Cố Vệ Bắc thân thiết như thế nào. Nhưng lý do họ trở nên xa cách như bây giờ thì chỉ có người trong cuộc biết. Cuộc nói chuyện kia cũng không ai hiểu được ý ngầm trong đó.

Lưu Dĩ hướng đôi mắt thâm thuý tiếp tục truy hỏi:

https://thuviensach.vn

"Vậy tại sao hôm nay ngươi lại chịu xuất hiện?"

Cố Vệ Bắc không ngần ngại đáp:

"Nghe nói Triệu tiên sinh có chỗ không khoẻ nên tiểu thần muốn đến khám cho ngài ấy."

"Tại sao lại đột nhiên quan tâm hắn như vậy?" Mày lưỡi mác của Lưu Dĩ hơi nhíu.

Cố Vệ Bắc tươi cười đáp:

"Tiên sinh và thần là chỗ quen biết, trước đây thần và tiên sinh sống ở thành Tây An, lớn lên bên nhau nên cũng tạm coi nhau như người thân. Gần đây mới phát hiện tiên sinh vào phủ mới tìm cách tiện bề chăm sóc!"

Lớn lên bên nhau? Coi như người thân? Tiện bề chăm sóc?

Không vui.

Lưu Dĩ khoát tay một cái hướng cửa lớn đẩy vào, chỉ quăng lại một câu:

"Ngự y của bổn vương còn rất nhiều. Ngươi về đi!"

Nói rồi không chờ Cố Vệ Bắc đáp, Lưu Dĩ lạnh lùng đóng cửa chỉ để lại Cố Vệ Bắc ngẩn ngơ đứng ngoài.

Sáng nay nghe hạ nhân tướng phủ bàn tán Quốc Công tự tay giúp Mẫn Mẫn cầm máu hắn đã rất kinh ngạc. Lúc trước dù cho hắn và Hoắc Sinh có thân thiết với Lưu Dĩ đến đâu cũng tuyệt đối không thể chạm vào người Lưu Dĩ dù chỉ là một ngón tay. Ấy vậy mà lại có chuyện giúp Mẫn Mẫn như vậy. Thật khó tin.

Đến khi Cố Vệ Bắc chạy đi tìm Yến Tử khám bệnh thì nghe nói nàng đang ngủ trong phòng Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

Kinh hãi lần hai.

Khi hắn đến Tam Thái viện tìm Yến Tử lại bị Sa Hoả, Sa Thuỷ sống chết chặn đứng đành phải đợi Lưu Dĩ quay về.

Nhưng Cố Vệ Bắc không ngờ Lưu Dĩ lại nhất mực khước từ hắn. Trong đôi mắt kia lại che dấu quá nhiều cảm xúc, tuyệt nhiên Cố Vệ Bắc không đọc ra được điều gì. Có gì đó không đúng ở đây!

Lưu Dĩ đi thẳng vào phòng mình, thấy bóng xám an yên ngủ ngon trên giường ấm. Tấm chăn dày bị nàng đạp văng sang một bên.

Lưu Dĩ xải bước lại gần chăm chú quan sát khuôn mặt hiền lành lúc ngủ của Yến Tử một lúc lại cẩn thận kéo chăn cuộn tròn Tiểu Yến Tử lại, tránh bị nàng lần nữa đạp văng ra.

Lưu Dĩ chỉnh xong chăn thì quay sang trường bào bên cạnh tính toán thay long bào. Lúc hắn cởi hết y phục bên ngoài chỉ còn tiết y thì người bên giường đột nhiên cất giọng:

"Hoắc tướng quân..." Hai mắt Yến Tử vẫn nhắm tịt, hơi thở đều đặn tựa hồ là nói mơ.

Trong mắt Lưu Dĩ lập tức loé lên hàn quang sáng bóng, lãnh khí giá rét ùn ùn kéo tới quay ngoắt trừng mắt nhìn cái người đang ngủ mớ kia.

"Đừng cãi nhau với Sa Hoả. Sa Thuỷ sẽ giận đấy...."

Hàn khí nhanh chóng tan đi. Cái rét tháng chạp nhất thời thối lui không thèm quay đầu. Lưu Dĩ tiếp tục lấy trường bào treo trên giá, ung dung mang vào.

"Tử Du..." Yến Tử tiếp tục mê man.

https://thuviensach.vn

Mày lưỡi mác nhướn cao, đôi mắt thanh u bỗng phát ra tia sáng lạnh lẽo như tinh quang.

"Mua cho tớ thêm một phần gà rán..."

Đôi mắt lãnh đạm tan đi khí lạnh, thay vào đó là một đôi mắt tìm tòi khó hiểu. Tuyệt nhiên không hiểu Tiểu Tử kia đang nói gì. Lưu Dĩ tiếp tục thắt đai lưng. Chỉnh lại trường bào.

"Quốc Công! Lưu Dĩ...."

Bóng bạch kim cứng ngắc như đá, đôi mắt thanh u ngày thường bị thay thế bởi đôi mắt lấp lánh nước, tựa như mặt hồ đang yên ả bị một hòn đá làm cho gợn sóng, con ngươi đen như dấu hàng ngàn tinh tú vào trong đó. Mong chờ.

"Thần rất muốn ngài... Rất muốn được ngài..."

Trái tim Lưu Dĩ đập trễ hơn một nhịp, đôi mắt phượng hoàng lấp lánh âu yếm hướng người đang mê man trên giường chờ đợi. Hắn nuốt khan một cái, tựa hồ cảm thấy cổ khô khốc, Lưu Dĩ dễ dàng nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng lớn, càng lúc càng mạnh. Máu huyết sôi sục chảy ngược trong thân thể. Bàn tay to lớn nắm chặt.

"Muốn được tăng bổng lộc..."

Cái gì? Bổng lộc?

Trái tim đang lơ lửng của Lưu Dĩ như bị dội một gáo nước lạnh.

Hắn đơ như khúc gỗ trừng mắt nhìn Tiểu Tử an yên nói nhăng nói cuội kia. Nhất thời gân xanh chằng chịt hai bên thái dương, nộ khí xung thiên tăng vọt. Thật muốn bóp nát khuôn mặt kia cho hả giận.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ hậm hực xải bước lại gần Tiểu Yến Tử, giận giữ trừng mắt nhìn nàng. Khuôn mặt Tiểu Yến Tử vùi trong chăn ấm, hai má trắng tinh trơn bóng, làn mi dày rũ xuống, cái mũi gặp lạnh ửng đỏ như một con mèo con. Nhất thời khuôn mặt như có bùa phép kia làm nộ khí của Lưu Dĩ tiêu tán đi mất, còn chẳng nhớ nổi vừa rồi vì sao hắn lại nổi giận.

Lưu Dĩ chỉ một ngón tay vào giữa mi tâm Tiểu Tử một cái như quở trách.

Cái người này, đến cả lúc ngủ cũng không để cho người ta yên.

Da thịt tiểu tử như mị hoặc, dễ dàng khiến Lưu Dĩ khi chạm vào rồi lại thấy máu huyết lần nữa sôi sục. Hắn tham lam đưa bàn tay to lớn vuốt ve khuôn mặt luôn xuất hiện trong giấc mơ của hắn mỗi đêm. Càn rỡ nhéo vài cái.

Bên ngoài một giọng nói trầm thấp lại đột nhiên vang lên:

“Bẩm Quốc Công, thần có chuyện gấp cần bẩm báo!”

Giọng Lam Thất thành công dẫn Lưu Dĩ ra khỏi mộng. Hắn như bừng tỉnh, lại nhìn người trên giường đang yên giấc. Lưu Dĩ sực nhận ra, hắn lại làm điều khó hiểu. Cứ mỗi lần gần bên Tiểu Tử, hắn lại xuất hiện những hành vi không kiềm chế. Lý trí và định lực của hắn thật sự không có tác dụng lúc ở gần Tiểu Tử.

Lưu Dĩ biết hắn không thể ở quá gần Tiểu Tử thêm được nữa, nhanh chóng rời đi để lại đồng chí Tiểu Yến Tử má phải sưng húp.

Sa Thủy thấy Lưu Dĩ đi khuất bóng mới chậm rãi đẩy cửa bước vào, hắn thấy má bên phải Tiểu Yến Tử bị đỏ tấy lên, dường như nàng vừa bị người nào đó thô bạo nhéo một cái khiến cho đôi má trơn trắng của nàng ửng đỏ như quả táo, nhưng thủ phạm đã sớm bỏ chạy khỏi hiện trường.

https://thuviensach.vn

Sa Thủy đỡ trán. Nếu như để cho thiên hạ biết được Quốc Công thiên tuế lạnh lùng tàn nhẫn làm ra cái hành vi này thì sẽ nghĩ thế nào đây.

Quả nhiên 'nhân sĩ tình trường mấy ai bình an trở lại'.

Quốc Công ơi Quốc Công, ngài một đời anh minh, tâm tư mẫn tiệp, một bụng mưu kế khiến cho thiên hạ phải quỳ rạp dưới chân lúc này lại thật sự không nhận ra bản thân đã đi sai đường rồi sao?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đại Hội Đệ Nhất Cung Thủ.

Đại hội đệ nhất cung thủ cuối cùng cũng đến.

Đối với Đại Sở mà nói, đây là đại hội lớn nhất trong các đại hội, thu thập các cao thủ cung xạ trên giang hồ được tổ chức năm năm một lần nên rất hoành tráng và được người khắp thiên hạ ngóng mong tới.

Đại hội được chia làm ba ngày.

Ngày thứ nhất là cuộc thi xạ tiễn. Năm mươi người bắn trúng nhiều hồng tâm nhất sẽ được lọt vào vòng đấu, tiếp tục kì chiến ngày thứ hai ngay sau đó.

Ngày thứ hai là cuộc thi săn chim trời. Chỉ có năm người săn được nhiều chim nhất nhanh nhất mới được lọt vào trận chung kết.

Ngày cuối cùng cách ngày thứ hai năm ngày. Cách thức thi do Đô thống Đại nguyên soái Diệp Khiết Lâm chỉ định, sẽ được chính thức công bố vào ngày cuối cùng. Người thắng cuộc sẽ được phong làm thượng quan tam phẩm đội trưởng đội cấm vệ quân cùng mười vạn lạng bạc. Ngoài ra còn được hưởng đặc ân của hoàng thất, nhận được rất nhiều vàng bạc châu báu.

Thành Tây An khi thường đã rất đông đúc nhộn nhịp, nay lại tổ chức Đại hội đệ nhất cung thủ tại trại doanh phía Bắc thành càng khiến cho nơi

https://thuviensach.vn

đây náo nhiệt ồn ã. Tập trung rất nhiều bách tính tứ phương cùng các hảo hán trên giang hồ hội về một phương.

Có ba lý do khiến cho Đại hội được tất thảy chúng nhân trong thiên hạ mong đợi đó là.

Thứ nhất: Số tiền thưởng mọi năm đều rất lớn, năm này con số đã lên đến mười vạn lạng bạc. Chính vì thế chúng bách tính rất muốn xem tận mắt, cao thủ nào có thể đủ bản lĩnh dành được số tiền thưởng kia.

Thứ hai: Phàm là người có thể lọt vào vòng chung kết, dù có dành thắng lợi chung cuộc hay không đều được tuyển thẳng vào hoàng cung làm cấm vệ quân hoặc thị vệ hoàng gia. Bổng lộc và phúc lợi cực kì lớn. Có rất nhiều người dốc hết mấy năm để tập luyện chỉ trông đến ngày hôm nay ra ứng tuyển mong đổi đời.

Thứ ba: Quốc Công Lưu Dĩ lên ngôi đã năm năm. Đóng góp không ít cho thiên hạ xã tắc, mở rộng giao thương, giải quyết nạn đói, đánh tan giặc ngoại bang. Đối với bách tính mà nói ngài như người nhà trời phái xuống trần gian cứu độ chúng sinh. Đại hội này lại là nơi tự do cho bách tính đến xem. Quốc Công lại là người tổ chức đương nhiên sẽ xuất hiện ở đó.

Cơ hội ngàn năm được diện kiến đương kim thiên tử, các con dân đại Sở không khỏi mong ngóng được một lần nhìn thấy dung nhan ngài, được quỳ dưới chân ngài mà cảm tạ.

Chính bởi những lý do đó mà trời vừa tờ mờ sáng, đám người từ tứ phương đã ồ ạt kéo đến trại doanh phía Bắc thành Tây An chen chúc nhau lấp đầy chỗ ngồi. Số lượng khán giả trên khán đài đến xem cuộc thi này đã đông đến độ không thể nào kiểm soát được. So ra còn đông hơn đại hội võ lâm trên giang hồ được tổ chức thường niên. Khiến cho binh lính quản sự hết sức vất vả.

https://thuviensach.vn

Xung quanh khán đài có vài đại phẩm cùng lão lão đi xem còn tranh thủ mang đến nào bánh nào quả, cung cấp lương thực cho khán giả dưới tiết trời lạnh lẽo ngày đông không từ thủ đoạn mà chặt chém giá khiến cho đám binh lính bực bội dàn xếp. La hét dẹp loạn đến tắc tiếng.

Cảnh tượng hết sức lộn xộn, ồn ào náo nhiệt a.

Đến giờ Mão, ở nơi cao nhất của khán đài. Một bóng bạch kim cao lớn xuất hiện, đằng sau là một đám cấm vệ quân cùng thị vệ theo sát. Chúng bách tính ngồi từ xa vừa thấy bóng bạch kim đã yên tĩnh lạ thường, nhất thời không nhìn rõ diện mạo người đó. Chỉ thấy bóng người đó sáng rực như mặt trời. Tựa hồ phát ra một tiết khí đáng sợ không nói thành lời cuồn cuộn trong gió khiến người nhìn từ xa cũng thấy có chút hoảng loạn.

Phía trên lôi đài. Một giọng nói sang sảng vang lên:

"Giám Quốc Công đến!!!" Chúng nhân cả ngàn người có mặt ở đó tất thảy đều lập tức quỳ sạp xuống đất cúi đầu đồng thanh:

"Quốc Công thiên tuế, thiên thiên tuế!"

"Bình thân." Giọng nói không lớn không nhỏ, không nặng không nhẹ điềm nhiên mà uy vũ khiến cho chúng bách tính có chút lạnh gáy.

"Tạ Quốc Công!"

Chúng nhân đồng thời đứng dậy, lại theo sự phân phó của binh lính xung quanh, trật tự ngồi theo sắp xếp, cảnh tượng ồn ã lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là đám bách tính ngồi thành hàng thẳng tắp, ai có phận sự nấy, không dám ngó ngang liếc dọc hay làm ồn. Chúng nhân khuôn mặt ai nấy vàng như nghệ, cực kì nghiêm túc hướng lôi đài chờ đợi. Thao trường số người lên đến hàng vạn vậy mà tuyệt nhiên lại yên tĩnh lạ thường.

https://thuviensach.vn

Ai nấy đều biết hành vi của họ chính bởi vì bị một luồng khí vô hình nào đó từ trên khán đài phát xuống áp chế, tuyệt không dám mở miệng.

Đám binh lính xung quanh vừa nãy khó khăn trấn áp chúng bách tính lộn xộn lại thấy lúc này đám người kia yên tĩnh đến phi thường sau khi bóng dáng Quốc Công vừa xuất hiện, tất thảy chúng binh lính có được một sự cảm thông hết sức sâu sắc.

Bọn họ mỗi ngày đối mặt với bóng dáng bạch kim lạnh lẽo tàn nhẫn, khuôn mặt đến từ địa ngục kia sớm đã giảm phân nửa tuổi thọ. Nay lại có hơn ngàn bách tính cùng họ chịu trận, nhất thời mặt mũi tươi tắn, hoa nở đầy mặt, cực kì phấn khởi. Quả nhiên thấy người gặp họa, trong lòng vui sướng, quên cả đớn đau a.

Phía Tây khán đài, có một nhóm ngườ ngồi im nửa ngày trời không chịu nổi nữa ngứa miệng nói:

"Ta đến đây là muốn được nhìn thấy dung nhan Quốc Công, ngài đứng xa vậy, cao vậy. Chuyến này đi xem như uổng công rồi!" Một lão tiều phu uể oải nói.

"Ngươi nghĩ ngươi có đủ phúc phận để chiêm ngưỡng dung nhan của ngài sao. Được nhìn thấy bóng dáng từ xa là đã phúc lắm rồi" Lão bá bá tóc bạc ngồi đằng sau nói với tới.

Chúng nhân xung quanh gật đầu đồng tình.

"Đúng đấy, tại hạ nghe nhiều người bàn tán về dung nhan ngài ấy. Kẻ thì nói anh tuấn tiêu sái, khí phách toát ra tựa tiên nhân. Kẻ lại nói hung dữ hệt như quỷ Diêm La, không biết..." Tiểu tử ngồi bên cạnh lão bá đành hanh chêm vào.

"Này, cẩn thận cái miệng của ngươi, dám bàn tán về Quốc Công, phải xem ngươi có mấy cái mạng!" Một vệ binh đứng gác gần đó nghe được vội

https://thuviensach.vn

chen vào một câu đe dọa.

Chúng nhân nghe vậy hoảng hốt im bặt, giả bộ nhìn trời nhìn đất như vừa nãy chưa từng nói gì.

Cứ như vậy vài khắc, rốt cục ngồi yên quá buồn chán cuối cùng cũng có người chịu mở miệng:

"Tại hạ nghe nói danh sách một trăm nhân sĩ sẽ thi đấu thay đổi, có một người không tham gia kì thi sơ tuyển mà được đặc cách vào đấy." Tên tiểu tử lắm lời lúc nãy lại bắt đầu buôn dưa lê bán dưa chuột.

Chúng nhân kinh ngạc.

"Là ai lại có bản lĩnh được đặc cách!!!"

"Nghe nói là một thợ rèn!"

"Thợ rèn???"

"Đúng, nghe nói hắn được đích thân Quốc Công đặc cách tham gia kì thi này. Ban đầu tại hạ còn không tin nhưng lúc nãy nhìn thấy danh sách một trăm lẻ một người tại hạ mới tin."

"Còn có chuyện đó sao? Hắn rốt cuộc đã làm gì mà lại hưởng đặc ân này?" Lão tiều phu trố mắt kinh ngạc.

"Tại hạ không rõ, ý chỉ của Quốc Công ai dám truy hỏi chứ."

"Cho dù là được đặc cách. Một trăm người kia là những cung thủ xuất chúng nhất Đại Sở, tên thợ rèn kia sớm muộn cũng sẽ bị loại thôi.” Nam tử mặt chữ điền ngồi bên cạnh tiểu tử kia nói thêm vào.

"Phải đấy. Ta nghĩ hắn có giao tình gì đó với hoàng thất nên mới được đặc cách, những kẻ không có bản lĩnh sớm muộn cũng sẽ rớt đài thôi." Một

https://thuviensach.vn

đại thẩm chen ngang.

"Đúng đấy! Ê tới rồi tới rồi. Một trăm lẻ một cung thủ lên lôi đài rồi!!!"

"Ồ, Vương đại ca của ta kìa, bên đó bên đó" Nam tử mặt điền hãnh diễn chỉ trỏ về phía đám cung thủ.

Chúng nhân xung quanh không ai để ý đến hắn, chỉ một lòng muốn tìm xem cái người được đặc cách kia mặt mũi ra làm sao.

"Cái tên thợ rèn kia đứng ở chỗ nào???"

"Bên kia kìa!" Vệ binh lúc nãy tốt bụng nhắc nhở lại lần nữa lên tiếng: "Lúc nãy ta nghe binh lính nói, tên thợ rèn kia nhỏ con nhất trong đám, mặc y phục xám. Tóc búi cao buộc dải lụa trắng, trên cây cung có đầu kỳ lân. Chính là hắn!"

Vệ binh kia chỉ tay về phía Lôi đài, đứng hàng đầu tiên ngoài cùng là Tiểu Yến Tử hay còn gọi là giám xưởng tiên sinh Triệu Phạm Hoa đang vươn tay căng chân tập vài động tác khởi động.

Chúng nhân không khỏi thất vọng méo mặt.

"Không phải chứ, tưởng đâu phải là hạng tai to mặt lớn nào đó, nhỏ con như vậy sức đâu giương nổi cung. Thật không hiểu nổi cho hắn lên đó làm gì cho xấu đội hình." Tiểu tử lắm lời hừ mũi khinh khỉnh.

"Đúng đấy. Ta dám cá với ngươi hắn sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên. Nếu không tên Hầu Lưu của ta sẽ viết ngược." Nam tử mặt điền lúc nãy bị chúng nhân ngó lơ lại lần nữa lên tiếng.

Tất thảy mọi người đều gật gật đầu đồng ý, bắt đầu yên vị chăm chú trên lôi đài. Từng lượt từng lượt mười cung thủ được gọi tên lên lôi đài ngắm bắn.

https://thuviensach.vn

Một canh giờ sau.

Đám người phía Tây khán đài vừa rồi nhàn tản ngồi trên phiếm chuyện bây giờ lại im bặt. Hai mắt trắng dã, mồ hôi túa đầy hai bên thái dương. Chỉ có xung quanh tiếng người cổ vũ ồn ào. Còn đám người kia chẳng mảy may có động tĩnh.

Lão bá tóc trắng nuốt khan một cái cất tiếng:

"Cái đó, tên tiểu tử nhỏ con tên Triệu Phạm Hoa kia lọt vào vòng trong rồi..."

"Đúng vậy, lọt vào rồi" Đại thẩm đơ mặt, mắt không chớp, mơ màng nói:"Lúc nãy ta không bị hoa mắt chứ."

"Nương tử à, mình nàng hoa mắt còn được không lẽ tất cả người ở đây đều hoa mắt" Vị đại hán ngồi bên cạnh xem ra là tướng công vị đại thẩm kia bình tĩnh đáp.

"Không phải hoa mắt là chúng ta đã quá coi thường tên thợ rèn đó. Động tác của hắn phải nói là..." Lão bá lại lần nữa cất tiếng.

"Nhanh không kịp chớp mắt, chuẩn xác đến từng chi tiết. Có thể bắn xuyên tâm ba tấm bia chỉ bằng một mũi tên với khoảng cách xa như vậy..."Tên tiểu tử lắm lời chen mồm vào.

"Cao thủ! cao thủ!" Lão tiều phu gật gật đầu thán phục.

"Phải, phải, xem ra không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được. Lão Hầu, ngươi viết ngược tên ngươi đi được rồi đấy."

Hầu Lưu ngồi bên cạnh nhất thời ho khan một cái đáp:

"May mắn, tên đó chẳng qua cũng chỉ là may mắn.ta không tin trận tiếp theo hắn lại thắng."

https://thuviensach.vn

"Cũng có thể, thôi về đi mai lại đến xem. Năm nay đột nhiên lại xuất một tên rèn kiếm vô danh, quả nhiên thú vị hơn mọi năm." Lão bá bá tóc trắng từ tốn đứng dậy.

"Đúng đấy, ngài mai phải tới sớm một tí tranh chỗ đẹp mới được." Lão tiều phu vui vẻ bồi thêm.

"Phải, phải. Ta còn phải về làm ruộng. Cáo từ. Mai nhớ giữ chỗ cho ta đấy"

"Vâng. Tiễn lão huynh!" Vị đại hán thi lễ xong lại cùng đại thẩm theo dòng người đông đúc hướng cửa lớn mà đi.

...

Ngày thứ hai của đại hội đệ nhất cung thủ.

Vẫn là đám người hôm qua cùng vị huynh đài vệ binh đứng gác ngồi tụm lại một chỗ. Hôm nay trước mặt họ còn có một bàn gỗ, một thị vệ hắc y khuôn mặt điềm đạm dễ gần, tay cầm đao rộng đang thư thái phẩm trà.

“Hầu huynh đệ, hôm nay huynh đệ còn muốn viết ngược tên nữa không?” Vị lão bá tóc trắng đến đúng giờ đã an vị dễu cợt.

Hầu Lưu kia vẫn dương dương tự đắc quả quyết đáp:

“Tại hạ không tin tên tiểu tử nhỏ con được đặc cách kia có bản lĩnh qua được vòng thứ hai, vòng này không phải kẻ nào cũng có thể qua được, tuyệt không thể dựa vào may mắn. Vương đại ca của tại hạ mới là đệ nhất cao thủ.”

“Vậy sao? Hôm qua ta thấy Vương đại ca của ngươi lại đứng gần cuối bảng cơ mà, hắn mới là may mắn lọt vào mới đúng.” Vị đại thẩm đi cùng đại hán thật thà đáp.

https://thuviensach.vn

“Làm gì có chuyện, Vương đại ca của tại hạ mới là giỏi nhất, chẳng qua hôm trước huynh ấy sức khỏe không được tốt, nên mới...” Hầu Lưu không chịu thua, một mực bảo vệ đại ca suýt rớt khỏi danh sách năm mươi người kia của hắn.

“Đại ca ngươi rốt cục có hơn tên tiểu tử kia không chỉ cần qua vòng đấu này sẽ biết.” Lão bá bá kia vuốt râu tươi cười đáp.

Hầu Lưu kia hai mắt lóe tinh quang quả quyết lần nữa.

“Nếu tiểu tử kia có thể vào được chung kết, Hầu Lưu ta sẽ bái hắn làm sư phụ!!!”

Chúng nhân lắc đầu thở dài. Hôm qua đã tận mắt chứng kiến tiểu tử kia một mũi tên xuyên ba hồng tâm, làm gì có ai may mắn đến vậy, lại không chịu chấp nhận đại ca hắn thua kém một tiểu tử được đặc cách. Trần đời đúng là lắm kẻ ngu si.

“Đến rồi, đến rồi, ta thấy Triệu Phạm Hoa rồi!” Lão bá tóc trắng từ hôm qua đã có ấn tượng rất tốt với Tiểu Yến Tử, trong lòng luôn thầm cổ vũ cho nàng kêu lên.

“Đâu, đâu?” Đám người xung quanh vươn dài cổ mỏi mắt tìm kiếm.

“Kia kìa, đang đứng bên cạnh hai hắc y cao lớn, trước mặt là một vị quân sĩ mang áo giáp.” Tiểu tử lắm mồm đi theo lão bá chỉ trỏ giữa lôi đài.

“Trời đất thiên địa ơi, mọi người nhìn mà xem, vị quân sĩ mặc áo giáp kia là tiên nữ giáng trần hay yêu nhân vậy. Đẹp! Quá đẹp, từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên ta thấy một nàng tiên xinh đẹp đến vậy.” Đại thẩm đang ngồi trên ghế bỗng nhiên đứng phắt dậy hết lời cảm thán.

“Nương tử à!” Vị đại hán thở dài đáp: “Người ta thân cao bảy thước, mày râu đầy đặn, đường đường là một nam nhân. Nàng tiên ở đâu ra...

https://thuviensach.vn

Nhưng mà là một nam tử hán lại xinh đẹp như vậy, quả nhiên lão tử ta lần đầu nhìn thấy. Hầu huynh đệ ngươi thấy thế nào...Hầu huynh đệ!!!”

Chúng nhân đồng thời đưa mắt nhìn qua Hầu Lưu, thấy hắn hai mắt gắn chặt vào ‘tiên nữ’ kia, khóe môi chầm chậm chảy ra chất dịch lỏng gớm ghiếc. miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Mỹ nhân, mỹ nhân... nàng ơi. Ta muốn nàng...”

“Phụt!!!”

Thị vệ mặt điềm đạm đang ngồi phẩm trà gần đó nghe Hầu Lưu chép miệng thì không nhịn được phun ra một ngụm trà.

Vệ binh đứng cạnh hoảng hốt:

“Hạ Chí đại nhân, ngài đây là???”

Hạ Chí khóe môi giật giật điên cuồng, hai vai run run, tựa hồ như đang nén cười. Hắn nuốt trận cười sắp phun ra khỏi miệng kia xuống, khóe môi run run nín nhịn đáp.

“Không sao, Hoắc tướng quân của chúng ta lại có thêm một cái đuôi nam tử nữa rồi. Phận làm thuộc hạ như ta lại phải giúp ngài ấy dọn rác. Lần này phải đòi ít phí tổn trừ tà mới được. Ha Ha” Nói rồi ôm bụng cười lớn.

“???”

Vệ binh ngu mặt đứng đó. Tuyệt không hiểu Hạ Chí đang muốn nói gì.

Bên kia lôi đài Hoắc Sinh sau khi dặn dò hết lời với đồng chí Tiểu Yến Tử thì cùng Sa Hỏa, Sa Thủy nhanh chóng rời đi, tránh chỗ cho các cung thủ diễn tập.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Tiểu Yến Tử đang kiểm tra cung thì từ sau lưng một giọng nói như mơ như ảo theo gió lạnh truyền tới:

“Ta biết ngươi!”

Tiểu Yến Tử giật mình đánh thót vội vã quay đầu, sau lưng nàng là bốn mươi chín người lọt vào vòng trong đang chăm chú tập luyện. Tuyệt nhiên không có ai có biểu hiện khác thường. Không lẽ nàng nghe lầm. Nhưng rõ ràng tiếng nói như thoảng bên tai, rất gần cũng rất xa. Tiểu Yến Tử mơ hồ ngắm nghía cây cung, cẩn thận dò xét tứ phía.

Nhưng lại lần nữa Tiểu Yến Tử cảm giác đang có một ánh mắc sắc lạnh đầy tà khí cắm vào ót mình. Sống lưng lạnh lẽo, Yến Tử hốt hoảng ngó ngang ngó dọc run rẩy. Tất cả mọi người xung quanh, tuyệt đều không có gì bất thường, dường như chỉ mình nàng là cảm thấy không ổn.

Cái...Cài này sao cảm giác giống như chính mình đang bị người khác xem như thú mồi đi săn vầy nè. Thật đáng sợ, rốt cuộc ai đang nhìn ta với ánh mắt sát thủ như vậy. Ta chỉ là bách tính hiền lành lương thiện, có làm gì gây tội đâu. Hỏng, không lẽ ta nợ tiền ai đó, với trí nhớ não cá vàng của ta sớm đã quên mất nên bây giờ có kẻ thấy ta ngóng tới mười vạn lạng bạc mới tính đòi nợ. Mà không phải, ngoài nợ Ôn gia mười lạng, Sa Thủy năm mươi lạng, Hạ Chí ba mươi lạng, một số quân sĩ mười lạng thì một người năng nổ trong công tác, có ý thức tiết kiệm, phấn đấu không ngừng nghỉ như ta sao có thể để cho chủ nợ làm ra ánh mắt sát khí như vậy được. Là ảo giác, ảo giác thôi.

Tiểu Yến Tử tự trấn an trong lòng, bàn tay vẫn không ngừng run rẩy.

Đối với vẻ mặt kỳ lạ của Yến Tử, bóng bạch kim cao cao tại thượng ngồi trên kia từ ngày thi đấu đầu tiên chưa từng rời mắt khỏi bóng xám nhỏ thoạt nhiên dễ dàng nhận ra điều bất thường, chân mày người đó khẽ nhíu.

Dường như cảm nhận được điều gì đó không ổn.

https://thuviensach.vn

Phái trên lôi đài, quản công bắt đầu cất tiếng:

“Cảnh Lăng, Triệu Phạm Hoa, Tề Lôi, Lý Thiên Trạch, Hầu Vương lên lôi đài!!!”

Tiểu Yến Tử vừa nghe gọi tên đã để chuyện lúc nãy ra sau đầu sốc lại tinh thần lên lôi đài nghênh chiến.

Năm người được gọi tên ung dung xải bước lên lôi đài.

Năm người kia vừa yên vị, chim trời trong lồng đồng thời được sổ ra. Tiểu Yến Tử cùng bốn người kia nhất tề giương cung nhắm bắn nhanh nhất có thể trước khi chim trời kịp chạy loạn.

Giữa không trung chim trời đen đặc lấm chấm bay, gió mây không ngừng xoay chuyển, cung tiễn lao đi như gió, bất chấp mọi vật cản đường cắm phập vào chim trời khiến chúng rơi lả chả xuống đất hệt như lá rụng cuối thu.

Số mũi tên của Tiểu Yến Tử cùng Cảnh Lăng, Tề Lôi bắn hạ đều ngang ngang nhau, hai người còn lại không thể nhắm trúng dù là một con, biết rằng không thể bắt kịp với tốc độ của ba người kia nhanh chóng bỏ cuộc.

Tiểu Yến Tử vẫn nghiêm túc lấy thêm cung tiễn, nàng chỉ cần một con nữa sẽ nghiễm nhiên trở thành cung thủ hạ được nhiều chim trời nhất.

Lúc Tiểu Yến Tử sắp sửa ngắm bắn. Một làn gió nhẹ đột nhiên thoảng qua, đưa theo một mùi hương dịu nhẹ. Mùi hương thoang thoảng như dược liệu quấn lấy Tiểu Yến Tử, mùi hương kia vừa đến mũi, Tiểu Yến Tử bỗng nhiên thấy hai mắt hoa lên, tay đang giương cung đột ngột run rẩy không hiểu lý do.

Mũi tên theo phản xạ bắn ra đi trật hướng, hững hờ bay giữa không trung rồi rơi xuống đất. Tiểu Yến Tử cảm thấy vạn vật xung quanh bỗng

https://thuviensach.vn

nhiên quay cuồng, tay chân run rẩy, mồ hôi thi nhau rơi xuống. Đến khi mùi hương kia bay đi mất, đầu óc nàng mới minh mẫn trở lại. Nàng mệt mỏi ngồi thụp xuống đất vuốt mồ hôi.

Bóng bạch kim cùng bóng đỏ mặt sa sầm trên khán đài đứng phắt dậy, trừng mắt về phía lôi đài. Thoạt nhiên loạt biểu hiện vừa rồi đã chứng minh người trên lôi đài có vấn đề.

“Cảnh Lăng, Tề Lôi, Triệu Phạm Hoa. Qua!!!”

Xung quanh là tiếng bách tính hò reo tán thưởng. Tiểu Yến Tử thẫn thờ đi về phía khán đài tìm một chỗ ngồi.

Sa Hỏa, Sa Thủy nhanh chóng chạy đến bên nàng, Sa Thủy hớn hở bắt đầu bài ca rắm thối:

“Tiên sinh quả nhiên tài hoa hơn người, có thể hạ được nhiều chim trời như vậy, đúng là làm Thủy hết lòng ngưỡng mộ, ngay cả cấm vệ quân cũng không làm được. Nếu có được một ngày...Tiên sinh!!!”

Tiểu Yến Tử không nói không rằng ngồi im như tượng, khuôn mặt đăm chiêu không cảm xúc, đôi môi khi thường đỏ hồng lại bợt bạt khó hiểu, chốc sau nàng vô hồn đứng dậy rời khỏi khán thành ồn ã, một mạch hướng tướng phủ mà đi.

Sa Hỏa, Sa Thủy nhíu mày nhìn nhau, thoáng chừng biết được sắp có chuyện không lành xảy ra.

Yến Tử vừa ra đến cửa đã bị một bóng đỏ chụp lại:

“Tiểu Tử, ngươi có ổn không?”

Hoắc Sinh lo lắng đưa tay sờ trán Tiểu Yến Tử, thấy nhiệt độ bình thường, lại đặt hai ngón tay lên mạch Yến Tử tính toán bắt mạch.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh Yến Tử vội vàng thụt tay lại trưng ra bộ mặt tươi cười ôn hòa đáp:

“Hoắc tướng quân, tại hạ rất khỏe, tại hạ còn có công chuyện trong người, cáo từ trước!”

Nói rồi quay lưng bỏ đi, để lại bóng đỏ tuấn tú thẳng tắp đứng đó, môi mỏng run rẩy. Hai mắt vô hồn nhìn bóng Yến Tử đi khuất.

Hạ Chí đứng bên kia đường ung dung đi tới đập tay lên vai Hoắc Sinh ôn nhu hỏi:

“Hoắc tướng quân, Triệu tiên sinh chỉ chào từ biệt, sao ngài lại sững sờ như vậy?”

Hoắc Sinh run rẩy đáp:

“Tiểu Tử đã xảy ra chuyện gì đó, hắn đang muốn dấu ta!”

“Làm sao ngài biết?”

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh trắng chợt, hai tay siết chặt.

“Tiểu Tử... Chưa bao giờ cười với ta...” Giọng nói trầm thấp pha chút run rẩy.

Hạ Chí thoáng sững sờ, hắn nhìn bóng người nhỏ nhắn cùng hai thị vệ thân cận đã biến mất cuối con đường. Thường ngày Triệu tiên sinh kia lúc nào cũng quạu cọ với Hoắc Sinh, còn thường xuyên cãi nhau, mặc dù giữa họ tình cảm rất tốt nhưng Triệu tiên sinh kia đối với Hoắc Sinh cách giao tiếp có chút khác người, rất yêu quý nhưng lại chưa từng ôn hòa với Hoắc Sinh, lúc nãy lại tươi cười niềm nở như vậy chắc chắn có chỗ không hợp lý. Biểu hiện khác thường này sớm đã bị Hoắc Sinh nhìn ra. Nếu đã làm ra bộ mặt đó hiển nhiên đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Những chuyện sau đó đã cho thấy dự cảm của Hoắc Sinh là hoàn toàn chính xác.

Tiểu Yến Tử về đến tướng phủ, một mạch hướng thẳng đến viện đại phu, phân phó cho Sa Hỏa, Sa Thủy đứng ngoài canh cửa, một mình nàng vào tìm Cố Vệ Bắc. Vừa nhìn thấy Tiểu Yến Tử đẩy cửa đi vào, Cố Vệ Bắc không dấu nổi ngạc nhiên hỏi:

“Mẫn Mẫn, không phải muội đang thi đấu sao?”

Tiểu Yến Tử gật đầu đáp: “Muội thi xong rồi!”

“Xong rồi? Nhanh vậy sao?”

Tiểu Yến Tử ngồi xuống cạnh bàn, hai mắt thả lỏng đưa tay ra trước mặt Cố Vệ Bắc nói:

“Bắt mạch dùm muội!”

Cố Vệ Bắc thoáng ngạc nhiên, bây giờ hắn mới để ý sắc mặt Yến Tử không tốt, sắc môi bợt bạt, hai mắt đỏ âu. Mồ hôi rịn xuống hai bên thái dương, bàn tay không ai chạm lại cơ hồ run rẩy. Hắn vội vàng đặt tay lên mạch Yến tử bắt đầu chẩn mạch.

Cố Vệ Bắc càng bắt kĩ mạch, mặt hắn càng lúc càng tái nhợt. Dần dần đã như cắt không còn giọt máu, bàn tay run run, hai mắt trắng dã, cơ hồ miệng lưỡi khô khốc, trong lòng không dấu nổi đau đớn:

“Mẫn Mẫn, muội....”

Tiểu Yến Tử như đã lường trước được tình huống này, nàng cười nhẹ buông một câu:

https://thuviensach.vn

“Muội trúng độc! Đúng không?”

“Muội biết?” Cố Vệ Bắc lại lần nữa kinh hãi.

“Thân thể của muội, sao muội lại không biết” Tiểu Yến Tử đứng dậy, tự mình châm trà uống một ngụm vừa nói vừa cười, nụ cười không tinh nghịch vui vẻ như ngày thường mà có chút buồn bã: “Gần đây mỗi đêm muội đều không ngủ được, lại thường xuyên đau đầu hoa mắt, còn bị chảy máu mũi, thần trí càng lúc càng suy giảm, móng tay lại bị thẫm màu, hôm nay vừa ngửi thấy hương dược liệu đã không chịu nổi. Vì vậy muội đoán mình bị hạ độc”

Cố Vệ Bắc không dấu nổi kinh ngạc. Triệu Mẫn mà hắn biết không phải nữ tử tinh tường y học, cũng chỉ là một tiểu thư thế gia đơn thuần, không có được tâm tư mẫn tiệp như bây giờ. Không lẽ mới chỉ ba năm không gặp. Triệu gia sụp đổ khiến Mẫn Mẫn đã biến thành con người khác nhanh như vậy sao?

Tiểu Yến Tử nhìn biểu hiện Cố Vệ Bắc chỉ cười trừ. Trước đây nàng vẫn luôn muốn trở thành bác sĩ nên đã học rất nhiều. Chỉ tiếc đến lúc thi vì Tử Du gặp tai nạn nên nàng phải chăm sóc không kịp đi thi, số tiền học ở đó lại dồn vào chữa trị cho Tử Du, lúc đó Tiểu Yến Tử lại được tuyển thẳng vào học viện nghệ thuật nên nàng sớm đã gác lại ước mơ đó. Bởi nàng đam mê y học, nên những biểu hiện bất thường của thân thể sớm đã bị nàng phát giác. Bây giờ mới chắc chắn.

“Vệ Bắc, muội là bị hạ độc gì?”

Cố Vệ Bắc như sực tỉnh, vội trở lại dáng vẻ của Cố đại phu, khuôn mặt hắn thực sự bình tĩnh, chỉ có hai bên thái dương mồ hôi nhỏ giọt, bàn tay run run siết chặt:

“Muội bị hạ Âm Quỳ!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Âm Độc Uy Hiếp Mạng Yến Tử.

Bóng tím Cố Vệ Bắc vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc, chỉ có đôi tay run rẩy, ánh mắt có chút rung động.

"Âm quỳ là cổ độc đến từ Cao Ly nhằm mục đích điều khiển tâm trí người khác theo ý chí kẻ hạ độc. Đây không phải độc thức thời, trong vòng một tháng bị hạ âm quỳ nếu không uống giải dược, đến hạn một tháng sẽ lập tức mất hết lý trí, bị người đó điều khiển, lúc đó không thể nào giải được nữa."

Tiểu Yến Tử ung dung phẩm trà như đang nhàn tản chuyện ngoài đường nói:

"Không giải được sớm muộn muội cũng sẽ chết đúng không?"

Cố Vệ Bắc giật thót, đương không thể ngờ cái người họ Triệu kia có thể bình thản nói chuyện sống chết của mình bằng bộ mặt đó.

"Muội...không sợ sao?"

Tiểu Yến Tử từ tốn đáp:

"Con người sớm muộn rồi cũng phải chết, muội chỉ là đi sớm một đoạn thôi!"

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc thở dài, Mẫn Mẫn dịu dàng yếu ớt từ lúc nào đã trở nên mạnh mẽ kiên cường như vậy. Nàng không sợ. Nhưng hắn sợ. Lẽ nào nàng chưa từng nghĩ đến hắn sao?

"May mắn là muội kịp thời phát hiện ra. Còn bảy ngày nữa là tròn tháng, ta vẫn có thể giải kịp."

Tiểu Yến Tử hờ hững gật đầu. Đối với chuyện sống chết nàng vốn không sợ hãi. Kiếp này của nàng nếu có thể dành được mười vạn lạng kia trả nợ cho Triệu gia, chữa bệnh cho đai ca, nàng cũng không có gì lưu luyến hơn. Dù sao sống hai kiếp, kiếp nào nàng cũng đơn độc như vậy.

Bỗng nhiên trong đầu nàng xẹt qua bóng dáng bạch kim nào đó. Tim Yến Tử đột nhiên đập mạnh, da đầu tê rần, máu huyết trào ngược, thoáng chốc nàng cảm nhận thân thể run lên, nàng vội vã chỉnh đốn lại ý thức. Bình tĩnh thở đều, nuốt cảm xúc lúc nãy xuống. Tại sao giữa lúc sống chết này nàng lại nghĩ đến Lưu Dĩ? Không lẽ cái cảm giác sống chết đảo lộn khi đứng trước mặt hắn ảnh hưởng đến nàng nặng như vậy. Không được rồi. Cứ như vậy nàng sẽ chết trước khi độc kịp phát tác mất.

Cố Vệ Bắc như sực nhớ ra điều gì vội hỏi:

"Kẻ hạ độc chắc chắn là người Cao Ly, muốn điều khiển muội viết ra công thức rèn kiếm, lấy bí mật quân doanh. Mẫn Mẫn, muội có phát hiện âm quỳ xuất hiện từ đâu không?"

Tiểu Yến Tử nhanh chóng bỏ suy nghĩ lúc nãy về Lưu Dĩ ra sau đầu, nàng đăm chiêu một lúc. Khuôn mặt lãnh đạm khác hẳn ngày thường nghi hoặc:

"Nếu muốn hạ độc, hung thủ sẽ phải hạ trực tiếp vào đồ ăn thức uống hằng ngày của muội, nhưng mọi thứ trước khi muội chạm vào đều đã được Sa Hoả, Sa Thuỷ nếm qua, tại sao lại chỉ có muội trúng độc?"

https://thuviensach.vn

"Chuyện này..."Cố Vệ Bắc giải thích: "Âm quỳ là loại độc rất khó phát hiện. Nếu như dùng với số lượng nhỏ như nêm nếm thì không đủ ngấm vào huyết tuỷ, hai thị vệ kia chỉ làm việc kiểm tra độc tức thời, vì vậy mà không hề hấn gì"

Tiểu Yến Tử "Ồ" một tiếng. Thật may chỉ có một mình nàng trúng độc. Lỡ hai người kia có bề gì, gia sản của Yến Tử sao đền nổi. Nàng còn nợ ngập đầu kia kìa.

"Mẫn Mẫn, muội có nghi ngờ ai không?"

Tiểu Yến Tử ngẫm ngẫm một lúc mới đáp:

"Những người trực tiếp động vào thức ăn nước uống của muội chỉ có thể gói gọn trong mười người. Đám người đó muốn hạ thủ nhưng xung quanh muội vốn không có kẽ hở nên mới dùng hạ sách này!"

Cố Vệ Bắc mặt sa sầm, con ngươi đen thoáng nét kinh ngạc.

Hắn không ngờ được Mẫn Mẫn nhu mì an phận của hắn bây giờ lại mang một thân phận khác, tâm tư khác, sớm đã biết có kẻ gần bên hạ độc mà vẫn điềm nhiên như không có gì xảy ra như vậy.

Là nàng thật sự không sợ hay là cố tình che dấu nỗi sợ hãi bằng khuôn mặt tinh nghịch đó.

Cố Vệ Bắc hướng tủ thuốc lấy ra vài viên dược đưa cho Yến Tử.

"Đây là Hồng đan, có công dụng ngắt âm quỳ tiếp tục ngấm vào cơ thể, bây giờ chúng ta không biết kẻ hạ độc là ai, chỉ có thể tạm thời ngăn chặn hắn tiếp tục hạ dược"

"Tạm thời!!! Vậy phải làm sao muội mới có thể giải được độc tố này?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử thoáng xẹt qua chút hoảng sợ nhưng rất nhanh đã kịp thu lại. Nhưng loạt biểu hiện kia không qua được mắt Cố Vệ Bắc. Nàng đang sợ. Cố Vệ Bắc cuối cùng cũng thấy được nàng sợ hãi, hắn thật sự không muốn nàng trước mặt hắn lại giả vờ điềm tĩnh.

Hắn mỉm cười xoa đầu Yến Tử trấn an:

"Chỉ cần tìm ra tên Cao Ly hạ độc và có được cổ trùng nhất định ta sẽ luyện ra giải dược cho muội."

Tiểu Yến Tử nghe nhắc tới cổ trùng liền thụt cổ len lén nhìn Cố Vệ Bắc lí nhí:

"Cổ trùng nghe nói rất quý, chi phí có lẽ rất đắt, muội dạo này túi tiền có hơi khó khăn nên..."

Cố Vệ Bắc cười khổ.

"Mẫn Mẫn à, muội bây giờ là người thân duy nhất của ta. Dù có phải bán hết gia sản. Cố Vệ Bắc ta nhất định sẽ cứu muội!"

Tiểu Yến Tử nghe vậy lập tức hai mắt sáng như đèn pha, nhu thuận đứng dậy cúi mình thi lễ đúng điệu bộ khuê các:

"Ơn này của Cố đại ca, Triệu Mẫn dù có chết cũng không bao giờ quên!"

Cố Vệ Bắc mỉm cười, hai dải tóc trắng phất phơ buồn bã:

"Chỉ cần Mẫn Mẫn khoẻ mạnh, sống tốt. Việc gì ta cũng có thể làm."

Nói rồi vươn tay ra áp sát vào người Yến Tử tính toán vòng tay ôm lấy.

Tiểu Yến Tử nhất thời không nghĩ đến Cố Vệ Bắc sẽ làm ra hành động như vậy, lại nghĩ đến người này có thể sẽ phá sản nếu tìm mua cổ trùng nên

https://thuviensach.vn

đành ngậm đắng đứng im như tượng để mặc Cố Vệ Bắc quấn lấy nàng áp vào lòng ngực.

"Rầm!!!"

Cánh cửa phòng thuốc bung ra mang theo khí lạnh phương bắc cùng lãnh khí tàn khốc như lốc xoáy đập vào hai bóng người một xám một tím đang vây lấy nhau trong phòng.

Bóng bạch kim cao lớn, hai mắt long sòng sọc hệt như quỷ Diêm La, giọng nói lạnh lẽo gầm gừ hệt như sói hoang:

"Các ngươi đang làm gì???"

Tiểu Yến Tử giật thót vội đẩy Cố Vệ Bắc ra. Cố Vệ Bắc bị Tiểu Yến Tử phũ phàng đẩy sang một bên chỉ biết đơ mặt đứng nhìn.

Hàn khí xung quanh Lưu Dĩ vừa thấy hai người kia tách rời mới giảm đi một ít. Nhưng cũng chỉ có một ít, hàn khí lan toả vẫn tàn khốc đến nỗi khiến vạn vật gần như đóng băng.Khiến bạn Yến Tử nhà ta lệ rơi đầy mặt, hoảng hốt cực độ a.

Yến Tử vội vã xua tay giải thích theo bản năng:

"Quốc, Quốc Công, chúng thần là đồng hương quê nhà, đã lâu không gặp nên mới ôm xã giao...."

Nói rồi Tiểu Yến Tử cắn môi một cái.

Phì phì, ôm xã giao gì chứ, nghe tục quá đi.

"Vui vẻ quá nhỉ!" Giọng nói của Lưu Dĩ trầm thấp nhưng tràn đầy nộ khí, hệt như tiếng quỷ thét ra từ địa ngủ. Vô cùng, vô cùng đáng sợ khiến cho bạn tiên sinh nào đó mồ hôi túa loạn xạ ngầu, chân tay bủn rủn. Thiếu nước muốn tan luôn vào không khí bay đi cho rồi.

https://thuviensach.vn

"Không, không vui vẻ gì đâu ạ!" Yến Tử vuốt mồ hôi, lại liếc thấy vẻ mặt không vui của Cố Vệ Bắc chỉ biết cười gượng, lại nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc đáng sợ của Lưu Dĩ cuối cùng phun ra một câu: "Chỉ là giao tình giữa hai huynh đệ thần quá lớn, nhất thời không biết dùng ngôn ngữ biểu đạt nên mới...."

Khoan đã, nàng và Cố Vệ Bắc ôm nhau tại sao phải giải thích với Lưu Dĩ. Mà với tình hình hiện tại thì nam nhân ôm nam nhân có gì không được. Chậc, nhưng cảnh tượng này nhìn thế nào cũng giống chi tiết cảnh 'bắt gian tại giường' trong phim truyền hình, nàng là người vợ hồng hạnh vượt tường bị ông chồng phát hiện. Lúc này đang dùng lời nói dối bao biện xoa dịu trượng phu ăn dấm chua.

Bậy bậy, nàng có nằm mơ cũng không bao giờ dám nghĩ đến Quốc Công thiên tuế ăn dấm chua vì mình đâu. Không bao giờ có khả năng đó.

Lưu Dĩ thẳng tắp đứng đó, khuôn mặt nghiêm túc không biểu đạt cảm xúc, xải bước về phía Yến Tử tính toán kéo nàng đi.

Cố Vệ Bắc thấy vậy nhanh chân lên tiếng chặn đứng bước chân Lưu Dĩ ôm quyền:

"Bẩm Quốc Công, thần có chuyện muốn bẩm báo!"

Bóng bạch kim khựng lại, đôi mắt thanh u liếc nhìn Cố Vệ Bắc đầy tà khí.

Cố Vệ Bắc quay mặt sang Tiểu Yến Tử nhu thuận cười nói:

"Triệu tiên sinh, có thể ra ngoài một chút được không?"

Tiểu Yến Tử mặt mũi trắng bệch cứng ngắc, tuyệt nhiên bị khí lạnh của Lưu Dĩ làm cho đóng băng tự khi nào. Câu nói của Cố Vệ Bắc như đấng cứu thế, là cơ hội ngàn năm có một thoát khỏi trận địa này, Yến Tử, tài nữ

https://thuviensach.vn

hiện đại mặc dù đã lạc đến thời kì đồ đá này mấy năm nhưng vẫn hết sức thức thời, nắm bắt rất nhanh tư duy lãnh đạo cùng đồng nghiệp vội bắt lấy cơ hội thoát khỏi miệng hổ, nàng nhanh miệng gật đầu cười xoà:

"Vâng, vâng, xin mời cứ tự nhiên!" Lại hướng Lưu Dĩ ôm quyền: “Thần cáo lui!”

Nói rồi tông cửa mà chạy như lửa cháy sau mông. Như ngàn kẻ địch đang truy sát, vắt chân lên cổ mà chạy té khói.

Sa Hoả, Sa Thuỷ nãy giờ từ khi thấy Lưu Dĩ hùng hổ đạp cửa xông vào chỉ lấp ló sau cửa xem kịch vui, mừng rỡ khi thấy chủ nhân gặp họa.

Đúng là chủ nhân thích gây chuyện, ngày nào cũng có kịch hay để xem, cuộc sống này thật là thú vị.

Lúc này thấy Yến Tử đâm đầu chạy lại thất thểu vì kịch hay còn chưa đến hồi gay cấn chỉ biết tiếc nuối vội vã đuổi theo để lại bóng tím và bạch kim đơn độc.

Lưu Dĩ chờ cho bóng xám nhỏ đi khuất mới rời mắt, chầm chậm ngồi xuống bàn trà trầm giọng:

"Triệu Phạm Hoa có chuyện gì lại chạy đến đây?"

Cố Vệ Bắc đứng cạnh bàn trà, đầu hơi cúi thấp giọng:

"Quốc Công, phải chăng ngài biết trong tướng phủ có nội gián mới đến đây?"

"Làm sao ngươi biết?" Lưu Dĩ vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc, điềm tĩnh như không có chuyện gì, đôi mắt thanh u thâm thúy quan sát cảm xúc trên mặt Cố Vệ Bắc lúc này.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc dường như rất giỏi che dấu cảm xúc trước mặt Lưu Dĩ, vẻ mặt thản nhiên như đang nhàn tản chuyện nhà. Không có chút sợ hãi trước tiết khí mạnh mẽ của Lưu Dĩ. Là hắn thật sự không sợ. Hay đã quá quen với tiết khí kia đến mức miễn dịch.

"Quốc Công, có phải ngài coi Triệu Phạm Hoa là quân cờ trong tay để tìm ra nội gián?"

Bóng bạch kim khẽ động, đôi con ngươi đen bị phủ bởi một lớp tà khí:

"Bổn vương xem hắn là gì, không đến lượt ngươi truy hỏi!"

Cố Vệ Bắc siết chặt tay, hai mắt cương nghị nhìn thẳng vào đôi mắt thanh u lạnh lẽo kia gằn giọng:

"Quốc Công, không lẽ ngài định biến Triệu Phạm Hoa giống như Tấn Vương. Làm con mồi dụ Tề Vương vào tròng rồi một mẻ dẫm chết. Triệu Phạm Hoa chỉ là một bách tính bình thường, sao ngài lại...."

Hai mắt Lưu Dĩ lập tức loé lên sát khí, thân ảnh mờ ảo xé gió lao tới, áp bàn tay cứng cáp to lớn, dùng nội lực siết lấy cổ Cố Vệ Bắc gầm giọng:

"Cố Vệ Bắc, đừng tưởng bổn vương từng coi ngươi là bằng hữu thì ngươi muối lộng ngôn vọng động như thế nào cũng được. Bổn vương làm gì, đến lượt một đại phu như ngươi suy xét sao!!!"

Cố Vệ Bắc bị siết chặt lấy, khó thở cào cấu vùng vẫy ra khỏi kình lực của Lưu Dĩ nhưng vô ích, khuôn mặt hắn từ đỏ dần dần tím tái, miệng khô khốc, hai mắt trắng dã, hô hấp khó khăn cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng nói:

"Phạm Hoa...trúng...trúng độc...."

https://thuviensach.vn

Bàn tay Lưu Dĩ lập tức buông lỏng, bất quá chỉ cần siết mạnh lên thêm một chút Cố Vệ Bắc đã đi đời nhà mà.

Sát khí trong mắt Lưu Dĩ bỗng chốc biến thành tảng băng lạnh, con ngươi thập phần rung động gấp giọng:

"Ngươi nói cái gì?"

Cố Vệ Bắc ôm lấy cổ ho sặc sụa, hít lấy hít để không khí. Hắn thật sự đã quên mất sự tàn nhẫn của Lưu Dĩ, lớn mật truy vấn Lưu Dĩ, vừa rồi dạo một vòng quỷ môn quan, thật sự đã đứng từ xa nhìn thấy bóng dáng Diêm Vương. Cố Vệ Bắc từ từ cảm nhận nhịp tim trở về trạng thái bình thường mới khó khăn đáp:

"Triệu Phạm Hoa bị hạ cổ độc. Dạo gần đây sức khỏe đã yếu đi rất nhiều. Nếu như ngài không phải muốn hắn dụ nội gián ra khỏi hang. Sẽ không để hắn đến đây, chịu bị người ta đầu độc thành ra như vậy!"

Lời nói vừa kết thúc, thân thể Lưu Dĩ bất động. Trong đầu hắn bắt đầu hồi tưởng về những lúc Tiểu Tử mệt mỏi ngủ gật, chảy máu mũi, không ăn không uống, lại chớp mắt đã gầy đi một vòng.

Lưu Dĩ bỗng cảm thấy khó thở. Không! Là không thể thở được, lòng hắn lạnh đi, lồng ngực siết chặt.Trái tim như bị ngàn mũi đao đâm chém.

Bóng bạch kim bị một tầng mây đen ôm lấy, cô độc, tang thương. Khuôn mặt vô cảm nén cảm xúc suýt chút nữa bật ra ngoài nhưng chút lý trí cuối cùng đã giúp hắn giữ lại bộ dáng ngày thường.

"Độc ở đâu? Là độc gì? Đã đến mức nào rồi? " Chất giọng trầm thấp đặt ra một loạt câu hỏi. Thoảng qua nỗi sợ hãi không tên.

Sợ hãi? Không thể nào. Lưu Dĩ từ khi sinh ra đến bây giờ kể cả khi bị đe dọa đến tính mạng, cuộc đời của hắn không hề biết hai chữ sợ hãi viết như

https://thuviensach.vn

thế nào. Lúc này chỉ là đang nói về chuyện Tiểu Tử trúng độc. Tại sao hắn lại hoảng sợ đến vậy.

Cố Vệ Bắc xem xét câu hỏi của Lưu Dĩ, hắn kết luận được Lưu Dĩ tuyệt không có ý định biến Mẫn Mẫn thành quân bài như hắn nghĩ.

Cố Vệ Bắc an tâm thu lại được bộ dáng nghiêm túc nói:

"Là Âm quỳ, hạ trực tiếp vào thức ăn hằng ngày của Phạm Hoa cũng đã được gần một tháng, là độc điều khiển lý trí. Trong vòng bảy ngày tới nếu không giải kịp sẽ bị kẻ khác khống chế, sớm sẽ tiêu vong. Độc này dù có là đũa bạc cũng khó lòng phát hiện ra vì vậy mới có chuyện hạ độc lâu dài lại không bị ai phát hiện ra."

"Làm sao để giải độc?" Giọng bạch kim có chút lạc đi.

Cố Vệ Bắc như cảm nhận được điều gì không ổn vội ngước mắt nhìn Lưu Dĩ, khuôn mặt hắn vẫn vậy, rất nghiêm túc, không cảm xúc, không thấy điều gì là không ổn. Dường như Cố Vệ Bắc nghe nhầm. Hắn thật sự nhầm hay mặt nạ da người kia quá hoàn hảo, không thể biểu hiện dù là chút sắc độ.

"Chỉ cần bắt được tên Cao Ly hạ độc, dùng máu của hắn nuôi mười cổ trùng luyện dược, độc tố sẽ nhanh chóng được hoá giải!"

Lưu Dĩ không đáp, hắn đứng dậy thẳng một đường hướng cửa mà đi, bóng bạch kim cao lớn không biết từ lúc nào mang theo sát khí lướt đi. Mỗi bước chân đều vững như bàn thạch, đầy tức giận cũng không kém phần bi thương. Bóng dáng Lưu Dĩ bị gió lạnh cuốn lấy, mập mờ xa khuất.

Cố Vệ Bắc bước ra ngoài sảnh nhìn lên mái nhà nói với lên:

"Hoắc tướng quân, không còn ai nữa, xuống đây đi!"

https://thuviensach.vn

Bóng áo đỏ phất phơ cùng gió nhẹ nhàng đáp xuống.

Cố Vệ Bắc từ lúc bị Lưu Dĩ đạp cửa xông vào đã vô tình nhìn thấy bóng đỏ quen thuộc đồng thời xuất hiện nhưng lại chốc lát biến mất. Với khinh công quỷ dị của Hoắc Sinh và thâm tình mười năm bằng hữu Cố Vệ Bắc dễ dàng đoán được Hoắc Sinh là ngồi trên mái nhà nghe lén.

"Không ngờ đường đường là tướng quân đại sở lại có hành vi nghe lén bất nhã như vậy." Cố Vệ Bắc hừ mũi.

Hoắc Sinh dường như không để lời nói khích bác kia vào tai. Bóng đỏ đơn độc, thẳng bách như tùng, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt mơ hồ không đáy. Bàn tay siết chặt đến lộ từng đốt xương trắng:

"Có thật Chỉ cần tìm ra nội gián Cao ly có thể giải được độc của Tiểu Tử?"

Cố Vệ Bắc vẻ mặt ngưng trọng chậm rãi gật đầu.

"Đúng vậy, âm quỳ được luyện ra từ máu kẻ hạ độc hắn mới có được khả năng điều khiển lý trí người khác. Máu của hắn cũng đồng thời là thuốc dẫn, có thể biến thành giải dược."

Hoắc Sinh hai mắt đỏ âu ngập tràn sát khí, siết chặt bảo kiếm trong tay, bóng đỏ vô hình phát ra nộ khí xung thiên gầm gừ:

"Dù cho phải đào ba tấc đất phủ tướng, ta cũng sẽ tìm ra tên nội gián dám hạ độc ngay dưới mí mắt ta. Muốn điều khiển Tiểu Tử, phải xem hắn có bao nhiêu cái mạng!"

Lời nói vừa dứt, bóng đỏ cũng đã biến mất nhanh không kịp chớp mắt.

Cố Vệ Bắc thẫn thờ nhìn bóng Hoắc Sinh đi khuất, thì thầm với gió:

https://thuviensach.vn

"Cũng đã lâu lắm rồi, ba người chúng ta cùng toàn tâm làm một việc." Nói rồi xoay lưng hướng phòng thuốc bước vào.

Cánh cửa vừa khép lại, bóng tím của Cố Vệ Bắc cầm một cuốn sách ra, lật đến một trang ở giữa.

Phía trên cùng có viết về một loại độc tên Âm quỳ, phía dưới trong phần giải dược có ghi:

Âm quỳ là độc dược điều khiển tâm trí. Sau một tháng bị hạ độc, người bị hạ âm quỳ sẽ bị kẻ hạ độc điều khiển lý trí, mười ngày sau sẽ lập tức tử vong.

Người trúng âm quỳ để giải dược phải dùng máu kẻ hạ độc nuôi mười cổ trùng quý mới có thể luyện ra giải được.

Trong quá trình giải độc, nếu để tâm tình lao lực quá độ, không tiết chế được cảm xúc sẽ lập tức tẩu hoả nhập ma. Hậu quả khôn lường.Cố Vệ Bắc gấp cuốn sách lại, tự mình lẩm nhẩm: "Hy vọng Mẫn Mẫn không để tâm tình lao lực, như vậy mới có thể bảo toàn mạng sống!"

Bên ngoài gió đông gào thét, một bông tuyết trắng lập lờ phủ xuống trên nền đất lạnh rồi nhanh chóng tan đi.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kích Dược Hé Lộ Chân Tâm.

Còn ba ngày nữa, trận chung kết của Đại hội đệ nhất cung thủ sẽ được diễn ra.

Tiểu Yến Tử, một trong năm cung thủ xuất sắc nhất sẽ tham gia trận chung kết kia vẫn đang ngủ say như chết sau khi uống hai viên Hồng đan do Cố Vệ Bắc đưa.

Từ lúc uống dược, Yến Tử mơ màng leo lên giường rồi hai mắt nhắm tịt, ngủ liên tiếp hai ngày không biết trời đất, sớm tối gì để bù cho những ngày trước mất ngủ. Ngủ say đến độ không biết được phủ tướng hai ngày liên tiếp đã xảy ra những chuyện kinh thiên động địa.

Số là ngay sau khi vòng loại đại hội đệ nhất cung thủ kết thúc, phủ tướng lập tức bị bao vây.

Cấm vệ quân cùng binh lính hoàng gia đào hết ba tấc đất lùng sục hết hang cùng ngõ hẹp trong phủ đại tướng quân những kẻ có khả năng hạ độc thủ ngay trong phủ tướng quy về thiên lao.

Đặc biệt người trong xưởng rèn cùng nhà ăn thuộc diện tình nghi hàng đầu có thể trực tiếp tiếp xúc với đồ ăn thức uống của Triệu tiên sinh được ưu đãi vào một phòng giam riêng được tặng hẳn hai nhục hình siêu cấp đáng sợ. Sau hai ngày tra khảo dùng nghiêm hình, kết quả sang ngày thứ ba cũng đã tìm ra nội gián.

https://thuviensach.vn

Kẻ thường xuyên hạ dược vào trà của Tiểu Yến Tử chính là Cảnh Dạ, tiểu đội phó xưởng rèn, cánh tay trái đắc lực của Tiểu Yến Tử. Hắn chính là sứ thần từng qua lại các nước nội chiến cầu thân. Nay giả dạng một thợ rèn đột nhập trực tiếp vào tướng phủ. Sau khi biết Đại Sở có được một người rèn ra được kiếm thượng hạng đã nhiều lần hạ thủ nhưng đều thất bại. Đành ngấm ngầm hạ Âm quỳ vào trong trà từng ngày từng ngày thấm độc mà bị điều khiển rồi chết. Hắn tuyệt không ngờ đến chỉ còn vài ngày nữa kế hoạch sẽ thành công lại bị phát hiện.

Ngay khi Lưu Dĩ chủ động lùng sục tướng phủ, Cảnh Dạ đã kịp hủy hết độc dược nhưng hắn không ngờ đến Lưu Dĩ trực tiếp lấy máu của từng người thử nghiệm cổ trùng.

Bởi tính chất của âm quỳ phải dùng máu của kẻ hạ độc luyện nên, vì vậy ngay khi tiếp xúc, cổ trùng sẽ dễ dàng nhận ra được ai mới là người hạ âm quỳ.

Ngay khi phát hiện ra Cảnh Dạ chính là kẻ hạ Âm quỳ, khỏi phải nói Lưu Dĩ nộ khí xung thiên suýt nữa mất hết lý trí mà xuống tay hạ sát hắn. May mắn lúc đó có Hoắc Sinh tướng quân ngăn cản, chỉ sợ khi Cảnh Dạ chết lại không có máu nuôi cổ trùng luyện giải dược. Cho nên Lưu Dĩ đành nín nhịn, tàn nhẫn trực tiếp cắt đứt gân tay gân chân của Cảnh Dạ khiến hắn chỉ còn nửa cái mạng nằm bất động, ngày ngày còn bị lấy máu nuôi cổ trùng.

Sau khi trực tiếp tận mắt thấy Cố Vệ Bắc luyện dược cho Tiểu Tử ngày ngày ngủ say như chết uống. Thấy sắc mặt Tiểu Tử dần trở nên hồng hào khởi sắc, Lưu Dĩ mới an tâm vào cung thượng triều.

Sau hai ngày náo động phủ tướng truy lùng nội gián, Lưu Dĩ còn tóm được vài tên nội gián đến từ Tề Quốc cùng Yên Quốc, hành động truy lùng này đã gióng lên một hồi chuông cảnh báo, Sở Quốc đang trực tiếp thách thức các quốc gia lân cận tiếp nhận chiến tranh. Khiến cho chúng quần thần

https://thuviensach.vn

như ngồi trên chảo lửa, đứng ngồi không yên, chỉ sợ một ngày các quốc gia liên minh áp chế Sở quốc, lúc đó hối còn không kịp.

Lưu Dĩ cả ngày bận rộn trong cung giải quyết các tấu sớ nhiều đến ngập đầu, phía Nam nước Sở lại đang bị lũ lụt, bách tính lầm than, muôn dân kêu khổ, Lưu Dĩ cả ngày cùng chúng quần thần bàn bạc đối sách về giải quyết vấn nạn, bận đến không kịp thở.

Đại điện hoàng cung.

Lưu Dĩ ngồi trên long sàn rộng lớn trong đại điện, trước mặt là tấu chương chất cao như núi, đôi mắt đỏ âu vì nhiều đêm không ngủ, hắn ngồi tựa vào long sàn, day day thái dương, mệt mỏi thở ra.

Bên cạnh là Lâm công công đang châm trà cho hắn. Phía trước điện, bóng hắc y thị vệ tiến vào, cung kính thi lễ:

“Bẩm Quốc Công, Triệu tiên sinh sau khi uống giải dược đã tỉnh lại, thần sắc chuyển biến rất nhanh. Cố đại phu nói chỉ cần tiếp tục uống dược trong bốn ngày nữa, độc sẽ tan hết!”

Lưu Dĩ nghe Lam Thất bẩm báo xong, chầm chậm gật đầu. Nỗi sợ hãi vô hình nào đó trong lòng hắn kể từ lúc bắt được kẻ hạ độc chỉ vơi đi một ít, khi còn chưa giải được độc cho Tiểu Tử, hắn còn chưa thực an tâm.

Lam Thất hướng mắt đến bàn trà đang được Lâm công công pha, hắn như sực nhớ ra điều gì, mặt mày tái xanh, chân tay bắt đầu luống cuống, định mở miệng mấy lần nhưng bị ánh mắt uy hiếp của Lâm công công chỉ đành mím môi im bặt.

Tất nhiên hành động bất thường kia không quả nổi mắt Lưu Dĩ, hắn chầm chậm đưa trà lên miệng tiếp tục phê duyệt tấu chương trầm giọng:

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì?”

Lam Thất giật thót, lại hướng mắt đến Lâm công công đang đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn hắn. Lâm công công chầm chậm lấy ra từ tay áo một miếng ngọc bội sáng bóng hình phượng hoàng đẹp mắt, vừa thấy ngọc bội Lam Thất vã mồ hôi vội ôm quyền cúi mặt:

“Bẩm Quốc Công, Hoắc đại tướng quân nói hôm nay muốn mời ngài tham gia bữa tiệc gia đình mừng thọ lão thái thái, hy vọng Quốc Công có thể về sớm cùng tham gia.”

Lưu Dĩ chầm chậm hớp một ngụm trà nuốt xuống đáp:

“Được rồi, lui ra đi!”

Lam Thất cắn môi thở dài rồi lững thững ôm quyền rời đi.

Bên ngoài điện. Bóng một người đàn bà trung niên da dẻ hồng thuận, thập phần xuân sắc, trên đầu lấp lánh trang sức vàng bạc chói lóa, y phục vàng nổi bật với những đường thêu tỉ mỉ đẹp đẽ. Điệu bộ khoan thai, bước đi nhẹ nhàng nhìn về phía đại điện thấp giọng:

“Đã an bài thỏa đáng hết chưa?”

Phía sau lưng bóng vàng đó là một nam nhân trung tuổi gầy còm, thân y phục công công cúi thấp người trịnh trọng:

“Bẩm thái hậu, mọi sự đã được Lâm công công sắp xếp, Lệ tiểu thư cũng đã soạn sửa xong, đang chờ ở phía sau đại điện”

Người đàn bà được xưng là Thái Hậu chậm rãi dãn ra một nụ cười gật đầu:

“Tốt!” Lại hướng về phía đại điện đang sáng đèn kia nói: “Ta không tin đứa con này của ta có thể kháng cự lại ham muốn của bản thân. Hôm nay

https://thuviensach.vn

không thể để hắn lập phi, không biết khi nào ai gia mới có được phúc bế thế tử trên tay. Lưu Dĩ, là con ép ai gia đến bước đường này. Đừng trách ai gia."

Nói rồi phất áo rời đi. Bóng vàng nhanh chóng tiến về cung Thừa Càng rồi biến mất.

Bên trong đại điện, Lưu Dĩ buông thõng tấu chương trên tay xuống, bỗng dưng hắn cảm thấy nóng. Rõ ràng bây giờ đang là tháng mười một lạnh giá, bên ngoài gió bấc gào thét, vài ngày trước còn có tuyết đầu mùa rơi làm đóng băng cả hồ nước, tại sao lúc này lại nóng như vậy được.

Lâm công công đứng bên cạnh, thấy Lưu Dĩ bắt đầu kéo vạt áo hở ra vùng ngực rộng rãi vững chắc vì nóng thì cất tiếng:

"Quốc Công có lẽ đã mệt, người cũng hai ngày rồi chưa chợp mắt, chúng nô tài đã sắp xếp giường cho người, hay là người ngủ đi một lát."

Lưu Dĩ thấy đầu nặng trịch, thân thể lại nóng dần lên, cơ hồ phát hiện sức khỏe đang không tốt, chậm rãi gật đầu:

"Được!"

Lưu Dĩ theo Lâm công công vào sương phòng, hắn hạ lệnh tất cả lui xuống rồi tự mình cởi trường bào ra, chỉ còn tiết y trắng nằm lên giường.

Vừa nằm xuống, đầu óc Lưu Dĩ bắt đầu mơ hồ, hơi thở nóng dần lên, tay chân từ lúc nào đã rịn ra chút mồ hôi.

Hắn nóng nảy cởi phắt cả tiết y quăng sang một bên, cả thân thể trần truồng nằm trên giường lớn liên tục đổ mồ hôi lạnh. Máu huyết trong người hắn bỗng nhiên sôi sục, dục vọng từ đâu trào dâng đến tận óc.

https://thuviensach.vn

Hắn bắt đầu phát hiện thân thể có chút kì lạ. Thường ngày định lực hắn rất tốt, sao bây giờ lại nổi lên ham muốn.

Lưu Dĩ không kịp nghĩ thêm điều gì nữa, hắn bắt đầu mông lung trong ảo mộng. Tim hắn nóng hỏi, bỗng nhiên lúc này hắn thực nhớ Tiểu Tử, tim hắn càng nóng, hình ảnh tiểu tử trong đầu càng rõ nét.

Mỗi ngày chỉ cần không nhìn thấy tiểu tử hắn đều theo bản năng mà nhớ đến, thật thắc mắc tiểu tử đang làm gì. Nhưng bây giờ, hơn lúc nào hết hắn nhớ Tiểu Tử đến quay cuồng điên dại. Mồ hôi bắt đầu rịn xuống hai thái dương, mày lưỡi mác nhĩu chặt, môi mỏng mấp máy:

“Phạm Hoa, Phạm Hoa...”

Chất giọng trầm thấp lại đậm dục tình, trong đầu hắn là hình ảnh Tiểu Tử tràn ngập, lại nhớ đến Tiểu Tử đang bị trúng độc, tim hắn lại đau thắt.

Nhưng cơn đau đó nhanh chóng qua đi, thay vào đó là hình ảnh Tiểu Tử cười, khuôn mặt hạnh phúc của Tiểu Tử khi gảy đàn, giọng ca tựa thiên thần của Tiểu Tử vang lên bên tai khiến hắn vừa nhớ da diết vừa khốn khổ, thật muốn Tiểu Tử xuất hiện, ôm lấy Tiểu Tử mà yêu thương.

Bỗng nhiên Lưu Dĩ cảm nhận được phía cuối giường có bóng người, hắn khẽ khàng mở mắt. Khắp sương phòng bóng đêm bủa vây, chỉ có một ngọn nến leo lắt gần khung cửa sổ như sắp bị thổi tắt, thân ảnh mập mờ của người đó hiện ra, khuôn mặt mờ ảo của người đó biến thành Tiểu Tử. Lưu Dĩ khóe môi cong lên, hắn không nhớ nổi đây là đâu, đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Tử đã mừng rõ gọi tên:

“Phạm Hoa, lại đây với bổn vương!”

Người đó tiến lại gần Lưu Dĩ, thân thể chỉ khoác tiết y đỏ mỏng manh lộ từng đường cong cơ thể mà Lưu Dĩ đang mất đi lý trí không thể nhìn rõ.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ điềm nhiêm cầm lấy tay người đó kéo xuống áp vào lồng ngực siết chặt thầm thì:

“Bổn vương rất nhớ ngươi.”

“Thiếp cũng vậy” Chất giọng nữ tử nhẹ bẫng, ngọt ngào rất giống Tiểu Yến Tử khiến cho tim Lưu Dĩ như trống trận đập rộn rang.

Hắn gồng người xoay một vòng khiến người đó ngay ngắn nằm dưới thân. Lưu Dĩ dùng nửa thân dưới mình kẹp chặt hai chân người đó, một mực đè xuống.

Động tác tay của Lưu Dĩ cực kì nhanh nhẹn, hắn nhanh chóng tháo phắt tiết y của người đó ra lộ ra một đôi gò bồng đảo trắng tròn mịn màng.

Lưu Dĩ nhìn chằm chằm vào đôi ngực tròn trịa kia, cho dù hắn đang bị nuốt mất ý thức cũng vẫn kịp nhận ra, thân thể người dưới thân là thân thể nữ tử. Người hắn một mực nhớ đến lại là một nam nhân. Có lý nào Tiểu Tử hắn mong nhớ lại đột nhiên biến thành nữ tử.

Lưu Dĩ dùng chút lí trí cuối cùng cảm nhận được mùi hương trên cơ thể kia không phải mùi hoa đỗ quyên quen thuộc. Hắn gắng gượng nhìn rõ khuôn mặt người bị hắn đè dưới thân giữa màn đêm tối đen như mực.

Một nữ tử lạ mặt.

Lưu Dĩ như sực tỉnh, áp chế dục vọng đang cuộn trào trong cơ thể ngồi phắt dậy, bước xuống giường, tuốt Thượng phương bảo kiếm ra khỏi vỏ kề sát cổ nữ tử kia, ánh mắt đỏ âu rung động gần như mất đi lý trí lạnh lùng quát:

“Ngươi là ai?”

https://thuviensach.vn

Nữ tử xinh đẹp xích lõa dưới ánh nến mập mờ chấn kinh thụt về phía cuối giường sợ hãi.

“Quốc Công, thần...thần thiếp!”

Nữ tử kia nhanh nhẹn vung tay một cái, một mùi hương nồng sộc thẳng vào mặt Lưu Dĩ, thân thể đang bị khống chế của hắn không nhanh nhẹn như thường tuyệt không kịp tránh.

Lưu Dĩ cảm nhận cơ thể nóng như thiêu như đốt, tay chân run rẩy, thượng phương trong tay rơi ‘keng’ xuống.

Cả thân thể Lưu Dĩ đổ ầm xuống đất mềm nhũn, hai mắt nhắm tịt, tựa hồ đã mất đi ý thức.

Nữ tử kia nhẹ nhàng xuống giường, khó khăn đỡ lấy thân thể cao lớn nóng bỏng kia lên giường.

Nữ tử cơ thể đẹp tuyệt trần, làn da trắng hồng nõn nà ma sát vào cơ thể cường tráng của Lưu Dĩ, rất nhanh khiến thân thể đang nóng rực của Lưu Dĩ động tình. Kình lực của Lưu Dĩ lại không thể khống chế, hắn đau đáu nhắm tịt mắt, không biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì, trong đầu chỉ có hình ảnh Tiểu Tử ngập tràn, lần nữa mê man trong dục vọng. Hắn vô thức cảm nhận thân thể mềm mại của ai đó đang trượt trên da thịt hắn.

Lưu Dĩ cố gắng mở mắt, đầu óc mụ mị của hắn không thể nhìn rõ thân ảnh của người đang hôn từng đoạn thịt trên người hắn. Vật cứng bên dưới hắn nhanh chóng ngẩng đầu.

Đôi môi kia chậm rãi trượt xuống dưới thân hắn, thân thể nóng bóng kia chuẩn bị đưa vật cứng của hắn vì chịu đựng mà đã tím tái vào thân thể.

Lưu Dĩ sực nhớ đến nữ tử lạ mặt lúc nãy không phải Tiểu Tử, hắn dùng chút sức lực lý trí cuối cùng một cước đá văng nữ tử kia sang một bên, tàn

https://thuviensach.vn

nhẫn hét lên:

“Cút!!!”

Nữ tử kia bị đá văng, cả người đập mạnh xuống sàn, đau đớn nằm đó không dám ngẩng đầu dậy, tuyệt không ngờ sắp đạt được mục đích lại bị đá đi như vậy.

Lưu Dĩ gắng gượng ngồi dậy, hắn tuyệt nhiên vừa nhớ ra từ lúc uống trà do Lâm công công pha, cơ thể đã bắt đầu có biểu hiện bất thường, rất nhanh đã đoán được điều gì đã xảy ra với hắn.

Mồ hôi tràn khắp cơ thể Lưu Dĩ, hai mắt hắn đỏ âu lờ đờ khoác tiết y vào người, chậm rãi bám vào thành tường đi ra ngoài:

“Người đâu! Người đâu!”

Nghe tiếng gọi lạnh lẽo của Lưu Dĩ, đám công công cùng Lam Thất đứng bên ngoài vội vã đẩy cửa vào.

Trong sương phòng của Lưu Dĩ là nữ tử xích lõa đang nằm úp mặt giữa đất bất động, Lưu Dĩ hai mắt rực đỏ, thân thể cường tráng lại mềm nhũn bám vào tường thở gấp.

Lam Thất vội vàng chạy tới định đỡ lấy nhưng bị Lưu Dĩ đẩy qua một bên. Ngay cả lúc hắn mệt, cũng không muốn bất kì ai chạm vào.

“Mau chuẩn bị kiệu, bổn vương muốn hồi tướng phủ”

Lam Thất cùng chúng công công chấn kinh lại vội vội vàng vàng cho người chuẩn bị xe ngựa.

Lam Thất đảo mắt một vòng đã biết chuyện gì vừa xảy ra. Sáng nay khi vào cung hắn đã nhìn thấy đám nữ tử to nhỏ với thái hậu, lại thấy Lâm công công chuẩn bị Mai hoa tán, thuốc kích dụng cực mạnh bên thái y đưa qua,

https://thuviensach.vn

Lam Thất tính toán bẩm báo cho Lưu Dĩ nhưng đã sớm bị Lâm công công phát hiện hết mực dùng Thái hậu đe dọa chỉ biết ngậm mồm. Thái hậu không an phận trực tiếp hạ dược vào con trai mình để hắn tự nguyện dung nạp nữ nhân lập phi. Thật là không lường trước hậu quả.

Thật không may Lưu Dĩ dù bị hạ dược, trước mặt là nữ tử xinh đẹp thân thể xích lõa cũng tuyệt nhiên không động vào lại một mực rời khỏi đã cho thấy, kể cả khi hắn mất hết lý trí vẫn hoàn toàn nắm bắt được, trận thế hôm nay là của Thái hậu sắp đặt. Phải nhanh chóng rời khỏi cung tránh trúng kế của Thái hậu.

Lam Thất lại nhìn nữ tử đang nằm sấp bên kia, chậm rãi lấy một tấm vải đăp lên, phân phó cho hạ nhân đưa nàng ta rời khỏi, tránh làm bẩn mắt Lưu Dĩ, hắn lại nổi đóa chém chết thì oan một mạng.

Lam Thất vội vã cho xe ngựa vào thẳng đại điện. Lưu Dĩ khó khăn ngồi vào kiệu, hắn tựa đầu vào thành kiệu, trong đầu bóng dáng Tiểu Tử vẫn tràn ngập. Hắn không biết lý do tại sao lúc bị hạ thuốc kích dục, hắn lại nhớ Tiểu Tử đến như vậy. Nhớ đến độ chỉ muốn tìm đến Tiểu Tử, để Tiểu Tử dưới thân mà hầu hạ.

Lưu Dĩ cắn môi một cái, đôi mắt khép hờ mệt mỏi, môi mỏng thở gấp chầm chậm lộ ra một nụ cười khổ.

Lúc này hắn mới nhận ra.

Thì ra từ lúc nào hắn đã thật tâm nghi Tiểu Tử, hắn đã luôn tương tư, thương nhớ Tiểu Tử đến cuồng dại dù cho Tiểu Tử là nam nhân.

Lúc này đây Lưu Dĩ chỉ muốn nhanh chóng về đến phủ, được ôm lấy Tiểu Tử thỏa nỗi nhớ mong. Lại sực nhớ ra hắn đang bị thuốc khống chế, chỉ sợ sẽ làm đau Tiểu Tử đang bị trúng độc.

Hắn siết chặt tay hạ lệnh: “Dừng!”

https://thuviensach.vn

Lam Thất hướng xe ngựa ôm quyền.

“Quốc Công có gì phân phó!”

Bên trong giọng nói trầm thấp vọng ra.

“Dừng ở đây được rồi, ta muốn ngủ.”

Chúng nhân bên ngoài ngu mặt nhìn nhau, lại nhìn tứ phía màn đem đen như mực, gió bấc gào thét, đêm đông hiu quạnh đơn độc quét qua con đường vắng tanh lặng ngắt. Chúng nhân nhất thời rùng mình một cái ớn lạnh.

Đêm nay Quốc Công thiên tuế ngủ lang ngoài đường.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thái Hậu Lộ Rõ Thiên Uy.

Tiểu Yến Tử sáng sớm mở mắt ra, đã cảm thấy máu huyết dồi dào, cực kì sung sức. Nhìn bầu trời âm u vì lạnh cũng cảm thấy hưng phấn như nhìn thấy nắng trong. Chỉ sau bốn ngày ăn ngủ uống giải dược, sức khỏe của nàng không những tốt dần lên mà còn có khả năng mập lên theo cấp số nhân.

Số là bốn ngày liên tiếp Tiểu Yến Tử nằm trong phòng dưỡng độc bị hai hắc y thị vệ từ khi biết chủ nhân bị trúng độc thì mặt đen hơn đít nồi, ngày ngày dính chặt hơn sam hầu hạ đến tận miệng, chỉ sợ lỡ may tiên sinh họ Triệu kia có mệnh hệ gì, hai cái mạng họ cũng không đỡ nổi thiên uy của vị đương kim Quốc Công nào đó.

Hai thị vệ kia dính như sam thì một người có bóng dáng như Dương Quá của Long cô cô, cựu ngự y đại phu Cố Vệ Bắc cùng thiên hạ đệ nhất phong lưu ôn nhu nho nhã văn võ song toàn Hoắc Sinh tướng quân dính như cao da chó, một tấc không rời Tiểu Yến Tử khiến nàng sinh hoạt nữ tử có chút bất tiện a. Rất may Cố Vệ Bắc biết thân phận nàng hết lần này đến lần khác khéo léo giúp nàng giải quyết chuyện nữ nhi.

Tuy rằng cảm nhận thân thể dường như khỏe lên, không còn mất ngủ hay chảy máu mũi như lúc trước nhưng độc dược trong người Yến Tử cần thêm hai ngày tiếp tục uống giải dược mới hoàn toàn giải trừ hết độc tính.

https://thuviensach.vn

Trong khi ngày mai trận chung kết đại hội đệ nhất cung thủ diễn ra thì Yến Tử vẫn chỉ vừa mới thức giấc, thật là hết sức quan ngại a.

Tiểu Yến Tử cuối cùng ngủ đến chán chê, sáng nay quyết định dậy sớm châm trà cho Lưu Dĩ rồi sang xưởng phân phó cho A Nô làm việc, sau đó tìm chỗ luyện cung chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Nhưng nàng cùng Sa Hỏa, Sa Thủy vừa đến Tam Thái viện đã thấy đám thị vệ thường xuyên đi theo Lưu Dĩ ai nấy mặt trắng bệch, môi tím tái như trúng độc, run cầm cập cứng ngắc như đá đã biết có sự chẳng lành vừa xảy ra.

Sa Thủy túm lấy Lam Thất đang đông cứng, hỏi:

“Lam thị vệ, ngươi mới từ tuyết chui lên sao, sao mới sáng sớm đã đông thành thế này rồi???”

Lam Thất nheo nheo mũi hắt hơi một cái, lại khịt khịt mũi đáp:

“Ngươi thử đứng ngoài đường cả đêm xem có đông thành tuyết hay không!!!”

Tiểu Yến Tử khó hiểu nhăn trán:

“Lam Thất huynh, không phải huynh trước giờ đều theo Quốc Công sao, sao lại đứng ngoài đường cả đêm được”

Lam Thất hít nước mũi sắp chảy xuống đáp:

“Chuyện này, tiên sinh... thật ra... Cả đêm qua Quốc Công ngủ ngoài đường.”

“Cái gì!!!” Tiểu Yến Tử, Sa Hỏa, Sa Thủy trố mắt kinh hãi, có phải vừa rồi nghe lầm không.

https://thuviensach.vn

Quốc Công là ai, lại có thể ngủ ngoài đường giữa trời đông giá rét này hay sao!!! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đến độ thân thể vàng ngọc kia phải phủ giá ngoài đường.

Tiểu Yến Tử nheo mắt thò đầu nhìn vào sương phòng đang đóng chặt cửa của Lưu Dĩ, lại thấy đám cấm vệ quân cùng Ôn gia đen mặt đứng ngoài, tựa hồ lời nói của Lam Thất là thật, không có nửa lời dối tra. Nàng hướng Ôn gia dò hỏi:

“Ôn gia, bây giờ đã là giờ nào rồi, sao Quốc Công còn ngủ, không lẽ vì đêm qua ngủ ngoài trời mà cảm mạo mất rồi???”

Ôn gia thở dài đánh thượt, mắt già nhăn nheo bất lực đáp:

“Quốc Công không ngủ, ngài chỉ là đang....tắm”

“Tắm???” Yến Tử kinh ngạc lặp lại.

Ừ thì tắm sáng rất tốt, nhưng giữa trời đông giá rét ai lại tắm lâu đến như vậy, nhất là người rất chú trọng thời gian như Lưu Dĩ làm gì có lý đó. Chỉ còn chưa đầy một canh giờ nữa sẽ đến giờ thượng triều vậy mà hắn vẫn đang tắm. Không lẽ hắn định cúp triều, đình công nghỉ việc. Không thể nào, hắn là lãnh đạo tối cao của Sở Quốc, đâu phải nhân công đâu mà làm những việc đó.

Tiểu Yến Tử nghĩ nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra điều gì, chỉ ngu mặt đứng đó.

Ôn gia phân phó cho đám hạ nhân chuẩn bị thêm nước nóng lại thấy bản mặt tò mò khó hiểu của Yến Tử chỉ bồi thêm câu nữa:

“Quốc Công đã tắm năm lần trong sáng nay!”

“Năm lần???” Yến Tử hét lên khó tin.

https://thuviensach.vn

Không phải chứ, bệnh khiến phích của Lưu Dĩ không lẽ lại tái phát. Khoan đã, mọi khi hắn dù có muốn sạch sẽ đến đâu cũng chỉ tắm cùng lắm hai lần, lần này lại đến năm lần. Rốt cuộc cái gì đã chạm vào người hắn khiến hắn ghê tởm đến độ ngâm mình tắm rửa đến tận năm lần vẫn không thỏa mãn.

Yến Tử đa nghi vèo một cái đến trước mặt Lam Thất, thị vệ thân tín nhất của Lưu Dĩ, một trăm phần trăm biết được mọi sự xảy ra xung quanh Lưu Dĩ, là đài phát thanh tự do, bộ trưởng bộ nội vụ, nắm bắt tâm tư lãnh đạo nhanh nhất với tốc độ ánh sáng, có thể nhiều năm cùng Lưu Dĩ phân ưu tuyệt là đối tượng đáng tin nhất trong số những người đáng tin.

Yến Tử rút trong ngực ra một chiếc khăn tay thêu hoa đỗ quyên có khắc chữ Triệu do nàng tự thêu hàng thật giá thật chính hãng đã đánh dấu bản quyền cẩn thận giúp Lam Thất lau nước mũi.

Hành động này khiến Sa Hỏa, Sa Thủy hết sức quan ngại, lo cho tính mạng đang bị đe dọa của Lam Thất, hai người vội vã đứng chắn trước mặt Lam Thất che đi tầm nhìn của người nào đó đang tắm trong kia có thể đẩy cửa ra bất cứ lúc nào.

Hành vi kỳ lạ kia của Sa Hỏa, Sa Thủy không lọt nổi vào mắt Yến Tử, nàng bày ra bộ dáng nịnh nọt dò hỏi:

“Lam huynh, không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì khiến Quốc Công thành ra như vậy.”

Lam Thất bị hành động dỗ ngọt của Yến Tử làm cho luống cuống, vội lùi một bước giữ lấy khăn tay tự mình lau nước mũi đáp.

“Tạ tiên sinh lưu tâm Lam mỗ! Quốc Công chỉ là mấy ngày liền không ăn không ngủ, mệt mỏi quá độ cho nên....”

https://thuviensach.vn

Tiểu yến Tử nghe câu trả lời hết sức không thỏa đáng kia, trong lòng tự nhủ bạn khuyển trung này sẽ một mực che dấu sự thật khiến Lưu Dĩ ngâm mình lâu như vậy, sống chết không nói ra, hắn có thể khiến Lưu Dĩ tin tưởng như vậy tuyệt không phải người dễ moi được thông tin.

Tiểu Yến Tử thực tò mò, rốt cuộc nam nhân kia đã xảy ra chuyện gì. Nàng len lét chạy đến cạnh cửa thập thò, áp tai vào sát cửa nghe ngóng. Bởi tính chất đặc thù về thân phận của nàng. Hành vi cả gan này của Yến Tử thoạt không một ai ngăn cản. Còn ai ở đó không biết người họ Triệu này đặc biệt được Quốc Công của họ dung túng như thế nào.

“Kẹt!”

Cánh cửa nhẹ bung ra, Tiểu Yến Tử đứng sát mép cửa thành công bị cánh cửa kẹp làm đôi, chôn vùi không thấy người. Bóng nam nhân cao lớn bước ra khỏi cửa, một thân khoác trường bào bạch kim mang theo làn khói từ hơi nước mập mờ lan tỏa, khuôn mặt mệt mỏi hơi xanh, đôi mắt đỏ âu vì không ngủ vẫn phát ra tia u lạnh, nhìn thấy đám người trước mặt chỉ trầm giọng:

“Chuẩn bị trà!”

“Vâng!!” Chất giọng trong trẻo quen thuộc vang lên ngay bên tai Lưu Dĩ từ phía sau cánh cửa khiến thân thể Lưu Dĩ khẽ rung động, hắn giật mình nhìn qua.

Bóng xám nhỏ tươi cười ôn hòa bước ra từ đằng sau cửa, là lúc nãy mở cửa hắn đã vô ý đẩy Tiểu Tử về phía sau nên mới không nhìn thấy.

Đôi mắt u lạnh vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn nhu mì tươi cười của Tiểu Yến Tử đã như bị sét đánh trúng, tim đánh thịch một cái, đôi mắt u lạnh vội vã linh động quay đi, ngẩng phắt đầu nhìn chim trời xa xôi.

https://thuviensach.vn

Đôi tai của Lưu Dĩ lập tức ửng lên vệt đỏ đến trong suốt, khuôn mặt khi vừa bước ra mang khí thế lạnh như băng lúc này lại nóng như lửa, đôi mắt u lạnh chợt dâng lên một làn nước lấp lánh, làn da trắng như thư sinh còn vương chút hơi nước nóng khiến ngũ quan tuấn tú của hắn càng đẹp, cho người ta cảm giác kinh diễm, hấp dẫn tầm mắt vạn vật, khiến chúng nhân nhìn thấy nhất thời quên mất hắn là Giám Quốc Công đương triều lạnh lùng tàn nhẫn.

Đám hạ nhân xung quanh cùng Lam Thất, Sa Hỏa, Sa Thủy sống đến bây giờ mới lần đấu thấy bộ mặt này của Lưu Dĩ, cũng chỉ là người trần mắt thịt bình thường, không thể chống lại cái đẹp ma mị đó, nhất thời hai má ửng hồng, tim đập chân run, vội vã quay mặt nhìn trời nhìn đất, kịp trấn tĩnh bản thân nhanh chóng thoát khỏi ảo mộng.

Chỉ có Tiểu Yến Tử cơ hồ bị phong ấn, cả người cứng ngắc như đá, nhìn chòng chọc vào khuôn mặt tuấn tú kia, tim đập liên hồi, chân tay bủn rủn, nhất thời cảm thấy cả người có thể ngã xuống bất cứ lúc nào vì quá kinh diễm. Yến Tử liên tục nuốt nước miếng cũng đồng thời nhanh chóng nuốt trôi chất lỏng tanh nồng nào đó trong cổ họng xuống.

“Quốc...Quốc Công, thần....châm trà.”

Lưu Dĩ liếc cũng không thèm liếc Yến Tử một cái mà hướng mắt nhìn cây cối xung quanh, đôi tai ửng đỏ đã dần dần trả lại màu da ngày thường đáp:

“Ngươi về nghỉ ngơi đi, trà của bổn vương đã có Ôn gia châm.”

Tiểu Yến Tử nhướn mắt nhìn cái người cao hơn hẳn nàng hai cái đầu đang nhìn xa xăm mà đáp, nàng thật không biết hắn đang nói chuyện với nàng hay nói chuyện với cây cỏ. Không phải bình thường hắn nói chuyện đều trực tiếp nhìn vào mắt người khác mang theo lãnh khí, khiến người

https://thuviensach.vn

khác rụt cổ hoảng sợ khó lòng nhìn thẳng sao, sao bây giờ lại giống như đang...tránh mặt nàng trong khi nàng đang đứng trước mặt hắn.

Tiểu Yến Tử nhón chân lên cũng tạm cao lên đến gần cổ hắn, nàng nghểnh cổ nghiêng sang một bên với hy vọng Lưu Dĩ sẽ như ngày thường, nhìn trực diện vào mắt nàng nói:

“Thần hiện tại rất khỏe mạnh...nguyện dùng hết sức mình phân ưu cùng Quốc Công.”

Lưu Dĩ vẫn tiếp tục hướng mắt nhìn cây cỏ, điềm nhiên đáp:

“Không cần, làm tốt việc của ngươi đi.”

Lời nói mặc dù rất không khách khí nhưng lại nhẹ nhàng ôn nhu hơn ngày thường rất nhiều, đặc biệt có chút trầm thấp, có chút ái vị, thật không giống ngữ khí lạnh lẽo tàn nhẫn của Lưu Dĩ khiến chúng nhân xung quanh nghe được liền đa nghi có phải người kia không phải là Lưu Dĩ mà là kẻ nào đó giả dạng không???

Tiểu Yến Tử thấy người trước mặt khi thường sống chết bắt nàng mỗi sáng phải châm trà cho hắn mới chịu thượng triều hôm nay lại một mực từ chối, còn không chịu nhìn nàng lấy một cái.

Cái người thích tò mò nghiên cứu như Yến Tử sao có thể chịu được biểu hiện lạ lùng kia của Lưu Dĩ đối với nàng.

Yến Tử tiếp tục nhón cao chân nghiêng đầu nhìn hắn tính toán mở miệng nói thêm vài câu nhưng Yến Tử nhón quá cao mất đà vội ngã người sang một bên.

Rất nhanh bóng bạch kim kích động liền vươn tay ra đỡ lấy.

https://thuviensach.vn

Bàn tay Lưu Dĩ vòng lấy giữ chặt eo thon của Yến Tử áp vào lồng ngực, khuôn mặt hắn theo quán tính áp sát vào cần cổ Tiểu Yến Tử, nhất thời lại bị mùi hương đỗ quyên dịu ngọt quấn quanh mũi.

Bóng bạch kim chấn động vội vã nâng Yến Tử đứng lên rồi nhanh nhanh chóng chóng rời đi để lại Tiểu Yến Tử ngu mặt đứng nhìn bởi một loạt động tác của Lưu Dĩ xảy ra chỉ chưa đầy ba giây.

Bóng bạch kim ung dung xải bước, thoạt nhìn đi mà như chạy, chớp mắt đã đi xa đến vài trượng khiến cho Lam Thất cùng cấm vệ quân thất kinh vội thi triển khinh công đuổi theo. Đám hạ nhân cùng Ôn gia mơ hồ nhìn thấy bóng bạch kim khuất phía sau cửa lại đen mặt nhìn nhau. Từ khi nào Quốc Công có bộ dáng vội vàng hấp tấp như vậy.

Sa Thủy nhìn Tiểu Yến Tử mờ mịt không biết chuyện gì xảy ra, hắn huých tay Sa Hỏa một cái ghé sát tai thì thầm:

“Hỏa huynh, ngươi có kịp nhìn thấy biểu cảm vừa rồi của Quốc Công lúc đỡ tiên sinh không?”

Sa Hỏa hờ hững lắc đầu: “Không thấy!”

“Không thấy???” Sa Thủy nghẹn họng. Không phải chứ, trong số tất cả những người có mặt ở đây, vị trí của Sa Hỏa, Sa Thủy là vị trí đẹp nhất đủ tầm để nhìn thấy biểu cảm của Quốc Công, sao có thể trợn mắt nói là không nhìn thấy.

Tiểu Yến Tử kia rốt cục ngây ngốc đủ lại hướng xưởng rèn mà đi, vừa đi vừa suy diễn những khả năng nào có thể khiến Quốc Công thiên tuế trở nên lạ lùng như vậy.

Phía sau Sa Hỏa, Sa Thủy theo sát nhìn biểu cảm kia của chủ nhân ngờ ngệch cũng chỉ lắc đầu thở dài.

https://thuviensach.vn

Sa Thủy ngày thường là phát ngôn viên chính thức của đội quân ám vệ nên phi thường nói nhiều, đi được một đoạn sẽ bắt đầu ngứa miệng:

“Lúc nãy sắc mặt Quốc Công xấu như vậy, hẳn nhiên vừa chạm vào tiên sinh, bệnh thích sạch sẽ mãn tính lại nổi lên đấy mà. Haiz!” Sa Thủy thở dài đáp.

“Không phải!” Sa Hỏa ôm kiếm, mắt buông hờ nói: “Là cả mặt đỏ lên, hai mắt rung động, vô cùng lúng túng, thập phần tuấn tú.”

“Còn nói là không thấy, lại miêu tả chính xác như vậy đúng là trợn mắt nói láo!” Sa Thủy cười gian, mừng rỡ khi bạn Hỏa trúng kế điệu hổ ly sơn.

Sa Hỏa hừ lạnh một cái nói:

“Ngươi nên ‘thủ khẩu như bình’* đi, những chuyện này không nên để lộ ra ngoài, tránh kẻ khác nghe được.”

* thủ khẩu như bình: giữ kín miệng.

Sa Thủy nhíu mày khó hiểu: “Ta và huynh biết rõ tâm tư của Quốc Công, sầu tư này đâu phải lần đầu chứng kiến, hà tất huynh phải nghiêm trọng như vậy???”

“Chúng ta thì không sao...” Sa Hỏa nhướn mày đẩy hướng mắt qua Tiểu Yến Tử đang chắp tay sau lưng dạo một vòng xưởng rèn nói: “...Nhưng tiên sinh thì có đấy.”

“Ý huynh đây là???”

Sa Hỏa buông lỏng kiếm trầm giọng: “Lúc nãy ta nghe Sa Mộc nói đêm qua trong cung có động tĩnh!”

“Trong cung??? Không lẽ Thái Hậu....” Sa Thủy kinh hãi như ý thức mình vừa nhắc đến một nhân vật lớn vội tự mình bịt chặt miệng thỏ thẻ:

https://thuviensach.vn

“Không lẽ chuyện sáng nay Quốc Công ngâm mình năm lần có liên quan đến Thái hậu!!!”

“Cũng có thể.” Sa Hỏa bình tĩnh đáp.

“Nhưng tiên sinh nhà ta liên quan gì đến Thái Hậu?” Sa Thủy gãi gãi đầu khó hiểu.

Sa Hỏa nghe thấy Sa Thủy hỏi ngược như vậy thì bực bội đánh một cái lên đầu Sa Thủy mắng:

“Cái đầu của ngươi làm trang trí à, nói đến vậy rồi còn không hiểu, chẳng trách lúc nào cũng bị đám Sa Kim bắt nạt, đúng là hết thuốc chữa.”

Sa Thủy ôm đầu mếu máo: “Sao huynh lại đánh ta. Ta thật sự không biết mà.”

Sa Hỏa nhìn bản mặt mếu máo đáng thương của Sa Thủy bất lực thở dài nín nhịn đáp:

“Ngươi nghĩ xem từ lúc Quốc Công mười tám tuổi, Thái Hậu năm lần bảy lượt làm điều gì cho Quốc Công?”

Hai mắt Sa Thủy đảo quanh bắt đầu lục lọi trí nhớ rồi phán:

“Chọn phi!”

“Đúng vậy.” Sa Hỏa chầm chậm gật đầu: “Quốc Công ghét nữ nhân, chính vì vậy chưa từng để nữ nhân chạm vào người chứ đừng nói đến lập phi. Thái hậu là ai. Có thể ngồi nhìn đứa con trai yêu thương cô độc đến già sao. Lại nói bên ngoài người ta đồn thổi Quốc Công như thế nào, lẽ nào không thể đến được tai Thái Hậu. Chính vì lẽ đó bà sẽ bất chấp tất cả, làm mọi cách khiến Quốc Công buộc phải lập phi.”

https://thuviensach.vn

Sa Thủy như ngộ ra chân lý gật gật lại thấy Sa Hỏa hôm nay nhiều lời hơn ngày thường phấn khởi vớ lấy ấm trà trên bàn đặt trong xưởng rèn rót cho Sa Hỏa một ly.

"Ngươi thử nghĩ xem, nếu biểu cảm lúc nãy của Quốc Công bị Thái hậu nhìn thấy, chuyện gì sẽ xảy ra?" Sa Hoả từ tốn nhận lấy ly trà nhấp một ngụm.

Sa Thuỷ đảo mắt nghĩ nghĩ, lại như nhận ra điều gì, hai mắt trợn tròn run rẩy đáp:

"Bi kịch, là bi kịch đó!!!"

Sa Hoả gật gật đầu hài lòng uống trà. Cuối cùng kẻ họ nhà nước não lỏng kia cũng kịp nhận thức thời thế.

Sa Thuỷ ôm chặt tay Sa Hoả, nước mắt lưng tròng kêu lên:

"Nếu biết được chân tình của Quốc Công, để ngài ấy cùng Tiên Sinh thành thân, hai nam nhân làm sao đẻ ra Thế Tử được đây, thật đáng thương cho Thái Hậu, hức!"

"Phụt!"

Sa Hoả phun thẳng ra một ngụm trà. Hắn thẹn đến tím mặt vung một cước đá văng Sa Thuỷ qua một bên lớn tiếng quát:

"Ngươi...Cái tên phản tặc, có phải mẫu thân ngươi sinh ra hình hài ngươi nhưng chưa kịp cho ngươi tâm tư mẫn tiệp đã đòi chui ra không hả!"

Sa Thuỷ bị đá qua một bên lăn như viên bi mếu máo hướng Yến Tử kêu lên:

"Tiên sinh, Hoả huynh lại đánh thuộc hạ, ngài mau làm chủ cho thuộc hạ đi!!!!"

https://thuviensach.vn

Yến Tử đang bận rộn bên kia, nhìn qua thấy hai bóng hắc y hằng ngày cãi cọ lại gây lộn tuyệt đã thành thói quen phất tay:

"Hoả huynh, ta vừa rèn ra kiếm dấu độc, có muốn thử Thủy huynh xem tác dụng như thế nào không?"

"Được!" Sa Hỏa nghe vậy liền gật đầu cái rụp.

Sa Thuỷ lệ rơi đầy mặt phẫn uất bị chủ nhân cùng đồng nghiệp phản bội mím môi:

"Tiên sinh thật vô lương tâm!"

Nói rồi đứng bật dậy hờn dỗn đâm đầu chạy đi.

Sa Hoả cùng Yến Tử ngóng bóng hắc y biến mất chỉ lắc đầu thở dài. Mỗi ngày thế trận này diễn ra không dưới chục lần. Mỗi lần Sa Thuỷ hờn dỗi lại đi ăn uống no say, sau đó còn chẳng nhớ vì sao hắn giận, đi ăn gì ngon liền mang phần về cho Sa Hoả cùng Yến Tử.

Tên thị vệ họ nhà nước kia là ngườu tâm tình lương thiện lại ngây thơ đáng yêu khiến cho Sa Hoả cùng Yến Tử luôn cảm thấy tội lỗi nhưng cũng vì vậy mà tạo cảm giác muốn khi dễ. Lúc nào cũng tìm cơ hội bắt nạt.

Lúc này phủ tướng vẫn đang bình thản thì trong cung sóng gió lại bắt đầu nổi lên.

Trong cung Thừa Càng, Lưu Dĩ ngồi cạnh bàn trà, thân long bào dài uy nghiêm, lưng thẳng như cán bút đang dùng đôi mắt u lạnh phát ra lãnh khí nhìn người đàn bà một thân phục trang lộng lẫy đang ngồi cao cao tại thượng trên kia trầm giọng:

“Mẫu hậu, người có gì cần nói với bổn vương không.”

https://thuviensach.vn

Thái hậu ngồi trên kia chầm chậm hớp một ngụm trà, thao tác nhẹ nhàng trang nhã đậm chất quý tộc buông mắt nhẹ đáp:

“Ai gia chỉ muốn tốt cho con.”

“Muốn tốt?” Lưu Dĩ lạnh giọng: “Trần đời này có mẫu thân nào lại đi hạ dược chính hài tử của mình để dung nữ nhân đây!!!”

Thái Hậu bị ánh mắt sắc lạnh của Lưu Dĩ cắm vào mặt, nhất thời khí thế nghiêm túc của hắn thoáng làm bà hoảng hốt, bà là người sinh ra Lưu Dĩ, còn không hiểu tính tình của hắn hay sao. Nhìn vẻ mặt kia của Lưu Dĩ, tám phần biết được lúc này hắn thật sự giận dữ rồi.

“Ai gia chỉ muốn con sớm lập gia thất, con xem ngoài kia, bằng tuổi con người ta đã làm cha của mấy đứa con rồi. Con lại là vương tử một nước mà hậu cung lại không có lấy một người. Ngay cả một nữ nhân hầu hạ trên giường cũng không có. Phận làm mẫu nghi thiên hạ như ta lại để con cô độc như vậy, người đời sẽ nói ta thế nào, sẽ nói con thế nào đây!!!” Thái Hậu nghiêm giọng lộ rõ thiên uy có ý muốn đàn áp khí thế của Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ hơi nhíu mày hờ hững đáp:

“Bổn vương không cần ai hầu hạ trên giường, kẻ nào dám nói người, nói bổn vương. Trảm!”

Thái Hậu nghe câu trả lời thản nhiên như không có chuyện gì thì tức đến hộc máu. Đứa con trai này thật sự chưa từng để ai leo lên đầu hắn mà ngồi kể cả mẫu thân hắn.

Lưu Dĩ lại hướng mắt nhìn Thái Hậu, trong thanh âm lạnh lẽo như ngàn năm băng giá:

“Nữ nhân hôm qua, dám cả gan động vào người bổn vương, thứ bẩn thỉu như nàng ta phiền Thái Hậu tiễn nàng ta một mạng.”

https://thuviensach.vn

Lời nói của Lưu Dĩ rất điềm nhiên cũng rất hờ hững, thoạt nghe ngữ điệu như đang bàn chuyện nhà. Nhưng văn phong chính là đang mượn tay Thái Hậu hạ sát người chính Thái Hậu an bài. Điều này chính là Lưu Dĩ đang chính thức đối đầu với Thái Hậu, uy hiếp bà không được làm càn.

Thái Hậu là thân sinh của Lưu Dĩ, lúc này lại bị uy vũ của hắn áp chế, nhất thời máu huyết ứ trệ, bà lấy tay vuốt vuốt ngực nén cục tức xuống, da mặt trắng hồng nhăn nheo, mím môi nghiến răng gầm gừ:

“Con dám uy hiếp ta!”

“Là Mẫu Hậu ép bổn vương.” Lưu Dĩ chầm chậm thưởng trà, lãnh uy phát ra khiến khắp cung Thừa Càng tất thảy đều đóng băng.

Đám cung nhân thấy hai mẹ con kia phát uy chỉ biết co rúm, tự biến mình thành cục đá ven đường giả điếc giả mù.

Thái Hậu tức tối, bà thật sự không thắng nổi đứa con trai này cố nén đáp:

“Con có biết nàng ta là ai không, nàng chính là Lệ Y, công chúa Ngụy Quốc được Ngụy Quốc đưa sang cầu thân với Sở Quốc ta. Không lẽ con muốn hạ sát nàng đồng thời phá mối giao hảo giữa Ngụy Quốc với Sở Quốc”

Lưu Dĩ nhẹ nhàng nâng ly trà, khóe môi khẽ nhếch lên:

“Chẳng trách Mẫu hậu lại tình nguyện để nữ nhân leo lên giường của bổn vương. Thì ra là vì thân phận của nàng ta.”

Nói rồi chầm chậm đứng dậy, xải bước đến gần Thái Hậu đang xanh mặt, dự cảm như sắp xảy ra chuyện chẳng lành.

Lưu Dĩ trầm giọng:

https://thuviensach.vn

“Lệ Y công chúa Ngụy Quốc mắc bệnh nan y, Sở Quốc hết lòng chạy chữa vẫn không thể cứu nàng chỉ đành để nàng...” Lưu Dĩ kề sát khuôn mặt tàn nhẫn của hắn gần mặt Thái Hậu thầm thì. “...Hương tiêu ngọc vẫn*”

---

* Hương tiêu ngọc vẫn: Chết

Lưu Dĩ thành công khiến Thái Hậu xanh mặt, khuôn mặt tàn nhẫn cùng khí thế cường đại của hắn áp chế lên bà, khiến bà chỉ biết nín nhịn siết chặt tay, khuôn mặt quý tộc thanh tĩnh lúc này lại lộ ra nét sợ hãi.

Lưu Dĩ thẳng người đứng dậy, khẽ ôm quyền:

“Nhi thần cáo lui.”

Nói rồi uy phong quay lưng bước đi, nhưng chưa ra đến của, chất giọng thanh uy giận dữ của Thái Hậu lại vang lên:

“Để nàng ta chết trên đất Sở Quốc lẽ nào con chưa từng nghĩ đến hậu quả.”

Lưu Dĩ đưa lưng về phía Thái Hậu, mắt vẫn nhìn xa xăm trên bầu trời trầm giọng:

“Bổn vương tự có cách, mẫu hậu chỉ cần an phận trong cung, vạn sự đều có thể giải quyết.”

Thái Hậu không chịu thua,bồi thêm:

“Nàng ta là con dâu ai gia ưng ý nhất, dù có phải dùng cái mạng già này ai gia cũng sẽ bảo vệ nàng ta, khiến con một ngày thuận tình thu thập nàng ta. Nếu con giết nàng, ai gia sẽ chết cho con xem.”

https://thuviensach.vn

Bóng Lưu Dĩ khẽ rung động, hắn không ngờ lần này Thái Hậu cứng rắn đến mức lấy chuyện sống chết ra uy hiếp hắn. Thái Hậu là mẫu thân sinh ra hắn. Hắn dù có tức giận đến đâu cũng tuyệt không để người dùng mạng sống đánh đổi.

Lưu Dĩ không nói chỉ lặng thinh xải bước đến đại điện.

Nhìn bóng bạch kim khuất bóng. Thái Hậu siết chặt tay nén cơn tức giận, khoé môi chậm rãi giãn ra một nụ cười hết sức thâm thuý:

“Lưu Dĩ, rồi con sẽ phải lấy nàng, sẽ phải dung nàng ta. Mẫu Hậu sẽ giúp con sớm có người hầu hạ.”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đêm Trăng Lạnh Hội Tụ Chúng Nhân.

Đến tối Sa Thuỷ ăn uống no say vui vẻ trở về, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, Sa Thuỷ đã sớm quên mất lý do hắn tức giận, mặt mày hí hửng xách trên tay một túi gà quay thơm phức đem đến Tây viện.

Trong vườn Tây viện, Tiểu Yến Tử đang ngồi phẩm đàn trên bàn đá, bên cạnh là một đám lửa nhỏ ấm, xung quanh là bốn bóng người đang mỗi người một việc.

Sa Hoả nhiệt tình nướng khoai lang, Hoắc Sinh yên lặng phẩm trà, Cố Vệ Bắc mặt mày sầu não không biết làm cách nào thoát khỏi vòng tấn công của Hoắc Kỳ Thư cứ theo sát một tấc không rời.

Xa xa bóng trăng mờ ảo hờ hững rơi trên mái hiên. Tiếng đốm lửa kêu lách tách vui nhộn. Gió đông chầm chậm quét qua con đường xa vắng. Cảnh tượng hết sức ấm cúng, phi thường vui vẻ a.

Sa Thuỷ vào đến nơi thấy đông người tụ tập thì hào hứng hơn hẳn:

"Hôm nay Thuỷ vừa mới ăn thử món gà quay ở Hồng Tiêu Lâu, mang về một phần cho mọi người cùng thưởng thức."

Nói rồi đặt lên bàn mở gói bọc ra. Lộ ra một con gà đã vàng ươm nhẫn bóng dầu cực kì ngon mắt.

https://thuviensach.vn

Chúng nhân oà lên lộ rõ vẻ thèm thuồng, quả nhiên gà quay nổi tiếng của Đại Sở, chỉ nhìn thôi đã thật sự thấy đói lắm rồi.

Tiểu Yến Tử nuốt nước miếng ực một cái lại sực nhớ ra điều gì. Nàng chạy vội vào sương phòng loay hoay một hồi mới phấn khởi chạy ra.

Trong tay nàng còn cầm theo một bình rượu tròn đưa lên cao hớn hở lớn giọng:

"Anh hùng lớn mới bản sắc, danh sĩ thật mới phong lưu. Có rượu phải có thịt mới làm nên hào kiệt. Ha ha!"

Nói rồi chống nạnh cười lớn. Ai bảo nàng kiếp trước là con ma men, được đặt biệt hiệu là tài nữ ngàn chém không say. Vì vậy mà nàng có một niềm đam mê với rượu cực kì mãnh liệt.

Sa Hoả, Sa Thuỷ, Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Sinh đen mặt nhìn cái người đang bị ám độc tính chưa giải hết mà đòi uống rượu kia.

Bóng đỏ của Hoắc Sinh như ảo lướt đến trước mặt chụp lấy bình rượu trên tay Yến Tử lớn giọng:

"Xú tiểu tử, có tí tuổi đầu mà dám rượu chè, ngươi xem độc còn chưa giải hết. Lại dám tự tiện uống rượu, thật lớn mật."

Cố Vệ Bắc đứng bên mặt mày quạu cọ. Không vui nói:

"Đúng là không biết tự lượng sức mình. Thân thể đang yếu lại dám có ý nghĩ uống rượu, thật phí công ta tẩm bổ cho ngươi mấy ngày nay!"

Sa Thuỷ bĩu môi bắt đầu hờn dỗi:

"Vâng, tiên sinh cứ uống cùng với thịt của ngài đi. Bọn thuộc hạ cùng lắm đi hầu Diêm Vương cùng ngài!"

https://thuviensach.vn

Sa Hoả đứng cạnh ôm kiếm quăng một câu:

"Đã yếu còn ra gió!"

Hoắc Kỳ Thư thấy chúng nhân vẻ mặt nghiêm trọng thì bất đắc dĩ bày tỏ bộ dạng không đồng tình để theo kịp chúng nhân:

"Triệu tiên sinh, xin hãy lưu tâm!"

Tiểu Yến Tử cơ mặt co giật, tuyệt không nghĩ đến hành vi muốn uống rượu của mình bị phản đối kịch liệt như vậy đành hạ mình lí nhí.

"Chỉ một ly thôi cũng không được sao."

"Một giọt cũng không được!" Năm người kia khi thường hay cãi cọ bất đồng quan điểm lúc này lại đồng hình nhất khẩu cùng đồng thanh. Thật là nếu để ai nhìn thấy lại còn tưởng năm người kia là bằng hữu đã từng trải qua hoạn nạn vào sinh ra tử, sớm đã cùng chung một chí hướng a.

Yến Tử buồn bã ôm khư khư bình rượu thầm nhủ khi nào mấy tên kia quay đi sẽ thừa cơ nhấp một ngụm.

Nhưng âm mưu kia của nàng sớm đã bại. Hoắc Sinh dựt lấy bình rượu trong tay Yến Tử ngửa cổ nốc một hơi.

Bình rượu nồng chẳng mấy chốc đã không còn một giọt, thuận thế vào bụng của Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh uống xong khuôn mặt vẫn điềm tĩnh như không có chuyện gì đặt bình rượu qua một bên trầm giọng:

"Ăn gà đi!"

Chúng nhân thấy loạt động tác của Hoắc Sinh chỉ biết ngu mặt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Yến Tử lắp bắp nửa ngày mới phun ra được một câu:

"Đó là nữ nhi hồng mười năm...Rất nặng đó..."

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh vẫn không có biểu hiện gì bất thường. Hắn điềm nhiên xé một miếng đùi gà đưa cho Yến Tử.

"Chuyện thường thôi, ăn đi!"

Thấy vẻ mặt Hoắc Sinh có vẻ không có chuyện gì, chúng nhân cũng an tâm ngồi xuống bắt đầu cuộc chiến tranh giành miếng gà ngon.

Trên bàn đá. Sáu người bắt đầu trừng mắt nhìn con gà quay vàng rụm thơm phức trên bàn, nhất thời khí thế anh hùng nổi lên. Mồm miệng liếng thoắng thì tay chân cũng cực kì bận rộn, không chút nghỉ ngơi, thi triển hết công phu bản môn trực tiếp long tranh hổ đấu ngay trên thân gà.

"Thuỷ huynh, ngươi không phải mua về cho chúng ta thưởng thức sao, sao bây giờ còn dành làm gì!!"

"Cố đại phu, tại hạ vẫn còn đói lắm, niệm tình tại hạ cất công đi mua hay ngài nhường đùi gà cho tại hạ đi!"

"Sa Thuỷ mau bỏ tay ra, đầu đất như ngươi ăn làm gì cho phí thịt!!!"

"Hoả huynh đệ không cần khách khí như vậy, ngươi ăn cánh đi ta ăn đùi được rồi."

"Hoắc Sinh, ngươi khôn vậy đến bao giờ mới chết..."

"Triệu Phạm Hoa! Ngươi dám xỉ nhục bổn tướng quân."

"Ngươi có tin ta đá đít ngươi ra khỏi viện của ta ngay không!!!"

"Cố ca ca. Kỳ Thư muốn ăn đùi gà!!"

https://thuviensach.vn

Bô lô ba la nhí nha nhí nhố. Tiểu viện phía tây kẻ tung người hứng cực kì ăn ý. Chẳng mấy chốc mà ồn ào náo nhiệt hệt như có cả trăm vạn người. Người ta nói chỉ cần hai người đàn bà và một con vịt sẽ làm nên cái chợ. Nhưng ở đây sáu nhân vật máu mặt cùng một chú gà quay đã thành công biến thành đại hội võ lâm cực kì thú vị.

Bên ngoài cổng, bóng bạch kim đơn độc nào đó 'vô tình' đi ngang. Nghe thấy tiếng huyên náo không dấu tò mò mà đi thẳng vào.

"Các ngươi đang làm gì?"

Bóng bạch kim mở đêm đen vước ra, giọng nói trầm lạnh hàng thật giá thật của Quốc Công vạn người kính phục của Đại Sở vang lên.

Đám người Yến Tử thấy bóng bạch kim cùng khí thế cường đại bao trùm nhất thời lạnh gáy im bặt, vội vã bước ra khỏi bàn quỳ xuống thi lễ.

Lưu Dĩ vừa nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Yến Tử, cảm giác ngượng ngùng ban sáng lại nổi lên. Nhưng hắn là ai, lại không thể đối diện với tình cảm của mình hay sao, rất nhanh cảm giác kia bị hắn kìm xuống trực diện đối mặt với Tiểu Tử.

Lưu Dĩ phất tay miễn lễ cho chúng nhân rồi hướng bàn đá ngồi xuống. Trên bàn là một con gà quay chỉ còn trơ lại bộ xương, bên cạnh là đám lửa nhỏ leo lắt nghiêng ngả và vài củ khoai lang.

Tiểu Yến Tử thấy Lưu Dĩ đang nhìn vào đám lửa, nàng nhanh nhẩu lấy ra một củ khai lang đã chín đang chờ nguội, cẩn thận bóc nửa đoạn vỏ dâng lên cho Lưu Dĩ.

"Quốc Công, đây là khoai lang nướng, rất tốt cho dạ dày, giữa đêm lạnh, ăn món này mới thật là tuyệt đấy ạ!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhìn củ khoai lang đầy tò mò, hắn lớn vậy rồi chưa từng ăn qua món này, lại thấy món nướng đơn thuần như vậy, thật tình có chút khó tiếp nhận.

Yến Tử thấy Lưu Dĩ không nhận lấy mà chăm chú nhìn củ khoai lang. Nàng sực nhớ ra vỏ bên dưới khoai lang bị cháy xém rất bẩn. Nàng nghĩ ngay đến tính ưa sạch sẽ của hắn, vội rút ra từ trong ngực khăn tay độc quyền của nàng vòng phía dưới rồi vui vẻ nhét vào tay Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ thấy Yến Tử cố gắng như vậy, cũng không suy nghĩ thêm chỉ từ từ cắn một miếng.

Khoai lang vàng rụm mềm mại tan trong đầu lưỡi, vị ngọt lan toả nhanh chóng làm dịu đi tâm tư nặng nề trong đầu hắn.

Trong mắt hắn chầm chậm lộ ra ý cười nhàn nhạt, nghiêng mình đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Yến Tử, giọng nói trầm khan vang lên:

"Ngon lắm!"

Yến Tử cùng chúng nhân nhất thời cảm nhận được giữa đêm đông lạnh lẽo lại như có mặt trời ấm áp đang toả sáng ngời ngời, dễ dàng phủ lấy vạn vật, khiến tất thảy mọi thứ trở nên ấm áp, cũng khiến lòng ai nấy dịu đi không ít trước nỗi hoảng sợ khi đối diện với Lưu Dĩ.

Yến Tử mơ hồ nhìn thấy đôi mắt ái vị kia đang nhìn nàng, da đầu nàng bắt đầu tê dại hốt hoảng quay mặt đi, không dám nhìn Lưu Dĩ thêm một giây nào nữa.

Lưu Dĩ đảo mắt nhìn quanh, thấy chúng nhân đứng như tượng thì nói:

"Các ngươi cũng ngồi xuống ăn đi!"

https://thuviensach.vn

Chúng nhân đứng đơ mặt nhìn nhau, ai lại dám ngồi ăn cùng bàn với Quốc Công chứ. Ngài đùa họ sao.

Lưu Dĩ nhìn biểu hiện kia của chúng nhân lại lần nữa hạ lệnh.

"Ta ban ngồi!"

"Tạ Quốc Công"

Sáu người kia máy móc cùng nhau ngồi xuống bàn, bởi tính chất vị khách không mời mà đến đang ngồi cao cao tại thượng kia, chúng nhân cũng đồng thời cúi đầu thấp hơn một đoạn, bắt đầu bóc khoai lang nếm thử.

Lúc nãy đám người kia thực ồn ào nhộn nhạo nhưng lúc này lại chỉ có một mảng tĩnh lặng.

So với lúc nãy chỉ là thêm một người. Vậy mà ai nấy đều bị khí thế cường đại nào đó ôm lấy chỉ ngồi im không nói một lời cũng chỉ làm một công việc bóc vỏ khoai nhưng khuôn mặt chúng nhân đều cực kì nghiêm túc kể cả Tiểu Yến tử ngồi cạnh Lưu Dĩ.

Cảm tưởng củ khoai kia có mối thù giết cha nỗi hận đoạt thê cực kì sâu sắc, đem hết nỗi oán hận mà trừng phạt lên củ khoai lang vô tội.

Chúng nhân nghiêm trọng bóc từng đoạn vỏ rồi cắn vào miệng, rồi lại đồng loạt len lén nhìn Lưu Dĩ đang yên lặng ăn khoai.

Món khoai lang kia thực hợp khẩu vị Lưu Dĩ, chỉ chớp mắt hắn đã ăn hết chỉ còn lại đuôi vỏ, Lưu Dĩ nâng chén trà lên hớp một ngụm rồi hướng Yến Tử đang cặm cụi đại chiến năm trăm hiệp với hiệp sĩ Khoai Lang, trầm giọng căn giặn:

"Trận chung kết ngày mai, nếu có thể đoạt được vị trí đầu bảng thì tốt, nhưng sức khoẻ vẫn nên lưu tâm!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử ngẩng mặt lên, nàng có chút lấy làm ngạc nhiên. Từ khi nào Lưu Dĩ thành bà thím nhiều lời như vậy.

Yến Tử hai mắt sáng ngời nắm chặt tay quả quyết:

"Thần sẽ cố hết sức để dành danh hiệu đệ nhất cung thủ, điện hạ yên tâm."

"Ý ta là ngươi không cần..."

Lưu Dĩ thấy Tiểu Tử hiểu sai tính toán nói lại nhưng tên Tiểu Tử ngờ nghệch kia lại đứng phắt dậy, khí thế ngời ngời, hào quang trong mắt toả sáng hệt như anh hùng hào kiệt lớn giọng:

"Mười vạn lạng bạc kia, sao có thể để cho người khác. Dù có phải chết, thần cũng sẽ phải dành được nó!"

Hoắc Sinh bên cạnh nghe vậy liền nhíu mày đứng dậy:

"Tiểu Tử, không được lỗ mãng, độc trong người ngươi..."

"Hoắc tướng quân yên tâm.." Yến Tử trấn an: "Hơn lúc nào hết tại hạ thấy rất khoẻ mạnh, độc trong người đã giảm đi rất nhiều. Tất thảy không hề hấn gì cả!"

Cố Vệ Bắc bất lực nói: "vẫn còn hai ngày nữa độc mới thật sự tan hết"

Yến Tử lại ôn nhu cười xoà: "Cố huynh an tâm, đệ tự bảo toàn được mình!"

Sa Hoả, Sa Thuỷ cùng Hoắc Kỳ Thư nghẹn họng im bặt, cái người cứng đầu kia đâu phải dễ dàng nghe ai khuyên bảo.

Lưu Dĩ ngồi bên cạnh trầm mặc một hồi mới hỏi:

https://thuviensach.vn

"Ngươi xem trọng danh hiệu hay là mười vạn lạng bạc kia?"

Tiểu Yến Tử thật thà đáp:

"Không dấu gì Quốc Công, là vì mười vạn lạng bạc kia!"

"Để làm gì?"

Tiểu Yến Tử mỉm cười đáp:

"Mười vạn lạng bạc có thể giúp thần trả nợ cho gia trang, giúp cho người thân trị bệnh, lại có được vốn liếng khôi phục cơ ngơi của Triệu gia. Lúc đó chỉ cần hoàn thành việc rèn kiếm ở đây, thần có thể trở về Tây An bắt đầu buôn bán, sống nốt quãng đời còn lại ở đó. Không phải vất vả chạy đi làm thuê nữa."

Lời nói của Yến Tử vừa kết thúc, tất cả những người ở đó ngoại trừ Cố Vệ Bắc đang rất vui vẻ khi nghĩ đến Mẫn Mẫn có thể rời xa nơi nguy hiểm này, cùng Hoắc Kỳ Thư điềm nhiên không quan tâm đang đút khoai lang cho Cố Vệ Bắc thì tất cả đều mang một tâm tư nặng nề. Một nỗi buồn sâu thẳm khó tả.

Lưu Dĩ đặt tay lên đầu gối, bàn tay đang giữ khăn tay của Yến Tử từ lúc nào đã siết chặt thành quyền, trong lòng hắn như đang có một tảng băng. Lạnh ngắt.

Nhất thời bầu không khí vui vẻ ở Tây viện bị một câu nói của Yến Tử làm cho trầm xuống. Nhiệt độ giảm đến độ âm.

Yến Tử có vẻ như cảm nhận được luồng khí lạnh phát ra từ bốn người Lưu Dĩ, Hoắc Sinh, Sa Hoả, Sa Thuỷ, nhất là hàn khí phát ra từ bóng bạch kim như điện cao thế. Sẵn sàng giật chết Yến Tử bất kì lúc nào. Nàng run rẩy nhích mông tránh xa ra một tí lại đụng trúng bóng đỏ ngồi kế bên nàng.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh hai mắt trầm xuống, hơi thở thoảng đưa hương rượu, hai má ửng đỏ, khuôn mặt tuấn tú mê người hướng Yến Tử trầm giọng:

"Ngươi thật sự muốn rời xa nơi này sao?"

Yến Tử nghe thanh âm trầm thấp đầy mị lực kèm theo khuôn mặt tuấn tú đẹp khuynh quốc khuynh thành dễ dàng khiến lòng người say mê kia thì như người trong mộng mơ hồ đáp:

"Ta...vốn không thuộc về nơi này, chỉ là đến đây để kiếm tiền, sớm muộn cũng sẽ rời đi!"

"Ngươi thật sự chưa từng có ý định ở lại đây sao!" giọng Lưu Dĩ kèm theo khí lạnh, khuôn mặt hắn lúc này bị màn đêm che khuất, không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt.

Yến Tử cảm thấy lòng ngực bắt đầu thắt lại, có điều gì đó rất khó chịu, rất bất an trong lòng.

"Người thân của thần còn ở quê nhà, lại bệnh tật cho nên..."

"Ngươi..." Lưu Dĩ ngẩng mặt lên, đôi con ngươi đen tối sâu hoắm như động không đáy nhìn Yến Tử: "... Không thể vì điều gì mà chấp nhận ở lại đây sao!"

Yến Tử mở tròn hai mắt, thoạt nhiên câu hỏi kia nàng chưa từng nghĩ đến.

Nàng đến đây là vì tiền, người quan trọng nhất đối với nàng hiện giờ là Triệu Phạm Hoa đại ca nàng, người đó lại ở Tây An, nàng còn có thể vì điều gì mà ở lại đây.

"Thần..." Yến Tử mơ hồ cảm thấy tim đập mạnh bất thường. Cổ họng nghẹn ứ. Có thực nàng thật sự muốn rời xa nơi này không.

https://thuviensach.vn

"Đủ rồi!"

Lưu Dĩ vung tay đứng dậy rời khỏi bàn, khuôn mặt hắn bị màn đêm che lấp, ngay cả đôi mắt cũng bị đêm đen nuốt chửng, hắn đưa lưng về phía Yến Tử trầm giọng:

"Ngươi đi ngủ sớm đi!"

Nói rồi lặng lẽ bước đi, chúng nhân tất thảy đứng dậy cúi mình hành lễ chờ cho Lưu Dĩ đi khỏi mới trở về bộ dáng bình thường.

Tiểu Yến Tử nhìn bóng lưng cô độc của Lưu Dĩ, tim nàng như bị khoét một lỗ. Rất nhanh cảm giác buồn nôn ập tới. Một thứ chất lỏng tanh nồng muốn trào lên nhưng bị Yến Tử nín nhịn nén xuống.

Hoắc Sinh ngồi bên cạnh, nửa gương mặt tuấn tú trầm lặng.

Sa Hoả hớp một ngụm trà lặng rồi lặng lẽ thở dài.

Sa Thuỷ khi thường lắm lời lúc này lại không nói một câu, chỉ trầm mặc ngồi đó. Phải chăng hắn cùng Sa Hoả chưa từng nghĩ sẽ có một ngày rời xa tiên sinh, không còn làm thân tính cho tiên sinh nữa mới nhất thời sinh ra cảm giác trống rỗng khó hiểu.

Cố Vệ Bắc nhìn vẻ mặt ngưng trọng của chúng nhân nhất thời không biết nói gì chỉ hướng Hoắc Sinh nói:

"Hoắc tướng quân, đã muộn rồi. Chúng ta nên về để Phạm Hoa nghỉ ngơi!"

Nói rồi Cố Vệ Bắc kéo tay Hoắc Sinh đứng lên.

Hoắc Sinh đẩy tay Cố Vệ Bắc ra thuận thế với tay cầm lấy hai vai Yến Tử nâng người nàng dậy nói:

https://thuviensach.vn

"Tiểu Tử ở đây luôn được không. Ngươi có thể xem là nhà của ngươi."

Yến Tử thấy rõ vẻ mặt u ám của Hoắc Sinh lại tò mò không biết tại sao hắn lại muốn nàng ở lại nhà hắn làm gì:

"Tướng quân, tại hạ cũng có nhà mà..."

Đôi mắt Hoắc Sinh xẹt qua tia thất vọng, hắn đẩy mạnh Yến Tử vào lòng ngực, vòng tay giữ chặt thân thể nhỏ bé của nàng:

"Ta không cho ngươi đi!" Nói rồi ôm lấy Yến Tử ngã nghiêng sang một bên nằm ra giữa đất.

Cố Vệ Bắc cùng Sa Hoả Sa Thuỷ chấn kinh hét lên:

"Hoắc Sinh mau buông Phạm Hoa (tiên sinh) ra!!!"

Hoắc Kỳ Thư thấy nhị ca thích trêu hoa ghẹo nguyệt của mình lúc này lại ôm lấy một nam nhân nằm dài như vậy nhất thời kinh hãi tột độ. Nàng như nhận ra nhị ca của nàng đối với vị tiên sinh kia không hề đơn giản.

Hoắc Sinh nhắm tịt mắt thở đều tựa hồ đã bất tỉnh nhân sự. Yến Tử bị chôn mặt trong lòng ngực hắn chỉ biết vùng vẫy cầu cứu.

Cố Vệ Bắc cùng Sa Hỏa, Sa Thủy gân xanh chằng chịt, mặt đen hơn đít nồi dùng hết sức lực cạy cánh tay to lớn của Hoắc Sinh ra, cứu thoát Tiểu Yến Tử sớm bị thân thể cường tráng của Hoắc Sinh đè bẹp nhũn ra như mùn đất.

Vùng vẵng nửa ngày trời cuối cùng Yến Tử đã được cứu ra.

Sa Hoả, Sa Thuỷ ngó ngang ngó dọc rồi thở dài. May mắn lão Quốc Công kia đi sớm không nhìn thấy cảnh này, nếu không chỉ e ngày mai trên dưới tướng phủ có lẽ đều nhiễm phong hàn mất.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc khó khăn vác Hoắc Sinh bất tỉnh nhân sự lên lưng dặn dò Yến Tử:

"Tên này rất ít khi uống rượu, khi uống vào rồi sẽ làm ra hành vi khó hiểu, nếu hắn tỉnh dậy giữa lúc say sẽ rắc rối to. Ta phải mau chóng đưa hắn về. Ngươi nghỉ ngơi trước đi!"

Nói rồi cùng Hoắc Kỳ Thư nhanh nhanh chóng chóng rời đi.

Yến Tử thấy đám oan gia kia đi hết mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Từ khi nào Tây viện của nàng trở thành nơi tụ tập đàn đúm vậy không biết.

Yến Tử mệt mỏi ngáp dài, tính toán vào sương phòng nghỉ ngơi thì Sa Thuỷ đứng sau lưng đột nhiên lên tiếng:

"Tiên sinh thật sự không có ý định ở lại kinh thành này ư?"

Yến tử quay đầu, đập vào mắt nàng là bộ mặt ngưng trọng đầy nghiêm túc của Sa Thuỷ cùng vẻ lạnh lùng của Sa Hoả.

Biểu hiện của hai người này hôm nay sao lại có chút giận dữ vậy nhỉ.

"Ta còn có người thân phải chăm lo. Tất nhiên không thể ở lại!"

"Ngài đem người thân lên kinh thành này là được thôi!" Sa Hoả bình tĩnh gợi ý.

Yến Tử thầm oán trong lòng.

Các ngươi tưởng ta không muốn thế sao. Mang được đại ca đại tẩu lên đây sinh sống ta đã không phải vất vả như vậy. Nếu không phải ta sợ bị phát hiện cải tram nam, phạm tội khi quân phạm thượng thì ta hà tất phải quay về Tây An xa xôi làm gì.

Yến Tử mếu máo trong lòng nhưng bên ngoài giả bộ tươi cười đáp:

https://thuviensach.vn

"Triệu gia trang là của tổ tiên để lại, nhất thời không thể giời đi."

Sa Hoả, Sa Thuỷ mặt mũi sa sầm.

Nhất thời trong đầu nảy ra ý định tìm cách ngăn cản Triệu tiên sinh kia tham gia cuộc thi, hoặc giả khiến nàng không còn đồng nào để nàng mãi mãi ở lại đây, không thể còn ý định trở về Tây An lập nghiệp.

Nhưng nghĩ lại nghĩ đến công sức nàng vất vả cố gắng tập luyện bao lâu lại không nỡ ngăn cản. Thật sự mâu thuẫn.

"Các ngươi còn hỏi gì nữa không?"

Sa Hoả Sa Thuỷ nhìn nhau, bất lực thở dài lắc đầu.

Yến Tử tính toán vào phòng thì bên ngoài lại có tiếng Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư kêu la thất thanh:

"Hoắc Sinh (nhị ca), ngươi (huynh) chạy đi đâu rồi!!!"

Cố Vệ Bắc hớt hải chạy vào Tây viện thấy Yến Tử cùng Sa Hỏa, Sa Thủy đang đứng đó, hắn thở gấp, mồ hôi đầy mặt nói:

"Hỏng, Hoắc Sinh biến mất rồi!!!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hoắc Sinh Biến Thể Lộ Rõ Tà Tâm

"Biến mất sao???" Sa Thuỷ nhíu mày. Một người cao lớn như vậy sao có thể nói biến mất là biến mất ngay được

Cố Vệ Bắc vuốt mồ hôi nói:

"Đúng vậy, khi bình thường thì không sao, nhưng nếu hắn say sẽ ..." Cố Vệ Bắc nuốt khan một cái khó khăn nói "...Sẽ trở thành người khác!!!"

"Trở thành người khác?" Tiểu Yến Tử nghi hoặc.

Hoắc Kỳ Thư đứng bên cạnh nhỏ giọng.

"Nhị ca lúc say rượu hay bệnh nặng sẽ đột nhiên trở thành một người rất..." Hoắc Kỳ Thư như nhớ đến điều gì đó, đôi mắt hạnh sẹt qua tia kinh hãi, nghẹn họng cúi đầu không dám nói tiếp.

Điều này phi thường kích thích sự tò mò của đám người Yến Tử.

Sa Thuỷ áp sát Cố Vệ Bắc truy hỏi:

"Trở thành người như thế nào?"

Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư e ngại nhìn nhau, trầm ngâm nửa ngày lại thấy biểu cảm mong chờ của Yến Tử, Sa Hoả, Sa Thuỷ.

https://thuviensach.vn

Lúc này Cố Vệ Bắc mới lưỡng lự đáp:

"Là nhân cách biến!"

Sa Hỏa, Sa Thủy đơ mặt nhìn nhau, thoạt nhiên chẳng hiểu Cố Vệ Bắc đang nói gì.

Tiểu Yến Tử chấn kinh hét lớn:

"Là rối loạn đa nhân cách sao??"

Không phải chứ, cái người tài mạo song toàn như Hoắc Sinh lại có thể mắc chứng bệnh này sao. Không lẽ đây chính là bệnh kín khó nói mà mọi người thường hay đồn đãi về đệ nhất phong lưu kinh thành đây sao.

"Muội biết chứng bệnh này?" Cố Vệ Bắc thoáng ngạc nhiên.

"Một chút!" Yến Tử gãi đầu cười trừ.

Làm sao nàng không biết được chứ. Với một con mọt phim như nàng, mỗi ngày đều cày bừa hơn mấy chục bộ phim với chứng bệnh đa nhân cách là tình tiết cực kỳ phổ thông trên truyền hình. Ngay cả một đứa ngu lâu dốt bền y học thời hiện đại cũng có thể kể vanh vách biểu hiện của những người mắc chứng bệnh này. Huống hồ là nữ tử đam mê y khoa như nàng.

"Tiên sinh, đó là bệnh gì?" Sa Thuỷ không dấu tò mò hỏi.

Tiểu Yến Tử xoa xoa cằm ngẫm ngẫm. Nàng biết bệnh này chẳng qua là vì xem quá nhiều phim, đọc quá nhiều tiểu thuyết, trên thực tế nàng không biết được hình dáng thực sự của những người mắc chứng bệnh này, biết giải thích sao đây.

"Cái đó...Khi bệnh này phát tác, người đó sẽ lập tức biến thành người khác, hoàn toàn không giống với lúc thường. Tóm lại...rất nguy hiểm!" Tiểu Yến Tử nói nhăng nói cuội đoạn rồi tổng kết một câu.

https://thuviensach.vn

"Nghiêm trọng vậy sao??" Sa Hoả, Sa Thủy vẻ mặt ngưng trọng.

Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư bên cạnh gật đầu chứng minh lời nói của Yến Tử là thật.

Tiểu Yến Tử không biết Hoắc Sinh kia sẽ biến thành người thế nào, chỉ là biết mức độ nghiêm trọng của nó là không thể lường trước, lại hướng Sa Hoả, Sa Thuỷ hạ lệnh.

"Nội gián ở phủ tạm thời đã bị bắt hết. Ta hiện giờ rất an toàn. Hai người theo bọn họ đi tìm Hoắc tướng quân đi!!"

Sa Hoả, Sa Thuỷ lưỡng lự một lát, lại thấy biểu hiện khẩn trương của Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư mới chầm chậm gật đầu.

"Vâng!"

Nói rồi nhanh chóng điểm mũi chân cùng hai người kia rời đi.

Tiểu Yến Tử nhìn bóng bốn người biến mất sau đêm đen, khoé môi chầm chậm dãn ra một nụ cười.

Hai tay nàng vung lên trời vui sướng ôm mặt nhảy nhót.

I'm Free!!!

Ta đã được tự do!!! Suốt mấy tháng liền cứ liên tục bị cả đám nam nhân theo sát từng chân tơ kẽ tóc. Ngay cả tiểu tiện cũng phải sử dụng hơn ba mươi sáu kế mới thoát được, thật là làm ta phải miễn cưỡng biến thành Gia Cát Dự, đệ tử chân truyền Gia Cát Lượng mới chịu. Thật lòng khiến não bộ hoạt động quá công suất của ta muốn bùng nổ mà. Tranh thủ lúc đám người kia đi tìm Hoắc Sinh, ta phải làm lễ tẩy rửa một phen.

Yến Tử vui sướng nhảy nhót, nhanh nhanh chóng chóng kiểm tra mọi ngóc ngách trong tiểu viện một lượt lại lục soát khắp sương phòng đảm bảo

https://thuviensach.vn

không có bất kì ai. Sau đó mới an tâm chuẩn bị bồn tắm cùng nước nóng.

Chỉ chốc lát bồn nước nóng đã được đổ đầy. Yến Tử cẩn thận chắn hết mọi tầm nhìn có thể xuyên thấu xung quanh phòng. Thổi tắt nến. Để lại sương phòng nhỏ nhắn đen đặc một màn sương đêm, ánh trắng mờ ảo le lói không đủ tỏa sáng.

Phía ngoài hiên làn sương lạnh chậm rãi đông lại, bên trong phòng hơi nước nóng hổi, mờ ảo lại bốc lên.

Bóng xám nhỏ nhắn, bàn tay thanh thoát bắt đầu cởi y phục.

Y phục xám khố đơn sắc nhẹ rơi xuống, lộ ra làn da trắng nõn xuân thì của nữ tử tuổi mười tám. Phía trước ngực là tấm vải trắng dài quấn quanh xiết chặt, ép lấy vòng ngực nảy nở, tròn trịa xinh đẹp của Yến Tử.

Nàng cẩn thận tháo ra từng vòng từng vòng dải quấn ngực rồi buông thõng.

Yến Tử nhẹ nhàng bung dải lụa buộc tóc ra, làn tóc đen mượt như làn nước nhanh chóng phủ xuống lưng trần.

Chân sen chạm khẽ vào làn nước ấm. Thân thể nõn nà bị buộc chặt dưới vỏ bọc nam nhân thoải mái bước vào bồn, ngâm mình trong làn nước ấm.

Tiểu Yến Tử nhanh chóng cảm nhận được làn nước ấm nâng mình trong bồn, cực kì thoải mái, thực sự sảng khoái.

Tiểu Yến Tử hít một hơi thật sâu rồi bế khí ngụp xuống đáy bồn cuộn tròn. Để mặc cho làn nước ấm ôm trọn cơ thể, nàng bắt đầu thả lỏng thân thể, thư thái chìm trong suy tư.

Trong đầu nàng, bóng lưng cô độc lúc nãy của Lưu Dĩ như hư ảo hiện lên. Ánh mắt của hắn lúc đó nhưng muốn nuốt sống nàng. Là hắn giận dữ,

https://thuviensach.vn

không phải giận dữ đơn thuần mà là giận dữ oán trách, là tham vọng xâm chiếm, là nỗi niềm không thể nói rõ.

Cái cảm giác khó chịu, lòng ngực đau thắt lại bất chợt nổi lên làm tim nàng nghẹn ứ. Yến Tử bỗng cảm thấy khó thở, cơ thể nàng thoạt nhiên run rẩy.

Không ổn! Mỗi lần không tiết chế được cảm xúc nàng lại thường cảm thấy máu huyết ứ trệ. Thân thể cực kì đau đớn.

Yến Tử khó khăn vung mạnh người ngoi lên mặt nước hít lấy hít để không khí. Tựa hồ thiếu chút nữa vì ngâm mình quá lâu mà sặc nước.

Mái tóc dài ướt vung mạnh làm nước văng tứ tung. Một ít nước sóng sánh bởi loạt hành động của Yến Tử mà vương vãi ra khắp nền.

Bỗng nhiên sau lưng nàng vang lên thanh âm trầm thấp hư hư thực thực khiến người ta lạnh gáy:

"Ướt ta!!!"

Yến Tử chấn kinh vội lấy tay che phần ngực đã bị làn nước che khuất chỉ chừa lại phần đầu quay ngoắt.

Bóng đỏ cao lớn quen thuộc, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ. Đôi mắt lạnh lẽo đầy tà khí điềm nhiên bước đến cạnh bồn tắm nhìn người trong bồn đang thu mình dò hỏi:

"Ngươi là Triệu Phạm Hoa?"

Tiểu Yến Tử tim đập chân run, mồ hôi đầy mặt, nhất thời không nghe được câu hỏi kỳ lạ kia của người kia, chỉ lắp bắp:

"Hoắc Sinh, ngươi đến đây khi nào!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh khẽ cười, nụ cười thâm thuý đầy ẩn ý trầm giọng:

"Thì ra ngươi chính là Triệu Phạm Hoa!” Hoắc Sinh nheo mắt dò xét thân thể đang cuộn mình trong bồn tắm của Yến Tử nói: “Theo ta được biết ngươi là nam tử, nhưng ngươi đây...!"

Yến Tử lúc này mới sực nhớ ra, Hoắc Sinh hiện tại đang bị hội chứng đa nhân cách điều khiển. Vậy người đứng trước mặt nàng không phải Hoắc Sinh mà là chủ thể biến của hắn.

"Ngươi đã nhìn thấy?" Yến Tử trừng mắt nhìn Hoắc Sinh biến thể đang loay hoay với bộ đồ ướt vài chỗ của hắn. Hoắc Sinh biến thể này xem ra rất ưa sạch sẽ, một chút bẩn cũng chẳng chịu được. Sao cái hành vi này lại giống người nào đó mắc bệnh khiến phích thế nhỉ??

"Ta đã luôn ở đây, có thể không thấy sao?" Khuôn mặt tuấn tú khuynh quốc của Hoắc Sinh lúc này bị thay thế bởi một khuôn mặt sắc lạnh gian xảo.

Yến Tử đơ mặt, mắt trợn tròn lộ lõ con ngươi đen đã sốc đến độ bị thu nhỏ.

Không thể nào, nàng rõ ràng đã kiểm tra mọi ngóc ngách cơ mà. Thậm chí trong phòng nàng cũng chưa từng có nổi một tiếng động. Vậy hắn rốt cuộc là đã trốn ở đâu, từ khi nào??? Hắn đã nhìn thấy những gì???

Hoắc Sinh thấy khuôn mặt tái mét hoảng loạn kia của Yến Tử, hắn cúi người xuống, thản nhiên tựa tay lên bồn nước, đôi mắt lạnh nhẹ cười:

"Nếu Hoắc Sinh biết ngươi là nữ nhân. Ta không biết hắn sẽ phản ứng như thế nào đây. Thực tò mò!"

Tiểu Yến Tử như bị câu nói của Hoắc Sinh biến thể kia làm cho tỉnh mộng. Nàng biết cơ hội đây rồi.

https://thuviensach.vn

Theo chi tiết nàng được xem trong mấy bộ phim đa nhân cách mà nói. Nếu lúc này người trước mắt nàng không phải Hoắc Sinh, vậy chỉ cần làm hắn trở lại làm Hoắc Sinh, không phải là hắn sẽ quên chuyện đã xảy ra tối nay sao.

Yến Tử vẫn giữ chặt phần ngực trần ngồi thu lu trong bồn. Nàng thu lại bộ dáng hoảng loạn, trưng ra bộ mặt ôn nhu cười nói:

"Tiểu nữ không biết nên gọi ngài đây là?"

Hoắc Sinh biến thể thấy nữ tử kia trong tình cảnh này vẫn làm ra vẻ mặt điềm nhiên, còn có thể quan tâm đến danh phận của hắn, khoé môi cong lên một nụ cười đáp:

"Bạch Mộ Ninh!"

Yến Tử cười xoà:

"Bạch tướng quân có lễ! Tiểu nữ thực muốn tiếp chuyện cùng ngài nhưng hiện tại tiểu nữ đang... Ngài có thể ra ngoài một chút được không?"

Bạch Mộ Ninh trong thân thể Hoắc Sinh kia cười nhẹ, nụ cười khuynh quốc khuynh thành của Hoắc Sinh bị Bạch Mộ Ninh thành công biến thành nụ cười của xác chết. Lạnh ngắt cũng không kém phần tàn nhẫn.

"Ta muốn ngắm mỹ nhân tắm. Nếu ngươi để ta ra ngoài có thể ta sẽ tìm đến Lưu Dĩ, khai báo ngươi là nữ nhân. Lúc đó ta thực muốn thấy, Lưu Dĩ! Người ghét nhất là những kẻ dối trá sẽ xử lý ngươi như thế nào!"

Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng nhưng từng câu từng chữ như lưỡi đao cắp phập vào Yến Tử khiến nàng cảm tưởng máu gan túa đầy thân thể. Mồ hôi hai bên thái dương thi nhau nhỏ giọt.

Nàng đanh mặt cứng ngắc như tượng.

https://thuviensach.vn

Hỏng, đại sự hỏng bét rồi. Thì ra thể biến của Hoắc Sinh là loại người đáng sợ như thế này. Chẳng trách Cố Vệ Bắc lại sốt sắng như vậy. Phải làm sao bây giờ đây.

Tiểu Yến Tử mơ hồ run rẩy. Đây là lần đầu tiên nàng thấy sợ khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Sinh đến vậy, trông bộ mặt thản nhiên của hắn lúc trở thành Bạch Mộ Ninh khi phát hiện nàng là nữ nhân càng khiến hắn trở nên đáng sợ hơn. Không lẽ mạng nàng đến đây đã tận.

"Ta...phải làm sao...ngươi mới giúp ta giữ bí mật này."

Yến Tử lí nhí, sao nghe thế nào nàng cũng cảm thấy cái tình tiết này giống lời thoại trong mấy bộ phim khung giờ vàng. Khúc sau người kia sẽ trả lời 'chỉ cần lấy thân để ấy ấy' nhỉ.

Không phải chứ. Hoắc Sinh là chính nhân quân tử, tuy bây giờ hắn là Bạch Mộ Ninh, nhưng không phải vì thế mà trở thành phải kẻ hạ lưu như vậy chứ.

Bạch Mộ Ninh vươn bàn tay to lớn ra nâng cằm Yến Tử lên, đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo thấp giọng:

"Ta chỉ cần nàng..." Bạch Mộ Ninh bỗng nhiên níu chặt vạt áo trước ngực. Đôi mắt lạnh lẽo thoáng chốc đỏ ngầu, bên thái dương gân xanh bắt đầu nổi lên. Khuôn mặt tuấn tú đau đớn nhăn lại thở dốc.

"Rầm!!!"

Bạch Mộ Ninh như cây đại thụ búng rễ, cả người mềm nhũn đổ ầm xuống đất.

Hai mắt lạnh lẽo còn giữ lại chút lý trí cuối cùng vươn bàn tay to lớn lên không trung hướng Yến Tử gằn giọng.

https://thuviensach.vn

"Triệu Phạm Hoa, một khi ta trở lại sẽ khiến ngươi sống không bằng chết. Được nhìn thấy Hoắc Sinh đau đớn vì kẻ khác là ước nguyện cả đời của ta. Ngươi và Hoắc Sinh chạy không thoát đâu. Ha ha...Hự!".

Cả thân thể cường tráng kia nằm dài ra nền đất.Hai mắt nhắm tịt. Hơi thở đều đặn.

Nghiễm nhiên đã bất tỉnh nhân sự.

Yến Tử cong người trong bồn tắm, tựa hồ bị câu nói của Bạch Mộ Ninh tha hồn đi mất. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy khuôn mặt Hoắc Sinh đáng sợ đến như vậy. Nàng dễ dàng nhận thấy. Bạch Mộ Ninh hận Hoắc Sinh.

Gần một canh giờ sau. Sa Hoả, Sa Thuỷ mới ủ rũ trở về. Lúc này đã gần rạng sáng. Tiểu Yến Tử từ xa nhìn bóng Sa Hoả, Sa Thuỷ thất thểu trở về liền biết được nguyên do.

Tiểu Yến Tử gọn gàng ngồi trên bàn, nhìn hai nam nhân quen thuộc đều kề sát nàng mỗi ngày chăm lo bảo vệ. Bỗng chốc tim nàng mở ra một cảm giác mơ màng quen thuộc, từ lúc nào nàng đã coi họ như một phần của cuộc sống.

Sa Hoả, Sa Thuỷ từ xa nhìn thấy chủ nhân còn chưa ngủ, cửa phòng mở toang.

Triệu tiên sinh kia lại ngồi yên trên ghế cười tươi như hoa. Nhất thời cả hai đều cảm giác có chuyện chẳng lành, sống lưng lạnh toát vội cách xa Triệu tiên sinh kia vài trượng cúi đầu thi lễ.

“Tiên sinh!”

https://thuviensach.vn

"Sao giờ này tiên sinh còn chưa ngủ?" Sa Thuỷ cảm giác có gì đó không ổn vội tiến vào phòng.

Hắn liếc mắt qua nhìn thấy thân thể to lớn của Hoắc Sinh nằm dài trên đất thì chấn kinh hét lớn.

"Hoắc...Hoắc tướng quân!!!"

Sa Hoả dời mắt khỏi khuôn mặt tươi cười khó hiểu của Yến Tử chạy vội vào phòng, thấy Hoắc Sinh nằm đó chỉ ngập ngừng:

"Tiên sinh. Đây là!!!"

"Hắn đã đến đây từ đêm qua!" Yến Tử bình thản nhấp ngụm trà đáp, đôi mắt nàng thành công che dấu uỷ khuất vô tình xẹt qua.

"Hắn có làm gì tiên sinh không?" Sa Thuỷ lo lắng hỏi.

"Không có, chỉ trò chuyện vài câu rồi lăn ra đó!" Yến Tử cười hiền đáp.

Sa Hoả, Sa Thuỷ nhìn biểu hiện tươi cười bất thường của Yến Tử, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm bất an.

"Có thật như vậy?" Sa Hoả nhíu mày.

"Ta còn có thể lừa gạt các ngươi sao!" Yến Tử tiếp tục bình thản.

"Cố đại phu nói Hoắc tướng quân biến thể sẽ trở thành người rất tàn nhẫn, sẵn sàng hạ sát bất kỳ ai." Sa Thuỷ chậm rãi nói.

Yến Tử sực nhớ đến ánh mắt căm phẫn của Bạch Mộ Ninh đêm qua, nàng nhanh chóng thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi:

"Cố đại phu có nhắc gì đến chuyện sau khi tỉnh lại hắn có còn nhớ chuyện lúc bị biến thể không?"

https://thuviensach.vn

Sa Hoả, Sa Thuỷ thấy Triệu tiên sinh kia liên tục chuyển đổi sắc mặt, cơ hồ không dám lơ đãng mà nghiêm túc trả lời:

"Cố đại phu nói, nếu như sự việc trầm trọng, hắn có thể sẽ nhớ!"

Sự việc trầm trọng sao. Việc biết Yến Tử là nữ nhân liệu có đủ trầm trọng hay không?

Tiểu Yến Tử trầm mặc một hồi lại hướng Sa Hoả, Sa Thuỷ cười hiền:

"Bây giờ ta thấy hơi mệt, muốn ngủ một lát, vài canh giờ nữa Đại hội sẽ diễn ra. Phiền các ngươi đưa Hoắc tướng quân về rồi canh giữ bên ngoài. Ta không muốn bị làm phiền!"

Sa Hoả, Sa Thuỷ nhìn nhau. Triệu tiên sinh này có điều gì đó rất lạ. Khuôn mặt trắng bệch, sắc môi bợt bạt. Không lẽ âm độc tái phát.

Vừa nghĩ đến âm độc, hai bóng thị vệ lập tức run rẩy gấp giọng:

"Tiên sinh, không lẽ độc trong người ngài..."

Yến Tử vẫn giữ nụ cười hiền hậu khác thường nhu mì khoát tay:

"Các ngươi nghĩ đi đâu vậy. Cả đêm không ngủ nên ta mới như vậy. Mau đi đi, ta phải tranh thủ chợp mắt mới có sức tham gia đại hội chứ!"

Sa Hoả, Sa Thuỷ thấy lòng như kiến cắn cực kỳ khó chịu. Nhưng lại liếc thấy Hoắc Sinh đang bất tỉnh bên kia. Chỉ đành ngậm ngùi nhanh nhanh chóng chóng vác thân thể kia một mạch về sương phòng Hoắc Sinh.

Yến Tử thấy ba bóng người khuất dạng mới chầm chậm lấy ra một tay nải. Khuôn mặt bình thản, đôi mắt như chìm trong bóng tối của Yến Tử nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc.

https://thuviensach.vn

Trong lúc đang sắp xếp y phục, chiếc trâm cài đầu hoa đỗ quyên từ đầu giường rơi xuống.

Tiếng va đập như đưa Yến Tử ra khỏi bóng tối, đôi mắt âm u của nàng như tìm thấy ánh sáng.

Nàng nhặt cây trâm lên ngắm nghía hồi lâu lại nhớ đến Lưu Dĩ. Cây trâm này là hắn mua cho nàng. Hôm đó là chính hắn cứu nàng. Là hắn mang đến cho nàng cuộc sống này, vị trí này. Cũng vì hắn mà nàng quyết định rời khỏi đây. Chỉ cần Hoắc Sinh kia tỉnh lại, nàng cùng đại ca đại tẩu sẽ phải chết.

Bên ngoài cửa tiếng bước chân nhẹ nhàng của hai thị vệ kia trở về. Sa Thuỷ đứng sát mép cửa thấp giọng:

"Tiên sinh an tâm ngủ, sáng Thủy sẽ gọi ngài dậy!"

Yến Tử lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng nói vọng ra:

"Làm phiền hai vị rồi!"

Yến Tử nhìn bóng hai người Sa Hỏa, Sa Thuỷ đổ trên cửa, trong lòng nhói lên một cảm xúc buồn đọng, đôi môi nàng mấp máy thanh âm không thể nghe thấy.

"Sa Hoả, Sa Thuỷ! Tái kiến!"

Tái kiến: Tạm biệt.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cơn Thịnh Nộ Của Quốc Công Thiên Tuế

“Hỏa huynh, bây giờ đã canh mấy rồi?”

Sa Thủy tựa đầu vào thành tường, hắn chỉ vừa chợp mắt được một lúc, mở mắt ra đã thấy nắng rọi đến mông. Hướng Sa Hỏa đang ôm kiếm nghiêm túc đứng trước của hỏi.

“Sắp qua giờ Dần rồi!”

Sa Thủy ngáp ngắn ngáp dài, uể oải đứng lên nói:

“Huynh tranh thủ chợp mắt đi một lát, ta vào gọi Tiên sinh!”

Sa Hỏa gật đầu rồi ngồi xuống ôm kiếm nhắm mắt dưỡng thần.

Sa Thủy đứng sát mép cửa phòng Tiểu Yến Tử hắng giọng:

“Tiên sinh! Ngài dậy chưa?”

“...”

Sa Thủy thấy người bên trong không đáp chỉ thở dài lắc đầu, vừa lẩm bẩm làu bàu vừa đẩy cửa đi vào:

“Tiên sinh à, nếu bây giờ ngài còn không dậy, sẽ không kịp tham gia Đại...”

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa ngồi bên ngoài, nghe tiếng Sa Thủy đột nhiên im bặt vội mở trừng mắt, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an lao như bay vào sương phòng Yến Tử.

Sa Thủy đang đứng đó, mắt hắn chòng chọc nhìn vào tờ giấy đặt trên bàn, thân thể cứng ngắc như đá, khuôn mặt trắng bệch không sức sống.

Sa Hỏa lướt mắt nhìn quanh. Xung quanh phòng nhỏ là một mảnh tĩnh lặng như chết, không một bóng người. Chỉ có cửa sổ hướng sau viện là mở toang. Trên giường, chăn màn được sắp xếp gọn gàng. Tủ đồ mở ra, không còn nổi một mảnh y phục, trên tay Sa Thủy, tờ giấy trắng mỏng với vài nét chữ đơn độc:

“Ta về quê có việc khẩn cấp, không cần tìm.

Triệu Phạm Hoa!”

Sa Thủy nhìn bức thư, kinh hoàng đến độ quên cả chớp mắt, hai mắt long lên sòng sộc, hoảng loạn, hai tay run rẩy hét lớn:

“Tiên sinh!!!!”

Sa Hỏa, Sa Thủy tuyệt không bao giờ ngờ đến Triệu tiên sinh kia hôm qua vẫn còn rất vui vẻ vậy mà hôm nay đã không từ mà biệt, cứ thế bỏ đi không có nổi một lý do hợp lý. Trong căn phòng kia, vật xác đáng nhất chứng tỏ Triệu tiên sinh là bỏ đi chứ không phải bị bắt đi chính là cây cổ cầm quý giá do chính Quốc Công mua mà Triệu tiên sinh mỗi ngày đều lau chùi, cưng nựng hơn bảo vật quốc gia được đặt ngay trên bàn trà kia đã không cánh mà bay.

Sa Hỏa nắm vai Sa Thủy trấn an:

“Bình tĩnh, ngươi trước hết mau men theo đường cửa sổ đi tìm, Tiên sinh không có nội công, không thể đi xa nhanh như vậy, còn ta sẽ đến viện

https://thuviensach.vn

Quốc Công bẩm báo.”

Sa Thủy vừa nghe đến Quốc Công lập tức mặt xanh như tàu lá chuối nắm lấy tay Sa Hỏa nước mắt ngắn dài mếu máo:

“Ngươi phải bình an quay trở về đấy!”

“Biết rồi!” Sa Hỏa lạnh lùng quăng một cầu rồi điểm mũi chân rời đi.

Sa Thủy nuốt nước mắt, vỗ vỗ mặt bình tâm rồi lập tức nhảy qua cửa sổ bắt đầu truy lùng.

Lúc này trong Tam Thái viện, Lưu Dĩ đang dùng bữa sáng. Ngự thiện phòng yên ắng, chỉ có tiếng đũa chén kêu lạch cạch. Xung quanh là đám hạ nhân đang cúi mình chờ Lưu Dĩ phân phó. Phong cách ăn quý tộc là ăn không nói, thanh tao nhẹ nhàng trang nhã. Tuyệt đối an yên không mảnh ồn ào.

Bên ngoài, bóng hắc y thị vệ xé gió lao tới tính toán xông thẳng vào ngự thiện phòng nhưng bị Lam Thất canh cửa bên ngoài nhanh chóng chặn lại:

“Sa Hỏa, không được lỗ mãng, Quốc Công đang dùng bữa.”

Sa Hỏa không để lời nói của Lam Thất vào tai trực tiếp hất tay Lam Thất qua một bên đẩy cửa vào phòng.

Vừa thấy bóng bạch kim đang thư thái dùng bữa không chút kinh động bởi hành vi lỗ mãng của Sa Hỏa. Sa Hỏa nhanh chóng quỳ xuống đất gấp giọng:

“Bẩm Quốc Công, Triệu tiên sinh sáng sớm nay đã biến mất!”

Bóng bạch kim lập tức rung động kịch liệt, ngẩng phắt đầu lộ ra khuôn mặt xưa nay vô cảm lại nhanh chóng biến sắc, ngón tay dài nắm đũa khẽ run gấp giọng:

https://thuviensach.vn

“Biến mất?”

“Vâng, tiên sinh đã biến...đúng hơn là đã bỏ đi chỉ để lại một lá thư!”

Sa Hỏa nhanh nhẹn dâng lá thư mỏng manh nguệch ngoạc vài nét chữ lên cho Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ giật lấy lá thư, mày lưỡi mác nhíu chặt, đôi mắt thanh u quét qua nét chữ xiên vẹo kia, rất nhanh lãnh khí hàn băng vần vũ ào ào nổi lên, đôi con ngươi tăm tối kia bùng lên nộ khí xung thiên đến long trời lở đất. Vạn vật xung quanh không có chấn động mà tất thảy rung động kịch liệt. Chén đĩa rung lên tiếng kêu ‘lạch cạch’ đến dọa người. Chúng nhân đang cúi mình đứng xung quanh nhất thời nuốt khan một cái, vã mồ hôi run rẩy.

“Xoảng!!!”

Lưu Dĩ tức giận một tay hất văng bàn gỗ tinh xảo đầy thức ăn sang một bên, tạo ra tiếng loảng xoảng ồn ã bởi sự va đập mạnh của chén đĩa. Chiếc bàn gỗ dài lăn một vòng rồi gãy làm đôi. Toàn bộ ngự thiên trên bàn nằm chỏng chơ trên nền đất lạnh.

Chúng nhân có mặt ở đó, không phải lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm giận dữ cực độ của Lưu Dĩ nhưng họ đều cảm nhận được cơn giận dữ kia của Lưu Dĩ, đã đạt đến ngưỡng muốn giết người, chúng nhân hoảng hốt quỳ xuống đất kinh hô:

“Quốc Công bớt giận! Quốc Công bớt giận!”

Lưu Dĩ vò nát bức thư kia, hai mắt thanh u ánh lên sát khí, môi mỏng mím chặt gầm gừ:

“Sao có thể, đêm qua không phải chính miệng hắn nói sống chết cũng sẽ dành được mười vạn lạng kia. Sao có thể nói đi là đi ngay. Chắc chắn là có kẻ bắt hắn đi, giả viết bức thư này làm ta mất cảnh giác!”

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa tám phần đã đoán được sẽ xảy ra tình huống này, hắn vội giữ chút điềm tĩnh cuối cùng bẩm báo:

“Thưa chữ trên thư kỳ thực là chữ của tiên sinh, y phục của tiên sinh cũng đã lấy đi mất, ngay cả cổ cầm...cũng đã mang đi!”

Ý của Sa Hỏa ở đây là chứng nhận, nếu có kẻ bắt Yến Tử đi, sẽ không rỗi hơi vác theo cổ cầm dài vướng tay vướng chân. Chỉ có người thật sự muốn đi nhưng không nỡ để cổ cầm lại mới mất công mang theo.

Bóng bạch kim như hóa đá. Cảm giác mất mát tràn ngập cơ thể.

Hắn không hiểu, tại sao Tiểu Tử lại bỏ đi, không phải nói ở đây bổng lộc rất cao, ăn rất ngon, còn nói sống chết cũng phải lấy được mười vạn lạng bạc kia sao. Sao lại nói đi là đi ngay.

Lưu Dĩ mím chặt môi, đôi mắt long sòng sọc đến bật ra tia máu.

Tiểu Tử! Ai cho phép ngươi rời xa ta. Muốn chạy trốn ư. Đừng có mơ.

Lưu Dĩ siết chặt tay lớn giọng:

“Người đâu!”

Đám hắc y thị vệ từ tứ phía lao ra quỳ sạp xuống đất hô: “Có”

Lưu Dĩ dùng nội công đánh tan bức thư thành vụn tro rơi lả tả xuống đất, chất giọng hàn băng lạnh như ngàn năm băng giá vang vọng khắp tướng phủ tựa hồ như giọng nói phát ra từ âm tào địa phủ khiến ai nấy đều kinh hãi:

“Lập tức đóng cổng thành, chặn hết mọi ngả đường. Không để bất cứ ai có thể ra khỏi thành. Dù có phải đào ba tấc đất cũng phải đem Triệu Phạm Hoa về cho bổn vương. Không tìm được hắn các ngươi cũng không cần trở về nữa!”

https://thuviensach.vn

Đám hắc y thị vệ cùng Sa Hỏa nghe nộ khí từ trong giọng nói, biết được lần này Quốc Công thiên tuế thật sự giận dữ rồi. Chúng nhân đồng thanh hô to "Rõ" rồi lập tức thi triển khinh công biến mất.

Lưu Dĩ giữ lấy bộ mặt hung hãn, dữ tợn hệt như Quỷ Diêm La khiến cho ai nấy nhìn thấy đều hoảng hốt cực độ.

Lưu Dĩ lao thẳng ra ngoài phân phó cho binh lính chặn hết mọi ngả đường. Huy động tướng phủ lục soát mọi ngóc ngách kinh thành. Còn hắn lấy một con tuấn mã trực tiếp phi ngựa truy lùng.

Lưu Dĩ điên cuồng thúc ngựa đến thẳng cổng thành. Hắn không tin Tiểu Tử không có nội công kia có thể kịp thời thoát ra khỏi kinh thành khi cổng thành chỉ vừa mở chưa được hai khắc.

Phía cổng thành, cửa đóng kín mít. Đoàn bách tính xếp hàng dài muốn vào kinh xem Đại hội bị nhốt bên ngoài, mù mờ không biết chuyện gì. Đám bách tính bên trong cũng không thể ra ngoài nhất thời nháo nhào náo loạn, la ó kêu quan binh phải mở cửa.

Từ xa một bóng bạch kim trên bạch mã thúc ngựa lao tới. Chúng bách tính bu đen bu đỏ trước cổng thành thấy vậy liền dạt sang một bên tránh đường cho người ngựa đang điên cuồng phi tới.

Trên thân ngựa, nam nhân tuấn tú đẹp tựa tiên nhân, thân thể cường tráng khi không phát ra hàn quang xa vạn trượng khiến bách tính có chút chói mắt. Đôi mắt thanh u lãnh đạm như hàng ngàn tảng băng lạnh quét mắt một lượt qua đám bách tính lố nhố. Bất cứ ai vừa bị tia mắt kia quét qua đều lập tức giật thót cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Đám binh lính canh cổng đứng từ xa, vừa phát hiện ra người trên ngựa là ai còn chưa kịp làm màn chào hỏi ra mắt Quốc Công thiên tuế, người trên ngựa dò xét đã xong lại lập tức thúc ngựa đi vào trong thành, chỉ để lại một làn khói bụi điên đảo.

https://thuviensach.vn

“Người lúc nãy là ai vậy?” Một tiều phu nhỏ giọng hỏi lão bá đẩy xe rơm bên cạnh.

“Ta cũng đâu có biết, lần đầu ta nhìn thấy một nam nhân tuấn tú chính khí đến vậy. Người này ắt hẳn thân phận không tầm thường!” Lão bá vuốt râu đáp.

“Đúng đấy, bộ dạng quý tộc đó tám phần là người của hoàng thất hoặc quan viên đại thần nào đó rồi!” Tiểu khất cái đứng bên cạnh hào hứng tám chuyện.

“Mặc kệ là người của hoàng thất hay không, xem bộ dạng hung dữ như vậy ta đoán người này không phải hạng lương thiện gì đâu. Những kẻ như vậy sớm sẽ bị Quốc Công đá bay thôi!” Tiều phu tỏ rõ sự không ưng thuận khẳng định.

“Đúng vậy, Quốc Công thiên tuế xưa nay rất ghét những kẻ hung hãn bất lương, làm hại bách tính, còn nhớ năm ngoái ngài đã xử cha con Bùi Hạ Viên, vì tội lạm sát dân tình đấy. Kẻ vừa nãy chắc là quan viên đại thần mới nhậm chức nào đó. Khuôn mặt tuấn tú mà ánh mắt lại hệt quỷ Diêm La như vậy chắc chắn là quân ác nhân thất đức, phường bất lương mà thôi!” Tiểu khất cái nhanh miệng làu bàu.

“Câm miệng!” Một bóng xám nhỏ nhắn từ nãy đã nằm gọn gàng trong xe rơm của lão bá, được rơm phủ đầy người không thấy nổi mặt đâu, vừa nghe chúng nhân nói nhăng nói cuội không chịu được bật dậy như lò xo, lao như bay đến Tiểu khất cái kia túm cổ hét vào mặt hắn:

“Ngươi thì biết cái gì, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, tuấn tú phi phàm kia sao có thể là khuôn mặt của Diêm La, ngài cả đời vì đại sở, vì bách tính mà lao tâm khổ tứ, ngày đêm không ngủ sao có thể là quân ác nhân thất đức. Vì muôn dân trăm họ mà quên đi bản thân sao có thể gọi là phường bất lương.

https://thuviensach.vn

Ngươi chỉ nhìn thấy vẻ mặt ngài ấy lúc giận dữ đã cả gan nói xằng nói bậy, ngươi có tin bây giờ ta xiên não ngươi luôn không hả tên kia.”

Tiểu khất cái cùng chúng nhân xung quanh nghe tên Tiểu Tử nhỏ con áo xám vác theo tay nải cùng một dải lụa dài sau lưng lớn mật uy hiếp thì trố mắt ra nhìn.

“Buông ra, ta thích thì nói đấy, làm gì ta, có ngon thì đại chiến ba trăm hiệp với ta!” Tiểu khất cái kia cũng không vừa túm lấy cổ áo Tiểu Tử áo xám trừng mắt.

“Ngươi....”

Tiểu Tử áo xám mặt mày hung hãn tính toán sử dụng hết công phu bản môn dập cho tên kia một trận ra ngô ra khoai thì phía bên kia đường, quan binh cùng thị vệ hoàng gia rầm rập chạy tới bu đen hết cổng thành.

“Hôm nay có chuyện gì sao, lại có nhiều quan binh đến vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi!” Lão bá ngó đám quan binh kia không dấu nổi hiếu kì.

“Lúc nãy ta nghe loáng thoáng quan binh đang muốn tìm người!” Vị tiều phu dán mắt vào đám quan binh kia nói.

“Tìm người? Tìm ai? Không lẽ là đạo tặc bị truy sát, hay là tội đồ phản quốc???” Lão bá nhíu mày suy ngẫm.

Tiểu khất cái nhìn thấy đám quan binh kia, khóe môi nhanh chóng nhếch lên.

“Mặc kệ là ai, có quan binh ở đây còn không mau qua bắt tên Tiểu....Đâu rồi, tên Tiểu Tử vừa nãy đâu mất rồi???”

https://thuviensach.vn

Tiểu khất cái cùng lão bá, tiều phu chỉ vừa rời mắt đi chưa đến ba giây, Tiểu Tử áo xám còn hung hãn hơn bọn đạo tặc kia lúc nãy còn đứng cách họ chưa tới hai bước chân đã vội bốc hơi từ khi nào.

Phía xa, sau một bức tường xây dở, bóng xám nhỏ vác theo dải lụa dài sau lưng thu mình ẩn nấp. Miệng mồm không ngừng lẩm nhẩm:

“Phen này chết chắc rồi, nhìn cái đám thị vệ quan binh hung hãn kia, tám phần là Hoắc Sinh đã tỉnh lại khui ra chuyện ta là nữ nhân rồi, bọn chúng đang muốn bắt ta về xử trảm đây mà. Làm sao đây, làm sao đây...!!!”

Tiểu Yến Tử thậm thụt nửa ngày sau bức tường cuối cùng quyết định lấy tro giữa đường quét lên mặt làm mặt đen đi, xõa xão tóc lả tả, làm áo quần tả tơi như một tiểu khất cái.

Nàng siết chặt tay hừng hừng khí thế nghĩ: Các lão lãnh đạo nói đúng. Lúc này ta nên dung nạp chính sách: “Khai thác xa bờ, tập trung đánh bắt, nuôi cấy có trọng điểm” Trước tiên phải nhờ vào việc bách tính trong kinh thành đang đông điên đảo vì Đại hội cung thủ. Cổng thành sẽ không thể đóng quá lâu. Chỉ cần trà trộn sau đó chờ cổng thành mở tuồn ra là có thể ra được đại dương. Phải, để làm một bách tính bình thường, trước hết là dạo phố bình thường, ăn uống bình thường, vui chơi bình thường các kiểu con đà điểu. Trước hết Hồng Tiêu Lâu thẳng tiến!!!

Nói là làm, Tiểu Yến Tử thẳng một mạch đi đến Hồng Tiêu Lâu, không để ý đằng sau, đám người lão bá tiều phu cùng tiểu khất cái đang bị một đám quan binh truy hỏi:

“Có thực là ngươi thấy một người như vậy!” Sa Hỏa chỉ vào một tờ giấy vẽ hình Tiểu Yến Tử truy vấn Tiểu khất cái.

“Vâng vâng, là thật đấy ạ, tiểu nhân không dám nửa lời dối trá với quan gia. Hắn lúc nãy có dọa hành hung tiểu nhân, ngài không tin có thể hỏi những người xung quanh!” Tiểu khất cái thật thà khẳng định.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, tên tiểu tử này còn mang theo tay nải và một túi vải dài bọc thứ gì đó rất khả nghi đằng sau lưng.” Vị Tiều phu chêm vào.

“Tay nải, túi vải bọc!” Sa Hỏa đưa mắt nhìn Lam Thất, tất thảy như nhận diện người mà đám người kia nhắc đến chín phần là Triệu tiên sinh.

“Ngươi có nhìn thấy hắn đi hướng nào không?” Sa Hỏa gấp giọng.

“Không thấy, quan binh vừa đến, hắn lập tức biến mất, quan gia, hắn có phải tội phạm nguy hiểm hay gì không?” Tiểu khất cái không dấu tò mò.

Sa Hỏa không thèm để câu hỏi kia vào tai, trực tiếp điểm mũi chân tiếp tục truy lùng mọi nẻo đường gần đó. Đám người Lam Thất cũng lập tức chia nhau ra, chưa đầy ba giây đám hắc y nhân như bốc hơi, ngay cả tà áo cũng không kịp thấy, quá nhanh quá nguy hiểm.

Chúng nhân trực tiếp chứng kiến màn thoát ly ấn tượng kia thì ngu mặt đứng nhìn, thoạt nhiên cảm thấy hết sức hư thoát. Lại nghĩ đến tên Tiểu Tử áo xám bị truy sát lúc nãy, nếu hắn là kẻ giết người hàng loạt hay tội phạm quốc gia gì gì đó, không phải là họ vừa mới thoát một mạng sao.

Chúng nhân đồng thời thở phắt ra, thật may không động tay động chân với tên áo xám kia, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của đám quan binh đã biết kẻ đó không phải hạng tầm thường. Nên tránh xa a.

Tiểu Yến Tử nhà ta nghênh ngang đi giữa đường, nàng rất tự tin về tạo hình khất cái đen thui lủi cực kì bẩn thỉu của mình. Quan binh thị vệ nhiều như ngả rạ bao vây đầy đường, vậy mà nàng vẫn ung dung ngạo nghễ đi giữa đường không sợ trời không sợ đất. Đây là to gan lớn mật quá rồi.

Bỗng từ xa nàng nhìn thấy bóng bạch kim tuấn tú ngồi trên lưng ngựa. Hào quang xa vạn trượng tỏa sáng khiến bách tính xung quanh không ai nói lại tự động dạt ra, cách xa bóng người uy nghiêm lạnh lẽo kia.

https://thuviensach.vn

Tim Yến Tử đánh thịch một cái, vội vàng chạy vào một gian hàng ẩn nấp. Nàng len lén nhìn qua khe hở ngắm nhìn dung nhan tuấn tú khiến đám bách tính gần đó đang si mê đến quay cuồng kia.

Đôi mắt thanh u ảm đạm chăm chú nhìn vào một gian hàng nữ trang, chính là gian hàng Yến Tử lần trước vi hành cùng Lưu Dĩ, đã chọn mua một cây trâm hình đỗ quyên.

Bỗng Lưu Dĩ siết chặt dây cương, trong mắt lần nữa lóe lên nộ khí, mím chặt môi bắt đầu thúc ngựa truy lùng.

Hắn nhanh như bay lao qua đám người, mắt phượng sáng quắc đảo mắt chúng nhân một lượt, không tìm thấy bóng dáng quen thuộc lập tức bỏ đi.

Yến Tử thu mình trong một gian hàng gỗ, lúc nãy chỉ còn cách một trượng, bất quá chỉ còn một trượng nữa Lưu Dĩ sẽ lập tức nhìn thấy Yến Tử.

Yến Tử run rẩy cong mình, ánh mắt kia của Lưu Dĩ đủ để dọa cho nàng sợ đến xanh mặt. Yến Tử kinh hãi tưởng tượng đến viễn cảnh bản thân bị Lưu Dĩ bắt được sẽ bị hắn một đao chém chết như thế nào.

Nàng nuốt khan một cái, vuốt mồ hôi lạnh hai bên thái dương, nhanh nhanh chóng chóng hướng đến Hồng Tiêu Lâu trú ẩn.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tiểu Yến Tử Dạo Chơi Kinh Thành

"Tiểu nhị! Mang cho ta một đĩa gà quay, còn có trái cây khô Lệ Chi, Ngân Hạnh, Vân Nam, Quế Viên. Mỗi thứ một loại."

Tiểu Yến Tử ngồi trên bàn trà trong Hồng Tiêu Lâu nghênh ngang ra lệnh.

Tiểu nhị cùng chưởng quầy lúc từ nãy thấy một tên tiểu khất cái bẩn thỉu bước vào đã tính toán muốn đuổi ra nhưng khách khứa đông đến chóng mặt. Không rảnh tay làm việc rỗi hơi như vậy đành để tiểu tử kia ngang nhiên ngồi vào bàn.

Tiểu Yến Tử đợi nửa ngày trời cũng không thấy có ai ra phục vụ, nàng nhìn ánh mắt khinh bỉ của những kẻ xung quanh lại đảo mắt liếc qua chính thân mình. Y phục rách rưới, mặt mũi lem nhem, tay chân bẩn thỉu. Thì ra trong mắt họ nàng đang là tên ăn mày đòi chòi mâm son. Chẳng trách.

Tiểu Yến Tử khôn khéo rút trong túi ra sâu tiền đeo vào tay giả vờ đưa tay vẫy vẫy tiểu nhị cho hắn nhìn thấy:

"Tiểu nhị, còn không mau chuẩn bị!"

Tiểu nhị nhìn thấy sâu tiền trên tay Yến Tử mừng húm vội vàng ‘Vâng dạ’ rồi xách mông đi chuẩn bị.

https://thuviensach.vn

Bên cửa Hồng Tiêu Lâu, một nam nhân cao lớn y phục lam, đeo đao rộng đang chầm chậm đi thẳng vào bàn trà của Yến Tử nhỏ giọng:

"Xin hỏi vị huynh đài này, ta có thể ngồi đây được không, bàn trà sớm đã hết chỗ rồi!"

Yến Tử nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ kia thì ngẩng mặt lên, đập vào mắt nàng là nam tử khôi ngô tầm mười tám tuổi, khuôn mặt thư sinh trắng trẻo, đôi mắt sáng ngời đáng yêu đang nhẹ nhàng mỉn cười lộ ra khuôn mặt thánh thiện, làm cho người nhìn vô thức thoải mái.

Yến Tử siêu cấp cưng chiều trai đẹp đương nhiên sẽ nhanh chóng gật đầu, để nam tử kia ngồi vào bàn cùng đàm đạo:

"Huynh có phải đến để xem đại hội?" Nam tử ôn nhu hỏi.

"Đúng, là xem đại hội." Yến Tử ngậm một hồi mới đáp: "Nghe nói hôm nay là trận chung kết nên ta mới hiếu kỳ đến xem."

"Vừa hay ta cũng vậy, hay lát nữa ta và huynh cùng đi xem." Nam tử cười hiền

Yến Tử cười gượng đáp: "Được"

Xem cái gì chứ. Ta tới đó không khéo lại bị ngươi của phủ tướng phát hiện thì đi đời nhà ma ngay. Đợi lát nữa ăn xong phải chuồn ngay mới được.

Nam tử kia vui vẻ phẩm trà. Lúc tiểu nhị dọn mỹ thực ra cho Yến Tử. Nam tử kia chỉ dám nhìn vào đống mỹ thực mà nuốt nước miếng.

"Ngươi cũng ăn đi!" Yến Tử hảo tâm mời gọi.

"Không cần đâu, huynh cứ ăn tự nhiên" Nam tử từ chối thẳng thừng.

https://thuviensach.vn

"Xem sắc mặt ngươi đã đói lắm rồi, cũng không chịu gọi món!"

Nam tử gãi đầu cười gượng:

"Không dấu gì huynh, ta...không có tiền!"

Tiểu Yến Tử thoáng kinh ngạc, nhìn thế nào nam tử này cũng không giống hạng nghèo rớt mồng tơi. Dáng dấp đó, chính khí đó âu lại tưởng là công tử con nhà thế gia nào đó. Sao cả mấy văn tiền để ăn cũng không có. Đùa nhau à.

"Ngươi có thể ăn cùng ta, ta mời!" Yến Tử tốt bụng lần nữa mời mọc.

"Không cần đâu, huynh cứ ăn tự nhiên." Nam tử lần nữa khoát tay.

"Đồ ăn cũng nhiều, mình ta ăn không hết."

"Huynh gầy yếu như vậy nên ăn nhiều một chút, ta không sao."

"Hay là để ta gọi thêm mấy món nữa cho dễ ăn."

"Thật sự không cần đâu,nam tử hán đại trương phu, một lời đã nói ra, bốn con ngựa đuổi không kịp, huynh cứ tự nhiên..."

“...”

Ba khắc sau.

Trên bàn trà của Yến Tử mỹ thực bị vét sạch chỉ còn lại đống xương khô.

Yến Tử trợn mắt nhìn nam tử khôi ngô vừa nãy sống chết từ chối kia bây giờ lại quét sạch mỹ thực không còn lấy một hạt cơm.

Sau bữa cơm này, Yến Tử hun đúc ra được một kinh nghiệm hết sức sâu sắc.

https://thuviensach.vn

'Mỹ nam chỉ giỏi khua môi múa mép, đói đến sát bụng còn bày ra bộ dạng thanh cao'. Ta phỉ.

Nam tử ăn xong, lại nhìn đống xương khô trên bàn, ho khan một cái gãi đầu cười gượng:

"Thật không phải...Ta mấy ngày không ăn nên có hơi... Để huynh chê cười rồi!"

"Không sao, không sao." Yến Tử khoát tay tỏ vẻ khoan dung độ lượng: "Đây là ta cũng làm thêm một việc tốt tích đức cho con cháu, không hề gì, không hề gì!" Lại hướng chưởng quầy gọi lớn:

"Tiêu nhị, tính tiền!"

Tiểu nhị nhanh chân chạy tới:

"Đại gia, của ngài hết ba mươi lăm lạng!"

Tiểu Yến Tử rút trong ngực ra năm mươi lạng bạc khoát tay tỏ vẻ đại gia nhiều tiền nghênh mặt đưa mắt hướng nam tử kia nói:

"Mười lăm lạng còn lại, ngươi làm vài món ngon cho vị huynh đệ này mang về!"

Nói rồi phất tay đứng lên, ôm cổ cầm tính toán rời đi.

Nam tử kia quá bất ngờ trước hành vi của Yến Tử, hắn lập tức đứng dậy ôm quyền:

"Ơn này của huynh đài đây, ta không biết lấy gì đền đáp, có thể cho ta biết quý tính đại danh không?"

Tiểu Yến Tử nhìn vẻ mặt ngưng trọng của nam tử thì cười phì nói:

https://thuviensach.vn

"Ta họ Triệu!"

"Thì ra là Triệu đại ca, đệ đây là Lục Tiểu Tiểu Phụng cảm tạ huynh!"

Tiểu Yến Tử nghe cái tên kia thì lập tức giật bắn trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, tay run run chỉ vào mặt hắn.

"Lục...Lục Tiểu Phụng!!!"

Không phải chứ, hắn chính là cái tên trong cuốn tiểu thuyết ăn khách võ hiệp với công phu linh tê nhất chỉ siêu lợi hại sao. Cơ mà hắn làm gì có tứ mi mao (bốn hàng lông mày) như trong miêu tả. Mà tiểu thuyết vốn không có thực. Chẳng qua đây là trùng tên. Trùng tên thôi.

"Huynh biết đệ sao?" Lục Tiểu Phụng nhăn mày nghi hoặc.

"Không biết! Không biết. Chỉ là nghe cái tên hơi đặc biệt nên kích động thôi, ha ha. Ta còn có việc, đi trước!" Nói rồi vác tay nải cùng cổ cầm rời đi.

Lục Tiểu Phụng vội vã đuổi theo:

"Triệu đại ca, không phải nói cùng đi xem đại hội sao, chờ ta cùng đi!"

Tiểu Yến Tử ngoái đầu thấy Lục Tiểu Phụng hớt hải đuổi theo, nàng biết phen này lại mọc ra một cái đuôi rồi. Làm sao ẩn nấp đây. Nàng vội vội vàng vàng thi triển môn điền kinh của mình tính toán bỏ chạy.

Nhưng với công phu karate không chút nội công còn cõng thêm cây cổ cầm dài nặng trịch, căn bản Tiểu Yến Tử nhà ta không phải đối thủ của Lục Tiểu Phụng thân thủ nhanh nhẹn đi mà như bay kia.

Tiểu Yến Tử cắm đầu cắm cổ chạy, bên cạnh Lục Tiểu Phụng mang theo túi thức ăn ung dung xải bước lách qua đám đông giữa phố, hắn nhìn thân thể nhỏ con như rùa nặng nề bước đi nói:

https://thuviensach.vn

“Triệu huynh, xem đồ của huynh nặng như vậy, hay là để ta mang dùm cho.”

“Không cần!” Yến Tử dứt khoát khước từ: “Nam tử hán đại trượng phu, nhiêu đây nhằm nhò gì.”

Hừ, thằng nhóc vắt mũi chưa sạch nhà ngươi tính toán sử dụng Thuyết âm mưu với ta, lấy mất cổ cầm để ta nhất nhất đi theo ngươi không thoát được chứ gì. Đừng có mơ.

Lục Tiểu Phụng kia nheo mắt, rõ ràng là đi không nổi, còn bày đặt hào khí. Hắn thuận tay nhấc bọc vải lớn dài kia ra khỏi lưng Yến Tử, nhanh chóng đeo vào lưng hắn.

Yến Tử bỗng thấy lưng nhẹ bẫng, lúc phát hiện ra thì cổ cầm yêu quý đã nằm trên lưng tên mặt búng ra sữa kia rồi.

“Huynh giúp ta có được bữa no, lẽ nào chỉ là vác đồ ta lại không thể giúp. Chỉ là một bọc vải, huynh không cần khách sáo.”

Tiểu Yến Tử xịu mặt khó chịu.

“Mau trả lại cho ta!”

“Triệu huynh không cần phải ngại, là ta tình nguyện phụ huynh.” Lục Tiểu Phụng cười tươi như hoa, lại hướng mắt nhìn phía cuối đường, thấy một đám quan binh đen như kiến cỏ đang rầm rập đi tới, hắn nhíu mày nghi hoặc:

“Chỉ là đại hội cung thủ thôi, có cần phải điều động nhiều quan binh vậy không. Như thế này hơi quá rồi, ta nói có phải không Triệu đại ca....Triệu đại ca, huynh đâu rồi! Triệu đại ca!”

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng ngó ngang ngóc dọc khắp khu phố đông đúc, cái người chỉ cao đến tai hắn vừa mới đây đã bốc hơi từ khi nào. Bọc vải cũng không buồn lấy. Thật kỳ lạ.

Phía bên kia đường, Tiểu Yến Tử đang núp bên một đống rơm, chờ cho đám thị vệ của Lưu Dĩ đi ngang mới dám ló mặt ra, nàng vuốt vuốt ngực thở phào.

“Hù chết ta, nếu không phải ta sớm thấy bộ mặt Lam Thất từ xa, chắc giờ này đã bị hắn tiễn về phủ rồi.”

Yến Tử đang tính toán tìm tên nam tử lấy mất cổ cầm của nàng thì từ đằng sau, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến khiến tóc mai Yến Tử lập tức dựng đứng.

“Triệu Phạm Hoa!!!”

Tiểu Yến Tử giật bắn quay đầu, đập vào mắt nàng là nam tử cao lớn, thân trường sam tố lam, khuôn mặt gầy nhọn, đôi mắt u hồn lạnh lẽo, tay cầm kiếm mỏng, sắc mặt quý tộc có chút tà khí, lại có chút ảm đạm thê lương.

Tiểu Yến Tử hoảng hồn lùi lại một bước kêu lên:

“Tề Lôi!”

Hắn chính là Tề Lôi, một trong năm cung thủ xuất sắc lọt vào vòng chung kết đại hội cung thủ ngày hôm nay. Nhưng tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, lại phát hiện ra Yến Tử dễ dàng như vậy dù cho mặt nàng đang đen thui lủi. Nàng còn chưa từng giao tiếp với hắn cơ mà.

Tề Lôi xải bước đến gần Yến Tử, mắt lạnh khép hờ nói:

“Không! Là Triệu Mẫn đại tiểu thư mới đúng.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử hai mắt trợn tròn, kinh hồn lạc phách, tựa hồ không ngờ đến, một người không quen không biết, âm thầm cùng nàng vào trận chung kết lại có thể biết rõ thân phận nàng như vậy.

“Ngươi...là ai!”

Tề Lôi không đáp, chỉ lặng lẽ xải bước ra phố lớn, Tiểu Yến Tử chân tay run rẩy, nuốt khan một cái, vội vàng đuổi theo Tề Lôi.

Tề Lôi kia tìm đến một con hẻm vắng người, thấy người đằng sau hớt hải đuổi theo, hắn đột nhiên ngưng cước bộ, xoay mặt nhìn Tiểu Yến Tử đang mặt đầy mồ hôi nói:

“Ngươi muốn bỏ trốn? Cũng được, chỉ cần tham gia trận chung kết xong đã, ta sẽ cho ngươi đi!” Tề Lôi nhanh chóng tổng kết.

Tiểu Yến Tử ngu mặt đứng nhìn.

Tên họ tề kia không những biết ta là Triệu Mẫn, còn biết ta đang bỏ trốn, hắn tuyệt không phải kẻ tầm thường. Nhưng ta tham gia đại hội hay không liên quan gì đến hắn, sao lại bắt ta tham gia làm gì???

“Ngươi đùa ta sao, đã muốn chạy trốn, ta quay lại đại hội để bị bắt lại hay sao!” Tiểu Yến Tử cười khẩy đáp.

“Chỉ cần ngươi chịu tham gia, ta sẽ giúp ngươi chạy trốn!” Tề Lôi khẽ đáp.

“Dựa vào ngươi? Ta lấy gì làm tin đây?”

Tề Lôi yên lặng đứng trước mặt Yến Tử, thân ảnh của hắn vừa chớp mắt đã biến mất, xung quanh Yến Tử, một màn khói bụi kèm gió lạnh bủa vây, Yến Tử kinh hãi ho sặc sụa vì màn khói đó.

https://thuviensach.vn

Chưa đầy năm giây, Tề Lôi lại đứng ở vị trí hắn vừa biến mất, trên tay hắn là toàn bộ số tiền mà Yến Tử dành dụm được trong suốt thời gian ở tướng phủ. Nhưng rõ ràng nàng để sâu trong ba lớp áo, đươc buộc chặt bởi ba lớp dây thun hảo hạng cơ mà. Sao lại có thể bị dễ dàng lấy đi như vậy.

Tiểu Yến Tử yêu quý tiền như mạng, tuyệt rất ghét bọn trộm cướp, nàng chỉ tay vào mặt Tề Lôi, bắt đầu chống nạnh chửi đổng:

“Ngươi...Ngươi, nhìn cái bản mặt sáng sủa là vậy, thân cao bảy thước là vậy thì ra cũng chỉ là hạng đầu trộm đuôi cướp, còn tưởng là nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất lại làm ra cái hành vi bẩn thỉu cỡ đó. Thật không ngờ cung thủ lọt trận chung kết lại là một tên trộm, cái thể loại ngươi đừng nói là người đi ngang bị lấy mất tiền, mà gà đi ngang cũng bị vặt lông, chó đi ngang cũng bị lấy mất xương, bò đi ngang ngươi cũng mất vài ba miếng thịt, cái thể loại ăn cướp, phường bất lương, quân tàn ác bất nhân, ác nhân thất đức. Ta hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi.....”

Tiểu Yến Tử mồm miệng liếng thoắng như bà già bị cướp mất răng đứng chửi, chửi đã đời mới mệt mỏi ngậm miệng thở.

Tề Lôi kia định lực rất tốt. Bị chửi cho tơi bời khói lửa, cho lên voi xuống chó, đến mồ mả gia phả còn bị đào lên vậy mà vẫn an yên đứng nghe như gió thoảng qua tai. Tựa hồ như người kia có chửi ba ngày ba đêm hắn cũng chẳng may may động tĩnh.

Phải chăng đây là một loại công phu mới sáng chế, giúp cho nhân loại đạt đến cảnh giới thượng thừa, định lực chịu đựng mọi trần tục trên thế gian. Ngay cả những thiền sư thường ngày tụng kinh niệm phật cũng phải nể nang ba phần. Hoặc giả vị huynh đài họ Tề kia đã sau bao phen sóng gió của cuộc đời, đã hun đúc ra được thế sự của trần gian, sớm đã tu thành chánh quả.

Mặc kệ đó là gì nhưng công phu này quả thật quá lợi hại rồi. Hảo a.

https://thuviensach.vn

“Ngươi chửi đủ chưa!” Tề Lôi khẽ đáp.

“Cái thể loại nhà ngươi...khụ...Bổn tiểu thư ta chửi chưa có đã...khụ, chu choa đau họng quá.” Tiểu Yến Tử hổn hà hổn hển thở, ai bảo nàng vặn thanh âm lên tận quãng tám mới khiến cổ họng đau rát như vậy.

Tề Lôi ném túi tiền về phía Yến Tử trầm giọng:

“Thân thủ của ta, đã đủ khiến ngươi tin tưởng chưa?”

Tiểu Yến Tử giật mình nhớ lại. Đúng rồi, là nàng bắt hắn chứng minh có thể bảo vệ nàng thoát khỏi đại hội. Vì vậy hành vi vừa thôi không phải là cướp mà chỉ là ‘tránh ra cho anh thể hiện’ thôi.

Tiểu Yến Tử thu lại bộ dáng của bà già chửi đổng, ho khan một cái nói:

“Tin tưởng thì đã sao, tại sao ta lại phải vì ngươi mà tham gia đại hội chứ.”

Tề Lôi vẫn giữ bộ mặt điềm đạm, hắn xoay người nhẹ nhàng xải bước chỉ bỏ lại câu:

“Ta đi báo Triệu Mẫn đang ở đây là được!”

Tiểu Yến Tử cười khẩy nói: “Chờ ngươi đi bẩm báo thì ta cũng đã sớm cao chạy xa bay rồi. Đám người đó đã biết ta là nữ nhân, sớm muộn cũng sẽ biết ta là Triệu Mẫn, ngươi dọa được ai chứ.”

Tề Lôi đưa lưng về phía Yến Tử không ngần ngại đáp:

“Thân phận của ngươi, không ai hay biết!”

“Ai nha, không ngờ biết trộm vặt nhà ngươi còn biết cả gạt người nữa, thật là khuôn mặt quý tộc kia đúng là lừa gạt mà.” Tiểu Yến Tử không khách khí đáp trả.

https://thuviensach.vn

“Ngươi thử hỏi một quan binh ngoài kia xem, chúng đang tìm một nữ nhân hay nam nhân!”

Tiểu Yến Tử giật mình suy ngẫm. Lúc nãy từ đám quan binh đến thị về, bất kì ai cũng nhận diện về một nam nhân, không ai nhắc đến nữ nhân. Hay chăng đây chỉ là một cái bẫy, rõ ràng nàng đang cải trang nam, nếu nhận diện nữ nhân đương nhiên sẽ không tìm ra, hoặc giả Hoắc Sinh kia không giống như nàng nghĩ. Sẽ nhất nhất giữ bí mật này chưa khui ra.

Tại sao nàng sớm không nghĩ đến Hoắc Sinh mặc dù với nàng là một oan gia, nhưng trước nay là chính nhân quân tử, hết lòng vì nàng mà xả thân bao nhiêu chuyện, chuyện hớt lẻo lại càng là không thể, vậy mà nàng bị Bạch Mộ Ninh dọa cho xanh mặt sớm bỏ trốn như thế này, đúng là có tật giật mình mà.

Tiểu Yến Tử lập tức dãy nảy như lò xò bật tới gần Tề Lôi hắng giọng:

“Chuyện đó, ta sẽ suy nghĩ, trước tiên ta muốn hỏi tại sao ngươi biết ta là Triệu Mẫn.”

“Triệu Phạm Hoa từng là bằng hữu của ta, lúc ta gặp ngươi, ngươi chỉ là một tiểu nha đầu mười tuổi!” Tề Lôi khẽ đáp.

“Thì ra là bằng hữu của đại ca, vậy ngươi đã sớm biết ta ngay từ đầu, tại sao không phanh phui mà còn ép ta tham gia trận chung kết, không phải sớm loại được một đối thủ thì càng tốt sao?” Tiểu Yến Tử truy hỏi.

“Một nam tử như ta lại bị một tiểu nha đầu qua mặt, ngươi nói xem ta nên làm gì?” Tề Lôi khẽ quăng cho Yến Tử một cái lườm sắc bén đáp.

Yến Tử giật bắn lùi vài bước gật gật.

Thì ra là háo thắng vị kỉ, không muốn thua kém một nữ nhân, trực tiếp giữa bàn dân thiên hạ loại bỏ thẳng tay đây mà. Quả nhiên là nam tử thời

https://thuviensach.vn

trung cổ cổ hủ hiếu chiến mà.

Tề Lôi kia xem như nói xong, một đường bỏ đi chỉ để lại Yến Tử lật đật đi giữa phố.

Giữa tiết lạnh tháng mười một, thân xám nhỏ nhắn lạc giữa phố đông, đôi mắt tinh nghịch lóe lên ý cười sâu sắc. Khóe môi chầm chậm lộ ra một nụ cười gian xảo. Gió lạnh kinh hãi quét qua đám lá khô rồi vụt mất. Tựa hồ như lường trước sắp có biến cố xảy ra.

Ở phía Nam kinh thành, Sa Thủy đã chạy hết tốc lực mười vòng kinh thành vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc đâu, hắn ngồi thụp xuống đất, lau mồ hôi, khuôn mặt trắng trẻo bắt đầu nước mắt ngắn dài mếu máo:

“Tiên sinh ơi, ngài đâu rồi, mau về đi. Thủy nhớ ngài lắm rồi!!!”

Đám thị vệ đi cùng Sa Thủy thấy đội trưởng thân thủ bất phàm, một thân tuyệt đỉnh công phu lúc này như đứa trẻ ngồi lăn lê giữa đường khóc rống chỉ biết che mặt, tránh người qua kẻ lại biết được có quen biết lại mất mặt.

Từ xa bóng hắc y thị vệ mặt lạnh xé gió lao tới gấp giọng:

“Sa Thủy, còn ở đó làm gì. Mau đến trại doanh đại hội!”

“Hỏa huynh, tiên sinh còn chưa tìm được, giờ này mà còn tâm tư xem đại hội sao?” Sa Thủy vuốt mặt đáp.

“Triệu tiên sinh đang ở đại hội, ngài ấy quay về tham gia vòng chung kết rồi.” Sa Hỏa như nhạn, điểm mũi chân lên nóc nhà, chỉ để lại câu tổng kết rồi mất hút.

“Cái gì!!!” Sa Thủy vừa mừng vừa kinh hãi, hắn không chậm trễ lập tức thi triển khinh công lao đi, thoáng trong gió chỉ có tiếng hắn quất mạnh cùng gió lạnh:

https://thuviensach.vn

“Bỏ đi rồi lại trở về, cái người kia xem chúng ta là trò chơi sao. Chết tiệt!!!!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Sự Trở Lại Của Tiểu Yến Tử

Lưu Dĩ ngồi trên thượng đài trại doanh đại hội. Đôi mắt u lạnh như đóng băng. Thần sắc xuống dốc cực độ. Mây đen vần vũ đầy trời. Gió bấc từ đâu ầm ầm gào thét khiến cho đám hạ nhân đứng xung quanh Lưu Dĩ kinh hồn bạt vía. Tựa hồ có thể vì sợ hãi khí thế của ai đó mà ngất xỉu bất kì lúc nào.

Bên dưới, cách xa đến vài chục trượng là bách tính cùng bốn cung thủ đang chờ người trên thượng đài hạ lệnh khai cuộc.

Nhưng chờ nửa ngày vẫn không thấy người trên kia có động thái, lại dường như cảm nhận được khí lạnh đến từ âm ti bao vây lấy trại doanh rộng lớn. Nhất thời cả ngàn bách tính chỉ biết im bặt ngồi đợi.

Đám thị vệ từ đằng xa chạy thẳng lên thượng đài. Nơi Quốc Công thiên tuế đang an toạ, từ xa đã cảm nhận được hàn băng lạnh lẽo. Lam Thất cầm đầu chỉ biết nuốt khan đập tan băng lạnh mà chạy đến quỳ rạp dưới chân Lưu Dĩ.

"Tìm được chưa?" Lưu Dĩ trầm giọng.

"Chúng thần vô năng, xin Quốc Công trách phạt!"

Đám người Lam Thất cúi sát đầu xuống đất hô lên.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ siết chặt tay, hàn khí có dấu hiệu tăng mạnh lốc tố, mây đen che lấp bầu trời, cây cao điên cuồng nhảy nhót, tà áo không gió mà hùng hồn quất mạnh, hắn lạnh giọng:

"Lũ giá áo túi cơm các ngươi, bổn vương còn giữ lại làm gì!!!"

"Tội thần đáng muôn chết!" Đám thị vệ lần nữa đồng thanh. Ai nấy sợ hãi run cầm cập. Tay chân sớm đã ra một tầng mồ hôi lạnh. Cảm tưởng hôm nay là lần cuối cùng nhìn thấy mặt trời.

"Ta cho các ngươi một canh giờ nữa, dù có phải lật tung đại Sở cũng phải mang Triệu Phạm Hoa về trước mặt bổn vương, nếu không...."

Giọng Lưu Dĩ đột nhiên im bặt, đôi mắt thanh u nhìn về phía lôi đài, bỗng nhiên hắn nhìn thấy một bóng xám nhỏ quen thuộc đang từ ghế khán đài tiến về vị trí của năm cung thủ.

Mày liễu mắt tròn, da dẻ trắng hồng, thân thể nhỏ nhắn, nụ cười toả sáng.

Tim Lưu Dĩ đánh thịch một cái, đôi mắt thanh u vừa nhìn thấy bóng xám như tìm được ánh sáng, dần dần phát ra tinh quanh quên cả chớp mắt.

Phía dưới lôi đài, quản công hô to.

"Cung thủ thứ năm. Triệu Phạm Hoa lên lôi đài!!!"

Đám người Lam Thất nghe vậy chấn kinh bật người dậy nhìn về lôi đài hoảng hốt kêu lên:

"Triệu...Triệu tiên sinh sao lại...Tìm khắp kinh thành không thấy, không ngờ ngài ấy lại ở trong đây!!"

Đám thị vệ hướng Lưu Dĩ đang cứng ngắc như đá ngồi trên long sàn.

https://thuviensach.vn

Đám người họ nhất thời mừng rỡ. Triệu tiên sinh kia trở về vừa hay cứu họ một mạng.

“Bẩm Quốc Công đã đến giờ làm lễ!” Giám bảo đại hội thấy đã quá giờ lành, năm cung thủ cũng đã có mặt đầy đủ lại hướng Lưu Dĩ bẩm báo.

Lưu Dĩ hai mắt âm u không rời khỏi bóng xám, nộ khí theo không trung bắn thẳng xuống đáp ngay ót Tiểu Yến Tử khiến mồ hôi nàng túa đầy như tắm, rét run đến gần như đóng băng.

Lưu Dĩ khẽ khoát tay ban lệnh.

Quản Công bên dưới nhận được lệnh lập tức hô lên:

“Đại hội đệ nhất cung thủ...Bắt đầu!!!”

Trống trận vang lên, năm cung thủ hiên ngang bước lên lôi đài, làn gió lạnh quất mạnh khiến tà áo họ bay phần phật, khuôn mặt ai nấy thập phần nghiêm túc, thoảng như anh hùng hào kiệt vang bóng một thời.

“Tề Lôi, Cảnh Lăng, Triệu Phạm Hoa, Lục Cát, Tào Phi. Năm cung thủ xuất sắc nhất sẽ bắt đầu màn tranh tài ngay bây giờ. Xin mời tuyên cáo thể thức thi!!” Giọng quản công lại lần nữa vang khắp chốn trại doanh, ai nấy từ bách tính từ phía khán đài cho đến những quý tộc quan lại trên thượng đài đều dồn mắt về bóng năm người kia.

Trên thượng đài, bóng người mập mạp, một thân quan bào đỏ, đầu đội mũ ô sa bước lên, người này chính là Đô thống đại nguyên soái Diệp Khiết Lâm, tay cầm tuyên cáo bắt đầu lớn giọng:

“Thể thức thi: Cuộc thi hôm nay, ai có thể dùng thế thuật, không được phép dùng nội công giành được cờ vàng treo trên tháp sẽ chiến thắng.”

https://thuviensach.vn

Chúng nhân nghe thể thức thi thì "Ồ" lên một tiếng, quả nhiên trận chung kết mỗi năm đều khác nhau, thể thức thi phức tạp hơn so với vài năm trước đây. Có thể thấy người đoạt được vị trí đội trưởng đội cấm vệ quân không những phải là thủ xạ tài ba mà còn là thế thuật bất bại.

Tiểu Yến Tử rùng mình một cái nhìn bốn đối thủ cao lớn đứng xung quanh mình. Thật thà mà nói thân thủ của nàng không tệ, nhưng căn bản nữ nhi chân yếu tay mềm, nàng tuổi gì mà đánh lại đám người vai u bắp thịt đó chứ. Thi bắn cung thì chỉ bắn cung thôi đi, lôi ra cái chuyện cướp cờ làm gì vậy trời. Đã nghèo còn ôm thêm cái eo. Nhà đương dột nát lại đang đêm mưa rào. Thật quá bi ai rồi.

Tiểu Yến Tử thở dài một cái lại vô tình liếc mắt về phía khán đài. Bóng tím với hai dải tóc trắng đứng trên đó đang nhiệt tình vẫy gọi Yến Tử. Mặt mũi người đó trắng bệch như xác chết. Trong mắt là một tá hoảng loạn lo sợ.

Tiểu Yến Tử híp mắt suy nghĩ: Biểu cảm kia của Cố Vệ Bắc là gì? Sao lại lo lắng đến vậy, mà hình như hôm nay nàng đã quên mất việc gì đó. Là gì được nhỉ.

Cố Vệ Bắc đứng bên kia, tay cầm một lọ dược đưa lên. Tiểu Yến Tử mới lập tức nhận ra.

Phải rồi, hôm nay là ngày cuối cùng uống giải dược trị Âm Quỳ, nhưng từ sớm nàng đã bỏ trốn quên mất phải uống dược. Mà mấy ngày liên tiếp nàng đều uống rồi, còn một ngày không uống chắc cũng không sao đâu. Nàng điều tiết cảm xúc cũng rất tốt mà.

Tiểu Yếu Tử vẫy vẫy tay đáp lại Cố Vệ Bắc, trên mặt khắc rõ hàng chữ 'muội không uống dược cũng không sao, huynh không cần lo lắng' đại loại như vậy.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc đứng từ xa liên tục lắc đầu rồi nói điều gì đó, nhưng khoảng cách quá xa, căn bản Yến Tử không thể nghe lọt dù chỉ là một chữ.

Nàng cười hiền khoát tay, lại hướng mắt về phía thượng đài.

Khoảng cách từ nàng đến thượng đài khá xa, không thể nhìn rõ gương mặt bóng bạch kim ngồi trên kia, chỉ có thể cảm nhận hàn khí nào đó cứ vây lấy nàng mãi không thôi. Nhưng nàng có thể thề với tổ tiên rằng Lưu Dĩ đang dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn nàng, chỉ cần xong đại hội, Lưu Dĩ sẽ hạ thủ nàng bằng cách tàn nhẫn nào đó.

Yến Tử rùng mình quay mặt đi vội vội vàng vàng chạy đến lôi đài chuẩn bị nghênh chiến.

Bỗng nhiên Yến Tử cảm thấy ánh mắt sắc lạnh nào đó cắm vào ót mình. Không phải là hàn khí đơn độc của Lưu Dĩ, không phải là ánh mắt lạnh lùng của Tề Lôi, mà là một ánh mắt đầy sát khí của kẻ nào đó. Rất đáng sợ.

Tiểu Yến Tử nuốt khan một cái, lại ngó ngang ngó dọc xung quanh, cái sát khí đó rất gần, không phải từ phía khán đài hay thượng đài mà đến từ bốn đối thủ đang đứng cạnh nàng. Loại trừ Tề Lôi kia ra, ba người còn lại là ai lại có ánh mắt căm thù với Yến Tử như vậy.

“Bắt đầu!”

Yến Tử nghe tiếng hô lớn, lập tức bỏ lại suy nghĩ lúc nãy ra sau đầu, nhanh chóng sốc lại tinh thần bắt đầu thủ thế lao lên tháp cao.

Nhưng Yến Tử đâu đã kịp làm gì. Bỗng nhiên nàng cảm thầy lưng bị một cái gì đó mạnh mẽ đạp trúng, nàng theo quán tính bay lên không trung rồi lập tức rơi xuống lôi đài.

Tiểu Yến Tử nhào lộn một vòng trên không trung rồi thuận thế nhẹ đáp một chân xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nàng chậm chạp ngẩng mặt lên, nhìn về phía lôi đài thấy bốn người kia mặc niệm vẫn đang đánh nhau kịch liệt leo lên tòa tháp. Mặc nhiên nàng không phát hiện ra kẻ chơi bẩn lúc nãy là ai.

Tiểu Yến Tử nhanh nhẹn điểm mũi chân bật lên lại lôi đài, bắt đầu sử dụng tài năng leo núi bất bại của mình, đeo bám vào tòa tháp bắt đầu leo lên.

Bốn người kia ai nấy thân thủ bất phàm, sớm đã leo lên cao, đứng trên cao còn không quên sử dụng hết công phu bản môn tranh đấu.

Tiểu Yến Tử tranh thủ đám người kia đang bận rộn, nàng nhanh chóng leo đến đỉnh tháp để giành lấy cờ vàng. Nhưng nàng còn chưa kịp vươn tay ra lấy. Cảnh Lăng, một trong năm cung thủ xuất sắc tựa như u hồn xuất hiện, đôi mắt sát khí cắm phập vào Yến Tử khiến nàng kinh hãi vội leo xuống vài bước.

Bỗng bên dưới có tiếng “Rắc”

Tòa tháp vì trận quyết chiến kịch liệt của Tề Lôi cùng Tào Phi mà bị mất chân thuận thế rơi xuống.

“Rầm!!!"

Tiểu Yến Tử, Tề Lôi, Cảnh Lăng nhanh chóng phát hiện toà tháp có dấu hiệu bất thường, an toàn đáp xuống trước khi tòa tháp đổ, Tào Phi cùng Lục Cát chậm chân nằm chỏng chơ trên đất. Phía lôi đài quản công phất cờ lên hô lớn:

“Triệu Phạm Hoa, Tề Lôi, Cảnh Lăng thắng!”

Bên kia khán đài, khán giả vui vẻ hò reo.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử thoảng mình cười đểu, thật bất ngờ, nàng còn chưa kịp động thủ, đang tính toán tìm xem tên nào dám cả gan đá bay nàng mà lại thắng dễ dàng như vậy.

Nàng lại hướng nhìn lên thượng đài.

Khí lạnh phía trên kia hình như đã có dấu hiệu giảm bớt. Tựa hồ nỗi tức giận đã lùi đi vài phần.

Hiển nhiên Yến Tử lọt vào vòng chung kết một cách dễ dàng, lúc này đang là giờ nghỉ cho ba cung thủ cuối cùng.

Yến Tử cùng Tề Lôi, Cảnh Lăng đứng dưới lôi đài chờ lệnh. Phía trên kia, các giám bảo đại hội nhiệt tình thảo luận chiến lược tiếp theo.

Phía xa xa, một đám người rồng rắn nối nhau đi tới. Dẫn đầu là chiếc kiệu trang trí xa hoa lộng lẫy. Một vị công công già gầy hiên ngang bước đến dưới thượng đài hô lớn:

"Thái hậu giá đáo!"

Chúng nhân vội vã quỳ sạp xuống đất.

Người trên kiệu hiên ngang bước xuống. Thái hậu một thân y phục vàng óng chói mắt, làn da xuâc sắc có chút nếp nhăn cuối mắt vô hình tăng thêm vẻ quý tộc. Điệu bộ khoan thai thanh thoát, mỗi bước đi đều tựa gió. Nhẹ nhàng cũng rất quý phái.

Chúng nhân cảm nhận được người kia xuống kiệu vội vàng hô lên:

"Thái hậu vạn tuế, vạn vạn thuế!!!"

Thái hậu ung dung xải bước lên thượng đài. Đập vào mắt bà là Lưu Dĩ đang hơi cúi mình. Đôi mắt u lạnh rũ xuống. Thân thể cao lớn phát ra độ khí cường đại.

https://thuviensach.vn

Thái hậu nhẹ nhàng bước qua, ngồi vào ghế được đặt ngay bên cạnh ghế của Lưu Dĩ, bàn tay ngọc nhẹ khoát.

"Bình thân!"

"Tạ Thái hậu!"

Tiểu Yến Tử quỳ bên dưới lôi đài, thực lòng muốn nhìn thấy dung nhan mẫu thân Lưu Dĩ như thế nào, nhưng khoảng cách xa như vậy. Dù có là mắt diều hâu cũng căn bản không thể nhìn ra cái gì. Nhưng nàng lại dễ dàng phát hiện ra đằng sau lưng Thái Hậu, có một nữ tử dáng điệu thập phần xinh đẹp. Tuy không thể nhìn rõ mặt nhưng tám phần đó là một mỹ nhân.

Chúng nhân bao gồm binh lính, giám bảo cùng bách tính xung quanh Yến Tử được dịp từ xa nhìn thấy Thái hậu lại bắt đầu nhỏ giọng xôn xao:

"Thái hậu sao lại đến đây, không phải Thái hậu rất ghét nơi ồn ào sao??"

"Đúng đấy, mọi năm cũng chẳng mấy khi thấy Thái hậu xuất cung. Không lẽ đại hội lần này được ngài ấy để mắt đến???"

"Không thể nào, chỉ là đại hội cung thủ chọn ra đội trưởng đội cấm vệ quân ngài ấy để mắt đến phỏng có lợi ích gì???"

"Cũng phải a, vậy lý do Thái hậu lại chịu khó xuất cung xem náo nhiệt là gì???"

"Ai mà biết, chúng ta chỉ là dân đen, có đủ bản lĩnh biết được lý do Thái hậu làm gì không làm gì sao!"

Yến Tử đứng bên này nghe đám người bô lô ba la liên tục gật gật đầu đồng tình. Bọn họ đây là đang nói lên tâm tư của chúng bách tính đang ngồi dưới này ngước nhìn hai vị cao cao tại thượng trên kia.

https://thuviensach.vn

Đám người kia nhìn thấy sau lưng Thái Hậu có bóng nữ nhân trang phục hoa lệ liền bắt đầu bàn tán:

"Ngươi xem, sao bên cạnh Thái Hậu lại có một nữ nhân hoa lệ như vậy. Tuy không nhìn rõ mặt, nhưng dáng vẻ kia tám phần là nữ tử quý tộc nào đó rồi!"

"Đúng đấy, Thái hậu xuất cung còn chịu khó mang theo nữ nhân như vậy làm gì nhỉ?"

"A, hôm qua ta vừa nghe tin tức nóng bỏng tay truyền từ trong cung ra đấy!" Một đại thẩm lên tiếng.

"Chuyện gì? Chuyện gì?"

Đám bách tính bu vào đại thẩm chờ xem tin tức nóng bỏng tay kia là gì.

Bên này Yến Tử cũng ngoáy sạch tai nhướn cổ xem đại thẩm kia sẽ nói gì.

"Nghe nói vài ngày trước Quốc Công đã chịu dung nạp nữ nhân rồi đấy!!"

"Thật sao? Không phải Quốc Công ghét nữ nhân sao?" Một lão bá chen ngang.

"Thì ta cũng nghe vậy, nghe nói đêm đó Quốc Công ở lại trong cung lâm hạnh một tiểu thư nào đó rất xinh đẹp!" Đại thẩm thật thà thuật lại.

"Lời ngươi nói là thật?"

"Chuyện này người trong cung đều biết. Tuyệt không nửa lời dối trá!" Đại thẩm quả quyết.

https://thuviensach.vn

"Ồ, vậy đây chẳng phải chuyện đáng mừng sao. Quốc Công chịu dung nữ nhân, chẳng bao lâu nữa hoàng thất lại có vài thế tử với cả quận chúa. Rất nhộn nhịp a!" Một bá nương vui vẻ nói.

"Phải phải, ta thực tò mò, nữ nhân có thể khiến Quốc Công của chúng ta chịu dung dưỡng là ai?"

Đám bách tính nhìn nhau lại đồng loạt đưa mắt về phía thượng đài:

"Bên cạnh Thái hậu khi không lại xuất hiện một nữ nhân. Không lẽ nàng đấy chính là..."

"Tám phần chính là nàng rồi. Giám Quốc vương phi tương lai đây mà!"

"Hẳn nàng là một mỹ nhân mới có thể khiến Quốc Công khó tính chấp nhận dung nạp!"

"Đúng đấy, ôi ôi, giám bảo nói bắt đầu rồi kìa. Mau trật tự xem ba vị cung thủ kia đi."

"Phải phải!!"

...

Tiếng bách tính bàn luận thưa dần rồi im bặt.

Chúng nhân đều bắt đầu tập trung ánh mắt nhìn về phía lôi đài.

Cảnh Lăng cùng Tề Lôi uy nghi bước lên thượng đài. Khuôn trang sáng ngời oai phong, hào khí ùn ùn nổi lên.

Chúng nhân lại đổ mắt về cung thủ còn lại vẫn chưa chịu bước lên lôi đài, là cung thủ xuất sắc nhất trong những cung thủ xuất sắc Triệu Phạm Hoa đang bất động như tượng. Khuôn mặt vô hồn không cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đờ đẫn, con ngươi tối đen không chút sức sống.

"Chuyện gì vậy. Tại sao Triệu cung thủ còn chưa lên lôi đài!" Một giám bảo nghi hoặc.

Phía trên thượng đài. Bóng bạch kim khẽ động. Mày lưỡi mác nhíu chặt. Đôi mắt thanh u không rời bóng xám lấy nửa thước.

Đã có chuyện gì?

Tiểu Yến Tử thấy tim đau thắt, lòng lạnh đi, máu huyết chảy ngược, hệt như xung quanh nàng chỉ là một màu đen, không còn gì tồn tại.

Tiểu Yến Tử từ từ ngẩng đầu nhìn về phía thượng đài. Khuôn mặt vô hồn dán vào bóng bạch kim xa xôi trên kia. Khoé môi nàng chầm chậm nâng lên một nụ cười. Không phải cười vì vui mà là cười chua xót, cay đắng.

Cuối cùng ngài cũng đã chịu dung nữ nhân rồi. Chúc mừng ngài. Quốc Công!

Trên kia Lưu Dĩ dễ dàng nhìn thấy bóng xám đang hướng về hắn. Chỉ là bóng xám truyền đến cảm giác xót xa khó nói nào đó mà từ ngữ không thể diễn tả. Tại sao lại như vậy?

"Triệu Phạm Hoa, mau lên lôi đài!" Một giám bảo nhắc nhở.

Tiểu Yến Tử thu lại ánh mắt, chầm chậm bước lên lôi đài.

Mỗi bước chân đều nặng tựa ngàn cân. Đến khi nàng bước lên đứng ngang hàng cùng Tề Lôi và Cảnh Lăng thì...

"Phụt!!"

https://thuviensach.vn

Một chất dịch tanh nồng từ cổ Yến Tử trào lên rồi bị nàng phun thẳng ra như vòi nước hỏng.

Tiểu Yến Tử thấy trước mặt một màn máu đỏ, nàng ôm ngực khó khăn thở dốc. Trời đất bỗng nhiên quay cuồng rồi tối sầm. Lúc này nàng mới nhớ ra: Phải rồi. Vệ Bắc đã luôn dặn ta.

Âm quỳ còn chưa giải được.

Phải luôn tiết chế cảm xúc.

Thật buồn cười.

Cảm xúc cứ như vậy mà dâng trào.

Ta sao có thể...chống lại được đây.

Bóng xám nhỏ nhẹ nhàng đổ xuống, ngoan ngoãn lịm đi giữa nền đất lạnh. Trước khi mất đi ý thức. Nàng còn nghe được tiếng gọi thân thuộc lạnh lẽo bi phẫn đến từ thượng đài. Là giọng nói trách phạt khi nàng ca bài ca trùng khớp, là giọng nói khen ngợi lúc nàng pha trà đắng không ai làm được. Là giọng nói mỗi ngày đều nhắc nhở nàng phải cẩn trọng.

Chính là thanh âm bất kỳ lúc nào cũng có thể khiến Yến Tử run rẩy. Chính là giọng nói của chàng, Lưu Dĩ.

"Triệu Phạm Hoa!!!!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Âm Quỳ Độc Lần Nữa Phát Tác. Đại Hội Cung Thủ Vạn Sự Hung

Ngày đông giá rét Đại hội thủ.

Máu tươi ngập tràn tựa thiên thu.

Bóng xám vương lệ huyết bi phẫn.

Bạch kim đau lòng ai có hay.

Lưu Dĩ từ trên thượng đài như một bóng ma. Điểm mũi chân với tốc độ nhanh không kịp chớp mắt lao về phía Tiểu Yến Tử đang nằm trên lôi đài.

Máu vương đầy mặt nàng, hai mắt nhắm ghiền. Cả cơ thể dường như không còn chút sức sống.

Bóng đỏ của Hoắc Sinh cùng Cố Vệ Bắc từ trên khán đài lao hết tốc lực về lôi đài.

Tề Lôi cùng Cảnh Lăng đứng bên cạnh Yến Tử, chỉ lặng nhìn, không chút bất ngờ, không màng giúp đỡ, sự điềm nhiên một cách đáng sợ của cả hai người này ngay khi bên cạnh mình đang có một người thổ huyết quá sức là khả nghi. Hành vi này nhanh chóng lọt vào mắt Hoắc Sinh cùng Cố Vệ Bắc gần đó.

"Phạm Hoa, Phạm Hoa!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhẹ nâng đầu Yến Tử lên, đôi mắt mất nửa linh hồn của hắn âu yếm nhìn gương mặt tròn trịa không còn chút sức sống của Yến Tử.

Lưu Dĩ lấy trong ngực ra chiếc khăn tay trắng, dịu dàng lau đi dòng máu tuôn ra từ miệng và mũi Yến Tử, sắc mặt hắn lạnh băng, bàn tay thoảng run rẩy. Đôi con ngươi đen tối hoảng loạn.

"Tiểu Tử, mau mở mắt ra!" Giọng Hoắc Sinh bi phẫn đau đớn gào thét quỳ bên cạnh Yến Tử.

"Quốc Công, xin để thần bắt mạch!"

Cố Vệ Bắc cuối cùng cũng kịp chạy tới, thấy Lưu Dĩ đang ghì chặt lấy Yến Tử, khuôn mặt nghiêm túc lạnh giá ngày thường hôm nay lại có chút rung động, trắng bệch hoảng hốt.

Lưu Dĩ nghe giọng Cố Vệ Bắc lập tức thu lại bộ dáng hoảng loạn, nhanh chóng nới lỏng vòng tay đang ghì chặt Tiểu Tử.

Cố Vệ Bắc bắt đầu chẩn mạch. Nhưng hắn còn chưa kịp bắt được mạch thì bỗng nhiên Yến Tử mở trừng hai mắt. Đôi mắt nàng đỏ âu những tia máu, con ngươi vô thần không tiêu cự nhìn Lưu Dĩ.

"Phạm Hoa, ngươi..."

Giọng Lưu Dĩ bỗng dưng im bặt. Hắn cảm nhận được phía trước ngực đang bị vật gì đó sắc lạnh cắm vào.

Lưu Dĩ trừng hai mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang cầm chuỷ thủ đâm vào ngực hắn của Yến Tử.

Hoắc Sinh kinh hãi nhanh như chớp ghì chặt lấy tay Yến Tử, tránh cho nàng nhấn chuỷ thủ sâu xuống.

Đám thị vệ cấm vệ quân cùng binh lính từ xa ào áo xông tới.

https://thuviensach.vn

"Sao ngươi lại..." Giọng Lưu Dĩ lạc đi.

Trước ngực hắn, dòng máu đỏ chầm chậm chảy xuống.

"Quốc Công, mau buông Phạm Hoa ra, hắn đã bị tẩu hoả nhập ma. Có kẻ đang điều khiển hắn!!!" Cố Vệ Bắc chấn kinh hét lớn.

Hoắc Sinh nghe vậy lập tức đẩy Lưu Dĩ ra, vác Yến Tử lên rời đi cách xa Lưu Dĩ.

Nhưng đi chưa được vài bước. Lưng Hoắc Sinh bị chuỷ thủ cắm phập.

Tiểu Yến Tử vô hồn lần nữa đả thương Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh đau đớn buông lỏng tay vừa hay tạo cơ hội cho Yến Tử thoát thân.

Nàng hướng Lưu Dĩ đang đứng sừng sững trên lôi đài, hai mắt u lạnh đen sâu như động không đáy, trước ngực máu thẫm nhỏ giọt. Đẫm cả vạt áo.

Phía trên kia thượng đài, bất cứ ai cũng có thể nghe được tiếng gào thét đau đớn của Thái Hậu.

Vừa nhìn thấy thân ảnh nhanh như chớp của Yến Tử lao tới. Đám thị vệ từ tứ phía nhảy bổ về trước mặt Lưu Dĩ nhất nhất che chắn.

"Tránh ra!!!" Lưu Dĩ lạnh giọng.

Đám thị vệ nghe vậy thoáng sững sờ, nhưng họ đã cùng Lưu Dĩ vài năm biết rõ vua không nói chơi lập tức dạt sang hai bên, để mặc cho Yến Tử lăm lăm chuỷ thủ lao tới.

Lưu Dĩ trực tiếp đối đầu với Yến Tử, mỗi đòn nàng tung ra đều là đòn hiểm, nhằm vào vị trí độc của Lưu Dĩ mà vung tay hạ sát.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ dùng thế thuật nhất nhất chống đỡ, mặc nhiên chỉ phòng thủ, không lấy một đòn tấn công bởi lực đòn của hắn rất mạnh. Nếu hắn ra tay Tiểu Tử chắc chắn bị thương.

"Cố Vệ Bắc! Là kẻ nào điều khiển Tiểu Tử??" Hoắc Sinh khó khăn cầm máu thở gấp.

Cố Vệ Bắc liếc hai thân ảnh đang yên tĩnh xem màn hạ thủ của Yến Tử trên lôi đài kia trầm giọng:

"Người đâu, mau bắt Tề Lôi, Cảnh Lăng!!!"

Đám thị vệ nghe Cố Vệ Bắc uy vũ hạ lệnh, tuy không biết lý do đang lúc dầu sôi lửa bỏng lại bắt hai tên cung thủ là gì. Nhưng âu Cố Vệ Bắc cũng từng là bằng hữu thân thiết của Lưu Dĩ, trong tình huống nguy cấp e chỉ có mình hắn có cách.

Đám thị vệ vội vàng bật lên lôi đài giữ chặt lấy Tề Lôi cùng Cảnh Lăng.

"Vệ Bắc, không lẽ hai tên kia chính là đang điều khiển Phạm Hoa?" Hoắc Sinh gấp giọng.

"Là một trong hai tên đó. Kẻ có thể điều khiển Phạm Hoa chỉ có Cảnh Dạ, nhưng hắn giờ đang ở thiên lao, không thể động thủ, vậy kẻ có thể dùng máu của bản thân điều khiển chính người mà Cảnh Dạ hạ độc chỉ có thể là người thân có chung dòng máu với hắn mới có thể làm được. Kẻ điều khiển chỉ có thể dùng ý chí của mình đối với người khác trong phạm vi hai trượng. Hai tên kia vừa hay nằm trong phạm vi. Vậy nên chỉ có thể là một trong hai tên đó là huynh đệ với Cảnh Dạ!" Cố Vệ Bắc vừa giải thích vừa xải bước tiến về Tề Lôi, Cảnh lăng.

Bên này Lưu Dĩ vừa giữ lấy vết thương đang rỉ máu trước ngực hắn, vừa chống đỡ đòn hiểm của Yến Tử.

https://thuviensach.vn

Đám cấm vệ quân sốt ruột lập tức dương kiếm lên tính toán xông vào tấn công Yến Tử.

"Kẻ nào đả thương Triệu Phạm Hoa. Tìm chết!" Lưu Dĩ lớn giọng uy hiếp.

Chúng nhân nghe vậy nhất thời khiếp đản vội vàng thoái lui. Chỉ biết thấp thỏm nhìn thiên tuế gặp nạn.

Bên này Cố Vệ Bắc đứng trước mặt hai nhân vật khả nghi đang bị thị vệ giữ chặt. Ánh mắt hắn vừa quét qua đôi mắt đỏ trừng của Cảnh Lăng thì vội vàng giật bắn.

"Là hắn, kẻ điều khiển Âm quỳ!"

Cảnh Lăng một thân y phục đen gồng mình hất mạnh tay. Đám thị vệ xung quanh như diều đứt dây văng qua hai bên.

Cảnh Lăng trừng mắt nhìn về phía Yến Tử tựa như vừa đọc lệnh cho nàng.

Yến Tử bên kia đang giao đấu Lưu Dĩ đột nhiên đạp chân lùi về phía Cảnh Lăng. Khuôn mặt vô hồn của nàng chậm rãi rơi vào lồng ngực Cảnh Lăng, hắn giật lấy chuỷ thủ trên tay Yến Tử kề sát cổ nàng lớn giọng:

"Kẻ nào dám động thủ. Hắn sẽ chết!"

Lưu Dĩ nhìn bóng xám yên lặng để tên kia giữ chặt. Hắn chầm chậm xải bước đến trước mặt Cảnh Lăng thầm giọng:

"Ngươi đang uy hiếp bổn vương?"

"Lưu Dĩ, ngươi dám hạ thủ với đệ đệ của ta, khiến hắn còn nửa cái mạng. Hôm nay dù ta có phải chết cũng sẽ kéo ngươi chết cùng." Cảnh

https://thuviensach.vn

Lăng gằn giọng, tay hắn vẫn ghì chặt Yến Tử đang đứng im như tượng gầm lớn: "Bắn!!!"

Phía trên khán đài, một toán người thoạt tưởng bách tính bình thường lại đột nhiên dương cung về phía lôi đài, nhất nhất mục tiêu bạch kim mà ngắm bắn.

Bách tính xung quanh như ong vỡ tổ nháo nhào la hét hoảng sợ.

Cung tiễn xé gió lao tới. Nhưng chưa đến được nửa đường, cung tiễn từ khán đài liền bị cung tiễn từ thượng đài bắn hạ.

Trên thượng đài là một toán cung thủ đã ẩn nấp sẵn từ khi nào. Phía sau khán đài, một đám binh lính nhanh chóng bao vây hạ gục đám xạ thủ của Cảnh Lăng. Chỉ trong chốc lát mà đám người đó đã bị thu phục dưới chân.

Lúc này một mình Cảnh Lăng bị hàng ngàn quân sĩ dương giáo, cung tiễn cùng kiếm bao vây. Chỉ cần hắn dám vọng động sẽ lập tức tiễn hắn về hầu hạ Diêm Vương.

"Thả Phạm Hoa ra, bổn vương còn niệm tình cho ngươi con đường sống!"

Lưu Dĩ gằn giọng xải bước đến gần Cảnh Lăng. Cảnh Lăng níu chặt cổ Yến Tử lùi lại một bước. Hoảng hốt kéo mạnh chuỷ thủ ấn vào cần cổ Yến Tử. Máu tươi của nàng cùng máu còn vương trên chuỷ thủ của Lưu Dĩ vô tình hoà làm một. Đau đớn nhỏ giọt.

Bóng bạch kim rung động kịch liệt, hai tay siết chặt. Lưu Dĩ hai mắt bừng lên sát khí nhìn Cảnh Lăng, trong đầu Lưu Dĩ chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Giết hắn! Giết hắn!

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nữ Tử Tà Tâm, Yến Tử Nguy

"Vèo!"

Một ám khí từ ống tay áo Lưu Dĩ trực tiếp nhắm thẳng mi tâm Cảnh Lăng xé toạc không khí lao tới. Động tác tay của Lưu Dĩ hư ảo nhanh không ai kịp nhận ra.

Nhưng Cảnh Lăng không phải dạng vừa, hắn nhanh như chớp nghiêng người né đi. Lưu Dĩ chớp lấy cơ hội Cảnh Lăng đang nới lỏng tay ghì chặt Yến Tử mà tránh ám khí, Lưu Dĩ vươn tay chụp lấy Yến Tử kéo về phía hắn, hung hăng một cước đá văng Cảnh Lăng qua một bên khiến Cảnh Lăng bay một đường dài rồi ngã lăn vài vòng úp mặt xuống đất.

Binh lính cùng thị vệ thấy Quốc Công hạ thủ được tên ma quái kia, thoáng trầm trồ một tiếng rồi rầm rập chạy tới trấn áp Cảnh Lăng đang lồm cồm bò dậy.

Khuôn mặt bám đầy bụi đất, Cảnh Lăng chầm chậm ngước lên, hướng Lưu Dĩ gằn giọng:

"Đại Sở chỉ toàn là một lũ hèn yếu, xấu xa. Rồi sẽ có một ngày Cao Ly thống trị các ngươi. Để các ngươi dưới chân mà chà đạp..."

Cảnh Lăng bất chấp xung quanh đang bị bao vậy, gào thét rống thiết điên cuồng, nỗi căm hận sâu trong tâm can trừng trừng nhìn Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Cảnh Lăng cảm thấy một cơn đau tê buốt đến từ sau lưng. Chân tay run rẩy, hai mắt quay cuồng. Rất nhanh Cảnh Lăng thổ ra một ngụm huyết đặc quánh.

Cảnh Lăng dùng chút sức lực cuối cùng chầm chậm quay đầu, đập vào mắt hắn là khuôn mặt tuấn tú độc ác tàn nhẫn, cánh tay lực lưỡng cầm bảo kiếm đâm xuyên ngực Cảnh Lăng, hai mắt người đó trợn trừng gầm gừ như sói rừng:

"Tên khốn, dám đả thương Tiểu Tử, uy hiếp Quốc Công, sỉ nhục đại sở, hôm nay để bổn tướng quân thay mặt bách tính đại Sở tiễn ngươi một đoạn!!!"

Hoắc Sinh điên cuồng ấn mạnh kiếm đâm sâu vào ngực Cảnh Lăng khiến hắn lần nữa huyết tràn bờ môi, hai mắt nứt toác. Cảnh Lăng dùng chút ít sức sống cuối cùng trong đôi mắt hướng bóng bạch kim bên kia oán hận:

"Lưu...Dĩ. Rồi ngươi...sẽ...phải...chết!"

Lưu Dĩ không buồn để Cảnh Lăng kia vào mắt,hắn điểm huyệt cầm máu, giữ chặt cần cổ vương máu của Yến Tử, mắt hắn dán chặt vào đôi mắt vô hồn chỉ mở một nửa của Yến Tử. Thân thể nàng bất động không chút sức lực. Ngay cả khi Lưu Dĩ liên tục gọi nàng vẫn không mảy may động tĩnh.

Cảnh Lăng bên này đã đạt đến giới hạn sinh thế. Bàn tay run run buông thõng, thân thể tựa như cây cao đổ ầm xuống đất tắt thở.

Chủ thể điều khiển Yến Tử chết. Nàng cũng lập tức mất đi phương hướng ngã ngửa ra phía sau lịm đi. Lưu Dĩ nhanh tay đỡ lấy nàng áp vào lòng ngực rồi bế xốc nàng lên tay gấp giọng:

"Cố Vệ Bắc, mau theo ta!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhanh như chớp điểm mũi chân đưa Yến Tử thẳng một đường đi đến lều doanh. Đám hạ nhân xung quanh thấy Lưu Dĩ khẩn trương lập tức không chậm trễ vội vội vàng vàng đi chuẩn bị thuốc thang.

Hoắc Sinh không còn quan tâm điều gì xung quanh, trực tiếp đạp chân theo Lưu Dĩ hướng bóng nhỏ xám trên tay hắn mà đau đớn đuổi theo.

Cố Vệ Bắc vừa chạy theo Lưu Dĩ, mắt hắn vừa đưa về phía bóng người từ khi bắt đầu vẫn rất điềm tĩnh đứng trên lôi đài. Mày rậm khẽ chau. Cố Vệ Bắc thoảng sinh ra một mối nghi hoặc mập mờ khó hiểu, lại nhận ra Mẫn Mẫn đang nguy cấp liền bỏ mối nghi hoặc kia sau đầu hớt hải chạy vào lều doanh.

Lôi đài khi nãy oai hùng cuộc quyết chiến lúc này lại trở nên tiêu điều xác sơ ngập tràn mùi máu tanh nồng.

Đại hội đệ nhất cung thủ đến trận chung kết lại bị gián đoạn. Quốc Công thiên tuế trực tiếp giữa trận đại hội mà bị hạ thủ. Năm cung thủ kẻ chết người bị thương. Chung quy đại hội năm nay không thu được kết quả mà ngược lại còn tạo nên cục diện một màn mưa máu kinh hãi.

Những người chứng kiến chỉ e vì quá hoảng sợ mà chưa kịp gọi hồn về vẫn đơ mặt ngồi trên khán đài. Số còn lại hoảng loạn la hét, chấn kinh đến độ đạp lên nhau mà chạy.

Trên lôi đài, bóng nam nhân trường lam tố sam đơn độc đứng đó. Ánh mắt thâm thuý nhìn hai bóng người một xám một bạch kim nhanh chóng biến mất. Môi mỏng của Tề Lôi chầm chậm nâng lên một nụ cười. Chớp mắt, trên lôi đài, bóng Tề Lôi chợt biến mất chỉ để lại làn gió lạnh đầy tà khí.

Trên khán đài, bên cạnh bách tính đang hoảng loạn kia, một nam tử khuôn mặt trắng trẻo như thư sinh, tay cầm đao rộng, lưng đeo một dải lụa dài bọc cổ cầm.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt thư sinh loé lên sát khí:

"Thì ra ngươi chính là Triệu Phạm Hoa...ta có nên cảm tạ ông trời buổi hội ngộ hôm nay không nhỉ!" Giọng nói âm u truyền đến cảm giác oán hận khó nói nên lời.

Bóng nam tử từ từ hoà lẫn trong bách tính rồi biến mất.

Phía trên kia thượng đài.

Thái hậu vuốt vuốt ngực ngồi trên long sàn, khuôn mặt trắng bệch vẫn chưa hoàn hồn run run hạ lệnh:

"Mau, mau gọi ngự y đến trị thương cho Quốc Công, phải là ngự y giỏi nhất cho ta!"

Đám cung nhân xung quanh vâng một tiếng rồi chạy vụt đi.

Bên cạnh Thái hậu, nữ tử hoa lệ nhẹ nhàng châm trà cho Thái hậu, nàng nhìn tàn cuộc đại hội dưới kia. Lại ôn nhu lên tiếng:

"Thái hậu, Lệ Y có một câu không biết có nên nói hay không!"

"Lệ Y công chúa, mời nói!" Thái hậu cố gắng giữ điềm tĩnh trầm giọng.

"Người đã hạ thủ Quốc Công lúc nãy đối với Quốc Công hình như rất đặc biệt!" Lệ Y nhẹ đưa đôi mắt hạnh liếc nhìn biểu cảm của Thái Hậu, nàng uyển chuyển pha trà rồi từ tốn dâng trà lên cho Thái hậu.

Thái hậu nhớ lại lúc Lưu Dĩ tự mình phi thân xuống lôi đài, lại bị chính kẻ họ Triệu to gan hạ thủ, không những không trách phạt mà còn nhất nhất bảo vệ, bây giờ lại trước mặt bàn dân thiên hạ bế một nam tử vào lều doanh. Đây không phải là đang chứng tỏ cho thiên hạ thấy hắn chính là đang quan tâm một nam tử, chính là thích nam tử sao???

https://thuviensach.vn

"Đặc biệt thì đã sao!!! Hắn khi quân phạm thượng. Tội đáng chu di cửu tộc!!!" Thái hậu trừng mắt quả quyết.

Lệ Y cúi mình trước Thái hậu, nàng nhẹ nhàng lên tiếng:

"Thứ cho Lệ Y nhiều lời, Quốc Công xưa nay là quân vương chấp pháp như sơn, chưa từng dung thứ cho bất cứ kẻ nào cả gan động vào người, lúc này lại nhất nhất quan tâm bảo vệ một giám xưởng, chỉ e sớm đã không còn coi hắn là người thường. Nếu đã như vậy, Quốc Công há có thể để ai hạ sát họ Triệu kia sao!"

Thái hậu nghe vậy liền tức giận quăng vỡ ly trà trên tay lớn giọng:

"Hắn là vương tử một nước, lại có thể coi thường vương pháp, dung thứ cho kẻ phạm thượng chính mình sao?"

Lệ Y cùng hạ nhân thấy Thái Hậu nổi giận đùng đùng, da mặt ửng đỏ vì thẹn thì lập tức quỳ rạp xuống kinh hô.

"Thái hậu bớt giận! Thái hậu bớt giận!"

Lệ Y kia dường như cảm thấy Thái Hậu vẫn chưa đủ giận, nàng không ngừng kích động bồi thêm vài câu như đổ thêm dầu vào lửa, khiến Thái hậu nộ khí xung thiên, rung động đất trời:

"Quốc Công trước mặt bách tính không chịu để quan binh hạ thủ, chuyện ngài chịu xử tử họ Triệu kia hay không Thái Hậu chắc đã biết rõ. Vì vậy Lệ Y mạo muội thỉnh cầu Thái Hậu nên giệt trừ hậu hoạ ngay từ bây giờ. Tránh để mối nguy hại này càng ngày càng làm mê muội Quốc Công như ngày hôm nay. Xin Thái Hậu ân chuẩn!" Nói rồi Lệ Y kính cẩn dập đầu xuống đất.

Thái hậu hai mắt phượng trợn trừng. Môi đỏ mím chặt, làn da hồng thuận ngày thường lúc này lại chằng chịt những đốt gân xanh đỏ rõ rệt.

https://thuviensach.vn

Bà hiểu rất rõ đứa con trai lạnh lùng tàn nhẫn này. Từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu dung dưỡng ai, ngay cả thái tử hắn cũng chưa từng có nửa lời yêu thương. Vậy mà hôm nay lại quan tâm đến một tên giám xưởng nhỏ nhoi như vậy, chắc chắn là đã có thâm tình khó dứt, ăn sâu vào huyết tuỷ. Bà càng không ngờ đến đứa con trai bà hết mực yêu thương lại có ngày thích nam nhân. Nếu bà trực tiếp yêu cầu hạ sát họ Triệu kia, chắc chắn sẽ bị Lưu Dĩ phũ phàng gạt đi. Đứa con này một khi đã quyết bảo vệ thứ gì thì đừng hòng kẻ nào có lá gan đụng vào. Càng sẽ không để ai hạ sát.

Trong lòng Thái hậu dâng lên một dự cảm không lành. Nếu lý do Lưu Dĩ nhất quyết không dung nạp nữ nhân ngay cả khi bị uống kích dược là vì họ Triệu kia, vậy đây chính là mầm hoạ cần phải loại bỏ.

"Hà Khiêm!"

Thái hậu gọi tên Hà công công đứng bên cạnh. Hà Công công nhanh chân lại gần Thái hậu cúi mình.

"Có nô tài!"

"Bằng mọi cách, phải giết chết tên họ Triệu kia. Nhớ, hành động cẩn trọng, sạch sẽ. Nếu bị người của Quốc Công phát giác, lập tức thủ tiêu, ngươi hiểu chứ!"

Hà công công theo Thái Hậu đã hơn mười năm, những chuyện đấu đá trong cung, dùng mọi thủ đoạn người chết kẻ tàn lụi đã không còn lạ lùng. Thái hậu từ khi Lưu Dĩ lên ngôi đã trở thành mẫu nghi thiên hạ, vạn người kính nể, sớm nay không còn dùng mưu hạ sát kẻ nào. Lúc này lại đương quan tâm đến một nam nhân họ Triệu nhỏ nhoi ngoài cung. Chắc chắn phải xét thấy đây là mầm tai ương lớn mới tự mình buông lệnh hạ thủ.

Hà công công thoáng chốc bất ngờ, nhưng lão theo Thái hậu đã lâu, quyết định của bà chỉ nên làm theo không nên nhiều lời.

https://thuviensach.vn

Hà công công vâng dạ một tiếng rồi lập tức thoái lui, bắt tay vào kế hoạch hạ thủ trong âm thầm lặng lẽ.

Để qua mặt Lưu Dĩ hạ sát là điều không dễ dàng, chính vì vậy mà Thái hậu mới chọn Hà Công công kinh nghiệm thâm cung không kẻ nào vượt qua để hành động, có lẽ lão chính là người duy nhất Thái hậu tin tưởng trọng dụng.

Lệ Y vẫn quỳ dưới đất, đợi cho bóng Hà công công cùng Thái Hậu đi khuất, khuôn trang nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng chầm chậm cong lên một nụ cười tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hình Phạt Nghiêm Khắc Dành Cho Yến Tử.

Đôi lời của tác giả:

Chap hôm nay đặc biệt dành tặng cho fans Dĩ ca - Yến tỉ. Sao cơ, khi nào thì Dĩ ca rõ thân phận Yến tỉ á, cái đó vẫn còn đang nằm trong dự án đang quy hoạch. Hoắc Sinh có biết thân phận nữ tử của Yến không á. Cho các bạn đọc các chap sau đoán luôn. Đúng sẽ có phần thưởng.

À còn một điều nữa. Truyện của Thế Ninh từ đầu vốn xác định là 18+, hơi nóng một tí nên không khuyến khích đàn ông có thai và cho con bú đọc nhé. Hehe.

Sương phòng Tiểu Yến Tử.

"Quốc Công, ngài ăn đi một chút, nếu không chúng tiểu nhân sẽ thật sự bị Thái hậu ..."

Ôn gia cùng đám hạ nhân mặt mũi ai nấy vàng như nghệ cố hết sức nài nỉ Lưu Dĩ chạm đũa bởi đã ba ngày nay hắn không hề động đũa dù chỉ một lần.

Ngoài việc lên triều rồi ngồi trước giường bệnh Tiểu Yến Tử đang mê man bất tỉnh, tất thảy Lưu Dĩ không làm việc gì khác. Ngay cả việc phê

https://thuviensach.vn

duyệt tấy chương ở ngự thư phòng cũng được di dời sang phòng Yến Tử, tự mình hạ cố chờ người kia tỉnh dậy. Bỏ mặc tất thảy lời dèm pha khó nghe ngoài kia.

Khỏi phải nói chuyện này truyền đến tai Thái Hậu, nguyên cả đám cung nhân trong cung lãnh đủ nộ khí của Thái Hậu, Thái Hậu còn không ngừng uy hiếp hạ nhân của Lưu Dĩ. Vậy nên tuổi thọ của hạ nhân thật sự chỉ vì cái người nằm trên giường kia mà bị rút ngắn không ít.

Thoáng chốc hạ nhân trên dưới phủ Quốc Công coi vị họ Triệu được Quốc Công quan tâm đến quên ăn quên ngủ kia như đại địch, trừng trừng căm phẫn.

"Đừng làm phiền ta!" Lưu Dĩ ngồi trên bàn đặt ngay bên cạnh giường Tiểu Yến Tử, tay cầm bút lông sói không ngừng phê tấu chương trầm giọng.

Ôn gia cùng đám hạ nhân đau khổ nhìn nhau, lại nghĩ đến Thái hậu chuyên chế, liếc mặt lại thấy bóng bạch kim uy nghiêm lạnh lẽo. Thôi đành chấp nhận uy của Lưu Dĩ vốn áp đảo Thái hậu mà thoái lui không nài nỉ gì thêm.

Hoắc Sinh từ bên ngoài, thấy đám hạ nhân khuôn mặt như sắp lâm đại địch ôm mỹ thực thoái lui đã biết có chuyện gì. Hắn cầm theo thuốc mang vào phòng hạ mình kính cẩn.

"Bẩm Quốc Công, Hạ thừa tướng cầu kiến!"

"Có chuyện gì?" Lưu Dĩ vẫn tiếp tục chấp bút không có nửa giây ngơi nghỉ.

"Bẩm là về chuyện đám người Cao Ly lần trước!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ thoáng ngừng bút, mắt phượng liếc nhìn bóng xám nhỏ nhắm ghiền mắt nằm trên giường, trái tim đang lơ lửng của hắn chưa có dấu hiệu an ổn bởi dù hắn có làm bao nhiêu cách, mặc nhiên người kia vẫn không chịu tỉnh dậy, ngay khi Cố Vệ Bắc hứa danh dự sớm nhất sáng nay Tiểu Tử sẽ tỉnh, vậy mà Lưu Dĩ đã đợi suốt một buổi sáng. Người kia vẫn chẳng mảy may động tĩnh.

"Hạ Thừa tướng đang ở đâu?"

"Ở khách phòng, đang đàm đạo cùng đại tướng quân!" Hoắc Sinh điềm tĩnh đáp.

Lưu Dĩ buông bút, chầm chậm xải bước đến trước giường nhỏ, chăm chú quan sát sắc mặt đã trở nên hồng thuận của người kia.

Hoắc Sinh kề cạnh đọc sắc trên gương mặt Lưu Dĩ, khuôn mặt vô cảm không mảy may thể hiện điều gì, nhưng với hành động bất thường của hắn suốt mấy ngày nay đủ biết hắn đối với tiểu tử không đơn thuần chỉ là với một giám xưởng. Điều này ai cũng dễ dàng nhận ra, chỉ có kẻ bảo thủ không chịu chấp nhận nên mới giả mù giả điếc cho rằng giữa hai người họ không có gì khác.

Hoắc Sinh nhìn Lưu Dĩ ung dung xải bước ra ngoài, hắn đưa mắt anh đào khó hiểu nhìn Yến Tử, mày rậm khẽ chau, Hoắc Sinh đặt túi thuốc xuống bàn rồi nhanh chóng ra ngoài, phân phó cho Sa Hoả Sa Thuỷ yên lặng canh giữ rồi bỏ đi.

Trong sương phòng bóng xám khẽ run, mắt Tiểu Yến Tử chầm chậm mở, đôi mắt trong sáng tinh khiết như nắng ban mai. Dường như là đã tỉnh lại từ lâu, đôi mắt sớm đã tỉnh táo.

Yến Tử thấy phòng không còn ai, nàng nhanh nhẹn rời giường. Đôi mắt tinh nghịch ngày thường dường như bị che lấp bởi một màn đen tối sâu thẳm khó dò.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn hai bóng người canh giữ ngoài cửa cẩn thận mở cửa sổ, nhanh nhẹn phi thân lao đi.

Tiểu Yến Tử chân trần đạp đất cát lướt nhanh ra khỏi tiểu viện. Nàng nằm lòng mọi ngóc ngách tướng phủ nên nhanh chóng vượt qua hàng rào binh lính mà không bị phát hiện thoát ra cổng phụ. Nghe nói cổng thành vài ngày trước đã mở, là cơ hội tốt để tẩu thoát.

Vừa ra đến cổng. Yến Tử đã thở phào nhẹ nhõm, có thể vượt qua hàng hàng lớp lớp vòng bảo vệ tướng phủ không phải chuyện dễ dàng gì. Nàng không như lần trước, vì quyến luyến điều không rõ trong tâm can mà quay trở về tham gia đại hội.

Lần này nàng thật sự muốn rời đi.

Tiểu Yến Tử tính toán một đường đi thẳng không quay đầu nhưng bỗng dưng nàng cảm nhận được từ sau lưng, một luồng khí lạnh quen thuộc đập ngay vào ót.

Nàng kinh hãi quay đầu, trước mắt nàng là bóng bạch kim cao lớn đang mặt mày hung dữ hệt như quỷ Diêm La, hai mắt sáng quắc như sao cắm phập vào Yến Tử, sau lưng là bóng đỏ tuấn tú mặt mũi hung hãn bừng bừng lửa giận, bên cạnh là hai hắc y thị vệ một nóng một lạnh mặt đang đen như đít nồi trừng mắt nhìn yến Tử.

Tiểu Yến Tử kinh hãi, mồ hôi vã ra như tắm nhìn đám người đang giận tím mặt kia thuận thế đưa tay lên hình chữ V rồi khó khăn nở một nụ cười:

"Hi mọi người!"

Lưu Dĩ hung hãn xải bước đến gần Yến Tử, khuôn mặt tuấn tú giận dữ của hắn đầy gân xanh chằng chịt:

https://thuviensach.vn

"Dám tự ý bỏ trốn đến hai lần, Triệu Phạm Hoa xem ta trừng trị ngươi như thế nào!!!"

Lưu Dĩ trực tiếp nhấc bổng Yến Tử vác lên vai hướng tướng phủ mà đi.

Hoắc Sinh cùng Sa Hoả, Sa Thuỷ thoạt nhiên vô cùng đồng tình việc Lưu Dĩ xử trí Triệu tiên sinh kia một trận nhớ đời, cho chừa cái thói chạy loạn.

Tiểu Yến Tử được Quốc Công thiên tuế cõng trên vai tuyệt không dám dãy dụa, chỉ sợ đả động vào thân thể vàng ngọc của hắn.

Nhưng vừa thấy Lưu Dĩ vác nàng đến nhục hình phòng thì Yến Tử mặt đầy vạch đen, cơ hồ run rẩy không thôi, biết rằng phen này nàng chết chắc rồi.

Đến nhục hình phòng, Lưu Dĩ trực tiếp đuổi hết tất cả đám quản ngục ra ngoài, hắn ném Tiểu Yến Tử vào trong rồi đóng sập cửa lại.

Yến Tử bị nộ khí của Lưu Dĩ làm cho mất nửa linh hồn, tuyệt nhiên chỉ biết trốn vào góc phòng nhìn đống vũ khí tra tấn kia, lại nhớ những nhục hình tàn bạo trong phim truyền hình cơ hồ sợ sắp xón ra quần.

Lưu Dĩ bừng bừng lửa giận đi tới trước mặt Yến Tử, ép nàng vào sát vách tường nói:

"Triệu Phạm Hoa, ngươi đã biết tội?"

Tiểu Yến Tử mồ hôi đầy mặt run rẩy quỳ rạp xuống đất bắt đầu bài ca bi tráng đầy đau đớn:

"Tội thần Triệu Phạm Hoa đáng muôn chết. Tội thần không làm tròn chức trách rèn kiếm ngang nhiên bỏ trốn làm tổn hại vũ khí quân doanh là tội bất trung. Quốc Công đối với thần như phụ mẫu tái sinh, ban cho thần

https://thuviensach.vn

cơm no mặc ấm vậy mà thần lại vong ơn phụ nghĩa là tội bất hiếu. Người năm lần bảy lượt cứu mạng thần, thần lại chưa từng trả ơn cho ngài cho đúng đạo làm người là bất nghĩa. Phàm là kẻ phạm vào tam tội đều đáng chết vạn lần. Nhưng thần đối với Quốc Công một lòng kính ngưỡng sâu sắc, tựa như dòng sông chảy mãi không ngừng, tựa như thái sơn mênh mông rộng lớn, chỉ là do vạn bất đắc di quê nhà có chuyện khẩn cấp không dám kinh động Quốc Công mới tự ý bỏ trốn. Mong Quốc Công minh xét!!!"

Nói rồi vai run run biểu cảm đầy tội lỗi tính toán đập đầu xuống đất để người kia rủ lòng từ bi mà tha cho nàng một mạng, nhưng trán nàng chạm đất lại không thấy đau mà có cảm giác êm êm ấm ấm.

Yến Tử kinh ngạc ngẩng mặt lên, thì ra là Lưu Dĩ dùng tay đỡ lấy trán nàng không cho nàng làm liều. Khuôn mặt nghiêm túc u ám của Lưu Dĩ hình như vẫn chưa nguôi giận trừng mắt nhìn Yến Tử:

"Đã biết tội, vậy ngươi nghĩ ta nên xử ngươi thế nào đây?" Lưu Dĩ trầm giọng đe doạ.

Tiểu Yến Tử biết bài huyết ca vừa nãy vô dụng rồi, nàng vội thoái lui nửa bước thu lu một góc ôm chân thiếu nước biến thành không khí mà tan đi run rẩy đáp:

"Tội thần... còn có gia đình phải chăm lo, xin ngài dơ cao đánh khẽ không chặt tay chặt chân thần để thần còn con đường làm ăn. Thần...bình sinh rất sợ đau, xin ngài vì công sức thời gian vừa qua đừng áp dụng tùng xẻo, còn có..."

Tiểu Yến Tử còn chưa nói xong. Lưu Dĩ đã vươn tay ra nắm lấy eo nàng bế nàng đứng thẳng lên. Con ngươi u lạnh thoảng qua một làn sương mù khàn giọng:

"Đây hình phạt của ta dành cho ngươi!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ trực tiếp đẩy Yến Tử vào tường cúi người đặt môi hắn lên môi Yến Tử gặm lấy, mắt phượng khẽ nhắm, mái tóc dài đen mượt phủ trên mặt Yến Tử.

Yến Tử đơ như khúc gỗ, da đầu tê rần, chân tay bủn rủn, nàng cảm nhận được đôi môi mềm mại đang ngậm chặt bờ môi nàng, khuôn mặt tuấn tú kề sát, mùi cổ hương quyến rũ vây lấy nàng, bàn tay Lưu Dĩ ôm lấy lưng Yến tử, lúc này trong đầu nàng rỗng chỉ có một ý niệm duy nhất.

Quốc công đây là....đang hôn ta? Nhưng tại sao? Đây là hình phạt sao???

Yến Tử mất hồn nửa ngày mới khó khăn lấy được hồn về thì lập tức giãy nãy khua chân múa tay hòng thoát khỏi Lưu Dĩ.

Cái này, cứ thấy có gì đó sai sai. Quốc Công hôn ta, trong khi ta đang mang thân phận nam nhân, theo tính chất bắc cầu thì Quốc Công đang hôn nam nhân,là nam nhân đó. Nam tử cổ đại không phải rất kì thị đoạn tay áo sao, sao lại làm ra cái hành vi nhầm đối tượng này, hay đây là một kiểu nhục hình khác. Không đúng, không đúng. Quốc Công ưa sạch sẽ như vậy sẽ không tình nguyện đụng vào ai chứ đừng nói là hôn, vậy tại sao lại hôn ta? Tại sao????

Nhưng Lưu Dĩ thấy Tiểu Tử gồng mình vùng vẫy, hắn cơ hồ siết chặt nàng hơn, chôn nàng vào lòng ngực không lấy nửa phân khoảng cách, bàn tay to lớn vững chãi dữ lấy cổ Yến Tử ép môi nàng giữ lấy môi hắn.

Lưỡi Lưu Dĩ bắt đầu có dấu hiệu tấn công, hung hãn tách môi Yến Tử ra khiến nàng chống đỡ đến sức cùng lực kiệt đành tháo quân mở miệng. Lưỡi Lưu Dĩ thành công xâm chiếm vào trong trực tiếp quét khắp khoang miệng nàng rồi ngậm chặt lưỡi Yến Tử mút lấy mút để.

Nụ hôn sâu mãnh liệt kia như bao nỗi tâm tư thầm kín, như cơn giận cực độ khi Tiểu Tử biến mất, là sự đau lòng khi thấy Tiểu Tử nằm im suốt ba

https://thuviensach.vn

ngày không chịu tỉnh giấc. Lưu Dĩ hung hãn hôn đến khi Yến Tử đầu óc choáng váng không còn nổi sức chống cự. Đầu lưỡi nàng bị mút đến tê rần, nàng cảm thấy không thể thở được nữa mới ngưng vùng vẫy.

Lưu Dĩ thấy Tiểu Tử hô hấp khó khăn đành luyến tiếc rời đôi môi ngọt lịm, dễ dàng làm hắn say mê của Tiểu Tử. Cánh tay to lớn buông thân xám nhỏ ra khỏi lòng ngực.

Yến Tử như kẻ biệt giam nhìn thấy mặt trời, nàng hít lấy hít để không khí, tựa như vừa mới chết đi sống lại, môi nàng đỏ tấy sưng phù mất hết cảm giác.

Yến Tử đuối sức ngồi thụp xuống đất, khi nàng nhớ vừa nãy nàng cùng Lưu Dĩ làm gì thì lập tức biến sắc, cả người cứng ngắc như đá.

Lưu Dĩ liếc Tiểu Tử đang sốc cực độ kia, gò má tuấn tú khi không quệt lên một vệt đỏ. Là hắn tự mình động thủ, sao lại cảm thấy ngượng ngùng khi đối diện với Tiểu Tử sau nụ hôn đầu tiên như thế. Lúc nãy là vì quá tức giận, lại không nỡ hành hạ Tiểu Tử để hả giận mới làm ra hành vi đó. Lưu Dĩ chỉ là không ngờ đến, môi Tiểu Tử lại có vị ngọt đến say lòng người đến vậy, tựa như có bùa chú, khi lỡ chạm vào rồi thì say đắm mãi không chịu rời đi. Quả nhiên hắn đã tương tư Tiểu Tử đến độ nào mới thành ra như vậy.

"Nếu ngươi còn dám bỏ đi, hình phạt...sẽ tăng lên!"

Lưu Dĩ quăng một câu rồi bỏ đi, thoạt nhìn đi mà như chạy, thoáng chốc đã biến mất. Chỉ để lại Yến Tử vẫn hoá đá ngồi đó. Môi sưng phồng, mắt trợn trừng, mặt tái xanh, tựa như hồn vía đã bị nụ hôn lúc nãy tha đi mất.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nỗi Sợ Hãi Của Tiểu Yến Tử.

Bên trong xưởng rèn, Quốc Công đang trực tiếp chỉ đạo đội ngũ làm việc sau mấy ngày náo loạn. Giám xưởng hết biến mất lại bị thương đến mê man bất tỉnh. Tình hình xưởng rèm như rắn mất đầu rất lộn xộn a.

Hạ Chí đang theo sự phân phó, chỉnh y lại đội hình nung kim loại, phía bên kia Lam Thất đang xem lại sổ sách số lượng vũ khí đã hoàn thành.

Mọi người chân tay bận tộn sắp xếp trật tự rồi nhanh chân báo cáo cho Lưu Dĩ đang kiểm tra lại chất lượng kiếm, cung tiễn cùng giáo vừa hoàn thành bên kia.

Cách đó không xa là hai hắc y nhân đang nhìn chằm chằm vào bóng xám có trách nhiệm không nhỏ đối với xưởng rèn lại không mảy may động tĩnh trong khi mọi người bận rộn không thôi.

Chúng nhân dường như cảm nhận được bầu không khí bình yên, tập trung làm việc không tiếng nói ồn ào, không giọng nói lanh lảnh lớn mật của vị giám xưởng nào đó lại cảm thấy kỳ lạ, như có chuyện không ổn...

Rất rất không ổn.

Lưu Dĩ cùng chúng nhân liếc mắt sang bóng xám thường ngày chạy nhảy khắp xưởng thao thao bất tuyệt kĩ năng sắp xếp nhân công cùng đào tạo tay nghề thợ hôm nay lại bình chân như vại, ngoan ngoãn bất thường,

https://thuviensach.vn

đứng thu mình trong góc tối, đôi mắt trống rỗng, mặt tái xanh, yếu ớt mỏng manh, tựa như chỉ cần một làn gió thổi qua cũng có thể quật ngã, trông đáng thương đến tội nghiệp.

"Triệu Phạm Hoa!" Lưu Dĩ khẽ gọi. Hắn hướng đôi mắt thanh u điềm tĩnh xải bước đến trước mặt Tiểu Tử đang hồn treo ngược cành cây kia.

Tiểu Yến Tử nghe tiếng gọi thân quen lập tức như đầu não nổ 'bùm' một tiếng, máu huyết trào ngược, toàn thân tê liệt, chân tay bủn rủn, khuôn mặt từ xanh sang trắng, từ trắng sang đen, sau đó cháy khét lẹt hệt như bị sét đánh trúng.

Thoạt nhìn đã như xác chết, thân thể cứng ngắc như pho tượng sống nhưng chân nàng lại hết sức linh hoạt. Vừa thấy bóng bạch kim chỉ còn cách nàng vài bước chân đã vội thi triển hết công phu lùi kinh điển đạp chân về phía sau hơn một trượng cách xa người kia. Thân thủ nhanh không kịp chớp mắt, quả nhiên là một trong năm cung thủ nổi danh Đại Sở. Không những bắn cung giỏi mà kĩ năng lùi thì e là không có đối thủ. Vô đối a.

Chúng nhân thấy vậy không dấu nổi kinh ngạc. Cảm tưởng bạn Yến Tử như nai con yếu ớt mỏng manh thấy Lưu Dĩ như nhìn thấy chúa sơn lâm, theo bản năng bỏ chạy té khói, bảo toàn tính mạng.

Sa Hoả, Sa Thuỷ tò mò đưa mắt nhìn nhau lại nhìn về phía Lưu Dĩ đang đóng băng bên kia.

Lam Thất, Hạ Chí thô lố mắt nhìn một nai một hổ kia, không biết có phải ông bà tổ tiên nhắc khéo hay không mà tự động lùi lại vài trượng, cách xa bầu không khí âm u kia.

Lưu Dĩ khi không lại phát ra hàn khí, bão tố phi thường nổi lên, trừng mắt nhìn bóng xám chớp mắt đã cách xa đến vài trượng nép mình, tựa như nhìn thấy hắn như thấy quỷ Diêm La. Run rẩy, sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Bóng xám nhỏ nép mình sau cửa cách xa đám người kia, liếc cũng không dám liếc bạch kim một cái, chỉ lí nhí vài câu:

"Thần...còn có công việc trong người. Thần cáo lui!"

Nói rồi không đợi Lưu Dĩ đáp, lập tức tông cửa bỏ chạy như đang bị địch truy sát.

Hai thị vệ hắc y thấy thân thủ chủ nhân hôm nay không tệ, chớp mắt đã chạy xa đến vài trượng thì hớt hải vắt giò đuổi theo.

Lưu Dĩ nhìn bóng xám đi khuất, trong lòng cảm thấy khí nóng trào ngược. Trên trán Lưu Dĩ nổi một đám gân xanh, khuôn mặt tuấn tú xám xịt âm u khó chịu.

Không lẽ hành vi hôm qua của hắn, Không những không khiến cho Tiểu Tử hiểu mà ngược lại còn doạ cho Tiểu Tử sợ hãi trốn chạy sao?

Bình minh.

Trại doanh phủ đại tướng quân.

"Hoắc Sinh, ngươi nhìn cho rõ xem nữ nhân kia là ai!!!"

Bóng nam nhân cao lớn tuấn tú, khuôn mặt tà độc ánh lên sát khí lạnh lẽo tang tóc, khuôn mặt kia phản chiếu bóng dáng Hoắc Sinh, không ai khác chính là Bạch Mộ Ninh.

Trong màn sương mờ, Hoắc Sinh hư ảo nhìn thấy một nữ nhân trong bồn tắm, mái tóc dài xoả mượt, bàn tay nhỏ che chắn trước ngực, đôi mắt đen tinh nghịch lấp lánh nước quen thuộc. Sương mù bao quanh nàng chậm rãi tan đi, khuôn mặt nữ nhân chầm chậm lộ ra.

https://thuviensach.vn

Là...

Hoắc Sinh giật mình tỉnh giấc, lại là giấc mơ đó. Suốt từ trước ngày đại hội, Hoắc Sinh đều mơ cùng một giấc mơ khó hiểu. Trong giấc mơ, kẻ có dung mạo giống hệt hắn luôn ép hắn phải nhìn rõ mặt một nữ nhân có khuôn mặt rất giống.... Tiểu Tử Triệu Phạm Hoa.

Hoắc Sinh chấn kinh vội bật xuống giường trấn tĩnh, sao hắn lại có thể mơ giấc mơ Tiểu Tử là nữ nhân đang tắm được chứ, quá dung tục rồi. Tiểu Tử rõ ràng là một nam nhân, sao có thể...

Bóng Hoắc Sinh bỗng cứng ngắc như đá, tựa hồ vừa nhớ ra điều gì đó. Trong đầu hắn lá hàng tá những lần đụng chạm với Tiểu Tử.

Thân thể đó, mùi hương đó tựa như nhuyễn ngọc ôn hương, rất mềm mại lại rất yếu ớt. Tiểu Tử từ khi vào phủ chưa từng tắm chung với vệ binh hay người của xưởng. Cổ áo lại quanh năm kín mít không có nổi kẽ hở.

Hoắc Sinh nuốt khan một cái, trái tim đang an ổn của hắn càng nghĩ càng như trống trận đập rộn ràng, khuôn mặt khuynh thành ửng lên một tầng đỏ tuấn tú đến mê người. Trong đầu Hoắc Sinh lúc này chỉ có một ý niệm.

Nếu là nam nhân thì phải có yết hầu. Chỉ cần tìm cách kiểm tra yết hầu của Tiểu Tử là được.

Hoắc Sinh mang theo tâm trạng bồi hồi khó tả, nặng nề đi về phía Tây viện, mỗi bước chân đều mang theo tâm tư run rẩy mong mỏi điều gì đó, bảo kiếm bị chủ nhân đang bất an siết chặt, mắt đào giữ lại chút kiên định an tĩnh cuối cùng tự mình trấn an đi về phía Tây viện.

Chỉ chốc lát Hoắc Sinh đã đến trước cổng viện. Từ xa đã thấy Tiểu Tử phân phó Sa Hoả, Sa Thuỷ đi đâu đó. Đợi cho hai người kia đi khuất, nàng liếc ngang ngó dọc xem xét xung quanh đầy khả nghi. Hoắc Sinh theo bản

https://thuviensach.vn

năng lặng mình lủi vào cành cây ẩn nấp. Tiểu Tử kia dường như cảm thấy bên ngoài đã ổn, không còn ai quấy rầy mới chịu vào phòng đóng sập của khoá chặt.

Hoắc Sinh không dấu tò mò nhẹ nhàng bước đến trước cửa, kề tai nghe ngóng.

Bên trong sương phòng Yến Tử, giọng nói trầm khan vang vọng:

"Rốt cuộc Quốc Công đã làm gì khiến muội sợ hãi như vậy???"

Giọng nói lanh lảnh quen thuộc nhẹ đáp:

"Vệ Bắc, chuyện đó để sau đi, bây giờ, muội có chuyện này muốn hỏi!"

"Có chuyện gì sao?" Cố Vệ Bắc khẽ đáp.

"Chuyện là mấy hôm muội bất tỉnh...Không tránh khỏi việc có người khác động vào người, Quốc Công có phải vì lẽ đó mà đã biết muội là nữ nhân hay không?" Chất giọng nhẹ dịu lại dấu không ít bất an, nghi hoặc.

Người kia ngậm một hồi nghĩ gì đó mới chậm rãi đáp:

"Không có khả năng! Từ lúc muội bất tỉnh chỉ có ta chạm vào muội, giúp muội xử lý vết thương. Vì muốn giữ bí mất này ta mới bày ra cách doạ rằng nếu chạm vào muội sẽ làm tổn thương nguyên khí, hậu quả khó lường. Tuy rằng Quốc Công thường ngày bên cạnh muội, nhưng ngài sẽ không vì điều gì mà trực tiếp để ai chạm vào, làm tổn hại muội. Vậy nên chuyện Quốc Công biết muội là nữ nhân càng không thể!"

"Thật vậy?"

"Mẫn Mẫn à, ta có thể gạt ai chứ không thể gạt muội được đâu!"

“Vậy huynh có thể giúp muội...”

https://thuviensach.vn

...

Đoạn đối thoại sau đó, Hoắc Sinh không thể nghe lọt dù chỉ một chữ.

Bóng đỏ nhanh như nhạn điểm mũi chân thi triển khinh công biến mất trên mái nhà. Trong gió thoảng qua một nỗi niềm hạnh phúc khó tả.

Mấy ngày nay, Lưu Dĩ luôn cảm thấy rất lạ. Ngày thường tần suất Lưu Dĩ đụng mặt Tiểu Tử phải đến tám chục dạo bởi Lưu Dĩ nếu rảnh đều tự mình đi kiếm người nào đó đánh đàn. Bận rộn lại kiếm cớ điều người nào đó đến mài mực bên cạnh. Nhưng suốt mấy hôm nay, bóng xám kia lại kia nhất mực kiếm cớ trốn tránh, ngay cả vạt áo Lưu Dĩ cũng không thể nhìn thấy. Điều này hiển nhiên ảnh hưởng không nhỏ đến tâm tình vị Quốc Công thiên tuế nào đó, khiến cho hơn nửa quan viên đại thần cùng trên dưới tướng phủ cảm mạo, cực kì đáng thương a.

Tại đại điện, Lưu Dĩ đang thong dong tĩnh lặng phê duyệt tấu chương, lặng nhìn chiều tà đã ngã thẫm, hắn phân phó cho Lam Thất đứng ngoài điện chuẩn bị xe về phủ.

Vừa về đến phủ trời đã chập choạng tối, Lưu Dĩ như kẻ đi trong mộng, tuỳ tiện thẳng một đường đi đến Tây viện để tìm người nào đó.

Vừa đến cổng Tây viện đã thấy bóng Hoắc Thiện đi đi lại lại trước cổng, biểu hiện như chuột bị chặt đuôi, mặt đầy vẻ khẩn trương, siết chặt tay bất an.

"Hoắc thị lang, ngươi làm gì ở đây?"

Lưu Dĩ nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện kia nghe giọng nói trầm thấp hàng thật giá thật của Quốc Công thiên tuế khi không lại xuất hiện ở nơi này thì vội vã quỳ sạp xuống thi lễ.

Lưu Dĩ khoát tay bỏ qua lễ nghĩa trực tiếp chỉ điểm Hoắc Thiện đi vào trọng tâm. Hoắc Thiện kia lúng túng nửa ngày cuối cùng cũng chịu khai ra:

"Bẩm Quốc Công, nói ra thật mất mặt nhưng hôm nay phụ mẫu thần đã chuẩn bị hứa hôn cho tiểu đệ Hoắc Sinh của thần, nhưng hắn lại sớm đã trốn ra ngoài...trêu hoa ghẹo nguyệt một buổi vẫn chưa thấy về. Phụ thân phát hiện ra đã phái người đi tìm, chỉ e tìm được đệ ấy...phụ thân sẽ...!!!"

Hoắc Thiện xấu hổ, thẹn đến tím mặt, hắn cúi gằm mặt chôn xuống đất, chuyện mất mặt như vậy lại phải nói ra trước mặt Lưu Dĩ, cũng may Hoắc Sinh cùng Lưu Dĩ từng là bằng hữu chí cốt, việc Hoắc Sinh làm Lưu Dĩ có thể không rõ sao.

"Vậy sao?" Lưu Dĩ hờ hững đáp: "Làm khó cho ngươi rồi!" Nói rồi bỏ mặc Hoắc Thiện đang kín cẩn cúi mình tính toán đẩy cửa Tây viện đi vào nhưng đã sớm bị Hoắc Thiện gọi lại.

"Quốc Công!!! Triệu tiên sinh...không có ở đây!" Hoắc Thiện ái ngại cúi đầu.

"Không có?" Lưu Dĩ nghi hoặc nhíu mày.

Hoắc Thiện trân trối nửa ngày trời cuối cùng cũng không trụ nổi trước khí thế cường đại bao quát đất trời của Lưu Dĩ đành thật thà buông một câu:

"Triệu tiên sinh đã cùng hai thị vệ và Hoắc Sinh đến... kỹ viện rồi ạ!"

"Kỹ viện???"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ trừng mắt lặp lại. Xung quanh hắn gió lốc cấp siêu bão ùn ùn nổi lên, đám lửa xung quanh điên cuồng múa lượn, lá cây khô héo quất mạnh u hồn, mắt lạnh phát khí, đóng băng vạn trường.

"Chính...chính là kỹ viện, đã...đã đi từ lúc chiều!"

Hoắc Thiện nuốt khan một cái tựa hồ cùng chúng nhân đồng loạt biến thành nhà sập ngói dột nát thiếu nước bị bão tố cuốn đi.

"Giỏi! Giỏi lắm, chỉ là Tiểu Tử vắt mũi chưa sạch lại dám đi trêu ghẹo nữ tử. Hay cho một giám xưởng, hay cho một tướng quân. Hay lắm!!!"

Giọng nói u hồn lạnh lẽo đến từa địa ngục vang vọng Tây viện. Khiến nhạn trời hoảng hồn tháo chạy, mây đen vần vũ đầy trời. Gió giật cấp đại học cuốn phăng vạn vật, vù vù quật ngã chúng nhân có mặt ở đó.

Lưu Dĩ mang theo tâm can bốc hoả trực tiếp phi thẳng ra cổng, trong làn gió lạnh phương bắc kia mang đến cảm giác hư thoát khó lòng nhận ra.

Hoắc Thiện nuốt khan, tựa hồ cảm thấy cổ họng khô khốc. Mắc nghẹn nửa ngày mới có thể bật ra thanh âm run rẩy:

“Không...Không lẽ, Quốc Công cũng đến kỹ....viện!!!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mỹ Nhân Đàm Đạo Phong Tình Các.

Đêm khuya thanh mát gối lạnh lùng.

Hạ nguyệt hờ hững ánh bình phong.

Mỏng manh chân tình người đâu biết.

Mỹ nhân bế nguyệt oán tương tư.

Bên trong Phong Tình Các nổi danh kinh thành, giờ lên đèn lúc này phi thường tấp nập. Từ ngoài cửa cho đến các nhã gian đều đã chật kín các vị mộ danh. Mỹ thực đầy bàn, cô nương kính rượu, khách làng chơi trêu đùa, phòng tình hữu ý, cực kì vui vẻ ồn ào, thực là tự do tự tại a.

Phong Tình Các vốn là kỹ viện đệ nhất kinh thành, hoa khôi đếm không xuể, tình nồng đếm không ngả, mỹ tửu mỹ thực đều vốn nằm ở đây, vậy nên không thể không nổi danh cho được.

Nghe nói, cách đây vài canh giờ, Phong Tình Các đột nhiên xuất hiện một mỹ nhân khuynh thành tá túc, nàng tình nguyện đêm nay trình diễn chọn một vị khách cùng nàng hàn huyên.

Danh tiếng chọn mỹ nhân của Phong Tình Các đã có thể vượt xa khỏi kinh thành, nên một khi Hầu Ma Ma đã mở lời, ắt nữ nhân kia phải khuynh thành như thế nào. Chính vì vậy tin tức nhanh chóng tràn lan khắp kinh

https://thuviensach.vn

thành, chẳng mấy chốc Phong Tình Các chưa đến giờ lành đã ngập tràn thượng khách.

Trên nhã gian tầng hai, phía Nam lôi đài, một bàn bốn người đã ngồi đó hơn mấy canh giờ. Bàn gỗ tinh xảo, vò rượu lăn lóc, mỹ thực vét cạn. Bóng xám nhỏ ngồi trên bàn, tay vẫn cầm đùi gà liên tục ngấu nghiến, hai hắc y nhân một lạnh một nóng ngồi bên cạnh ái ngại nhìn bát đĩa chất đống, lại nhìn đám xương gà khô héo, chỉ biết lắc đầu đỡ trán.

Đối diện với bóng xám là bóng đỏ gương mặt tuấn tú đẹp tựa tiên nhân, môi đỏ, mắt đào, mũi thẳng, da mịn. Nếu nói rằng so với các mỹ nhân ngoài kia thực hơn bội phần thì cũng không ngoa chút nào, bởi từ khi người này bước chân vào Phong Tình Các rồi an vị ngồi trên nhã gian đã thu hút không ít ánh nhìn. Thật thà mà nói không chấp Hầu Ma Ma đến các cô nương hầu rượu, còn các nam tử mộ danh khách cũng mắt tròn mắt dẹt, nước miếng tràn đầy mà nhìn vị nam tử khuynh thành kia không chớp mắt. Lại nhìn làn ngực phẳng lỳ cùng y phục nam nhân thì tiếc nuối không thôi. Ngậm một tiếng thở dài.

“Tiểu Tử, đừng ăn nữa, ăn nhiều sẽ bị bội thực đấy!!” Bóng đỏ ôn nhu lên tiếng.

“Hoắc tướng quân, không phải lúc chiều ngài đã nói đưa ta ra ngoài chơi cho khuây khỏa, mọi việc đều do ngài an bài hết sao, không phải vì thấy ta ăn nhiều quá mà hối hận rồi chứ, không được đâu, không quân tử chút nào!!!” Bóng xám miệng không ngừng liếng thoắng vẫn chẳng quên gặm đùi gà tội nghiệp chỉ còn trơ lại bộ xương khô.

“Tiểu Tử ngươi chớ có nói vậy, bổn tướng quân ta đã nói là làm, chỉ cần Tiểu Tử ngươi muốn, đi đâu, ăn gì ta đều có thể lo, chỉ là ngươi vừa giải hết độc tố, Cố Vệ Bắc đã dặn không nên ăn nhiều quá, ngươi còn không chịu nghe!!” Bóng đỏ nhíu mày lo lắng, vừa khuyên nhủ lại không dấu chút tức giận.

https://thuviensach.vn

“Phải đấy tiên sinh, ngài đã ăn ba phần gà hầm Vân Quế, bốn đĩa thịt dê nướng còn có bốn vò rượu nữ nhi hồng. Ngài tính chôn luôn mỹ thực Phong Tình Các trong bụng ngài sao!!!” Hắc y thị vệ mặt cười vừa nói vừa bĩu môi, đôi mắt lấp lánh không dấu nổi bất lực.

“Ngưng!!!” Hắc y thị vệ mặt lạnh ôm kiếm hờ hững buông một câu.

Tiểu Yến Tử nhìn ba người kia vẻ mặt ngưng trọng hận thù nhìn miếng đùi gà bị Yến Tử ngậm chặt, nàng tiếc nuối nhả ra, hớp một ngụm trà khoát tay.

“Cái đám người này, thân ta ta tự lo, đến phiên các người sao?”

Hai hắc y thị vệ nghe vậy liền đập bàn bật người dậy:

“Thân ngài ngài lo ư, tiên sinh nói vậy mà không thấy xấu hổ với liệt tổ liệt tông sao?” Sa Thủy trừng mắt lớn giọng : “Tự lo mà biết trúng Âm Quỳ vẫn thản nhiên dấu, biết nguy hiểm vẫn tự mình bỏ trốn khỏi kinh thành, biết âm quỳ chưa giải được lại để tâm tư lao lực đến thổ huyết, ngài mà có mệnh hệ gì thì thôi đi, nhưng thủ cấp của chúng ta lúc đó chỉ chờ ngài mang về chôn thôi đấy!!!”

Tiểu Yến Tử nhìn vẻ mặt nghiêm trọng ngưng trệ của hai người kia, biết là keo này thua rồi. Thôi thì đã tẩn một bữa chùa no say, ngang đó ngưng được rồi đành ngoan ngoãn buông bỏ đùi gà cười xòa:

“Sa Hỏa, Sa Thủy mau ngồi xuống, có gì từ từ bàn bạc.” Yến Tử ké vạt áo hai hắc y thị vệ, lại hướng mắt về lôi đài hoan hỉ: “Các ngươi xem, bên ngoài sắp có kịch hay rồi kìa, các ngươi tức giận vậy lại bỏ qua cơ hội ngắm mỹ nhân cho xem!”

Sa Thủy, Sa Hỏa hừ lạnh một tiếng, không thuận tình ngồi xuống cùng Yến Tử nhìn về phía lôi đài. Hoắc Sinh thấy Tiểu Tử chịu thua mới âm

https://thuviensach.vn

thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn đưa ánh mắt đầy ái tính nhìn bóng xám nhỏ kia, trong lòng cơ hồ dâng lên một làn sóng ấm áp, vô luận mà yêu thương.

Phía bên trên lôi đài. Một vị nữ tử hồng y đỏ dài quét đất mỏng manh, mái tóc vấn cao tùy ý cài lên vài cây trâm ngọc, vóc dáng mảnh khảnh phiêu dật yếu ớt, khuôn mặt bị bịt bằng dải lụa đỏ chỉ để lại đôi mắt lấp lánh nước xinh đẹp.

Thoáng chốc Phong Tình Các ồn ã trở nên tĩnh lặng, đôi mắt ai nấy tất thảy dán vào bóng nữ tử hồng y kia. Nữ tử bình thản đứng trên lôi đài đầy hoa, đôi mắt long lanh vạn trường xuân sắc khẽ chớp.

Lưu chuyển hút hồn, vạn người say mê.

Thành công khiến hô hấp chúng nhân đình trệ.

Phía hai bên lôi đài, bốn nữ tử hồng y ôm đàn tỳ bà lướt mình đến bên cạnh mỹ nữ bịt mặt. Chờ cho Hầu ma ma hô lên một tiếng thì lập tức khẩy đàn.

Nhã nhạc trình lên, lấp lánh say xưa, âm thanh lúc cao vút lúc trầm bổng. Âm luật dập dìu tựa ngàn đợt sóng xô, mỹ nữ hồng y đứng giữa lôi đài, thân ảnh mỏng manh vươn ra vài vòng múa lượn, đôi tay thon dài trắng trẻo uốn lượn theo gió, đôi chân thon thả mượt mà đạp gót sen.

Hồng y phấp phới, điệu nhạc du dương, mỹ nữ khuynh thành, trăm vạn tiếc thương. Mộ danh khách bế khí, mắt trông vạn trường, mỹ nữ hư ảo, đi vào hồn thơ.

Đợi đến khi nhạc cùng điệu múa hồng y kết thúc, chúng nhân mới bắt đầu tìm lại hơi thở.

Tiểu Yến Tử cùng Sa Hỏa, Sa Thủy mắt không buồn chớp, thấy nhạc bế quan mới chậm rãi đập tay hô lên:

https://thuviensach.vn

“Đẹp, quá đẹp, quả là tài năng hiếm có, hiếm có a!” Tiểu Yến Tử không ngừng vỗ tay cười lớn, thoạt nhìn qua lại tưởng dân làng chơi cao cấp, chuyên đi tìm kỹ nữ. Lần này vừa hay kiếm được mối đẹp không tiếc lời tán dương.

Hoắc Sinh hờ hững liếc mắt qua nữ tử kia một cái, không thuận mắt đáp một tiếng:

“Ta thấy còn có người đẹp hơn thế, tài năng hơn thế!”

Tiểu Yến Tử cùng hai thị vệ tò mò dò xét Hoắc Sinh đang cực kỳ nghiêm túc:

“Là nữ tử nhà nào có phúc phận để cho Hoắc tướng quân ái mộ đến vậy?” Tiểu Yến Tử nheo mắt cười gian.

“Là ngươi....” Hoắc Sinh giật bắn biết mình lỡ lời rồi vội ngậm tịt nửa câu sau: “Là một trong đám nữ tử lần trước ngươi dẫn đến phủ!” Nói rồi cúi mặt xuống đất, chôn dấu vẻ mặt đang ửng đỏ dối trá kia.

Tiểu Yến Tử cùng Sa Hỏa, Sa Thủy nhìn nhau, thừa biết ngay cái vị đẹp hơn nữ tử kia đang nói dối, đảo mắt trắng trợn, lại nghĩ đến chuyện hôm nay Hoắc đại tướng quân cùng phu nhân hứa hôn cho danh gia nào đó nhưng chưa kịp làm gì Hoắc Sinh đã bỏ chạy, thừa hiểu là đã có tâm ý với cô nương nào đó, mới nhất quyết không chịu thành thân với nữ tử khác.

“Chư vị, đêm nay muốn làm khách của Lệ cô nương thỉnh lên lôi đài thể hiện tài thơ ca!”

Chất giọng lanh lảnh chói tai của Hầu ma ma kích động chúng nhân, thành công khiến Yến Tử gạt phăng tò mò về Hoắc Sinh ra sau đầu, bắt đầu xắn tay áo tính toán chạy lên lôi đài.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa, Sa Thủy cùng Hoắc Sinh thấy người thích gây chuyện kia manh động vội vàng chụp tay lại lớn giọng đồng thanh:

“Tiên sinh (Tiểu Tử), ngài (ngươi) đinh làm gì???”

Tiểu Yến Tử cười xòa giải thích:

“Chư vị à, đã đến thanh lâu này, đã gặp được mỹ nhân kia, còn có thể làm gì được chứ. Đương nhiên là... lên lôi đài cướp mỹ nhân rồi!!!”

Sa Hỏa, Sa Thủy nghẹn họng trân trối, nếu để Quốc Công biết được cái vị này đến đây đã đủ khiến máu rơi ngập tràn rồi, nếu còn phát hiện ra vị này trêu ghẹo nữ tử nữa, chỉ e trong một khắc, Phong Tình Các này sẽ bị san bằng mà đi vào lịch sử mất.

Hoắc Sinh giận tím mắt, cái cô nương này, rõ ràng là nữ tử, lại còn có ý định với nữ tử khác, có phải đóng giả nam nhân lâu quá nên hóa rồ rồi không.

Tiểu Yến Tử mặc kệ ba người kia đang mặt mày nhăn nhó như đau đẻ, nàng gạt phăng tay bật người chạy lên lôi đài đang từng lượt từng lượt người bị nữ tử hồng y phũ phàng chê bai làn thơ dở tệ kia.

Vừa thấy bóng Tiểu Yến Tử, mắt hạnh của nữ tử kia lập tức rung động, dán chặt vào Yến Tử.

Tiểu Yến Tử cao ngạo bước lên lôi đài, hướng mặt về phía khán giả, một tay chắp sau lưng, một tay vươn lên không trung, khuôn mặt ngời ngời chính khí, tựa như thánh nhân vạn người kính phục bắt đầu chấp thơ:

“Đa tình tự cổ nan di hận

Dĩ hận miên miên bất tuyệt kỳ

Mỹ nhân tự cổ như danh tướng

https://thuviensach.vn

Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu”

Tạm dịch là:

Từ xưa đa tình chỉ để lại mối hận

Nỗi hận triền miên không bao giờ hết

Tự ngàn xưa, người đẹp ví như tướng tài

Chưa bao giờ để ai thấy người đẹp bạc đầu.

Bên dưới lôi đài tĩnh mịch, thoảng qua một tiếng vỗ tay, sau đó là một tràng dài khen thưởng:

“Hay, rất hay, Tiểu Tử nhìn vậy mà một bụng chữ nghĩa!”

“Không tồi, khá lắm Tiểu Tử”

Mọi người tán dương xong lại đồng thời đưa mắt sang nữ tử hồng y đang ngồi trên ghế, mắt hạnh lấp lánh nhìn Tiểu Yến Tử, đong đưa ái vị quyến luyến, thanh âm như sóng nước nhẹ bật lên:

“Tiểu nữ nguyện ý cùng công tử đàm đạo!”

Bên dưới tiếng quan khách bắt đầu huyên náo, tiếc nuối người đẹp bị một tên Tiểu Tử vắt mũi chưa sạch cướp mất. Cũng thật kỳ lạ, rõ ràng trước đó cũng có một vài vị công tử ra đối thơ rất hay, tại sao nàng không chịu nghe lấy một cái, thẳng thừng từ chối. Còn đối với tên Tiểu Tử lại nhất mực nhu thuận, an phận chiều chuộng.

Mỹ nhân kia xem như xong việc bình thản lui về rồi nhanh chóng biến mất.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử được mỹ nhân chọn, cũng thoảng mình bất ngờ, nàng chỉ là muốn thử chơi cho biết kỹ viện cổ đại như thế nào, nàng lấy đại một câu thơ mình từng được học đem ra nói, ai ngờ mỹ nhân kia lại gật đầu chọn nàng. Nàng cũng không thể cùng nàng ấy trải qua đêm xuân, thôi đành sau khi nhìn được dung nhan của nàng, dùng danh ma men nghìn chén không say chuốc mỹ nhân rồi nhanh chóng chuồn đi mới là thượng sách.

Nghĩ là làm, Tiểu Yến Tử tỏ vẻ phấn khởi, theo sự an bài của Hầu ma ma theo lên lầu ba vào sương phòng mỹ nhân. Nhưng nàng vừa rời chân đến trước cửa phòng, bóng ba người mặt mũi như lâm đại địch chặn đứng cứng rắn gầm giọng:

“Tiên sinh mau về phủ thôi, chơi như vậy đủ rồi!” Sa Thủy túm lấy tay phải Yến Tử kéo mạnh.

“Tiểu Tử không được lỗ mãng, ngươi chớ quên thân phận mình!!!” Hoắc Sinh kiên quyết giữ chặt tay trái Yến Tử.

“Đã muộn, mau hồi phủ!” Sa Hỏa lạnh lùng buông một câu đẩy Yến Tử ra hướng cửa.

“Hãy còn sớm, chỉ chơi một chút nữa thôi” Tiểu Yến Tử hai mắt long lanh nhìn ba người kia nài nỉ: “Chỉ cần nhìn thấy dung nhan mỹ nhân, tự khác ta sẽ rời đi.”

“Không được!!!” Ba người kia đồng thành kiên quyết không thỏa hiệp.

Tiểu Yến Tử như cún con nịnh nọt chủ bắt đầu quẫy đuôi xả một tràng rắm ngựa thối, khuôn mặt nhăn nhó đáng thương:

“Ai nha Hoắc tướng quân đệ nhất kinh thành vạn người kính phục, Sa Thủy thị vệ mắt cười khuynh đảo nhân gian một thân khinh công trác tuyệt, Sa Hỏa thị vệ thiên hạ đệ nhất hảo hán có thể du di cho tại hạ đây nửa canh giờ được không, khó khăn lắm tại hạ mới được ra ngoài dạo chơi, các vị

https://thuviensach.vn

xem, mấy khi trăng thanh mát, mỹ nhân kề, có thể cứ thể bỏ mặc rời đi sao? Trừ phi chư vị thật sự muốn tại hạ tâm tình bất ổn, vì tương tư mỹ nhân chưa lộ diện mà mất ăn mất ngủ, không đến bảy bảy bốn chín ngày đã chết bất...”

“Đủ rồi!” Hoắc Sinh nhìn khuôn mặt đau khổ của Yến Tử, không chịu nổi buông một câu: “Nửa canh giờ, ta sẽ cùng ngươi vào đó!”

Sa Hỏa, Sa Thủy đứng hai bên đồng thanh: “Ta cũng vào!”

Nghe ba người kia khí thế áp đảo vị công tử được mỹ nhân chọn, Hầu ma ma vội lật đật chạy tới kinh hô:

“Chư vi đừng nôn nóng, phàm là nam nhân, ai chẳng muốn được nhìn mặt mỹ nhân. Nhưng Phong Tình Các có quy định, chỉ có vị công tử được Lệ cô nương chọn mới được phép vào trong, cảm phiền chư vị về lại nhã gian thưởng trà!”

Hoắc Sinh không đáp lấy nửa lời, chỉ lặng lẽ lấy trong ngực ra hai tờ ngân phiếu đưa cho Hầu ma ma trầm giọng:

“Nhiêu đây đã đủ?”

Hầu ma ma nhìn thấy hai tờ ngân phiếu thì mắt sáng như đèn pha lập tức cười hòa đưa tay hướng sương phòng mỹ nhân nói:

“Quy định là của ta đặt ra, có thể thay đổi, có thể thay đổi, ha ha. Chư vị, phòng đằng đó. Thỉnh!”

Tiểu Yến Tử cứng họng trân trối nhìn ba vị mặt mũi như lâm đại địch kia nhất nhất theo sát Yến Tử cùng vào phòng mỹ nhân. Người ta nói ‘Một khắc đêm xuân, đáng giá ngàn vàng’ , các vị này có phải là muốn phá đám đêm xuân của người ta không.

https://thuviensach.vn

Yến Tử bất lực đành ngậm ngùi đẩy cửa vào phòng.

Trong gian phòng nhỏ, hoa đa sắc trải đầy, bàn gỗ tràn đầy mỹ thực, phía bên kia, chiếc giường nhỏ trải lụa đỏ, đèn cầy soi tỏ bóng nữ tử mảnh khảnh phiêu dật đang hướng mắt ra ánh trăng sáng rực bên cửa sổ đưa lưng về phía chúng nhân, trong ánh nến leo lắt, vòng eo thon nhỏ như mơ như ảo, tấm lụa mỏng nhẹ khoác trên đôi vai gầy, thân ảnh mỏng manh khiến người khác không khỏi sinh lòng tiếc thương.

Tiểu Yến Tử cùng Hoắc Sinh, Sa Hỏa, Sa Thủy từ tốn bước đến trước bàn gỗ, Yến Tử hướng nữ tử kia ôm quyền:

“Tại hạ Triệu Phạm Hoa hôm nay có diễm phúc cùng Lệ cô nương đàm đạo, thật không biết dùng mỹ từ nào để diễn tả hết, chẳng hay quý tính đại danh của cô nương đây là!”

Thân thể nữ tử khẽ động, chân sen chầm chậm xoay, mỹ nữ quay đầu lộ ra khuôn trang xinh đẹp tuyệt trần, mày liễu, mắt hạnh, dung nhan như ngọc, làn da trắng nõn không tì vết, trên khắp thân thể không chỗ nào không để lộ sự tinh xảo, mọi hành vi cử chỉ đều cho người khác cảm giác kinh diễm không thốt nên lời. Nữ tử nhẹ hạ mình thi lễ.

“Tiểu nữ Lệ Y đa tạ Triệu công tử ưu ái!”

Thân thể uyển chuyển, mắt chứa ẩn tình, linh động say mê.

Hoắc Sinh phong lưu đa tình, đã đốn hạ bao nhiêu mỹ nhân khắp kinh thành, nhưng mỹ nữ trước mặt đây quả thật nhan sắc kinh diễm khiến cho hắn khá kinh ngạc.

Sa Hỏa, Sa Thủy tựa như bị Lệ Y cướp mất hồn, đơ như khúc gỗ quên cả thở.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử khuôn mặt trắng xanh, đôi mắt run rẩy, miệng há hốc, đồng tử thu nhỏ. Nàng như không tin nổi vào mắt mình, chầm chậm xải bước tiến gần đến trước mặt nữ tử kia dò xét.

Mắt tròn dâng nước, kinh hãi tột độ, môi mọng mấp máy thanh âm run rẩy:

“Là cậu, Tử Du!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Trận Tập Kích Bất Ngờ Tại Thanh Lâu.

Bên trong cung Thừa Càng, Thái Hậu tĩnh lặng thưởng trà ngắm sắc trời đông lạnh lẽo, trong cung điện tráng lệ, hơi ấm của lò than, mùi trầm hương hoà quyện. Cung nhân đi nhẹ nói khẽ, hành vi cử chỉ tuyệt không chút kinh động, tránh làm mất hứng Thái Hậu đang yên tĩnh dưỡng thần.

Bên ngoài điện, bóng dáng Hà công công gầy còm chậm rãi tiến vào cúi đầu thi lễ:

"Bẩm Thái Hậu, những người được an bài đi Tây An điều tra thân thế Triệu Phạm Hoa đều đã... biến mất!"

"Biến mất?" Thân thể Thái Hậu đang an tĩnh khẽ động, trong vẻ mặt quý tộc dấu không ít kinh ngạc.

"Chính là vậy!" Hà công công cúi mình khẳng định.

"Hoang đường! Đám người đó đều là cao thủ thượng thừa, sao có thể nói biến mất liền biến mất!" Thái Hậu giữ khuôn trang điểm đạm nhưng trong giọng điệu lại bày ra không ít giận dữ. Đám người kia sau đại hội liền được bà điều đi, xưa nay hành động đều chưa từng làm bà thất vọng, bây giờ chỉ là điều tra thân thế một giám xưởng nhỏ nhoi lại dễ dàng mất tích, điều này quá phi lý rồi.

https://thuviensach.vn

"Nô tài cũng cảm thấy không ổn nên đã phái người đi tìm kiếm. Với tình thế này, nô tài thiết nghĩ tám phần là có kẻ động tay động chân, muốn tự mình đối đầu với Thái Hậu!" Hà công công không ngần ngại nêu quan điểm.

Thái Hậu thu đôi mắt thâm trầm về một góc, ngẫm nghĩ một lúc mới chậm rãi nói:

"Không lẽ Lưu Dĩ nó..."

Hà công công nghe nửa câu trước đã hiểu nửa câu sau vội vàng giải thích:

"Quốc Công tuyệt không phải!"

"Ngươi chắc chắn?"

"Bẩm, những người được nô tài điều đi tìm kiếm đám người kia phát hiện được, người của Quốc đến sau họ, lúc này ắt hẳn chỉ vừa đến được thành Tây An. Vậy cho nên việc người của ta biến mất trước đó do người của Quốc Công là không thể!" Hà công công khẳng định.

“Lưu Dĩ cũng muốn điều tra họ Triệu kia sao? Không phải họ Triệu kia trước nay luôn bên cạnh hắn sao? Còn gì phải điều tra?” Thái Hậu nghi hoặc.

“Nô tài được biết trước ngày đại hội diễn ra, Triệu Phạm Hoa đã bỏ trốn, sau đó lại tự mình quay trở về. Về nguyên nhân bỏ trốn lại chưa từng có câu trả lời xác đáng, nô tài đoán vì lẽ đó mà Quốc Công đã tự mình phái người đi điều tra!” Hà công công thuật lại thông tin lão vừa nắm được.

Thái Hậu chầm chậm đứng dậy, khóe môi cong lên một biểu cảm thú vị: “Chỉ là một họ Triệu bé nhỏ, lại khiến con trai tàn nhẫn của ai gia để tâm nhiều đến vậy, khá lắm!”

https://thuviensach.vn

Thái Hậu từ tốn nâng khăn tay lên day day hai thái dương, khó nghĩ:

"Thiên hạ này, ngoài con trai ai gia ra, còn có kẻ dám đối đầu với ai gia. Cũng lớn gan lớn mật đấy!" Nói rồi như nhớ ra điều gì liền nghi hoặc: "Nhưng tại sao kẻ đó lại ngăn chặn chuyện ai gia điều tra Triệu Phạm Hoa, không lẽ thân phận họ Triệu kia thực không đơn giản?"

Hà công công vốn đã ôm mối nghi hoặc này từ lâu nên nhanh chóng gật đầu đồng tình.

"Kẻ này thân phận không hề tầm thường, đằng sau hắn còn có thế lực hậu thuẫn, giúp đỡ chống lại Thái Hậu, bên cạnh lúc nào cũng có cao thủ võ lâm bậc nhất bảo vệ, ngay cả một con kiến cũng không lọt. Người nô tài an bài bên tướng phủ chưa từng có cơ hội ra tay đủ chứng tỏ hắn không đơn giản chỉ là an phận làm một giám xưởng!"

Thái Hậu nghe vậy liền nhíu mày, trước đây thâm cung nội chiến trước sau đều có cách hạ thủ nhanh chóng đơn giản, lúc này chỉ là một Tiểu Tử mới lớn lại không thể đụng vào dù chỉ là một sợi tóc, ngay cả manh mối thân thế cũng không có.

"Nếu đã như vậy ta đành để Lệ Y trực tiếp ra tay!" Thái Hậu an nhiên buông một câu.

"Lệ Y công chúa?" Hà công công thoáng kinh ngạc. Mặc dù vị công chúa này sang Sở quốc đã lâu, lại mang danh phận một tiểu thư bên cạnh Thái Hậu chờ ngày được Quốc Công sủng ái, nhưng lúc này lại để nàng trực tiếp động thủ, không phải là bí quá hồ đồ rồi chứ.

"Không vào hang cọp sao bắt được cọp. Nàng muốn trở thành con dâu ta trước hết phải hạ được họ Triệu kia. Đây là bổn phận cũng là việc tốt nàng ta nên làm!" Thái Hậu bình thản vuốt ve một khóm hoa xinh đẹp nói.

https://thuviensach.vn

Hà công công thực nghi ngờ. Lệ Y công chúa mỏng manh yếu ớt kia thật sự có thể hạ thủ kẻ mà không ai có thể chạm vào kia không. Lại nghĩ lúc này Thái Hậu đã chịu khó an bài nàng ắt có dụng ý.

Hà công vâng một tiếng lập tức lùi về phân phó người trình báo cho Lệ Y công chúa chuẩn bị đối sách diệt địch.

Phong Tình Các đệ nhất thanh lâu.

Bên trong sương phòng lầu ba là một bàn năm người, không khí xung quanh âm u, buồn bã vì bóng xám nào đó, xung quanh là mỗi người mang một biểu tình khác nhau.

Sa Hoả, Sa Thuỷ ngồi bên trái, an phận quan sát xung quanh đam bảo chủ tử trong phạm vi an toàn. Hoắc Sinh ngồi bên phải đã uống hết nửa bình trà vẫn chưa thấy có ai động tĩnh.

Lệ Y ngồi đối diện, khuôn trang điểm đạm, thoáng chút chờ đợi, đôi mắt hiếu kì quan sát người trước mặt.

Và trung tâm đây là Tiểu Yến Tử, khuôn mặt trắng nõn cúi gằm xuống, biểu tình buồn lòng không nói nên lời.

Lúc nãy sau khi nhận ra Lệ Y kia có dung mạo y hệt Tử Du, người bạn thân từ tấm bé, là nguyên do đẩy nàng đến đây của Yến Tử, lại nhớ rõ thời đại này cách thời đại của nàng hàng nghìn năm. Lệ Y đó mười phần là kiếp trước của Tử Du mà có. Vừa nhìn thấy Tử Du, nàng như nhớ lại khoảnh khắc bị đẩy xuống vực thẳm. Đau đớn, bi phẫn.

Chỉ là đối mặt với Lệ Y lúc này, Tiểu Yến Tử lại dường như không thể ghét bỏ nàng mà sẽ tuỳ ý đối xử như với Tử Du là cô bạn cùng lớn lên với

https://thuviensach.vn

nàng. Vô luận thế nào tình bạn hơn hai mươi năm không thể vì điều gì mà dễ dàng cắt đứt.

"Lệ Y cô nương, cô nương trông rất giống với một bằng hữu của tại hạ vì vậy mà tại hạ mới...Đã lỗ mãng rồi, mong cô nương thứ lỗi!" Yến Tử ngẩng mặt lên, biểu cảm buồn phiền lúc nãy đã biến mất, lúc này trưng ra ý cười ôm quyền.

Chúng nhân thấy biểu cảm người kia thay đổi chưa được một nốt nhạc liền cảm thấy hư thoát, dường như biểu tình lúc nãy của Yến Tử chỉ là do chúng nhân hoa mắt, nhưng thấy không khí trầm uất như sáng lên cũng mừng thầm buông tiếng thở phào.

"Xem ra là người rất đặc biệt với Triệu công tử!" Lệ Y từ tốn vừa rót rượu vừa liếc nhìn Yến Tử, trong mắt lộ lên một chút tà tâm nhưng rất nhanh đã kịp thu lại.

"Đã để cô nương chê cười rồi!" Yến Tử mỉm cười khẽ đáp.

Hoắc Sinh nghe vậy liền không vui, là người đặc biệt như thế nào có thể khiến nàng biến sắc nhanh đến vậy.

Lệ Y rót rượu xong, nhẹ nhàng đặt ly trước mặt từng người, đặc biệt nàng đặt trọng tâm vào ly rượu nhỏ sóng sánh nước của Yến Tử.

Tiểu Yến Tử từ tốn nhận lấy ly rượu, tính toán nâng lên miệng chấp nhưng liền bị Sa Hỏa chặn lại.

Chưa kịp để Yến Tử kinh ngạc, Sa Hoả đã lấy kim bạc ra thọc vào rượu.

Không phản ứng. Rượu không có độc. Sa Hỏa thản nhiên thu lại kim bạc rồi nghiêm túc ngồi yên như không có chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử khoé môi giật giật nhìn ngó ba kẻ đang coi nàng không khác gì đương kim thiên tử mà tỉ mỉ ngay cả khâu ăn uống kiểm tra độc kia, lại hướng Lệ Y xấu hổ nói:

"Thất lễ, thất lễ rồi!!!"

Lệ Y cười hiền khoan dung khoát tay lộ ra nét đẹp như mùa xuân ấm áp:

"Triệu công tử không cần khách sáo, xem vị bằng hữu này như vậy ắt hẳn Triệu công tử đây thân phận...!" Lệ Y từ tốn nâng chén rượu của mình lên hớp một ngụm trước mặt ba người kia như lường tỏ nàng không hạ độc rượu.

"Triệu công tử đây chỉ là một thư sinh bình thường, không có gì hơn!" Hoắc Sinh ôn nhu đáp, bình thản nâng chén rượu của mình lên nhấp một ngụm.

Sa Hoả, Sa Thuỷ kề cận gật đầu đồng tình.

Lệ Y thoảng qua một nụ cười e lệ liền đưa tay che miệng:

"Là Lệ Y thất thố, mong Triệu công tử không chấp nhặt!"

Tiểu Yến Tử liền xua tay: "Không chấp, không chấp, tại hạ tuyệt đối chưa từng có ý niệm đó!"

Lệ Y dịu dàng nâng ly rượu lên từ tốn nói:

"Đã như vậy, Lệ Y mời công tử một ly xem như tạ lỗi với công tử!"

Tiểu Yến Tử liền cầm lấy ly rượu nâng lên:

"Là tại hạ đắc tội trước, mời!"

https://thuviensach.vn

Nói rồi Yến Tử chầm chậm đưa ly rượu nồng lên miệng. Mọi cử chỉ động tác của Yến Tử đều nằm trong tầm ngắm của Lệ Y, khoé môi nàng chầm chậm cong lên một ý cười tà ác.

Chỉ một chút, một chút nữa thôi.

"Rầm!"

Tiểu Yến Tử đang nâng chén rượu gần kề môi chưa kịp làm gì đã bị tiếng ồn làm cho giật bắn vội buông ly rượu xuống bàn.

Hoắc Sinh, Sa Hoả, Sa Thuỷ thấy bên ngoài động tĩnh liền tạo thành hàng phòng ngự che chắn trước Yến Tử.

Lệ Y ngồi yên giận tím mặt siết chặt ly rượu trên tay. Chỉ còn một chút nữa mọi thứ sẽ kết thúc, vậy mà kẻ nào dám cả gan phá hoại việc tốt của nàng.

Bên ngoài vang lên tiếng đao kiếm, la hét thất thanh. Tiếng Hầu ma ma cùng các cô nương hầu rươu, khách làng chơi gào khóc thê lương. Thấy tình thế không ổn, Sa Hoả đi đầu đạp cửa xông ra.

Trước cửa phòng, một đám hắc y nhân bịt mặt tầm mười tên tay cầm kiếm, mắt ánh sát khí đang chặn đứng lối ra.

Tên cầm đầu cao lớn, đôi mắt sáng quắc đỏ ngầu thấy đám người Yến Tử đang ngồi trong phòng lập tức hét lớn:

“Bắt sống Triệu Phạm Hoa, còn lại...Giết!”

Sa Hỏa, Sa Thủy nghe vậy lập tức lùi về phòng thủ trước mặt Yến Tử. Tay chuốt vỏ kiếm, ánh mắt nghiêm nghị sắc bén. Hoắc Sinh trưng ra biểu tình nghiêm túc kèm lãnh khí nhanh chóng tuốt Họa Ảnh kiếm ra khỏi vỏ, mắt đào trợn trừng lớn giọng:

https://thuviensach.vn

“Muốn bắt Tiểu Tử phải bước qua xác ta!!!”

Nói rồi nhanh như chớp vụt một phát, ánh kiếm sát khí, lưỡi gươm sắc bén. Bóng đỏ hạ gục hai tên hắc y nhanh không kịp chớp mắt, đám hắc y nhân lập tức ào ào xông lên tấn công, lần này từ tứ phía, hắc y bổ nhào tới như ngả rạ, tập trung Hoắc Sinh mà tung đòn. Sa Hỏa thấy quân số đông lên liền bật mũi chân xoay một vòng trên không trung hạ gục ba tên hắc y.

Mưa máu tràn xuống, tanh nồng thanh lâu, đao kiếm vô tình, ảo diệu tàn sát.

Sa Thủy bên này đang mặt mũi nghiêm trọng che chắn cho Yến Tử không để bất kỳ mối nguy hại nào có khả năng lọt tới.

Tiểu Yến Tử cơ hồ co rúm đơ mặt lẩm nhẩm: Ta đã làm gì sai, sao lại muốn bắt ta, ta bất quá chỉ là tên thợ rèn vô danh tiểu tốt, sao bây giờ đến cả chơi kỹ viện cũng lâm nguy được.

Tiểu Yến Tử nghĩ nghĩ được một lúc, lại nhớ trong phòng này, còn có một người không được ai bảo vệ. Yến Tử liền tất tưởi chạy đến trước mặt Lệ Y che chắn gấp giọng: “Lệ Y cô nương đừng sợ, tại hạ tuy không có nội công, nhưng với công phu của tại hạ tin rằng có thể hạ được vài tên!”

Lệ Y thu mình lặng lẽ, mắt lạnh khép hờ, nửa khuôn mặt xinh đẹp bị bóng tối che lấp tựa như ánh mắt của quỷ dữ rút trong ngực ra một viên dược màu đen ném ra.

“Bùm!!!”

Một màn khói bao phủ sương phòng. Bên ngoài Hoắc Sinh, Sa Hỏa cùng đám hắc y chấn kinh ngưng giao đấu vội vàng chạy vào sương phòng đầy khói, lúc khói mờ chậm rãi tan đi, chỉ thấy Sa Thủy bỏ dưới nền nhà ho sặc sụa, Lệ Y nằm tựa đầu vào tường nhắm tịt mắt, cửa sổ mở toang.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh thấy tim mình đánh thịch một tiếng, mắt đào trống rỗng, khuôn mặt tuấn tú liền biến thành quỷ Diêm La đạp chân thi triển khinh công nhảy ra cửa sổ. Chỉ trong chớp mắt, bóng đỏ biến mất chỉ nghe loáng thoáng trong gió tiếng gào thét thê lương:

“Trả lại cho ta, trả lại nàng cho ta!!!”

Sa Hỏa không chậm trễ lập tức đạp chân theo sau. Đám hắc y nhân như không lường được có kẻ khác chạy đến phá đám liền trong chớp mắt cũng đồng loạt biến mất.

Sa Thủy nước mắt nước mũi tèm lem vẫn đang bò trên đất ho sặc sụa, bỗng nhiên bên tai hắn vang lên giọng nói lạnh như băng quen thuộc:

“Đã có chuyện gì???”

Sa Thủy ngước lên, đập vào mắt hắn là bóng bạch kim tuấn tú mang theo tiết khí hàn băng cùng đôi mắt u lạnh tàn nhẫn trừng mắt nhìn hắn:

“Triệu...tiên sinh... đã bị bắt đi...khụ...hướng đó!” Sa Thủy khó khăn chỉ tay ra phía cửa sổ.

Sa Thủy vừa dứt lời, bóng bạch kim lập tức nhảy ra cửa sổ biến mất.

Lam Thất lúc này mới lật đật đến nơi, thấy sương phòng tan hoang chỉ còn hai người, hắn mới chạy tới đỡ Sa Thủy lên gấp giọng:

“Có chuyện gì? Tiên sinh đâu? Quốc Công đâu???”

Sa Thủy khó khăn nuốt khan, thở gấp hỏi: “Làm sao ngươi tìm được đến đây?”

“Ta cùng Quốc Công nghe Hoắc đại nhân nói các ngươi cùng Triệu tiên sinh đến thanh lâu, Quốc Công nổi giận tự mình đi tìm, chúng ta đã đến hơn mười thanh lâu, vừa tìm được nơi này thì....”

https://thuviensach.vn

Sa Thủy như hiểu ra cớ sự, chỉ biết ngậm một tiếng thở dài, khó khăn lấy lại nội công cùng Lam Thất điểm mũi chân rời đi.

Trong sương phòng, bóng nữ tử hồng y lấy lại khí độ diễm lệ, mắt hạnh nhìn ánh trăng lạnh đêm thâu. Lệ Y nhớ rất rõ lần đầu nàng gặp Lưu Dĩ.

Năm đó Lưu Dĩ mười tám tuổi đã mang chính khí ngút trời không ai bì kịp sang Ngụy quốc làm sứ giả. Tại yến tiệc, một mình Lưu Dĩ áp đảo khí thế chính quốc, khiến cho quan viên đại thần cùng hoàng thất không kịp thị uy đã bị uy của Lưu Dĩ làm cho mất vía. Chính vì khí thế cường đại, học rộng tài cao, tinh thông vạn vật của Lưu Dĩ đã khiến Lệ Y say mê, thề nguyện kiếp này ngoài hắn ra sẽ không lấy ai khác, nàng nhất mực cầu xin phụ hoàng để nàng sang Sở Quốc làm cầu nối bang giao.

Lệ Y từ giã phụ mẫu rời xa quê hương đến một đất nước xa lạ chỉ để thỏa mãn lòng tương tư với Lưu Dĩ, nhưng Lưu Dĩ chưa từng để nàng vào mắt, hắn còn không biết nàng là ai, tên gọi là gì. Ngay cả đêm đó, nàng đã hết lòng hầu hạ hắn, vậy mà bị hắn hung hăng động thủ sau đó còn phái người giết nàng, nếu không có Thái Hậu đỡ lưng, nàng đã sớm hương tiêu ngọc vẫn dưới tay hắn.

Lúc nãy nàng giả vờ nằm đó, Lưu Dĩ đến nơi đã khiến nàng tim đập chân run, không khỏi bồi hồi, thầm mong được hắn liếc mắt đến một cái, nhưng Lưu Dĩ cơ hồ coi nàng như không khí, một lòng kiên trung với họ Triệu kia mà đi tìm.

Lòng Lệ Y thắt lại, nàng siết chặt tay, ánh mắt tà ác nổi lên sát khí:

“Lưu Dĩ, là chàng ép ta!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Một Lần Hai Phe Tập Kích, Lưu, Triệu, Hoắc Gặp Nạn

Giữa nguy khốn xả thân tương trợ.

Bất đắc dĩ lộ thân phận định rõ chân tâm

Phủ đại tướng quân.

Bên trong ngự thư phòng Phu Tử viện, Hoắc Tâm đại tướng quân cùng Hoặc Thiện bộ hộ thị lang đang yên lặng đọc sách, bên ngoài, một vệ binh hớt hải chạy đến ôm quyền:

“Bẩm đại tướng quân, người bên Thịnh Vương vừa có động tĩnh!”

Hoắc Tâm cùng Hoắc Thiện lập tức buông sách, sắc mặt đại biến kinh hô:

“Mau nói!”

“Bẩm, nửa canh giờ trước, người của ta phát hiện Thịnh Vương điều động một đám hơn hai trăm người mang theo vũ khí chạy về hướng Bắc, mật thám của chúng ta vẫn đang đuổi theo!!!”

Hoắc Thiện quay mặt sang nhìn Hoắc Tâm đại tướng ngưng trọng nói:

“Thịnh Vương là cửu thúc của Quốc Công, đến nay đã nhất sinh thất thập cổ lai hi, trước nay vẫn luôn an phận thủ thường làm nhàn vương, cớ

https://thuviensach.vn

sao hôm nay lại có chuyện điều động người mang vũ khí như vậy?”

Hoắc Tâm đại tướng vuốt chòm râu từ tốn nói:

“Hôm nay không phải ngày gì đặc biệt, trên dưới lại không có biến cố gì xảy ra, Thịnh Vương nhàn rỗi lại chịu khó động thủ, chuyện này có chút khó hiểu!” Hoắc Tâm đại tướng ngẫm ngẫm lại sực nhớ ra điều gì lập tức quay sang hỏi vệ binh: “Quốc Công đã về chưa?”

Hoắc Thiện không để cho vệ binh đang mờ mịt trả lời mà tự mình đáp: “Quốc Công đã về từ chạng vạng, nhưng ngài ấy sau khi biết lão nhị cùng Triệu tiên sinh ra ngoài chơi, liền theo tìm!”

“Theo tìm?” Hoắc Tâm đại tướng thoáng kinh ngạc: “Con trai ta từ khi nào có phúc phận được Quốc Công tự mình đi tìm như vậy?”

Hoắc Thiện cười vui đáp: “Lão nhị đương nhiên không có phúc phận đó nhưng Triệu tiên sinh thì có, người Quốc Công đi tìm là Triệu tiên sinh!”

“Triệu Tiên sinhh?” Hai mắt Hoắc Tâm đại tướng như gần rớt ra khỏi tròng: “Không lẽ lời đám người ngoài kia bàn tán sau đại hội....!”

“Quả thực có mấy phần chính xác!” Hoắc Thiện cúi mình khẳng định.

Hoắc Tâm đại tướng vẻ mặt trầm trọng, thiết nghĩ một nam nhân cao lớn tuấn tú đúng chuẩn đại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, là người chính khí đầy mình, có tâm tư mẫn tiệp cùng khả năng bày binh khiển tướng kiệt suất, cũng giảo hoạt quỷ quyệt khiến người ta đau đầu lại tâm nghi một nam nhân. Hoắc Tâm thừa thấy vừa khó tin, lại dường như tiếc nuối, thật là phí một đời nam nhân mà.

“Vậy Quốc....”

https://thuviensach.vn

Hoắc Tâm đại tướng còn chưa nói xong, bên ngoài đã vang lên tiếng chân lịch bịch vội vàng cùng giọng la thất thanh:

“Đại tướng quân, không hay rồi!!!” Hạ Chí lật đật phi thẳng vào ngự thư phòng kinh hô: “Triệu tiên sinh bị một đám người tập kích rồi bắt đi, Quốc Công thì biến mất, Hoắc tướng quân cùng đám thị vệ truy tìm đến giờ vẫn không thấy tăm tích Triệu tiên sinh cùng Quốc Công đâu!!!”

“Cái gì???” Hoắc Tâm đại tướng biến sắc: “Không phải bên cạnh Quốc Công luôn có ảnh vệ sao, sao có thể nói biến mất là biến mất, còn nữa thị vệ bên cạnh Triệu tiên sinh là đệ nhất ảnh vệ, sao lại dễ dàng bị dắt mũi như vậy???”

Hạ Chí mồ hôi đầy mặt nuốt khan nói:

“Nghe nói trong lúc bảo vệ Triệu tiên sinh có kẻ ném dược đạn, không biết vì sao Triệu tiên sinh lại có thể biến mất ngay bên cạnh Sa Thủy, liền sau đó Quốc Công đến nơi, Triệu tiên sinh đã biến mất nên vội vã đuổi theo. Đám người ảnh vệ kia chẳng thể đuổi kịp Quốc Công một thân khinh công trác tuyệt nên liền mất dấu!”

“Vậy còn đám người tập kích, chúng là ai?” Hoắc Thiện giữ bình tĩnh truy hỏi.

“Bọn chúng bịt kín mặt, không lộ diện, không biết là đến từ đâu!” Hạ Chí vội đáp.

Hoắc Tâm đại tướng suy nghẫm một lát hỏi:

“Chúng có bao nhiêu người, vũ khí có gì đặc biệt không?”

Hạ Chí lục lọi trí nhớ một lúc mới đáp:

https://thuviensach.vn

“Gần hai trăm kẻ bao vây thanh lâu nhưng chỉ có hơn hai mươi tên trực tiếp tấn công, nghe đám người trong thanh lâu nói kiếm chúng dùng hình như có khắc chữ ‘Sư’!”

Vệ binh nãy giờ không có lời thoại vội chen mồm:

“Là bọn chúng!”

Hoắc Tâm cùng Hoắc Thiện nhìn nhau, dường như cũng có chút ngờ vực lại như lường tỏ.

Hoắc Tâm đại tướng ngưng trọng nói:

“Quốc Công đã từng nói, có thể bỏ qua việc theo dõi bất cứ phủ vương nào ngoại trừ phủ Thịnh Vương, chỉ e hành động ngày hôm nay Quốc Công sớm đã lường trước, việc bắt giữ Triệu tiên sinh, ắt hẳn là vì hành vi ngày đại hội của Quốc Công với tiên sinh, lấy tiên sinh làm mục tiêu uy hiếp!”

“Mục tiêu uy hiếp???” Hạ Chí nhíu mày hỏi: “Triệu tiên sinh chỉ là một giám xưởng, cứ cho là Quốc Công có chút tâm ý, nhưng với tính cách ngài ấy, có thể vì một người khác mà chịu xuống nước bị uy hiếp sao?”

Hoắc Thiện chắp hai tay sau lưng chầm chậm xải bước:

“Quốc Công đương nhiên sẽ không để bất kỳ ai uy hiếp, ngài ấy xử trí như thế nào chúng ta không thể lường hết. Việc cấp bách ngay bây giờ là phải nhanh chóng tìm ra Triệu tiên sinh, bảo vệ an toàn cho Quốc Công!”

Hoắc Tâm đại tướng nghe vậy, đôi mắt liền vụt sáng, tất bật chạy ra ngoài điều động binh lính truy lùng.

“Phụ thân, mau chuẩn bị thêm quân binh cùng vũ khí!” Hoắc Thiện nhẹ nhàng nhắc nhở Hoắc Tâm đại tướng.

“Số lượng đó vẫn không đủ để tìm người sao?” Hoắc Tâm nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

“Lần này không phải để tìm người.” Hoắc Thiện nghiêm trọng đáp: “Mà là để giết người!”

Rừng thẳm tối đen như mực, đàn quạ lác đác kêu lên vài tiếng thê lương. Từ đằng xa tiếng cú vọ như tăng thêm nhịp điệu cho màn đêm đáng sợ.

Gió bấc khẽ thổi, cành cây đung đưa, đám lá khô bị từng người từng người trong đêm đen vượt gió dẫm nát.

“Mau chia nhau ra tìm, chỗ này có dấu chân ướt, chắc chắn chưa thể đi xa được” Giọng nói gấp gáp của Sa Hỏa vang vọng khắp cánh rừng bạc đen như mực.

Sa Thủy nhân chóng chạy vụt về phía được phân công tìm kiếm, Lam Thất dựa vào tầm quan sát của ảnh vệ, truy tìm Quốc Công đã biến mất gần một canh giờ trong rừng sâu. Lúc này ảnh vệ xung quanh hắn sớm đã mất phương hướng, thân thủ Lưu Dĩ vốn không tệ, khi thường ít khi động thủ, thực chất bởi xung quanh luôn có người bảo vệ, nhưng một khi ra tay, so với đám ảnh vệ xung quanh, có thể hơn, tuyệt không kém. Chính vì vậy lúc Lưu Dĩ gấp gáp thi triển khinh công rời đi, vô hình khiến ảnh vệ như rắn mất đầu hoang mang lướt đi tìm.

Cách đó không xa là Hoắc Sinh mồ hôi nhễ nhại, hơi thở gấp gáp, tròng mắt hoảng hốt không dấu nét sợ hãi vượt qua bao nhiêu đám cây ngóc hang tìm kiếm. Khu rừng rộng lớn bao la, lại tối đen không có lấy một mảnh ánh sáng, Tiểu Tử biến mất, ngay cả một manh mối cũng không có. Trong tim Hoắc Sinh hoảng loạn dần mất đi lý trí, mắt đào thoáng chốc đỏ âu.

Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn!

Bỗng Hoắc Sinh phát hiện phía bên kia cây đại thụ có động tĩnh, Hoắc Sinh nhanh như chớp đạp gió bay tới.

https://thuviensach.vn

Trên một con đường có tầm quan sát rộng, bóng bạch kim cao lớn xé gió lao sâu vào rừng thẳm. Thoạt nhiên vẻ mặt lạnh lẽo đầy gai lạnh, nhịp chân linh hoạt vượt xa dặm trượng không chút ngơi nghỉ. Trong ánh mắt u lạnh đỏ rực, đôi con ngươi đen tối hoảng loạn.

Ở đâu! Rốt cuộc là ở đâu!!!

Bên này cũng không có, bên kia cũng không có. Triệu Phạm Hoa, ngươi đâu rồi!!!

Bóng bạch kim kích động chạy loạn, một thân kinh công trác tuyệt vì mất đi lý trí mà hụt chân đạp trúng nhành cây nhỏ mục gãy làm đôi theo quán tính rơi xuống. Lưu Dĩ rơi tự do thuận thế đạp một chân lộn nhào một rồi an toàn vòng tiếp đất.

Hơi thở gấp gáp, mồ hôi thấm đẫm trường bào, con ngươi đen tối sâm hoắm.

Không được, lúc này không thể hoảng loạn. Phạm Hoa đang gặp nguy hiểm.

Lưu Dĩ bình tĩnh đứng im, từ từ tìm lấy hơi thở, khôi phục lý trí. Đôi mắt âm u của hắn lúc này mới có biểu hiện sáng suốt. Lưu Dĩ nén khí yên lặng nhắm mắt, dùng đôi tai cùng thần trí nắm bắt động tĩnh khu rừng.

Trong làn gió tiễn đưa cành cây xào xạc, mùi hoa đỗ quyên thoang thoảng đâu đây. Phía xa kia có tiếng va chạm của kiếm, tựa hồ có người đang giao đấu.

Lưu Dĩ đột nhiên mở trừng mắt. Hắn điểm mũi chân thi triển khinh công về phía phát ra tiếng động, rất nhanh chóng tìm được chính xác một nơi đang có đám người giao đấu.

https://thuviensach.vn

Giữa mảnh đất hoang trong khu rừng. Bóng xám của Yến Tử cùng bóng đỏ của Hoắc Sinh đang kịch liệt giao đấu với một đám mười hắc y nhân mang đao lớn.

Tiểu Yến Tử tay bị trói nhưng một thân thế thuật dùng vô ảnh cước nhanh nhẹn hạ thủ được một tên, Hoắc Sinh như ngọn lửa điên cuồng hạ sát bất cứ ai đến gần Yến Tử.

Tiểu Yến Tử đứng sau lưng Hoắc Sinh, tay bị trói lại vừa tung cước hạ thủ hắc y liền mất đà ngã nhào ra phía sau, một hắc y nhân thừa cơ thuận thế lập tức bổ nhào tới nàng hướng mũi kiếm tấn công.

Lưu Dĩ như một bóng ma trên không trung ung dung đáp xuống, Thượng Phương lóe lên, máu tươi tràn lan trên lưỡi kiếm, hắc y nhân trợn mắt gục xuống đất tắt thở.

Bàn tay to lớn vững chãi của Lưu Dĩ vươn ra đỡ lấy Yến Tử suýt ngã đập đầu vào lòng.

Mùi cổ hương quen thuộc, vòm ngực to lớn an toàn. Tiểu Yến Tử ngước mắt lên kinh hô: “Quốc Công!”

Lưu Dĩ giữ chặt Yến Tử vào lòng, mặc kệ xung quanh đang có một cuộc đẫm chiến, hắn ôm lấy Yến Tử, xác thực Tiểu Tử đã được an toàn, trái tim treo lơ lửng của hắn quan sát Yến Tử vẫn ổn mới được kéo xuống, thoảng qua một tiếng thở phào.

“Khó...khó thở...!” Tiểu Yến Tử bị Lưu Dĩ vùi vào trong ngực nhất mực siết chặt nàng.

Lưu Dĩ nghe người trong lòng khó khăn kêu lên liền buông lỏng tay đưa đôi mắt sâu lạnh nhìn nàng nói:

“Đứng yên đó!”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhanh chóng cắt sợi dây thừng buộc chặt tay Yến Tử, giữ cho nàng đứng thẳng rồi cùng Hoắc Sinh nghênh chiến hạ sát đám người Hắc y.

Nhưng Lưu Dĩ bước lên chưa được ba bước thì từ xa, một đám hắc y gần một trăm tên từ đêm đen bổ nhào ra như ngả ra cầm cung tên phóng tiễn trực tiếp nhắm thẳng đám người Lưu Dĩ cùng hắc y nhân vẫn đang hạ thủ Hoắc Sinh, tựa hồ hai đám hắc y này là hai phe khác nhau đang cùng nhắm đến một mục tiêu. Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử thấy trong đêm hàng trăm mũi tên tàn nhẫn lao đến chỉ biết cúi mình chịu trận. Bóng bạch kim cùng bóng đỏ như tia chớp, nhanh chóng tạo thành hàng phòng ngự vững chắc, cùng nhau đẩy Yến Tử vào bên trong che chắn, Họa Ảnh kiếm cùng Thượng Phương kiếm sắc bén lóe sáng, thân ảnh hư ảo múa lượn giữa đêm đen chặn đứng bất kì cung tiễn nào cả gan lao tới.

Cung tiễn từng lượt từng lượt tiến tới rồi bị Họa Ảnh cùng Thượng Phương chém tơi tả rơi xuống.

Yến Tử run rẩy ngước nhìn.

Nàng thấy mình được Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh bảo vệ, bên thái dương hai khuôn mặt tuấn tú sớm đã xuất hiện một tầng mồ hôi, khoảnh khắc giao tranh đã qua được mấy khắc, tuy trên gương mặt họ vẫn rất bình tĩnh nghiêm túc, nhưng sớm không dấu được sự mệt mỏi, mắt cơ hồ đã đỏ tía. Số lượng hắc y bên kia càng lúc càng đông mà Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh lại chẳng hề có chút ngơi nghỉ.

Trong lòng Yến Tử mơ hồ dâng lên một cảm xúc ấm áp khó tả. Kiếp trước ngoại trừ Tử Du ra, chưa có ai yêu thương che chở cho nàng.

Đến kiếp này nàng được đại ca Triệu Phạm Hoa nhất mực yêu thương, lại được hai đại nam nhân đứng đầu đại Sở che chở bảo vệ, tựa như kiếp

https://thuviensach.vn

này sống không uổng phí, tìm được người vì mình mà hao tâm tổn sức đến vậy, quả thật dù chết vạn lần cũng không trả hết.

Sự vụ hôm nay, tuy không nắm bắt rõ lí do hai đám người kia cứ nhắm vào nàng mà hạ thủ, một bên nhất mực giết chết, một bên lại kiên quyết bắt sống. Tuy có chút mơ hồ khó hiểu nhưng đám muốn giết nàng đã bị trúng tên mà chết không ít, hơn một trăm người muốn bắt sống nàng đang phi tiễn bên kia vẫn nắm thế thượng phong.

Cung tiễn bắn ra dần bị Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh thành công đốn hạ, đám người kia từ màn đêm vung kiếm khắc chữ ‘Sư’ hung hãn bổ nhào về Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh tấn công.

“Hoắc Sinh, lùi về bảo vệ Phạm Hoa!”

Lưu Dĩ gấp giọng hạ lệnh. Hoắc Sinh nhận lệnh áp sát Yến Tử về phía sau bảo vệ cánh phải. Phía trước Lưu Dĩ đám hắc y trực tiếp tấn công, bóng bạch kim nhanh như nhạn xoay một vòng, ánh kiếm lóe sáng, máu tươi ngập tràn, đám người này vừa gục xuống, một đám người khác lại tiếp tục bổ nhào đến.

Bên này Hoắc Sinh cũng không rảnh tay, từ tứ phía, đâu đâu cũng có sát thủ, dường như chúng ngày càng đông lên, không có nửa phân dấu hiệu giảm bớt.

Tiểu Yến Tử không quen với những màn đấu kiếm, coi mạng người như cỏ rác, buông kiếm hạ thủ như vậy. Chỉ biết nhu nhược run rẩy đứng sau lưng Hoắc Sinh nhìn từng người từng người ngã xuống.

Nàng đưa mắt về phía Lưu Dĩ đang bị cả một toán quân áp thế bên kia. Thân thủ vẫn chẳng mảy may chậm lại kể cả khi liên tục chống đỡ cung tiễn gần một canh giờ.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên một bóng đen từ phía sau lưng hướng Lưu Dĩ xé gió lao tới. Yến Tử nhanh nhẹn nhận ra đó là một thanh chủy thủ.

“Không!!!”

Tiểu Yến Tử nhanh như như nhạn, đôi mắt một mực kiên trung nhìn vào thanh chủy thủ, nàng bật người bay lên dùng thân che chắn cho Lưu Dĩ. Trong lòng chỉ có một ý niệm.

Lưu Dĩ không được bị thương.

“Phập!”

Thanh chủy thủ hung hãn cắm phập vào xương quai xanh Yến Tử, mắt tròn trợn trừng, thân thể gầy nhỏ trên không trung từ từ rơi xuống.

“Triệu Phạm Hoa!”

Lưu Dĩ như tia chớp điểm mũi chân đỡ lấy Yến Tử, mắt lạnh u hồn, tiết khí quanh thân lạnh lẽo như ngàn năm sương giá, khuôn mặt vô cảm sớm đã bị một tầng sát khí vây lấy trừng trừng nhìn Yến Tử đang thở gấp đau đớn ôm lấy vết thương.

Hoắc Sinh mặt cắt không còn giọt máu kinh hô:

“Mẫn Mẫn...”

Nhưng nào có để Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh rảnh rỗi, tranh thủ lúc hai người kia nới lỏng phòng bị, hắc y nhân ào ào bổ nhào tới. Hoắc Sinh còn không kịp nhìn vết thương của Yến Tử phải cố nhịn một thân hạ sát hắc y nhân lúc này đã gần đến hai trăm tên.

Lưu Dĩ cùng Yến Tử được Hoắc Sinh che chắn, hắn nhẹ nhàng đặt yến Tử xuống chân, bình tĩnh quan sát độ nông của chủy thủ, mắt lạnh đau đớn gầm giọng:

https://thuviensach.vn

“Không có sự cho phép của ta, ngươi dám cả gan đỡ, lớn mật quá rồi!” Vừa nói tay lại nhẹ nhàng nắm lấy chủy thủ.

Tiểu Yến Tử nhìn rõ trong đôi mắt Lưu Dĩ đã dấy lên một nỗi niềm tiếc thương. Khuôn trang nhỏ nhắn chầm chậm giãn ra một nụ cười.

“Báo cáo...Hạ thần...cứu giá, thành công. A!!!” Tiểu Yến Tử khó khăn nói.

Lưu Dĩ thừa cơ nàng đang bận bịu nói chuyện, nhanh nhẹn rút chủy thủ ra tránh việc chủy thủ có độc ăn sâu vào cơ thể rồi nhánh chóng xé vạt áo của hắn bịt chặt vết thương thấm đẫm áo nàng rồi nhanh nhẹn điểm huyệt cầm máu.

Tiểu Yến Tử chỉ kịp A lên một tiếng rồi lịm đi. Lưu Dĩ nhìn Yến Tử mặt trắng bệch nhắm tịt mắt, lòng hắn lạnh đi, mắt lạnh u hồn phóng ra hàn ngàn tia sát khí. Lưu Dĩ nhẹ nhàng đặt Yến Tử xuống hướng đám người hắc y tiến tới.

Lúc này đám hắc y nhân dường như cảm nhận được giữa rừng sâu thăm thẳm, một luồng khí lạnh tàn khốc nào đó ôm lấy, không hạ lệnh mà động loạt ngưng động thủ.

Hoắc Sinh đau lòng nhìn Yến Tử bất tỉnh trên nền đất, may mắn vết thương không ở vị trí hiểm, nếu không...

Lưu Dĩ mang theo sát khí, chầm chậm xải bước đến bên Hoắc Sinh, mắt lạnh tóe lửa, mày lưỡi mác cau chặt, gân tay nổi lên, siết chặt bảo kiếm:

“Một đao chém chết, tuyệt không lưu tình!!!”

Hoắc Sinh nhận lệnh, khí thế khi thường phát ra ngọn lửa hung hãn cực đại, mắt đào phóng ra tiết khi, Họa Ảnh lóe lên, một đường hạ sát.

https://thuviensach.vn

“Vụt!!!”

Bóng bạch kim như tia chớp, lưỡi kiếm sáng quắc, lạnh lùng chặt đứt gân tay gân chân của đám hắc y, Thượng Phương tiếp tục lóe lên, trong màn đêm tối tăm, thân thể hắc y rời rạc ngã gục xuống đất, máu tươi tràn ngập một vùng.

Chỉ trong chưa đầy một khắc, hơn trăm hắc y bị Hoắc Sinh cùng Lưu Dĩ như hai con sói hoang hạ thủ tàn nhẫn. Đôi mắt u lạnh, trường bào ngập máu, kinh động nhân gian.

Đám hắc y nhân còn lại dường như cảm nhận được hai bóng người kia lúc này đã biến thành quỷ dữ, thức thời tháo chạy.

Hoắc Sinh nào để cho bọn chúng có cơ hội gọi đồng minh trở lại nhanh chóng điểm mũi chân theo sát.

Sâu trong khu rừng đen tối, một bãi chiến trường ngập tràn xác người, mưa máu xả xuống, mùi tanh bốc lên.

Lưu Dĩ vội vã đến bên cạnh Yến Tử đang bất tỉnh, hắn đặt nàng lên chân cẩn thận kiểm tra vết thương của Tiểu Tử, thật may là trúng vị trí xương quai xanh, nếu trúng ngực chỉ e nguy hiểm bội phần.

“Phạm Hoa!” Lưu Dĩ nhìn Yến Tử đau đớn nhắm tịt mắt, trong cổ họng có chất dịch nào đó muốn trào lên nhưng bị hắn nén lại.

Bàn tay to lớn của Lưu Dĩ linh hoạt tháo đai lưng Yến Tử xuống, nhanh chóng cởi y phục của Yến Tử ra tính toán kiểm tra độ nông của vết thương.

Tiết y cuối cùng bị cởi ra, Lưu Dĩ mới nhìn thấy trước ngực Tiểu Tử có một lớp vải băng dày quấn nhiều vòng, vết thương đẫm máu ở xương quai xanh dường như không có dấu hiệu bị trúng độc, chỉ là máu tươi tràn xuống, ướt đẫm tấm vải băng quấn ngực kia. Lưu Dĩ giữ lấy mảnh vải ép

https://thuviensach.vn

xuống miệng vết thương cầm máu. Vết thương không quá nghiêm trọng, thật may.

Nhưng bỗng nhiên mắt Lưu Dĩ trợn trừng. Thần kinh chậm rãi vận động, hắn nhìn chằm chằm vào thân thể mềm mịn quấn băng ép ngực của người trong lòng. Đôi gò bồng trắng hồng mềm mịn bị tấm vải trắng ép buộc bó sát nén xuống, một nửa gò bồng lấp ló phía trên theo nhịp thở yếu ớt nhấp nhô.

Đây...đây là....

Thoảng trong làn gió rừng sâu thăm thẳm, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo phảng phất một tầng đỏ, tiếng tim đập liên hồi, mạnh mẽ như trống trận không có nửa đoạn trấn tĩnh.

Người này...Dù có ăn bao nhiêu, tập luyện bao nhiêu cũng chưa từng có dấu hiệu cao lên. Cũng chưa từng thấy mấy phân mọc râu trổ mã.

Chính là bởi vì người này...là nữ nhân.

Nữ nhân!!!

Lưu Dĩ rùng mình một cái, đưa mắt nhìn Yến Tử mê man bất tỉnh trong lòng ngực. Khuôn trang lãnh đạm nhiễu một tầng mây đỏ rực, đôi mắt ái vị mãnh liệt nhìn Yến Tử.

Tại sao ta chưa từng nghĩ đến, Tiểu Tử là nữ nhân? Là nàng từ lúc nào khiến ta mê muội, không thể nhận ra bất thường quanh nàng rồi sao?

Làn gió lạnh quét qua, người trong lòng thoáng run lên. Lưu Dĩ vội thu lại chấn kinh cởi phắt áo choàng của mình ra quấn một vòng, bọc Yến Tử như kén tằm rồi điểm mũi chân ôm nàng rời đi.

Giữa rừng đêm sâu thẳm, trái tim bạch kim reo lên hồi chuông mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng nhỏ nhoi từ phía mặt trời đằng đông chậm chầm hé sáng, trước cổng một gian nhà lụp xụp bên trong khu rừng sâu thẳm, bóng một nam nhân bạch kim cao lớn, trường sam thấm đẫm máu, khuôn mặt điềm tĩnh, đôi mắt sâu lạnh, trên tay đang bế một thân thể nhỏ nhắn bị quấn tròn bởi một tấm áo choàng. Khuôn mặt trắng xanh, hơi thở yếu ớt.

Bên trong ngôi nhà vang vọng ra giọng nói già nua cáu kỉnh:

“Mới sáng sớm, kẻ nào lớn mật dám quấy rầy giấc ngủ của lão nương!”

Cánh cửa bật mở, một người phụ nữ trung tuổi một thân y phục xám khố đơn sắc, mái tóc thẩm bạc vấn cao quấn bằng dải lụa xám, đôi mắt già nua nhăn nheo hiền từ thoảng kinh ngạc, khó tin kinh hô:

“Quốc Công, ngài sao lại....”

Lưu Di chỉ chậm rãi gật đầu ra hiệu gì đó, hắn thản nhiên đi thẳng vào trong, nhẹ nhàng đặt Yến Tử lên giường, cẩn thận kiểm tra nhiệt độ, sắc mặt của nàng rồi đến trước mặt lão nương đang mặt mày trắng xanh kinh hãi đến mất hồn vía trước một loạt động tác dịu dàng hiếm gặp của Lưu Dĩ kia:

“Đình bà bà, phiền người xem qua vết thương của nàng!”

“Vết thương?” Đình bà bà nhíu mày nghi hoặc, là vết thương nào, sao bà không nhìn thấy.

Đình bà bà xải bước đến bên giường cẩn thận gạt tấm áo choàng ra, thân thể nữ tử trước ngực bị một tấm vải bó sát ép chặt, vết thương trên xương quai xanh khá nông nhưng vì mất máu quá nhiều nên mới hôn mê bất tỉnh, nhìn miệng vết thương đã khép lại không ít, lại sớm đã được điểm huyệt cầm máu, Đình bà bà thoáng liếc mắt sang Lưu Dĩ đang quay đầu hướng ra

https://thuviensach.vn

cửa sổ không tiện nhìn nữ tử đang lộ thân thể bên kia. Trong mắt Đình bà bà không dấu nổi ý cười liền cúi mình khẽ nói:

“Quốc Công, vết thương của cô nương này không quá nghiêm trọng, may mà vết thương nông nên mọi việc đều có thể xử lý được. Phiền Quốc Công ra bên ngoài thưởng trà, việc trong này để nô tì sắp xếp!”

Lưu Dĩ không đáp, chỉ gật đầu một cái rồi đi thẳng ra cửa, không quên nhẹ nhàng khép cửa lại.

Đình bà bà trước là nữ y trong cung, sau được phân phó trở thành vú nuôi của Lưu Dĩ lúc nhỏ, đối với hắn, bà không khác gì mẫu thân thứ hai, Đình bà bà vài năm trước vì tuổi già sức yếu, đã được hoàng thất cho lui về nghỉ ngơi. Vừa hay nơi xảy ra loạn chiến đêm qua lại gần kề với gian nhà nhỏ của Đình bà bà, tình thế cấp bất, Lưu Dĩ đành đến đây nhờ Đình bà bà trị liệu.

An tâm giao Tiểu Tử cho Đình bà bà. Lúc này trái tim đang lơ lửng của Lưu Dĩ mới được kéo xuống. Chỉ có điều tiếng nhịp tim không hiểu vì sao cứ đập liên hồi, tuyệt không có chút ngưng lại. Trong lòng lại khấp khởi cảm xúc nóng hổi nào đó không nói thành lời.

Lưu Dĩ như nhớ ra điều gì, mày lưỡi mác khẽ cau: Ôn gia đã tự mình chứng thực, Triệu gia quả thật có đích nam Triệu Phạm Hoa, nếu nàng không phải Triệu Phạm Hoa, vậy nàng là ai? Mục đích đến cạnh ta là gì?

Lưu Dĩ ngồi xuống bàn gỗ đơn sơ kê bên ngoài gian nhà nhỏ, nhẹ nhàng đặt Thượng Phương trong tay xuống bàn, trong khu vườn đầy hoa, bên ngoài cây cối đua nhau múa cùng gió, xa xa bình minh ló rạng, mặt trời lên cao, nhạn bay đầy trời.

Lưu Dĩ an yên nhìn một đàn chim trời nối đuôi nhau bay đi kiếm mồi, cách đó không xa, một đám hơn mười hắc y ảnh vệ xé gió lao tới, nhìn

https://thuviensach.vn

bóng bạch kim trường bào thấm đẫm máu, Lam Thất đứng đầu xanh mặt, chỉ biết ôm quyền kinh hô:

"Chúng thần cứu giá chậm trễ, xin Quốc Công trách tội!!!"

Lưu Dĩ vẫn giữ bộ mặt điềm tĩnh, mắt sâu không rời khỏi đám nhạn trời đang tự do bay lượn trên không trung nói:

"Đám ngời tập kích Triệu Phạm Hoa, là người của Thịnh Vương, đúng không?"

"Thưa vâng!" Lam Thất khẳng định: "Đêm qua phủ Thịnh Vương sau khi biết được thông tin Triệu tiên sinh ra ngoài, liền điều động người tập kích!"

Lưu Dĩ rời mắt xuống, đôi tay siết chặt, hắn rút từ trong ngực ra một tấm lệnh bài đưa cho Lam Thất nói:

"Đưa lệnh bài cho Đại tướng quân, nhờ ông ấy thay ta phong tỏa phủ Thịnh Vương!"

Lam Thất thoáng kinh ngạc, nếu muốn phong tỏa cửu thúc của mình, sao Quốc Công không tự mình động thủ lại phải nhờ người khác: "Quốc Công, ngài còn muốn lưu lại đây?"

Lưu Dĩ nhìn đám chim trời đang chạy loạn phía xa, môi mỏng mấp máy:

"Sắp đến rồi!"

Cái gì sắp đến, Lam Thất cùng ảnh vệ mờ mịt nhìn nhau.

Lưu Dĩ khoát tay ra hiệu, Lam Thất cùng ảnh vệ sau đó bỏ nghi hoặc ra sau đầu nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

Lam Thất vừa đi khỏi, từ hướng Tây, một bóng bốn người đeo đai lưng khắc hổ phù hoàng thất, thân thủ còn nhanh hơn nhạn đạp gió chạy tới trước mặt Lưu Dĩ quỳ xuống thi lễ, hắc y mặt chữ điền đứng đầu bẩm báo:

“Bẩm Quốc Công, đã điều tra ra được thân phận của Triệu giám xưởng!”

Thân thể Lưu Dĩ thoáng động, đám người này đã được hắn điều đi ngay từ sau đại hội, đến bây giờ lại trở về đúng lúc hắn đang mờ mịt về thân phận Tiểu Tử, bất quá trong lòng không dấu được kích động:

“Nói!”

“Triệu giám xưởng kia không phải là Triệu Phạm Hoa, nàng là Triệu Mẫn, tiểu muội của Triệu Phạm Hoa. Cách đây không lâu, Triệu Phạm Hoa quả thực nhờ danh Triệu gia mà được nhận vào làm quản gia cho phủ Quốc Công, nhưng đến lúc phải lên kinh thành nhập phủ lại trở bệnh nặng. Triệu Mẫn đại tiểu thư vì không có tiền chạy chữa, Triệu gia lại nợ nần chồng chất mà cải trang nam, giả danh đại ca mình trà trộn vào phủ Quốc Công làm quản gia.”

Đôi mắt u lạnh của Lưu Dĩ xẹt qua một tia u buồn, lại có chút kinh ngạc, không lường tượng được biểu cảm thú vị, dường như vẻ mặt kia quá đa xúc, không thể nhất thời mà đọc vị hết.

Bỗng nhiên đôi mắt kia của Lưu Dĩ lóe lên sát khí, hàn băng quanh người bỗng nhiên phóng đại. Lưu Dĩ cùng bốn hắc y đưa mắt nhìn về phía khu rừng.

Từ trong ánh nắng ban mai, bóng một nam nhân trường lam tố sam cao lớn, khuôn mặt nhọn gầy trắng trẻo như thư sinh ngồi trên lưng ngựa, đằng sau là một đám hắc y cầm vũ khí liền bao vây gian nhà nhỏ.

https://thuviensach.vn

Mắt lạnh của kẻ ngồi trên ngựa kia chưa lấy nửa khắc rời khỏi Lưu Dĩ, hắn nhẹ nhàng xuống ngựa, bước đến trước mặt Lưu Dĩ khẽ nói:

“Thập tam thúc. Lâu!”

Lưu Dĩ vẫn ngồi yên trên bàn gỗ, bốn hắc y ảnh vệ tạo thành đội hình phòng ngự xung quanh hắn bảo vệ, bóng bạch kim an nhiên như không có chuyện gì, chỉ là ánh mắt phát ra tiết khí lạnh lẽo, cho người khác cảm giác kinh hãi không dám nhìn thẳng, môi mỏng khẽ nói:

“Tiểu vương Lưu Tề Lôi, không ngờ đã lớn vậy rồi!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thuốc Nổ Vang Trời, Viện Binh Đến Nơi.

"Giết người? Không lẽ con định động thủ với người của Thịnh Vương?" Hoắc Tâm đại tướng truy hỏi.

Hoắc Thiện một tay chắp sau lưng một tay cầm chiết phiến quạt từ tốn nói:

"Thịnh Vương trước nay không nắm được sơ hở của Quốc Công nên nhẫn nhịn không động thủ, nay lại tự động xuất hiện một giám xưởng khiến ngài ấy tình nguyện xuống nước, ngay cả khi chính mình bị hạ thủ, Quốc Công vẫn bao dung bỏ qua trong khi khắp thiên hạ này đều biết Quốc Công tàn nhẫn chấp pháp như sơn như thế nào, điều này đủ thấy Triệu Phạm Hoa đối với ngài ấy không hề đơn thuần. Vậy Triệu Phạm Hoa cơ nhiên sẽ trở thành điểm yếu của Quốc Công, đối với Thịnh Vương mà nói đây là chuyện tốt như thế nào. Theo như sự vụ xảy ra kia, tám phần người của Thịnh Vương đã dụ được Quốc Công ra ngoài, với khinh công đứng đầu ảnh vệ hoàng gia, khi thất thố sẽ dễ làm đám cao thủ ảnh vệ mất dấu. Vậy phụ thân nghĩ xem. Quốc Công thân cô thế cô giữa rừng hoang tìm người. Thịnh Vương sẽ làm gì?"

Hoắc Tâm đại tướng hai mắt kinh hãi trợn tròn lắp bắp:

"Không lẽ Thịnh Vương muốn tạo phản!" Như sực nhớ ra điều gì, Hoắc Tâm đại tướng lại nói: "Không đúng, cho dù là muốn tạo phản, Thịnh Vương cũng chỉ còn sống vài ba năm nữa, thần trí nay không còn mẫn tiệp,

https://thuviensach.vn

nếu như Quốc Công băng hà cũng không đến lượt hắn ta lên ngôi, vậy hắn tạo phản làm gì?"

Hoắc Thiện thu lại chiết phiết nâng ly trà hớp một ngụm nói:

"Thịnh Vương không mưu cầu đại sự cho chính mình mà là cho chất tử của ông ta."

"Chất tử?"

"Là hài tử của Tề vương Lưu Trị, cũng là một trong năm cung thủ lọt vào vòng chung kết đại hội cung thủ Lưu Tề Lôi!"

Hoắc Tâm đại tướng há hốc mồm kinh ngạc.

"Là tiểu vương gia Lưu Tề Lôi sao, không phải hắn đã chết sau trận hạ sát trên đồi Sơn Vân rồi sao. Năm đó là chính Quốc Công hạ thủ!"

Hoắc Thiện đặt ly trà xuống nói:

"Năm đó vì cuộc chiến vương quyền. Tề Vương không ít lần mưu sát Quốc Công, Quốc Công cũng bất đắc dĩ dẫm lên hài cốt huynh đệ mà ngồi lên vị trí đó. Tiểu vương gia lúc đó chỉ là một đứa trẻ mới lớn chưa hiểu chuyện, mặc kệ hậu hoạ về sau. Quốc Công lúc đó đã cho đứa trẻ này một đường sống. Tề vương năm đó cùng Thịnh Vương lại có không ít giao tình, nên việc Quốc Công cho người theo sát phủ Thịnh Vương e là vì nguyên do này!"

Hoắc Tâm đại tướng ngờ vực, trước đây lão đã tận mắt chứng kiến Lưu Dĩ hạ sát huynh đệ của mình như thế nào. Chỉ cần là kẻ có tà tâm đều bị hắn trực tiếp động thủ hoặc mưu hại đến chết. Loại người tàn nhẫn như vậy có thể tha bổng cho mầm hoạ non trẻ kia sao?

"Vậy tiểu vương gia kia tham gia đại hội làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Có lẽ hắn muốn tự mình dành lấy vị trí đội trưởng đội cấm vệ quân rồi dần dần nắm được điểm yếu Quốc Công mà hạ thủ, chẳng ngờ đại hội bị Cảnh Lăng phá hoại, nhưng đổi lại hắn phát hiện ra điểm yếu của Quốc Công coi như là đã thu hoạch lớn!" Hoắc Thiện buông một tràng nói.

"Nếu nói vậy tiểu vương gia kia vẫn là quá sơ hở, tuy rằng đã nhiều năm nhưng hắn không sợ bị Quốc Công nhận ra hay sao?"

Hoắc Thiện xoa xao cằm nói:

"Điều này vẫn có cơ sở, nghe nói năm năm trước Lưu Tề Lôi bị bỏng, khuôn mặt biến dạng, sau đó gặp được một vị thần y chạy chữa thành dung mạo khác, tuyệt nhiên bề ngoài trở thành một con người khác, không ai có thể nhận ra!"

Hoắc Tâm đại tướng lúc này như người trong mộng ngộ ra nhiều điều, lão đưa vẻ mặt ngưng trọng nói: “Nếu Quốc Công nắm rõ phủ Thịnh Vương trong lòng bàn tay như vậy chứng tỏ thân phận của tiểu vương gia kia, ngài ấy sớm đã biết, vậy mà vẫn để rơi vào bẫy của chúng như ngày hôm nay sao?”

Hoắc Thiện đặt một tay lên vai Hoắc Tâm đại tướng, khuôn mặt thực vui vẻ từ tốn nói:

“Không phải Quốc Công rơi vào bẫy của bọn họ, mà là họ rơi vào bẫy của Quốc Công!”

Tiểu Yến Tử mệt mỏi mở mắt,cảm thấy bên vai đau nhói, sực nhớ ra đêm qua nàng vì ai đó mà xả thân hiệp nghĩa, lại giật mình nhìn quanh khi cảnh tượng đêm qua và bây giờ đại biến trong chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Căn phòng nhỏ đơn sơ không có nhiều đồ vật, chỉ có một tầng gỗ bày biện nhiều thảo dược, bên cạnh cửa, có một lão bà tóc đã thẫm bạc đứng áp sát tai vào cửa, vẻ mặt ngưng trọng, tựa hồ bên ngoài có biến.

Tiểu Yến Tử tự mình khó khăn ngồi dậy, sắc môi bợt bạt, mặt vàng như nghệ, vết thương được đắp thuốc băng bó cẩn thận gần xương quai xanh nhói lên, Yến Tử không nhịn được A lên một tiếng.

Lão bà bên kia giật mình nhìn qua, khuôn mặt già nua phấn khởi chạy tới.

"Cô nương tỉnh rồi, thấy trong người thế nào!"

"Cô nương?"

Yến Tử suốt mấy tháng sống ở kinh thành, tựa hồ đã quen với danh sưng tiên sinh hay công tử, lâu lắm mới nghe được tiếng cô nương lập tức cảm nhận được bất an.

Nàng nhìn xuống tiết y khoác bừa, bên trong lớp vải bó sát ép ngực của nàng đã không cánh mà bay thay vào đó là dải lụa băng vết thương cực kì tỉ mỉ. Với tình hình này mà nói, tám phần thân phận nữ nhi đã bị bại lộ.

Nhưng ai đã biết, lão bà này là ai, là địch hay bạn.

Lão bà nhìn Yến Tử chuyển biến sắc mặt kiêng dè, biết rằng cô nương này ắt hẳn không đơn giản, với tình trạng nàng xuất hiện, chỉ e là đang cải trang nam làm chuyện gì đó. Quốc Công đối với nàng lại từ tốn dịu dàng, đương nàng không thể tuỳ ý mà đối xử, phải cẩn thận một tí.

"Cô nương, ta là Đình bà bà, sáng nay Quốc Công đưa nàng tới đây!"

Tiểu Yến Tử nghe hai tiếng Quốc Công lập tức đầu não nổ bùm một tiếng, vạch đen đầy mặt, sắc mặt trắng xanh cắt không còn giọt máu.

https://thuviensach.vn

Hỏng rồi, đại sự hỏng bét rồi. Khi quân phạm thượng, chu di cửu tộc rồi. Làm sao bây giờ.

Trong lúc Yến Tử đang mây đen đầy đầu, tưởng tượng cảnh mình sẽ chết như thế nào thì bên ngoài vang lên giọng nói lạnh lẽo gầm gừ:

"Lưu Dĩ, hôm nay ta thay phụ thân trả mối thù năm xưa, ngươi chạy không thoát đâu!!!!"

Lão bà sắc mặt xanh mét chạy đến cửa sổ ngó ra ngoài.

Yến Tử bật người xuống giường theo chân bà bà nhìn qua cửa sổ. Lại nhớ đến đêm qua bị tập kích, cộng lại mớ hổn độn này. Xem ra người mà bọn chúng nhắm tới không còn là Yến Tử mà là Lưu Dĩ không còn được lớp lớp bảo vệ đằng kia.

Bên ngoài kia một toán hắc y nhân hơn một trăm người đang vây lấy Lưu Dĩ cùng bốn ảnh vệ hoàng cung.

Đứng đầu đám người hung hãn kia là nam nhân khuôn mặt vô cảm, mắt lạnh sắc bén hận thù cắm vào Lưu Dĩ.

"Tề Lôi! Sao hắn lại ở đây?"

Tiểu Yến Tử ngờ nghệch nhớ lại hôm gặp hắn ở đại hội. Nàng đã từng nghĩ qua, kẻ có ánh mắt lạnh như vậy không đơn thuần là muốn thắng một nữ nhân mà thuyết phục nàng trở về đại hội, hôm nay lại cả gan bày binh áp chế đương kim thiên tử càng chứng tỏ hắn không giản đơn.

Lưu Dĩ đang trong tình thế bất lợi, vẫn ngồi yên cười khẩy:

"Lưu Tề Lôi, ngươi chẳng lẽ còn không rõ, cuộc chiến vương quyền là ngươi chết, ta sống, một khi công thành thì vạn tấm xương khô. Phụ thân

https://thuviensach.vn

ngươi bại dưới tay ta là số phận hắn phải chịu. Ngươi chớ trách thúc thúc này mới phải!"

Lưu Dĩ lưng thẳng như cán bút, mắt phượng sâu lạnh nhưng con ngươi phát sáng, hắn đơn thuần chỉ là ngồi trên ghế gỗ đơn sơ lại phát ra khí khái đế vương ngút trời, quanh thân khí độ cường đại sẵn sàng áp chế bất kì ánh mắt nào dám nhìn thẳng vào đó, làm cho chúng nhân theo chân Tề Lôi có chút run rẩy, chỉ chực quỳ xuống mà hô vạn tuế.

Tề Lôi như vừa bị Lưu Dĩ tát một cái vào mặt, có ai trên đời lại có thể cảm khái kẻ đã giết hại phụ thân mình hay không? Kẻ đó trước sự uy hiếp không những chẳng tỏ vẻ sợ hãi, lại hiên ngang như vừa lập công trạng.

Tề Lôi bế khí nén cục tức xuống, có thể thừa nhận rằng Lưu Dĩ kia thật có khả năng chọc tức người khác. Tề Lôi hướng mũi kiếm chỉ vào mặt Lưu Dĩ hô lên:

"Để ta xem ngươi còn ngạo mạn đến bao giờ!!!"

Tề Lôi xoáy mũi kiếm điểm chân hướng Lưu Dĩ mà hạ sát.

Bốn ảnh vệ đâu phải chỉ làm trang trí lập tức nhảy bổ ra đỡ lấy mũi kiếm của Tề Lôi. Lưu Dĩ ngồi đó, thân thể chẳng mảy may động tĩnh, chỉ là ánh mắt chốc chốc hướng về phía gian nhà, đảm bảo người trong kia vẫn an toàn mới chậm rãi rời đi.

Tiểu Yến Tử thấp thỏm bên trong, thấy Lưu Dĩ bị cả đám người trấn áp thì đứng ngồi không yên, cứ cho là bốn ảnh vệ võ công cái thế, nhưng sức người cũng sẽ sớm đạt đến giới hạn, tối qua Lưu Dĩ lại trải qua một đêm dài với trăm sát thủ, chỉ e lúc này sớm đã mất mấy phần công lực.

Bỗng nhiên Yến Tử nhìn từ xa thấy đám bồ câu trắng có dấu hiệu chấm đen bên thân, chính là bồ câu phủ đại tướng quân. Nếu vậy chắc chắn bồ

https://thuviensach.vn

câu kia là báo hiệu người tướng phủ đang đến, là đang không định rõ phương hướng mới chậm trễ.

Đình bà bà đi đi lại lại trong gian phòng lo lắng không yên. Quốc Công ngoài kia đang gặp nạn, bà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Tiểu Yến Tử mắt dán vào bóng bạch kim đang ung dung xem màn quyết chiến, mặt không chút đổi sắc bên kia, trong lòng khẩn trương không hết. Không biết nên làm gì để đám người tướng phủ chạy được đến đây.

Tiểu Yến Tử bỗng ngửi thấy mùi dược kỳ lạ, nàng quay ngoắt sang một bàn gỗ bày biện bao nhiêu dược liệu bên kia.

Trên bàn có một loại bột vụn màu lục và vài loại bột than đen.

Lưu huỳnh, bột than. Tại sao giữa rừng u minh hạ này lại có những thứ này???

Tiểu Yến Tử quan sát thực nghiệm một hồi thì hai mắt phát sáng mặc kệ xung quanh nhảy bổ vào đám dược liệu trộn trộn đập đập vo vo liền tay.

Đình bà bà nhìn tiểu cô nương làm một loạt hành vi kỳ lạ thì kinh ngạc:

"Cô nương! Đây là!"

"Đình bà bà, người muốn giúp Quốc Công thì mau qua đây giúp ta!"

Đình bà bà phân vân nửa ngày, lại nhìn thấy trong đôi mắt tiểu cô nương kia rực sáng, không một chút tà niệm, trong lòng mơ hồ tin tưởng không hoài nghi. Chờ cho đến khi sực tỉnh thì bà cùng Yến Tử đã hoàn thành xong vài viên dược tròn tròn đen đen.

Phía bên ngoài, hỗn chiến vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Bốn ảnh vệ mặt mày lăm lăm sát khí, từ lúc nào đã dâng lên một tầng mồ hôi nhìn hơn năm mươi hắc y bị mình hạ gục thở gấp. Đám hắc y này đều là cao thủ võ

https://thuviensach.vn

lâm, lại liên hiệp cùng đánh khiến cho bốn ảnh vệ hoàng gia có chút bối rối hoảng hốt.

Lưu Dĩ đưa tay chống đầu, đôi mắt khẽ nhắm dưỡng thần, hoàn toàn coi trận thế ngoài kia không liên quan đến mình. Tề Lôi thấy bộ dạng đáng ghét kia của Lưu Dĩ, đã mấy lần tức giận đột phá chính diện nhưng bất thành. Quả nhiên hắn đã quá coi thường ảnh vệ hoàng gia, chỉ là bốn tên cỏn con mà cũng không thể đụng vào Lưu Dĩ.

Bỗng nhiên từ trong gian nhà nhỏ bay ra một vật kỳ lạ tiến thẳng lên trời.

"Bùm!!!!"

Vật lạ nổ toang một tiếng lớn, vang vọng cả khu rừng, làm chấn động muôn thú, nhạn bay toán loạn.

Chúng nhân bận rộn tỉ thí võ lâm lập tức ngưng thủ ngu mặt nhìn bầu trời đầy khói bụi.

Lưu Dĩ mở trừng mắt nhìn về phía gian nhà.

Cánh cửa khẽ mở, khuôn trang trắng trẻo đầy bụi than ló ra, thoả mãn nhìn bầu trời đen thui lủi vì tràng nổ vừa rồi.

Mày lưỡi mác khẽ nhíu, mắt lạnh phóng khí về phía bóng xám lớn gan lò mặt ra ngoài kia.

Tiểu Yến Tử cảm nhận được khí độc quen thuộc lập tức giật bắn, vừa đập mắt vào đôi mắt tức giận của bóng bạch kim nào đó lập tức thu người đóng sập cửa run như cầy sấy.

Diêm La, ta vừa thấy quỷ Diêm La a a a!

https://thuviensach.vn

Tề Lôi ngoài kia thu lại kinh ngạc, tranh thủ cơ hội chúng nhân nới lỏng phòng ngự đột phá trực diện Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ dưỡng thần đủ liền bật người dậy, tuốt Thượng Phương ra khỏi vỏ đỡ lấy nhát kiếm kia.

Bóng bạch kim cùng bóng lam điểm mũi chân lên không trung, thân ảnh hư hư thực thực nhanh không kịp nhìn thấy. Chỉ có ánh sáng va chạm từ lưỡi kiếm toé lửa.

Bỗng nhiên khuôn mặt vô cảm của Lưu Dĩ rịn ra tầng mồ hôi. Trước ngực hắn một màn máu thẫm đỏ thấm đầy vạt áo. Là vết thương bởi Yến Tử gây ra ngày đại hội vì một đêm liên tục dùng nội công, đến sáng nay lại tiếp tục động thủ đã không chịu được mà cơ nhiên chảy máu.

Tề Lôi nhìn thấy được liền tăng hết công lực một cước hướng thẳng vết thương của Lưu Dĩ mà đạp tới.

Lưu Dĩ nhận được bất lợi liền bật người lùi về phía sau.

Vèo!!!

Trong không trung, bóng xám như tên lửa lao về phía bóng lam tung vô ảnh cước với tốc lực cực đại.

Tề Lôi thu lại cước hạ thủ Lưu Dĩ, quay về phòng thủ đòn tấn công bất ngờ của người kia.

Tiểu Yến Tử tung đòn bất thành nhưng thành công bảo vệ được Lưu Dĩ, nàng cư nhiên bật người về đứng chặn ngay trước mặt Lưu Dĩ, hai mắt sáng ngời hừng hừng khí thế như chiến sĩ cắt máu hô lớn:

"Tề Lôi kia, dám đả động thánh thượng còn không sợ bị trời trừng phạt!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nén cơn đau buốt từ ngực, mắt lạnh không vui cầm lấy tay Yến Tử đẩy nàng về sau lưng, hắn đau lòng nhìn khuôn mặt bợt bạt vì mất máu của nàng lớn giọng:

"Ai cho ngươi ra đây. Đi vào!!!"

Yến Tử cười cười vừa đáp Lưu Dĩ tay vừa ném một loạt loại dược đen đen xấu xấu về phía đám người Tề Lôi. Sau đó nàng dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn áp vào mũi Lưu Dĩ dịu dàng che chắn.

"Quốc Công chớ lo, dù thần có phải chết cũng sẽ bảo vệ người chu toàn!!"

Bùm Bùm Bùm!!!

Dược đạn phát nổ, khói bay mù trời, chúng nhân sặc sụa, bò lăn ra đất.

Từ đằng xa một đám quân binh cuối cùng cũng tìm ra nơi phát ra tiếng nổ ùn ùn kéo nhau tới. Đứng đầu là Hoắc Sinh tướng quân, khuôn mặt tuấn tú đã bị nỗi lo che kín mắt. Vừa nhìn thấy bóng xám từ xa bình an mới từ từ buông một tiếng thở phào.

Bên cạnh là đám hắc y ảnh vệ theo sát. Sau đó là một đoàn quân lăm lăm vũ khí hô lớn.

"Cứu giá Quốc Công!!!"

Liền sau đó. Đám người hắc y cùng Tề Lôi đang hôn đất vì không chịu nổi mùi khói kia bị quân binh áp chế, buông tay chịu trói.

Tiểu Yến Tử bế khí xong liền thở hắt ra, tay chầm chậm buông khỏi khuôn mặt tuấn tú. Lúc này nàng mới để ý, đôi mắt lạnh kia chưa từng rời khỏi nàng dù chỉ nửa khắc, đôi tai lại nhiễu một tầng đỏ ửng, mắt phượng lập lánh dấu ngàn tinh tú của dải ngân hà. Bộ dáng ngại ngùng xinh đẹp này

https://thuviensach.vn

thật khiến thiên tính làm mẹ của Yến Tử nổi lên, chỉ muốn nhảy bổ vào Lưu Dĩ mà nuốt hắn vào bụng.

Nhưng bỗng nhiên khuôn mặt Lưu Dĩ đại biến, mắt phượng đen tối áp sát Yến Tử nói:

"Chỉ là một nữ tử nhà viên ngoại, lại có thể vừa biết rèn kiếm, vừa biết chế tạo thuốc nổ. Ngươi rốt cục đến từ đâu?"

Giọng nói trầm thấp nhưng sâu lạnh, đôi mắt thâm thuý dò xét không rời bóng hình người trong lòng lấy nửa thước.

Lưu Dĩ cảm thấy Triệu Mẫn này thật kỳ lạ. Cho dù thiên hạ này là của hắn, còn nàng thì luôn ở bên cạnh hắn, hắn cũng chưa từng cảm thấy thật sự có nàng trong tay chính bởi nàng như một bí ẩn mà hắn có dùng bao nhiêu công lực cũng không thể nào giải mã hết. Thân phận của nàng nếu không phải vì cứu hắn, có lẽ phải nhờ kẻ khác mới phát hiện ra nàng là nữ nhân.

Tiểu Yến Tử nghe Lưu Dĩ nhắc đến nữ tử Triệu Viên ngoại liền biết thân phận Triệu Mẫn sớm đã bị hắn lột ra. Nàng mặc kệ xung quanh đang có một đống người bị áp chế, cách đó không xa là Hoắc Sinh đang đè đầu Tề Lôi, gần đó nhất là Sa Hoả, Sa Thuỷ đang mặt đại biến khi nghe lọt câu nói của Lưu Dĩ kia. Tiểu Yến Tử bỏ qua nghi hoặc của Lưu Dĩ về việc nàng chế tạo thuốc nổ, việc đầu tiên là bảo vệ mạng sống cho Triệu gia, nàng quỳ xuống đất kinh hô:

"Dân nữ Triệu Mẫn biết tội, Mong Quốc Công xuy xét công trạng của dân nữ với xưởng rèn mà tha tội cho Triệu gia, một mình dân nữ nguyện chết ngàn lần để chịu tội này. Xin quốc Công minh xét!"

Khuôn mặt Lưu Dĩ bỗng nhăn nhúm khó coi, quanh thân phát ra hàn khí, bão tố cùng khói bụi đánh nhau bay đầy trời, gió cuộn thành lốc xoáy, mắt lạnh phát khí.

https://thuviensach.vn

Ta đối với nàng như vậy, vậy mà nàng...nàng..!!!

Lưu Dĩ giận dữ nắm lấy tay Yến Tử kéo nàng đứng lên. Lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng áp vào vết thương đẫm máu trước ngực. Đôi mắt u lạnh dấu ngàn uỷ khuất gắt gao nhìn Yến Tử:

"Ngươi có biết, vết thương này, là ai gây ra không?"

Tiểu Yến Tử mơ hồ cảm nhận được tiếng tim đập của Lưu Dĩ, lại nhận ra luồng máu nóng ấm tràn tay. Nàng thật sự không hay biết Lưu Dĩ bị thương ở ngực từ khi nào, Yến Tử run rẩy ôm lấy vết thương, lòng nàng khẽ lạnh, mắt tròn trợn ngược lắp bắp:

"Máu...người bị thương...từ khi nào, ai đã làm ngài thành ra như vậy?"

Lưu Dĩ trượt đôi tay to lớn áp vào bàn tay nhỏ của Yến Tử, mày lưỡi mác giãn thành một hàng, hơi thở nóng hổi phả vào mặt nàng, khuôn mặt lộ ra một nét cười khổ.

Thiên hạ này, ngoài nàng ra, còn ai có gan làm ta bị thương đến tận xương tủy như vậy.

Lưu Dĩ buông tay Yến Tử ra, cũng không buồn đáp nàng, chỉ yên lặng quay mặt đi.

Hắn vừa quay đi, sắc mặt liền đổi. Khuôn mặt lại u lạnh nghiêm túc phát ra độ khí ngày thường. Mặc kệ Yến Tử đang đơ như khúc gỗ nhìn bàn tay đầy máu của mình, Lưu Dĩ hướng Tề Lôi đang bị Hoắc Sinh cưỡng chế quỳ trên đất nói:

“Ngươi đã quên mất một điều, người của ta không chỉ ở bên ngoài quan sát phủ Thịnh Vương, mà ngay cả bên trong, kề cận ông ta, ngươi nhìn mà xem, ta ban cho Thịnh Vương nhiều quân sĩ như vậy, vậy mà ông ta chỉ có thể điều động bấy nhiêu đó cho ngươi để hạ sát ta. Đủ sao? Ngươi phải biết

https://thuviensach.vn

rằng, một khi ông ta động thủ, liền không thoát nổi lưỡi kiếm của ta. Đáng lẽ ra các ngươi mỗi ngày đều nên cầu mong ta sống bình an mới phải!”

Tề Lôi bị ép úp mặt xuống đất, khuôn mặt giận dữ thù hận nhìn Lưu Dĩ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Hắn chẳng thể ngờ đám người xung quanh Thịnh Vương hắn nhất mực tin tưởng lại có kẻ là người của Lưu Dĩ. Khó khăn lắm mới có cơ hội động thủ trực diện với Lưu Dĩ, lại không ngờ người của tướng phủ lại đến nhanh như vậy nhờ tiếng nổ kia. Trận chiến này, hắn lại lần nữa thua nữ nhân họ Triệu kia.

Lưu Dĩ nhìn bầu trời xanh rộng trên kia nói: “Năm đó ta cho ngươi một con đường sống, sớm đã nghĩ đến ngày hôm nay. Chỉ là ngươi kém quá xa phụ thân của ngươi năm đó. Kết cục này quá sớm rồi!”

Lưu Dĩ buông một câu, rồi lạnh lùng bước về hướng ngựa. Tề Lôi hai mắt trợn trừng, hung hăng vùng vẫy ra khỏi tay Hoắc Sinh nhưng bất thành. Hắn lướt mắt đến bóng xám đang đơ mặt bên kia lớn giọng:

“Triệu Mẫn, Triệu Phạm Hoa cùng hài tử của hắn đang nằm trong tay ta. Nếu hôm nay ngươi để ta chết thì ngươi cùng đừng mong gặp lại bọn chúng!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Rừng Sâu Thảm, Phản Loạn Bị Hạ Sát

Gió bấc gào thét, mặt trời yếu ớt lấp ló sau đám mây lạnh ngày đông, giữa khu rừng ngập một màn máu tanh tưởi, quân binh phong tỏa, ngàn lối bị khu rừng lạnh bịt kín. Bóng xám hung hăng hệt như sói rừng, đôi mắt tròn phát ra sát khí nhanh như nhạn đạp gió bay tới túm cổ Tề Lôi, khuôn trang nhỏ nhắn giận giữ hét lớn:

"Đại ca ta, chất tử của ta ở đâu, ngươi đã làm gì bọn họ?!"

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử kích động, mày lưỡi mác khẽ nhíu, hắn đưa mắt ra hiệu cho ảnh vệ. Lập tức trong chớp mắt ảnh vệ biến mất khỏi rừng sâu, tựa hồ gấp rút đi tìm gì đó.

Hoắc Sinh xách ngược Tề Lôi lên lớn giọng quát:

"Tên tiểu nhân bỉ ổi, mau khai ra!!!"

Tề Lôi cười khẩy, mắt lạnh vẫn rất ung dung nhàn tản hướng Yến Tử nói:

"Bọn chúng đều được người của ta chăm sóc kỹ lưỡng. Dù gì cũng từng là bằng hữu, ta sẽ không làm khó hắn. Nếu ngươi để ta chết, chất tử chưa được nhìn mặt cô mẫu của ngươi chắc sẽ buồn lắm!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử siết chặt tay, nàng đưa mắt về Lưu Dĩ đang điềm tĩnh đứng bên kia.

Lưu Dĩ là đương kim thánh thượng, nàng chỉ là một tên tội đồ phạm tội bất kính, còn có thể xin mạng của phản tặc sao? Vả lại Lưu Dĩ chẳng có nổi một lý do vì bất kì kẻ nào van xin mà tha mạng cho loạn tặc, vậy Tề Lôi thách thức nàng để làm gì, hắn đang đùa nàng sao?

Yến Tử tiến tới trước mặt Tề Lôi, đôi mắt tròn trong veo thường ngày đã mất đi vẻ ngây ngô tinh nghịch, thay vào đó là đôi mắt giận giữ sâu đen lạnh toát. Nàng trừng mắt nhìn Tề Lôi gầm gừ:

"Ta còn sống trên đời này một ngày, ngươi cũng đừng mơ có cơ hội động thủ Quốc Công!!! Nếu đại ca có mệnh hệ gì...." Yến Tử cụp mắt xuống cắn răn buông một câu: "Cùng lắm ta bồi huynh ấy dưới âm phủ. Sớm muộn gì ta cũng phải chết, ngươi đừng mong hù doạ được ta!"

Nói rồi chạy vụt hướng rừng lớn mà đi. Sa Hoả, Sa Thuỷ ngu mặt nửa ngày, cuối cùng chịu thu lại chấn kinh nhanh chóng đuổi theo.

Lưu Dĩ ra hiệu cho một đám mười ảnh vệ theo sát Tiểu Yến Tử. Còn hắn hướng đôi mắt sương giá nhìn Tề Lôi.

Là Tề Lôi, chính hắn đã khiến nàng bị thương.

Bóng bạch kim phiêu dật hệt như quỷ Diêm La, mái tóc đen dài thản nhiên bay lên dọa người, tà áo đẫm máu bay phần phật. Lưỡi kiếm Thượng Phương từ khi nào đã rút ra rồi bất chợt loé sáng.

A a a!!!!

Tề Lôi bất ngờ kêu lên một tiếng, tiếng kêu đau đớn đến tận xương tuỷ. Máu từ tay hắn túa ra như thác đổ. Tề Lôi ôm lấy cánh tay phải đã bị Lưu Dĩ tàn nhẫn cắt mất gân tay lăn giữa đất đau đớn.

https://thuviensach.vn

Thượng Phương kiếm dốc ngược, máu tươi từ mũi kiếm nhỏ giọt xuống đất. Đôi mắt sát khí cắm vào cánh tay còn lại của Tề Lôi, chất giọng trầm thấp như ác quỷ vang lên:

"Ngươi muốn sống đúng không? Được! Bổn vương sẽ không để ngươi chết. Chỉ là sẽ để ngươi muốn sống không được chết càng không xong. Để ngươi từ từ mà cảm nhận từng đốt xương bị móc ra có cảm giác như thế nào!"

Tề Lôi đau đến vật vã, đến tím tái mặt mày, hắn gắng gượng lết trên đất, khó khăn bò dậy, mắt lạnh oán hận nhìn Lưu Dĩ hét lên như kẻ điên:

"Ta không có được vương vị, ngươi cũng đừng mơ có được Triệu Mẫn, sớm muộn nàng ta cũng sẽ chết!!!"

Lời nói vừa kết thúc. Thượng Phương lần nữa loé lên. Lần này tiếng la của Tề Lôi kinh động cả trời đất. Là tiếng đau đớn xé gan xé thịt, đến rách cả cổ họng. Tề Lôi trợn tròn mắt nhìn gân chân đã bị Lưu Dĩ tàn nhẫn cắt đứt. Cảm giác đau đớn không lời nào có thể tả hết. Tề Lôi lúc này thật sự muốn chết đi cho xong.

Hoắc Sinh buông mắt hờ hững nhìn Tề Lôi vật vã giữa đất, từ lúc nào một người khoan dung độ lượng, hành hiệp trượng nghĩa như Hoắc Sinh lại điềm nhiên nhìn kẻ khác bị hành hạ mà không một chút tiếc thương như vậy. Chỉ e sự hờ hững lúc này của hắn là ảnh hưởng bởi tính cách của thế thân Bạch Mộ Ninh, là hắn hận kẻ đã đả thương người trong lòng, đến mức độ muốn kẻ đó bị hành hạ như vậy.

Hắc y nhân bị áp chế cùng quân binh xung quanh trực tiếp chứng kiến Quốc Công hạ thủ tàn nhẫn kèm theo tiếng hét thê lương đến xé ruột xé gan như vậy liền run rẩy sợ hãi. Thà ngài hạ kiếm chém chết Tề Lôi còn hơn hành hạ hắn đến còn nửa cái mạng, người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy. Thật sự quá độc ác rồi.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ buông lưỡi kiếm đầy máu tanh nói:

"Nữ nhân của bổn vương, nàng có thể dẫm lên thiên hạ này, nhưng không kẻ nào được phép dẫm lên nàng. Nếu như có kẻ cướp đi mạng của nàng. Vậy thì gia quyến chín đời của hắn liền đi theo mà hầu nàng vậy!"

Nói rồi phất tay quay mặt đi, để lại Tề Lôi nằm dãy dụa đau đớn đến chết đi sống lại.

Trong mắt Hoắc Sinh chợt dâng lên một niềm bất an khó dò, cảm giác như hắn sắp mất đi điều gì đó rất quan trọng.

Lưu Dĩ mặc kệ vết thương trên ngực, trực tiếp nhảy lên ngựa, khuôn mặt tuấn tú phát ra chính khí, ngay cả khi y phục hắn tàn tạ sau một ngày đẫm chiến, khí khái đế vương vẫn không hề bị dấu đi mà ngược lại còn mạnh mẽ phát ra, Lưu Dĩ hướng quân sĩ hô lớn.

"Bắt hết phản quân Thịnh Vương, san bằng vương phủ!"

Quân binh uy nghiêm hô lớn “Rõ” một tiếng lại tất bật theo phân phó của Hoắc Sinh mà chia nhau làm nhiệm vụ. Phủ Thịnh Vương đã mấy năm nay an nhiên làm nhàn vương, bị người của Lưu Dĩ túc trực chờ ngày động thủ, Lưu Dĩ luôn tìm cách trấn giữ vị Cửu thúc này trừ đi một mối hậu họa. Hôm nay lại đẹp trời loại trừ đi một cái gai trong mắt, người của Lưu Dĩ cũng mấy phần lấy làm vui mừng liền nhanh chóng thu dọn đám người của Thịnh Vương mà lập công.

Riêng Lưu Dĩ lập tức thúc ngựa hướng nơi Yến Tử vừa bỏ đi mà thúc dây cương.

Quả nhiên Yến Tử bị thương, lại trải qua một đêm dài kiệt sức. Chạy vừa được một đoạn đã phải ngưng lại ôm cây mà thở. Trong mắt nỗi bất an lấp kín, bả vai sớm đã thấm chút máu đào. Sắc môi bợt bạt, thơi thở yếu ớt,

https://thuviensach.vn

nếu không phải vì lo cho đại ca cùng chất tử, nàng đã tình nguyện để bản thân ngất đi mà nghỉ ngơi một lát.

Mười ảnh vệ hắc y nhân chậm rãi theo nàng, lai yên lặng đứng xung quanh Yến Tử quan sát xung quanh nhất nhất bảo vệ. Thầm có chút kinh ngạc nhưng không để lộ ra, họ ngàn vạn lần không dám nghĩ vị tiên sinh họ Triệu tài hoa đa nghệ kia có thể là nữ nhân. Vả lại nàng được Quốc Công để tâm nhiều như vậy, tốt nhất nên cúi đầu trước nàng thấp một chút.

Sa Thuỷ cùng Sa Hỏa vốn là thị vệ thân cận, đứng bên cạnh cách nàng không quá ba bước chân là nhiệm vụ ngày thường, nhưng lúc này lại cách nàng đến hơn năm bước chân, cảm tưởng Triệu tiên sinh kia như có một bức tường lửa nào đó xung quanh, không dám lại gần nửa bước.

Sa Thủy mấp máy môi nửa ngày trời muốn nói gì đó với Yến Tử nhưng vì quá kinh hãi mà chữ ra tận miệng cũng phải nuốt trở lại.

Sa Hoả chỉ yên lặng quan sát Yến Tử, chốc chốc trong mắt lại ánh lên vẻ chán chường.

Sa Thuỷ nhịn không được lại kề sát Sa Hoả thì thầm:

"Người đó...tiên sinh thật sự là...nữ nhân!!!"

Sa Hoả dán mắt quan sát, đánh giá Yến Tử một lượt từ đấu đến chân, ngó trái ngó phải đến trăm lần mới thở hắt ra khẳng định: "Quả thực là một nữ nhân!"

"Vậy tại sao trước nay chúng ta theo sát nàng như vậy lại chẳng mảy may nhận ra, không lẽ chúng ta thật sự bị một nữ nhân qua mặt sao???" Sa Thuỷ ngờ nghệch nói. Ảnh vệ hoàng gia, đã trải qua chục năm huấn luyện lại bại trận dưới tay một nữ nhân. Dù có ngày ngày dính lấy nàng như cao da chó cũng không lấy nửa mối nghi hoặc. Là nàng diễn quá giỏi hay họ vẫn thật sự huấn luyện chưa đủ.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa như chột dạ, câm nín chôn mặt xuống đất.

Ngay từ lần đầu ra mắt nàng, bọn họ sớm đã bị nàng qua mặt. Nữ nhân này cùng Quốc Công quả nhiên trời sinh một cặp, thật sự khiến người khác vừa đau đầu vừa kính phục.

Phía xa, tiếng vó ngựa gấp gáp rầm rập chạy tới nhanh chóng thu hút sự chú ý của chúng nhân. Trên tuấn mã là bóng bạch kim khuôn mặt tuấn tú mệt mỏi thẫm bạc.

Không để cho chúng nhân kịp làm ra điều gì. Lưu Dĩ trực tiếp thúc ngựa đến kề sát Yến Tử đang ôm cây hổn hển thở. Cánh tay thon dài của hắn vươn ra vòng qua eo Yến Tử nâng nàng lên không trung một vòng rồi nhẹ nhàng đặt nàng lên yên ngựa ngồi vào lòng hắn.

Lưu Dĩ nhất mực chôn nàng vào lòng, một tay giữ eo nàng, một tay giữ chặt dây cương tiếp tục thúc ngựa.

Đợi đến khi Yến Tử kịp nhận thức ra nàng bị Lưu Dĩ kéo lên ngựa bằng cách santo vài vòng trên trời hệt như ba bộ phim sặc mùi cẩu huyết kia thì nàng cùng Lưu Dĩ đã đi được vài dặm rồi.

Yến Tử một lời cũng không nói nổi bởi một mớ cảm xúc hỗn độn trong tâm trí.

Bây giờ nàng đang chính thức cưỡi cùng một ngựa với hoàng thượng thiên tuế, được thiên tuế ôm eo giữ cho nàng ngồi an toàn trên lưng ngựa. Hơi thở nóng rực phả trên đầu nàng. Yến Tử thở cũng không dám thở mạnh, ngồi một lúc thấy mỏi cũng không dám nhúc nhích. Nếu không phải vì lúc này mạng người quan trọng nàng đã bất chấp tất cả mà nhảy xuống ngựa rồi!!!

Lưu Dĩ lặng yên thúc ngựa, một câu cũng không nói, suốt chặng đường dài, hắn chỉ biết ôm lấy Yến Tử vào lòng, gắt gao chôn nàng vào lòng ngực

https://thuviensach.vn

cường tráng.

Đến khi Lưu Dĩ thắt dây cương dừng ngựa trước cổng phủ Thịnh Vương, Yến Tử được Lưu Dĩ cẩn thận 'bê' xuống đặt chân lên đất mới dám thở ra. Cảm thấy vừa rồi như đang nằm mơ, hư ảo chạy dọc tâm can không chịu nổi.

Thấy bóng dáng Lưu Dĩ trước cửa, một ảnh vệ khi nãy được Lưu Dĩ điều đi tra nơi Tề Lôi giữ Triệu Phạm Hoa thật nhanh chân chạy đến bẩm báo:

"Bẩm Quốc Công, mật thám của chúng ta bên cạnh Thịnh Vương biết nơi cha con Triệu Phạm Hoa bị bắt giữ, thỉnh ngài đến mật thất phủ vương một chuyến!"

Yến Tử nghe đến tên đại ca lập tức hai mắt loé sáng, chạy vội đến túm lấy vạt áo ảnh vệ kia gấp giọng:

"Mau!! Mau đưa ta đến chỗ đó!"

Ảnh vệ kia mới nãy vẫn còn sốc vì Triệu tiên sinh nổi tiếng làm loạn phủ tướng kia đột ngột biến thành nữ nhân vẫn còn chưa kịp thích ứng bây giờ lại khi không cảm nhận được lãnh khí phát ra từ bóng bạch kim như lốc xoáy, một phát cắm phập vào ót ảnh vệ khiến hắn mồ hôi túa đầy, cảm nhận mùa đông này lạnh hơn mọi năm vội gạt phăng tà áo bị Yến Tử sống chết túm lấy kia thức thời lùi lại ba bước, chỉ tay về phía phủ vương nói:

"Triệu tiên sinh. Thỉnh!!"

Tiểu Yến Tử không chờ nổi Lưu Dĩ, trực tiếp bổ nhào vào vương phủ bới móc một vòng. Lưu Dĩ ung dung theo sát, khuôn mặt nghiêm túc lãnh đạm, chỉ là sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chậm rãi rơi xuống. Tựa hồ đang nín nhịn cơn đau tê buốt phát ra từ vết thương trước ngực.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử gấp gáp chạy vào mật thất được quân binh của Lưu Dĩ cư nhiên mở đường trước.

"Ngươi là ai, có biết đây là đâu không mà dám tuỳ tiện vào!"

Đoàn quân binh thấy người lạ hớt hải chạy tới nghiễm nhiên chặn đứng, nhưng tay vừa giữ lấy cánh tay gầy nhỏ của Yến Tử lại bất ngờ cảm nhận được sát khí đâu đây liền lập tức buông tay, phía sau bóng bạch kim ung dung bước tới ra hiệu mở cửa.

Quân binh không dám chậm trễ liền mở rộng cửa thỉnh vị công tử ăn mặc xộc xệch tóc tai toán loạn, vạt áo thấm đẫm máu đã khô kia chạy vào trong.

Yến Tử mặc kệ trăm con mắt đang tò mò nhìn nàng ngoài kia, cư nhiên trong lòng thấp thỏm tìm tòi bóng dáng người huynh trưởng mấy tháng không gặp.

Mật thất sâu dài, tối đen như mực, quan binh sớm đã xếp thành hàng đứng hai bên, tay cầm đốm lửa toả sáng đến cuối đường. Theo chân ảnh vệ, cuối cùng Yến Tử cũng đến được khu biệt giam nhỏ tối đen, cửa đã được mở sẵn. Bên trong, một bóng nam nhân gầy yếu, sắc mặt xanh xao nhưng đôi mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn hài tử trên tay. Môi mỏng mấp máy lời ru yêu thương.

Tiểu Yến Tử đứng trước cửa. Nhìn Triệu Phạm Hoa gầy đến chỉ còn trơ lại bộ xương, chân bị siềng xích chặt đến bật máu, đôi mắt hạnh phúc nhìn hài tử ngủ ngon trên tay. Lòng nàng khẽ nhói lên.

Yến Tử chầm chậm bước tới trước mặt Triệu Phạm Hoa gọi một tiếng:

"Đại ca!"

https://thuviensach.vn

Thân thể Triệu Phạm Hoa khẽ run, hắn chầm chậm nâng mắt nhìn lên, vừa nhìn thấy tiểu muội hắn ngày đêm nhớ mong vẫn bình an vô sự, hốc mắt lập tức đỏ gay, khoé môi run run khó khăn bật được thành lời. Hắn mơ hồ gọi một tiếng.

"Mẫn Mẫn. Là muội!!"

Triệu Phạm Hoa vô vọng gọi một câu. Giọt lệ nóng hổ tràn xuống khuôn mặt nam nhân khổ hạnh.

Yến Tử giữ nét điềm tĩnh hiếm có trên gương mặt nàng cúi xuống ôm lấy Triệu Phạm Hoa cùng hài tử vào lòng, nàng nhẹ vỗ lên lưng Triệu Phạm Hoa nói:

"Muội đến đây rồi, muội đến đón huynh về!"

Triệu Phạm Hoa như không kìm được nữa lập tức bật lên tiếng nức nở, tiếng khóc uỷ khuất ai oán đến mức đánh thức cả hài tử. Trong mật thất tối tăm lạnh lẽo, cha con họ Triệu cứ như thế mà rống thiết, kinh động đến tâm can.

Yến Tử không nói nhiều, chỉ lặng lẽ vỗ về an ủi Triệu Phạm Hoa, là nàng đã khiến đại ca khổ sở như vậy. Tất cả là vì nàng.

Bỗng nhiên Yến Tử cảm nhận cổ áo bị ai đó xách ngược lên. Thành công tách nàng ra khỏi Triệu Phạm Hoa. Yến Tử đơ mắt nhìn Lưu Dĩ xách cổ nàng, Lưu Dĩ nhìn cũng không thèm nhìn cha con họ Triệu đang bù lu bù loa một cái chỉ trừng mắt chằm chằm vào nàng nói:

"Đã gặp được đại ca ngươi. Thoả mãn chưa?"

Yến Tử ngơ như bò đội nói, thoả mãn thì sao, thoả mãn xong để làm gì. Không lẽ... Đến giờ nàng sẽ bị Long đầu trảm xử chém rồi sao. Khoan đã nàng còn chưa kịp kiếm một trăm lạng sửa ngói nhà Triệu gia, cánh cửa

https://thuviensach.vn

mục cần năm mươi lạng để thay. Còn nữa tiền ăn uống phí thuốc thang Triệu gia mấy tháng nay đều một mình nàng chu cấp, với lại nàng chưa được ẵm chất tử, chưa nói lời từ biệt, chưa viết di chúc....

"Mẫn Mẫn, đây là???" Triệu Phạm Hoa nhẹ vỗ về hài tử, nhanh chóng thu lại cảm xúc không nén dữ được vừa rồi. Hắn tò mò nhìn nam nhân khí chất đầy mình, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc tuy bám vài mảnh bụi đường, vạt áo dính máu nhưng không dấu đi vẻ quý tộc sẵn có. Tám phần người này thân phận không tầm thường. Triệu Phạm Hoa là đích nam danh gia vọng tộc, nhìn nhiều hiểu nhiều, thầm biết người kia và mình không cùng đẳng cấp, tự biết thân phận cúi đầu thấp một chút.

Tiểu Yến Tử như thỏ con bị móc trên cành cây, nàng tự nhiên như ruồi bởi cứ nổi hứng, vị Quốc Công nào đó sẽ xách nàng lên như vậy, sớm đã quen rồi.

"Đại ca, ngài ấy là đương kim Quốc Công!"

Một câu như chấn động giang san, khiến cho Triệu Phạm Hoa đang bế hài tử run rẩy kinh hãi lùi ba bước rồi lập tức quỳ rạp xuống đất. Hắn ngàn vạn lần không ngờ nam nhân kia có thể là Quốc Công đương triều, với tình thế này mà nói, thân phận của tiểu muội hắn sớm đã bại lộ. Vậy Triệu gia sắp phải về tây thiên rồi sao.

"Tội thần Triệu Phạm Hoa than kiến Quốc Công!!! Quốc Công, là tội thần dạy bảo tiểu muội không nghiêm để muội ấy mạo phạm đến người, xin người vì niệm tình muội ấy làm quản gia vất vả mà tha cho muội ấy một con đường sống."

Triệu Phạm Hoa kính cẩn cúi sát đất, hài tử trên tay như không chịu được cha đau khổ liền gào khóc. Tiểu Yến Tử vốn rất mạnh mẽ. Nàng không phải nữ tử yếu ớt nhu nhược, trước giờ chưa từng vì ai mà khóc. Chỉ

https://thuviensach.vn

có Triệu Phạm Hoa thật sự khiến nàng không dưng mà vương lệ nơi khoé mắt. Hốc mắt đỏ cay.

Nhìn thấy Triệu Phạm Hoa cong mình trên đất lạnh, ngay cả bản thân bị siềnh xích quấn lấy đau đớn vẫn chẳng mảy may kêu than lấy nửa lời, chỉ một lòng vì tiểu muội mà không tiếc công thỉnh cầu.

Bóng dáng đó làm Yến Tử chua xót, lúc này nàng mới nhận ra nàng đã sai thật rồi.

Lưu Dĩ đưa mắt nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Yến Tử, đôi mắt lấp lánh nước chỉ chực rơi xuống. Tim hắn nhói lên một cái liền đặt nàng xuống, đưa bàn tay to lớn áp lên đầu nàng xoa xoa như an ủi.

Thoạt nhiên hành vi này không chỉ kiến cho Triệu Phạm Hoa mắt sắp rớt ra khỏi tròng vì kinh ngạc mà còn khiến cho quan binh xung quanh kinh hãi không thôi.

Tiểu Yến Tử cảm nhận được bàn tay an ủi kia, trong lòng chợt dâng lên một dòng nước ấm áp khó nói thành lời, nàng ngây dại đưa mắt nhìn Lưu Dĩ.

Bàn tay kia luôn che chắn bảo vệ nàng lúc nàng gặp nguy hiểm, là bàn tay thường xuyên túm lấy nàng tha đi mỗi lần nàng lỗ mãng. Là bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu nàng khen thưởng.

Bất chợt trong lòng Yến Tử thực muốn nắm lấy bàn tay kia mà hạnh phúc cười.

"Muốn cứu Triệu gia khỏi tội khi quân. Ngươi chỉ có một sự lựa chọn!"

Lưu Dĩ điềm nhiên nói, Yến Tử chợt run bắn nhớ ra bản thân đang mang trọng tội vội kinh hô:

https://thuviensach.vn

"Là...điều... gì ạ?"

Lưu Dĩ không đáp, chỉ lặng lẽ phân phó cho quan binh đưa Triệu Phạm Hoa về tướng phủ, mặc kệ đôi huynh muội vừa đoàn viên nói với nhau chưa được ba câu, Yến Tử còn chưa kịp nhìn mặt chất tử, hắn vẫn tự nhiên túm lấy Yến Tử kéo nàng lên ngựa về phủ tướng.

Từ lúc ở phủ Thịnh Vương về tướng phủ, một mạch kéo Yến Tử đi thẳng vào Tam thái viện dưới sự kinh ngạc của đám người trong ngoài tướng phủ thì Lưu Dĩ không nói một lời, đến khi ngự y lật đật chạy tới liền bị Lưu Dĩ cướp lấy hộp thuốc rồi đuổi ra ngoài chỉ để một mình Yến Tử lưu lại.

Hắn ung dung trước mặt nàng cởi áo xuống lộ ra vết thương đẫm máu trên dải băng trước ngực, khuôn mặt nghiêm túc lãnh đạm hạ lệnh:

"Băng bó cho bổn vương!"

Yến Tử đã quen với những pha hành động khó hiểu không nói một lời của Lưu Dĩ, thức thời liền tuân mệnh từ từ cởi bỏ lớp băng cũ đã đẫm máu, nàng nhìn kỹ vết thương kia, thật tình không rõ, rõ ràng trên áo không bị rách mà vết thương kia lại sâu như vậy chứng tỏ đã bị thương từ trước, nàng mấy ngày liên tục tránh mặt hắn nên chẳng mảy may biết gì. Là kẻ lớn gan nào dám đả thương Quốc Công thiên tuế đây.

Yến Tử vừa mải mê suy nghĩ, bàn tay lại thận trọng ngâm cứu lấy từng tấc trên vết thương của Lưu Dĩ.

Vòm ngực rộng lớn mạnh mẽ phô ra, bàn tay nhỏ của Yến Tử nhẹ nhàng trượt trên đó. Nam nhân thân thể mạnh mẽ cường tráng phơi bày trước mặt, không chỉ là được triển lãm chay, nàng còn được trực tiếp sờ nắm hiện vật, cảm giác da thịt săn chắc nóng hổi trượt trên bàn tay lại cư nhiên làm cho máu mê sắc của Yến Tử nổi lên, nàng theo bản năng đánh ực một cái, cảm

https://thuviensach.vn

giác da đầu tê rần. Liền đưa mắt nhìn Lưu Dĩ đang dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn nàng.

Khuôn mặt tuấn tú nhiễu một tầng sương đỏ, đôi mắt thanh u sâu rộng khó lường lại lấp lánh như sao. Khuôn mặt anh tuấn tiêu sái này thật sự khiến cho Yến Tử nổi máu đê tiện, thật sự nếu như Lưu Dĩ cởi hết đai lưng ra, nàng sẽ tự động phụt máu mũi mà ngất xỉu mất.

Tiểu Yến Tử biết tình thế này không ổn, chỉ sợ nếu nàng trụ không nổi lại mạo phạm khiến Lưu Dĩ giận dữ, đại ca cùng chất tử lại đang nằm trong tay hắn, phải nhanh chóng băng bó rồi rút lui mới là thượng sách.

Nhưng nào đã để cho Yến Tử rời mắt khỏi hắn, Lưu Dĩ lập tức đưa tay nắm lấy bàn tay liên tục sờ mó kia của Yến Tử, đôi mắt sâu lạnh kia như quyết định điều gì đó rất hệ trọng, chất giọng trầm khan nhẹ nhàng buông:

"Ngày tốt gần đây nhất là ngày nào!"

Yến Tử bị câu hỏi từ trên trời rớt xuống đặt lên đầu, bàn tay lại bị Lưu Dĩ siết chặt, mặt hắn cách mặt nàng còn chỉ chưa đầy một tấc, hơi thở nóng hổi phả trên gương mặt nõn nà của nàng, Tiểu Yến Tử mơ hồ chỉ biết theo bản năng mà đáp:

"Bẩm...là ngày tám tháng một!"

Mày lưỡi mác khẽ nhíu.

"Bổn vương không đủ kiên nhẫn đợi lâu đến vậy. Ngày khác!" Lưu Dĩ không vui buông một câu khiến Yến Tử ngơ ngác.

Kiên nhẫn cái gì, ngài chờ cái gì mà gấp vội dữ vậy.

"Gần...gần nhất có ngày hai mươi tháng chạp, tức tuần sau!"

Lần này Lưu Dĩ hài lòng gật gù nói:

https://thuviensach.vn

"Ưm, một tuần là đủ rồi, ngươi cùng đại ca ngươi không cần trở về Tây An, tạm thời lưu lại tướng phủ, chuyện còn lại ta sẽ điều người qua chỗ ngươi sắp xếp, ngươi cứ tùy ý mà chuẩn bị!"

Tiểu Yến Tử đực mặt ra như ngỗng hỏi:

"Bẩm...thần phải chuẩn bị chuyện gì ạ!"

Lưu Dĩ buông mắt, đôi mắt lạnh sớm đã được thay thế bởi đôi mắt ấm sâu khó dò, con ngươi đen trong vắt chứa nước ái vị nhìn Yến Tử:

"Trở thành vương phi của bổn vương chính là sự lựa chọn duy nhất của ngươi!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Trời Đông Giá Lạnh, Mỹ Nam Bộc Lộ Tâm Tình

Tại cung Thừa Càng. Thái hậu đang mệt mỏi tựa đầu vào thành giường. Suốt một đêm vì lo lắng cho Lưu Dĩ mà không thể chợp mắt, đến sáng nay quan binh báo cáo thế sự đã ổn mới có thể bình tâm.

Bên cạnh Thái hậu là Tô ma ma đang từ tốn châm trà.

Bên nhoài điện, bóng dáng Lưu Dĩ y phục chỉnh tề, khuôn trang sáng lạng, trong đôi mắt thâm sâu thoảng qua tia phấn chấn hiếm có. Hắn thản nhiên đi vào sương phòng Thái Hậu.

Khỏi phải nói Thái Hậu nhìn thấy Lưu Dĩ bình an trở về thì nước mắt lưng tròng, đứa con trai luôn khiến bà phiền muộn cũng làm bà đau đầu nhất có thể bình an mà sống là bà đã cảm thấy mãn nguyện.

"Ta đã nghe nói chuyện của Thịnh Vương, con làm tốt lắm!" Thái hậu chấm nước mắt cố giữ điềm tĩnh nói.

Lưu Dĩ thường không biết an ủi người khác, hắn chỉ có thể dùng hành động để chứng tỏ. Lưu Dĩ tự bình châm trà dâng lên cho Thái Hậu.

"Đã phiền người lo lắng!" Lưu Dĩ từ tốn ngồi xuống ghế.

Lưu Dĩ chờ cho Thái Hậu bình tâm lại mới thư thả dùng đôi mắt ngưng trọng nói:

https://thuviensach.vn

"Mẫu hậu, bổn vương có điều này muốn bẩm báo người!"

Thái Hậu đang vui mừng đón lấy ly trà chẳng mấy khi được Lưu Dĩ châm từ từ thưởng thức chờ đợi Lưu Dĩ bẩm báo, lại nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn, thầm đoán là chuyện hệ trọng liền ngay ngắn nghe Lưu Dĩ trình bày.

"Tuần sau bổn vương sẽ thành thân!"

Kinh hãi!!!

Hai mắt Thái Hậu trợn tròn, khuôn mặt quý tộc co giật không ngừng. Đám cung nhân trong phạm vi có thể nghe thấy câu nói của Lưu Dĩ mặt ai nấy đều vàng như nghệ, há hốc mồm đủ nhét mười cân dưa vào.

Một mảnh tĩnh lặng như chết.

Nếu nói bất kì vị nam nhân nào nhắc đến chuyện thành thân, vốn đây là hỉ sự trước hết sẽ nhận được lời chúc phúc cùng ánh mắt niềm nở vui vẻ, nhưng trong trường hợp này không ai có thể làm ra hành vi nực cười đó.

Người này là Quốc Công Lưu Dĩ thực ghét nữ nhân, nói về chuyện thành thân đã tự mình không nể mặt Thái Hậu mà khước từ không dưới tám mươi lần, lúc này còn tự mình thông báo thành thân...Mà còn là ngay tuần sau. Đùa nhau à!!!

Thái Hậu nhìn thái độ nghiêm túc của Lưu Dĩ, lại sực nhớ trước nay bên cạnh Lưu Dĩ vốn không xuất hiện nữ nhân, gần đây lại tâm nghi một nam nhân, lòng thoáng bất an khó khăn hỏi:

"Thành thân?"

"Chính vậy!" Lưu Dĩ thản nhiên châm trà từ tốn uống.

"Là với nữ nhân?" Thái Hậu không nhịn được buột miệng nói.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ ngưng uống trà, mặt đen hơn đít nồi, lông mày xoắn tít cáu bẳn:

"Mẫu Hậu!!! Bổn vương là nam nhân, còn có thể thành thân với ai ngoài nữ nhân sao?"

Lúc này Thái Hậu mới ôm ngực thở hắt ra một hơi.

May quá, là nữ nhân, Lưu Dĩ cuối cùng cũng tìm thấy ánh sáng cuộc đời nam nhân rồi. Có thể để hắn có người hầu hạ, lại sinh cho ta vài tiểu thế tử, ước nguyện bấy lâu của ta cuối cùng cũng thành rồi.

Thái Hậu không dấu nổi ý cười trong mắt, làn da hồng thuận ửng đỏ hỏi han:

"Là tiểu thư nhà nào, thân thế ra sao?"

Lưu Dĩ đặt ly trà xuống thản nhiên đáp:

"Triệu Mẫn, đích nữ Triệu Viên Ngoại thành Tây An!"

"Thành Tây An?"

Thái Hậu khẽ nhăn trán. Thành Tây An cách xa kinh thành như vậy, sao Lưu Dĩ lại muốn thành thân với nữ tử viên ngoại vô danh tiểu tốt tận Tây An xa xôi được chứ: "Sao con lại muốn cưới nàng ta? Lại gấp gáp như vậy?"

Lưu Dĩ nghiêm túc đáp: "Bổn vương thấy nàng thuận mắt, muốn nàng sớm trở thành người của bổn vương!"

Hả???

Thái Hậu cùng cung nhân lần hai đơ mặt, cảm tưởng muốn úp mặt vào nước lạnh cho tỉnh táo ra một ít. Vị Quốc Công này hôm nay quả thật uống nhầm thuốc rồi.

https://thuviensach.vn

Thái Hậu thực tò mò, Triệu Mẫn kia có bản lĩnh gì có thể khiến đứa con trai lãnh đạm của bà trực tiếp bày tỏ như vậy. Lại còn không chừa lại thể diện hoàng thất, sớm mong thành thân với nàng gấp gáp như vậy.

"Lưu Dĩ, chỉ cần con muốn thành thân, dù có làm gì ai gia cũng sẽ ủng hộ, nhưng một tuần thì có lẽ hơi...Vả lại Giám Quốc vương phi không phải chuyện đùa, nàng sẽ như Hoàng Hậu của Đại Sở, không thể qua loa được!"

Lưu Dĩ nghiễm nhiên buông một câu:

"Mẫu hậu chỉ cần giúp bổn vương chuẩn bị sính lễ, chuyện còn lại cứ để bổn vương lo!"

Như đã bẩm báo xong, cũng chẳng kịp để Thái Hậu nói thêm điều gì. Lưu Dĩ trực tiếo cáo lui rồi từ tốn đến đại điện Thượng Triều.

Thái Hậu đơ mặt nửa ngày nhìn bóng dáng Lưu Dĩ đi khuất. Tô ma ma đứng bên cạnh mới nhẹ nhàng cúi đầu cung hỉ:

"Chúc mừng Thái Hậu, Quốc Công đã sắp tề gia lập thất, nỗi lo của người cuối cùng cũng đã được gỡ ra rồi!"

Thái Hậu sực tỉnh, mắt phượng khẽ co:

"Mau, phái người đi điều tra Triệu Mẫn kia là ai, tất cả mọi thông tin về nàng ta đều phải tra ra nhanh nhất có thể."

Tô ma ma thừa hiểu lý do Thái Hậu khẩn trương như vậy. Thái Hậu là người chuyên quyền thích ở trên cao chỉ đạo kẻ khác. Từ khi Lưu Dĩ lên ngôi, bà lại được nước làm tới, trở thành người được thiên hạ quỳ rạp dưới chân không sợ trời không sợ đất. Duy chỉ có Lưu Dĩ bà lại không thể nắm giữ hắn. Lúc này lại có nữ nhân khiến Lưu Dĩ nguyện ý thành thân, lại dùng đôi mắt yêu thương nhắc đến nàng như vậy. Thái hậu sớm e sợ có một ngày

https://thuviensach.vn

nữ nhân kia sẽ trở nên không biết điều mà leo lên đầu bà. Lúc đó giang sơn này có lẽ lại biến lớn như triều đại trước.

Tô ma ma cung kính tuân lệnh rồi nhanh chóng lui đi vội vội vàng vàng phân phó người đi điều tra.

Bên trong ngự thư phòng phủ đại tướng quân.

Hoắc Tâm đại tướng đang mặt mày bất lực vỗ vỗ trán thở dài:

"Lão đại, con nói xem lúc nãy Quốc Công nói với chúng ta những điều kia là có ý gì?"

Hoắc Thiện cầm chiết phiến liên tục phẩy quạt. Thời tiết lạnh như vậy, vậy mà hắn lúc này lại thấy nóng nảy hệt như giữa hè, nhớ lại lúc nãy Lưu Dĩ tạt qua như cơn gió mang theo một nam nhân thư sinh lạ mặt quăng lại một câu:

"Đây là Triệu Phạm Hoa, người luôn sống ở tướng phủ, là giám xưởng rèn. Các ngươi nhớ cho kĩ. Hôm nay Triệu Mẫn tiểu muội hắn đến thăm, sắp xếp cho nàng nơi lưu lại!"

Nói rồi cũng không để Hoắc Tâm đại tướng kịp thích ứng với một loạt câu nói vô cùng khó hiểu kia, chỉ giương lên đôi mắt tin tưởng đặt vào đại tướng quân rồi đi như một cơn gió.

Hoắc Thiện sau đó liền nghe Hoắc Sinh trình bày thân phận thật của Triệu tiên sinh liền ngã ngửa hiểu ra.

Thì ra Lưu Dĩ muốn một tay che cả bầu trời, biến Triệu Phạm Hoa thật sự trở thành giám xưởng, biến Triệu tiên sinh trở về với thân phận Triệu Mẫn mà không kẻ nào được phép bàn cãi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện thật sự muốn bẻ gãy quạt. Lưu Dĩ nghĩ người tướng phủ này mù hết rồi chắc. Hai người khác nhau hoàn toàn vầy nói họ chấp nhận tráo đổi thân phận khó khăn nhường nào.

Hoắc Thiện đưa mắt nhìn Triệu Phạm Hoa yên bình ngồi trên bàn trà từ tốn ôm quyền:

"Là Phạm Hoa phiền đại tướng quân cùng Hoắc đại nhân rồi!"

Hoắc Tâm đại tướng thu lại chấn kinh, khoé môi giật giật khó khăn nói:

"Triệu...tiên sinh khách sáo rồi!"

Nói rồi cả ba người cười xã giao rồi im lặng, không ai nói thêm một lời nào cả.

Bên ngoài tiếng bước chân dồn dập chạy vào ngự thư phòng. Hạ Chí vừa nhìn thấy đại tướng quân cùng Hoắc Sinh, cũng không buồn để ý vị khách lạ mặt bên kia liền kinh hô:

"Đại tướng quân, hôm nay trên triều có biến lớn!"

Lời nói của Hạ Chí thành công cắt đứt bầu không khí quỷ dị trong thư phòng. Hoắc Thiện không dấu tò mò liền hỏi:

"Đã có chuyện gì?"

"Hôm nay thuộc hạ cùng Hoắc tướng quân lên triều, đứng bên ngoài liền nghe thấy Quốc Công thông báo tự mình tứ hôn!" Hạ Chí thở dốc nói.

Hoắc Tâm đại tướng cùng Hoắc Thiện miệng há ra như nhét được ba cái bánh bao kinh hô:

"Tứ hôn? Ngươi không nghe nhầm đấy chứ!"

https://thuviensach.vn

"Chắc chắn là thật, chính tai thuộc hạ nghe thấy. Văn võ bá quan còn không ngừng bàn luận trên kia, không thể sai được!" Hạ Chí khẳng định.

Hoắc Thiện xoa xoa cằm một cái, như sực ngộ ra điều gì liền tròn mắt nói:

"Đừng nói với ta là Quốc Công muốn tứ hôn với..."

"Là Triệu Mẫn, đích nữ viên ngoại nào đó ở Tây An!" Hạ Chí nhanh chóng cướp lời nói.

Xoảng!!!

Chén trà trên tay Triệu Phạm Hoa rơi xuống vỡ làm đôi, đôi mắt trắng chợt vô thần, lại như sực nhớ ra mình vừa lỗ mãng. Lập tức cúi xuống nhặt mảnh vỡ run rẩy nói:

"Thứ lỗi cho Phạm Hoa...lỗ mãng!"

Hoắc Tâm cùng Hoắc Thiện thừa biết tin tức này đối với người kia là khủng khiếp như thế nào. Nếu nói Quốc Công thành thân với tiểu muội hắn vậy chẳng phải chớp mắt đương kim thánh thượng liền trở thành muội phu của hắn sao. Đối với người thường mà nói điều này quá sức chịu đựng rồi. Có thể giữ được bình tĩnh như vậy coi như cũng có vài phần bản lĩnh.

"Triệu tiên sinh cứ để đó, người của ta sẽ sớm dọn dẹp!" Hoắc Tâm đại tướng khách sáo buông một câu.

Triệu Phạm Hoa thu lại hoảng hốt lúc nãy ôm quyền từ tốn nói:

"Vậy phiền đại tướng quân rồi. Phạm Hoa còn có công chuyện trong người, cáo từ trước!"

Nói rồi lập tức chạy biến đi về phía Tây viện.

https://thuviensach.vn

Hạ Chí nghi hoặc nhìn người kia hỏi:

"Người đó là ai vậy ạ!"

Hoắc Thiện phạch quạt ra phe phẩy cười cười nói:

"Triệu giám xưởng, Triệu tiên sinh ngày ngày ngươi gặp đó còn không nhận ra sao?"

"Triệu tiên sinh?" Hạ Chí hoảng hốt hô lên một tiếng: "Nhưng rõ ràng người vừa nãy là..."

Hoắc Thiện cùng Hoắc Tâm nhìn nhau cười âm hiểm. Hoắc Thiện đập vai Hạ Chí một cái nói:

"Ngươi có biết câu ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’ không? Triệu tiên sinh lúc nãy ngươi nên lưu tâm một tí, nghe nhiều một tí, nói ít một tí lập tức sẽ trở thành tuấn kiệt!"

Hạ Chí ngu mặt nhìn Hoắc Tâm cùng Hoắc Sinh vòng vo. Căn bản là không ở cùng một tần số, sớm không thể hiểu thâm ý sâu lường kia.

Bên trong Tây viện tướng phủ. Bóng xám bế trên tay hài tử đang yên giấc ngơ ngẩn. Đôi mắt tròn của Yến Tử xa xăm nhìn mảnh trời tĩnh lặng ngoài kia, trong đầu chỉ có lời nói trầm thấp chạy dọc.

Trở thành vương phi của bôn vương.

Trở thành vương phi của bôn vương.

Trở thành vương phi của bôn vương.

Vương phi!

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến run bắn suýt nữa thì làm rơi hài tử, mồ hôi hai bên bắt đầu nhỏ giọt.

Nói vậy không phải là ta sắp thành thê tử của Quốc Công, là nhân vật tài mạo vô song, quyền lực bậc nhất đại Sở, tàn nhẫn vô tình cũng không ai dám tranh hạng nhất với ngài. Ta chỉ là một nữ nhi hiện đại không sắc không hương, sao có thể...có thể trở thành thê tử của ngài, mỗi ngày đều cùng ngài...

Hai má Yến Tử bỗng nhiên đỏ ửng đến bốc khói, tựa như đập trứng đổ lên cũng có thể trực tiếp ăn.

Nàng nhẹ nhàng đặt hài tử xuống giường, đi qua đi lại chục lần mân mê suy nghĩ.

Không ổn, quả thực không hề ổn. Mặc dù đây là biện pháp duy nhất để cứu lấy Triệu gia, nhưng ta không thể để cuộc đời Quốc Công phải níu chặt với một kẻ tầm thường như ta được. Quá thiệt thòi cho ngài rồi. Phải! Ta phải đi tìm Quốc Công, nói ngài ấy suy nghĩ lại.

Nói là làm, Yến Tử trực tiếp bước ra cửa nhưng vừa ra đến cửa đã bị bóng đỏ tuấn tú ngời ngời chặn đứng. Chỉ là khuôn mặt tuấn tú đó hôm nay buồn đến thê lương, khi thường ai nhìn thấy khuôn mặt đó đều cảm tưởng mùa xuân đang đến, hoa đào nở rộ, nhưng bây giờ chỉ thấy mùa thu héo úa, cành lá xác xơ. Đã có chuyện gì khiến mỹ nam khuynh quốc Đại sở héo tàn đến vậy.

“Hoắc tướng quân!”

Yến Tử gọi một tiếng liền bị Hoắc Sinh kéo lại ấn vào ghế ngồi xuống. Hắn thản nhiên kéo ghế ngồi trước mặt nàng.

Bên ngoài trời đã đổi gió, xem chừng sắp có tuyết rơi, mặt trời lúc này chỉ là chấm nhỏ trên bầu trời u lạnh, hoa đào sớm chỉ còn là cành cây khô.

https://thuviensach.vn

Bên trong phòng, hai người mặt đối mặt, tim đối tim, nhưng lại dâng lên một cảm giác ấm áp khó tả. Khuôn mặt Hoắc Sinh cực kỳ nghiêm túc, mắt đào ngưng trọng nhìn Yến Tử:

"Triệu Mẫn, Hoắc mỗ ái mộ nàng!"

Một sợi bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống vương trên mái hiên rồi nhanh chóng hòa tan, gió lạnh khẽ lùa qua khe cửa làm mái tóc của Hoắc Sinh khẽ bung lên, rèm mi tuấn tú như phủ một hàng nước. Chân thật, say mê.

Yến Tử hai mắt trợn ngược.

What??? Cái gì cơ, Hoắc Sinh đang nói cái gì cơ, ta không nghe lầm chứ. Ta vừa mới được đại mỹ nam xinh đẹp nhất ta từng gặp tỏ tình. Hơi...hơi quá rồi.

Hoắc Sinh nhìn Yến Tử đơ như khúc gỗ, không ngại ngần quăng thêm một câu:

"Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ đưa nàng đi khỏi đây, đi xa nơi này, cùng nàng đến chân trời góc bể, cùng nhau....sống đến đầu bạc!" Đôi gò má Hoắc Sinh từ từ đỏ âu lên, mắt đào dâng lên thứ ái vị mặn mà vây lấy người trước mặt.

Yến Tử thấy da đầu tê rần, máu huyết trôi ngược, chỉ trong một ngày được hai đại mỹ nam quyền thế bậc nhất cầu hôn. Thật sự quá mức tưởng tượng. Là độc giả trung thành của hơn hàng trăm cuốn tiểu thuyết, vậy cho nên tình tiết sặc mùi cẩu huyết này thật sự Yến Tử tự mình trải nghiệm đã thấy không thể nào chấp nhận được.

"Hoắc tướng quân đùa hơi quá rồi, Triệu Mẫn nào có được phúc phận đó!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh chụp lấy cánh tay Yến Tử, đôi mắt tràn đầy vị tình, âu yếm hết lòng bày tỏ với nàng:

“Ta mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc đều nhớ nàng, đều muốn gặp nàng, chỉ cần không nhìn thấy, ta liền lo lắng không yên. Từ lúc biết được tâm ý với nàng, Hoắc Sinh ta đã nguyện đời này kiếp này, sẽ không lấy ai khác ngoài Triệu Mẫn nàng!”

Tiểu Yến Tử mơ hồ bị chìm đắm trong đôi mắt xinh đẹp ái tình nồng đượm của Hoắc Sinh, mặt nàng khi thường đỏ ửng lên, tim đập dồn dập không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Ông trời ơi!!Mau giáng sấm xét xuống đầu con đi, một đại mỹ nam dùng cái bộ mặt đó cầu hôn, người trần mắt thịt như con không thể nào chịu đựng nổi đâu!!!

Tiểu Yến Tử khóc không ra nước mắt cố gắng dựt tay ra khỏi gọng kìm của Hoắc Sinh, đôi mắt ái vị của hắn lúc này làm nàng hoảng sợ đến cùng cực. So với ánh mắt sát khí của hàng loạt sát thủ ngoài kia. Ánh mắt này thật sự khiến Yến Tử run rẩy. Không phải run rẩy vì động lòng, mà run rẩy vì sợ...sợ người này sẽ sâu đậm tình cảm với mình đến điên dại.

“Hoắc tướng quân, bỏ tay ta ra có gì từ từ bàn bạc!”

Hoắc Sinh chưa nghe được câu trả lời của Yến Tử, nhất quyết không thỏa hiệp khư khư giữ lấy tay nàng, còn không quên thuận thế áp sát vào mặt nàng khiến nàng phải dao động.

“Hoắc Sinh!!! Bỏ tay nàng ra!”

Ngoài cửa, bóng tím của Cố Vệ Bắc lao tới, chụp lấy cổ tay Hoắc Sinh hét lớn:

https://thuviensach.vn

“Nàng là thanh mai trúc mã của ta, từ nhỏ chúng ta đã sớm có hôn ước, ngươi là gì mà dám cướp nàng đi!”

Hoắc Sinh thoáng kinh ngạc. Hắn chỉ biết Cố Vệ Bắc cùng Triệu Mẫn có giao tình, thật sự không lường đến chuyện lúc nhỏ có giao hôn.

Hoắc Sinh thu lại tay, khẽ cười khổ một tiếng nói:

“Có hôn ước thì đã sao, nếu ta không đưa nàng đi, Quốc Công cũng sẽ đưa nàng đi!”

“Quốc Công?” Cố Vệ Bắc vẫn mờ mịt không hiểu: “Ngươi nói vậy là có ý gì!”

“Chính là sáng nay Quốc Công đã chính thức tứ hôn cùng Triệu Mẫn, tiểu muội ta!” Triệu Phạm Hoa từ tốn xải bước vào phòng, đôi mắt buồn không rời khỏi Yến Tử.

Hắn mặc kệ hai nam nhân đang đơ mặt bên kia, trực tiếp đi tới trước mặt Yến Tử lúc này đang trắng bệch, nắm lấy đôi tay nàng nói:

“Nếu muội không muốn, thì cứ đi đi. Triệu Phạm Hoa ta thà đánh đổi mạng sống này, còn hơn phải gả muội đi vì mạng sống của Triệu gia, muội không hạnh phúc, ta sống để làm gì!”

Tiểu Yến Tử nhìn khuôn mặt buồn bã của Triệu Phạm Hoa, không đành lòng bật ra một tiếng:

“Đại ca, kỳ thực muội...rất ái mộ Quốc Công!”

Tiểu Yến Tử nói xong, lại tự mình giật mình, sao nàng lại nói như vậy chứ, lại còn nói trước ba người này như vậy. Quả thực nàng ái mộ Quốc Công, nhưng nàng thừa biết một người suất sắc như Quốc Công sẽ không buồn đáp lại. Vậy nàng cố gắng để làm gì.

https://thuviensach.vn

Triệu Phạm Hoa cùng Hoắc Sinh, Cố Vệ Bắc thoáng kinh ngạc lại cùng nhau thở dài.

Triệu Phạm Hoa ra vẻ bất đắc dĩ nói:

“Mẫn Mẫn à, muội không cần nói vậy để an ủi ta. Chỉ cần muội không muốn, không ai có thể ép được muội. Lúc này hãy còn sớm, muội nên tranh thủ bỏ trốn đi. Chuyện còn lại cứ để đó ta lo.”

“Nàng đi cùng ta, ta sớm đã chuẩn bị hết rồi!” Hoắc Sinh gấp giọng nói.

“Mẫn Mẫn, đợi ta sắp xếp thuốc thang, ta sẽ dẫn muội đi ngay bây giờ” Cố Vệ Bắc chen thêm một câu.

“Nàng sẽ đi cùng ta!” Hoắc Sinh khó chịu trừng mắt nhìn Cố Vệ Bắc.

“Phụ mẫu đã có giao ước, kẻ chẳng liên quan như ngươi há có thể hẫng tay trên như vậy sao!” Cố Vệ Bắc không chịu thua trừng mắt lại.

Tiểu Yến Tử lấy tay đỡ trán. Cái ông anh bệnh tật gầy yếu còn vác thêm đại tẩu hài tử sau lưng có thể tự mình lo việc gì đây. Còn cả đại tướng quân ngốc nghếch kia cùng vị cựu ngự y hồ đồ đó. Nếu nàng bỏ trốn, chống lại thánh chỉ, chỉ e rằng chưa vượt ra khỏi kinh thành sớm đã máu đổ thành sông rồi.

“Triệu Mẫn ta đã quyết định rồi!” Yến Tử hùng hồn tuyên bố: “Ta sẽ tiếp nhận thánh chỉ, thành thân cùng Quốc Công!”

Một câu nói như đánh động cả tinh thần tráng kiện của ba người kia. Triệu Phạm Hoa cùng Cố Vệ Bắc nhìn vào đôi mắt Yến Tử thầm biết lúc này ý nàng đã quyết, cứng đầu như nàng có nói thêm cũng vô dụng. Hoắc Sinh lặng im, đôi mắt thâm sâu khó dò bỗng phát ra tà khí.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa cùng Sa Thủy từ nãy đã nghe đầy đủ màn đối thoại kia. Đao kiếm cùng ảnh vệ sớm đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần Triệu Mẫn kia bỏ trốn sẽ không thoát nổi vòng vây của đám cao thủ này, nhưng vừa nghe nàng tuyên bố, liền thu kiếm, hài lòng trở về trạng thái bảo vệ.

“Hỏa huynh, huynh nói xem tại sao Quốc Công lại gấp gáp thành thân với tiên sinh...à nhầm...là Triệu tiểu thư đến vậy!” Sa Thủy đứng bên ngoài cửa canh giữ ôm kiếm hỏi.

“Ngươi còn nhớ lúc bị tập kích ở Phong Tình Các?” Sa Hỏa thấp giọng đáp.

“Làm sao ta quên được!”

“Lúc đó không phải chỉ có người của Thịnh Vương tập kích, mà còn có người của phe phái khác!”

Sa Thủy như sực nhớ ra, cũng vì hắn bị đánh lén vì phe khác mới để mất Yến Tử ngày hôm đó, quả thực đến giờ vẫn cảm thấy nhục nhã:

“Đúng vậy, là hai phe, nhưng không phải Quốc Công đã dọn sạch sẽ bọn chúng rồi sao?”

“Quốc Công chỉ thu dọn người của Thịnh Vương mà thôi, đám người phe kia sớm đã chết không đối chứng rồi!” Sa Hỏa thoáng liếc mắt kiểm tra đám người trong phòng Yến Tử đáp.

“Chết không đối chứng? Vậy Quốc Công cũng không phát hiện ra kẻ đứng đằng sau là ai cả sao?” Sa Thủy ngưng trọng.

“Đúng vậy! Kẻ đó muốn hạ thủ với Triệu tiểu thư, không phải bắt nàng để uy hiếp Quốc Công, vậy nên là kẻ đó muốn giết nàng vì mục đích khác!”

https://thuviensach.vn

“Nếu nói vậy, đám người phe còn lại sớm muộn cũng sẽ quay lại tìm tiểu thư mà hạ sát!” Sa Thủy như ngộ ra.

“Ừm, chính vì thân phận Triệu tiểu thư đã bị bại lộ, thành thân sớm nàng sẽ nhanh chóng trở thành Giám Quốc Vương Phi, không kẻ nào có thể chạm vào. Vừa có được nàng, vừa bảo vệ nàng. Vì vậy mà Quốc Công gấp gáp như vậy!” Sa Hỏa nhìn trời buông một câu.

Sa Thủy cảm giác như đầu óc vừa được khai thông chỉ ồ lên một tiếng lại nhìn về phía sương phòng, đưa mắt nhìn vị Triệu tiểu thư kia, đôi mắt không khỏi ngưỡng mộ cũng có chút đồng cảm khó nói thành lời.

Tiểu Yến Tử đợi ba người kia rời khỏi phòng thì ngồi bệt xuống đất. Lúc nãy nàng còn tính toán đi tìm Lưu Dĩ khuyên hắn đổi ý, vậy mà chính nàng đã tuyên bố chấp nhận thánh chỉ. Là nàng thật sự vì Triệu gia mới làm vậy hay chăng lòng ích kỉ nào đó trong lòng khiến nàng lúc này thật sự muốn mình trở thành thê tử của Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Yến Tử Nổi Giận. Hoài Niệm Quá Khứ

Trời đông mây phủ tầng sương.

Gió lạnh ban mai tuyết phủ đầy đường.

Tết đến xuân về hoa lại nở.

Ái tình sâu đậm kết thành phu thê.

Chỉ còn gần nửa tháng nữa sẽ đến năm mới, bách tính đại Sở tất bật chật kín mọi ngả đường sắm tết. Lại cộng thêm tin tức chấn động thiên hạ, người người nhà nhà đổ ra đường góp nhặt thông tin về chuyện Quốc Công vạn người kính ngưỡng sẽ thành thân, làm lễ lập vương phi trong hai ngày tới.

Mức độ nóng hổi của tin tức này đã đi xa vượt qua cả giang sơn đại Sở, khiến cho chúng bách tính không ngại lạnh ra phố mày mò tin tức.

Phía Tây kinh thành, một đám bách tính bu đen bu đỏ đầy góc phố:

"Ngươi nghe gì không, nghe nói Quốc Công tự mình tứ hôn mà không phải do Thái Hậu sắp xếp đấy!" Lão nương áo khố lên tiếng.

"Thật sao? Ta còn từng nghe mấy năm nay chưa lúc nào Thái Hậu không ngừng an bài nữ nhân cho Quốc Công nhưng đều bị ngài từ chối, vậy mà lần này là ngài ấy tứ hôn. Thực khó tin a!" Một tiểu khất cái chen lời.

https://thuviensach.vn

"Ta cũng thấy rất khó tin, nhưng người ta quen trong cung đã xác thực rồi!" Vị tiều phu hào hứng bồi thêm: "Nghe nói giám quốc vương phi tương lai đến từ thành Tây An!"

Chúng bách tính thoảng khinh ngạc.

"Tây An sao? Nàng ở xa như vậy, sao Quốc Công lại biết nàng, vả lại nàng có bản lĩnh thế nào khiến cho Quốc Công của chúng ta tự mình tứ hôn như vậy!" Một lão bá khó nghĩ nói.

"Ta cũng thực tò mò, có khi nàng là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, khiến cho ai gặp cũng say mê!" Tiểu khất cái lần nữa tỏ rõ quan điểm.

"Cái này có vẻ không hợp lý lắm, ta nghe người trong cung nói, Quốc Công đã từng gặp qua rất nhiều nữ tử xinh đẹp động lòng người nhưng ngài ấy chưa từng để mắt đến, bất kì ai cả gan leo lên giường ngài đều bị ngài động thủ!"

"Đến mức đó sao. Vậy nữ nhân kia rốt cuộc là người như thế nào mới được!" Chúng bách tính tò mò bắt đầu nhộn nhạo.

"Nàng là nữ tử giỏi giang tất cả mọi thứ trên đời!" Một nam nhân y phục đen với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, tay xách một đống quà cưới, hồ hởi khoe khoang giữa bàn dân thiên hạ, người này chính là Sa Thuỷ thành công cắt đứt bầu không khí lộn xộn kia.

"Ngươi là ai? Ngươi quen biết nàng sao!" Tiểu khất cái liếc xéo mắt nghi hoặc.

"Đương nhiên rồi!" Sa Thuỷ hếch mũi đáp: "Nàng là chủ...là tiểu thư nhà chúng ta!"

https://thuviensach.vn

Chúng bách tính ồ lên một tiếng, lại quan sát Sa Thủy một lượt nửa tin nửa ngờ, nhưng xem dáng độ chính khí như vậy cũng tám phần là người thật thà.

Lão bá tò mò liền xen tới hỏi: "Tiểu thư nhà ngươi thân thế như thế nào, nàng giỏi cái gì?"

Sa Thủy bỏ đống quà cưới trên tay xuống, bắt đầu dở ra một bài ca vuốt mông ngựa, khuôn mặt tự hào hếch lên trời khoe khoang.

"Nàng là nữ tử viên ngoại thành Tây An, nàng cưỡi ngựa bắn cung, đánh cờ, đánh đàn văn thơ.... nói chung tất cả đều giỏi, là nữ tử xuất sắc nhất ta từng gặp!"

"Không thể nào, trên đời này làm gì có nữ tử nào tài ba như vậy, ngươi nói quá rồi!" Lão bá cùng chúng nhân xung quanh hừ mũi không tin.

Sa Thuỷ điềm nhiên bĩu môi nói: "Mấy người thì biết cái gì, tiểu thư nhà chúng ta xuất sắc như vậy mới có thể làm rung động được trái tim Quốc Công chứ!"

Đám bách tính nghe Sa Thủy nói vậy cũng gật gù đồng tình.

"Nói cũng có lý!" Lão nương chen vào một câu: "Nếu nói là nữ tử nhà viên ngoại, chắc chắn là tiểu thư lá ngọc cành vàng thế gia giàu có đúng không!"

Giàu có?

Sa Thuỷ đột nhiên cứng họng. Lúc hắn gặp Yến Tử là lúc nàng nghèo túng bẫn đến độ mặt dày đi vay tiền tứ phương, lại không ngừng rủ rê huynh đệ tướng phủ mò vào con đường bài bạc, tàn nhẫn móc sạch sẽ túi tiền của đám vệ binh, còn có một tên binh lính đổ nợ khóc lóc mấy ngày trước cửa phòng nàng đòi nàng trả lại tiền. Con người đó tài giỏi cũng có,

https://thuviensach.vn

mà bất nhân cũng có, đặc biệt ranh ma quỷ quyệt mà nghèo túng thì không ai bằng.

"Cái đó...!"

Sa Thuỷ đang ấp úng không biết nói gì thì đằng sau lưng hắn vang lên giọng nói lạ hoắc.

"Đúng vậy, Triệu viên ngoại thành Tây An giàu có nhất vùng, thế gia ba đời quý tộc, là danh gia vọng tộc nổi tiếng giỏi giang không ai bì kịp, ta nói có phải không tiểu huynh đệ!"

Một đại hán y phục trang nhã lịch sự tầm tuổi trung niên cười nói, bên cạnh đại hán là một người phụ nữ trung tuổi ăn mặc lộng lẫy, trang sức rườm rà cùng một nam nhân giống y hệt đại hán kia, chỉ là so ra có vẻ trẻ hơn vài tuổi.

Sa Thuỷ nhìn ba người lạ mặt kia, không dấu tò mò hỏi:

"Xin hỏi ba vị đây là?"

"Để ta giới thiệu!" Vị đại hán lên tiếng: "Ta là Triệu Hàn!" Lại chỉ sang nam nhân bên kia: "Đây là Triệu Vân, tam đệ ta!" Tiếp tục hướng người phụ nữ kia nói: "Còn đây là phu nhân của ta. Nếu ta đoán không nhầm ngươi chắc là người hầu hạ bên cạnh Triệu Mẫn, đang đi mua quà cưới cho nàng có đúng không?"

Sa Thuỷ thoáng ngưng trọng. Ba người này khuôn mặt hồ hởi nhưng giọng điệu rất nghiêng kị, đôi mắt lại liếc ngang ngó dọc không ngay thẳng, quả thực có chút đáng nghi.

"Phải, thì sao!" Sa Thủy ngưng trọng, vẻ mặt không vui.

https://thuviensach.vn

Triệu Hàn cười một tiếng đáp: "Tiểu huynh đệ không cần kiêng dè bọn ta vậy đâu, đều là người quen cả mà!"

"Người quen? Sa Thuỷ nghi hoặc.

"Phải!" Triệu Vân bên kia lên tiếng: "Chúng ta chính là Nhị thúc, tam thúc và nhị thẩm của Triệu Mẫn!"

Nhân vật thần bí mang tên Giám Quốc Vương Phi đang làm náo loạn cả kinh thành kia lúc này lại ung dung tự tại từ tốn thưởng thức mỹ thực.

Mấy ngày nay từ lúc Lưu Dĩ yêu cầu tứ hôn, sau đó liền mất tích, ngay cả vạt áo cũng không thấy, chỉ có mỗi ngày đều phái một đám người đến hầu hạ nàng. Cũng chẳng biết Lưu Dĩ đã nói gì khiến cho bọn họ chăm sóc Yến Tử tận tình đến từng ngón tay, giày cũng có người mặc vào, cơm cũng có người hầu cho ăn, ngay cả uống nước cũng khiến cho bọn họ khẩn trương gần chết. Mà bạn Yến Tử nhà ta đâu phải là người thích nhàn tản gì cho cam, đám nha hoàn quả thực bị Yến Tử dọa cho xanh mặt.

Điển hình như vài hôm trước có vài người đến đo may váy cưới cho nàng. Yến Tử khi đó nghĩ đến chuyện sắp làm tân nương vì quá hồi hộp mà mồ hôi vã ra như tắm khiến cho đám nha hoàn tưởng nàng bị bệnh, khiếp đản vội gọi ngự y. Sau lần đó Yến Tử mỗi ngày đều phải giữ nét bình thản, không dám bộc lộ nhiều cảm xúc, tránh cho đám nha hoàn kia vì lo lắng mà giảm tuổi thọ.

Lại nói đến chuyện Lưu Dĩ nghe bảo vì đám cưới quá gấp, một mình hắn vừa lo chuyện thượng triều, vừa sắp xếp ổn thoả đám cưới mà không có thời gian nghỉ ngơi. Ngay cả thời gian ghé thăm tiểu thê tử cũng không có, nhưng ngày ngày sính lễ Lưu Dĩ gửi tới đã ngập phòng của Yến Tử cùng phòng của Triệu Phạm Hoa. Phải nói vị Quốc Công này rất hào phóng, cho

https://thuviensach.vn

gia quyến nhà vợ nhiều của quý như vậy, khiến cho Triệu Phạm Hoa cùng Triệu phu nhân vã mồ hôi hột, cảm thấy gánh nặng không thôi.

Còn Yến Tử mặt dày vui vẻ đón nhận cười tươi như hoa nhìn đống sính lễ, thầm tính toán số sính lễ đó đủ để đại ca đại tẩu cùng chất tử sống sung sướng cả đời. Trượng phu tương lai của nàng là hoàng đế, số sính lễ đó là nàng đáng được nhận.

Vì sắp trở thành tân nương, nên việc ở xưởng Yến Tử đều phải tạm thời chỉ đạo Triệu Phạm Hoa giúp sức. Lưu Dĩ đã từng nói sau khi thành thân, nàng vẫn tiếp tục làm ở xưởng rèn trên thân phận chỉ đạo, người trực tiếp thực hiện là Triệu Phạm Hoa. Như vậy vừa giúp Triệu Phạm Hoa có việc làm, vừa bảo quản được bí mật rèn kiếm.

Chính vì lẽ đó mà Yến Tử trở thành kẻ vô công rồi nghề, ngày ngày đánh đàn rồi lại rủ nha hoàn đánh cờ. Hơn nữa nàng sắp trở thành Giám Quốc Vương Phi lập tức không có ai dám tiếp cận hay chơi cùng, thật sự buồn chán a!

Lúc này Tiểu Yến Tử đang từ tốn tập tành phong thái hoàng gia quý sờ tộc, ăn uống thực điềm đạm ôn nhu thì bên ngoài nghe tiếng Triệu Phạm Hoa đến.

Yến Tử bắt đầu học cách ra lệnh cho người khác, yêu cầu nha hoàn dọn dẹp đống mỹ thực kia. Cho mời Triệu Phạm Hoa vào.

Tiểu Yến Tử vừa thấy khuôn mặt ngưng trọng của Triệu Phạm Hoa liền biết ngay có biến:

"Đại ca, đã có chuyện gì!"

Triệu Phạm Hoa chậm rãi ngồi xuống bàn trà, với tay hớp một ngụm:

https://thuviensach.vn

"Mẫn Mẫn!....Tam thúc, Nhị thúc cùng Nhị thẩm đến tìm muội dự lễ thành thân!" Triệu Phạm Hoa không vui đáp.

“Nhị thúc, Tam thúc?" Yến Tử cau mày, trong mắt liền lóe lên hàn khí: "Không phải đám người đó đã tuyệt giao với chúng ta ba năm trước rồi sao. Ngay cả phụ mẫu đã khuất cũng từ bỏ, lúc này lại tìm đến đây làm gì???"

Tiểu Yến Tử nhớ lại đám người Triệu Hàn, Triệu Vân kia sau khi Triệu viên ngoại cùng phu nhân mất thì liền trở mặt không quen biết. Còn không ngừng đổ nợ lên đầu Triệu gia khiến cho Triệu Phạm Hoa cùng Yến Tử có ngày phải kéo đến mấy xe than mới có đủ cơm ăn qua bữa, trả được số nợ lẻ tẻ. Những kẻ vong ân phụ nghĩa đáng khinh như vậy, nàng thật sự hận còn không hết.

"Bọn họ tìm đến vì biết muội sắp trở thành vương phi!" Triệu Phạm Hoa bất đắc dĩ đáp. Lúc nãy gặp đám người kia thực muốn thẳng tay đuổi ra ngoài, nhưng lại nghĩ đến bọn họ chí ít cũng là huynh đệ ruột của phụ thân, không thể làm chuyện bất nghĩa như vậy đành mặt dày đến xin đại tướng quân cho họ lưu lại.

"Thì ra là thấy người sang vắt quàng làm họ, sao huynh không trực tiếp đuổi bọn họ đi!" Yến Tử giận dữ nói.

"Ta cũng muốn lắm, nhưng phụ thân đã dạy, làm người chớ nên bất tín bất nghĩa. Ta cũng là bất đắc dĩ!" Triệu Phạm Hoa thở dài nói.

Yến Tử nghiến răng kêu kèn kẹt. Đại ca của nàng quá hiền lành, năm đó nàng còn nhớ như in vì quá tức giận mà mắng chửi đám người đó phụ bạc, nàng đã nhận ngay một bạt tai từ nhị thẩm, còn bị bà ta quăng muối đuổi đánh ra khỏi phủ. Coi nàng không khác gì vận xui của Triệu gia. Mối hận đó không sao kể cho hết.

"Huynh không đuổi bọn họ đi, vậy muội sẽ tự đá bọn họ ra khỏi đây!"

https://thuviensach.vn

Yến Tử nói là làm, liền bật người dậy tính toán bỏ đi.

Đám nha hoàn thấy chủ nhân tức giận như vậy liền sốt ruột không thôi. Tiểu Phi là nha hoàn thân cận mới của nàng vội chạy lại can ngăn.

"Tiểu thư, ngài sắp thành thân không thể ra ngoài lúc này được. Không tốt đâu!"

"Đúng vậy đấy Mẫn Mẫn!" Triệu Phạm Hoa gấp giọng: "Muội làm vậy để làm gì chứ, cứ mặc kệ bọn họ đi!"

Tiểu Yến Tử trừng mắt, mày liễu nhíu chặt, oán hận đặt lên khuôn trang trắng nõn đã ửng đỏ vì tức giận nói:

"Mặc kệ để bọn họ khi dễ, leo lên đầu muội ngồi sao. Năm đó nhị thẩm đã tát thẳng vào mặt muội, nói muội là thứ bỏ đi, còn ép huynh bán muội vào thanh lâu trả nợ. Nhị thúc lúc đó đã đánh huynh đến đổ bệnh rồi đuổi ra khỏi phủ, họ hàng cái gì, huynh đệ cái gì mà ngay cả nửa văn tiền cho hai huynh muội nghèo đói chúng ta lúc đó cũng không cho, huynh còn có thể để họ bình bình an an ngồi đó cho muội quỳ lạy sao? Thứ lỗi đi, Triệu Mẫn này không đủ bao dung để tha thứ cho những kẻ lương tâm chó cắn đó!”

Giọng nói theo cung bậc, càng về sau càng lên cao của Tiểu Yến Tử vang vọng khắp cả Tây viện khiến cho chúng nhân trong ngoài không khỏi rùng mình.

Sa Hoả, Sa Thuỷ cùng đám ảnh vệ đứng ngoài không khỏi giật bắn. Họ theo chân Yến Tử đã được một thời gian, nàng ngoài mánh khoé và ranh mãnh, còn là người ôn nhu hiểu chuyện và vui vẻ, chưa từng cáu gắt với ai. Vậy mà lần này có thể giận dữ như vậy. Chỉ e trong lòng vì nỗi khổ cực năm đó mà sinh lòng hận thù.

Sa Thuỷ lấy tay đỡ trán: Ông trời ơi, con rước ổ kiến lửa về nhà rồi!!!

https://thuviensach.vn

Chúng nhân nhìn hai huynh muội kia tranh luận nảy lửa, đứng bên cạnh liền vã mồ hôi hột. Không phải thường ngày hai bọn họ đều rất nhỏ nhẹ, hết mực yêu thương quan tâm nhau sao. Lúc này lại mặt nặng mày nhẹ như vậy, thật khiến cho lòng người bất an a.

"Triệu Mẫn!" Triệu Phạm Hoa lớn tiếng quát: "Muội là đích nữ Triệu gia, lại sắp trở thành Giám Quốc Vương phi, sao lại có thể hồ đồ nói ra những lời như vậy!"

Tiểu Yến Tử hừ mũi quay mặt không đáp.

Triệu Phạm Hoa thấy tiểu muội hắn nhất quyết không thỏa hiệp, lại giận đến tím mặt như vậy cũng không vừa liền kéo tay Yến Tử nàng bắt đầu giáo huấn:

"Muội muốn để người ta nói muội đã không tam tỉ, chẳng nghe quá đỉnh lời sao (ý là không có cha mẹ dạy dỗ). Muội nên nhớ, mặc kệ kẻ khác bất nhân như thế nào, chúng ta cũng không được giống như bọn họ. Người của Triệu gia sống thì ngẩng cao đầu mà sống, chấp nhặt bọn họ há có được tai tiếng về sau mà thôi!!!"

Tiểu Yến Tử bị khuôn mặt giận dữ của Triệu Phạm Hoa áp chế, cũng coi như lui đi vài phần hổ báo, nhưng cứ nhớ đếm cảnh hắn vừa bệnh tật, vừa ôm lưng bầm tím đẩy xe than lúc đó nàng lại không kìm lòng được.

"Huynh không muốn mang tiếng xấu, vậy cứ để muội gánh hết là được!" Yến Tử hung hăng tính toán đẩy cửa đi.

"Được! Nếu muội làm vậy ta lập tức trở về Tây An, lễ thành thân của muội không có ai làm chủ cũng chẳng sao!!!"

Nói rồi Triệu Phạm Hoa không khách khí đẩy cửa mà đi.

https://thuviensach.vn

Nói Triệu Phạm Hoa ngu ngốc nhu nhược là không phải. Hắn sinh ra đã làm đích nam của một gia tộc lớn. Được giáo dục ôn nhu hiếu lễ từ nhỏ. Đối với bất cứ ai cũng ôn tồn nhỏ nhẹ, làm một chính nhân quân tử, không chấp nhặt tiểu nhân, càng dùng cả cuộc đời để bảo vệ thanh danh gia tộc họ Triệu, hành vi này của hắn. Yến Tử quen hắn ba năm có thể hiểu được.

Lần này nàng có lẽ chịu thua hắn. Nàng là vì nhớ lúc hắn cực khổ để kiếm miếng cơm cho nàng ăn qua ngày mới tức giận như vậy.

Yến Tử chau mày với tay lấy áo khoác mang vào hướng thẳng cửa mà đi.

Tiểu Phi nhanh chóng lấy ô cùng nha hoàn chạy với theo:

"Tiểu thư, bên ngoài tuyết rơi rồi, người chờ nô tỳ với!"

Yến Tử mặc kệ một đám người gồm cả nha hoàn cùng thị vệ theo sau. Nàng chỉ chầm chậm tản bộ trên con đường phủ tuyết.

Cành cây khô tiêu điều xác sơ, gió bấc về đêm gào thét vào mặt Yến Tử, tà áo nàng theo gió bay phần phật. Bóng lưng cô độc thê lương khiến cho ai nấy thoảng mình buồn rầu.

Phía sau, Sa Hoả tranh thủ lên kê Sa Thuỷ một cái khiến Sa Thuỷ ôm bụng mếu máo:"Ta thật sự không biết tiểu thư hận ba người kia như vậy!"

Sa Hoả không nói chỉ hừ lạnh một tiếng, hắn thoáng đảo mắt liền nhìn thấy trong màn sương đêm, bóng bạch kim đang từ xa tiến tới.

Yến Tử nghịch ngợm đạp trên tuyết thành hõm chân, cứ như vậy tạo thành một hàng dài. Đôi mắt tinh nghịch lấp lánh nước, trong đầu nàng bắt đầu nhớ về quá khứ.

https://thuviensach.vn

Lúc Tiểu Yến Tử biết nhận thức, nàng đã sống trong cô nhi viện. Một đứa trẻ cô độc không được yêu thương, còn thường xuyên bị bắt nạt.

Năm mười hai tuổi. Tử Du bị bỏ rơi được đưa đến cô nhi viện. Nàng cùng Tử Du liền trở thành bạn thân, cùng nhau yêu thương cùng nhau lớn lên.

Yến Tử tháo vác và tài giỏi, nàng có thể làm tất cả mọi việc để kiếm tiền. Đi thi tất cả các cuộc thi để mang phần thưởng về. Cuộc sống làm một tài nữ chỉ là mang đến danh tiếng cho trường, ngày ngày còng lưng kiếm tiền đóng học phí, ngay cả thời gian chăm sóc bản thân cũng không có.

Đến khi nàng xuyên về thời đại này, lại trở thành nữ tử túng bẫn, tuy rằng có một đại ca yêu thương nhưng phải làm tất cả mọi việc để kiếm cơm qua ngày. Ở thời đại này lại thiếu thốn đủ bề, từ lúc đó đến bây giờ, nàng đã trải qua không ít cực khổ.

Yến Tử là đứa trẻ thiếu thốn tình cảm, vì vậy mà đối với ai yêu thương nàng, nàng đều hết lòng vì người đó. Nhìn người đó bị khi dễ nàng lại không chịu được.

Tiểu Yến Tử qua kiếp này, gặp đám người nhị thúc mới biết người cổ đại và hiện đại chẳng khác gì nhau, kẻ không tiền không thế thì bất chấp cả người thân cũng bị chà đạp.

Nàng lúc nãy lớn gan cãi nhau với Triệu Phạm Hoa, cũng là không chịu được đám người đã từng khi dễ hắn và nàng được ngồi cao cao tại thượng mong hưởng phúc từ nàng.

Yến Tử nâng đôi tay đã có vài vết chai sạn lên. Chăm chú nhìn vào lòng bàn tay vô định kia hôm nay có mùi thơm từ hoa oải hương, lại được mấy ngày nay nha hoàn tận tình chăm sóc liền cảm thấy những ngày nàng quả thật sung sướng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử, vất vả rồi!

Yến Tử cảm thấy không một chút sức sống, mặc cho làn gió lạnh ngoài kia làm khuôn mặt nàng tím tái, mặc kệ cho màn tuyết kia rơi đầy tay nàng. Yến Tử chỉ im lặng bất động.

Trái tim trống rỗng.

Lòng ngực trống rỗng.

Cảm tưởng cuộc sống này đối với nàng không có chút ánh sáng. Chỉ là màn đêm tối tăm đến bi phẫn.

Bỗng nhiên một bàn tay to lớn quen thuộc nào đó phẩy đi làn nước lạnh do bông tuyết tan ra trên tay nàng. Thuận thế úp bàn tay nàng vào bàn tay đó xoa xoa.

Trái tim đang lạnh giá của Yến Tử bỗng nhiên như vừa xuất hiện một đốm lửa. Nàng từ từ ngẩng đầu, đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú thập phần nghiêm túc của Lưu Dĩ. Bàn tay ấm áp của hắn đang siết lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng.

"Giữa đêm không lo nghỉ ngơi, ra đây làm gì?"

Giọng nói trầm thấp như vừa quở trách vừa quan tâm làm ngọn lửa trong tim Yến Tử thêm phần bập bùng. Nàng dùng đôi mắt tròn nghịch ngợm nhìn Lưu Dĩ, đôi mắt Lưu Dĩ đã thẫm mệt hẳn lên tia đỏ, gò má bắt đầu sâu hơn mấy ngày trước.

Yến Tử thấy lòng thoáng lạnh, môi sen nhẹ cất tiếng:

"Quốc Công! Người gầy đi rồi!"

Lưu Dĩ đưa mắt nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Yến Tử. Đôi mắt to tròn dâng nước của nàng hôm nay thật dũng cảm dám nhìn thẳng vào mắt

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ. Hắn thầm đoán hôm nay nàng có chuyện không vui.

Lưu Dĩ không hỏi, cũng không làm gì nhiều, chỉ tập trung tất cả ấm áp vào đôi bàn tay lạnh cóng của nàng mà sưởi ấm nó lên.

Đôi bàn tay Lưu Dĩ như dòng nhiệt điện, thành công khiến đốm lửa trong tim Yến Tử bùng cháy, làm trái tim lạnh lẽo của nàng tan chảy, hình bóng của hắn lấp đầy trong tâm trí nàng.

Yến Tử chăm chú nhìn Lưu Dĩ đang sưởi ấm tay cho nàng, một nhánh cây khô héo từ từ rơi xuống đầu Lưu Dĩ.

Khuôn mặt tuấn tú lại vương nhành cây như mèo con rúc khỏi đống rơm, trông khuôn mặt đáng yêu đó thật sự khiến Yến Tử nhịn không được liền phá lên cười.

Lưu Dĩ dương mắt nhìn Yến Tử. Đôi mắt thanh u thoáng qua tinh kinh ngạc. Có chuyện gì khiến nàng cười lớn như vậy.

Tiểu Yến Tử thực lớn mật, dám trước mặt Lưu Dĩ cười thô lố như vậy, cười đến chảy nước mắt. Dần dần nụ cười bị bẻ cong xuống, khuôn mặt tươi cười tràn ngập dòng lệ mặn chát.

Nàng đang khóc.

Yến Tử thu tay ôm lấy khuôn mặt, quay đầu đi, không để cho Lưu Dĩ nhìn thấy.

Thật là mất mặt, sao nàng lại khóc trước mặt Lưu Dĩ cơ chứ.

Lưu Dĩ lặng im nhìn Yến Tử, lòng hắn nhói lên một cái, hắn vươn tay xoay người nàng qua, nâng cằm nàng lên, cúi đầu ngậm lấy cánh môi sen đẫm lệ kia.

https://thuviensach.vn

Lệ vương tràn khóe mi chầm chậm chảy xuống nơi hai cánh môi đang giao nhau, màn đêm lạnh lẽo dường như đang có một ngọn lửa ấm áp bùng lên. Làn tóc đen mượt của Lưu Dĩ phủ xuống khuôn mặt trắng nõn của Yến Tử.

Đêm thâu quấn quýt người đâu tá.

Tim người trật nhịp oán thu thanh.

Yến Tử quá mất ngờ đến độ đơ mặt, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể cảm nhận được môi nàng đang được đôi môi mềm mại ấm áp dán chặt vào.

Nha hoàn cùng thị vệ xung quanh giật mình đỏ mặt, vội quay mặt đi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tự biến mình thành cục đá ven đường.

Duy chỉ có Tiểu Phi len lén nhìn đôi nam nữ bên kia, thầm nghĩ lời đồn quả không sai. Quốc Công thiên tuế rất coi trọng vị tiểu thư này. Dù bận rộn đến không có thời gian nghỉ ngơi vẫn tranh thủ đến thăm nàng, còn có thể giữa chốn đông người thể hiện tình cảm với nàng. Chỉ hận không thể cho nàng hết tất cả sủng nịnh trên thế gian. Tiểu Phi liền biết nàng chọn đúng chủ nhân rồi.

Lưu Dĩ dữ nguyên tư thế như vậy được một khắc, cảm nhận được người kia đã ngừng khóc mới từ từ thả môi Yến Tử ra, trượt đến khoé mắt nàng hút lấy dòng nước mắt mặn chát kia mới chịu rời khỏi khuôn mặt cứng đờ đỏ ửng của nàng.

"Tên tục của nàng là gì?"

Tiểu Yến Tử như kẻ đi trong mộng, không quen với một loạt hành động dịu dàng kia của Lưu Dĩ, nàng chỉ cảm thấy hơi thở của hắn còn vương trên mặt nàng. Cũng không kịp thắc mắc tại sao Lưu Dĩ lại quan đến tên tục của nàng. Yến Tử chỉ mơ hồ đáp:

https://thuviensach.vn

"Tiểu...Tiểu Yến Tử!"

Khoan khoan, tên tục của nàng ở kiếp này là Mẫn Mẫn cơ mà, tại sao nàng là nói tên thật của kiếp trước cơ chứ.

Lưu Dĩ không nhìn thấy biểu cảm rối như tơ vò của Yến Tử chỉ lặng lẽ vuốt má nàng nói:

"Tiểu Yến Tử, chúc ngủ ngon!"

Nói rồi phân phó cho đám nha hoàn cùng thị vệ bồi nàng về phòng nghỉ ngơi, còn hắn cũng một mạch hướng ngự thư phòng làm việc.

Yến Tử ngây dại nhìn bóng bạch kim đi khuất, nghe thấy hắn gọi tên thật của nàng. Cái cảm giác đó thực muốn dọa người.

Yến Tử thấy da đầu tê rần, tim đập không ngừng nghỉ. Nàng run rẩy ngồi thụp xuống ôm đầu mếu máo.

Trời đất quỷ thần ơi. Quốc Công làm con rung động đến phát điên rồi!!!

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lễ Thành Thân Thế Kỷ

Ngày hai mươi tháng chạp đã đến. Ngày này mọi năm chúng bách tính đại Sở cũng chỉ đơn giản vui vẻ sắm tết, chầm chậm đến ngược ngày đón mừng năm mới. Chỉ là ngày này năm nay khác với mọi năm. Đối với bách tính đại sở nói chung và muôn dân kinh thành hoa lệ nói riêng đã ngóng đợi ngày này đến từng giây, từng khắc bởi ngày này chính là ngày thành thân của Giám Quốc Công đại Sở; Người dọn tàn tích của tiên đế, oai nghiêm ngồi lên ngai vàng cao cao tại thượng, khiến cho muôn dân kính phục quỳ rạp dưới chân đã gần hai mươi tư tuổi mới chịu thành thân.

Mọi thông tin về giám quốc vương phi tương lai đều là những thông tin nóng hổi nhất đáng được săn đón. Nghe đâu giám quốc vương phi không còn phụ mẫu, đại tướng quân Hoắc Tâm cùng Hoắc phu nhân lại có giao tình không nhỏ với giám quốc vương phi nên nhận nàng làm nghĩa tử. Đứng ra làm chủ hôn cho nàng, để nàng lưu lại tướng phủ như đứa con thứ tư của ngài.

Chính vì vậy mà từ sáng sớm. Ngoài cổng tướng phủ đã kết đèn treo hoa rất lộng lẫy, so ra còn hơn cả lễ thành thân của bộ hộ thị lang Hoắc Thiện dạo trước đủ cho thấy đại tướng quân coi trọng vị vương phi này như thế nào.

Vì đây là lễ thành thân của hoàng thất, nên dĩ nhiên không được tổ chức bình thường như những lễ thành thân khác.

https://thuviensach.vn

Lễ sẽ được diễn ra trong đại điện hoàng cung, ban đầu đoàn rước dâu sẽ đến tướng phủ đón tân nương, sau đó đi một vòng kinh thành tiến thẳng vào hoàng cung làm lễ lập Giám Quốc vương phi tương đương với vị trái Hoàng Hậu đại Sở.

Chúng bách tính khi đó có thể đứng thành hàng trên con đường đi vào cung để chào đón đoàn rước dâu. Có thể năm khi mười hoạ may mắn sẽ có thể nhìn thấy dung nhan của Quốc Công cùng Giám Quốc vương phi đương triều.

Đó chỉ là nếu như hoặc giả sử trong vọng tưởng. Ai cũng biết rằng người của hoàng thất làm việc rất chặt chẽ, có quy củ. Người của Quốc Công đâu dễ cho kẻ nào nhìn trộm được nàng.

Mặc kệ cho việc có thể nhìn thấy thiên tuế hay không, chúng bách tính từ sáng sớm đã lấp đầy mọi ngả đường kinh thành đủ cho thấy tấm lòng kính ngưỡng của chúng bách tính đối với Quốc Công đã đồng thời san sẻ cho vị vương phi bí ẩn kia.

Giờ Dần hai khắc. Tại sương phòng phía Tây viện phủ đại tướng quân.

Trong Tây viện nồng đượm trầm hương, cung nhân hoàng cung được điều động phái tới tân trang hầu hạ cho Tiểu Yến Tử đi đi lại lại, tay chân bận rộn cực kì tấp nập ồn ã a.

Trong sương phòng. Yến Tử đang được một cung nhân trang điểm. Một nữ tỳ cẩn thận búi tóc cho nàng. Xung quanh phòng là các vị ma ma cùng nha hoàn tất bật soạn sửa xính lễ, chăm chú chỉnh trang xiêm y đỏ rực lộng lẫy treo trên giá. Bên cạnh Yến Tử là đại tiểu thư Hoắc Kỳ Thư trầm trồ tán dương:

"Mẫn tỷ, hôm nay tỷ thực xinh đẹp mỹ miều a!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử ngắm mình trong gương đồng cũng thoáng ngạc nhiên, thì ra nàng hợp với phong cách trang điểm cổ đại như vậy, cũng không tệ a.

"Tiểu thư!!!" Tiểu Phi từ ngoài cửa chạy ào vào như một cơn gió hớt hải kinh hô: "Đoàn rước dâu đã chuẩn bị khởi hành rồi!"

Nghe Tiểu Phi nói vậy, chúng nhân ngồi trong phòng khẩn trương gần chết, lập tức vây lấy Yến Tử trực tiếp giúp nàng mang xiêm y vào. Ngay cả Hoắc Kỳ Thư cũng mất bình tĩnh, nhanh nhanh chóng chóng tỉ mỉ cài trâm lên đầu Yến Tử.

Còn bạn Yến Tử nhà ta, nhân vật chính ngày hôm nay cũng thực là bình tĩnh điềm đạm, an yên phó mặc cho đám người xung quanh xoay nàng như chong chóng. Chỉ nhẹ nhàng khoác xiêm y rực rỡ trang trọng kia lên người.

Nhìn thì thấy ngay vị tiểu thư này cũng thực điềm tĩnh, coi như cũng có phong thái quý tộc a.

Nhưng thực ra trong đầu nàng đang có một cơn bão lớn....

Hỏng rồi, đại sự hỏng bét rồi. Làm sao đây, sao ta lại đi đến bước đường này luôn chứ. Ta sắp trở thành vương phi, chức danh ngang cơ Hoàng Hậu. Là Hoàng Hậu đấy, không đùa đâu. Mà làm Hoàng Hậu thì thôi đi, đằng này tướng công ta còn là Quốc Công Lưu Dĩ, là Lưu Dĩ đấy. Hảo soái lắm, tài giỏi lắm, nhiều tiền lắm mà cũng tàn nhẫn bá đạo lắm, đời này ta ngàn vạn lần ta không ngờ đến sẽ lấy một đại gia của Đại Sở tài mạo song toàn, là trùm cuối của mấy bộ tiểu thuyết như vậy đâu. Ta đã mất bảy ngày để làm quen với chuyện này cơ mà tại sao bây giờ vẫn như vừa rớt từ trên trời xuống vầy nè. A, quá kinh khủng rồi, quá sức tưởng tượng rồi.

Tiểu Yến Tử khóc không ra nước mắt, vẫn không thể tin nàng sắp trở thành phu thê cùng Lưu Dĩ, bề ngoài nàng thực hợp tác với cung nhân, xong xuôi khoản mặc y phục hoàng phi rườm rà kia.

https://thuviensach.vn

Bộ xiêm y dài đến gần trượng đỏ rực, trên thân thêu một chú phượng hoàng đỏ dài đến tà áo, thắt lưng thuận thế thắt ngang eo Yến Tử gắn vào một miếng ngọc bội.

Cung nhân cẩn thận mở hộp gỗ tinh xảo được cất giữ bên trong tủ đồ ra. Nhẹ nhàng trình lên Yến Tử một chiếc mũ phượng vàng óng lấp lánh đến chói mắt.

Yến Tử nhìn thấy mũ phượng quý báu kia liền kinh hãi mở tròn mắt, tính toán cái mũ phượng đó cũng đến mấy cây vàng.

Nàng thầm thấy nhẹ lòng mỉm cười.

Ông trời thì ra không bị mù, ta có cơ hội đổi đời làm vương phi phú quý vàng bạc đầy túi rồi.

Cung nhân mặc kệ Yến Tử đang mê mẩn nhìn mũ phượng đến chảy nước miếng, chỉ cẩn thận đội mũ phượng lên đầu nàng. Tỉ mỉ chỉnh y lại nàng từ đầu đến chân không xót chỗ nào.

Chúng nhân nhìn Yến Tử cao ngạo đội mũ phượng, mày liễu phiêu phất, mắt tròn sáng như soi tỏ vạn vật. Một thân trường y rực rỡ lộng lẫy, thân thể khi không bỗng phát ra tiết khí cao quý khiến chúng nhân tự động cúi đầu thấp hơn một chút không lý do.

"Đoàn rước dâu đến rồi!!!"

Bên ngoài giọng nói lanh lảnh của Sa Thuỷ vang lên, thành công thức tỉnh chúng nhân đang sững người ngắm nhìn Yến Tử.

Tiểu Phi nhanh chân lấy khăn đỏ phủ lên đầu Yến Tử rồi nắm lấy tay nàng từ tốn dẫn nàng ra cửa phủ.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài phủ, Hoắc đại tướng quân cùng Hoắc phu nhân và Hoắc Thiện sớm đã đứng chờ từ lâu.

Hoắc đại tướng quân đối với vị tiểu thư họ Triệu này mà nói có vài phần tâm phục, có thể qua mặt được lão giả một nam nhân đã khó khăn như thế nào, lại hết năm lần bảy lượt ăn chặn tiền huynh đệ binh lính khiến họ náo loạn mấy trận mà lão lại không có nổi một lá gan quở mắng bởi bàn tay tạo ra vũ khí không ai bằng kia, lại nói nắm giữ được trái tim lạnh giá của Quốc Công, có thể không phục nàng được sao? Mấy hôm trước kịp nhận nàng làm nghĩa tử cũng là chủ ý của nàng. Nàng muốn phu thê Hoắc Tâm thay mặt phụ mẫu đã quy tiên chứng giám lễ thành thân đó. Hoắc Tâm đại tướng cùng phu nhân cũng là bị vị Triệu tiểu thư kia dùng lời nói mị hoặc, khiến họ một lòng muốn nhận nàng làm nghĩa tử, còn thật sự coi nàng như con gái trong nhà chuẩn bị gả đi. Trong lòng cũng sinh ra chút tiếc nuối.

"Phụ thân! Nhị ca đâu?"

Hoắc Kỳ Thư thấy thiếu nhân vật quan trọng như Hoắc Sinh liền nghi hoặc.

Tiểu Yến Tử nghe nhắc đến Hoắc Sinh liền đổi sắc. Mấy ngày trước là hắn đã tự mình đến trước mặt nàng thổ lộ tâm tình. Sau khi bị nàng từ chối liền biến mất không thấy tăm tích, cũng chưa thấy xuất hiện trước nàng dù chỉ nửa khắc. Liệu có phải, nàng đã vô tình làm tổn thương đại mỹ nam hay không đây!!!

"Lão nhị nói hôm nay mở cổng thành đón bách tính nên nhiều việc, cổng thành không đủ nhân lực nên điều đệ ấy ra đó phụ giúp!" Hoắc Thiện cũng coi như nắm bắt được chút tâm tư của đệ đệ hắn, bất lực nhìn qua Yến Tử đã bị khăn đỏ phủ kín mặt không nhìn ra biểu cảm đáp.

"Mặc kệ nó đi!" Hoắc Tâm đại tướng nhẹ hướng Yến Tử nói: "Mẫn, Quốc Công đang đợi con!"

https://thuviensach.vn

Nói rồi cũng không để ai kịp phản ứng, đám người Hoắc phu nhân cười tươi như hoa nhanh chóng đỡ nàng ra cổng phủ.

Trước cổng phủ đại tướng quân, Lưu Dĩ khoác trường bào đỏ rực thêu rồng lửa oai phong đứng trước cổng. Bóng dáng cao lớn đổ dài trên đất lạnh. Đôi mắt thanh u hôm nay ánh lên tia sáng lấp lánh vạn trường. Làn tóc đen mượt nhẹ bay, tấm thân cao lớn phát ra khí thế cường đại bao phủ chúng nhân.

Lưu Dĩ vừa nhìn thấy Yến Tử khoắc xiêm y đỏ rực lộng lẫy, đầu phủ khăn đỏ được nha hoàn cùng Hoắc phu nhân đỡ nhẹ nhàng xải bước đến trước mặt hắn liền đưa tay ra cầm lấy tay nàng, tránh nàng vì đầu đội khăn không nhìn thấy đường mà bị ngã.

Yến Tử tay vừa chạm vào bàn tay săn chắc to lớn ấm áp của Lưu Dĩ liền như bị giật điện, vội vàng thụt tay như động vào chảo nóng. Mặc dù nàng không nhìn thấy Lưu Dĩ, nhưng nàng có thể biết được bàn tay nàng vừa chạm vào chắc chắn là của hắn.

Hai má Yến Tử bắt đầu nóng bừng lên, nàng lúc này thật tình cám ơn vị thánh nhân nào đã sáng tạo ra khăn che đầu cho tân nương để khuôn mặt xấu hổ của nàng không bị nhìn thấy.

Lưu Dĩ thấy biểu hiện kỳ lạ của Yến Tử, khuôn mặt nghiêm túc có chút không vui nghiêng mình nghi hoặc:

“Nàng làm sao?”

Tiểu Yến Tử cắn môi không đáp, chỉ lưỡng lự đứng trước kiệu hoa cúi mặt, bàn tay thấm đẫm mồ hôi lạnh túm lấy vạt xiêm y lộng lẫy kia.

Lưu Dĩ dường như hiểu được biểu hiện lo lắng của nàng. Hắn lần nữa vươn tay ra nắm lấy bàn tay lúc nào cũng lạnh lẽo của nàng nói:

https://thuviensach.vn

“Đừng lo, tất cả đã có ta làm chủ!”

Lời nói nghiêm cẩn lại dịu dàng từ tốn làm Yến Tử như cây cổ thụ bị đốn hạ, để mặc cho Lưu Dĩ nâng eo nàng, cẩn thận đỡ nàng lên kiệu rồi ngơ mặt như tượng, ngoan ngoãn ngồi trong kiệu.

Chúng nhân xung quanh trực tiếp chứng kiến một màn ‘chàng có tình, thiếp có ý’ kia thì vừa thẹn, vừa ngưỡng mộ, lại có chút không quen mắt. Thầm không ngờ tới. Quốc Công cũng có bộ mặt vừa lạnh lùng vừa dịu dàng như vậy.

Lưu Dĩ đưa Yến Tử lên kiệu hoa xong liền lên kiệu phía trước dành cho hắn được trang hoàng lộng lẫy không kém kiệu hoa tân nương ngồi vào. Cẩn thận phân phó đoàn rước dâu xuất phát.

Sa Thuỷ, Sa Hoả hôm nay được diện y phục mới sáng bóng ngồi trên lưng ngựa theo sát kiệu hoa tân nương. Khuôn mặt Sa Thuỷ thực vui vẻ hào hứng, mặt hắn rạng rỡ đến mức ai nhìn vào lại tưởng hắn mới là tân lang.

Đoàn rước dâu đi thẳng con đường đầy những bách tính tứ phương đang quỳ rạp trên đất thi lễ với Quốc Công cùng vương phi đại sở.

Đoàn xe cứ thế tiến thẳng vào hoàng cung đến đại điện.

Liền sau đó là một màn lễ lược cứ thế được tiến hành một cách nghiêm túc trang trọng. Từng bước thực hiện nghi lễ. Cung nhân đều trực tiếp đỡ Yến Tử làm lễ. Nàng thực giống một con búp bê bị người khác điều khiển, là ngày trọng đại của bản thân, vậy mà mọi nghi thức đều phải nhờ người khác giúp nàng thực hiện, ngay cả mặt Lưu Dĩ nàng còn không thể nhìn thấy. Chỉ có thể qua vài công đoạn làm lễ, Lưu Dĩ trực tiếp nắm tay nàng thực hiện. Thật là khiến Yến Tử ức chế mà.

Trải qua một canh giờ vất vả hoàn thành trên dưới hơn chục cái lễ. Cuối cùng Yến Tử chính thức trở thành Giám Quốc Vương Phi đại Sở, cùng Lưu

https://thuviensach.vn

Dĩ cao cao tại thượng đứng trên chính điện cho thiên hạ quỳ dưới chân mà thi lễ.

Yến Tử chỉ mơ hồ biết được nàng đã lên đến một tầm cao mới, được người người quỳ dưới chân, liền sau đó chỉ biết thuận theo cung nhân mà làm lễ rồi được đưa về phòng tân hôn ở cung Kiến Giáp. Còn Lưu Dĩ ở lại đại điện tiếp quan viên đại thần cùng sứ giả tới chúc phúc.

Tiểu Yến Tử về đến phòng, mệt mỏi ngồi xuống giường lớn được trải đệm lông trắng tinh ấm áp, nàng lúc này thật muốn trực tiếp tháo phăng bộ đồ rườm rà trên người cùng mũ phượng nặng nề khiến cổ nàng thật sự muốn gãy tới nơi kia, nhưng nào để cho Yến Tử động thủ, Tiểu Phi liền ngăn nàng tới tay:

“Vương Phi à, chỉ có Quốc Công mới được gỡ khăn choàng ra, người chịu khó đợi ngài về nha!”

“Khi nào Quốc Công mới về?” Tiểu Yến Tử bắt đầu khó chịu hỏi.

Tiểu Phi cười gian nói: “Bây giờ chỉ mới chạng vạng, nô tỳ nghĩ Quốc Công sẽ về muộn một tý, chờ giờ lành cùng người....động phòng!!” Nói xong Tiểu Phi thẹn mặt cúi mình cười đến đỏ mặt.

Yến Tử nghe Tiểu Phi nói xong liền cảm thấy đầu óc xâm xoàng.

Động phòng! Với Lưu Dĩ sao? Đương...đương nhiên điều này nàng biết, đã thành thân thì chuyện đó là đương nhiên. Một nữ tử hiện đại mang tâm hồn phóng đãng như nàng đã từng xem qua bao nhiêu bộ phim nóng, lại đã từng đọc bao nhiêu cuốn ‘Xuân cung đồ’, có thể ngại ngùng những chuyện đó sao. Mà thực ra cũng có chút....Không phải có chút là nhiều chút, thực sự mà nói xem phim đọc truyện là một chuyện, trải nghiệm thực tế mới là chuyện nghiêm trọng đây này. Mà có khi nào Quốc Công bị bệnh khiến phích, chỉ cưới nàng về làm cảnh mà không đụng vào ta không? Có khả năng, Quốc Công có khi là bị Thái Hậu ép cưới quá nên mới bất quá lấy

https://thuviensach.vn

nàng về, sẽ không có chuyện ngài tình nguyện lăn trên giường với nàng đâu. Nàng phải bình tĩnh, thực bình tĩnh.

Cứ như vậy, bạn Tiểu Yến Tử đã tự thôi miên bản thân bằng độc thoại loạn ngôn trong đầu kia.

Bên ngoài trời đã thẩm tối, cung nhân cùng Yến Tử đứng yên như tượng chờ đợi Lưu Dĩ đã được hơn canh giờ.

Đầu Yến Tử ngoẹo một bên rã rời: "Tiểu Phi!" Yến Tử yếu ớt gọi một tiếng.

Tiểu Phi lanh lẹ chạy tới thưa: "Vương Phi có gì phân phó!"

Tiểu Yến Tử vẫn bị vải đỏ trùm đầu kia làm vướng mặt khó khăn nói: "Ta buồn quá....có thể tìm cách cho ta...giải quyết tí không!"

Tiểu Phi nhìn bộ dạng khó chịu của Yến Tử, liền nhanh chóng phân phó cho cung nhân mang 'đồ' vào cho nàng xả. Cũng nhờ có Tiểu Phi lanh lẹ hiểu chuyện, nên Yến Tử mới có thể bình ổn được tâm thế nhanh chóng như vậy.

Nhưng yến Tử vừa 'xả' xong, bên ngoài liền có biến.

Tiểu Yến Tử ngồi trong phòng tân hôn liền nghe thấy bên ngoài tiếng bước chân vội vàng, tiếng người la hét lớn giọng kêu gào. Cung nhân cùng Tiểu Phi ở bên trong phòng cũng không dấu nổi tò mò liền đẩy cửa ra lớn tiếng:

"Kẻ nào dám kinh động đến vương phi!"

Lời nói của Tiểu Phi vừa kết thúc, lập tức một bóng đen lướt ngang, phiêu dật hệt như một bóng ma. Bóng đen lướt qua như mang theo bùa phép, cung nhân lập tức ngã gục xuống đất bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nghe giọng Tiểu Phi im bặt liền mở phắt khăn choàng ra.

Đập vào mắt nàng là một nữ tử trẻ tuổi lạ mặt y phục đen, đôi mắt liễu dài sâu mà độc kia chằm chằm nhìn vào nàng. Nữ tử cùng hai hắc y phía sau bước đến trước mặt nàng dương kiếm nói:

“Hừ, một kẻ tầm thường như ngươi cũng đòi làm Giám Quốc Vương phi sao, không xứng!” Nữ tử hắc y dương kiếm lên cao, mắt lạnh hét lớn: “Chết đi!!!”

Tiểu Yến Tử trừng mắt nhìn lưỡi kiếm sáng bóng kia, lại tính đến không biết lần này là lần thứ n nào nàng bị tập kích đòi giết đây, quả nhiên ở cổ đại mạng người chỉ là lá cây mà. Ngay cả ở phòng tân hôn trong cung điện nguy nga này cũng có thể bị tập kích, đúng là tìm mọi cách ngăn nàng thành đại gia nhiều tiền sống sung sướng nửa đời còn lại trên vàng đây mà. Dễ thế sao?

Đại điện gần ngự hoa viên lúc này đang là nơi tổ chức yến tiệc thượng đãi các vị khách đến chúc phúc cho lễ thành thân long trọng linh đình của Quốc Công.

Lưu Dĩ một thân trường bào đỏ rực ngồi cao cao tại thượng trên long sàn, bàn tiệc của hắn bày đầy mỹ thực cùng mỹ tửu hảo hạng. Xung quanh quan viên đại thần không bỏ qua cơ hội chuốc rượu, liên tục thay nhau nốc rượu vào người Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ căn bản từ khi lên ngôi đã luyện được tửu lượng ngàn chén. Chỉ là qua hai canh giờ tiếp đã mấy tầng rượu, hai má đã bắt đầu ửng đỏ, nhưng có lẽ vì là ngày vui, hắn đã để cho bản thân mình buông thả một lần, vì vậy mà không từ chối ly rượu mừng của đám người kia.

https://thuviensach.vn

Trong lúc yến tiệc đang rộn ràng thì bỗng nhiên một ám tiễn hướng Lưu Dĩ bay tới. Lưu Dĩ mặc dù hơi ngà ngà nhưng vẫn rất minh mẫn, thân thủ lúc này lại nhanh hơn khi thường gấp bội nên nhanh chóng tránh được ám tiễn đang hướng tay hắn bay tới.

Lập tức bên ngoài thị vệ hô lớn: "Có thích khách!"

Đám người xung quanh chủ yếu là quan viên nghe thấy thích khách cùng một đám hắc y nhân xông vào liền xanh mặt náo loạn chạy vào một chỗ ẩn nấp, để mặc cho thị vệ cùng binh lính ngoài kia trấn áp.

Hạ thừa tướng cùng một số quan viên nhanh nhẹn đến hỏi han tình hình Lưu Dĩ. Lam Thất cùng cấm vệ quân nhanh chóng tạo thành hàng phòng ngự vững chắc bảo vệ Lưu Dĩ phía sau lưng.

Lưu Dĩ hướng mắt nhìn đám hắc y bên kia, mày lưỡi mác khẽ nhíu, dường như vừa nhận ra điều gì đó. Lập tức, chỉ trong chớp mắt, mắt lạnh của hắn trợn trừng, gấp giọng:

"Cung Kiến Giáp!!!"

Lưu Dĩ nhanh như nhạn điểm mũi chân thi triển khinh công hướng cung Kiến Giáp mà đi, mặc kệ một đám hắc y nhân đang lộn xộn chọc thủng hàng phòng ngự vì Lưu Dĩ đột phá vòng vây không màng an nguy của mình kia.

Phía đằng sau hắc y vẫn tiếp tục đuổi theo Lưu Dĩ, Lam Thất cùng cấm vệ quân vừa thi triển khinh công vừa bày ra công phu trên không hư hư thực thực cùng hắc y múa kiếm. Chỉ là giữa màn đêm lạnh kia, hắc y nhân quả thực nắm rõ hoàng cung trong lòng bàn tay, nhanh nhẹn bủa vây tứ phía chặn đứng bước chân của Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ rút đao từ một cấm vệ quân trực tiếp giao đấu với hắc y nhân, trong khuôn mặt nghiêm túc ánh lên sát khí thâm trầm, mỗi đòn hắn tung ra

https://thuviensach.vn

là một đòn chí mạng khiến cho bất kì hắc y nhân nào có vọng tưởng ngáng chân hắn đều hoảng sợ lùi ba bước.

Lưu Dĩ thuận thế hướng cung Kiến Giáp xé gió lao đi, chẳng mấy chốc mà đến. Vừa đến nơi đã thấy một đám cung nhân cùng công công nằm rải rác như ngả rạ trên nền đất. Bước chân Lưu Dĩ thoáng mất bình tĩnh vội vàng đạp gió phi thẳng vào phòng tân hôn.

Đập vào mắt hắn là căn phòng có một đám nha hoàn nằm thẳng tắp trên sàn, đáng lẽ ra lúc này tân nương đang an yên ngồi trên giường nhưng trên giường chỉ có mảnh vải khăn choàng đỏ cùng mũ phượng nằm chỏng chơ, lạc lõng.

Lưu Dĩ cầm mảnh vải trùm đầu lên tay, lòng hắn lạnh đi. Mắt phượng phát ra sát khí, lông mày nhíu chặt, khuôn mặt lạnh lẽo tang tóc hệt như quỷ Diêm La hét lớn:

“Tiểu Yến Tử!!!!!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Một Khắc Đêm Xuân, Ngàn Vàn Khó Đối

Tiếng gọi trầm lạnh vang vọng khắp cung Kiến Giáp rộng lớn, khiến cho bất kì ai nghe thấy đều rùng mình hoảng sợ.

Từ phía sau cổng phụ, một bóng đỏ rực tân nương bị tiếng gọi kia làm giật mình, lập tức thi triển hết công phu điền kinh xách một bên tay một hắc y nhân chạy vào tẩm cung lớn giọng:

"Có thần thiếp!"

Tiểu Yến Tử tông cửa xông thẳng vào phòng tân hôn, cảm tưởng như lúc nàng còn ở học viện điểm danh trễ, vắt giò lên cổ mà chạy.

Lưu Dĩ nhìn thấy Tiểu Yến Tử hớt hải chạy vào, lập tức hai mắt rực sáng sáp tới trước mặt nàng quét mắt một lượt, thấy nàng cả thân thể đều vẹn toàn không xây xước chỗ nào, chỉ có làn tóc tuỳ ý xoã dài hơi lộn xộn, Lưu Dĩ mới an tâm thở hắt ra một hơi.

Đúng là con người này ngay trong đêm tân hôn cũng có thể hù chết hắn. Phải giáo huấn lại mới được.

Lưu Dĩ lướt mắt đến tay nàng, thấy nàng đang túm cổ một hắc y nhân mặt mũi bầm tím, bị đánh đến độ gãy vài cái răng cửa đang như cái xác khô, đứng không ra đứng nằm không ra nằm kia tám phần là vừa bị Yến Tử

https://thuviensach.vn

đánh một trận bầm dập. Lông mày Lưu Dĩ lập tức nhíu lại, hàn quang phát ra lạnh ngắt.

Sa Hoả, Sa Thuỷ vừa chạy đến nơi, trên tay cũng đam tóm vài tên hắc y, nhìn từ xa thấy bóng dáng cùng khí thế cường đại của Lưu Dĩ lập tức giật bắn. Lại nhìn trên tay tân nương đang túm cổ áo một tên hắc y đang gần té xỉu liền thức thời chạy tới tóm lấy tên hắc y đang bị hàn khí của Lưu Dĩ làm đóng băng kia thoát ra khỏi bàn tay Yến Tử.

Cái vị Quốc Công kia rất thích ăn dấm chua, đặc biệt không thích người của hắn tuỳ ý chạm vào bất kì ai dù chỉ là vạt áo vì bệnh ưa sạch sẽ của hắn.

Sa Thuỷ cùng Sa Hoá đá đám hắc y qua một bên giao cho ảnh vệ rồi quỳ xuống thi lễ.

"Chúng thần cứu giá chậm trễ, đã để tên cầm đầu bỏ chạy, phải nhọc vương phi theo trợ giúp, thật lấy làm hổ thẹn. Mong Quốc Công trách phạt!"

Lưu Dĩ nghe vậy liền trừng mắt nhìn Yến Tử đang không biết làm gì cho đúng kia, đôi mắt giận dữ sâu lạnh trầm giọng:

"Giữa đêm tân hôn, tân nương lại chạy theo truy sát thích khách. Còn ra thể thống gì!!!"

Tiểu Yến Tử bị lửa giận của Lưu Dĩ bắn chíu chíu vào mặt, lập tức mặt xanh như tàu lá chuối, biết lần này nàng xong đời rồi liền quỳ sụp xuống đất kinh hô, hai vai còn không ngừng run rẩy:

"Bẩm Quốc Công, thần thiếp cũng là lo Hoả huynh cùng Thuỷ huynh không kịp trở tay lại làm loạn hoàng cung. Thần thiếp đây là chỉ muốn góp chút sức mọn...."

https://thuviensach.vn

Không để cho Yến Tử trình bày xong. Lưu Dĩ trực tiếp túm cổ áo nàng xách ngược lên như thỏ con theo thói quen rồi phất tay ra hiệu cho chúng nhân lùi đi.

Sa Hoả, Sa Thuỷ hơn hết biết đây là giờ phút phu thê nhà này dạy bảo nhau, liền nhanh nhanh chóng chóng thu dọn đám cung nhân đang nằm ngay đơ trên đất rồi lanh lẹ cáo lui để lại Yến Tử như thỏ con bị mắc cành cây, bất lực cào cấu.

Đợi cho đám người kia đi hết, còn không quên cẩn thận đóng cửa, Yến Tử mới bắt đầu trưng ra bộ mặt xu nịnh thỏ thẻ:

"Quốc Công! Bộ đồ này coi vẻ rất đắt đó, ngài trước hết cho thần thiếp xuống rồi từ từ bàn bạc!"

Lưu Dĩ dán chặt đôi mắt vẫn còn lưu lại vẻ giận dữ u uất kia nhìn Yến Tử, khuôn mặt nghiêm túc nhẹ mấp máy:

"Nàng là ai?"

Tiểu Yến Tử nghe câu hỏi chả liên quan kia liền ngu mặt.

Nàng là ai hắn còn không rõ sao?

"Thiếp...là Triệu Mẫn!"

"Là ai?" Giọng nói gắt gỏng trầm thấp khiến Yến Tử nổi da gà. Lưu Dĩ vẫn treo lơ lửng Yến Tử, hắn thuận thế áp sát khuôn mặt tuấn tú vào mặt Yến Tử, hơi thở nóng hổi phả nhẹ lên mặt Yến Tử khiến lông tơ nàng dựng đứng.

Yến Tử bắt đầu tim đập chân run hai tay quơ quài loạn xạ lắp bắp đáp:

"Là vương...vương phi!"

https://thuviensach.vn

"Còn tự biết mình là vương phi, lại dám cả gan bỏ mũ phượng chạy ra ngoài, ta nên phạt nàng sao đây?"

Lưu Dĩ vươn tay giữ lấy eo Yến Tử đẩy nàng áp sát vào thân hắn. Mũi hắn lúc này đã chạm đến mũi Yến Tử, dùng khí thế cùng hơi thở nóng hổi kia áp chế nàng.

Tiểu Yến Tử liền nhớ lại lúc trước Lưu Dĩ đã phạt nàng bằng cách ăn mất lưỡi nàng, khiến nàng suýt nữa chết vì ngạt khí. Tuy rằng biết hắn có biện pháp trừng phạt đối với nàng có hơi khác người nhưng mà tác dụng đều cực kì hiệu quả, khiến cho Yến Tử xanh mặt sợ hãi.

Nàng lúc này lại đang bị kình lực của Lưu Dĩ giữ chặt chỉ đành ngoan ngoãn nhắm tịt mắt. Hai tay nàng túm chặt vạt áo trước ngực Lưu Dĩ, bi tráng nói:

"Xin người tuỳ ý trách phạt!"

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử mặt nhăn như khỉ níu chặt vạt áo của hắn chờ đợi hình phạt kia, khoé môi liền cong lên một nụ cười.

Hắn trực tiếp bế bổng nàng tung lên không trung. Tấm xiêm y đỏ rực của Yến Tử bị Lưu Dĩ nhanh chóng tháo phăng ra rơi xuống đất.

Tiểu Yến Tử lúc kịp mở mắt ra tìm hiểu tình hình xung quanh liền thấy nàng từ lúc nào đã nằm trên giường lớn. Y phục trên người nàng chỉ còn tiết y trắng. Trước mặt nàng là Lưu Dĩ vẫn y phục chỉnh tề đang đè nàng dưới thân, dùng đôi mắt nóng rực nhìn nàng.

Đèn cầy bên kia bị Lưu Dĩ dùng nội công thổi tắt. Căn phòng rộng rãi lộng lẫy tối đen, chỉ có đôi mắt của Lưu Dĩ là rực sáng, xung quanh phòng đậm mùi ái vị, giọng nói trầm khan của Lưu Dĩ cất lên:

https://thuviensach.vn

"Xem bổn vương thu thập nàng như thế nào!" Nói rồi hạ đầu xuống áp môi vào cánh môi sen của Yến Tử nhẹ cắn một ngụm.

Tiểu Yến Tử cảm thấy hai má nóng bừng, da đầu tê dại, tim đập loạn xạ, ngoài trời gió bấc gào thét nhưng nàng lúc này lại thấy quả thực nóng nảy.

Lưu Dĩ dùng lưỡi hung hăng tấn công vào khoang miệng nàng, quét một vòng rồi nhanh chóng quấn lấy lưỡi nàng đong đếm hết tất cả ngọt ngào trong đó, tựa như đang bày tỏ tâm can của hắn đối với nàng, cho nàng từ từ cảm nhận được tâm tư của hắn sâu đậm như thế nào. Tay trái Lưu Dĩ nắm vào ót Yến Tử nâng mặt nàng lên để nàng chìm sâu vào nụ hôn của hắn. Nụ hôn sâu dài đến độ Yến Tử mất hết lý trí, chút nữa thì quên mất nàng là ai.

Phía bên dưới, tay Lưu Dĩ từ từ tháo phắt đai lưng của Yến Tử ra. Bàn tay to lớn chậm rãi tiến vào bên trong eo thon xoa nhẹ vùng da trơn mượt trên bụng Yến Tử.

Tiểu Yến Tử cảm nhận được bàn tay kia xâm nhập được vào eo nàng liền rùng mình co người.

Lưu Dĩ dường như cảm thấy Yến Tử run rẩy liền đẩy sâu nụ hôn kia, khiến nàng tập trung vào việc đầu lưỡi đang bị hắn siết chặt.

Tiểu Yến Tử bị nụ hôn nồng nhiệt kia cướp mất không khí liền sợ hãi vùng vẫy, vừa tìm cách hít thở vừa gồng mình đẩy Lưu Dĩ ra.

Nhưng nam nhân vốn sức lực không giống nữ nhân, lại là một người có vóc dáng vai u bắp thịt, cao lớn mạnh mẽ như Lưu Dĩ, căn bản nàng không phải là đối thủ của hắn, nói đẩy không có nghĩa là đẩy được.

Lưu Dĩ chỉ thản nhiên đem đôi bàn tay chống cự của nàng lên trên đầu khoá chặt, cuồng dại mút mạnh lưỡi của Yến Tử, biểu hiện này của hắn là đang muốn trừng phạt nàng tội lỗ mãng. Cho nàng chừa thói thích làm loạn đây mà.

https://thuviensach.vn

Chờ cho đến khi Yến Tử chống cự mỏi mệt, nhu thuận để mặc hắn triền miên nuốt hết ngọt ngào trên đầu lưỡi nàng mới từ từ thả tay nàng ra.

Lúc này tứ chi của Yên Tử đã tê liệt, không còn sức chống cự, mặc nhiên để bàn tay của Lưu Dĩ chậm rãi tháo tiết y của nàng.

Lưu Dĩ cắn nhẹ mội Yến Tử một ngụm mới chậm rãi buông môi nàng ra, để nàng mệt mỏi hít thở lấy không khí.

Yến Tử thở hồng hộc như người sắp chết, chỉ cảm thấy đầu lưỡi như đã bị Lưu Dĩ nuốt mất, còn chẳng thể cảm nhận được bất kì điều gì.

Nàng từ từ bình tĩnh lấy lại tâm trí nhận diện tình hình thì lúc này mới biết nàng cùng Lưu Dĩ từ khi nào đều đã thân thể trần trụi không một mảnh vải.

Thân thể cao lớn của Lưu Dĩ đè lên trên người Yến Tử. Đôi mắt phủ một tầng sương dục tình đắm đuối nhìn nàng thở. Giữa màn đêm tĩnh mịch không một tiếng động, khuôn mặt ửng đỏ của Yến Tử mập mờ hư ảo, đôi môi sưng vù của Yến Tử mang theo hơi thở của hoa đỗ quyên vẫn còn vương trên môi Lưu Dĩ. Mắt phượng của hắn quét một lượt trên thân thể trần trụi của nàng, thân thể nữ tử trắng trẻo trơn mượt mềm mại khiến Lưu Dĩ thoáng mất kiềm chế, lại lướt mắt đến vết thương trên sương quai xanh của Yến Tử chỉ vừa kịp kết vảy kia, lòng hắn liền nhói lên.

Hắn lặng yên một lúc, lại nghiêm mặt nói:

“Yến Tử! Ta đói rồi!”

Hả?

Tiểu Yến Tử ngu mặt, sao đang lúc làm chuyện ái muội này Lưu Dĩ lại kêu đói. Mà thực ra người đói phải là nàng mới đúng. Cả ngày làm tân

https://thuviensach.vn

nương chỉ ăn một miếng điểm tâm, còn hắn được hắn một bàn yến tiệc, đói cãi nỗi gì.

“Để thần thiếp... gọi người mang ngự thiện cho người!” Tiểu Yến Tử mơ hồ nói, cũng tính toán ngẩng người dậy gọi đám người canh giữ ngoài kia.

Lưu Dĩ trực tiếp đẩy nàng nằm xuống, cả thân thể hắn ngồi lên đùi nàng, hai tay chống bên hông nàng, không để nàng nhúc nhích. Vẻ mặt ngưng trọng như đang bàn chuyện quốc gia đại sự buông một câu:

“Ta muốn ăn nàng!”

Hai mắt Tiểu Yến Tử trợn ngược, thật sự muốn thổ huyết mà ra đi cho rồi. Nàng thật rất muốn đẩy Lưu Dĩ ra khỏi người nàng mà quăng cho hắn một câu: Quốc Công làm ơn đừng dùng bộ mặt nghiêm nghị đó để làm ra tư thế xấu hổ này cùng nói ra những câu sặc mùi tình dục như vậy có được không!!!

Trong lúc Yến Tử đang triền miên trong suy nghĩ. Lưu Dĩ thản nhiên cúi xuống dùng đôi môi mềm mượt của hắn trượt nhẹ trên chiếc cổ trắng ngần của Yến Tử, bình thản vừa hút vừa cắn, chậm rãi nuốt đi đau rát từ vết thương trên xương quai xanh của nàng.

Dường như vòm cổ là vị trí nhạy cảm. Yến Tử bị Lưu Dĩ cắn nhẹ một cái liền cả người rung lên buột miệng vang ra một tiếng ư ngắn, khiến cho Lưu Dĩ không kiềm chế được đẩy nhanh tiến trình màn dạo đầu kia.

Tay hắn rơi xuống một bên gò bồng nắn nắn xoa nhẹ. Một bên gò bồng còn lại của nàng bị đôi môi trơn mượt ngậm chặt nhẹ nhàng mút, cắn.

Trong khuôn mặt thanh tú của Lưu Dĩ đã ửng đỏ một tầng sương, bộ dạng vừa nghiêm cẩn lại vừa ngây ngô, thực khiến người ta muốn phụt máu mũi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử lần đầu thực nghiệm cảm giác đụng chạm thân thể với một nam nhân như thế này. Cả cơ thể liền cứng ngắc bất động, mặc cho Lưu Dĩ càn rỡ quấy nhiễu đôi gò bồng trơn tròn ma mị kia của nàng. Chỉ là cảm giác phía trước ngực được một bàn tay thương tiếc nhẹ nhàng xoa bóp, kiềm chế không tăng lực miễn cho nàng tổn thương.

Lưu Dĩ chơi đùa đôi tiểu bạch thỏ được một lúc, cảm thấy đã kích động được cơ thể nàng liền không chờ được nữa tách hai chân Yến Tử ra, nhẹ nhàng đưa vật cứng thô to đã sớm ngẩng đầu của hắn làm quen với nơi cơ mật của nàng. Liền sau đó tìm được cổng vào, đẩy mạnh tiểu hoàng tử tấn công vào tử cấm thành.

Tiểu Yến Tử cảm nhận được vật cứng to lớn đang đâm vào nàng, một cảm giác đau đớn liền ập đến, đau đến xé ruột xé gan, như muốn tách cả cơ thể nàng ra. Tiểu Yến Tử cắn môi dãy dụa:

"Quốc...Công. Thần thiếp sai rồi. Sau này thần không dám tuỳ tiện chạy ra ngoài nữa..Xin người rộng lòng từ bi...tha cho thần thiếp lần này. Xin người....Đau quá!"

Lưu Dĩ chỉ vào được một nửa đã bị cổng hẹp của nàng hoảng sợ giữ chặt lấy, thấy Yến Tử đau đớn đến phát khóc van xin như vậy, liền mủi lòng.

Nghe nói nữ nhân lần đầu rất đau, thấy thê tử đau đớn như vậy, trong lòng Lưu Dĩ lại cơ hồ sinh ra nỗi tiếc thương không chịu được.Lý trí rất muốn buông nàng ra nhưng thân thể hắn lại không chịu nghe lời. Chỉ là đã đến nửa đường rồi, căn bản là không thể rút ra được nữa, chỉ có thể tiến tới mà thôi.

"Yến Tử. Kiên nhẫn một chút...Thả lỏng ra!"

Lưu Dĩ đưa tay vuốt làn tóc sớm đã bị một tầng mồ hôi của Yến Tử làm kết dính ra sau đầu nàng, dịu dàng trấn an.

https://thuviensach.vn

Tiêu Yến Tử vẫn cảm tưởng thân dưới bị xé toạc không ngừng gào khóc.

"Thần thiếp hứa...sau này sẽ không dấu người đi đánh bạc nữa, sẽ chăm chỉ rèn kiếm, sẽ....A!"

Lưu Dĩ tranh thủ Yến Tử đang bận rộn van xin, trực tiếp đẩy mạnh thân dưới đâm sâu vào huyệt đạo, thành công chiếm giữ tử cấm thành.

Tiểu Yến Tử đau đớn chỉ kịp A lên một tiếng rồi mím chặt môi chịu đựng. Nàng thầm nghĩ có khi nào nàng sẽ vì đau mà chết trong đêm tân hôn không.

Trong tâm can Lưu Dĩ thầm vang lên một tiếng thoả mãn, bên dưới đã kịp làm quen với bên trong của Yến Tử liền chậm rãi luật động, một tay hắn nâng eo Yến Tử lên, tạo một tư thế thuận lợi. Hắn nhẹ cúi đầu xuống, cho tay nàng vòng qua cổ hắn, đôi mắt trầm u của hắn dường như đang bị khoái cảm chiếm mất, chỉ còn lại nỗi niềm tâm tư đắm đuối nhìn Yến Tử cắn môi chịu đựng, bên dưới thân hắn càng lúc càng tăng nhanh lực đạo, mồ hôi thi nhau rơi xuống trên thân thể nàng và hắn.

Trong tẩm cung tráng lệ, một mùi ái muội nồng đượm say mê, bao nhiêu tâm tư tình vị cứ như thế tràn khắp. Trên giường lớn rung lắc giữ dội. Hai thân ảnh quấn lấy nhau không có lấy nửa khoảng cách. Nữ nhân phía dưới thở gấp, gần như lịm dần đi. Nam nhân phía trên như hổ săn mồi thở hồng hộc.

Lưu Dĩ dày vò Yến Tử được một canh giờ, thấy nàng đau đớn ngất đi, đành ngậm mình chịu đựng chưa phát được tiết mà rút quân, tự mình xử lý. Tránh cho nàng bị tổn thương.

Lưu Dĩ nhẹ nhàng lấy chăn quấn quanh người Yến Tử, để cho đầu nàng kê lên tay hắn. Tấm vai rộng rãi ôm lấy Yến Tử nhét vào lòng như muốn tâm khảm nàng vào xương.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ dịu dàng đặt lên trán Yến Tử một nụ hôn sâu, cảm nhận như dư vị ái tình còn xót lại sau trận cuồng phong kia.

Hắn chăm chú nhìn nàng ngon giấc, mắt phượng lấp lánh ánh sáng như ngàn tinh tú. Có được nàng rồi, hắn mới biết rằng cuộc sống chán chường này đối với hắn ý nghĩa như thế nào.

Lưu Dĩ để bản thân đắm chìm trong hạnh phúc rồi từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Lúc này phía bên ngoài cổng thành. Bóng đỏ tuấn tú ngồi trên cổng lớn chào gió. Mắt đào trầm u hướng về xa xăm nơi hoàng cung lộng lẫy.

Đằng sau lưng Hoắc Sinh, Hạ Chí đang run rẩy vì lạnh khó khăn nói.

"Hoắc tướng quân mau vào trong đi. Ngài đã đứng đó từ sáng đến giờ rồi. Nếu còn tiếp tục sẽ bị nhiễm phong hàn đó!"

Hoắc Sinh không buồn đáp, chỉ để mình trầm ngâm trong suy tư.

Triệu Mẫn, không lẽ kiếp này ta không thể nào có được nàng nữa sao?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thái Hậu Thiên Uy, Ép Trắc Phi

Lúc Tiểu Yến Tử mơ màng tỉnh dậy, mặt trời đã lên tận nóc nhà. Trong đầu còn tính toán phải tranh thủ ăn sáng lấy sức ra xưởng rèn kiếm, mới tháng rồi chỉ hoàn thành được có hơn ngàn bảo kiếm, chậm quá so với dự kiến. Nếu không đẩy nhanh tiến độ lại thiệt đủ đường. Thế nhưng Yến Tử vừa động đậy, liền một cảm giác đau rát dưới thân truyền đến khiến cả người nàng rùng mình cứng ngắc.

Trong đầu nàng là một mớ cảnh tượng đêm qua tràn ngập, hai mắt nàng mở lớn trợn trừng mường tượng cơn bão đêm qua. Tiểu Yến Tử giật mình đỏ mặt nhìn quanh.

Lúc này nàng đang yên vị một mình nằm trên giường lớn. Đệm lông trắng đêm qua đã được thay từ khi nào, nàng hiện tại bị một tấm chăn dày quấn chặt như kén tằm, còn người suốt đêm qua đem nàng ôm ngủ đã biến mất, chỉ còn quanh quẩn mùi cổ hương đâu đây.

Tiểu Yến Tử rúc mình trong chăn, thẹn đến đỏ mặt.

Đêm qua, nàng cùng Lưu Dĩ đã gạo nấu thành cơm rồi a a a.

Tiểu Phi đứng bên ngoài rèm trướng, thấy người trong giường có động tĩnh liền nói với vào:

"Vương phi! Người đã tỉnh chưa ạ!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nghe Tiểu Phi gọi một tiếng liền giật mình ngồi dậy, nhanh chóng khoác tiết y vương vãi trên giường vào rồi đoan trang bước xuống giường tính toán mặc giày.

Chỉ là chân Yến Tử vừa chạm đất thì không tài nào đứng dậy nổi. Hai chân run rẩy không có nổi sức lực, cảm giác đau rát từ thân dưới vẫn không ngừng dày vò nàng.

Tiểu Yến Tử đấm giường, oán giận cái vị Quốc Công mình mẩy to lớn hệt như xe lu kia lăn cho nàng kiệt sức. Nàng đã cật lực van xin, năn nỉ ỉ ôi, vậy mà cái tên bất nhân đó vẫn không chịu hạ thủ lưu tình, nhất quyết trừng trị nàng cho ra ngô ra khoai. Đây không phải là dùng quyền lực của mình khống chế nàng sao? Đả đảo, đả đảo chính quyền đán áp nhân dân vô tội a a a.

"Vương Phi, người có chỗ nào không khoẻ sao?"

Tiểu Phi thấy Yến Tử mặt mày nhăn nhó chịu đựng, hai chân liên tục run rẩy thì khẩn trương không hết, cũng doạ cho đám cung nữ xung quanh đang chờ hầu hạ nàng xanh mặt.

Yến Tử cắn môi kìm nén, không lẽ nàng nói là đêm qua vì bị Lưu Dĩ trừng phạt đến nổi đi không nổi, thật là không có tiền đồ a. Yến Tử chỉ đành thu liễm lại bộ mặt đưa đám, bình tĩnh hỏi:

"Quốc Công đâu?"

"Bẩm Quốc Công sớm nay đã thượng triều!" Tiểu Phi vừa chuẩn bị nước rửa mặt cho Yến Tử vừa đáp.

Tiểu Yến Tử lại ngộ ra.

Phải rồi, phu quân nàng là quốc công đương triều, mặc kệ đêm qua là đêm tân hôn, sáng sớm vẫn phải thượng triều, vẫn phải là chu toàn lo việc

https://thuviensach.vn

thiên hạ trước.

Tiểu Yến Tử lúc này liền nhớ đến. Nàng gả cho hoàng thất, vậy sáng sớm đầu tiên là phải thỉnh an mẫu thân phu quân tức Thái Hậu bên cung Thừa Càng kia.

Nghe đâu Thái Hậu là một người rất khó tính nhưng cực kì yêu thương Lưu Dĩ còn hơn cả Thái Tử. Vì quá coi trọng đứa con này mới sinh ra quan tâm nhất mực đến thê tử của hắn. Vì vậy mà mọi thông tin của nàng sớm đã về đến tai Thái Hậu.

Yến Tử đoán tám phần Lưu Dĩ một tay che dấu chuyện nàng cải trang nam cũng không thể không đến được tai Thái Hậu quyền uy, nắm rõ thế sự thiên hạ kia. Yến Tử thật không biết Thái Hậu đối với nữ tử như nàng sẽ bày ra thái độ như thế nào. Liệu có chuyện chán ghét mà thành sự tình mẹ chồng nàng dâu lâm ly bi đát như trong phim không.

Tiểu Yến Tử tự doạ mình một trận liền nhanh nhanh chóng chóng bỏ qua đau đớn dưới thân mà tính toán trang điểm ăn uống để đến thỉnh an Thái Hậu.

Nhưng nói thì nói vậy ngay cả đứng còn không đứng vững, tựa như vừa bị chiếc xe trọng tải ủi qua, căn bản là không đủ sức làm việc gì.

Tiểu Phi thấy Yến Tử níu thành giường nhăn nhó nửa ngày vẫn không bước nổi thì không thể mường tượng ra đêm qua đã xảy ra chuyện gì khiến vương phi phải đau đớn độ này. Chỉ biết dậm chân dậm cẳng đứng bên cạnh Yến Tử mặt mày hùng hồn bi tráng khích lệ:

“Vương Phi cố lên! Vương Phi cố lên!”

Đám cung nhân xung quanh nhìn chủ tớ bên kia mới sáng sớm đã như đi đẻ, nhiệt thành cổ vũ thì đen mặt cười khan.

https://thuviensach.vn

Lúc này bên ngoài, bóng bạch kim khoác long bào uy nghiêm bước vào phòng mang theo gió lạnh cùng vài bông tuyết.

Tiểu Yến Tử chẳng mảy may biết gì vẫn đang đấu tranh với đôi chân không còn tí sức lực của nàng. Bất quá mà chân trái vừa nhấc lên đã bước hụt liền theo quán tính ngã nhào ra phía trước.

Bàn tay to lớn quen thuộc liền đỡ lấy, chôn nàng vào lòng ngực rồi từ tốn để nàng ngồi lên giường.

Tiểu Yến Tử níu vạt áo người đó ngước mắt lên. Đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú điềm tĩnh của Lưu Dĩ, vẻ mặt hắn sau một đêm dày vò nàng thực là phấn chấn sảng khoái, hoàn toàn trái ngược với sắc mặt u ám của Yến Tử khiến nàng đau đáu không thôi.

Cùng nhau lăn trên giường nhưng sao nam nhân kia lại trông có vẻ như vừa được uống tăng lực hoàn, khuôn trang hồng hào, sáng lạng, tinh thần lại quật khởi sảng khoái như vừa chén mười con bò đến thế.

"Quốc Công, chàng về rồi!" Tiểu Yến tử nhu thuận ngồi tựa thành giường nói.

"Ừm!" Lưu Dĩ đỡ lưng nàng rồi ngồi xuống bên cạnh phất tay cho đám cung nhân lùi ra ngoài. Hắn với tay lấy áo choàng trên giá khoác lên vai nàng, tránh cho nàng bị hơi lạnh từ trên người hắn mang bên ngoài vào làm cho run rẩy. Lưu Dĩ dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn Yến Tử hỏi:

"Nàng muốn đi đâu?"

"Thần thiếp đi thỉnh an Thái Hậu!" Tiểu Yến Tử cố giữ vẻ mặt điềm tĩnh đáp.

"Không cần! Sáng nay bổn vương đã đi thỉnh an người, cũng sớm báo nàng mệt cần nghỉ ngơi. Người sẽ không chấp nàng!" Lưu Dĩ vẻ mặt bất

https://thuviensach.vn

cần quăng một câu.

Tiểu Yến Tử hai mắt trợn ngược.

Mới buổi đầu tiên về làm dâu đã được chồng bênh cho nghỉ ngơi, mẹ chồng nào chấp nhận được thể loại như nàng chứ. Tám phần...Không! Mười phần là nàng đã bị Thái Hậu nhắm trúng rồi a a a.

Lưu Dĩ không biết được nàng rối rắm, chỉ nhìn nàng khổ sở không đứng dậy được, lại sực nhớ đêm qua hắn dày vò nàng như thế nào, đôi tai hắn thấp thoáng một tầng ửng đỏ ho khụ một cái nói:

"Tối qua...Nàng có mệt lắm không?"

Tiểu Yến Tử siết chặt tay, mím môi khóc không ra nước mắt.

Này này vị đại ca kia, huynh cả đêm dày vò ta như vậy, không mệt thì ta là thánh nhân rồi.

Chỉ là nam tử này là vua một nước, khắp thiên hạ đều e sợ quyền uy của hắn, không ai dám bày sắc mặt ra cho hắn xem, Yến Tử tuy đã là vương phi của hắn, nhưng lá gan vuốt râu hùm nàng vẫn chưa có, chỉ sợ biểu hiện ra mặt sự khó chịu của nàng, nàng lại như những nữ nhân khác, bị hắn chán ghét mà đá đi.

Tiểu Yến Tử ngoài mặt thực nhu thuận, dịu dàng cười đáp:

"Thần thiếp không sao!"

Lưu Dĩ bình tĩnh liếc sang Yến Tử đang giả vờ ổn bên kia, nàng lại không thành thật, lúc nào cũng muốn trưng ra bộ mặt tốt đẹp trước mặt hắn, đến lúc này cũng chẳng chịu tỏ rõ con người nàng cho hắn thấy. Lưu Dĩ không vui buông một câu.

"Sau này ta sẽ kiềm chế!"

https://thuviensach.vn

Lời nói kia thực sự khiến cho Yến Tử cảm động đến gần rớt nước mắt, nàng dương đôi mắt tròn như mèo con lấp lánh nhìn Lưu Dĩ:

"Người nói thật chứ?"

"Vua không nói chơi!" Lưu Dĩ nghiêm túc quăng một câu.

Tiểu Yến Tử đột ngột nắm lấy tay Lưu Dĩ, siết chặt đôi bàn tay nhỏ vào bàn tay hắn. Hành vi chủ động này của Yến Tử là lần đầu tiên Lưu Dĩ tiếp nhận khiến hắn một phen lúng túng, hai tai lúc này đã đỏ rực đến trong suốt.

Tiểu Yến Tử thu lấy hơi ấm từ bàn tay của Lưu Dĩ nói:

"Thiếp tin người!"

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử một mực kiên trung tin tưởng hắn như vậy cũng chỉ biết gật đầu cho nàng vui vẻ. Hắn lấy tay còn lại gõ nhẹ lên đầu nàng, nghiêm túc hỏi:

“Tại sao tay nàng lúc nào cũng lạnh như vậy?”

Tiểu Yến Tử sực nhớ rút tay ra áp lên mặt mình, quả thực tay nàng rất lạnh, tại sao nàng không để ý đến nhỉ, trước nay cũng không ai thắc mắc điều này.

Lưu Dĩ tự động nắm lấy tay nàng, nâng mặt nàng lên, âu yếm chìm sâu trong đôi mắt đen to tròn kia rồi bất động. Tựa như đang muốn nói đôi lời mật ngọt với nàng. Chỉ là nam nhân này không giỏi bày tỏ, yêu thương như thế nào đều tùy ý bày ra hành động cho nàng thấy. Nói ít làm nhiều, đó mới là hắn.

Tiểu Yến Tử bị Lưu Dĩ nắm cằm, ép nàng chìm vào đôi mắt trầm luân của hắn, nhưng vô luận nàng có làm thế nào cũng không thể chạy cùng tần

https://thuviensach.vn

số với hắn, không thể đoán được hắn đang muốn nói gì. Nàng chỉ run rẩy, thầm biết tình hình này nguy rồi, có phải đêm qua hắn chưa thỏa mãn, sáng nay vẫn muốn tiếp tục không???

“Quốc...Quốc Công, thần thiếp còn chưa ăn sáng...”

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử rối rắm như vậy, khóe môi liền cong lên một nụ cười, áp tay lên đầu nàng xoa nhẹ:

“Bổn vương nói rồi, sẽ hết sức kiềm chế trước nàng!”

Tiểu Yến Tử hai mắt lấp lánh, kiên trung nhìn hắn.

Quốc Công! Ta tin chàng nói một không hai nha.

Chỉ là đến đêm lại thì...

Vị Quốc Công nào đó mang thê tử lên giường quả thật hết sức kiềm chế, chỉ để bản thân dày vò ai đó gần một canh giờ mới luyến tiếc vì lúc sáng lỡ hứa mà buông nàng ra.

Tiểu Yến Tử đã không còn thấy đau như lần đầu, chỉ tiếc là sáng sớm thức dậy vẫn tiếp tục bị run chân không thể đi đến cung Thừa Càng xa xôi thỉnh an Thái Hậu, chỉ biết ngậm đắng để mẹ chồng hờn nàng thêm một đoạn.

Đến đêm thứ ba, vị Quốc Công lời vua không nói chơi kia đã hoàn toàn bỏ quên lời hứa kia ra sau đầu.

Chỉ cần nhìn thấy mặt tiểu thê tử nằm trên giường liền đem nàng gặm một lượt rồi không trụ được mà tấn công vào tử cấm thành bắt đầu luật động.

"Quốc Công...Lời hứa...lời hứa!" Tiểu Yến Tử bị người kia dày vò đã lần thứ ba trong đêm mếu máo.

https://thuviensach.vn

"Còn gọi ta là Quốc Công!!" Lưu Dĩ kiếm cớ đánh trống lảng tiếp tục thúc ngựa.

"Tướng...tướng công!" Tiểu Yến Tử vừa thở gấp vừa khó khăn kêu lên.

Lực đạo phía dưới thoáng chậm lại nói:

"Gọi tên ta!"

Tiểu Yến Tử cắn môi không nói liền bị Lưu Dĩ hung hăng tăng mạnh luật động ra vào.

"Lưu Dĩ! Lưu Dĩ! Lữu Dĩ! Chàng từ từ thôi!"

Mỗi tiếng gọi của Yến Tử càng về sau càng lớn bởi người nào đó vì nghe người trong lòng gọi tên tục mà phấn khích tăng mạnh lực đẩy đâm sâu vào huyệt nhạy cảm khiến Yến Tử nhanh chóng trào dâng trên đỉnh điểm.

Lưu Dĩ cảm nhận được thân thể rung lên của nàng chỉ từ tốn ngậm lấy môi sen của nàng nói:

"Tiểu Yến Tử, kiên nhẫn chút, hai lần nữa thôi!"

Tiểu Yến Tử ôm lấy cổ hắn cào cấu trên tấm lưng rộng lớn mếu máo nói:

"Chàng đã nói hai lần như vậy lần thứ ba rồi!"

Lưu Dĩ trước nay chưa từng trả treo, vậy mà trước mặt thê tử nhỏ bé, không trụ được mị lực của nàng thở hồng hộc buông một câu.

"Một lần, một lần là đủ!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử khóc ròng. Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu, một lời nói ra bốn con ngựa đuổi không kịp chứ. Ta tin người thì ta không còn là Tiêtu Yến Tử nữa!!

Quả nhiên chỉ vừa thành thân mấy ngày, Yến Tử đã đi guốc trong bụng Lưu Dĩ. Đêm đó nàng đã bị người nào đó dày vò đến tận sáng. Liền sau đó đuối sức ngủ suốt một ngày dài. Khiến cho đến ngày thứ năm sau lễ thành thân mới chính thức bước ra khỏi phòng tân hôn để đi thỉnh an mẹ chồng.

Sáng sớm nay Lưu Dĩ không đợi nàng thức dậy đã y phục tươm tất thượng triều.

Nếu không phải đêm qua bà gì ghé thăm, khiến Lưu Dĩ đành an phận ngoan ngoãn ôm nàng ngủ chắc sáng nay nàng vẫn không dậy nổi.

Yến Tử vẫn là nên tranh thủ những ngày đèn đỏ này mà tránh xa vị Quốc Công kia, chỉ mới vài ngày mà thân thể nữ tử tuổi mười tám vừa trổ mã đã bị hắn tàn phá đến xanh mặt.

Hắn vô luận làm gì đều định lực rất tốt, nhưng cứ nhìn thấy nàng liền định lực kia trở nên vô dụng, bất kể lúc đó hắn đang làm gì, nhìn thấy nàng trong tầm mắt đều không kìm được trực tiếp nuốt lưỡi nàng cắn vài cái mới chịu đi làm việc khác. Yến Tử lúc đó chỉ biết thầm trách vị Quốc Công cầm tinh con chó thích cắn người này, sao lại cứ nhìn thấy nàng lại lao vào cắn như vậy chứ. Ghét nàng nói một tiếng là được rồi.

Lưu Dĩ đã thành công khiến Yến Tử chỉ cần nhìn thấy hắn liền dựng hết tóc gáy.

Sớm nay nàng phải mang y phục kín cổ, che đi vết cắn còn ửng đỏ trên cổ nàng, nếu để ai thấy được nàng thật sự thẹn đến độn thổ mất.

Tiểu Yến Tử cùng Tiểu Phi và một đám cung nhân rồng rắn đi đến cung Thừa Càng, trên đường đi nàng suy tính không dưới tám mươi chiêu xu

https://thuviensach.vn

nịnh bà mẹ chồng quyền lực nhất thiên hạ này.

Tiểu Yến Tử mang theo tâm trạng hồi hộp lo lắng đến trước cửa cung, được Tô ma ma chờ từ ngoài bồi vào khách phòng.

Ngồi cao cao tại thượng trên ghế lớn là Thái Hậu đoan chính phẩm trà. Khuôn mặt quý tộc thập phần xuân sắc pha chút lãnh đạm khiến Yến Tử từ xa đã thấy điềm dữ, bên cạnh bà còn có một nữ tử đang cặm cụi bóp vai cho Thái Hậu nhìn không rõ mặt.

Nàng từ tốn bước đến trước mặt Thái Hậu quỳ xuống thi lễ:

"Thần thiếp Triệu Mẫn đến muộn, mong mẫu hậu lượng thứ!"

Thái Hậu đặt chén trà trong tay xuống, mắt lạnh khép hờ, cũng không miễn lễ cho nàng đứng dậy, chỉ hững hờ nói:

"Nghe nói ngươi bị thương?"

Bị thương?

Tiểu Yến Tử hơi mơ hồ một lát, lại nhớ trên vai nàng thực sự có một vết thương, chỉ là sau khi được Đình bà bà y thật cao siêu chữa trị, vết thương đã sớm kết vảy. Dựa vào câu hỏi kia, Yến Tử đoán tám phần là Lưu Dĩ mượn cớ đó nói với Thái Hậu thay vì nói huỵt toẹt nàng bị hắn dày vò không ra nổi khỏi giường. Lý do này chính đáng và hợp lý hơn nhiều.

"Nhọc Mẫu hậu lo lắng, thần thiếp đã khỏi rồi ạ!"

Thái Hậu đảo mắt nhìn Yến Tử một lượt, mặt không vui cũng chẳng buồn phất tay cho Tiểu Phi đỡ Yến Tử đứng dậy ngồi vào ghế đã sớm chuẩn bị sẵn trà và điểm tâm.

Tiểu Yến Tử vừa ngồi vào ghế liền nhìn rõ nữ tử đứng bên cạnh Thái Hậu là ai. Nữ tử mày liễu mắt hạnh, khuôn trang nhỏ nhắn xinh đẹp khuynh

https://thuviensach.vn

thành, vóc dáng mảnh mai, yểu điệu quyễn rũ nhưng đôi mắt lại tăm tối sâu thẳm lạnh lẽo nhìn Yến Tử. Mắt Yến Tử mở lớn, khẽ gọi:

“Lệ Y!”

Tại sao Lệ Y lại ở đây, nàng không phải là nữ tử thanh lâu sao?

Thái Hậu không tỏ vẻ kinh ngạc, dường như đã dự liệu tình thế này, bà kéo tay Lệ Y đến trước mặt Yến Tử buông một câu:

“Nàng là công chúa Ngụy Quốc Lệ Y, ai gia thấy ngươi một mình cô đơn, tính toán để nàng cùng ngươi hầu hạ Quốc Công, làm trắc phi của nó!”

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền thấy máu huyết trôi ngược.

Công chúa Ngụy Quốc? Vậy lần trước ở thanh lâu là nàng cố ý tiếp cận ta? Để làm gì?

Lại nhớ đến câu nói vừa rồi của Thái Hậu, lòng Yến Tử nhói lên một cái khẽ kinh hô: “Trắc Phi?”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mỹ Nhân Tâm Kế

Tiểu Yến Tử có chút bất ngờ ngưng trọng nhìn Lệ Y xinh đẹp cao ngạo, một công chúa Nguỵ Quốc có thể chạy đến Sở quốc xa xôi chấp nhận làm trắc phi? Phỏng chừng nàng ta đối với Lưu Dĩ không đơn thuần chỉ là vì bang giao.

Lệ Y không buồn thi lễ, chỉ cao giọng nói:

"Lệ Y mong được vương phi chiếu cố!"

Yến Tử nhìn vẻ mặt y hệt Tử Du kia đang muốn leo lên giường trượng phu của nàng, bất quá không kìm được lòng nữ nhân đều muốn độc chiếm trượng phu mà tâm can bốc hoả. Yến Tử lớn lên dưới lá cờ đỏ với cơ chế pháp luật hôn nhân gia đình theo nguyên tắc một vợ một chồng. Cho dù nàng đã xuyên đến đây gần bốn năm thì đã sao. Cho dù Lưu Dĩ là đương kim Quốc Công, hậu cung đáng lẽ không dưới trăm nàng tiên thì đã sao, bất kể kẻ đó có là ai, nàng cũng không chấp nhận san sẻ nam nhân kia cho bất kỳ nữ nhân nào khác.

Tiểu Yến Tử ngoài mặt tỏ vẻ hiền từ làm một hiền thê lương mẫu, tươi cười uyển chuyển đáp:

"Bổn cung thì không sao, chỉ là Quốc Công đặc biệt không thích ai chạm vào!"

https://thuviensach.vn

Thái Hậu ngồi bên, thấy Yến Tử nhã nhặn trả lời, giọng điệu lại có ý châm chọc. Ý nói ngoài nàng ra, có thể thêm bao nhiêu trắc phi cũng chỉ để trưng bày.

"Chỉ là trước đây nó có hơi kĩ tính. Nếu nó đã chịu thành thân với ngươi, ai gia tin nó đã bỏ qua định kiến, nguyện ý cùng bất kì ai!" Thái Hậu nhíu mày không vui nói.

Tiểu Yến Tử nghe vậy có chút chột dạ.

Phải rồi, có thể bệnh ghét nữ nhân của hắn sớm đã khỏi, vì vậy mới nguyện ý cùng nàng. Cũng có thể vì lẽ đó mà chấp nhận nữ nhân khác thì sao.

Tiểu Yến Tử lúc này lại đang ngồi trước mặt Thái Hậu, bên cạnh còn là một địch thủ xinh đẹp, nàng không dám trưng ra bộ mặt hơn thua, chỉ giả vờ nhu thuận đáp:

"Mọi việc xin toàn ý theo Quốc Công!"

Lệ Y ngồi xuống ghế thượng khách đối diện với Yến Tử, đôi mắt sắc nhọn cắm vào Yến Tử đang ung dung thưởng trà bên kia.

Thái Hậu đưa mắt quan sát dáng vẻ thận trọng thưởng trà của Yến Tử, trong mắt lộ rõ vẻ không vui. Ngay khi bà biết được người mà Lưu Dĩ nhất quyết thành thân chính là cái vị giám xưởng kia giả trai thành, khỏi phái nói Tháu Hậu lúc đó nộ khí xung thiên, dưới chân thiên tử lại có kẻ khi quân phạm thượng, giám coi hoàng thất như trò đùa, giả danh một nam nhân lăn lộn trong tướng phủ. Đối với Thái Hậu lúc đó đã sớm nảy sinh chán ghét, nếu không phải Lưu Dĩ trước nay chưa từng chịu thành thân bây giờ lại chấp nhận thì bà đã tự tay hạ thủ nữ nhân lớn gan kia rồi.

Lại nói chuyện thành thân xong chỉ có bảy ngày lưu lại trong cung vậy mà đến ngày thứ năm mới chịu ló mặt đi thỉnh an, để cho Lưu Dĩ tự mình

https://thuviensach.vn

đến đây bênh vực nàng thực khiến Thái Hậu giận dữ không thôi.

"Nghe Quốc Công nói hai ngày nữa ra khỏi cung sẽ về lại tướng phủ, không về phủ Quốc Công, không biết chủ ý này là của ai?" Thái Hậu dùng nửa con ngươi đen liếc Yến Tử.

Tiểu Yến Tử bị cái liếc mắc sắc bén kia làm cho suýt rách mặt, vẫn giữ bộ mặt điềm tĩnh cười hiền đáp:

"Thần thiếp thực không rõ, Quốc Công chỉ căn dặn việc vàn tướng phủ hệ trọng không tiện đi lại nhiều vòng. Tướng phủ điều kiện đầy đủ, ở lại đó vài tháng xong việc sẽ trở về phủ!"

Tiểu Yến Tử nhớ lại đêm qua lúc Lưu Dĩ đang ôm nàng mơ màng ngủ liền bàn về chuyện về lại tướng phủ. Hắn nói rằng nàng là người duy nhất biết rèn được kiếm, lại có thể chế tạo thuốc nổ nhưng lại không thể dùng thân phận vương phi để làm chuyện đó. Nếu như nàng sống trong tướng phủ với danh nghĩa là nghĩa tử của Hoắc Tâm đại tướng, vẫn ngày ngày chỉ đạo Triệu Phạm Hoa làm công việc của nàng thì thành một công đôi việc.

Lưu Dĩ lần này lại đang ngầm huấn luyện hơn ngàn kỵ binh thiện chiến ở trại doanh cơ mật tướng phủ. Phu thê nàng lưu lại đó mới là thượng sách.

Thái Hậu thực không thích chuyện con trai bà phải ở trong chốn toàn đám nhân sĩ kia, nghĩ rằng sau khi thành thân, Lưu Dĩ sẽ cùng thê tử hắn trở về Phủ Quốc công, chỉ là không ngờ tới hắn vẫn một mực quay về tướng phủ.

Thái Hậu cũng không thể làm gì, Lưu Dĩ vốn không nghe lời, bà không thể ngăn cản được hắn. Bà cũng chỉ có thể sớm mong Lưu Dĩ sinh cho bà tiểu thế tử là được rồi. Lại nói đến nữ nhân bên cạnh hắn ngay khi chưa gặp mặt bà đã không ưa nổi, mới nhanh chóng muốn để Lệ Y thay thế nàng dành vinh sủng, sinh cho bà vài thế tử, quận chúa.

https://thuviensach.vn

Thái Hậu cùng Yến Tử và Lệ Y mỗi người đều trầm ngâm trong suy tư tiêng mình, yên lặng hồi lâu cũng bắt đầu trở nên không khí nặng nề.

Thái Hậu cho gọi cung nhân bày điểm tâm thưởng lên tặng cho nàng dâu để làm lễ.

Tiểu Yến Tử nhận lấy hộp điểm tâm tinh xảo, vừa bật nắp ra ngửi mùi điểm tâm mặt liền biến sắc ngưng trọng.

Tiểu Phi đứng bên cạnh thấy chủ nhân biến sắc liền bất an.

Thái Hậu nhìn thái độ của nàng liền không vui nói:

"Không lẽ ngươi chê điểm tâm bánh quế ta ban thưởng không đủ để ngươi nhận lấy?"

Bánh quế!!!

Tiểu Phi hai mắt trợn tròn, thần sắc đại biến kinh hãi nắm lấy cánh tay đang cầm điểm tâm kia của Yến Tử run rẩy, nếu lúc này không có Thái Hậu, Tiểu Phi sẽ bất chấp tất cả mà hét lớn.

Vương phi, không phải người từng nói bị dị ứng rất nặng với hoa quế sao, người đã từng nói suýt mất mạng vì nó cơ mà???

Tiểu Phi cũng thực tò mò, rõ ràng mấy ngày trước người trong cung đã chạy đến hỏi rõ vương phi ăn uống thế nào, cái gì thích, cái gì không thích, ăn không được. Vậy mà họ có thể đoản đến mức bỏ quên thứ quan trọng về bệnh dị ứng của nàng mà dâng lên sao?

Lệ Y ngồi đối diện từ tốn thưởng trà, trong khoé môi xinh đẹp khẽ cong lên một đường.

Tiểu Yến Tử nhìn miếng bánh tròn xinh, cũng đoán ra tám phần Thái Hậu là đang thách thức nàng. Nhanh chóng thu lại trấn tĩnh, ôn nhu đáp:

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp không dám, chỉ là thần thiếp nhiều năm sống có chút thiếu thốn, vừa thấy cực phẩm cao quý liền không biết cách làm sao để thể hiện lòng biết ơn đối với người!"

Thái Hậu nghe vậy liền lui đi vài phần khó chịu hờ hững nói:

"Ừm, vậy làm lễ đi!"

Tiểu Yến Tử che dấu đi vẻ mặt ngưng trọng sau đầu, vui vẻ nhận ly trà dâng lên cho Thái Hậu rồi từ tốn cầm bánh hoa quế lên.

Tiểu Phi khẩn trương gần chết, chỉ hận không thể một cước đá văng miếng bánh quế đi. Nhưng nàng cũng là nữ tử hiểu lý lẽ. Chủ nhân biết rõ bản thân không thể ăn lại chấp nhận như vậy chắc chắn có cái lý của nàng, vì vậy mà Tiểu Phi đành nín nhịn bất an mà run rẩy đứng đó.

Yến Tử cắn một miếng rồi từ tốn uống một ngụm trà xoay mặt nhỏ giọng nói với Tiểu Phi:

"Tìm cho ta Bình Can Hoàn và Giải Độc Hoàn mang đến đây. Nhanh!"

Tiểu Phi nghe vậy liền biết vương phi nhà mình biết cách thoát nạn, nhanh chóng vâng dạ rồi cáo lưu phóng một mạch ra ngoài.

Bên kia Lệ Y thấy Tiểu Phi chạy đi liền nháy mắt ra hiệu cho đám thị nữ chầu chực sẵn ngoài cửa, liền sau đó, bọn họ đuổi theo Tiểu Phi rồi mất hút sau cánh cổng tráng lệ.

Yến Tử vẫn bình thản phẩm trà, tính toán dâng trà làm lễ xong cho Thái hậu liền cáo lui về xử lý đống bánh quế vừa nuốt, tránh cho một canh giờ sau thân thể phát tác. Chỉ là nàng nghĩ không ra. Thái Hậu thực sự là đang làm khó dễ con dâu này, muốn nàng gặp họa ngay sau khi con trai bà vừa thành thân. Liệu không sợ Lưu Dĩ mang tiếng khắc thê tuyệt tự, tiếng xấu muôn đời sao? Lại nói Thái Hậu trực tiếp hạ thủ như vậy, chi bằng ban cho

https://thuviensach.vn

nàng chén rượu độc không nhanh hơn sao? Lại dùng đến hạ sách này, cũng là có hơi hồ đồ rồi không?

Trong lúc Yến Tử vừa mân mê suy tư, vừa chuẩn bị tư thế xin phép ra về thì Lệ Y chính thức lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng trọng kia:

"Thái Hậu nương nương, Lệ Y tài hèn sức mọn, lần này có phúc phận đàm đạo cùng vương phi, thật mong được cùng nàng đánh một ván cờ để tỷ muội thâm tình. Sau này còn giúp đỡ nhau chăm sóc trượng phu!"

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền không vui. Nàng mặc dù bị Lưu Dĩ lăn đến mệt nhưng cũng không nhờ nàng ta cùng chăm hắn nha. Nàng tình nguyện mệt một chút mà độc chiếm hắn, nữ tử hiện đại như nàng không chấp nhận tỷ muội chung chăn nào cả.

Thái Hậu buồn chán cũng không phản đối, liền quay sang Yến Tử hỏi:

"Vương phi thấy thế nào!"

Tiểu Yến Tử tính toán Tiểu Phi tìm giải dược cũng là đủ thời gian nàng chơi cờ. Nếu Thái Hậu đã mở lời, nàng lại trực tiếp từ chối chỉ khiến Thái Hậu càng thêm chán ghét.

Tiểu Yến Tử cười hiền nhu thuận:

"Mong được Lệ công chúa chỉ giáo!"

Thái Hậu cũng coi như muốn xem hai nàng kia đấu trí như thế nào, trực tiếp cho người mang bộ cờ thượng phẩm dâng lên.

Tiểu Yến Tử cùng Lệ Y ngồi vào bàn cờ gỗ khắc tinh sao, nghe đâu là hành cống tiến từ Cao Ly. Thái Hậu cao cao tại thượng ngồi trên kia tĩnh lặng phẩm trà.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Yến Tử cùng Lệ Y đang ngoài mặt cười hiền chọn cờ thì bên ngoài bóng bạch kim cao lớn ung dung bước vào.

"Quốc Công đến!!!"

Lệ Y nghe tiếng hô liền sắc mặt đại biến.

Tiểu Yến Tử thoáng kinh ngạc, sao sớm vậy đã chạy đến đây, không phải lúc này hắn nên ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương sao?

Chỉ có Thái Hậu tỏ vẻ bình thường, từ tốn cho người bồi Lưu Dĩ vào. Tiểu Yến Tử cùng Lệ Y thấy bóng bạch kim xuất hiện liền cúi mình thi lễ.

Lưu Dĩ bước vào phòng thỉnh an Thái Hậu một cái liền dán mắt vào tiểu thê tử đang đứng yên bên kia hỏi:

"Nàng tính đánh cờ sao?"

"Vâng!" Tiểu Yến Tử nhẹ cười đáp: "Thần thiếp chỉ là muốn bồi Lệ công chúa cùng đàm đạo bàn cờ một lát!"

Mày lưỡi mác của Lưu Dĩ khẽ nhíu, hắn nhìn Yến Tử ôn nhu cười hiền liền cảm thấy có gì đó không ổn. Nữ tử này khi thường đều cười nói thoải mái, nếu nàng trở nên ôn nhu nhu hữu lễ, lại bày ra nụ cười lãnh đạm đó chứng tỏ đã có chuyện xảy ra. Lại nghe nàng nhắc đến Lệ Y, liền nhớ đến nữ tử lần trước hạ dược hắn kia, Lưu Dĩ khẽ liếc mắt sang nữ tử đang cực kỳ bĩnh tĩnh đó. Ánh mắt sắc nhọn của Lưu Dĩ phát ra hàng ngàn tà khí khiến cho Lệ Y run rẩy nín thở. Đôi mắt thanh u của hắn liếc Lệ Y chưa tới hai giây liền linh động rời đi bước lên ghế bên cạnh Thái Hậu an tĩnh ngồi xuống.

Tiểu Yến Tử nhìn biểu cảm kia của hắn, rõ mười phần là tức giận. Chỉ là không biết giữa hắn và Lệ Y đã có chuyện gì mà nàng không biết, cảm giác nàng như bị người ta xỏ mũi dắt đi, liền khó chịu trong lòng.

https://thuviensach.vn

“Lệ công chúa! Thỉnh!”

Tiểu Yến Tử cùng Lệ Y ngồi vào bàn cờ chính thức khai chiến.

Giữa khách phòng yên tĩnh. Hương trầm thổi bung cuộn thành vòng bay lên, bên ngoài gió bấc kêu gào, bên trong căn phòng chỉ có tiếng quân cờ va chạm bàn gỗ kêu ‘lạch cạch’.

Thái Hậu bình tĩnh quan sát thế trận bàn cờ trên kia đã trải qua gần một canh giờ, giữa thái dương chầm chậm rơi một giọt mồ hôi.

Lưu Dĩ yên lặng phẩm trà, từ lúc bắt đầu chưa từng rời mắt khỏi Yến Tử dù chỉ nửa khắc, chăm chú quan sát nàng bày binh bố trận, hoàn toàn đem tài năng của nàng mà theo dõi. Nữ tử tinh thông vạn vật như nàng đâu phải dễ dàng bị kẻ khác đánh bại. Chỉ là thay vì mãn nhãn quan sát thê tư tài ba ép cờ, vẻ mặt hắn lại ngưng trọng, mày lưỡi mác nhíu chặt, dường như đang bất an.

Lệ Y cầm quân đen trên tay, ngón tay run rẩy không biết nên đặt đâu cho đúng, khuôn trang xinh đẹp ướt đẫm mồ hôi, mắt đào trắng dã hoảng hốt.

Lệ Y nhìn thế trận kia, ngay từ bước đi đầu tiên đã thấy không con đường lui. Người kia ngay cả phòng ngự cũng không cần thiết, trực tiếp tấn công quân địch, vây lấy ăn sạch tướng không lưu tình dù chỉ là một lối nhỏ. Trong bước cờ kia lộ vẻ uỷ khuất khó nói thành lời, chỉ là biểu hiện người này lúc đánh cờ lại hết sức điềm đạm, ngay ngắn ngồi trên ghế, khuôn mặt nghiêm túc lại có chút thanh cao thật khiến người ta nhìn không ra nàng rốt cục mang bộ mặt như thế nào.

Nhưng những bước cờ tiếp theo, Lệ Y liền phát hiện lối cờ đã trở nên hỗn loạn không có trật tự, có vài nước thậm chí là đi xuông.

Thái Hậu cùng Lệ Y đều đồng thời quan sát vẻ mặt bình thản của Yến Tử vẫn không hề có chút đổi sắc chăm chăm nhìn một chỗ vào bàn cờ kia.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon nhỏ của Yến Tử đang nắm một quân cờ khẽ đưa lên không trung chuẩn bị đặt xuống liền bị bàn tay to lớn của Lưu Dĩ nắm chặt. Khuôn mặt nghiêm nghị của hắn dán chặt vào mắt nàng trầm giọng:

"Yến Tử! Nàng đau ở đâu?"

Đau?

Thái Hậu thoáng ngạc nhiên chăm chú quan sát Yến Tử, bà quét không dưới mười lượt trên thân thể kia, vẻ mặt bình thản đó không lấy chút manh mối, rõ ràng rất khoẻ mạnh, chỉ có ánh mắt dường như chỉ tập trung vào bàn cờ không hề có chút rời đi. Tại sao Lưu Dĩ lại nghĩ nàng đau ở đâu.

Lệ Y vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt sắc bén quan sát vẻ mặt đã biến sắc của Lưu Dĩ, cơ hồ trong lòng nhói đau, cảm giác tê tái nhấn chìm lí trí của nàng.

Tiểu Yến Tử thả quân cờ trong tay xuống, bàn tay lạnh của nàng cầm lấy bàn tay to lớn của Lưu Dĩ.

Khuôn trang nàng rạng rỡ vui vẻ, chỉ có đôi con ngươi vẫn không hề nhìn Lưu Dĩ mà chỉ vô thần nhìn một chỗ buông một câu:

"Quốc Công! Là chàng sao?"

Thái Hậu cùng Lệ Y kinh ngạc đăm đăm nhìn Yến Tử.

Lưu Dĩ hai mắt trợn trừng, lòng hắn lạnh đi. Siết chặt tay Yến Tử phẩy tay trước mắt nàng nhưng đôi mắt nàng chẳng may động tĩnh.

Tiểu Yến Tử đã mất đi thị giác. Từ lúc nào? Tại sao?

Lưu Dĩ lập tức ôm lấy mặt Yến Tử, áp sát mặt hắn vào mặt nàng gấp giọng:

https://thuviensach.vn

"Tiểu Yến Tử, là ta! Nàng nhìn thấy ta không?"

Con ngươi của Tiểu Yến Tử vẫn vô thần không có tiêu cự lẫn thẫn trong vô định, đôi bàn tay run rẩy của nàng siết lấy tay Lưu Dĩ.

"Quốc Công!!! Lưu Dĩ! Bình can hoan....Giải...giải độc hoàn, cho thiếp...!" Tiểu Yến Tử nói xong bắt đầu thở gấp ngã vào lòng Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ lúc này trái tim đã hoàn toàn lạnh ngắt, khuôn mặt nghiêm túc của hắn tái xanh, đôi mắt hằn lên tia đỏ giận dữ gầm lên:

"Ngự y!!! Mau gọi ngự y cho ta!!!!"

Lưu Dĩ ghì chặt Yến Tử, hốc mắt hắn đỏ gay, nhìn Yến Tử yếu ớt thở, hắn gọi nàng trong đớn đau:

“Yến Tử! Yến Tử! Nàng nhìn ta đây này, mau nói ta nghe, đã xảy ra chuyện gì, nàng tại sao lại....!”

Tiểu Yến Tử dường như đã không còn nghe thấy lời Lưu Dĩ nói, hai mắt khép hờ khó khăn thở, lý trí đã chậm rãi mất đi, ngay cả xúc giác, khứu giác đều hoàn toàn biến mất. Kể cả khi Lưu Dĩ mất bình tĩnh siết chặt lấy tay nàng đến đỏ âu, nàng vẫn không một chút đau đớn.

Lưu Dĩ gắng giữ bình tĩnh chẩn mạch cho Yến Tử, mạch đập đứt quãng, thân thể nóng hổi, trên cổ xuất hiện vài nốt ban đỏ.

Lưu Dĩ liền nhớ lại. Rõ ràng những ngày này nàng đều rất khoẻ mạnh, sao bây giờ lại trở nên như thế này.

Lưu Dĩ đưa mắt nhìn Thái Hậu cùng Lệ Y. Đôi mắt thanh u như ngàn năm băng giá cắm vào Thái Hậu lớn giọng:

"Mẫu Hậu, người đã làm gì vương phi!"

https://thuviensach.vn

Thái Hậu dường như còn chưa hết kinh hãi sau khi chứng kiến nàng dâu lần đầu thỉnh an mẹ chồng đã đột ngột mất đi thị giác. Lúc này lại bị chính đứa con trai của mình nghi hoặc thì cứng họng đờ mặt:

"Không...không phải ai gia..."

Lưu Dĩ gieo đôi mắt oán hận nhìn Thái Hậu lạnh lẽo quăng một câu:

"Mẫu Hậu, vương phi cùng bổn vương là một thể thống nhất. Nàng đã là người của bổn vương, bổn vương mặc kệ người có thích hay không thích nàng. Bất kể là kẻ nào có lá gan cướp nàng khỏi tay bổn vương, bổn vương đều không nể tình hạ thủ. Xin người nhớ cho!"

Thái Hậu không dấu nổi giận dữ, mắt phượng đỏ âu hét lớn:

"Lưu Dĩ!!! Ngươi dám vì một nữ nhân mà thách thức ai gia!!!"

Lưu Dĩ không màng Thái Hậu nộ khí xung thiên trực tiếp bế xốc Yến Tử đã hoàn toàn lịm đi lên tay quăng lại một câu:

"Vì nàng, bổn vương có thể thách thức cả thiên hạ này!!"

Nói rồi ôm Yến Tử cuộn tròn trong lòng ngực đạp gió lao đi. Chỉ để lại một luồng khí lạnh cùng không khí ảm đạm trong cung Thừa Càng.

Thái Hậu ngồi thụp xuống đất, hai mắt trắng dã. Đám cung nhân cả kinh đến đỡ bà lên ghế. Thái Hậu không biết nên bày ra cảm xúc gì cho phải, chỉ là bất quá không nhịn được gầm lên một tiếng:

“Tiện nhân!!! Dám mê muội con trai ai gia, để ai gia chống mắt lên mà xem ngươi sống được đến bao giờ!”

Lệ Y đứng trong góc phòng, từ lúc bắt đầu đã vô cùng trấn tĩnh, chỉ là nghe khẩu ngữ nặng nề của Lưu Dĩ, mắt hạnh chầm chậm rơi ra một chất dịch nóng hổi mặn chát.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ký Ức Lưu Hồi, Tâm Tình Nhược Hư

"Vương Phi làm sao?"

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo uy nghiêm, nghe có vẻ điềm tĩnh lại có chút bất an của Lưu Dĩ vang lên, xung quanh hắn khí thế cường đại vây lấy cả cung Kiến Giáp rộng lớn, mày lưỡi mác đan chặt, ánh mắt u hồn phóng ra tinh quang xa vạn trượng khiến cho trên dưới hơn trăm cung nhân nghe thấy run rẩy không thôi.

Đồng ngự y là ngự y tổng quản của hoàng cung trực tiếp bị khí thế của hắn áp chế khiến cho cả nhịp thở cũng trở nên khó khăn. Vừa rồi đang mải mê ngâm cứu thuốc thì đột nhiên bị một đám thị vệ từ trên trời rớt xuống lôi đi, còn tưởng thích khách tính toán hét hò một trận. Nào ngờ chớp mắt lão đã bị quăng vào cung Kiến Giáp, sau đó vị Quốc Công thiên tuế lạnh lùng điềm tĩnh khẩn trương ép lão chẩn mạch cho vương phi.

Lão đã từng nghe qua đám cung nhân trong cung Kiến giáp truyền ra chuyện khó tin. Đó là Quốc Công thiên tuế cực kỳ sủng phi. Ngày ngày bận rộn không sao, chỉ cần một giây ngơi nghỉ liền tìm nàng hầu hạ. Quả là khó tin a, lúc này là lại nhìn vẻ mặt khẩn trương của ngài, quả thực cũng đã ngờ ngợ.

"Bẩm Quốc Công! Vương phi đây là bị dị ứng với bánh hoa quế. Dựa vào lời của thị nữ bên kia, tuy rằng vương phi chỉ ăn một lượng nhỏ không đáng kể, nhưng chứng dị ứng này kết hợp với mùi trầm hương Vân Điệp

https://thuviensach.vn

liền trở thành độc, xâm nhập vào huyết tuỷ đẩy nhanh công lực độc tố, khiến cho nương nương mất đi ngũ giác, rơi vào tình thế hôn mê sâu!"

Khuôn mặt Lưu Dĩ càng tăng thêm lạnh lẽo, hàn khí xung quanh hắn so với gió đông bắc ngoài kia có thể là chấp ngang.

Đôi tay Lưu Dĩ siết chặt đến bật từng đốt xương trắng đăm đăm nhìn Yến Tử nằm im lìm trên giường:

"Bây giờ thì sao!"

Đồng ngự y thấy sắc mặt trầm lạnh kia, thoáng biết được lời đồn chắc cũng có vài phần là thật. Người ta nói Quốc Công ưu nhã ung dung. Dù Thái Sơn có đổ sập ngay trước mắt cũng chẳng mảy may biến sắc. Vậy mà chỉ vì tiểu thê tử đã lo lắng đến vàng mặt như vậy, chứng tỏ thâm tình đã sớm đậm sâu không lối thoát.

"Bẩm thật may vương phi cát nhân thiên tướng, phúc lớn mạng lớn. Người trước đây có lẽ đã từng trúng cổ độc, được dùng cổ trùng hiếm đặc chế thành giải dược trừ độc. Cổ trùng có thể khiến cho thân thể vương phi bất độc bất xâm trong vòng sáu tháng. Cũng vừa hay khiến cho nương nương khắc chế được chứng dị ứng với hoa quế, chỉ cần nhanh chóng uống thuốc. Vài canh giờ nữa sẽ sớm hồi phục!"

Lời vừa kết thúc, trong căn phòng tráng lệ khí lạnh đã lui đi vài phần, thậm chí đám cung nhân còn thoảng qua tiếng thở phào nhẹ nhõm. Lưu Dĩ không nói, vẫn giữ bộ mặt cương nghị phân phó cho Đồng ngự y nhanh chóng sắc thuốc cho Yến Tử rồi cho Lam Thất đi điều tra vụ bánh quế.

Riêng hắn tĩnh lặng ngồi bên thành giường. Đôi mắt thanh u vẫn chưa hề rời khỏi khuôn mặt an giấc bợt bạt của Yến Tử lấy nửa khắc.

Sa Hoả cùng Sa Thuỷ đứng bên ngoài canh giữ cả buổi. Thỉnh thoảng len lén nhìn vào trong, thấy bóng dáng Lưu Dĩ hệt như tượng đá vô hồn.

https://thuviensach.vn

Thậm chí thở cũng không thành tiếng, thân thể bất động đắm đuối nhìn người trên giường không chút động tĩnh khoảng vài canh giờ. Sa Hỏa, Sa Thủy còn cảm tưởng người đó đã biến thành tảng đá vô hồn từ khi nào.

Đến khi người trên giường nhíu mày một cái, thân thể cứng ngắc của Lưu Dĩ liền động, tựa như tượng đá vừa rạn nứt, trở về hình dáng của một con người.

Năm Tiểu Yến Tử chín tuổi đã đủ nhận thức hết mọi việc. Lúc đó nàng vẫn chưa gặp cô bạn Tử Du. Lớn lên nhờ lòng thương cảm của người đời, không có lấy một người bạn, là nữ tử tài năng bẩm sinh, khiến cho viện trưởng cô nhi viện tự hào không thôi.

Năm đó nàng được viện trưởng chọn làm gương mặt đại diện đi thi học sinh giỏi quốc gia. Được ngay ngắn vào một trường hàng đầu quốc gia ôn thi.

Nàng lần đầu bước ra khỏi cô nhi viện, xâm nhập xã hội rộng lớn, bước chân vào ngôi trường khang trang ở thủ đô hoa lệ vẫn là đứa trẻ tài giỏi cô độc, những đứa trẻ xung quanh nàng khâm phục có, ganh ghét có. Chúng thường lấy chuyện nàng là cô nhi mà ghét bỏ. Đối với đứa trẻ chín tuổi lúc đó, cảm giác không cha không mẹ, lại bị đám nhóc xung quanh khi dễ như bị cả thế giới bỏ rơi cô độc đến nhường nào.

Lúc này nàng liền trở về lúc đó. Có một lần lúc nàng đang chăm chỉ chơi đùa một mình với cát, bị đám nhóc ném đất cát vào người, khắp thân thể không chỗ nào không dính cát.

Không sao, nàng đã quen rồi.

Vẻ mặt vô ưu lãnh đạm của nàng khi đó đã thu hút ánh mắt của một cô giáo trong trường. Cô giáo dùng đôi mắt yêu thương nhìn nàng, ân cần hỏi

https://thuviensach.vn

han, lau đi đám cát bụi trên người. Một đứa trẻ lớn lên với yêu thương chắp vá nhận được tình cảm sâu rộng đó liền ngây ngô đón nhận.

Cô giáo tặng nàng một hộp bánh quế xinh xắn, nàng liền không ngại ngần mà ăn hết một lượt, từ từ cảm nhận miếng bánh giòn tan trong miệng cùng ánh mắt yêu thương của cô giáo.

Chỉ là khuôn mặt thánh thiện của cô trong mắt nàng lúc đó dần dần mờ đi rồi chìm dần trong bóng tối.

Nàng chỉ biết được rằng nàng ngã ngửa ra trên nền cát, tiếng huyên báo xung quanh dần dần nhỏ đi rồi kết thúc bằng một tiếng ì dài. Trước mặt nàng là một mảng đen đặc, không có chút ánh sáng, không có chút sức sống. Ngũ giác dường như đã hoàn toàn tê liệt, nàng không thể cảm nhận bất cứ thứ gì xung quanh được nữa.

Cô độc. Tang thương.

Nàng ước được ai đó yêu thương, được như những đứa trẻ khác, chỉ cần mở mắt liền nhìn thấy cha mẹ tươi cười, được mẹ nấu cho món ngon trước khi đến trường, được cha xoa đầu tán dương khi dành được giải.

Lòng nàng vô định lạnh băng.

Cha, mẹ! Hai người là ai?

Tại sao lại sinh ra nàng rồi vứt bỏ như vậy? Là nàng đã làm gì sai? Hay nàng đáng lí không nên được sinh ra?

Tiểu Yến Tử biết được lúc này giọt nước mắt nóng hổi đã lăn xuống, dư vị mặn chát đó khiến nàng cảm tưởng như cả cơ thể lạnh lẽo đã gần như sắp đóng băng.

https://thuviensach.vn

Nàng không có mục tiêu, không có người thân. Không có người quan trọng cần bảo vệ, cần yêu thương.

Nàng chỉ là kẻ thừa trong xã hội này.

"Tiểu Yến Tử!"

Tiểu Yến Tử cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo của nàng đang được một bàn tay ấm nóng nào đó giữ lấy. Hơi ấm từ bàn tay đó khiến cho nàng từ từ cảm nhận được tiếng nhịp đập của tim, bên tai, thính giác từ từ trở lại rồi sống động hơn. Nàng nghe rõ ràng giọng nam nhân trầm thấp, bi phẫn nào đó gọi tên nàng:

"Bổn vương ra lệnh cho nàng, mau tỉnh lại!"

Tiểu Yến Tử bị bàn tay ấm áp đó siết chặt, cơ hồ giọng nói mang theo khí thế cường đại doạ cho khiếp đản vội vàng mở trừng mắt.

Đập vào mắt nàng khuôn mặt tuấn tú tiêu sái, đôi mắt thanh u lạnh lẽo sẹt qua tia vui vẻ. Khuôn mặt nghiêm túc thấy nàng mở tròn mắt nhìn ngời sáng. Bàn tay to lớn áp vào má nàng, trán người đó áp vào trán nàng, hơi thở nóng hổi phả trên gương mặt nàng.

"Muốn doạ chết bổn vương sao!"

Tiểu Yến Tử như mèo con lơ đễnh, vẫn ngây ngô nhìn gương mặt siêu cấp điển trai kia đang đắm đuối ôm lấy mặt nàng.

Người này là ai, sao nàng vừa thấy quen lại vừa thấy lạ.

"Sao lại nhìn ta như vậy?"

Người đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Yến Tử. Bàn tay đang đan vào tay nàng từ từ gỡ ra, dường như tính toán đi lấy nước cho nàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lạnh lùng lại không che dấu sủng nịnh kia dành cho nàng. Ánh mắt quen thuộc đó khiến đầu não nàng nổ ong một tiếng.

Tay nàng lập tức siết chặt lấy tay người đó không cho rời đi. Khoé miệng khô khốc bật ra hai tiếng:

"Quốc Công!" Rồi lại lịm đi.

Trong tiềm thức nàng nhận ra. Đó chính là người mà nàng hết lòng ái mộ. Người đã khiến nàng đi bất cứ đâu cũng muốn tìm về. Là ý nghĩa của cuộc đời này. Là nam nhân của cuộc đời nàng Giám Quốc Công Lưu Dĩ.

Tiểu Yến Tử cảm nhận được nhịp tum đã đập troqr lại. Tựa như vừa được kéo ra khỏi tầng băng để đón nhận tia nắng ấm.

Trong hư ảo, bóng dáng Lưu Dĩ cao lớn vây lấy nàng. Đôi mắt đó, khí thế đó khắp thiên hạ này. Qua hai kiếp người này cũng chỉ có một.

Lưu Dĩ. Ta muốn ích kỉ một lần, khiến chàng thật tâm yêu thương ta có được không!

Lần thứ hai Yến Tử tỉnh dậy là lúc mà nàng bị thuốc đắng làm cho tỉnh giấc.

Khi nàng kịp nhận thức được vấn đề thì lưỡi của Lưu Dĩ vẫn đang níu chặt lưỡi nàng, ép nàng nuốt xuống lượng thuốc đắng nghét từ miệng hắn. Lưu Dĩ cẩn thận cho nàng uống từng ngụm, không để bất cứ một giọt nào rơi ra ngoài. Đến khi thuốc hết, cũng nhận rõ nàng đã tỉnh. Lưu Dĩ vẫn không buông nàng, trực tiếp càn quấy khoang miệng, giúp nàng liếm đi vị đắng, tranh thủ đẩy sâu nụ hôn khiến nàng ngạt thở.

Lưu Dĩ thấy nàng khó khăn thở dốc liền buông nàng ra, cho nàng ngã vào lòng ngực hắn thở đều.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử hai má ửng đỏ, níu lấy vạt áo trước ngực Lưu Dĩ, vẻ mặt uỷ khuất đầy oán giận. Người này có phải là muốn nàng ngạt chết hay không.

Lưu Dĩ không nói nửa lời, chỉ nhẹ nhàng vuốt lưng cho nàng dễ thở rồi từ tốn cho người mang thức ăn vào.

Lúc này Yến Tử mới biết, nàng vì dị ứng mà bất tỉnh đã được một ngày. Tiểu Phi sau đó khóc cạn nước mắt bù lu bù loa lúc đi tìm giải dược cho nàng bị người ta đánh ngất. Những chuyện sau đó đều hoàn toàn không biết.

Nghe đâu đám người âm mưu dâng bánh quế lên cho nàng đã đột ngột biến mất, người của Lưu Dĩ vừa tìm ra manh mối liền chết không đối chứng. Lưu Dĩ vẫn không hoàn toàn tin rằng chuyện ngày hôm đó là do bàn tay của Thái Hậu, chỉ là vẫn chưa tìm ra chứng cứ thì Thái Hậu vẫn là mối nguy hiểm đối với Yến Tử. Có lẽ Lưu Dĩ cũng đã nghĩ đến có kẻ mượn dao giết người. Dùng Thái Hậu làm đỡ lưng.

Kẻ đó là ai, Lưu Dĩ chắc chắn đã đoán ra. Phía Lưu Dĩ đã có sắp xếp. Hắn làm gì Yến Tử đều không quản được. Hắn nghĩ là ai làm liền là người đó. Nàng chỉ cần an phận tĩnh dưỡng là được.

Yến Tử mệt mỏi ăn vài miếng liền muốn đi ngủ tiếp, thân thể nàng vừa lấy lại giác quan, chưa kịp lấy lại nguyên khí. Trời lúc này cũng đã khuya, nàng cũng không muốn phiền mấy người hạ nhân.

Chỉ có điều Lưu Dĩ nhìn cũng không nhìn nàng, nói cũng không nói chuyện với nàng. Chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh cho nàng dựa vào, bồi nàng ăn. Ép nàng uống thuốc.

Đến giờ nàng kêu mệt liền bế nàng lên giường, để nàng nằm lên cánh tay rồi chôn nàng vào lòng ngực ôm ngủ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến tử đã quen hắn được một thời gian. Vẻ mặt kia tám phần, không mười phần là hắn đang giận.

Là giận nàng.

Nhưng tại sao???

Nàng vừa mới chết đi sống lại, còn chưa kịp làm gì hắn giận cái nỗi gì.

Tiểu Yến Tử mơ hồ nằm trong lòng ngực vạm vỡ, mùi cổ hương trên người Lưu Dĩ sớm đã khiến nàng quen thuộc đến say như say thuốc, dễ dàng ru ngủ nàng. Mũi nàng chun vào lòng ngực ấm áp, như một đứa trẻ tìm hơi mẹ, co người nép vào an tâm chìm vào giấc ngủ.

Lưu Dĩ cảm nhận người trong lòng đã chịu ngủ yên mới cẩn thận mở mắt trân trân nhìn khuôn mặt hiền lành của nàng lúc ngủ.

Trong mắt thoảng qua nét dịu dàng ái vị quyến luyến, lướt mắt đến cần cổ trắng ngần có vài nốt ban đỏ. Mặt Lưu Dĩ lập tức đanh lại, sát khí khi không lại nổi lên.

Bàn tay nhỏ bé của Yến Tử theo bản năng quơ lên gãi chỗ ngứa liền bị Lưu Dĩ bắt lại vòng ra eo hắn giữ chặt, tránh cho nàng làm vết mẩn đỏ ửa ra. Lưu Dĩ siết chặt vòng tay ôm lấy nàng. Trầm mặc một hồi mới chịu ngủ.

Sáng sớm mở mắt, Yến Tử thấy nàng đang được Lưu Dĩ quấn như kén tằm ôm trong lòng bế lên kiệu. Nàng cùng hắn cơ nhiên ngồi tự tại trong kiệu lớn rồi phất tay cho đám thị vệ bên ngoài khởi hành. Lưu Dĩ để nàng dựa vào ngực hắn, vỗ về lưng nàng cho nàng ngủ tiếp.

Tiểu Yến Tử lúc này mắt đã thao láo tỉnh táo. Nghỉ ngơi suốt hai ngày, đã khiến nàng không thể nào ngủ tiếp được nữa. Nàng vừa tính ngồi nhổm dậy đã bị Lưu Dĩ kéo lại vào lòng ngực quàng chăn vào cho nàng. Cẩn thận sờ trán kiểm tra thân nhiệt nàng mới an tâm tiếp tục vỗ lưng nàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử ngu mặt một lát, không nhịn được liền hỏi:

"Quốc Công, có thể cho thần thiếp biết chúng ta đi đâu không?"

Lưu Dĩ im lặng một hồi, tay ngừng vỗ lưng Yến Tử liền trượt xuống eo nàng, cằm hắn tựa lên đầu nàng bỏ lại một câu:

"Về phủ tướng!"

Phủ tướng.

Yến Tử liền nhớ ra. Phải rồi hôm nay là ngày chính thức phải rời hoàng cùng về phủ tướng quân. Lưu Dĩ chọn ngày này cũng vì quân kỵ binh đã định ngày tập huấn. Hắn hoàn toàn có thể để nàng nghỉ ngơi trong cung, một mình quay về tướng phủ tham gia tập huấn.

Nhưng sự vụ hôm trước, trong mắt hắn hoàng cung đã hoàn toàn trở thành nơi nguy hiểm. Có thể bất cứ lúc nào Yến Tử biến mất khỏi tầm mắt hắn cũng có thể gặp nguy hiểm. Vì vậy bất chấp nàng còn mệt, vẫn ôm nàng cùng về tướng phủ. Ở đó có người thân của nàng, có trăm vạn tướng sĩ tinh nhuệ bảo vệ nàng. Cũng không có Thái Hậu uy hiếp nàng. Nơi đó bỗng trở thành nơi an toàn nhất mà hắn từng biết.

Tiểu Yến Tử không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng Lưu Dĩ vì đám quân kỵ binh mới vác nàng trở về. Không bao giờ dám nghĩ đến điều gì cao hơn.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Phút Giao Thừa Tình Mê

Tiểu Yến Tử cùng Lưu Dĩ về đến phủ tướng, đã thấy trước cổng bao nhiêu người tụ tập. Khuôn mặt hồng hào phấn khởi của đại tướng Hoắc Tâm đứng trước cổng nghênh đón thật dễ khiến người khác cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Bên cạnh lão là Hoắc Sinh, Hoắc Thiện cùng Triệu Phạm Hoa đang an yên chờ xe ngựa của Lưu Dĩ dừng hẳn. Xung quanh là thị vệ đang bảo vệ mọi ngả đường.

Xe ngựa dừng lại, chúng nhân lập tức quỳ rạp xuống đất thi lễ. Lưu Dĩ vén rèm bước xuống, trên tay bế Tiểu Yến Tử đang quấn tấm chăn dày ung dung đi vào. Khuôn mặt trắng nõn của nàng chôn trong tấm chăn, dường như đang muốn che dấu sắc mặt bợt bạt của mình.

Chúng nhân nhìn thấy Quốc Công thiên tuế tự mình bế nương tử giữa thanh thiên bạch nhật liền đoán có biến.

Chưa kịp để đại tướng quân hay Triệu Phạm Hoa phản ứng. Hoắc Sinh liền bật người xanh mặt hỏi:

"Quốc Công! Vương phi đây là..?"

Lưu Dĩ không đáp, chỉ ra hiệu cho Lam Thất đằng sau, còn hắn tiếp tục xải bước hướng Tam Thái viện mà đi mặc kệ chúng nhân đang đực mặt ra

https://thuviensach.vn

như ngỗng lúc đó.

Hoắc Sinh không còn kiên nhẫn, bắt ép Lam Thất nhanh chóng kể rõ sự tình.

Lam Thất nhìn ánh mắt trông đợi của chúng nhân, cũng bắt đầu kể lại sự tình, càng nói giọng hắn càng lạc đi. Dường như cảm nhận được bầu không khí xung quanh càng trở nên u ám.

Triệu Phạm Hoa hai mắt trắng dã, đau đáu nhìn về bóng Lưu Dĩ đã khuất sau Tam Thái viện, lòng hắn lạnh đi ôm trán:

"Mẫn Mẫn chỉ cần ngửi thấy mùi hoa quế đã có thể nôn đến thừa sống thiếu chết. Vậy mà lại chịu ăn vào như vậy, đúng là không coi trọng bản thân mình mà!"

Hoắc Thiện bên cạnh vỗ vai Triệu Phạm Hoa an ủi:

"Vương phi tâm tư mẫn tiệp, tại hạ suy đoán nàng là có lý của nàng mới làm chuyện nguy hiểm như vậy. Với lại bây giờ nguy hiểm cũng đã qua. Chúng ta vẫn là nên tạ ơn trời phật mới đúng!"

Triệu Phạm Hoa nghe vậy cũng lui đi vài phần âu lo. Nhanh nhanh chóng chóng cùng đại tướng quân về Tam Thái viện xem xét tình hình của Yến Tử.

Hoắc Sinh một mình đứng đó, khuôn mặt tuấn tú khẽ cau. Bàn tay đan chặt lấy nhau đến bật từng đốt trắng.

Tiểu Yến Tử ngủ nhiều thành tỉnh. Lúc về đến sương phòng mới được trang hoàng lộng lẫy trong Tam Thái viện đã hoàn toàn tỉnh táo nhưng lại nhắm mắt giả vờ ngủ. Dường như Lưu Dĩ vẫn còn giận, nàng chỉ là người

https://thuviensach.vn

trần mắt thịt bình thường, căn bản không đủ khả năng chịu được ánh mắt lạnh lẽo đó của hắn nên đành giả ngủ, làm mèo con ngoan ngoãn thì hơn.

Lưu Dĩ cẩn thận đặt nàng xuống giường, kỹ càng phủ chăn lên người nàng mới an tâm rời ra ngoài, phân phó cho hạ nhân trông chừng nàng.

Tiểu Yến Tử thấy người đi khuất liền nhổm dậy, cho gọi Tiểu Phi vào hỏi han xem suốt hai ngày này nằm yên trên giường Lưu Dĩ đã có động tĩnh gì, sao lại không nói một lời mà nổi giận với nàng như vậy.

Nhưng căn bản Tiểu Phi một chút manh mối cũng không có, lại càng không nhìn ra Quốc Công có biểu hiện gì khác thường. Còn chắc nịch rằng Yến Tử vẫn còn mê sảng sau cơn mê nên mới nhìn nhầm.

Đùa nhau sao! Chung đụng Lưu Dĩ cũng được một thời gian, lại luôn ngủ trong vòng tay hắn, nàng có thể không cảm nhận được khí lạnh cùng ánh mắt muốn giết người đó được sao.

Tiểu Yến Tử cùng Tiểu Phi phân tích được một lúc, liền nghe thị nữ thông báo Triệu Phạm Hoa đến thăm liền nhanh chóng thay y phục, rồi trang điểm cho khuôn mặt tươi tắn. Miễn cho vị đại ca yêu muội muội hơn mạng sống vì nàng mà tổn thọ.

"Mẫn Mẫn à, ta biết ngay thể nào cũng có chuyện mà. Tại sao sớm biết không thể ăn bánh quế, muội lại còn cố nuốt làm gì. Có phải thấy sống đủ rồi không. Không quan tâm đại ca vì muội mà đau lòng hay không...??"

Triệu Phạm Hoa vừa vào đến phòng cũng chưa kịp nhận trà Yến Tử đưa qua liền càm ràm một trận. Vẻ mặt lo lắng liên tục quan sát sắc mặt Yến Tử rồi lại liên tục lảm nhảm trách cứ nàng đủ điều. Hệt như bà thím nào đó ngoài chợ, như là đang muốn thay mẫu thân mà giáo huấn, nói đến mưa xuân tung toé.

https://thuviensach.vn

Yến Tử lặng im nghe Triệu Phạm Hoa lảm nhảm nửa ngày, chỉ cười hiền mà ngoan ngoãn nghe đại ca xả một trận. Nàng biết hắn vì yêu thương nàng mới hết lời giáo huấn như vậy. Cảm giác có người thân quan tâm nàng thật khó nói thành lời. Khiến cho nàng trở nên dày mặt hơn, muốn nghe Triệu Phạm Hoa nhiều lời càu nhàu hơn.

Triệu Phạm Hoa nói mệt nghỉ, nói đến sủi bọt mép, đến cổ khô khốc mới chịu dừng lại hớp một ngụm trà tính toán trong đầu còn hơn vài bản giáo huấn phải tường thuật cho muội muội cứng đầu nghe. Tiểu Yến Tử nhìn bên ngoài người người bận rộn đi đi lại lại, không nhịn được cắt ngang lời của Triệu Phạm Hoa:

"Đại ca! Hôm nay có việc gì hay sao? Nhìn mọi người có vẻ khẩn trương như vậy?"

Triệu Phạm Hoa thấy Yến Tử lơ đẹp màn giáo huấn, nàng lúc này lại đã là vương phi cao quý, không thể tuỳ ý bắt nàng quỳ từ đường mà phạt như trước kia chỉ đành đỡ trán thở dài:

"Ngày mai là giao thừa, mọi người đang bận rộn để đón lễ tết!"

Giao thừa? Ngày mai sao?

Tiểu Yến Tử mờ mịt một lát mới nhớ ra thời điểm người người nhà nhà bận rộn sắm tết, nàng thì lại xoay quanh sự vụ thành thân mà quên bẵng đi mất. Nàng lúc này cũng không cần giống như mọi năm phải lăng xăng ngoài đường sắm tết. Lại nhớ đến đêm giao thừa năm nào, Yến Tử cùng Triệu Phạm Hoa bị đám người nhị thúc đá ra khỏi cửa, khiến họ bụng đói mà đón tết.

Tiểu Yến Tử nhớ đến đám người kia mắt liền loé lên sát khí trừng mắt hỏi:

"Đại ca! Đám người nhị thúc đâu?"

https://thuviensach.vn

Triệu Phạm Hoa dò xét nét mặt kia của Yến Tử, biểu cảm phức tạp đáp:

"Trước ngày muội thành thân, cũng không biết ai đã động tay động chân khiến bọn họ ngay đêm đó tự mình rời đi không nói một lời. Ta còn tưởng là muội đến đuổi khéo bọn họ đi!"

Tiểu Yến Tử không dấu nổi kinh ngạc.

Không phải nàng nha. Đêm đó sau khi cãi nhau một trận với Triệu Phạm Hoa, nàng cũng không có suy nghĩ đá đít đám người kia đi ngay. Chuyện đó nàng cũng không nói với ai. Người của tướng phủ biết đó là họ hàng nhà nàng cũng sẽ không tuỳ tiện mà đuổi đi. Vậy là ai đã nhúng tay vào.

Triệu Phạm Hoa cũng phân tích một lúc lại giật mình lắp bắp:

"Không lẽ Quốc Công..."

Tiểu Yến Tử hiểu ý của Triệu Phạm Hoa, liền không ngại ngần phủ định ngay:

"Không có chuyện đó đâu, Quốc Công trăm công nghìn việc, sao có thể quan tâm đến việc cỏn con này của muội!"

Kỳ thực trong lòng nàng cũng mơ hồ. Nếu thật sự là Lưu Dĩ làm. là hắn thật sự quan tâm đến tâm tình nàng hay không muốn phải dâng lễ cho dân đen khác.

Tiểu Yến Tử liền bỏ ngay vế đầu, thấy vế hai hợp lý hơn. Có lẽ là một Quốc Công cao cao tại thượng như hoàng đế sẽ không muốn nhận một tiếng thúc của đám người xa lạ kia. Hắn cũng không mang tình với nàng. Họ hàng nhà nàng đương nhiêm hắn cũng không thèm để vào mắt.

Tiểu Yến Tử tự biên tự diễn trong đầu như vậy cũng lấy chút đau lòng cho chính mình. Đã đến nước thành thân, nàng lại chẳng rõ lòng dạ Lưu Dĩ

https://thuviensach.vn

đối với nàng như thế nào, liệu có chút ái tình nào trong đó hay không, hay chỉ là người đáp ứng nhu cầu cho hắn mà thôi.

Lại nghĩ đến đêm mai giao thừa, không biết Lưu Dĩ sẽ làm gì. Trong đầu nàng liền bày mưu tính kế, làm cách nào để Lưu Dĩ nguôi giận nàng đây! Nàng thật sự chịu không nổi khí thế như bão táp kia đâu nha!

Bỗng dưng nàng nhớ đến khoảnh khắc giao thừa ở thời hiện đại, liền đẩy mắt đến Triệu Phạm Hoa, khóe môi cong lên một nụ cười bỉ ổi một cách xuất sắc.

"Đại ca có thể giúp Mẫn một việc được không?" Tiểu Yến Tử giương đôi mắt tròn trong trẻo lấp lánh nước nhìn Triệu Phạm Hoa dụ dỗ.

Triệu Phạm Hoa nhìn bộ mặt kia, liền biết ngay tiểu muội hắn lại muốn làm điều mờ ám muốn hắn tiếp tay. Lại nghĩ đến nàng vừa thập tử nhất sinh một trận liền cắn răng né đôi mắt dụ dỗ kia qua một bên đáp:

"Lại muốn bày mưu tính kế gì nữa đây. Muội bị như vậy rồi còn chưa đủ sao? Còn không chịu tĩnh dưỡng nhờ vả cái gì?"

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền như mèo cụp đuôi sụp mắt. Không nói hai lời liền thẳng một đường bước lên giường, hờn dỗi nằm xuống trùm chăn kín mặt.

Triệu Phạm Hoa biết tiểu muội ương ngạnh lại bày trò hờn dỗi hắn, trong lòng cũng có chút không nỡ:

"Mẫn Mẫn, ta đã nói bao lần rồi, đừng có đắp chăn kín mặt vậy, muội sẽ bị ngạt đấy!"

"..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử vẫn một mực không đáp. Triệu Phạm Hoa trước nay chưa từng thắng được Yến Tử, sớm đã xem nàng như con gái, phận làm cha cũng coi như mềm lòng trước con gái ương ngạnh, nhanh chóng mủi lòng mà chịu thua:

"Được rồi, được rồi. Muốn gì mau nói đi. Không nói ta đi đấy!"

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền nhanh như chớp vội bật dậy mặt tươi như hoa cười lớn:

"Trên đời này ta có thể không khen ai. Nhưng không thể không khen tài mạo song toàn, thông minh kiệt suất, anh tuấn lẫy lừng Triệu Phạm Hoa!"

Triệu Phạm Hoa sớm đã quen tràng vuốt mông ngựa kia, cũng hùa theo cười lớn. Tiểu muội hắn cười đó, buồn đó, giỏi giang đó mà cũng bướng bỉnh đó. Chỉ có nàng mới khiến Triệu Phạm Hoa ngày đêm ngủ không an giấc, chỉ cần thấy nàng vui vẻ liền an tâm mà sống tiếp. Liền sau đó huynh muội đóng cửa thầm thì to nhỏ. Sau một canh giờ Triệu Phạm Hoa mới chịu trở ra rồi một mạch hướng viện đại phu tìm Cố Vệ Bắc.

Buổi tối Lưu Dĩ xong việc đã quay trở lại. Thời kỳ cuối năm biên giới càng trở nên hỗn loạn. Chiến sự cứ thế đổ lên đầu hắn, khiến hắn đến nửa đêm mới có thể trở về phòng.

Lưu Dĩ về đến sương phòng, thấy trong phòng vẫn sáng. Đèn nến cháy rực soi tỏ bóng Yến Tử đổ dài trên đất, mái tóc dài phủ xuống tấm lưng gầy. Ánh trăng mờ ảo đằng sau mây mỏng phủ lên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của nàng khiến Lưu Dĩ nhìn thấy liền sinh ra niềm thương tiếc vô hạn, vẻ mặt nàng nghiêm túc thận trọng cầm bút viết gì đó vào tờ giấy mỏng manh.

"Khuya vậy còn làm gì mà không ngủ!"

https://thuviensach.vn

Giọng nói lạnh lùng quở trách khiến Yến Tử giật bắn liền đem tờ giấy kia dấu vào trong ngực rồi bật dậy giả vờ nhu hoà tươi cười chào Lưu Dĩ một tiếng rồi vèo một cái leo lên giường trùm chăn kín mít.

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử chớp mắt đã yên vị trên giường, lâu nay nàng không vận động, lại vừa trải qua một trận thập tử nhất sinh mà thân thủ vẫn không tệ, chứng tỏ sức khoẻ đã khá hơn rất nhiều.

Tốt lắm!

Lưu Dĩ yên tâm lấy y phục sang phòng bên cạnh tắm rửa. Chốc sau quay lại, Yến Tử đã hoàn toàn ngủ đến quên trời quên đất, hắn nhẹ nhàng đặt mình xuống bên cạnh Yến Tử đang thở đều say giấc.

Lưu Dĩ cẩn thận nới rộng cổ áo Yến Tử ra, kiểm tra nốt ban đỏ đã mờ dần đi của nàng. Có vẻ như nhờ tĩnh dưỡng tốt, vết đỏ đã lặn đi nhiều. Bên dưới tầng tầng nốt ban đỏ, hở ra đôi gò bồng theo nhịp thở của nàng nhấp nhô. Lưu Dĩ liền thấy miệng khô khốc, khí huyết dâng trào. Lại nhìn bộ mặt ngoan ngoãn của nàng đang an giấc. Không nỡ vì ham muốn của bản thân mà đánh thức nàng, đành nín nhịn mà nuốt xuống. Vươn tay nhẹ nhàng đặt nàng vào lòng ngực, để hết tất cả mệt mỏi tan đi. Thưởng thức lấy mùi hoa đỗ quyên trên người nàng khiến hắn bình yên mà chìm vào giấc ngủ.

"Vương phi! Đây là gì?"

Tiểu Phi cầm tờ giấy ghi chú nghuệch ngoạc của Yến Tử đầy tò mò, nhìn thế nào cũng không ra là viết cái gì.

"Cái đó gọi là công thức hoá học!" Đương nhiên là người cổ đại không thể biết được ký hiệu hoá học đó rồi. Cũng phải ngàn năm nữa mới biết được a!

https://thuviensach.vn

Tiểu Phi nhăn trán: "Đó là thứ gì? Người dùng nó để làm gì ạ!"

Tiểu Yến Tử đưa một ngón tay để lên miệng cười vui:

"Bí mật!"

Tiểu Phi mù mờ không hiểu, chỉ đành theo sự phân phó của Triệu Phạm Hoa, mang một đống dược từ chỗ Cố Vệ Bắc qua cho Yến Tử.

Yến Tử nhận lấy liền cặm cụi lăn lăn trộn trộn. Tranh thủ Lưu Dĩ bận rộn, tướng phủ ai nấy đang bận chuẩn bị đón giao thừa mà bày biện làm đủ trò vẫn không ai để ý.

Buổi tối, Lưu Dĩ thưởng thức yến tiệc đón giao thừa với đại tướng quân, vì lý do sức khoẻ nên Yến Tử không cần phải xuất hiện.

Mọi năm Lưu Dĩ đều đón giao thừa cùng Thái Hậu và Thái Tử, năm nay mẫu tử mặt nặng mày nhẹ nên trong cung cũng không tổ chức linh đình như mọi năm. Lưu Dĩ chỉ vào thỉnh an Thái Hậu được một lúc lại trở về. Xem vẻ mặt của Thái Hậu có lẽ chưa nguôi giận.

Lưu Dĩ ngồi được một lúc thấy không ngọn miệng liền rời tiệc tính toán trở về cùng Yến Tử đón giao thừa.

Vừa về đến cổng Tam Thái viện đã thấy Tiểu Yến Tử khoác áo lông trắng, tóc xoã dài đứng bên ngoài khu vườn đầy hoa. Bóng trăng đổ xuống gương mặt nàng, đôi mắt tròn trong trẻo vừa nhìn thấy bóng dáng Lưu Dĩ liền sáng lên như ngàn tinh tú:

"Quốc Công! Chàng đã về!"

Lưu Dĩ nhìn hai má Yến Tử ửng đỏ, bàn tay lại lạnh căm chứng tỏ nàng đã đứng bên ngoài rất lâu liền nhíu mày:

"Trời lạnh, ra đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mơ hồ nhận thấy Lưu Dĩ hình như vẫn còn giận nàng. Nàng cười trừ đáp:

"Thần thiếp muốn cho chàng xem một thứ!"

Nói rồi cũng không để Lưu Dĩ kịp nghi hoặc liền phẩy tay ra hiệu cho Tiểu Phi đã trốn sau bụi cây hành động.

"Người nhìn lên trời xem!"

Lưu Dĩ khó hiểu một lúc, cũng không nhiều lời theo hướng chỉ tay của Yến Tử mà nhìn lên.

Phía bụi cây một tiếng 'viu' vang lên, liền sau đó trên trời rộng vang lên tiếng "bùm" rồi những mảnh pháo như bông hoa rực rỡ đủ sắc màu loé sáng trên bầu trời, chiếu rực cả nhân gian. Cảnh tượng đẹp đẽ ồn ào đó nhanh chóng thu hút người của tướng phủ trong phạm vi nhìn thấy. Ai nấy đều lần đầu tiên trong cuộc đời nhìn thấy pháo nổ mà có được màu sắc như bông hoa. Người thì trầm trồ, người lại e sợ.

Lưu Dĩ thoáng kinh ngạc, dù rằng biết thê tử của hắn tinh thông vạn vật, trên đời không gì có thể làm khó nàng nhưng cũng không lường ra, nàng có thể chế tạo được loại pháo đặc biệt như vậy.

Lưu Dĩ cúi xuống nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Yến Tử, đôi mắt lấp lánh đẹp tựa trân châu. Khuôn mặt thánh thiện diễm lệ đến say lòng người, ánh sáng từ pháo hoa như làm tăng thêm nét rực rỡ trong đôi mắt nàng. Nụ cười toả sáng như mặt trời chiếu rọi nhân gian khiến cho lòng ngực Lưu Dĩ nhảy nhót, khó kiềm lòng mà đắm đuối ngắm nàng.

Tiểu Yến Tử chờ cho pháo bông đẹp nhất bung lên liền hướng Lưu Dĩ nói lớn:

"Quốc Công! Chúc mừng năm mới!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ dường như không trụ được mị lực của Yến Tử thêm phút giây nào nữa, trực tiếp vươn tay bế xốc Yến Tử lên bước vào phòng, khóa chặt cửa đặt nàng lên giường, nhanh chóng tháo đai lưng của cả hai xuống.

Yến Tử nhìn một loạt hành động kia liền biết Lưu Dĩ muốn gì. Chỉ là pháo bông đang đẹp hắn không muốn coi sao. Cũng không cảm ơn nàng một tiếng gì cả.

Không kịp để Yến Tử mở miệng. Lưu Dĩ đã khâu miệng nàng bằng đôi môi của hắn. Lưỡi níu lưỡi, quấn quýt không rời, dường như đang muốn bày tỏ lòng hắn cho nàng thấy. Dường như nam nhân này tình ý như thế nào đều trực tiếp trên giường mà bày tỏ.

Yến Tử bị Lưu Dĩ đè lên người ăn mất lưỡi đến ngạt thở cố gắng đẩy hắn ra, đến khi hắn nhận thấy Yến Tử mệt mỏi thở hổn hển mới chịu buông nàng:

"Quốc Công! Sao người lại...giận thần thiếp!" Yến Tử tranh thủ Lưu Dĩ đang buông lỏng nàng dò hỏi

Lưu Dĩ lúc này mặt đã ửng đỏ, đôi mắt trầm u phủ một tầng sương, bàn tay to lớn ôm chặt hông nàng, một tay khác luồn vào trong yếm nàng, chất giọng khàn khàn vang lên:

"Bổn vương không cho phép nàng tự làm mình gặp nguy hiểm!"

Tiểu Yến Tử như lường ra, nói vậy không phải là Lưu Dĩ giận nàng vì nàng biết dị ứng với hoa quế vẫn cố tình ăn sao? Mà nàng ăn nàng chết, liên quan gì đến hắn mà giận!

Không để cho Yến Tử hỏi thêm. Lưu Dĩ gấp rút lần nữa quấn lấy lưỡi nàng, chỉ chớp mắt hai thân thể trần trụi gián sát vào nhau. Động tác của Lưu Dĩ dứt khoát và gọn lẹ hơn những lần trước khiến Yến Tử kinh hãi không thôi. Đây chẳng phải là muốn trừng trị nàng sao.

https://thuviensach.vn

Không được đâu, mỗi lần Lưu Dĩ muốn trừng trị đều dày vò nàng đến tận sáng. Đừng nói lần này cũng vậy nha. Thân thể này thực sự chịu không nổi sức lực tuổi trẻ khí thịnh của Lưu Dĩ đâu a a a.

Tiểu Yến Tử nghĩ vậy liền tìm cách trách né bàn tay càn quấy khuôn ngực mềm mại của nàng từ Lưu Dĩ, nàng xoay người lại nằm xấp người xuống, vùi mặt vào chăn đệm che đi vẻ mặt xấu hổ. Tuy là đã thành thân được mười ngày, nhưng mỗi lần thấy vẻ mặt của Lưu Dĩ tỉ mỉ đong đếm từng tấc da thịt trên thân thể nàng đều khiến nàng xấu hổ.

Lưu Dĩ mặc nhiên để nàng nằm như vậy, môi hắn cúi xuống gặm lấy xương vai nàng, vừa từ tốn mút cắn rồi nhẹ nhàng hôn, phả lấy hơi thở của hắn lên từng tấc trên da thịt nàng khiến nàng run rẩy ư lên một tiếng, hắn từ từ trượt xuống xương sống, đôi môi mật ngọt như muốn ăn nàng vào trong bụng, trảm khắc nàng vào máu xương. Bàn tay to lớn trượt dài tìm tòi nơi rừng u bí hiểm, tìm lấy hoa tâm xoa nhẹ. Động tác này thành công khiến thân thể Yến Tử động tình, thân thể gặp báo động lớn, miệng lưỡi khô khốc, nàng nín nhịn không vang ra tiếng rên rỉ thành lời, tránh để đám người canh chừng ngoài kia nghe thấy.

Liền sau đó, Yến Tử cảm nhận được hai chân nàng bị tách ra, thân thể nàng cong lên. Hông nàng bị bàn tay to lớn nâng lên cao, từ đằng sau vật cứng thô to nghiêng mình đẩy vào tử cấm thành. Hai thân thể dán sát vào nhau không lấy nửa phân khoảng cách, Lưu Dĩ đè thân lên lưng nàng, bên dưới bắt đầu luật động, bàn tay níu lấy bầu ngực trắng tròn của nàng xoa nhẹ. Đôi môi tìm lấy vành tai nàng cắn mút, phả vào tai nàng hơi thở của mùa xuân. Từng đợt từng đợt thúc tình của Lưu Dĩ càng lúc càng tăng mạnh, khiến cho Yến Tử trụ không được bật ra tiếng rên dài.

Giữa màn đêm chuyển giao năm mới, hai thân ảnh quấn quýt không rời, hương khói xa vời níu lấy bóng đạo ảnh đổ dài trên giường lớn. Trăng thâu khó tả, như ngượng ngùng che mắt không dám nhìn đôi uyên ương đang đan nhau trong kia.

https://thuviensach.vn

Chờ cho đến khi người bên dưới đã ba lần dâng triều, người bên trên mới được một lần phát tiết, vật cứng cũng đã mềm đi, bên trong thân thể nữ tử lấp đầy tình yêu của nam tử.

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử lả đi trong lòng ngực, hơi thở nàng đều đặn mệt mỏi níu lấy vòm ngực rộng lớn của Lưu Dĩ. Hắn từ từ cảm nhận dư âm còn lại sau cuộc kích tình, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn đầy yêu thương trân quý, khóe môi cong lên một đường:

“Chúc mừng năm mới! Tiểu Yến Tử của ta!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Địch Thủ Thứ Hai Xuất Hiện

Những ngày đầu năm Tiểu Yến Tử phải đỡ lưng rời giường, nói ra cũng thật xấu hổ, chẳng hiểu thế nào, mỗi lần Yến Tử chăm chút thể hiện lòng thành hay nói vài lời mật ngọt với Lưu Dĩ nhân những ngày đầu năm để cả năm may mắn liền sau đó Lưu Dĩ không nói hai lời trực tiếp quăng nàng lên giường lăn đến nàng không biết trời đất gì mới chịu buông.

Vì vậy mà Yến Tử sinh ra một ý niệm. Sau này vẫn là bớt nhiều lời đi thì hơn, tránh cho vị Quốc Công nào đó kích động không làm chủ được bản thân. Hại nàng đầu năm sắc mặt u ám đi chúc tết, khiến cho trong ngoài dị nghị nàng phận khắc phu, sớm yểu mệnh mà hương tiêu ngọc vẫn.

Những ngày vào cung chúc tết. Tiểu Yến Tử trực tiếp đối diện với ánh mắt chán ghét của Thái Hậu, thọ tim cũng giảm hơn phân nữa. Nàng bi thương không hiểu, bản thân tại sao lại để Thái Hậu ghét đến như vậy. Nàng cũng không muốn giống thân phận 'cái thìa nhỏ' như ở trong kịch chiếu ngày năm dạo trên tivi, thân phận bi thương của nàng dâu khổ hạnh rồi phơi xác ở đâu đó đâu, nàng cũng rất cố gắng làm hiền thê lương mẫu, hoà hợp với hậu cung còn xót lại của tiên đế, không gây thù chuốc oán ai hết nha.

Vậy mà Thái Hậu vẫn không thèm để nàng vào mắt, hết lời miệt thị nàng khiến nàng trở nên mặt dày, thà chấp nhận nghe bà miệt thị mà hả giận còn hơn không nói lời nào mà bày mưu tính kế. So ra giả vờ ngu ngốc mới là trang tuấn kiệt a.

https://thuviensach.vn

Lại nói Lệ Y, công chúa nguỵ quốc luôn có mặt bên cạnh Thái Hậu những ngày này bỗng biệt tăm không thấy đâu. Tiểu Yến Tử đã từng nghi ngờ vụ bánh quế là của nàng ta bày ra, vì thế trận thất bại sợ người khác đánh hơi được mới biến mất như vậy. Thái Hậu đương nhiên cũng lường đến nàng ta lấy bà ra làm đệm lưng, sự vụ không thành còn khiến mẫu tử mặt nặng mày nhẹ làm Thái Hậu sinh lòng chán ghét, cũng sớm phải vài người tìm kiếm nàng ta nếm mùi mật ngọt Sở Quốc. Yến Tử dựa vào thông tin thu thập được, cũng không đành lòng nhìn thiên hạ quay lưng với Lệ Y, nhưng nàng ta cũng suýt hại chết nàng. Lòng bao dung của con người có hạn, đành coi như mù như điếc thì hơn.

Nàng cũng nhờ những ngày đó gặp được Thái Tử. Tuy là cùng một mẹ sinh ra, lại có khuôn mặt khá giống nhau nhưng Thái Tử so với Lưu Dĩ tính cách hoàn toàn trái ngược.

Thái Tử hoạt bát lanh lợi, hay nói hay cười. Đặc biệt vô cùng kính nể Lưu Dĩ, bất kể làm gì, chỉ cần Lưu Dĩ xuất hiện liền bày ra bộ dáng thanh cao, khí khái ngút trời, nói năng nhẹ nhàng một bụng chữ nghĩa.

Đối với một đứa trẻ mười một tuổi mà nói, có được khí chất thanh tao như vậy cũng nhờ Lưu Dĩ dạy dỗ tốt nhưng cũng khiến người ta có chút đau lòng, lẽ ra trẻ con ở tuổi đó vẫn là nên lăn lộn bùn đất, ngây thơ cười nói mới đúng.

Tiểu Yến Tử bỗng dưng thấy lo, nếu lỡ sau này nàng sinh con cho Lưu Dĩ, con của nàng sẽ bị hắn giáo dục ra nhân cách như thế nào, có phải sẽ mang bộ mặt muốn doạ người như hắn hay không đây!!! Một Quốc Công khí thế đã đủ khiến cho lòng người bất an, nếu nàng đối diện với tiểu Quốc Công bộ dạng y hệt chắc sẽ đau tim mà về với ông bà sớm mất.

Thái Tử hiếu thuận, thông minh kiệt suất, có thể nhanh chóng nhìn ra thập tam ca lạnh lùng ghét nữ nhân của mình đối với vương phi là thật tâm sủng ái liền coi nàng như mẫu thân thứ hai, trân quý và cung kính với nàng.

https://thuviensach.vn

Cũng chính vì vậy mà đề nghị một lần đến tướng phủ, xem tài năng rèn kiếm của nàng.

Đối với việc rèn kiếm và chế tạo thuốc nổ, Yến Tử không thể giao hết cho đại ca thân còn mang bệnh, thân phận vương phi của nàng ngoài những người tai to mặt lớn cùng hạ nhân của nàng ra, người ở xưởng rèn và trại doanh vẫn hoàn toàn không biết Triệu tiên sinh thật sự là ai, chỉ tò mò không biết tình thế gấp rút, vị giám xưởng kia lại biến mất tăm, chỉ để lại một vị họ Triệu khác thay thế giám sát cũng có chút không quen.

Tiểu Yến Tử vì lẽ đó mà cùng Lưu Dĩ bàn bạc, nàng cư nhiên vẫn cải trang nam đến xưởng chế tạo, đặc biệt truyền thụ lại cách đặc chế cho Triệu Phạm Hoa, sau đó mới từ từ rút khỏi. Chỉ là lúc nghĩ đến Tiểu Yến Tử ngày ngày tiếp xúc với một đám nam nhân, Lưu Dĩ thực tình không vui, liền điều hai ảnh vệ là nữ nhân ở bên cạnh nàng hạ lệnh. Chỉ cần nam nhân nào tiến gần đến nàng trong phạm vi năm bước. Một đao chém chết, tuyệt không lưu tình.

Đương nhiên mật lệnh kia Yến Tử hoàn toàn không biết, trong mắt Yến Tử mặc dù biết rõ nam nhân này tính tình độc chiếm rất mãnh liệt, chỉ là nàng cho rằng hắn không có tình với nàng, chuyện độc chiếm người tình không phải là yêu, chỉ là ham muốn của loài giống đực mà thôi.

Sau những ngày rối rắm của lễ tết, cuối cùng Yến Tử lại trở về lại Triệu tiên sinh, thân y phục nam nhân đếm xưởng rèn làm việc. Triệu Phạm Hoa trở thành Triệu quản công, làm cánh tay đắc lực cho nàng.

Đám người trong xưởng rèn gặp lại vị tiên sinh bí ẩn kia liền mặt mày niềm nở, nhìn y phục đắt tiền trên người liền đoán ra vị tiên sinh này mấy ngày mất tích đã đổi đời rồi.

"Triệu tiên sinh không lẽ đổi nghề làm tướng cướp rồi, có thể nhanh như vậy liền làm phượng hoàng, thật đáng nghi!" Một thợ rèn trẻ tuổi tên gọi A

https://thuviensach.vn

Nặc tò mò ngồi giữa huynh đệ trong xưởng rèn bàn tán.

A Báo đang mài kiếm bên cạnh huých ngay cùi chỏ vào bụng A Nặc phủ định ngay:

"Cái người nhỏ thó, nam nhân không ra nam nhân đó thì chưa cướp đã bị người ta xách đi bái tế rồi, tướng cướp cái nỗi gì!

"Cũng phải a!" A Nặc ôm bụng lại tiếp tục vân vê lưỡi kiếm, mắt vẫn hướng về Tiểu Yến Tử đang đứng bên kia.

"Mà ta nói, cũng chỉ là giám xưởng thôi, trước đây có hai thị vệ đi theo đã đủ màu lắm rồi, giờ lại lôi đâu ra hai ảnh vệ xinh đẹp hơn nữ nhân theo sát. Thật là quá khoa trương rồi!

"Phải đấy. Cũng không phải hoàng thân quốc thích, cái nơi chốn toàn nhân sĩ này ai dám đụng đến hắn mà phải bảo vệ. Lại nói phường bất lương, chuyên gia móc sạch túi huynh đệ chúng ta như hắn, căn bản là đấu không lại!" A Báo vẻ mặt uỷ khuất nói.

A Nặc cùng huynh đệ gật đầu đồng tình, cái người đó có ai ở trong phủ còn chưa nếm qua mùi vị ma cờ, bị ép đến độ khóc lóc mà trở về chứ. Lại nói nếu trước đây không phải tiên sinh kia sợ Quốc Công biết được, sợ Hoắc tướng quân tịch thu tiền thắng chỉ e huynh đệ tướng phủ chỉ còn cái xác khô.

A Nặc dường như nhận ra, dạo này không thấy mặt mũi Hoắc Sinh đâu liền hỏi:

"Dạo này không thấy Quốc Công cùng Hoắc tướng quân ghé qua đây, không phải trước đây khi rảnh rỗi đều tạt ngang chỉnh y huynh đệ chúng ta sao?"

A Báo dúi đầu A Nặc một cái nói:

https://thuviensach.vn

"Cái đồ đần nhà ngươi, đúng là không biết thế sự. Ngoài kia Tần quốc đang mở rộng giang sơn, trong một năm đã san bằng hai cường quốc. Đối với Sở quốc là mối đe doạ lớn. Hoắc tướng quân lại là tướng quân biên giới Tần Sở, vài ngày trước thấy biến liền tốc lực ra quân, còn Quốc Công cũng bận rộn chống đỡ cả biên cương thành trì, Sở Quốc là miếng mồi ngon cũng khiến cho Quốc Công tốn không ít trí tuệ để chống đỡ. Dân đen như chúng ta chỉ biết núp sau lưng ngài mà thôi!"

"Thì ra là vậy!" A Nặc ngộ ra: "Chẳng trách Triệu tiên sinh ngày ngày làm việc quên ăn quên nghỉ vẫn không đủ vũ khí cấp cho quân binh, thì ra ngoài kia đang phức tạp như vậy!"

A Nặc A Báo cùng huynh đệ xung quanh có chút kính trọng, nể phục nhìn Yến Tử, thấy nàng đang cặm cụi ngồi trên bàn trà, xung quanh nàng là ba vệ binh đang mặt mày cực kì nghiêm túc, hai bên nàng là hai nữ ảnh vệ cùng Sa Hoả Sa Thuỷ đang chăm chú nhìn vào bàn trà.

A Nặc thở dài buông một câu:

"Chúng ta thật là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, tiên sinh bận rộn như vậy, vậy mà chúng ta lại nói nhăng nói cuội..."

A Báo, A Nặc có chút hối lỗi, trực tiếp tiến đến bàn trà bên kia xem xét xem Triệu tiên sinh đang làm việc gì nghiêm trọng như vậy.

Vừa đến chỉ còn cách ba bước chân bọn họ liền nghe thấy giọng nói sung sướng của Yến Tử vang lên:

"Ù rồi, ha ha. Các ngươi tuổi gì mà đòi ăn quân của ta. Bốn lượt tổng cộng năm trăm lạng, mau nôn ra!"

Đám vệ binh xung quanh vẻ mặt tức giận uỷ khuất, lại có chút bi thương cắn răn móc tiền ra đập rầm xuống bàn.

https://thuviensach.vn

"Chơi thêm ván nữa, ta không tin bộ tam bất bại có thể chịu thua tiên sinh!" Ba vệ binh nổi tiếng con ma cờ bạc nghe danh Yến Tử lừa tiền chúng binh lính đã lâu, lần này tự động mò tới khiêu chiến lên tiếng.

"Bổn đại gia đây không có thời gian, chỉ là nếu như tăng con số năm trăm lên một vạn, bổn đại gia liền có rất nhiều thời gian!" Tiểu Yến Tử mặt dày hếch mũi đáp.

Cái này phải gọi là ngựa quen đường cũ, trước đây khi còn nghèo tùng, ngày nào nàng chẳng đánh bạc cùng huynh đệ tướng phủ, ăn chặn biết bao nhiêu, khiến cho tiền gửi về quê nhiều hơn dự tính, làm Triệu Phạm Hoa mỗi lần viết thư đều nghi ngờ có phải nàng nghèo quá mà mất nhân tính, nửa đêm sửa chìa khóa hộ nhà người ta mới kiếm ra được nhiều tiền như vậy không.

Bây giờ tuy rằng đã là vương phi, vàng dát đầy mặt nhưng nàng cũng là quen tay, thấy cờ bạc liền không nhịn được muốn đánh vài trận, mà đã lỡ đánh rồi thì không ngừng được. Nàng cũng phải có một cơ số vốn liếng để lỡ một ngày Lưu Dĩ chán ghét nàng đá ra khỏi phủ, nàng cũng gọi là có ba cọc ba đồng mà mưu sinh chứ.

"Nam tử hán đầu đội trời chân đạp phân, sợ gì đạo tặc ban ngày, một vạn thì một vạn!" Ba vệ binh hùng hổ hét lớn.

Tiểu Yến Tử chống nhạnh cười lớn sắn tay áo, đôi mắt tròn hiện lên vẻ gian xảo bất lương hệt như phường trộm cướp trắng trợn nói:

"Hỏi thiên hạ có mấy đầu lâu, xem lão phu có bao thủ đoạn, lão phu đây sẽ cho các ngươi chỉ còn tiết khố mà bò về!"

A Nặc, A Báo đen mặt nhìn nhau, nhìn cái người Triệu tiên sinh đang dương dương tự đắc bên kia như nhìn thấy heo đang múa lượn, trong ánh mắt phức tạp có chút khinh bỉ.

https://thuviensach.vn

Người này nói xấu xa cũng không hẳn là xấy xa. Mỗi lần đánh bạc đều bỏ qua người có gia cảnh nghèo khó, khi ăn được tiền còn đem cho hết một binh lính có mẹ mang bệnh, hào phóng thường xuyên mua quà cho đám trẻ con hay ngồi chơi trước phủ.

Mà nói tốt lại càng không đúng. Có thể ép đến độ người ta chỉ còn manh áo đi về, bất cứ ai mang nuôi lòng hận thù đều bị tiên sinh bày mưu dìm xuống ý định ngay từ trong trứng nước, con người tài năng mà hiểm độc đó thực không biết dùng từ gì để diễn tả.

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, chúng ta vẫn nên là một số chuyện tỏ ra hồ đồ thì hơn!" A Báo ngượng ngùng buông một câu.

"Cao kiến!" A Nặc hùa theo ngay.

Liền sau đó, A Nặc liếc mắt đến cổng phủ, thấy một đoàn người ăn mặc sang trọng bắt mắt rồng rắn chuẩn bị tiến vào, đi đầu là một tiểu tử tầm mười tuổi, vẻ mặt ung dung cao ngạo cũng có chút hiền hậu nhưng lại không có vẻ ngây thơ mà một đứa trẻ nên có. Trên thân khoác một tấm y phục vàng lấp lánh thêu hoạ tiết rồng nhỏ. Một tay chắp sau lưng một tay buông lỏng trông vừa đáng yêu lại vừa nghiêm nghị, vẻ mặt đó tựa như rất quen thuộc, hình như đã thấy qua ở đâu đó.

Lại liếc đến bên cạnh tiểu tử đó là một nữ tử xinh đẹp mỏng manh phiêu phất, đôi mắt lạnh lại sâu như tăng thêm mị lực quanh nàng, mày liễu nhẹ ôm lấy mắt hạnh, khuôn trang trắng trẻo, làn da như sứ không chút tì vết, nữ tử tầm mười tám đôi mươi khuynh thành khuấy đảo bất kì ánh mắt nào chạm đến.

A Nặc cùng A Báo đang mê mệt ngắm nhìn mỹ nhân, liền sau đó, thị vệ đi bên cạnh hai người đó hô lớn.

"Thái tử đến!!!"

https://thuviensach.vn

Thái tử sao.

Chúng nhân cùng đám vệ binh đang đánh bạc cùng Yến Tử nghe vậy liền giật mình vội vội vàng vàng thu lại bạc quỳ sạp xuống đất thi lễ. Chỉ riêng Tiểu Yến Tử thân phận đổi khác, chỉ cần đứng vậy hơi cúi người chào một tiếng. Chỉ là vừa thi lễ với Thái Tử xong mắt liếc đến nữ tử bên cạnh liền sững sờ.

Khuôn mặt đó, đôi mắt đó, nữ tử đó chính là kẻ đêm tân hôn đột nhập vào cung Kiến Giáp hành thích nàng sau đó được đồng bọn hỗ trợ mà chạy thoát đây mà. Sao nàng ta lại ở đây, lại còn cùng với Thái Tử.

Thái Tử miễn lễ cho chúng nhân xong, cũng để những người không liên quan lùi ra, thấy vẻ mặt Yến Tử ngưng trọng nhìn nữ tử, Thái Tử nhẹ buông một câu:

"Vương phi, đây là Chiêu Dương quận chúa, đích nữ Thân Vương, ta tiện đường ghé qua gặp nàng muốn đến thỉnh an người!"

Chiêu Dương quận chúa sao? Chẳng phải chính là người mà trong cung đồn thổi rất say mê Lưu Dĩ đó sao?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nhĩ Đích Tâm Đáo, Yến Tử Mị Hoặc

Tiểu Yến Tử dường như đã lường trước nữ tử này thân phận không tầm thường, không nằm ngoài dự đoán. Thân vương là đại hoàng tử, tức là huynh trưởng của Lưu Dĩ đã tử trận sau lần ra quân tiến đánh Tần quốc. Thân vương chỉ có ba người con, hai tiểu thế tử một đã bị đưa sang Tần quốc làm con tin, một người thì bệnh tật triền miên, chỉ còn Chiêu Dương quận chúa thông minh xinh đẹp, lại văn võ song toàn, nghe đâu từng rất kính phục Lưu Dĩ, nhìn hắn mà lớn lên. Những chuyện còn lại chỉ có nàng ta mới biết.

Nàng ta không biết quan hệ như thế nào lại có thể nửa đêm tấn công nàng rồi bỏ trốn bình an vô sự. Cũng đối diện với nàng không sợ nàng chỉ điểm, xem ra sớm đã có chỗ chống lưng, không coi vương phi như nàng ra gì.

Yến Tử chỉ vừa bớt được một đối thủ Lệ Y khuynh thành, lúc này lại chui ra thêm một Chiêu Dương quận chúa, thật tình ngồi lên ghế Giám Quốc vương phi cũng thật là nhức mông a.

Chiêu Dương đọc qua được biểu cảm trên khuôn mặt của Yến Tử, đôi mắt lạnh loé lên tà niệm, khẽ cúi đầu thi lễ:

"Chiêu Dương bái kiến vương phi nương nương!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử thu lại vẻ mặt lãnh đạm, vờ như lần đầu gặp mặt, khách sáo miễn lễ một cái.

"Lần đầu tương ngộ lại trong tình cảnh này, mong quận chúa không chê cười!"

Liền sau đó Yến Tử dẫn Thái Tử cùng Chiêu Dương đến một thượng đình nằm cách xưởng rèn không xa đứng đơn độc trên một cái hồ nhỏ. Bên trong hồ là vài đài hoa sen rực rỡ, đang là mùa xuân, tiết lạnh đã dịu đi nhiều khiến cho hoa lá đâm chồi nảy lộc, khung cảnh xinh đẹp động lòng người. Thượng đình lộng gió, phất phơ hàng cỏ, thỉnh thoảng vài cánh hoa nhẹ nhàng đáp xuống, cho người ta một viễn cảnh mộng mơ diễm lệ rất thích hợp để bày yến tiệc.

Nơi đây Yến Tử phát hiện ra cũng chưa lâu, trước đó cũng thường xuyên cùng Hoắc Sinh và Cố Vệ Bắc ngồi đây đánh cờ ngâm thơ, nhưng từ sau khi nàng thành thân. Hoắc Sinh không xuất hiện, nghe bảo bận ra quân chiến sự. Cố Vệ Bắc thì đóng cửa tu luyện, không muốn bị ai làm phiền khiến cho Yến Tử có chút buồn chán.

Nay lại dẫn Thái Tử đến đây ngắm cảnh, cũng coi như tạm gác Hoắc Sinh cùng Cố Vệ Bắc qua một bên vậy.

Đợi Thái Tử cùng Chiêu Dương an vị, Yến Tử cho người bày biện dọn dẹp một đình nhỏ trong xưởng, dâng lên một bàn trà đầy mỹ thực tiếp đãi Thái Tử cùng quận chúa.

Chiêu Dương cùng Yến Tử người một lời ta một lời, dựa trên vẻ mặt Thái Tử mà khen ngợi nhau, xem như hoà hợp, khiến cho Thái Tử vui vẻ không thôi.

Thái tử ngồi nhấp môi được một lúc, sinh ra buồn chán muốn dạo chơi một vòng tướng phủ, liền sau đó gặp Hoắc Thiện đi ngang không do dự liền

https://thuviensach.vn

bồi Thái Tử tham quan tướng phủ chỉ để lại Tiểu Yến Tử cùng Chiêu Dương cùng đám cung nữ thị vệ đứng xung quanh.

Tiểu Yến Tử để Chỉ Nam và Chỉ Thiên là hai nữ ảnh vệ cùng Sa Hoả, Sa Thuỷ lùi ra ngoài. Chiêu Dương cũng phất tay cho đám cung nhân đi theo nàng rời ra xa.

Người đi rồi, Chiêu Dương cũng chẳng cần giữ kẽ giả bộ hiền lành nữa. Chiêu Dương bày ra vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống Yến Tử lướt mắt đến y phục nam nhân trên người Yến Tử một cái, hừ mũi khinh bỉ nói:

"Vương phi nương nương thực hợp với loại y phục rẻ tiền này, vẻ mặt lại tầm thường không ra dáng nữ nhân, chẳng trách qua mặt được Quốc Công thúc!"

Nghe giọng điệu kia, Yến Tử đoán nàng ta đang là muốn kích động cho nàng bày trò đây mà. Yến Tử đâu dễ lọt tròng như vậy. Dù gì tướng phủ cũng là địa bàn của nàng. Cũng nên cậy chó gần chuồng một tí với nàng ta chứ, nàng cười hiền nhu thuận đáp:

"Quận chúa quá khen, nàng vẫn là hợp với y phục sát thủ hơn a. Nếu không nói bổn cung cũng không lường ra vẻ mặt sát thủ đó có thể là một quận chúa cơ đấy, thật là người trong cung cũng giỏi dạy dỗ quá!" Nói rồi còn hào phóng quăng thêm nụ cười nửa miệng khiến Chiêu Dương xì khói.

Mới nói một câu đã bị bật lại, tôn nghiêm của quận chúa lại bị một nữ tử viên ngoại đập nát vậy ư. Nào có dễ.

"Triệu Mẫn! Ta biết Quốc Công thúc ghét nhất là loại đàn bà hai mặt như ngươi, người chẳng qua đã bị ngươi bỏ bùa mê thuốc lú mới chịu lấy ngươi. Nếu để người thấy bộ mặt thật của ngươi, ta tin người sẽ lập tức chém chết ngươi!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử cười nhạt tự châm trà hớp một ngụm, ánh mắt trầm u giống hệt mắt lạnh của Lưu Dĩ loé lên, dường như Lưu Dĩ cùng Yến Tử từ lúc nào đã hòa làm một, có thể chớp mắt lưu giữ được vẻ mặt thâm trầm của hắn thực không dễ dàng:

"Phu thê chúng ta chung đụng, bộ mặt thật như thế nào để cho người ngoài như ngươi xen miệng vào hay sao!" Tiểu Yến Tử ngồi thẳng lưng, thân thể tự đống phát ra khí thế quen thuộc nào đó, mày hơi nhướn nói: "Bổn cung biết, ngươi từ sớm đã muốn leo lên giường Quốc Công, thật đáng tiếc ngài không hứng thú với ngươi, quen biết lâu như vậy cũng không để ngươi vào mắt. Ây da, thật đáng tiếc a!"

Chiêu Dương tức lắm, không thể ngờ kẻ mà người trong cung hết lời tán dương nhu mì đôn hậu, hiền hoà nhân từ lại có thể dùng lời lẽ cay độc, vẻ mặt khinh thường thiên hạ đó bày ra trước mặt, khiến cho Chiêu Dương tức điên vặn lại:

"Hừ, ngươi cũng thật là ngu muội. Ngươi nghĩ việc làm của ta đêm tân hôn, với quyền lực của Quốc Công thúc không thể tìm ra được ta sao. Ngươi nhầm to rồi, không những tìm ra được ta bày binh bố trận mà còn không truy cứu, trả tự do cho ta. Ngươi nghĩ xem nếu người không để ta vào mắt, với tính khí của người sớm đã đem ta đi hầu Diêm Vương rồi!"

Tiểu Yến Tử hai mắt rung động, lòng nàng lạnh đi. Thoáng chốc trong lòng ngực như bị khoét một lỗ. Nghi hoặc có, đau lòng có. Trong đầu chỉ có hai chữ Tại Sao?

Nhưng Yến Tử giỏi nhất là đeo mặt nạ da người, bên trong tâm can lạnh ngắt nhưng bên ngoài lại ung dung tự tại thư thái thưởng trà đáp:

"Dù gì cũng là chất tử, phận làm thúc thúc cũng không nên quá hẹp hòi. Quốc Công có cái lý của người!"

https://thuviensach.vn

"Vậy sao?" Chiêu Dương khẽ mỉm cười, từ xa nàng thấy bóng bạch kim quen thuộc đang đảo bước đi tới, liền lấy móng tay dính bột trắng phẩy vào chén trà từ tốn cầm lên, bày ra nụ cười ngọt ngào cung kính trước Yến Tử.

Tiểu Yến Tử nhìn vẻ mặt thay đổi nhanh không kịp chớp mắt kia trong lòng không khỏi tán dương. Nếu là ở thời hiện đại, nàng ta xứng đáng được nhận giải thưởng Oscar về giải nữ diễn viên xuất sắc nhất.

"Vương phi nương nương! Chiêu Dương là thật tâm với Quốc Công. Chiêu Dương biết người không ưa ta, muốn ta chết cho khuất mắt. Nhưng dù gì người cũng là vương phi, chén trà này người ban. Chiêu Dương xin nhận lấy, sau này Chiêu Dương sẽ không xuất hiện trước mắt người nữa, tránh làm người phiền lòng!"

Nói rồi cũng kịp để Yến Tử tặng thêm cho nàng một giải thưởng cho nàng là giải biên kịch xuất sắc nhất, có thể biến tướng lời nói của nàng thành ra như vậy cũng là quá lợi hại rồi. Liền sau đó trực tiếp nốc thẳng một ngụm mà nuốt xuống.

Tiểu Yến Tử nhìn vẻ nhu thuận kia liền đảo mắt nhìn xung quanh. Quả nhiên Lưu Dĩ đã đến, đứng cách đó không xa, hoàn toàn nghe hết lời vừa rồi của Chiêu Dương. Tiểu Yến Tử thấy cảnh này hơi quen. Hình như ở trong mấy bộ phim hậu cung nội chiến gì đấy, sau khi nữ tử kia bày trò sẽ thế nào nữa nhỉ.

"Chiêu Dương! Đến đây làm gì?"

Tiểu Yến Tử cùng Chiêu Dương cúi mình thi lễ.

Chiêu Dương khẽ xải bước đến gần Lưu Dĩ, bộ dáng uyển chuyển, mắt đong tình quyến rũ khẽ đáp:

"Chiêu Dương muốn đến vấn an Vương Phi nương nương!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ không nhìn Chiêu Dương, mắt hắn tập trung vào Yến Tử đang đứng bên kia. Nàng không nhìn hắn, mi mắt sụp xuống, vẻ mặt không vui, tựa hồ như không muốn nhìn mặt hắn. Không phải sáng nay ngủ dậy còn cố bò ra tận cửa vui vẻ tiễn hắn thượng triều sao. Sao bây giờ lại ủ dột như vậy.

"Yến Tử! Nàng..."

Lưu Dĩ còn chưa kịp nói gì, Chiêu Dương đứng bên cạnh liền ngã vào lòng ngực hắn, níu lấy vạt áo thở gấp.

"Quốc...Quốc Công thúc...cứu, cứu Chiêu Dương!!!"

Nói rồi hoàn toàn ngã xuống. Lưu Dĩ trước nay ngoài Yến Tử ra chưa từng đỡ ai khác, lần này cũng không ngoại lệ. Hai tay hắn chắp sau lưng, mặc kệ Chiêu Dương tự động ngã lên người cũng không động đậy khiến cho Chiêu Dương thất thố mất đà ngã xuống đất ôm ngực khó khăn thở, máu miệng từ từ tuôn ra. Lưu Dĩ khẽ nhíu mày gọi Lam Thất đến đỡ Chiêu Dương.

Tiểu Yến Tử đứng đó hơi ngạc nhiên. Đúng rồi, theo tình tiết trong phim nữ tử kia là bày mưu khổ nhục kế, tự hạ độc mình hòng vu cho nàng tiếng ác đây mà.

Chiêu Dương níu lấy vạt áo Lam Thất, yếu ớt chỉ tay vào Yến Tử nói:

"Vương Phi, tại sao lại muốn hại Chiêu Dương. Người muốn độc chiếm Quốc Công, muốn loại bỏ hết nữ nhân xung quanh ngài sao. Ta là quận chúa người cũng không tha. Vương phi. Ta nhìn rõ bộ mặt của người rồi!" Nói rồi ngất lịm đi.

Lưu Dĩ nghe rõ những lời Chiêu Dương nói, mặt không chút đổi sắc nhìn vẻ mặt trầm tĩnh hơn dự đoán của Yến Tử, hắn ra hiệu cho Lam Thất đưa Chiêu Dương đến tìm Cố Vệ Bắc.

https://thuviensach.vn

Yến Tử ngay khi bị Chiêu Dương chỉ đích danh cũng nghẹn họng trân trối, sống qua hai đời nàng cũng không ít lần bị đổ thừa. Xem xét tình tiết trong phim nàng đúng là bị hậu cung mưu kế hãm hại. Lúc này tin hay không đều nằm cả ở Lưu Dĩ.

Đến khi chỉ còn lại Yến Tử cùng Lưu Dĩ đứng trong thượng đình, mắt Lưu Dĩ vẫn không rời Yến Tử, nhìn vẻ mặt lãnh đạm của nàng có chút nghi hoặc:

"Là nàng ra tay?"

Tiểu Yến Tử thay vì né tránh đôi mắt u lạnh của Lưu Dĩ nàng trực tiếp mắt đối mắt đáp:

"Người nghĩ thần thiếp sẽ làm những chuyện như vậy?"

Lưu Dĩ vẫn giữ bộ mặt điềm đạm, tiến gần đến bên nàng, trong mắt thâm trầm không dấu ý cười đáp:

"Bổn vương thật mong những gì Chiêu Dương nói là thật!"

Hử, sao cơ.

Tiểu Yến Tử ngu mặt không hiểu tròn xoe mắt nhìn ông chồng quyền lực của nàng vừa thấy người bị hạ độc lại rất phấn khởi mong chờ kia.

Khoan khoan, không phải tình tiết tiếp theo, hoàng thượng sẽ nghi ngờ nữ chính làm ra hành vi bỉ ổi đó, sau đó chuyển qua chán ghét vì nàng không còn vẻ ngây thơ thánh thiện gì gì đấy mà hoàng thượng mong chờ rồi ghét bỏ tống nàng vào lãnh cung sao. Sao cái người này lại mong nàng làm ra ba cái chuyện xấu xa đó.

Lưu Dĩ khẽ mỉm cười nâng mặt nàng lên, cúi người xuống ghé sát tai nàng, giọng nói thanh trầm, lạnh lùng có, hứng khởi có, tựa như đang nhàn

https://thuviensach.vn

tản chuyện ngoài đường thầm thì với nàng:

"Bổn vương nguyện ý để nàng độc chiếm, nàng có thể tuỳ ý hạ thủ bất kì nữ tử nào đến gần bổn vương bất kể kẻ đó là ai. Thiên hạ này, bổn vương chỉ cần mình nàng là đủ!" Nói rồi đặt lên mũi nàng một nụ hôn nhẹ, âu yếm xoa đầu nàng một cái mới ung dung đi đến trại doanh huấn luyện quân sĩ.

Tiểu Yến Tử cứng như tượng đá ngây ngốc nhìn bóng bạch kim đi khuất, trong lòng cảm xúc nhộn nhạo khó hiểu.

Người này có phải quá dung túng cho nàng rồi không, còn muốn nàng đi hạ thủ nữ tử khác trần đời này cũng chỉ có một mình hắn không ngại nàng ác độc để chiếm hữu hắn. Có phải là hắn đã thật sự để nàng vào mắt, lưu tình với nàng rồi không. Nhưng nếu thật sự là vậy, hắn cũng sẽ không để nàng có cửa rời khỏi hắn. Dù nàng đối với hắn là yêu hay là hận đều khó có thể rời đi, trừ phi nàng muốn chết.

Nhưng qua đời này có thể lấy được một trượng phu nguyện ý để nàng trở thành kẻ độc ác như vậy coi như nàng không gả nhầm người. Ở bên hắn được ăn sung mặc sướng, tiền bạc đầy người, có người hầu hạ, lại được hắn sủng ái như vậy. Quả là niềm mong mỏi của mọi nữ tử đây mà. May thật. Coi như ông trời không phụ người tốt đi.

Nghĩ vậy tâm tình Yến Tử trở nên vui vẻ, hoàn toàn không nhớ chuyện Lưu Dĩ bỏ qua việc Chiêu Dương tấn công nàng. Thoải mái huýt sáo đi tìm ba tên vệ binh hồi nãy phân thắng bại.

Sau lưng nàng Sa Thuỷ thở dài thườn thượt nói:

"Chiêu Dương quận chúa thật đáng thương, gặp phải đối thủ nặng ký như vương phi, vương phi lại nhân được vinh sủng vô hạn, căn bản là lấy trứng chọi đá, ngay từ đầu đã không có cửa thắng!”

Sa Hoả coi như chịu thua vị Quốc Công kia cũng thở dài đáp:

https://thuviensach.vn

“Ta cũng từng nghe qua chuyện phi tần hậu cung đấu đá đến sứt đầu mẻ trán vì nam nhân quyền lực, tất cả đều có kết cục rất đáng thương. Riêng vương phi chẳng cần làm gì vẫn có thể đại thắng trở về. Thật là khiến ta mở mang tầm mắt”

Sa Thủy cười lớn nói chơi:

“Nếu không phải nam nhân của nàng nguyện ý sủng nàng, còn có thể toàn mạng trở về hay không. Lại nói Quốc Công dung túng đến mức muốn nàng giết người để thể hiện tình cảm cho ngài, thực là trên đời này cũng chỉ có một!” Sa Thủy cùng Sa Hỏa theo chân Yến Tử tìm ra ba tên vệ binh lúc nãy đang chơi dở ván bài liền ngồi xuống bắt đầu cuộc chiến.

Sa Thủy ngồi xuống bàn trà gần đó vẻ mặt bất lực nói:

“Ây nha, ta thật lo lắng, Chiêu Dương quận chúa xinh đẹp vậy, không phải lần này làm liều mà quyên sinh chứ, thật phí cho một mỹ nhân mà!” Sa Thủy đứng bên này nhấp trà từ từ quan sát Yến Tử đang đánh bài bên kia.

“Một người thông minh như nàng ta sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi, đã tốn công hạ độc chính mình sẽ không ai tự khiến mình độc chết, chỉ hạ một lượng nhỏ đủ dọa người mà thôi!” Sa Hỏa thấy Yến Tử nghe ai đó muốn gặp thì khó chịu đứng dậy, liền sau đó Sa Hỏa, Sa Thủy theo chân đi theo.

“Lần này thất bại, nàng ta sẽ sớm tăng thêm thù hận với vương phi, chúng ta chỉ muốn vương phi bớt thù thêm bạn, bình an mà sống là được rồi. Nếu thật sự hai bên đấu đá, cứ cho là được Quốc Công dung túng nhưng ngài cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, chiến sự ngoài kia sớm cũng sẽ kéo ngài đi. Lúc đó trên có Thái Hậu chèn ép, dưới có quận chúa bày mưu. Chỉ e lưới trời lồng lộng mà thưa, chúng ta cũng chỉ là phận nô tài, khó có thể bảo vệ nàng chu toàn.”

https://thuviensach.vn

Sa Thủy nghiêm túc phân tích một hồi cũng nghiệm ra chân lý. Đối với nữ nhân muốn ngồi cạnh nam nhân quyền thế ngút trời vốn không phải là điều dễ dàng. Yến Tử bản lĩnh, nhưng nàng cũng khó lòng chống đỡ nếu liên tục bị người ta hãm hại. Nhưng thế gian này có vay thì phải có trả, luật nhân quả không bỏ xót một ai. Yến Tử tính bản thiện, nàng chưa từng hãm hại ai, chỉ là trước đây dùng mưu mô chước quỷ bắt chẹt tiền chữa bệnh cho đại ca, còn lại vốn làm ăn chính đáng, chăm chỉ làm nhiệm vụ rèn kiếm, người khác đụng đến này rồi cũng sẽ gặp phải quả báo, còn nàng vượt qua được hay không còn nhờ vào số phận vậy.

Sa Hỏa còn tính toán nói gì đó, nhưng lại thấy trước cổng phủ, một nam nhân cao lớn, thân y phục khố đơn sắc, tay cầm đao rộng, lưng đeo một bọc vải dài, khuôn mặt trắng trẻo tươi cười nhìn Yến Tử đang đi ra, trong đôi mắt kia dường như đang che dấu điều gì đó rất phức tạp. Khí khái quý tộc hoàn toàn trái ngược với y phục đơn sắc, Sa Hỏa, Sa Thủy liền bật dậy ý thức cảnh giác lướt đến trước mặt nam nhân đó chặng đứng không cho hắn lại gần vương phi:

“Ngươi là ai? Đến đây làm gì?”

Nam nhân đó không chút bất ngờ từ tốn cười đáp:

“Ta đến tìm Triệu đại ca!”

Tiểu Yến Tử thân không nội công chậm chân hơn Sa Thủy, Sa Hỏa, vừa nãy đang đánh bài dở thì có người gọi muốn gặp nàng, lâu nay cũng chưa có ai tìm tới, thoạt nhiên có chút tò mò mới đích thân ra đến cổng gặp. Người còn chưa tới cổng, Sa Hỏa, Sa Thủy như mèo chặt đuôi bật tới chặn đứng khiến nàng tò mò vị khách kia có bản lĩnh gì khiến hai người kia cảnh giác như vậy.

Nàng tò mò bước ra cửa, nghe một tiếng Triệu đại ca cùng vẻ mặt ôn nhu tươi cười trắng trẻo, liền lục lọi não bộ một lát mới sực gọi một tiếng:

https://thuviensach.vn

“Lục Tiểu Phụng!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cái Gì Gọi Là Lương Tâm?

Lục Tiểu Phụng cười tươi như hoa lộ ra hàm răng đều đặn, cả khuôn mặt trắng như thư sinh kèm theo nụ cười rạng rỡ, mắt híp thành trăng lưỡi liềm khiến người ta dễ dàng cảm mến:

"Triệu Ca. Lâu!"

"Tiểu tử! Sao lại biết ta ở đây?"

Lục Tiểu Phụng đang tính toán bước gần đến Tiểu Yến Tử liền bị Chỉ Nam, Chỉ Thiên vác khuôn mặt sát thủ muốn giết người chặn đứng, trên trán khắc rõ hàng chữ, ‘tiến thêm một bước, giết.’

"Hai vị bình tĩnh, là bằng hữu của ta!" Tiểu Yến Tử âm thầm khó chịu, hai vị ảnh vệ này tuy là thân thủ nhanh hơn nhạn, một thân công phu tuyệt đỉnh, nhưng cả ngày mặt lạnh như tiền, tuyệt không nói một câu, cả người cứng như tượng gỗ, là nữ nhân nhưng vẻ mặt ảm đạm bình thường, nhìn qua không mấy ấn tượng khiến cho không khí xung quanh Yến Tử lúc nào cũng có mùi ảm đạm.

Với lại nàng cũng chỉ là rèn vài ba cây kiếm, xoay ngang xoay dọc trong tướng phủ, có Sa Thuỷ Sa Hoả đã hơi quá, bây giờ còn hai vị mặt liệt kia nữa, thật là phí phạm tiền nuôi dưỡng nhân viên công vụ. Ngân khố đâu phải không đáy, vì nàng mà phí phạm như vậy, đúng là quân chủ chuyên chế coi trời bằng vung mà. Lúc này cũng chỉ là gặp lại người quen cũ lại có

https://thuviensach.vn

đến bốn bức tường đứng chắn, nàng cũng không phải tổng thống, nếu là ở thời hiện đại không phải họ sẽ đè nàng xung quanh bằng kính chống đạn rồi chỉ cho nói chuyện quá điện thoại chứ, ừm, rất có khả năng. Như vậy không khác gì tù nhân rồi, người ta rèn kiếm chứ không dùng kiếm giết người. Phòng ngự hơi quá rồi. Lát nữa phải đàm phán lại với Lưu Dĩ mới được.

Chỉ Nam Chỉ Thiên theo lệnh, nới một vòng phòng ngự, Sa Hoả, Sa Thuỷ không thiện cảm với tên kia, vẫn trong tư thế lăm kiếm nhìn chằm chằm vào động mạch cổ hắn, chỉ cần tên kia manh động liền động mạch kia sẽ như thác đổ.

Lục Tiểu Phụng không để đám người kia vào mắt, vẫn ôn hoà cười nói:

"Lần trước đi xem đại hội, liền biết đại danh của huynh nên mới tìm đến đây!"

"Ngươi tìm ta có việc gì?" Tiểu Yến Tử đối với tên tiểu tử xinh đẹp này cũng không mấy ấn tượng, chẳng qua là hắn ăn ké nàng một bữa, cũng không phải nàng ăn chực của hắn, liền không mấy quan tâm.

"Ta muốn trả đồ về cho cố chủ!" Lục Tiểu Phụng nới lỏng tay nải đặt bọc vải dài lớn đằng sau lưng xuống chìa ra trước mặt Yến Tử. Bọc vải rơi ra, cổ cầm sáng loáng đẹp đẽ, dây đàn mỏng manh tựa cành liễu quen thuộc.

"Đúng rồi. Cổ cầm!"

Sao nàng có thể quên béng vật báu quan trọng này chớ, hôm đó là tên khỉ gió này vác hộ nàng, vì mải mê chạy trốn lạc mất hắn, sau đó một loạt biến cố xảy ra khiến nàng quên mất nó.

Ầy, Quốc Công, Hoắc tướng quân, thật có lỗi với hai người.

Tiểu Yến Tử đỡ lấy cổ cầm, trong mắt cũng có chút xúc động, tựa như lâu lắm mới gặp lại cố nhân. Cổ cầm là báu vật của nàng, nói cố nhân cũng

https://thuviensach.vn

không ngoa chút nào:

"Thật may quá, ta còn tưởng ngươi gia cảnh túng thiếu, xu lẻ cũng không có sẽ mang cổ cầm của ta đi bán. Không ngờ ngươi lại nghĩa khí, giữ gìn nó mang đến đây trả. Đúng là thói đời vẫn chưa có suy đồi a!"

Lục Tiểu Phụng nghe khẩu khí kia liền bật cười ha hả:

"Triệu ca, làm người cũng phải biết trắng đen phải trái, ta tuy nghèo như lòng ta không nghèo, phàm là vật của người, vẫn là không nên đụng tới!"

"Um, rất có nghĩa khí, không uổng hôm đó ta mời ngươi ăn!"

"Vẫn là Triệu ca khảng khái hào phóng, không chê kẻ nghèo hèn."

"Giúp người thì tích đức cho ta, việc nên làm thôi!"

Hai người ta một câu ngươi một câu đứng trước cổng phủ hàn huyên một buổi. Từ xa đám trẻ con tầm năm bảy đứa nhóc khoảng bảy tám tuổi ăn mặc rách rưới nhìn thấy bóng Yến Tử như thấy người thân liền mừng rỡ reo lên:

"Hoa ca! Hoa ca!"

"Độc Cô, Đoàn Dự, Mộ Dung, Quách Tĩnh....!"

Tiểu Yến Tử mừng rỡ xả một loạt cái tên nghe sặc mùi kiếm hiệp gọi mấy đứa trẻ rồi mặc kệ bốn ảnh vệ bên kia lao đến ôm lấy.

Đây đều là những đứa trẻ lang thang lúc Yến Tử đến kinh thành bắt gặp. Chúng bị cha mẹ bỏ rơi, được một lão bà mang tên Từ nương nuôi dưỡng, nhưng lão bà đã già không có khả năng kiếm tiền đành để lũ trẻ tự sinh tự diệt, cho chúng chốn ngủ là được. Lúc đó Yến Tử thường xuyên thấy chúng tụ tập trước cổng phủ tướng ăn xin, đối với những đứa trẻ đồng cảnh ngộ như nàng sớm sinh ra lòng thương sâu sắc, nàng trong phủ liều mạng kiếm

https://thuviensach.vn

tiền cũng để mong có thể cho lũ trẻ có thể bình an lớn lên. Vì lẽ đó mà nàng dù có được thưởng bao nhiêu bổng lộc, ăn chặn bao nhiêu đồng cũng chia ra, một phần gửi về Tây An, một phần cho đám nhỏ được ăn ngon mặc sướng. Đó là lý do mà nàng mãi không khá lên được.

Nàng thường khá thích tiểu thuyết kim Dung vì vậy mà đặt tên cho lũ nhóc mấy cái tên cổ quái đó. Nghe rất oai phong, có thể sau này chúng sẽ trở thành cao thủ giống trong truyện thì sao.

"Hoa ca! Chúng đệ rất nhớ ca!"

Dạo gần đây Yến Tử sau một đêm thân phận đổi khác, thành thân xong cũng tất tưởi lo chuyện vũ khí. Xung quanh nàng người người vây quanh, tâm trí cũng đổ dồn lên Lưu Dĩ đã nhất thời quên mất không đến thăm mấy đứa nhỏ. Lòng chợt dâng lên nỗi chua xót.

"Hoa ca cũng rất nhớ các đệ. Dạo này thế nào, có bị ai ức hiếp không?" Tiểu Yến Tử nét mặt dịu dàng, khuông trang rạng rỡ ở giữa vòng tâm được bọn trẻ vây lấy ân cần hỏi han như một người mẹ. Lục Tiểu Phụng yên lặng quan sát, hai mắt thoáng qua tia tinh quang rồi lập tức vụt tắt.

Độc Cô là đứa lớn nhất cũng mới mười tuổi bi phẫn cắn tay áo nói:

"Có A Cẩu đầu đường ức hiếp, cướp bánh bao của Quách Tĩnh, còn đánh cho Mộ Dung gãy răng, hai ngày rồi Độc Cô còn chưa được ăn bánh vì không trộm được!"

Giọng nói lanh lảnh mà uỷ khuất của Độc Cô khiến tim Yến Tử bị bóp nghẹt, hốc mắt đỏ gay liền lớn tiếng quở trách:

"Độc Cô! Ai cho đệ có cái suy nghĩ ăn trộm. Làm người phải sống ngay thẳng, có chết cũng phải thẳng như tùng mà chết vinh quang. Không được làm ra hành vi thiếu đạo nghĩa. Không được để người khác chà đạp dưới chân. Đạo lý đó ta đã hết lời truyền lại, lẽ nào các đệ đã quên!"

https://thuviensach.vn

Đám nhóc thấy Yến Tử phẫn nộ, cũng không hề sợ hãi, hai mắt ầng ậc nước. Quách Tĩnh khóc toáng lên:

"Vì Hoa ca không quan tâm, không cho đệ ăn nữa, đệ đói mệt, Độc Cô ăn trộm bánh bao về cho đệ bị người ta đánh. Oa!"

Đám trẻ đột nhiên rống lên, tiếng khóc đến long trời lở đất, khiến cho người lạ qua đường cũng ái ngại nhìn.

Tiểu Yến Tử bặm bôi, một giọt nước mắt rơi xuống rất nhanh bị nàng gạt đi hét lớn:

"Nín! Đứa nào còn dám khóc nữa, ta liền không cho ăn!"

Quả nhiên một câu này có sức khống chế còn hơi bom cay hay đạn xịt. Lũ trẻ ngoan ngoãn ngậm mồm hít hít mũi nhìn nàng mong chờ.

"Gần đây có tiệm gà quay rất ngon. Đi qua đó, ta đãi các đệ!"

Lũ nhóc hò reo, tựa như lũ nhóc vừa khóc lóc tang thương lúc nãy không phải là chúng, khấp khởi một trận lần lượt băng băng chạy đến phía trước. Chỉ có Sa Hoả Sa Thuỷ cùng Lục Tiểu Phụng nhìn thấy đôi vai khẽ run của Yến Tử, lúc nãy chỉ trong khoảng ba giây, họ đã kịp nhìn thấy ánh mắt bi thương của nàng. Liền sau đó là vẻ mặt hoàn toàn khác. Tươi cười rạng rỡ như không có gì xảy ra.

Sa Thuỷ có chút không hiểu. Triệu gia vỡ nợ ba năm có thể khiến đại tiểu thư này trở thành yếu đuối như kẻ nghèo túng từ khi sinh ra giống đám nhóc kia như vậy sao?

"Triệu ca!" Lục Tiểu Phụng khẽ gọi: "Ta có thể mời huynh cùng đám nhóc đó thay cho bữa cơm lần trước được không?"

https://thuviensach.vn

"Cũng đâu cần sòng phẳng như vậy, ngươi mang cổ cầm trả ta là đủ. Với lại ta và ngươi cũng không thân thiết đến mức đó. Miễn đi!" Tiểu Yến Tử không ngại ngần gạt phăng đi. Nàng giờ là phụ nữ đã có chồng. Chồng nàng còn là người đứng đầu thiên hạ. Tiếp xúc với nam nhân khác càng ít càng tốt. Tuyệt đối không thể làm méo đi thanh danh Giám Quốc Vương Phi.

"Vậy được. Ta đi cùng huynh sẽ tự mời mình. Chính yếu cũng góp chút bạc, cho mất đứa nhỏ thoải mái ăn ngon một chút"

Tiểu Yến Tử lập tức thu bộ mặt bất cần, trong đôi mắt nhìn Lục Tiểu Phụng có chút cảm động, nàng lúc nhỏ cũng thường chịu đói như vậy, luôn mong chờ ngày được gia đình nào đó nhận nuôi để nàng được quyền ngẩng mặt với đời. Những tưởng càng ưu tú sẽ càng được người ta chú ý. Nhưng lại trở thành cánh cửa nhốt nàng tại cô nhi viện. Nàng đến lúc này vẫn không hiểu tại sao mình không được ai nhận nuôi.

"Tuỳ ngươi!" Tiểu Yến Tử coi như mềm lòng. Người có tâm với trẻ mồ côi, nàng đều cho là người tốt. Cũng chỉ là ăn một bữa cơm. Không cần làm khó hắn.

Lục Tiểu Phụng không nói hai lời, chắp hai tay sau lưng ung dung nối gót theo đám người Yến Tử đến tiệm gà.

Tiệm gà A Chấn nổi tiếng kinh thành với món gà quay kinh thành, trên dưới có hai tầng với hàng chục bàn dài không phân gian, mùi dầu mỡ trộn đều trong không khí, tiếng tiểu nhị lanh lảnh gọi món, đi mà như chạy, thực khách giòn giã vừa ăn vừa nói chuyện, người vui vẻ kính rượu nhau. Thật sự vừa no bụng vừa ấm tim.

Trên một dãy bàn gần cửa sổ phía Nam, một dãy bàn dài có rất nhiều người an toạn. Điển hình như Tiểu Yến Tử một mình một ghế, an vị ngồi thượng tọa, sau lưng là bốn ảnh vệ uy vũ đứng sững như tượng, bên cạnh là

https://thuviensach.vn

đám nhóc mặt mũi lem nhem, tóc tai toán loạn, áo quần rách rưới ngồi khép nép vào nhau. Đối diện nàng là Lục Tiểu Phụng khẽ châm trà, khóe miệng như chưa từng thu lại ý cười, ung dung quan sát người trước mặt, tuy rằng trên người hắn khoác y khố chưa đến ba mươi đồng một bộ nhưng lại phát ra khí thế quý tộc nào đó mà một dân thường không thể nào có được, chính khí khái đó khiến cho bốn ảnh vệ của Yến Tử hết sức dè chừng, không có nửa giây rời mắt khỏi hắn.

Tiểu Yến Tử đợi đám nhóc yên vị, vẫy tay gọi tiểu nhị.

Tên tiểu nhị vừa nãy còn đứng đằng tít xa thoạt cái đã đứng trước đám người Yến Tử ngồi cùng bàn với mấy đứa nhóc lố nhố rách rưới, trong mắt thoạt qua vẻ xem thường, lại nhìn Yến Tử y phục trang trọng, biết phận liền tươi cười niềm nở, hành vi ‘quen xem dạ, lạ xem áo quần’ kia vừa hay lọt vào mắt Yến Tử:

“Vị đại gia đây gọi món gì ạ!”

Yến Tử hừ mũi khinh bỉ: “Đây không phải tiệm gà sao, đến đây không ăn thịt gà không lẽ ăn thịt chó!”

Sa Thủy, Sa Hỏa, Chỉ Nam, Chỉ Thiên đen mặt nhìn nhau, cái vị này không lẽ vừa bước một chân ra đường liền quên mất thân phận, vừa nãy còn tươi cười vui vẻ, sao bây giờ lại thô lỗ như vậy. Không lẽ chuyện Chiêu Dương hồi sáng vẫn còn khiến nàng ngứa ngáy.

Lục Tiểu Phụng nhấp trà, trong mắt ánh lên vẻ thú vị.

“Vị đại gia này....Đúng là chỗ chúng ta bán thịt gà, nhưng gà không chỉ có một loại. Nào quay nào luộc cũng đến bốn mươi món gà các loại, ngài xem...!” Tiểu Nhị cũng coi như lăn lộn nhiều năm, gặp khách khó cũng không chút run rẩy.

“Đã vậy còn không mau bày bốn mươi món đó lên đây!”

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị xét thấy vị thực khách này có thành kiến với hắn, nhanh nhanh chóng chóng thoái lui.

Tiểu Yến Tử thực nóng nảy, hôm nay không biết bước chân nào xuống giường mà toàn gặp những kẻ khó ưa như vậy.

Ánh mắt đó của tiểu nhị, chính ánh mắt năm đó, nàng vì quá đói mà phải đi lượm ve chai đổi tiền, cũng chỉ là vài chai nhựa, bị những kẻ có tiền khinh thường đuổi đánh. Trong mắt nàng cơn phẫn uất năm đó vẫn chưa hề nguôi.

Đám nhóc Độc Cô biết nơi này không dành cho chúng, tuy bên ngoài náo loạn đủ bề, nhưng vào đây lại ngoan ngoãn ngồi thành hàng, không một lời quấy phá, chỉ dương đôi mắt ngây thơ nhìn sang bàn đầy thức ăn bênh cạnh, đôi mắt thèm thuống khiến người khác nhìn thấy quặn lòng.

“Triệu ca, bốn mươi món có vẻ không đủ, hay là ta đặt luôn cho chúng vạn lạng bạc ở đây, sau bữa ăn này chúng có thể tùy ý vào đây bất cứ lúc nào, cũng không ai dám đuổi đánh chúng!” Lục Tiểu Phụng cười bí hiểm gợi ý.

Điều này đã nằm trong dự định của Yến Tử trước khi đến đây, nàng nhìn nam nhân kia, vẻ mặt ôn hòa, khí khái quân tử đầy người, chỉ là ánh mắt không trung thực, đằng sau bộ mặt như che dấu một con quỷ khát máu.

“Không cần, bọn nhóc tuy đất không dung, trời không chứa nhưng cũng có sự tôn nghiêm của một con người, không nhận sự bố thí của kẻ không quen biết. Ta tự lo được cho chúng!”

Chúng nhân tất thảy đều nghe rõ, ngữ khí này của Yến Tử ngang tàng hơn mọi ngày, không lẽ trải qua một mưu kế của nữ tử hậu cung nàng liền trở nên ngang ngược hay chính bởi Lưu Dĩ sủng nàng đến làm hư nàng.

https://thuviensach.vn

Thật ra lý do không nằm trong phạm vi suy đoán của chúng nhân. Có ai có thể hiểu được đứa trẻ cô nhi bị người đời ghẻ lạnh, ngay cả quyền làm người cũng không có. Nếu không phải nàng cố gắng có được danh hiệu tài nữ, ánh mắt khinh miệt năm đó có lẽ đã giết chết nàng.

“Vậy thứ hỏi huynh có mối quan hệ như thế nào với chúng?” Lục Tiểu Phụng cười hỏi, không màng nàng khó chịu ra mặt.

Tiểu Yến Tử đẩy mắt qua Mộ Dung, tiểu muội nhỏ nhất trong đám đang ngơ ngác nhìn ngó xung quanh hỏi:

“Mộ Dung, Hoa ca là gì của muội?”

Đám nhóc ngây thơ reo lên:

“Là phụ thân!”

“Là mẫu thân!”

“Là đại ca!”

“Là đại tỷ”

“...”

“Ngươi nghe rõ rồi chứ?” Tiểu Yến Tử từ tốn nhấp một ngụm trà.

Lục Tiểu Phụng ba lên một tiếng, ánh mắt trầm trồ:

“Không ngờ Triệu ca có thể một lúc mang nhiều danh phận như vậy, lại có một đám hài tử, tiểu muội, tiểu đệ như vậy cũng không chịu chia cho ta một ít. Thật là quá hẹp hòi rồi!”

Tiểu Yến Tử cười nhạt: “Người ngươi muốn giúp đỡ là chúng, không phải ta. Ngươi muốn chúng nhận làm phụ thân thì phải làm chúng khuất

https://thuviensach.vn

phục ngươi, không phải trả treo với ta!”

“Ồ, thì ra làm người tốt cũng không dễ chút nào. Ta chỉ là muốn cho chúng vài bữa ăn no cũng phải thuần chúng, Triệu ca đây không phải làm khó lương tâm ta sao?” Lục Tiểu Phụng coi như không vừa, chịu khó bày tỏ quan điểm.

Tiểu Yến Tử nhíu mày. Đặt ly trà xuống bàn ‘cạch’ một tiếng:

“Lương tâm không phải chỉ là ở vài ba bữa ăn, bố thì vài đồng bạc lẻ rồi phủi đít đi. Lương tâm là cho chúng mái nhà, yêu thương đùm bọc, là rải lụa cho chúng thành người trượng nghĩa, hiên ngang đứng giữa trời đất, không phải cúi đầu, không phải quỳ gối, không phải làm chó làm mèo cho đám quý tộc dắt đi. Đã bị vứt bỏ ngay từ trong tã lót không có nghĩa trời đất này vứt bỏ chúng. Đám người các ngươi nghĩ rằng thấy bọn chúng ngồi bên vệ đường, thảy cho chúng vài ba đồng bạc lẻ, lương tâm liền sạch sẽ khắc ghi một lần làm việc tốt? Nực cười, nếu ngay lúc đó ngươi dừng lại, cho chúng một cái ôm, dẫn chúng đến một ngôi nhà nào đó, cho chúng tấm chăn thì lúc đó ngươi mới chính thức thuần phục được chúng, khiến chúng tin tưởng trời đất này cha mẹ vứt bỏ chúng, nhưng người đời không vứt bỏ chúng. Có thể cắn răng mà sống tiếp vì một tương lai khác. Mặt trời có thể chiếu rọi nhân gian, nhưng cũng có lúc không thể chiếu rọi đến chúng, vì vậy mới để chúng bị người đời chà đạp, lớn lên trong bóng tối như vậy. Thứ chúng cần là ánh sáng cuộc sống, không phải vài xu lẻ mang tên lương tâm đó!”

Nói đến đây giọng yến Tử lạc đi nghẹn ngào, hốc mắt dâng lên giọt nước lấp lánh như hàng ngàn bong bóng nước.

Nụ cười trên môi Lục Tiểu Phụng tắt ngúm, không còn vẻ mặt lãnh đạm ôn nhu bất cần, lúc này mặt hắn trợn trừng kinh ngạc, tựa như không thể ngờ được người ăn mặc phú quý trước mặt có thể nói ra nỗi lòng bi phẫn của những đứa trẻ một cách trôi chảy rành rọt như vậy.

https://thuviensach.vn

Sa Thủy, Sa Hỏa đôi mắt đỏ ngầu nhìn đám trẻ đã bắt đầu sụt sịt. Vương phi nhà bọn hắn có thể thấu rõ tâm can những đứa trẻ đáng thương đó chứng tỏ nàng cũng từng không ít lần bị khi dễ, đau đớn mà trưởng thành.

Vẻ mặt lạnh như băng của Chỉ Nam, Chỉ Thiên thoáng ửng đỏ, vội vã quay đi chỗ khác dấu đi hốc mắt cay nóng.

Trong không khí vui vẻ ồn ào của tiệm gà nổi tiếng, bàn trà của họ không có nổi một tiếng nói, chỉ có tiếng sụt sịt nín nhịn của Độc Cô, những đứa trẻ khác chỉ ngẩn ngơ nhìn Tiểu Yến Tử, cảm xúc lẫn lộn không nói nên lời.

“Đến rồi! Đến rồi! Bốn mươi món của các vị đại gia đây!”

Tiểu Nhị hai tay khiêng hai đĩa gà lớn đặt xuống bàn trà của yến Tử, rồi lại tiếp tục chạy ào ào như vậy, nhanh chóng khiến cho không khí trên bàn trà trở về trạng thái bình thường, lũ nhóc thèm thuồng nhìn đống mỹ thực trên bàn như chỉ cần Yến Tử gật đầu một cái sẽ đem đống kia nuốt vào trong bụng.

“Nhìn ta làm gì, còn không ăn ta ăn hết bây giờ!” Tiểu Yến Tử lấy lại vẻ mặt tươi cười đe dọa hại cho đám nhóc tưởng thật vội vàng lao vào ăn ngấu nghiến.

Thấy lũ nhóc ăn vội vàng như vậy, Yến Tử lo đám nhóc sẽ bị bội thực tính toán đưa nước dặn dò chúng chừng mực, nhưng nàng còn chưa kịp động tay, Lục Tiểu Phụng đã nhanh hơn một bước trực tiếp sắn tay xé thịt gà thành từng miếng bỏ vào bát chúng, ánh mắt dịu dàng ân cần hỏi han:

“Muốn trở thành anh hùng hành hiệp trượng nghĩa không?”

Đám nhóc tuy miệng vẫn nhai thịt ngấu nghiến nhưng nghe nhắc đến anh hùng liền sáng ngời:

https://thuviensach.vn

“Độc Cô muốn làm đại hiệp hành tẩu giang hồ. Cướp của người giàu chia cho người nghèo!”

Tiểu Yến Tử cóc đầu Độc Cô một cái nhắc nhở: “Không được cướp!”

“Vậy làm đệ nhất thần trộm!”

“Tiểu tặc tử muốn bị chặt tay phỏng!”

“Vậy làm hải tặc u lâm phá quan binh, giải phóng bách tính!”

Tiểu Yến Tử tím mặt: “Đệ học đâu ra mấy cái ý nghĩ đó???”

Độc Cô cầm đùi gà ngây thơ đáp: “Hoa ca không phải luôn kể cho chúng đệ nghe chuyện Thần Điêu đại hiệp hành tẩu giang hồ, đệ nhất thần trộm đùm bọc người nghèo sao?”

Tiểu Yến Tử sực nhớ, thẹn đến tím mặt tự vả vào mặt mình.

Sao ta lại mê truyện Kim Dung đến mức kể cho chúng nghe rồi khiến chúng muốn trở thành đạo tặc vậy chứ. Cái này gọi là nỗi nhục của bộ giáo dục. Các vị lãnh đạo, thứ lỗi Yến Tử thường hay chửi mấy người, giờ thì ta cũng đâu kém mấy người là bao.

Lục Tiểu Phụng đang xé gà, không nhịn được phá lên cười. Cười đến thắt ruột, thắt gan. Cái người kia thật là làm hắn cảm xúc lẫn lộn, không biết đường nào mà lần. Lại thấy ánh mắt như muốn giết người của bốn người sau lưng nàng, cũng đành từ từ bình tâm lại, chỉ là khóe môi vẫn liên tục co giật, hắn vỗ vỗ lưng Độc Cô cùng đám nhóc:

“Giỏi lắm, rất có khí phách anh hùng, nhưng muốn làm anh hùng trước hết phải biết ăn uống từ tốn, không được quá tham lam. Bị nghẹn mà chết thì không ai cướp của người giàu chia cho người nghèo được đâu. Ha ha!”

Bọn trẻ nghe vậy cũng ăn chậm lại, tỉ mỉ cắn từng miếng gà.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử tuy còn hơi giận, nhưng nhìn ánh mắt của Lục Tiểu Phụng, xem chừng đối với mấy đứa nhỏ cảm tình hơn lúc nãy. Cũng coi như hắn là người biết lắng nghe.

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên rót hai chén trà nhẹ nhàng đẩy một chén qua cho Yến Tử thản nhiên chắp một tay làm lễ:

"Tiểu Phụng đi khắp thiên hạ, gặp qua rất nhiều người nhưng lần đầu gặp được người có tấm lòng bao dung, trái tim ôm ấp những hài tử đáng thương tự thấy thật hổ thẹn. Chén trà này coi như Tiểu Phụng kính huynh!"

Nói rồi ngửa cổ nốc một hơi hệt như nốc rượu.

Yến Tử chậc chậc vài cái trong lòng. Nam tử cổ đại cũng thật nhàm chán, cái gì cũng kính cái gì cũng hổ thẹn. Xem trà không khác gì rượu, cũng chẳng khác xem nước tiểu như nước thánh nốc lấy lệ.

Bỗng nhiên Tiểu Yến Tử nhìn động tác tay của Lục Tiểu Phụng, mắt nàng lóe lên hàn quang. Lập tức nghiêm túc ngay ngắn ngồi lại:

"Ta quên mất không hỏi, ngươi lúc trước nói là người từ nơi khác đến. Vậy ngươi đến đây làm gì?"

Lục Tiểu Phụng híp mắt: "Ta đến tìm người!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hoàng Thân Đến Từ Tần Quốc

“Ngươi tìm ai?”

Lục Tiểu Phụng cười bí hiểm đáp:

“Ta là thương nhân, ngoài tìm mối làm ăn còn có thể tìm ai được chứ!”

Tiểu Yến Tử nheo mắt hỏi: “Ngươi là thương nhân? Đến từ đâu?”

“Hà Nam!” Lục Tiểu Phụng rút từ trong ngực ra khăn tay trắng tinh lau tay, lúc này mới chú ý bàn bên cạnh có hai gã đại hán nói cười, chốc chốc mắt lại liếc sang hắn, trong ánh mắt gian xảo, tựa như đang có ý đồ gì đó với hắn. Có lẽ vì bọn chúng đang nói tiếng nước ngoài, nghĩ rằng người khác nghe không hiểu mới nói lớn giọng như vậy.

Lục Tiểu Phụng không để đám người kia vào mắt, cũng tính toán thưởng thức món gà cay vừa được đưa lên kia nhưng lại cảm thấy như có ánh mắt rực sáng đang chiếu vào, lập tức ngẩng đầu.

Tiểu Yến Tử nhìn hắn đầy nghi hoặc, thay vì thoải mái nói chuyện như lúc nãy, ánh mắt nàng đầy dè chừng như sư tử đang dè dặt sói hoang.

“Triệu ca có gì xin thỉnh giáo!”

“Sa Hỏa! Đem bọn nhỏ đi lên lầu, an bài cho chúng nhiều đồ ngon một chút!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nghiêm mặt hạ lệnh, Sa Hỏa không chậm trễ liền nhanh chóng kéo đám nhóc lên lầu trên, nhìn vẻ mặt của Yến Tử, đoán rằng sắp có biến xảy ra nên mới để lũ nhóc lên chỗ an toàn.

Đợi đến khi đám nhóc lùi đi hết, Tiểu Yến Tử dãn mày, lưng thẳng bách, mắt phát khí, khuôn trang lãnh đạm. Tư thế này chính là tư thế vương phi mà nàng mỗi lần vào cung đều phải bày ra.

“Lục Tiểu Phụng, ngươi là cố ý tiếp cận ta?”

Tròng mắt Lục Tiểu Phụng có chút rung động, liền nhanh chóng thu về bộ dáng điềm tĩnh đáp:

“Huynh nói vậy là có ý gì?”

“Ngươi nói ngươi là thương nhân Hà Nam?

“Phải!” Lục Tiểu Phụng tựa như biết được, nàng đã nhìn ra điều gì. Hắn chống cằm, nụ cười nửa môi mang vẻ bất cần chờ đợi Yến Tử.

Tiểu Yến Tử nhíu mày, sao nhìn bộ dạng tên này lại giống đám tiện dân đào hoa chuyên lừa tình con gái nhà lành như vậy nhỉ. Nàng chỉ tay sang bàn hai tên đại hán đang xi xa xi xô nói:

“Ngươi có biết bọn họ đang nói tiếng Cao Ly không?”

Lục Tiểu Phụng khẽ đảo mắt: “Thì ra là tiếng Cao Ly!”

Yến Tử cười lạnh:

“Thương nhân Hà Nam giao thương nhiều nhất là với người Cao Ly, mười người thì hết chín người đều biết tiếng Cao Ly. Bọn chúng nãy giờ đều đang bàn kế cướp bọc tiền dấu trong tay áo ngươi mà ngươi cũng không hề hay biết. Cứ cho ngươi là một trong số mười người không biết nói

https://thuviensach.vn

tiếng Cao Ly, với tần suất tiếp xúc của thương nhân Hà Nam, vẫn có thể nhận biết được ngôn ngữ bọn họ dùng là của nước nào!”

“Huynh biết tiếng Cao Ly sao?” Lục Tiểu Phụng không hề biến sắc, vẻ mặt vẫn phơn phởn hỏi. Cũng có chút nể phục. Người Sở Quốc biết tiếng Cao Ly không nhiều, đối với người ở kinh thành lại càng hiếm hoi.

Danh phận tài nữ hiện đại của nàng không phải hư danh, có thể không tinh thông dưới năm thứ tiếng được sao? Cao Ly là một trong số đó mà thôi.

Yến Tử thấy tên này không chút kích động khi bị nàng vạch trần, dường như hắn không hề e sợ người khác phanh phui. Như đã ấp ủ một kế hoạch khác.

“Nói ta là thương nhân Hà Nam còn đáng tin hơn là ngươi.”

“Vậy huynh nói thử xem ta là ai? Đến từ đâu?”

Tiểu Yến Tử không do dự đáp:

“Ngươi tuy mặc y khố rẻ tiền nhưng lại sử dụng dây buộc tóc thuộc lụa hiếm, miếng ngọc trên chóp dây dưới mặt trời tự động phát sáng nên không thể là giả. Chỉ tính riêng dải lụa buộc tóc cũng có giá đến một vạn. Người thường sẽ không bao giờ bỏ ra số tiền lớn như vậy chỉ để mua dây buộc tóc, chỉ có quý tộc mới có thể dùng những thứ này. Ở đằng sau đuôi dây còn có khắc hình phượng hoàng chỉ dành cho hoàng thân quốc thích. Nên có thể kết luận ngươi không phải quý tộc quan lại bình thường mà là người của hoàng tộc. Nhưng không phải hoàng tộc Sở Quốc mà là Tần Quốc. Trên người ngươi mang túi thơm hoa Bạch Liên. Loài hoa này chỉ mọc ở miền Bắc Tần Quốc, trong vòng ba năm trở lại đây. Sở Quốc và Tần Quốc giao tranh cắt đứt giao thương nên không có chuyện người Sở Quốc sử dụng loại túi thơm này. Và một điều nữa người Tần Quốc thường dùng ngữ âm dài so với các nước khác. Ngươi nãy giờ đã năm lần dùng ngữ âm dài cho một

https://thuviensach.vn

câu. Vậy cho nên ta có thể khẳng định ngươi là hoàng thân nào đó của Tần Quốc!”

Con ngươi đen của Lục Tiểu Phụng chợt thu nhỏ, trong mắt không dấu nổi trầm trồ, không ngờ được những chi tiết nhỏ nhặt đó có thể khiến người kia đoán ra thân phận của hắn.

Nhưng xem ra mặt nạ da người của Lục Tiểu Phụng cũng nhờ nhiều năm khổ luyện mà thành, dấu rung động dưới mí mắt, hắn đập bàn cười lớn: “Không ngờ chỉ nói một câu, đàm đạo chưa đến một canh giờ đã bị phanh phui thành ra như vậy. Tiểu Phụng bội phục! Bội phục!” Lục Tiểu Phụng cười ha hả, nhìn bộ mặt nghiêm nghị của Yến Tử lại hỏi: “Vậy huynh nói xem, sao lại nghi ngờ ta tiếp cận huynh?”

“Ngươi còn làm ra vẻ không biết ta là ai, đúng là rất giỏi diễn!”

Lục Tiểu Phụng nghẹo đầu, cái bóng cao lớn đổ về một bên nghi hoặc: “Huynh là thợ rèn xưởng rèn, không phải sao?”

Tiểu Yến Tử cười nhạt: “Nếu đã biết ta chỉ là một thợ rèn, lại có nhiều người bảo vệ như vậy, ngươi lại không có chút nghi hoặc, cũng không dò hỏi, đối mắt với bọn họ cũng không chút biến sắc, rõ ràng đã dự liệu trước có ta sẽ có bọn họ. Vì vậy mà ta đoán ngươi đã biết công việc của ta đối với xưởng rèn là như thế nào!”

Mắt Lục Tiểu Phụng đã dần dần lui đi vẻ tươi cười phong lưu, thay vào đó là đôi mắt lạnh thấu xương, con ngươi sâu như muốn nuốt chửng thiên hạ cười nhẹ. Nụ cười đó ẩn chứa sát khí, cũng thoảng qua một sự sâu lường xa xôi.

Yến Tử xem xét vẻ mặt, cao hứng nói tiếp:

“Ngươi cũng sớm biết ta là nữ nhân, lại bày ra bộ dáng ngây thơ đó. Nếu không cố ý tiếp cận ta còn có thể là vì lý do nào khác đây?”

https://thuviensach.vn

Lúc này ngay cả nụ cười của Lục Tiểu Phụng cũng hoàn toàn tắt ngúm, cả gương mặt lóe lên bóng hình ma quỷ dưới âm tào địa phủ, đôi mắt sâu như động không đáy ham muốn nuốt chửng người trước mắt buông một câu: “Làm cách nào ngươi phát hiện ra?”

Khí lạnh bao vấy khiên cho Sa Thủy, Chỉ Nam, Chỉ Thiên lập tức nắm lấy chuôi kiếm, sẵn sàng tư thế tấn công bất kỳ lúc nào.

Tiểu Yến Tử ngày thường đối diện với một Lưu Dĩ mặt lạnh như tiền, khí thế cường đại đã quá quen mắt, chút khí lạnh đó, nàng hoàn toàn không để vào mắt. Muốn áp chế nàng ư, phải hỏi Lưu Dĩ đã chứ.

Yến Tử day day thái dương lục lọi trí nhớ đáp:

“Nếu ta nhớ không nhầm, vào đầu thời kì xuân thu, nhà Chu đã để lại một lễ nghi rất hay ho đó là việc thực hiện nghi thức uống trà đối với mỗi người không giống nhau. Nếu người dâng trà là nam nhân, người nhận trà cũng là nam nhân, hai tay sẽ chồng lên nhau thể hiện khí khái trượng phu. Nếu đối phương là nữ nhân, một tay nâng, một tay che trước chén trà, thể hiện sự đùm bọc của nam nhân đối với nữ nhân. Ngươi lúc nãy mời trà ta đã dùng đến nghi lễ đối với nữ nhân. Hoàng tộc Tần quốc dạy dỗ con cháu rất nghiêm, việc sơ xót như kính trà có thể nói hoàn toàn không thể xảy ra. Chỉ có thể trong mắt ngươi nhìn ta là nữ nhân, mới làm ra hành vi theo bản năng đó!” Yến Tử vừa nói vừa trực tiếp bày ra động tác cụ thể.

Sa Thủy cùng Chỉ Nam, Chỉ Thiên không dấu kinh ngạc. Cái người này, có gì là không biết nữa không.

Lục Tiểu Phụng càng nghe, khí lạnh quanh hắn càng tăng vọt, là hắn đã quá xem thường nàng. Không, là hắn không thể ngờ một nữ tử mới chỉ mười tám tuổi lại hiểu rộng biết nhiều, con mắt quan sát tinh tường như vậy. Trong lòng có chút kính phục, cũng kèm theo hổ thẹn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bỗng nhiên thở dài một tiếng: “Phong cách mời trà này cũng là thanh tao quá đi, nếu không phải vì lão Tần Thủy Hoàng cải biên thì có lẽ cách kiểu cách lễ nghi này sẽ lưu lại không quá ngàn năm. Thật đáng tiếc!”

“Tần Thủy Hoàng là ai? Tại sao ngươi nói lễ nghi này sẽ biến mất!” Mắt Lục Tiểu Phụng lóe ra hàn quang, ánh mắt nghi hoặc có chút phức tạp. Nàng ta tinh thông quá nhiều, mặc dù lời nói có chút khó hiểu, nhưng vẫn không thể bỏ qua.

Tiểu Yến Tử nhất thời lỡ miệng, chỉ biết cười trừ ấp úng: “Là...ông lão hàng xóm cạnh nhà ta, ông ta không thích cái lễ nghi phức tạp này nên ta mới dẫn lại, ha ha!” Không lẽ nàng nói cho hắn biết, trăm năm nữa lão ta sẽ xuất hiện và thống trị thiên hạ này. Mấy bộ phim cũng thường cảnh cáo rất rõ ràng. Một khi nàng nhiều lời làm thay đổi lịch sử, nàng có thể ngay lập tức tan biến như bọt biển, hoàn toàn không còn tồn tại.

Lục Tiểu Phụng im lặng, rèm mi hơi khép, bỗng chốc đôi vai hắn run run, phá lên cười lớn như tên điên. Nụ cười lạnh lẽo, vang vọng khắp cả tiệm gà đông đúc, khiến tất thảy chúng nhân đang mải mê ăn uống cũng phải tự động rùng mình. Rõ ràng không phải cười vui, mà là nụ cười mang theo sát khí. Nụ cười của bạo chúa phương xa. Bỗng nhiên nụ cười im bặt, không gian đông đúc tĩnh lặng như chết, tựa như thế gian lặng im đón một cơn bão lớn.

Sa Thủy cùng Chỉ Nam, Chỉ Thiên đã rút kiếm, bao vây tứ phía Yến Tử, không để lọt bất kì con muỗi nào. Đám người nội công bọn họ liếc nhìn bên ngoài cửa sổ, tựa như cảm nhận được tiệm gà đã bị bao vây.

Lục Tiểu Phụng từ từ đứng dậy, trong khuôn mặt khôi ngô lộ rõ ánh mắt tà độc, đôi con ngươi sáng quắc như sao tuyệt chưa rời mắt khỏi Yến Tử:

https://thuviensach.vn

“Triệu Mẫn. Nàng thật biết cách làm ta vừa mắt. Chỉ là một nữ tử lại có thể tinh thông như vậy chẳng trách Lưu Dĩ cuồng si nàng đến thế. Thật tình ta đây chỉ là muốn mời nàng đến Tần Quốc chơi vài ngày, nhưng xem ra ta đã đổi ý rồi...!”

“Ngươi đổi ý gì?” Yến Tử vẫn khá bình thản.

“Dẫn nàng đến Tần Quốc, chơi đến hết đời cùng ta vậy!”

Nói rồi cũng không kịp để Yến Tử phản ứng, lập tức trong ngoài trên dưới tứ phía đám người Yến Tử bị bủa vây bởi một đám gần cả trăm hắc y nhân.

Nhưng ảnh vệ của nàng không phải làm cảnh, cũng không phải danh tiếng hão huyền. Lưu Dĩ rất hào phóng, ban cho nàng bốn ảnh vệ giỏi nhất hoàng cung. Bốn người này nếu hợp lực, có thể thừa sức đối phó với đám quân binh lố nhố trăm người kia. Những tưởng chỉ có chừng đó người, nào ngờ từ đâu tám ảnh vệ quen thuộc xé gió lao tới hiên ngang cùng đám người Sa Thủy nghênh chiến. Sa Hỏa từ trên tầng cũng lao xuống nhập hội.

Ánh kiếm sáng loáng vô tình vung lên, mưa máu xối xả phun xuống, mạng người cứ như vậy mà bị cướp đi. Tiệm gà đông đúc bỗng chốc như ong vỡ tổ, người la kẻ hét đạp lên nhau chạy ra khỏi chốn loạn binh khủng khiếp này.

Bên ngoài dường như quan binh tuần tra nhận ra thế sự vội vã chạy vào, thấy ảnh vệ phù hiệu hoàng gia liền không hai lời ứng chiến với ảnh vệ, áp chế đám hắc y kia. Chính vì vậy mà số lượng hàng phòng ngự cho Yến Tử tăng lên đột biến khiến cho đám hắc y có chút hoảng loạn.

Lục Tiểu Phụng đưa mắt nhìn Yến Tử như suy tính điều gì đó, dựa vào thế cục ‘cậy chó gần chuồng’, tám phần chắc chắn thua, Lưu Dĩ bảo an vương phi của hắn chặt chẽ như vậy, ngay từ đầu đã hoàn toàn không có

https://thuviensach.vn

cửa thẳng. Lục Tiểu Phụng tựa hồ như làn gió, nhanh chóng lẫn trong đám đông mà biến mất.

Yến Tử không để Lục Tiểu Phụng vào mắt, cũng không để ý hắn đã lủi đi khi nào, mặc kệ đám người nội công thâm hậu kia đang giao đấu. Nàng thản nhiên nâng bát đũa lên vừa từ tốn ăn gà vừa trầm trồ khen ngợi. Quả nhiên là tiệm gà nổi tiếng, mỗi miếng thịt đều khiến người ta không làm sao cưỡng lại được phải ăn tiếp.

Ăn được vài miếng, Yến Tử lại trầm ngâm. Nàng cảm thấy dạo này khá xui xẻo, lúc này đã là lần thứ mấy rồi, cứ bước chân ra khỏi phủ liền mang họa sát thân. Kiếp này thật sự quá khó sống rồi. Nàng có nên làm lễ giải hạn, mời mấy ông thầy chúa gì đấy rắc rắc muối vào mình rồi dán bùa các kiểu không nhỉ. Dạo này tiền bạc không thiếu, có phải nên lập đàn xin vận may hay không.

Chưởng quầy thu lu trốn trong góc, giữa cảnh tượng một trận mưa máu lộn xộn, xung quanh thì toàn là cao thủ võ công cái thế, sát khí đằng đằng. Ai nấy hung hãn dữ tợn hệt như quỷ khát máu vậy mà giữa tâm trận vẫn có một người ung dung ăn gà, còn không ngừng vỗ đùi khen ngợi. Cái người kia có phải sợ quá hóa điên rồi không.

Đám hắc y nhân xem chừng để Lục Tiểu Phụng an toàn rời đi liền nhanh chóng mở đường tháo chạy. Quan binh cùng tám ảnh vệ lập tức đuổi theo, trong tiệm gà chén dĩa vỡ tan, bàn ghế gãy đôi loạn xạ chỉ còn lại chưởng quầy đang run như cầy sấy, Sa Hỏa, Sa Thủy, Chỉ Nam, Chỉ Thiên cùng Yến Tử.

Tiểu Yến Tử ăn xong thấy đám người kia đã đi hết, lại hướng chưởng quầy đặt một vạn lạng xuống bàn, đôi mắt tròn lạnh lùng nói:

“Mấy đứa nhỏ đi cùng ta, sau này có thể tùy ý đến ăn bất cứ lúc nào. Khi nào hết thì đến tướng phủ tìm Triệu Phạm Hoa ta đòi tiền. Không cho phép

https://thuviensach.vn

đuổi đánh, bạc đãi chúng. Nếu không ta nhất định sẽ cho tiệm gà này trở thành lịch sử."

Chưởng quầy vuốt mồ hôi nhận lấy một vạn lạng bạc thì Yến Tử cũng tính toán rời đi, chưởng quầy nhanh như chớp vội chặn lại:

"Vị đại gia này, chuyện ăn uống của mấy đứa nhỏ, ta sẽ toàn tâm hầu hạ bọn chúng no bụng, chỉ là...." Lão chỉ sang đống bàn ghế vỡ vụn, bi thương nói: "Những thứ đó là do người của ngài làm ra, chí ít cũng phải bồi thường cho lão đây ít bạc chứ."

Tiểu Yến Tử nhìn đống hỗn độn kia, hai mắt hệt như dao găm trừng Sa Hỏa, Sa Thủy như muốn nói: mấy tên tiểu quỷ nhà các ngươi, có biết ta rất yêu tiền hay không, lại dám làm tổn thất nhà người ta đến mức độ đó. Ảnh vệ hoàng gia cơ đấy. Ta khinh!

Sa Hỏa, Sa Thủy đổ mồ hôi hột đảo mắt xung quanh như mình không liên quan, cái người này, mỗi khi động đến tiền của nàng, thật sư là động vào ổ kiến lửa rồi.

Tiểu Yến Tử đỡ trán: "Cho ta một con số cụ thể!"

Lão chưởng quầy đánh giá Tiểu Yến Tử một lượt, thấy trên người nàng y phục nam nhân sang trọng có giá không dưới vạn lạng bạc, ngay cả giày hay miếng ngọc bội bên người đều không phải những thứ mà dân thường có thể mua được. Hai mắt lão sáng như đèn pha, nhìn Yến Tử không khác gì con mồi béo bở không khách khí đưa năm ngón tay ra hô:

"Năm vạn lạng bạc!"

"Cái gì!!!" Tiểu Yến Tử thất kinh hét lớn liền ôm lấy vai kêu la như lợn bị chọc tiết: "Đau quá, đau quá, máu chảy đầy lưng ta rồi!"

Sa Hỏa, Sa Thủy, Chỉ Nam, Chỉ Thiên biến sắc kinh hô:

https://thuviensach.vn

“Vương....tiên sinh, người bị thương ở đâu?”

Tiểu Yến Tử trắng mặt chỉ vào lưng: “Các ngươi không thấy sao, lão già này chém đầy lưng ta rồi này. Sao ngươi không chém đứt cổ ta luôn đi!”

Sa Hỏa, Sa Thủy coi như hiểu ra, vạch đen đầy mặt cúi đầu thở dài.

Chỉ Nam, Chỉ Thiên thời gian bên Yến Tử ít, liền không thông được ngôn ngữ của nàng, nghiễm nhiên coi lão chưởng quầy không khác gì đại địch, lập tức rút kiếm kề cổ lão ta.

“Không....ta làm gì chém ngài ấy đầy máu, không phải ngài ấy vẫn bình an vô sự đó sao?” Lão chưởng quầy nuốt khan lắp bắp nói.

Tiểu Yến Tử liếc xéo lão chưởng quầy, cũng không hạ lệnh Chỉ Nam, Chỉ Thiên thu hồi kiếm. Coi như lấy đó làm bia, cho nàng bắt đầu màn ép giá:

“Chưởng quầy, ta nói lão hay. Đừng tưởng ta chỉ khoác trên người y phục đắt tiền có nghĩa ta không biết giá thị trường như thế nào. Đống bàn ghế kia đều là gỗ thường, mỗi bộ giá không đến mười lạng, tổng cộng mười bộ cùng lắm là một trăm lạng. Chén đĩa ấm trà mỗi bộ mười lăm lạng, ở đây hơn mười bộ, coi như hai trăm lạng. Tổng cộng ba trăm lạng. Ngươi lại dám hô năm vạn. Ngươi là đang phá giá thị trường, muốn lợi dụng cơ hội mà ăn tiền của ta chứ gì. Thứ lỗi chứ tiền của bổn đại gia cầm rất nóng tay, có thể sẽ khiến ngươi bỏng đấy!”

Lão chưởng quầy coi như được nếm mùi, hôm nay hoàng đạo không tốt gặp phải thánh ép giá, lại còn biết rõ giá cả đồ đạc như vậy, con đường làm ăn tại sao cảm giác gặp phải người này như rớt xuống đáy vậy.

“Vị đại gia. Thực tình bàn ghế, chén đĩa không đáng là bao, nhưng ngài làm khách khứa của ta chạy mất, có người còn chưa trả tiền, ta ra giá năm

https://thuviensach.vn

vạn đã là nhân từ lắm rồi. Ngài đây có lẽ là quý tộc danh gia, không lẽ đạo lý này ngài còn không biết!”

Tiểu Yến Tử hừ lạnh, lão già này quá coi thường con mắt tinh tường của nàng rồi:

“Lúc nãy ta quan sát, tổng cộng có tám bàn đang ngồi trong này. Lúc này vẫn chưa đến giờ cơm tối, người ta cùng lắm đến thưởng trà ăn một vài món đồ nhẹ. Ở cạnh lối ra vào, ta cũng nhìn thấy đã có ba bàn thanh toán, ba bàn ở cạnh quầy chỉ vừa mới ngồi uống trà còn chưa mang món lên, hai bàn còn lại gọi bốn món chưa tới năm mươi lạng. Vậy ngươi tính xem rốt cục tổn thất mà ngươi trả cái giá nhân từ đó là bao nhiêu?”

Lão chưởng quầy mồ hôi vã ra như tắm, hai mắt trắng dã run rẩy. Có thể vừa ăn, vừa đàm đạo, vừa quan sát thực khách xung quanh như thế nào. Rốt cuộc người này là ai?

“Được, được rồi. Năm trăm lạng. Xin mời đi cho để ta còn làm ăn!”

Tiểu Yến Tử đã bắt đầu dịu mặt tươi cười ôn hòa ra hiệu cho Chỉ Nam, Chỉ Thiên buông kiếm, lại hướng Sa Hỏa Sa Thủy ngửa tay:

“Còn chờ gì nữa, mau nôn tiền ra đây!”

Sa Hỏa, Sa Thủy xanh mặt. Này này, người là chủ nhân của chúng ta, sao lại đòi tiền kẻ dưới tráo trở như vậy:

“Tiên sinh à. Chúng ta là bảo vệ ngài, bất quá tình thế nguy hiểm mà không tránh được tổn thất. Sao ngài lại có thể đòi bạc đám hạ nhân chúng ta chứ!” Sa Thủy ủy khuất đáp.

“Cái này gọi là giáo huấn. Ta là chủ nhân của các ngươi, thấy các ngươi mang danh ảnh vệ hoàng gia lại hành động bất cẩn làm thiệt hại tiền của bách tính. Lần này đây là cho các ngươi một bài học. Về phải chăm chỉ tập

https://thuviensach.vn

luyện. Tuyệt đối không được gây ra thiệt hại nào làm chủ nhân các ngươi phải mất mặt!” Yến Tử cao ngạo giáo huấn.

Sa Hỏa, Sa Thủy gân xanh đã bắt đầu nổi đầy trán. Vừa đánh nhau, vừa không được gây ra thiệt hại thì bọn hắn đã thành thánh nhân cả rồi. Cái đạo lý vớ vẩn này chẳng qua là vì không muốn mất tiền mà thôi. Cái người này sao cứ mở miệng ra là làm người ta muốn đánh vậy.

Sa Thủy nuốt cục tức, nhu thuận nói:

“Tiên sinh à, bổng lộc của chúng ta mỗi năm nhận theo quý, mỗi lần nhận đều gửi về quê nhà, căn bản là trên người không quá mười lạng bạc. Người xem!” Sa Thủy chìa cái bọc có đúng mười lạng bạc ra cho Yến Tử xem.

Yến Tử không hai lời, liền rút từ chưởng quầy một tờ giấy, cầm bút lông lên bắt đầu viết viết rồi đưa cho Sa Hỏa, Sa Thủy đọc, trên giấy có ghi:

“Hôm nay ngày lành tháng tốt năm cực tốt. Sa Hỏa, Sa Thủy nợ Triệu Mẫn năm trăm lạng bạc. Mỗi tháng tính lãi mười lạng bạc cho đến khi trả được nợ. Qua ba tháng không trả được tịch thu bảo kiếm ảnh vệ đem bán đổi tiền, xích lõa chạy mười vòng kinh thành. (Ký tên, đóng dấu, điểm chỉ: Triệu Mẫn)”

Mặt Sa Hỏa, Sa Thủy đen hơn than bóp kiếm kêu răng rắc trừng mắt nhìn cái vị vương phi bất nhân kia.

“Có cả trăm người phá, tại sao lại chỉ đòi mỗi mình hai chúng ta!” Sa Hỏa nhịn không được lớn giọng.

Tiểu Yến Tử thản nhiên móc tiền ra đáp: “Người ta là tập kích mà đến, đâu có ai bỏ lại đồng nào mà trốn chạy. Ta lại không thể vòi tiền Chỉ Nam, Chỉ Thiên. Hai muội ấy là nữ nhân, không có khả năng gây thiệt hại lớn như đám nam nhân các người. Suy cho cùng chỉ còn hai ngươi thích hợp

https://thuviensach.vn

nhất để bồi thường. Nếu các ngươi không có tiền, có thể đi tìm mấy tên sát thủ kia vòi lại tiền. Miễn trả treo với ta, thế nhé!”

Yến Tử trả tiền xong, oai phong lẫm liệt hướng tướng phủ mà đi.

Sa Thủy, Sa Hỏa nhìn theo bóng lưng cao ngạo kia, răng lợi nghiến kêu kèn kẹt dọa người. Nếu nàng không phải là vương phi, càng không phải là nữ nhân, thật sự bọn hắn sẽ lấy bọc trùm đầu nàng đánh ngất, trói tay trói chân rồi buộc thêm cục đá to thả xuống sông dìm chết.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Họa Vô Đơn Chí

Tiểu Yến Tử về đến phủ tướng trời đã nhá nhem tối. Lưu Dĩ vẫn còn bận rộn ở trại doanh chưa thấy mặt đâu. Chiến sự bận rộn, ngay cả thở hắn còn không có. Yến Tử nhìn trượng phu mệt mỏi như vậy cũng đau lòng cho hắn.

Lúc này là giờ nàng đến Tây viện thăm Triệu Phạm Hoa cùng đại tẩu và chất tử tính toán chơi đùa một lát mới về ngủ.

Vừa vào đến phòng chỉ thấy Triệu Phạm Hoa cùng Hoắc Thiện đang ngồi trên bàn trà, vẻ mặt ngưng trọng như lâm đại địch. Nhìn thấy Yến Tử một mình bước vào hai mắt lập tức sáng lên. Hoắc Thiện không chậm trễ liền bật người dậy gấp giọng:

“Vương phi nương nương, chuyện Chiêu Dương quận chúa bị hạ độc là như thế nào?”

Hoắc Thiện cùng Yến Tử sớm đã trở thành bằng hữu, lễ nghi không cần thiết khi không có người ngoài đều trực tiếp bỏ qua xông xáo hỏi sự tình.

Yến Tử đơ mặt một lúc, hôm nay gặp toàn chuyện đâu đâu, nàng cũng quên mất chuyện Chiêu Dương, không biết nàng ta sao rồi:

“Lúc đàm đạo, nàng ta tự dưng bị trúng độc rồi ngất. Sau đó còn vu cho ta tiếng ác!” Mặt Yến Tử thoáng xanh: “Không lẽ nàng ta đã chết!”

https://thuviensach.vn

Vô lý, có ai tự hạ độc mình lại hạ đến chết như vậy.

Hoắc Thiện hai mắt trắng dã, mặt đã chuyển từ trắng sang đen, lắc đầu thở dài:

“Quận chúa vẫn đang hôn mê sâu. Ngự y nói sự tình rất nghiêm trọng. Người trong cung đang loạn hết cả lên. Tiêu Phi quỳ trước đại điện, đang khóc lóc van xin Thái Hậu làm rõ sự tình, còn không ngại ngần chỉ đích danh nương nương xuống tay.”

Yến Tử đã lường chuyện này không thể dấu diếm, nhưng nàng không làm. Lưu Dĩ tin nàng. Hắn còn ngồi đó, không truy cứu thì thôi đi. Thiên hạ này ai dám bắt bẻ hắn đây? Loạn thì loạn, nàng có hắn, sợ gì chứ.

Triệu Phạm Hoa xanh mặt thở dài nói: “ Mẫn Mẫn, lần này muội đắc tội với người của Thân vương, thật sự là khó sống rồi!”

“Đại ca, muội không làm việc bỉ ổi đó. Là nàng ta dùng khổ nhục kế!” Yến Tử nhảy dựng lên. Người hiểu nàng nhất chỉ có thể là Triệu Phạm Hoa, không lẽ ngay cả hắn cũng không tin nàng.

“Ta tin, đương nhiên là ta tin muội muội ta không làm chuyện bất nhân bất nghĩa đó. Thế nhưng người khác có thể giống như ta mà tin muội sao?” Triệu Phạm Hoa ngưng trọng đáp.

Hoắc Thiện cũng bồi thêm: “Nương nương à, hạ quan biết rõ người sẽ không làm, nhưng chuyện này đã đến tai Thái Hậu cùng Tiêu Phi, cả hai vị đó đều đang rất tức giận, liệu họ có nghĩ ra nương nương là người như thế nào mà không truy cứu hay không?”

Tiểu Yến Tử hơi hoảng, nàng đã quên mất bà mẹ chồng quyền lực không ưa nàng. Lúc này lại mọc ra Tiêu Phi. Tiêu Phi là chính thê của Thân vương, cũng chính làm mẫu thân của Chiêu Dương. Là vương phi của Đại Hoàng Tử so ra cũng có thể ngang hàng với nàng, chỉ là giám quốc Vương

https://thuviensach.vn

Phi vẫn là cao hơn một bậc. Nhưng Thân vương đã chết, bà ta lý nào lại lớn gan dám cùng Chiêu Dương vu hại nàng như vậy.

Hoắc Thiện hiểu ý tứ trong mắt Yến Tử, chậm rãi giải thích: “Thân vương năm xưa cùng tiên đế oai phong lẫm liệt, hai cha con dẫn vạn quân đánh nhau với hơn mấy chục nước chư hầu mở rộng giang san lập nên đại Sở. Thân vương năm đó một lòng vì giang sơn đại Sở, không mưu sự, không cưỡng cầu. Đối với tiên đế mà nói, Thân vương là hài tử mà ông yêu thương nhất, vì vậy mà trao cho Thân vương rất nhiều quyền lực. Chính thê của ngài là Tiêu Phi, là đích nữ họ nhà Chu, uy thế dòng tộc này lấn át cả hoàng thất. Nếu không phải uy của tiên đế trị được thì có lẽ đã bị bọn họ ngồi lên đầu. Cũng vì quyền thế đầy mình, nếu không phải thân vương đã sớm tử trận thì ngày hôm nay Quốc Công sẽ phải đối mặt với một Thân vương không thể đánh bại. Chiêu Dương quận chúa lại là đích nữ của ông ta, lần này gặp chuyện, Tiêu Phi dựa vào quyền lực của Thân vương đê lại cùng thế lực Chu gia mà ép nương nương!”

Tiểu Yến Tử ồ lên một tiếng: “Chẳng trách Chiêu Dương ngạo mạn với bổn cung đến như vậy!”

Hoắc Thiện ảo não thở một tiếng:

"Nương nương à, lần này hoạ thực sự đến rồi. Thái Hậu thấy người gặp biến, lại đụng đến con cháu hoàng thất sẽ chỉ có thể làm ra hai cách, hoặc là tiếp tay hoặc là đứng nhìn. Lại xem thái độ của Thái Hậu đối với nương nương, rõ ràng việc tiếp tay là hoàn toàn có thể!"

Tiểu Yến Tử coi như tường tận. Người mẹ chồng này từ sau lần Lệ Y hạ thủ với nàng đã nhìn nàng như cái gai trong mắt, rất muốn phế bỏ nhưng lại không thể động thủ vì Lưu Dĩ bảo bọc quá cẩn thận. Lúc này lại lòi ra cái uy của Thân Vương.

https://thuviensach.vn

Nàng trở thành người hoàng thất cũng chưa lâu. Khác với hiểu biết về Tần Quốc. Đối với Sở quốc nàng hầu như không có bất kì kiến thức nào. Quyền thế ngút trời của gia quyến nhà Chiêu Dương nàng bây giờ mới tường tận. Chẳng trách nàng ta liều lĩnh như vậy. Thì ra là muốn mượn cớ khuấy động Chu gia áp chế vinh sủng của nàng. Thái Hậu cũng dựa vào đó mà mượn thêm quyền thế ép nàng.

"Hoắc thị lang. Chuyện bổn cung không làm, sao có thể bừa bãi đổ oan như vậy. Người của hoàng thất thì càng phải hiểu rõ điều này mà điều tra rõ sự tình. Mặc kệ quyền thế của bên nhà Thân vương, nhưng cũng không thể tuỳ ý giáng tội một giám quốc vương phi được!" Tiểu Yến Tử mặc dù bên ngoài từ tốn nhưng trong mắt cũng thoảng lo lắng. Đời này chuyện nàng sợ nhất là đối địch với quý tộc. Ở hiện đại, đối đầu với con ông cháu cha không khác gì tìm chỗ chết. Nàng đã lường tỏ không ít, người cổ đại ra tay lại rất tàn nhẫn, kiếp này vì vậy mà không dấu nổi kinh sợ.

"Chiêu Dương quận chúa nếu đã an bài khổ nhục kế, nàng ta cũng sẽ sớm bày ra cái bẫy để nương nương lọt tròng, khiến cho nàng ta đủ chứng cứ buộc tội người!" Hoắc Thiện nghiêm trọng đáp

Tiểu Yến Tử khẽ thở dài. Đúng vậy, nếu đã tạo ra kế hiểm để nàng rơi vào bẫy cũng sẽ sớm nguỵ tạo những chứng cứ giả để ép chết nàng.

"Nói vậy, tại sao ta thong dong cả ngày hôm nay vẫn không thấy người bên Chiêu Dương động tĩnh. Nếu nàng ta sớm bày kế thì phải an bài người mà bắt ta chứ!"

Hoắc Thiện xoa xoa cằm đáp:

"Có lẽ việc bắt người nằm giai đoạn hai. Trước tiên nàng ta sẽ nhử xem Quốc Công sẽ phạt nương nương như thế nào mới áp dụng bước hai. Thật không may Quốc Công lại không có động tĩnh, ngược lại còn tăng vinh

https://thuviensach.vn

sủng cho người khiến cho quận chúa chỉ biết yên lặng chờ Chu gia lên tiếng!"

Trong mắt Yến Tử lập tức loé sáng. Lòng nàng dâng lên tình cảm ấm áp ngọt ngào. Lưu Dĩ quả nhiên bao bọc nàng đến cả quyền thế Thân vương cũng không dám chạm vào. Đó là phúc nhưng cũng là họa, chính vinh sủng này đã mang họa sát thân vào người nàng.

"Nếu đã có Quốc Công chống lưng, ta sao còn phải e sợ đám người kia gây khó dễ!"

Hoắc Thiện lắc đầu khó khăn đáp:

"Nêu chỉ có một mình Chu gia, Quốc Công vẫn có thể chống đỡ được nhưng lúc này, có thể hai thế lực đương triều tuyệt đối không nên đụng vào đang cùng Chu gia mưu đồ phế người!"

"Là ai?" Tiểu Yến Tử bất an hỏi.

Triệu Phạm Hoa dự cảm không lành cũng dỏng tai nghe.

"Người còn nhớ cây đàn cổ cầm của người bị đánh vỡ đêm yến tiệc là do ai làm không?" Hoắc Thiện là một trong những người tham gia yến tiệc đêm đó. Chuyện như thế nào hắn có lẽ còn rõ hơn cả nàng.

"Ba tên công tử nhà nào đó!" Đến lúc này Yến Tử mới nhớ ra, nàng đã sớm quên ba tên kia, cũng không tìm hiểu thân phận của bọn chúng. Lúc này là Hoắc Thiện khui ra, không lẽ ba bọn chúng là mấu chốt vấn đề.

Hoắc Thiện thở dài ngồi xuống ghế đáp.

"Ba kẻ đó một người là hài tử của Hạ thừa tướng, hai người còn lại là hài tử của Đô thống đại nguyên soái!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử có chút bất ngờ. Ba kẻ mặt mày vô vị, thân thể nồng nặc phấn hương, ăn nói xấc xược kia thì ra là con ông cháu cha, chỗ chống lưng lớn như vậy, chẳng trách ngay trong yến tiệc dám phá đám nàng.

"Thì sao?" Yến Tử thật tình không hiểu ba kẻ đó liên quan gì đến nàng.

Hoắc Thiện cũng đã lường trước việc làm của Quốc Công không đến tai nàng mới chậm rãi giải thích:

"Đêm đó, sau khi nương nương rời đi Quốc Công rất tức giận, đem ba người đó kẻ thì chặt tay kẻ thì cắt gân chân khiến cho bọn họ sống không bằng chết, nguyên nhân chính yếu chỉ có thể là vì nương nương. Hạ thừa tướng cùng Đô Thống lúc đó không lường được lý do chỉ đành cắn răn mà chịu. Sau khi nương nương cùng quốc Công thành thân bọn họ mới phát hiện ra người chính là nguyên do khiến Quốc Công xuống tay, liền ném căm tức vào người chờ ngày rửa hận. Hôm nay lại xảy ra biến cố. Đương nhiên hai người bọn họ sẽ thừa nước đục thả câu mà tìm cách hại người!"

Tiểu Yến Tử nghe xong kinh hãi không thôi. Nàng ngàn vạn lần không ngờ đến hành vi đêm đó khiến Lưu Dĩ tức giận xuống tay tàn nhẫn như vậy. Đáng lẽ ra nàng nên vui mừng vì nhận được vinh sủng, nhưng ai có thể sung sướng khi bản thân không làm gì, chỉ là đánh vỡ một cây đàn mà phải rước họa vào thân như vậy chứ. Nàng chỉ muốn bình bình an an cùng Lưu Dĩ sống vui vẻ, nhưng xem ra cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Thời gian về sau sẽ đầy biến cố rồi.

Hoắc Thiện, Triệu Phạm Hoa cùng Yến Tử trầm ngâm hồi lâu không khí trở nên ảm đạm, ngoài kia trời mây âm u, như đang bày tỏ nỗi niềm của họ.

Nghẫm nghĩ hồi lâu, Yến Tử bỗng nghe thấy tiếng khóc của chất tử phòng bên cạnh. Tiếng khóc đó như đánh thức nàng ra khỏi mộng, đầu óc quay một vòng rồi hai mắt Yến Tử lập tức lóe sáng, nàng quay sang Triệu Phạm Hoa hỏi:

https://thuviensach.vn

“Đại ca, trước đây Triệu gia chúng ta có phải uy vũ nhất thành Tây An hay không?”

Hoắc Thiện nghe một câu nói này, tinh quang trong mắt lập tức phát sáng cũng hướng Triệu Phạm Hoa chờ đợi:

“Đúng vậy!” Trong lúc này lại hỏi chuyện Triệu gia, Triệu Phạm Hoa cũng đoán ra nàng là có ý gì nhiệt tình trình bày: “Triệu gia ba đời quý tộc. Năm xưa tổ gia là quan tam phẩm, được hoàng đế rất mực chiếu cố ban cho ba thành Tây An trấn giữ. Còn có các vị khác người đỗ trạng nguyên làm khâm sai đại thần, người cùng Thân vương bày binh khiển tướng. Tóm lại gia thế hiển hách của Triệu gia không thể một lời mà nói hết. Lúc Triệu gia suy xụp, đáng ra chúng ta không thể giữ được phủ Triệu, nhưng phủ Triệu là do thánh thượng ngự ban, lại được hết đời này sang đời khác gìn giữ, người ngoài không thể động vào chúng ta mới có thể giữ được Triệu phủ đến ngày hôm nay!”

Mắt Yến Tử lập tức sáng như đèn pha, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ Triệu Mẫn. Sao nàng ta lại may mắn như vậy, sinh ra trong gia đình danh gia vọng tộc, chiến công hiển hách, uy vũ một vùng, phụ thân lại là một viên ngoại giàu có. Sao kiếp trước của nàng không giống nàng chút nào hết vậy. Đã là cô nhi còn nghèo mạt xác, xuyên về đây lại đúng lúc Triệu Mẫn nghèo đến mồng tơi không có mà rớt. Ông trời quá vô vị. May mắn lúc nàng cầu xin Ngọc Hoàng Đại Đế lưu tình cho nàng sau này sống giàu sang, Ngọc Hoàng hôm đó không nghỉ phép nên để cho nàng lấy Lưu Dĩ, bằng không cả đời này chắc nàng phải trở thành lưu manh mà làm con ma cờ bạc, kiếm tiền đến vàng mắt rồi chết mất.

“Nói như vậy, nếu như muội muốn điều động uy thế Triệu gia, lúc này vẫn còn có thể chứ?”

“Nếu là trước đây thì không, nhưng sau khi muội thành thân. Đám người thân thích Triệu gia cũng đã tự động tìm đến. Phủ chúng ta cũng được đám

https://thuviensach.vn

người đó tân trang lại. Muội nói xem có được hay không?" Triệu Phạm Hoa trong mắt lộ chút khinh bỉ khi nhắc đến đám người vô tình vô nghĩa. Thấy người sang vắt quàng làm họ kia.

Hoắc Thiện hơi nhíu mày, ái ngại nói: "Vương phi, Triệu gia tuy gia thế hiển hách, uy vũ một vùng nhưng cũng chỉ vừa khôi phục chưa lâu, nếu người định dùng Triệu gia để đối đầu với người của Tiêu Phi, có chăng là không đủ? Chu gia là gia tộc lớn, ngàn vạn lần không thể xem thường."

Yến Tử đã lường đến bước này, vẻ mặt tràn đầy tự tin đáp:

"Hoắc thị lang học rộng tài cao, có lẽ đã nghe đến kế 'Vô trung sinh hữu' là từ không mà tạo thành có. Cổ nhân có câu 'gian hùng thời bình sẽ trở thành anh hùng thời loạn'. Kế này được hiểu đơn giản thiên hạ không loạn, trật tự không rối thì làm gì có anh hào xuất lộ. Bởi lẽ đó, những anh hùng hào kiệt thường được gọi là kẻ "chọc trời khuấy nước". Mục đích của khuấy nước là làm rối beng sự việc lên để dễ bề thao túng. Thủ đoạn của khuấy nước là gây tiếng tăm, tung tiếng đồn, gây xáo trộn rồi dựa vào đó mà thủ lợi. Áp dụng vào sự vụ của ta, dựa vào chút ít quyền uy của Triệu gia xa xôi, căn bản không đủ để người ở kinh thành để vào mắt. Nhưng nếu có thể trong vài ngày khiến danh tiếng Triệu gia vượt xa lãnh thổ. Ngươi nói xem, lúc đó có phải ta sẽ giống như Tiêu Phi, có một Chu gia sau lưng hậu thuẫn. Khiến kẻ khác kiêng dè chạm vào hay không?"

Hoắc Thiện hai mắt sáng loáng, kinh ngạc đến không ngậm được miệng. Nữ tử viên ngoại tài giỏi đến mức này hay sao?

Triệu Phạm Hoa nhìn Yến Tử không chớp mắt. Bỗng dưng hắn cảm thấy, người này rõ ràng không phải tiểu muội Mẫn Mẫn ngờ nghệch nhu mì của hắn, dường như là một người khác. Một loại người thâm sâu mà cả đời hắn kiêng dè.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện trầm ngâm hồi lâu, cũng coi như hiểu rõ nguyên do nữ tử này có thể ẩn nấp dưới vỏ bọc nam nhân trong phủ lâu như vậy, còn có thể nghiễm nhiên ngồi lên ghế vương phi.

Bản lĩnh.

Hoắc Thiện nuốt khan nhấp một ngụm trà lấy lại trấn tĩnh đáp:

“Kế này có dụng được hay không còn phụ thuộc vào việc, làm cách nào để khiến Triệu gia chớp mắt thành phượng hoàng, khiến cho tiếng tăm uy hiếp được đến kinh thành là rất khó. Thêm nữa bên biên cương vừa chuyển tấu về, tình hình bên đó rất căng thẳng cần đến sự trợ giúp của Quốc Công. Hạ thừa tướng cùng Đô thống xem ra đã lường đến bước này. Chỉ cần chờ ngày Quốc Công rời đi, sẽ ngang nhiên dùng quyền lực Tiêu Phi và Thái Hậu mà làm khó người!”

Hoắc Thiện là người nhìn xa trông rộng. Chỉ một hành vi cũng có thể khiến hắn nhìn ra được bước đi xa của kẻ khác. Những lời nói thâm thúy của hắn có thể khiến người ta bất giác cảm thấy thất bại, cũng có thể khiến người khác được đả thông tư tưởng mà không bước sai chân. Lời này của Hoắc Thiện chính nhằm giúp cho Yến Tử liệu được đường lui cho mình.

“Hoắc thị lang. Bổn cung cảm tạ ngươi đã có lời nhắc nhở. Chuyện ngày hôm nay, hi vọng ngươi không để Quốc Công phải lưu tâm. Người rất bận rộn chớ để người vì chuyện này mà phiền não, cứ để ta tự giải quyết.” Yến Tử nhìn sắc trời tối như mực nói: “Đến giờ bổn cung cần nghỉ ngơi. Đi trước!”

Nói rồi chào từ biệt Triệu Phạm Hoa rồi nhanh chóng cùng bốn ảnh vệ hướng Tam Thái viện mà đi.

Hoắc Thiện cùng Triệu Phạm Hoa nhìn bóng lưng mảnh mai phiêu dật tan trong bóng tối đi khuất, trong lòng ngậm một tiếng thở dài. Dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử, có thể đối đầu với thế lực đó trong bao lâu. Nàng

https://thuviensach.vn

cũng không phải thánh nhân, không thể hô phong hoán vũ, chỉ trong thời gian ngắn khiến một gia trang xa xôi uy hiếp được Chu gia lừng lẫy kinh thành. Điều đó là hoàn toàn không thể xảy ra. Nhưng nàng là nữ nhân mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra hành vì cho kẻ khác nhìn ra nàng yếu đuối.

Lúc Yến Tử về đến phòng, vẫn mang vẻ mặt ung dung lãnh đạm, phất tay cho đám hạ nhân lùi ra, nàng đóng sập cửa, một mạch bước thẳng đến tủ đựng y phục cao lớn thẳng tắp. Căn phòng của Tam Thái Viện có hai tủ y phục. Một tủ gỗ lớn đựng long bào và y phục của Lưu Dĩ, tủ còn lại đựng y phục Yến Tử.

Nàng đảo mắt nhìn tủ y phục mình một vòng, không hài lòng đóng sập lại. Xoay gót sang tủ y phục của Lưu Dĩ, vừa mở cánh cửa ra, mùi cổ hương quen thuộc áp vào mũi khiến lòng nàng nhẹ bẫng, mày liễu khẽ giãn ra. Nàng cởi giày nhanh nhẹn leo vào bên trong rồi đóng sập cửa lại.

Lúc Lưu Dĩ rời trại doanh tắm rửa sạch sẽ về đến sương phòng, không thấy bóng dáng tiểu thê tử đâu. Mày lưỡi mác khẽ nhíu. Giờ này mà còn không chịu về ngủ, không biết là đang đánh bạc ở đâu rồi.

“Ôn gia!” Lưu Dĩ ngồi trong sương phòng gọi lớn.

Ôn gia từ bên ngoài hớt hải chạy vào: “Quốc Công có gì phân phó!”

“Vương Phi ở đâu? Sao bây giờ còn chưa về?”

Ôn gia mờ mịt đáp: “Bẩm Vương Phi đã về từ lúc nãy....” Ôn gia đảo mắt một vòng không thấy người đâu, khuôn mặt già nua trắng xanh run rẩy: “..Đâu, đâu rồi...rõ ràng lúc nãy chính mắt lão nô nhìn thấy người đi vào phòng!”

Mắt Lưu Dĩ lập tức lóe lên hàn quang, khí lạnh bốc lên ngùn ngụt, đèn cầy xiên vẹo nhảy nhót. Cả khuôn mặt nghiêm nghị phát ra uy vũ rung trời

https://thuviensach.vn

lớn giọng: “Người đâu!!”

Sa Hỏa, Sa Thủy, Chỉ Nam, Chỉ Thiên vừa đi báo danh về cùng cung nhân xung quanh nghe thấy tiếng gọi dọa người lập tức hớt hải chạy vào. Vừa nhìn thấy bóng dáng Lưu Dĩ đã như nhìn thấy quỷ dữ, chân thoáng run rẩy mà quỳ rạp xuống đất.

“Các người không phải luôn ở bên cạnh vương phi sao. Nàng đâu? Ở đâu???” Lưu Dĩ đã hoàn toàn mất bình tĩnh, nhanh như chớp tuốt Thượng Phương đang nằm trên kệ ra kề vào cổ Sa Hỏa gầm giọng: “Nói!!!”

Sa Hỏa quá bất ngờ đến mức đứng hình, hắn liếc một vòng quanh phòng. Không thấy người. Ở đâu rồi, lúc nãy rõ ràng đã đi vào phòng, tứ phía cũng được canh giữ cẩn mật, sao có thể nói biến mất liền biến mất. Sa Thủy run rẩy giữ lấy bảo kiếm đang kề cổ Sa Hỏa gấp giọng:

“Quốc Công, chúng thần tận mắt nhìn thấy Vương phi đi vào đây, nội trong một canh giờ không có ai ra vào. Chắc chắn nương nương đang ở đâu đó trong này. Xin người tĩnh tâm tìm kiếm!”

Một lời này như con đuốc nhỏ sáng lên giữa màn đêm tăm tối. Lưu Dĩ vốn tâm tư mẫn tiệp, mọi sự xảy ra đều bình chân như vại, ngay cả Thái Sơn có sụp đổ cũng không mảy may đổi sắc. Vậy mà chỉ vừa nghe Yến Tử biến mất, cả người liền xung lên nộ khí, không kiềm được bình tĩnh mà nghĩ đến chuyện đi kiểm tra xung quanh.

Là tâm tư say mê đến mức hồ đồ rồi.

Lưu Dĩ vứt bảo kiếm sang một bên, lướt mắt đến tủ y phục Yến Tử, lập tức bật tung cửa ra.

Không có.

Đằng sau bình phong.

https://thuviensach.vn

Vẫn không có.

Trong tủ đựng cổ cầm.

Không thấy.

Khí lạnh ngày càng tăng, Lưu Dĩ ngày càng điên cuồng. Ánh mắt hắn hằn lên những tia đỏ, bàn tay gằn lên đốt gân chằng chịt. Trong đầu hắn là ánh mắt ngây ngô của nàng lúc sáng. Càng nghĩ hắn càng như phát điên.

Cho đến khi hắn phát hiện trước tủ y phục mình có một đôi dày nhỏ quen thuộc. Hắn vội vã bật tung cửa. Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn trắng trẻo ngày đêm nhớ mong đang nằm trên y phục của hắn, lấy y phục của hắn đắp lên người, hai mắt nhắm tịt. Hơi thở đều đặn. Là nàng đang ngủ.

Khí lạnh nhanh chóng lui đi, khuôn mặt xám xịt của Lưu Dĩ đã từ từ hồi phục sắc khí, đôi mắt mờ đục đã tinh anh hơn rất nhiều. Hơi thở từ từ bình lại. Hắn siết chặt lấy cảnh cửa. Nếu thật sự không tìm thấy nàng. Hắn sẽ phát điên mất.

Sa Hỏa, Sa Thủy cùng đám cung nhân nhìn thấy cái vị thích gây chuyện kia đang ngủ ngon lành trong tủ đồ thì thở phào nhẹ nhõm. Sa Hỏa, Sa Thủy cắn môi siết chặt tay. Hừ hừ, chủ nhân cái con khỉ, giường lớn không nằm lại chui vào tủ, hại họ suýt thì mất mạng. Ta hận, ta hận.

“Lui ra đi!” Lưu Dĩ nghiêm giọng hạ lệnh. Xem chất giọng coi như đã hoàn toàn bình tâm rồi.

Cung nhân cùng ảnh vệ lượm nhặt lại tim gan nhanh chóng lùi ra ngoài. Làm hạ nhân của hai cái vị này quả không dễ. Không bị chém chết cũng vì tổn thọ mà chết a. (Ta cũng hết sức quan ngại cho các ngươi =))).

Trong sương phòng chỉ còn lại phu thê Lưu Dĩ. Hắn như vừa đi trên đống lửa về, coi như càng hiểu rõ, suốt phần đời này hắn có thể không cần

https://thuviensach.vn

ai nhưng không thể không có Yến Tử. Hắn buông một tiếng cười khổ. Cúi xuống chỉ tay lên trán Yến Tử như quở trách.

Giỏi lắm, dám khiến ta trở thành nam nhân mềm yếu như vậy. Thiên hạ này cũng chỉ có nàng mà thôi.

Lưu Dĩ không có ý định đánh thức nàng. Cũng lặng lẽ cởi dày bò vào tủ nằm xuống bên cạnh nàng. Tủ y phục của hắn rất rộng, có thể vô tư để hai người nằm ngủ, thân thể cao lớn của hắn vẫn có thể an vị mà nằm yên. Ở trong này rất êm ái và ấm áp. Yến Tử cũng thật giỏi, có thể tìm được chỗ ngủ hay ho như vậy.

Lưu Dĩ nhẹ nhàng đặt đầu Yến Tử lên cánh tay hắn, để cả cơ thể nhỏ bé vùi trong lòng ngực, dịu dàng vỗ về thê tử suốt ngày khiến hắn không an lòng.

Bỗng nhiên mày khẽ nhíu. Lưu Dĩ dường như nhận ra điều gì đó.

Yến Tử bình thường đều ngủ trên giường, trước nay chưa từng có tiền lệ ngủ trong tủ đồ. Hôm nay nghe nói nàng bị tập kích. Không lẽ vì chuyện đó khiến nàng sợ hãi, như một tiểu hài tử tìm nơi ẩn nấp. Chui vào đây mới cảm thấy an toàn mà ngủ.

Lưu Dĩ cả giận siết chặt tay. Đã khiến nàng sợ hãi đến mức này, bất kể có là ai cũng không thể tha thứ.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Mưu Sự Tại Nhân

Nửa đêm lúc Yến Tử tỉnh giấc đã thấy nàng nằm trong vòng tay Lưu Dĩ, đôi mắt thanh u đang tỉ mỉ kiểm tra khắp thân thể nàng, tựa như muốn xem xem nàng có tổn hại gì hay không.

“Người về lúc nào? Sao không gọi thần thiếp dậy?” Yến Tử thều thào nói.

Lưu Dĩ kiểm tra đủ, thấy cả người nàng không chút xây xước mới an tâm vuốt tóc nàng đáp:

“Nghe nói hôm nay có kẻ tập kích?”

Quả nhiên mọi chuyện xung quanh nàng không có gì Lưu Dĩ không biết.

“Vâng, là một tên hoàng thân nào đó đến từ Tần Quốc. Quốc Công an tâm, thần thiếp không mắc bẫy của hắn, sớm đã cho hắn chạy mất dép rồi!” Tiểu Yến Tử tự hào khoe khoang. Sau khi nàng biết được nam nhân này sủng nàng cũng tự động to gan. Có thể thoải mái mà nói chuyện cùng hắn.

Vẻ mặt này, ngữ khí này của Yến Tử khiến hai mắt Lưu Dĩ rung động, hắn đã bao lâu luôn mong nàng đối với hắn có thể thả lỏng tâm tình như vậy, không cần thiết lúc nào cũng cung kính với hắn. Dường như nàng đã hiểu được tâm ý của hắn.

https://thuviensach.vn

Tốt lắm.

Lưu Dĩ vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc, khẽ khàng cọ vài cái thân mật lên cổ nàng, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng dặn dò:

“Kẻ đó đã có người của bổn vương lo liệu, nàng lần sau vẫn nên cẩn thận một chút. Bổn vương không cho phép nàng có bất kỳ tổn hại nào!”

Hành động cọ thân mật như cún con khiến cho mặt Tiểu Yến Tử ửng đỏ, nàng ngọt ngào nở một nụ cười chun vào lòng ngực Lưu Dĩ như mèo con tìm mẹ. Nam nhân này đối với nàng tốt như vậy, đời này còn mong gì hơn.

Lưu Dĩ siết chặt vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ bé, trong mắt lộ ra không đành lòng, môi mấp máy liên tục mới khó khăn nói:

“Yến Tử, ba ngày nữa bổn vương sẽ đi Cường Nam!”

Tiểu Yến Tử mở trừng hai mắt, đầu não nàng ong lên một tiếng. Tới rồi, lời của Hoắc Thiện nói lúc đó đã đến. Lưu Dĩ sẽ phải rời đi, bỏ lại nàng đấu đá cùng Thái Hậu.

“Bao lâu?”

“Nhanh thì mười ngày, chậm thì cũng gần một tháng!”

Hai mắt Yến Tử lấp lánh một tầng sương, tựa như xót xa. Qua đời này nàng gặp được nam nhân này, được người yêu thương đến mức quên hết những ủy khuất của kiếp trước. Nàng từ lúc nào vô hình mà dựa dẫm vào hắn, bất quá lâu nay từ khi gặp hắn chưa từng rời xa khỏi nhau. Chỉ cần muốn đều có thể nhìn thấy trong tầm mắt. Bỗng chốc nói đi là đi khiến trong lòng nàng như nổi gió. Cảm xúc mất mát lẫn lộn.

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử buồn bã áp mũi vào ngực hắn, bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy vạt áo trước ngực hắn, tựa như nàng đang sợ, nếu như buông ra,

https://thuviensach.vn

hắn sẽ đi mất. Làng nàng đã để tâm đến hắn, không muốn hắn rời đi sao.

Thân thể Lưu Dĩ khẽ run, tựa hồ như đang cười, hắn nhẹ nhàng nhéo đôi má trắng ngần của nàng nói:

“Nàng là không nỡ rời xa bổn vương?”

Tiểu Yến Tử cùng Lưu Dĩ chỉ sau một ngày thâm tình liền tăng lên vài bước. Nàng không ngần ngại gật đầu đáp: “Vâng, không có người Yến Tử không ngủ được!”

Lưu Dĩ còn chưa quen nàng thể hiện ra mặt con người nàng cho hắn thấy, thoải mái bộc bạch như vậy trước mặt hắn cũng là lần đầu tiên. Nhất thời khiến cả thân thể hắn như có luồng điện chạy qua, lỗ tai ửng đỏ đến trong suốt, bất quá cả khuôn mặt như chảo nóng đủ để luộc trứng.

“Nàng....” Cổ họng Lưu Dĩ khô khốc, cả người thân nhiệt bóc hỏa, tuy rằng hai người họ đã thân mật không ít lần, thậm chí hắn còn rõ ràng từng tấc da thịt của nàng hơn cả hắn, nhưng trực tiếp bày tỏ tình cảm như vậy, không chỉ là Lưu Dĩ không quen, mà Yến Tử lúc nói xong cũng biết mình nói sai, mặt cũng bắt đầu xì khói.

Lưu Dĩ như cố nín nhịn cóc đầu nàng một cái nói: “Không phải trước khi thành thân, không có bổn vương vẫn ngủ rất ngon sao. Lúc hành lễ cùng có thể lăn ra ngủ được!” Trong giọng nói như quở mắng nhưng lại ngọt ngào đầy yêu thương. Chỉ là người nói dùng khuôn mặt nghiêm túc đã đỏ bừng để nói ra khiến cho Yến Tử không nhịn được phì cười.

Nàng mặc kệ Lưu Dĩ đối với người khác tàn nhẫn độc ác, khiến cho cuộc đời họ không có ánh sáng, mặc kệ kẻ khác gọi hắn là bạo chúa. Nhưng Lưu Dĩ chưa từng làm tổn hại nàng, chưa từng ghét bỏ nàng, đối với nàng, vị bạo chúa này chính là mặt trời, là ánh sáng của nàng. Mọi lúc bên cạnh nàng đều giữ khuôn mặt nghiêm nghị, tuy không nói lời hoa mỹ ngọt ngào, nhưng đều trực tiếp thể hiện bằng hành động yêu thương. Đối với nàng lúc

https://thuviensach.vn

thân mật cũng rất trân trọng, đều là nén lại dục vọng không làm nàng tổn thương. Mỗi sáng thức dậy đều âu yếm tặng nàng một nụ hôn. Nam nhân vẻ ngoài lạnh lùng, thực chất ấm áp yêu thương này là dành cho nàng. Ở bên hắn nguy hiểm. là nàng nguyện ý vì hắn mà chống lại nguy hiểm. Hết đời này tận tụy yêu thương một mình hắn.

“Quốc Công mang thần thiếp theo được không?”

Tiểu Yến Tử nói xong mới tự mình cắn lưỡi mình một cái. Nàng chưa gì đã thể hiện si mê với hắn, ra chiến trường còn đòi đi theo. Chẳng phải trại doanh thường cấm nữ nhân sao. Trẻ con quá rồi không? Hắn chắc chắn sẽ cười nhạo nàng, khinh bạc nàng đặt quá nhiều tâm tư vào hắn rồi ghét nàng đá đi thì sao a a a.

Mặt Lưu Dĩ lúc nãy lại tăng thêm nhiệt nóng, cả thân thể bốc hỏa. Câu hỏi của Yến Tử như một mồi lửa, khiến cho hắn không hai lời trực tiếp đè nàng dưới thân, mắt phủ tầng sương, trực tiếp áp xuống thân thể nàng như bày tỏ tâm ý của hắn.

Yến Tử lúc này mới nhận ra, nàng tự mình hại mình rồi, tại sao nàng lại có thể tùy tiện nói ra mấy lời mật ngọt kia để khiến hắn kích động chứ. Cổ nhân có câu ‘họa từ miệng mà ra’ quá là đúng mà.

“Quốc Công. Đây...đây là tủ y phục....!” Tiểu Yến Tử run rẩy nói.

Lưu Dĩ không đáp, cúi xuống ngậm chặt lấy môi sen của nàng. Ôm lấy thân thể nhỏ bé nhấc lên. Thoáng một cái, cả hai đã dịch chuyển tức thời từ tủ sang giường lớn.

Yến Tử khóc không ra nước mắt, nhìn bộ mặt tuấn tú đã bị dục vọng chiếm giữ kia kinh thét trong đầu. Nguy rồi, tinh trùng lên não rồi. Cứu a a a.

https://thuviensach.vn

Một canh giờ sau, Yến Tử nằm trên lòng ngực vạm vỡ hổn hển thở, vẻ mặt ủy khuất đầy tức giận nhìn vết cắn của nàng trên bả vai Lưu Dĩ. Nếu nàng không tấn công hắn ép hắn ngưng lại thì lúc này nàng vẫn còn chưa được hắn buông tha. Đúng là không nên đùa với nam nhân tuổi trẻ khí thịnh.

Lưu Dĩ cũng từ từ bình ổn lại nhịp thở, kéo tấm chăn dày phủ lên thân thể Yến Tử từ tốn dặn dò:

“Thời gian bổn vương không ở đây, nàng phải cẩn thận. Không có việc gì, không cần vào cung!”

Tiểu Yến Tử nghe một câu này liền hiểu ra, Lưu Dĩ đã biết chuyện người bên Tiêu Phi đang chờ cơ hội tấn công nàng. Cho dù Hoắc Thiện không bẩm báo, nhưng thấy cả ngày người bên Chiêu Dương không có động tĩnh cũng sẽ nhận ra có điều không ổn. Cũng phải, hắn không dễ dàng leo lên được vị trí này, thâm cơ kẻ khác hắn chí ít cũng nắm rõ bảy tám phần.

“Vâng, thần thiếp biết rồi!”

“Còn có không việc gì không nên đi ra ngoài!”

“Vâng!”

“Ăn nhiều một chút”

“Vâng!”

“Mặc ấm một chút!”

“Vâng!”

“Ngủ sớm một chút!”

https://thuviensach.vn

“Vâng”

.....

Tiểu yến Tử nhận lấy từng lời dặn dò của Lưu Dĩ, trong sương phòng, đèn cầy cháy rực soi tỏ vẻ mặt hạnh phúc của nàng. Giọng nói trầm thấp dịu dàng khiến trái tim nhỏ bé ấm áp, cả căn phòng ngập tràn mùa xuân.

“Không nên đánh bạc!”

“Không được!” Tiểu Yến Tử nghe đến đánh bạc liền bật người dậy. Chăn cũng rơi xuống lộ ra đôi vai trần trắng mịn.

Mày lưỡi mác khẽ nhíu. Lưu Dĩ không vui ngồi dậy, nâng chăn phủ lên người nàng, sợ đêm khuya gió lạnh nói: “Nàng lúc này đã là vương phi, chuyện cờ bạc đó có gì tốt. Sao nàng cứ nhất quyết không chịu từ bỏ!”

“Cờ bạc không có gì tốt. Nhưng kiếm được tiền rất tốt!” Tiểu Yến Tử nhìn thẳng vào mắt Lưu Dĩ bày tỏ quan điểm.

“Nàng là vương phi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đâu cần thiết phải đánh bạc kiếm tiền.” Lưu Dĩ có chút nghi hoặc. Hay là nàng vẫn chưa thực sự nghĩ nàng là người của hắn, chưa toàn tâm sử dụng tiền của hắn.

Yến Tử lắc đầu đáp: “Thần thiếp muốn số tiền đó là thần thiếp tự kiếm ra, mặc kệ là bằng cách nào, chỉ cần là chính tay thần thiếp kiếm được mà không phải là nhận không hay bố thí từ bất kỳ ai!”

“Lý do?” Lưu Dĩ lần đầu thấy nàng cương quyết như vậy liền tò mò.

Đôi mắt Tiểu Yến Tử dâng lên chút ánh sáng nhỏ nhoi trầm buồn đáp: “Từ nhỏ thần thiếp đã có một ước mơ, đó là xây nên một viện phủ rộng rãi, cứng cáp thật đẹp, thật sạch để cho những hài nhi bị bỏ rơi sống, mời thật nhiều phu tử về dạy dỗ chúng, để cho chúng quang minh chính đại mà lớn

https://thuviensach.vn

lên, dùng kiến thức mình học được để kiếm sống. Không cần phải có phụ mẫu bên cạnh, chúng vẫn có thể ngẩng mặt thật cao mà ung dung sống tốt. Thần thiếp làm việc, đánh bạc, bắt chẹt tiền kẻ khác chỉ để gom nhặt từng đồng, từng cắc hoàn thành tâm nguyện này!" Nói xong, khóe mắt Yến Tử dâng lên hàng nước lấp lánh. Đây chính là tâm nguyện kiếp trước của nàng. Người ta luôn hỏi, tài nữ như nàng kiếm được bao nhiêu là tiền của từ các chương trình học bổng, từ các cuộc thi, vừa ra trường đã có việc làm, vậy tại sao nàng luôn túng bấn nghèo khó. Là vì mỗi số tiền nàng kiếm được đều vì ước muốn này mà không dám đụng tới. Có thể một trăm đứa trẻ bị bỏ rơi chỉ có một đứa trẻ như nàng bẩm sinh có tài năng. Vậy những đứa trẻ bất hạnh còn lại, chúng sẽ lớn lên như thế nào. Khinh thường và rẻ rúng, ngay cả tài nữ như nàng cũng nhận không ít.

Lưu Dĩ nhìn Yến Tử nghẹn ngào, trái tim đang bình ổn như bị bóp nghẹt. Tiểu thê tử của hắn lương thiện như vậy, nghĩ đến những con dân bị bỏ quên đó mà làm mục tiêu cuộc đời. Hắn còn có thể nói gì hơn ngoài cảm thán nàng đây.

Lưu Dĩ vươn tay ôm nàng vào lòng vỗ về:

"Vài ba ván bạc mấy chục lạng bạc nhằm nhò gì chứ. Chí ít cũng phải vài vạn mới đánh. Nàng thật biết cách làm mất mặt hoàng thất. Lần sau ván bài nào chưa tới một vạn không được chơi. Rõ chưa!"

Tiểu Yến Tử khịt khịt mũi cười cười. Nam nhân này dung túng nàng quá rồi:

"Vâng vâng, một vạn thì một vạn, cùng lắm nếu thần thiếp thua, người đỡ cho thần thiếp vài trận là được rồi."

"Không cho phép thua!" Lưu Dĩ kéo nàng nằm xuống tay hắn quấn chặt.

"Vâng. Thần thiếp sẽ không bao giờ thua. Phải nhanh chóng kiếm thật nhiều tiền, để tụi nhỏ ngày nào cũng được ăn thịt chứ. Còn nữa phải xây

https://thuviensach.vn

cho chúng một sân cỏ thật rộng để chơi đùa. Nhà ăn cũng phải thật sạch sẽ, lớp học phải đầy đủ tiện nghi, phu tử phải học rộng tài cao, còn có...”

Tiểu Yến Tử luyên thuyên đến nửa đêm, Lưu Dĩ cũng không cắt lời mà yên lặng nghe nàng lảm nhảm, nhẹ nhàng kéo chăn giữ ấm cho nàng. Hắn trước đây đi đâu làm gì đều không quan tâm người xung quanh như thế nào. Nhưng bây giờ chuẩn bị tra tiền tuyến, trong lòng lại bất an không yên. Nghĩ đến chuyện phải rời xa nàng, tim hắn lại như bị đào một lỗ. Nữ tử này mỗi ngày đều khiến hắn càng trở nên cuồng si không thể nào dứt khỏi. Người ta nói yêu thương quá nhiều cũng sẽ sớm trở thành đau thương. Mặc kệ đi, chỉ cần giờ phút này nàng và hắn còn kề bên, tương lai như thế nào, hắn cũng sẽ làm chủ. Mặc kệ ông trời có dàn xếp như thế nào. Nàng cũng buộc phải ở bên hắn, không một giây rời xa.

Sáng sớm thức dậy rửa mặt chỉnh y phục xong. Yến Tử cùng Lưu Dĩ ngồi trên bàn ăn trải đầy mỹ thực, xung quanh là cung nhân cùng Từ công công đang bẩm báo lại tấu chương chưa được phê duyệt trước khi thượng triều.

Bình thường khi ăn uống chỉ có yên tĩnh mà ăn, phong cách quý tộc là ăn không nói, ngủ không ngáy. Nhưng những ngày này Lưu Dĩ chuẩn bị rời đi, khắp nơi dịch bệnh cùng hạn hán hoành hành khiến cho quy củ bị đặt ra ngoài. Cho phép tranh thủ những lúc này để bẩm báo.

“Huyện lệnh huyện Tô Châu gửi tấu, mấy tháng nay mùa màng mất mát, hạn hán khắp vùng, bách tính không có nước tưới tiêu, ngay cả sinh hoạt cũng rất khó khăn. Nguồn nước dự trữ đã cạn kiệt. Rất nhiều bách tính vì dịch bệnh, vì đói nghèo mà chết...” Từ công công từ tốn bẩm báo.

Lưu Dĩ vẻ mặt ngưng trọng, chăm chú nghe bẩm báo.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nghe đến đây, hai mắt nàng lập tức lóe sáng, trong đầu chỉ có suy nghĩ: Cơ hội đây rồi.

“Lần trước không phải bổn vương đã gửi đến ba tấn gạo rồi sao? Còn hạ lệnh cho huyện lệnh di dời bách tính đến nơi khác, sao lại ra thế này?” Lưu Dĩ buông đũa hỏi.

Từ công công bình tĩnh đáp: “Bẩm, Tô Châu là nguồn cội của rất nhiều người, tổ tiên họ đã mồ yên mả đẹp đến trăm năm, nhất thời không cách nào rời đi được, vì vậy mà...”

Lưu Dĩ siết chặt tay, đây là đầu xuân nhưng nắng đã bắt đầu gắt, mùa màng khác mọi năm, mất mùa còn kèm theo hạn hán. Dân chúng khắp nơi lầm than, triều đình đã dùng biết bao ngân khố để trợ giúp, nhưng vẫn không đủ. Biên cương lại đang cắn xé lẫn nhau, ngân khố càng không thể tùy tiện mà gửi đi được.

Tiểu Yến Tử đặt đũa xuống, hướng Lưu Dĩ nghiêm túc hỏi:

“Quốc Công. Thần thiếp có một câu này muốn hỏi!”

“Ừm!” Lưu Dĩ vẫn đang chìm trong suy tư chỉ tùy ý đáp.

“Số tiền bỏ ra để mua lương thực cứu viện cho bách tính là bao nhiêu?”

Lưu Dĩ dường như cảm nhận được trong mắt Yến Tử đang có suy tính, vẻ mặt sáng ngời tự tin của nàng đang chứng tỏ điều đó. Hắn nghiêm nghị đáp: “Hơn mười vạn!”

Tiểu Yến Tử cười nhẹ: “Quá tốt” Lại trưng ra vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Thần thiếp có một thỉnh cầu, mong được Quốc Công chấp thuận.”

Đến rồi, nàng đang suy tính điều gì đây.

“Được!” Lưu Dĩ không ngại ngần đồng ý ngay.

https://thuviensach.vn

“Người vẫn chưa nghe thần thiếp nói sao đã vội đồng ý?” Tiểu Yến Tử thoáng bất ngờ, người này không sợ này yêu cầu thái quá hay sao. Không một chút phòng bị với nàng như vậy.

Lưu Dĩ giữ khuôn mặt nghiêm túc đáp: “Trước nay nàng chưa từng thỉnh cầu bổn vương điều gì. Chỉ cần nàng yêu cầu, bất kể chuyện gì bổn vương cũng sẽ đáp ứng nàng!”

Mắt Tiểu Yến Tử trợn ngược. Thế ta muốn trở thành Võ Tắc Thiên ngồi lên ngai vàng làm nữ hoàng người có đồng ý hay không???

“Thần thiếp chỉ là muốn thay mặt người giúp bách tính Tô Châu thoát cảnh lầm than chỉ cần với mười vạn lạng bạc kia!” Tiểu Yến Tử khẽ khàng đáp.

Mắt Lưu Dĩ rực sáng, hắn thừa biết nàng có tài thao lược, lại rất giỏi bày binh, chỉ là chuyện hạn hán dịch bệnh là do lão thiên làm ra, nàng làm sao có thể chỉ dùng mười vạn để cứu bách tính?

“Thần thiếp có thể làm được!” Tiểu Yến Tử đọc vị được ánh mắt kia không ngại ngần khẳng đinh.

Lưu Dĩ đánh giá vẻ mặt cương nghị hiếm có của nàng hồi lâu, lại hướng Từ công công hạ lệnh:

“Đến ngân khố, lấy mười vạn mang đến cho vương phi!”

Từ công công vâng một tiếng lập tức lùi đi.

Tiểu Yến Tử mừng rỡ như mở hội. Biết mà, người này đặt hết niềm tin vào nàng bất kể là nàng làm gì. Dung túng quá chính là phúc, là phúc đó.

“Nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ này trong bao lâu?” Lưu Dĩ mặc dù đã hoàn toàn giao chuyện này cho nàng, chỉ là trước nay nữ nhân không bao

https://thuviensach.vn

giờ đụng tay đến những việc này cũng có chút không an tâm. Nhưng nàng chính là ngoại lệ, nàng không giống nữ tử bình thường, chuyện nam nhân có thể làm nàng đều có thể làm thậm chí là tốt hơn.

“Ba ngày, chỉ cần ba ngày là đủ!” Tiểu Yến Tử tự tin đáp.

Lưu Dĩ khẽ nhíu mày, không lẽ nàng là thánh nhân, có thể hô mưa gọi gió sao.

Chỉ là nhìn vẻ mặt nàng, Lưu Dĩ cũng không nghi hoặc nhiều chỉ xoa đầu nàng nói: “Bổn vương tin nàng!”

Dùng bữa sáng xong, Yến Tử hớt hải chạy đến Tây viện gặp Triệu Phạm Hoa và Hoắc Thiện đang ngồi đàm đạo gấp giọng:

“Đại Ca, Hoắc thị lang, ta đã tìm ra cách biến Triệu gia từ vịt trời thành thiên nga rồi!”

Hoắc Thiện cùng Triệu Phạm Hoa ngu mặt nhìn nhau.

Yến Tử không giải thích nhiều hướng Triệu Phạm Hoa nói: “Huynh mau tìm cách điều động đem hết người của Triệu gia đến Tô Châu nhanh nhất có thể cho muội.” Lại hướng Hoắc Thiện nói: “Hoắc Thị Lang có thể cùng bổn cung đến đó được không?”

Không để cho hai người kia kịp phản ứng, Yến Tử đã tự mình quyết định, sau đó nhanh nhanh chóng chóng kéo Hoắc Thiện đi.

Tô Châu cách kinh thành chưa đến ba canh giờ xe ngựa nên nàng bỏ chuyện rèn kiếm cho Triệu Phạm Hoa, chính mình đi đến Tô Châu xem xét.

Bên trong thượng đình bày biện bắt mắt trong phủ Thừa tướng. Hạ Tĩnh thừa tướng thân trường bào đỏ uy nghiêm ngồi trước bàn cờ, chòm râu trắng dài chấm ngực, đôi mắt lão luyện từ từ chuyển hóa từng nước cờ.

https://thuviensach.vn

Ngồi đối diện với ông là Đô Thống Đại Nguyên Soái Diệp Khiết Lâm ung dung bày binh, thân trường phục tím quét đất, khuôn trang điểm đạm nho nhã, ánh mắt ung dung khiến cho kẻ khác nhìn không ra ông đang nghĩ gì.

“Hạ Thừa tướng lại nhường hạ quan rồi, bước này hạ quan đáng ra không có cửa thắng mới phải” Khiết Lâm khách khí buông một câu.

“Lão phu cũng có tuổi rồi, nhìn người cũng nhìn không rõ, mấy quân cờ này ngay trước mặt lão phu còn nhìn không ra nước. Chỉ là đi sai một bước mà thôi.” Hạ Tĩnh thâm thúy đáp.

Trên quan trường Hạ Tĩnh và Diệp Khiết Lâm không phải bằng hữu cũng chẳng phải kẻ thù, mỗi người đều có chí hướng quan điểm riêng, chẳng mấy khi đụng độ nhau, dạo này chiến sự phức tạp lại không ít lần gây hấn trên triều vậy nên mới cùng nhau đánh một ván cờ, thứ nhất là để chứng tỏ cho đối phương quan điểm của mình, thứ hai là để bàn một sự vụ trả thù cho hài tử mình.

“Nào đâu, Hạ thừa tướng anh minh lỗi lạc một đời, đến tuổi này hai mắt càng sáng, nhìn rõ thiên hạ, chỉ là hạ quan chỉ điểm vài bước cũng mong ngoài kia biết tiến biết lùi mới là thượng sách, lẽ nào chút ít tâm tư đó ngài cũng từ chối.” Diệp Khiết Lâm cười nói.

Hạ Tĩnh nhấp một ngụm trà, bình thản đáp: “Người trẻ thời nay nói nhiều làm ít, so ra vọng động còn rất ngông cuồng, chiến sự bên ngoài mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận, lão phu nào thể đứng vậy trơ mắt nhìn người trẻ hiếu chiến hồ đồ được.”

Diệp Khiết Lâm cảm thấy tâm can bốc hỏa, ông cùng lắm chỉ kém Hạ Tĩnh chưa đến một giáp, lại dám mắng khéo ông là người trẻ. Đúng là mấy lão già này rất biết cách bức kẻ khác bằng chữ nghĩa.

Diệp Khiết Lâm còn tính toán bồi mấy câu chọc tức lão già kia chơi nhưng một thị vệ từ đằng xa hớt hải chạy tới quỳ trước mặt Hạ Tĩnh cung

https://thuviensach.vn

kính bẩm báo:

“Bẩm, người bên Giám Quốc Vương Phi vừa có động tĩnh!”

Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm từ sau khi biết chuyện giữa vương phi và quốc công liền sinh lòng thù hận, cứ nhìn hài tử mình tốn công sức nuôi dưỡng chỉ sau một đêm thành kẻ tàn phế, hỏi có phụ thân nào nuốt trôi cơn giận này. Mà nguyên nhân chính yếu là một nữ nhân tầm thường nhưng người của họ đã bao lần tìm cách hạ thủ đều bất thành. Quốc Công kia bao bọc Vương Phi quá cẩn thận, bên cạnh lúc nào cũng có đến bốn ảnh vệ, mỹ thực cũng phải được kẻ khác thưởng qua, căn bản là không có cách nào. Hôm trước lại đúng dịp Chiêu Dương quận chúa rảnh rỗi mò đến rồi trúng độc, Tiêu Phi không ngại ngần chỉ đích danh Giám Quốc Vương Phi hạ thủ. Quân tử phạm pháp, xử như thứ dân. Coi như Quốc Công không truy cứu cũng không ai dám nhiều lời, chỉ là trong ba ngày tới Quốc Công sẽ phải lên đường đi Cường Nam, vậy Vương Phi kia chẳng phải tới số rồi sao.

Chính vì lẽ đó Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm kết hợp, trong những ngày Quốc Công đi vắng ép phế vương phi, mượn tay Thái Hậu khiến cho nàng ta chết không có chỗ chôn. Nếu như Quốc Công quay về điều tra kẻ ra tay, có thể giết bất cứ ai nhưng không thể hạ thủ với mẫu thân của hắn. Đó là điều không thể chối cãi.

Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm đây là chỉ muốn ép chết một nữ nhân, thường thì không để chuyện đám nữ tử vào mắt, nghe đến bên kia có biến cũng không mảy may biến sắc, hờ hững buông một câu:

“Nói đi!”

“Bẩm vương phi từ sáng sớm đã cùng một trăm binh lính cùng ảnh vệ đến Tô Châu, nghe nói thay mặt thánh thượng đến đó cứu trợ bách tính.”

“Tô Châu?” Diệp Khiết Lâm đảo mắt nói: “Ở đó không phải hạn hán và dịch bệnh sao? Ngay cả người của triều đình còn không cứu được, nàng ta

https://thuviensach.vn

rảnh rỗi chạy đến đó làm gì chứ?”

Thị vệ cung kính đáp: “Bẩm, vương phi đi rất vội, còn huy động người của Triệu gia từ Tây An cấp tốc đến Tô Châu không biết để làm gì!”

Hạ Tĩnh vuốt nhẹ chòm râu, ánh mắt xa xăm nói: “Nghe nói Giám Quốc Vương Phi này đa tài đa nghệ, ở trong tướng phủ không ít lần khiến cho đám nhân sĩ đó nể phục, nhưng lão phu tuyệt đối không tin một nữ nhân có thể bày binh. Nàng ta rất có thể đã dự liệu được sắp phải chết mới bắt đầu khuấy động thiên hạ làm chúng ta phân tâm.”

Quả nhiên là Hạ thừa tướng nhìn xa trông rộng, dựa vào chút ít manh mối đã có thể nhìn xa như vậy. Diệp Khiết Lâm tuy không muốn công nhận nhưng vẫn có chút khâm phục không nói thành lời.

“Vậy theo thừa tướng, chúng ta có cần làm gì hay không?” Diệp Khiết Lâm dò hỏi.

Hạ Tĩnh cười nhạt một tiếng đáp: “Trước nay lão phu chưa từng để ba cái động thái nhỏ nhặt của đám nữ nhân vào mắt. Nàng ta có làm gì rồi cũng sẽ phải chết. Ở Tô Châu lão thiên còn không cứu được bách tính, nàng ta cũng chỉ là tự đào hố chôn mình. Không cần thiết chúng ta phải ra tay.”

Diệp Khiết Lâm không đáp, chỉ lẳng lặng trầm tư. Nàng ta có thể rèn kiếm, chế tạo thuốc sung, ẩn mình trong tướng phủ có chăng cũng chỉ là may mắn?

Ngày tiếp theo, Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm từ trên triều về, đang nghị sự xôn xao sau cùng đám quan viên. Thấy thị vệ mật báo lại đến, đành ra bên ngoài nghe tin.

“Bẩm, Giám Quốc Vương Phi đã cùng người của Triệu gia trang tìm ra cách chữa bệnh dịch, còn ngày đêm dọn dẹp sạch sẽ cả huyện Tô Châu, đào

https://thuviensach.vn

kênh mương xung quanh khu vực trồng lúa, huy động binh lính cùng người Triệu gia đào rất nhiều hố sâu."

Diệp Khiết Lâm không dấu kinh ngạc đáp: "Nhanh như vậy đã tìm ra cách chữa bệnh dịch, nàng ta không lẽ là đại phu?"

"Bẩm Giám Quốc Vương Phi nói rằng biết chút y thuật đã tự mình bắt mạch và sắc thuốc cho bách tính, còn không ngần ngại san bằng những khu nhà ẩm thấp, sau đó huy động binh lính xây lại nhà cao sạch sẽ cho bách tính."

Hạ Tĩnh cũng không còn ánh mắt coi khinh Yến Tử như hôm qua, trong mắt cũng lộ ra vài phần kinh ngạc: "Vậy nàng ta đào kênh mương làm gì, ở Tô Châu không phải là ngay cả một giọt nước cũng không có sao?"

"Bẩm nghe nói Giám Quốc Vương Phi chỉ hạ lệnh đào kênh, còn lại không có tin tức mục đích đào kênh để làm gì. Đêm hôm qua vương phi về đến phủ tướng đã mang chuyện trị được dịch bệnh cho Quốc Công, sáng sớm nay Quốc Công đã điều thêm một trăm binh lính vận chuyển mười xe lương thảo cùng vương phi để dân chúng được bồi bổ sau bệnh dịch."

Thị vệ nói liên một hồi hết thông tin, coi như xong nhiệm vụ chấm bước lủi đi.

Hạ Tĩnh hơi nhíu mày, nữ nhân này có thể chữa được bệnh dịch chỉ trong hai ngày so ra cũng có chút bản lĩnh, nhưng dùng binh lính là đủ, sao phải cứ điều động hết thân thích của Triệu gia đến đó làm gì? Nàng ta mượn tay Triệu gia rõ ràng là có mục đích.

Diệp Khiết Lâm cũng cùng một ý nghĩ như Hạ Tĩnh, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Hạ thừa tướng, vị vương phi này nghe nói thường xuyên làm những chuyện lạ không ai làm được. Nàng ta lúc này làm nhiều việc như vậy chắc chắn là không ổn, chúng ta có nên động thủ trước hay không?

https://thuviensach.vn

Hạ Tĩnh giữ vẻ mặt ung dung vuốt chòm râu đáp: “Đô Thống à Đô Thống, ngươi cả đời uy phong oai vũ, thân chiến xa trường, sao có thể vì chút vọng động cỏn con của nữ nhân mà sợ hãi như vậy. Còn đâu uy danh đại nguyên soái đây!”

Diệp Khiết Lâm nghe vậy cũng thẹn, là ông quá bất ngờ nên hồ đồ rồi: “Hừm, nữ tử kia đáng để vào mắt sao, mặc kệ nàng ta đi!”

Nói là nói vậy nhưng đến ngày thứ ba, Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm đều đến cung Thừa Càng, gặp Thái Hậu và Tiêu Phi đang ngồi đàm đạo, so ra hành động suốt mấy ngày nay của vị vương phi kia không lọt khỏi tầm mắt của người trong cung.

Đàm đạo một hồi, thị vệ đưa tin lại lần nữa xuất hiện:

“Bẩm cả huyện Tô Châu đã sống dậy rồi!”

“Sống dậy?” Thái Hậu nghi hoặc, Tô Châu mấy năm nay như một nhành cây héo úa, ngay cả nước cũng không có dùng, sao có thể nói sống dậy là sống dậy.

Hạ Tĩnh, Diệp Khiết Lâm cùng Tiêu Phi cũng lấy làm kinh ngạc thúc tên thị vệ kia nhanh chóng bẩm báo tiếp:

“Bẩm hôm qua sau khi Triệu gia cùng binh lính đào xong kênh rạch, vương phi đã tự mình lên núi, tìm nguồn nước đổ từ thác về. Vì hướng thác chạy thẳng ra phía Nam nên huyện Tô Châu mới chưa từng được hưởng nguồn nước từ dòng thác kề đó. Vương phi đã hạ lệnh cho đốn hạ cây lớn, chặn lại nguồn nước chạy về phía Nam, ép nguồn bên thượng đổ về phía Tô Châu, theo hướng kênh và hồ nước đã đào sẵn mà lấp đầy Tô Châu, sau đó vương phi bằng cách nào đó đã biến nước bẩn thành nước sạch, không chỉ khiến cho bách tính được dùng nguồn nước sạch tưới tiêu chăm bón, còn từ đó dùng để sinh hoạt chữa bệnh. Chỉ sau vài ngày, người dân Tô Châu đã hoàn toàn thoát khỏi dịch bệnh, lại có được nguồn nước mới mà không cần

https://thuviensach.vn

chờ đến trận mưa. Dân chúng cả huyện Tô Châu hết lời cung tụng Giám Quốc Vương phi, còn nói người là bồ tát hiển linh. Đối với người của Triệu gia cũng hết mực sùng bái. Sáng sớm nay đích thân Quốc Công ngự giá đến Tô Châu, phong Triệu Lưu của Triệu gia có công trong việc chữa bệnh làm tri phủ, phong cho Triệu Tam làm quan lục phẩm cai quản ba thành Tây An, còn có...”

“Đủ rồi!” Thái Hậu cả giận hét lớn.

Thị vệ sợ hãi liền im bặt.

Chúng nhân có mặt ở đó nghe rõ từng câu từng chữ thị vệ bẩm báo liền hiểu ra. Thì ra Giám Quốc Vương Phi kia là dùng Tô Châu làm bàn đạp tăng uy danh cho Triệu gia, Tô Châu là huyện lớn, để cho dân chúng ở đó tin tưởng và ca tụng hết lời tán dương, khiến cho thiên hạ đều biết đến cái danh Triệu gia được bách tính tin yêu còn hơn hoàng thất. Mọi việc kia tất thảy đều là một tay Giám Quốc Vương Phi làm ra nhưng lại để cho đám người Triệu gia mang tiếng lập công, được đích thân Quốc Công phong tặng tước quan, làm cho quyền lực Triệu gia được củng cố. Khiến khắp thiên hạ này đều dõi mắt về Triệu gia đang có một Giám Quốc Vương Phi tấm lòng bồ tát còn tài giỏi tháo vát, cứu độ chúng sinh. Có thể nói rằng nếu lúc này có kẻ dám cả gan đụng vào vị vương phi bồ tát sống đang được người đời ca tụng kia có thể bách tính Tô Châu sẽ liều mạng vì nàng. Điều này uy hiếp không nhỏ đến Thái Hậu và Tiêu Phi, nếu hai người họ ngang nhiên bắt giữ bồ tát sống kia, bách tính tức giận nổi dậy, vậy không phải là triều đình lâm nguy rồi sao.

Cao tay, quá cao tay.

Trong lúc chúng nhân đang trầm tư, bỗng nhiên Hạ Tĩnh bật cười, nụ cười vang vọng khắp cung Thừa Càng, nụ cười lạnh lẽo tang tóc khiến người khác lạnh gáy:

https://thuviensach.vn

“Giám Quốc Vương Phi?” Hạ Tĩnh nhắc đến cái tên này, trong mắt đã hoàn toàn mất đi vẻ khinh thường thay vào đó là sự nể phục tột cùng: “Là ta đã quá coi thường một nữ nhân rồi. Ha Ha!” Hạ Tĩnh lại hướng vẻ mặt tím xanh tức giận của Thái Hậu và Tiêu Phi cung kính nói: “Thái Hậu người chẳng phải nói, đợi đến hôm nay khi Quốc Công hoàn toàn rời đi, sẽ lập tức bắt vương phi sao. Người còn chần chờ gì nữa!”

Lời này đây chính là đang khích bác một Thái Hậu cao cao tại thượng lại thua đứa con dâu trẻ tuổi. Đây không chỉ là một đòn bật khiến cho Thái Hậu cùng Tiêu Phi không dám động tay, mà còn khiến cả Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm coi như bó tay.

Thái Hậu nghiến răng siết chặt tay đáp:

“Nếu không thể công khai bắt nàng ta, vậy thì ai gia nguyện ý làm tiểu nhân một lần. Khiến cho nàng ta âm thầm lặng lẽ về với tổ tiên!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Kẻ Chọc Trời Khuấy Nước

Tiêu Phi thân hồng y dài quét đất, vẻ mặt trắng trẻo xuân đào chỉ tầm ngoài ba mươi tuổi vẫn toát lên vẻ xinh đẹp yểu điệu không kém nữ tử đôi mươi. Bà ngồi bên ghế cách Thái Hậu một bậc thềm, sắc mặt giận dữ nói:

“Mẫu hậu, người nhất định phải lấy lại công bằng cho Chiêu Dương!”

Diệp Khiết Lâm ngồi bên xoay xoay tách trà nói: “Thứ cho hạ quan nhiều lời, nữ nhân kia lúc này có được sùng bái của bách tính, nếu như để cho Thái Hậu nương nương ra tay, chỉ e họa vô đơn chí!”

Tiêu Phi tức giận trừng mắt Diệp Khiết Lâm: “Ý ngươi là để cho nàng ta nhởn nhơ như vậy?” Lại hướng Thái Hậu nức nở: “Mẫu Hậu, người cứ cho người giết nàng ta đi, đám bách tính kia làm sao biết được ai đã ra tay chứ. Vả lại, binh lính hoàng thất sợ không đủ áp chế chúng hay sao?”

Hạ Tĩnh thư thái vuốt râu, chốc chốc lại hướng mắt so sắc mặt Thái Hậu, ánh mắt thâm thúy có chút hờ hững.

Thái Hậu chống một tay day day thái dương, nãy giờ chỉ im lặng cho đám người kia tranh luận, nghe đến đoạn đạp bàn giận dữ:“Hồ đồ! Ngươi thân là vương phi sao có thể nói ra những điều đó. Làm việc đều phải lấy đại cục làm trọng. Hoàng thất có thể gây hấn với bất cứ ai nhưng tuyệt đối không thể gây thù với bách tính. Bách tính là nền mống quốc gia, há có thể

https://thuviensach.vn

vì một nữ nhân và nhận lấy nỗi căm thù của họ. Ngươi nhìn thấy các tiên triều đó chưa đủ sáng mắt hay sao?”

Tiêu Phi nghe vậy liền biết mình nói sai, chỉ là không biết nói gì mếu máo khóc to hơn: “Chiêu Dương đáng thương, bị ả đàn bà độc ác đó hạ thủ. Ông trời còn có mắt hay không?”

Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm không chịu được nữ nhân gào khóc, tính toán nói gì đó nhưng bên ngoài thị vệ đột nhiên xuất hiện nói gì đó. Không chờ cho Thái Hậu kịp phản ứng, hai vị lão thần vội vã cáo lui rồi biến mất sau cổng cung Thừa Càng.

Thái Hậu nheo mắt, dự đoán điều gì đó. Quả nhiên chưa đầy nửa khắc. Lưu Dĩ đã xuất hiện. Vừa nghe Lưu Dĩ đến. Tiêu Phi như bị tắt tiếng vội im bặt thu lu một góc.

Lưu Dĩ từ bên ngoài từ tốn bước vào chào Thái Hậu một tiếng rồi đẩy ánh mắt sắc nhọn lãnh khí sang cho Tiêu Phi khiến bà run rẩy đến suýt ngã.

“Mẫu hậu, bổn vương đến từ biệt người!” Lưu Dĩ nghiêm nghị cúi mình trước Thái Hậu.

Thái Hậu gắng gượng kéo ra một nụ cười, nhận lấy chén trà Lưu Dĩ dâng lên dặn dò vài ba câu: “Cường Nam đang là mùa lạnh, con nên nhớ mặc ấm một chút. Thức ăn ở đó không đủ chất, ai gia đã sắp xếp vài xe lương thảo quý cho con, ăn uống nhiều một chút, ra trận cũng nên cẩn thận. Người của Tần quốc hạ thủ tàn nhẫn, không nên coi thường....”

Lưu Dĩ không đáp chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Hắn ngồi lên ghế lớn, mục quang xa xăm sâu không thấy đáy, thân thể uy nghiêm phát ra tiết khí lạnh lẽo khiến cho Tiêu Phi đứng bên kia vã mồ hôi hột. Cả Thái Hậu và Tiêu Phi đều thừa biết lý do Lưu Dĩ mang bộ mặt lạnh lẽo đó đến đây.

https://thuviensach.vn

Thoáng chốc cả cung Thừa Càng rơi vào tĩnh lặng, sự yên bình này khiến cho người ta sợ hãi. Ai nấy tim đập chân run, hạ nhân còn tự mình kiểm điểm xem đã làm gì sai.

Thái Hậu ngột ngạt chịu không được đành cất tiếng: “Chuyện Chiêu Dương ai gia đã phái người điều tra, Mẫn nhi có làm hay không ai gia sẽ giúp con làm rõ. Tuyệt sẽ không để Chiêu Dương hay Mẫn nhi phải chịu oan ức!”

Lưu Dĩ từ từ đưa mắt về Thái Hậu, thái độ im lặng của hắn chính là đòn mạnh nhất đối với Thái Hậu. Bà cả đời ngẩng cao đầu coi khinh kẻ dưới, duy chỉ có đứa con trai này khiến bà luôn cảm giác e sợ, khi hắn im lặng, cơn giận dữ của hắn đã lên đỉnh điểm khiến bà bỗng nhiên trở thành người e dè. Ngay cả xưng hô với Yến Tử vẫn có thể hòa hoãn gọi hai từ “Mẫn Nhi”.

Lưu Dĩ không thu liễm mắt lạnh nhàn nhạt đáp: “Vương phi của bổn vương bất kể đúng sai phải trái, cho dù nàng có tự tay giết Chiêu Dương, bổn vương cũng sẽ không truy cứu nàng. Càng không kẻ nào được phép động vào nàng. Đây là lệnh!”

Hai bên thái dương Thái Hậu nổi đầy gân xanh, bà vặn chặt từng khớp ngón tay tức giận quát: “Lưu Dĩ, con bị yêu nghiệt đó ăn mất tim gan rồi, sao Quốc Công một nước có thể hồ đồ đến mức dung túng cho kẻ tàn độc như vậy được chứ, con coi hoàng thất là gì? Coi ai gia là gì?”

Lưu Dĩ vẫn chẳng mảy may biến sắc, không buồn để lời nói giận dữ của Thái Hậu vào tai chỉ từ tốn đáp:“Bổn vương đi xa vài ngày, vương phi nhờ người chăm sóc!”

Thái Hậu trừng mắt. Đây chẳng phải cố ý nói nếu vương phi kia có mất mát gì, Thái Hậu sẽ phải chịu trách nhiệm sao? Đây không phải là nhờ vả mà là uy hiếp.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ chỉ nói ngắn gọn vài từ như vậy rồi từ tốn đứng dậy tính toán cáo lui. Chỉ vừa ra đến cửa giọng nói đã trầm ổn của Thái Hậu vang vọng tới:

“Ai gia nghe nói, nữ nhân kia chưa bao giờ bày tỏ với con, việc thành thân cũng là tự con quyết định. Con còn không biết nàng ta có nguyện ý thành thân với con hay là vì giữ mạng cho Triệu gia. Nữ nhân bị con ép buộc hầu hạ như vậy, nàng ta có thể toàn tâm toàn ý với con hay sao?”

Bước chân ung dung của Lưu Dĩ dừng hẳn. Cả tấm lưng thẳng tắp bỗng dưng bất động. Thân thể hắn dường như phát ra một luồng hàn khí bức người xen lẫn chút tức giận. Hắn vẫn xoay lưng về phía Thái Hậu, mắt hướng xa xăm bầu trời. Tuy rằng không nhìn được vẻ mặt hắn, nhưng Thái Hậu cũng dễ dàng đoán ra hắn đang tức giận, có lẽ vì quá hân hoan trong hạnh phúc, hắn đã quên mất điều này. Sau một hồi trầm mặc Lưu Dĩ thản nhiên đáp:“Mẫu hậu có vẻ mệt, người nên nghỉ ngơi thì hơn, bổn vương sẽ sớm trở về!”

Lưu Dĩ không quay đầu ung dung bước đi.

Tiêu Phi sau khi nhìn Lưu Dĩ khuất bóng mới ngã xuống đất thở dài một hơi như vừa dạo quỷ môn quan, lúc nãy rõ ràng ánh mắt sắc nhọn của Lưu Dĩ đã mấy lần chiếu qua bà như cảnh cáo.

Thái Hậu ngưng trọng một hồi sai cung nhân to nhỏ gì đó, trong ánh mắt quyết liệt bài trừ cái gai này.----

Ba ngày náo loạn Tô Châu kết thúc. Tiểu Yến Tử đã hoàn thành xuất sắc mục tiêu đã đề ra. Không những dùng chút hiểu biết về y thuật đã được học trị dịch bệnh mà còn mang được nguồn nước về cho chúng dân khiến cho trên dưới dân chúng hết lời ca ngợi. Tiếng lành thì đồn xa. Chỉ chớp mắt vị giám quốc vương phi vô danh đã trở thành bồ tát hạ phàm phổ độ chúng

https://thuviensach.vn

sinh. Khiến cho bách tính một mực cung kính, coi nàng như thánh nhân mà bày tỏ lòng tin yêu với nàng.

Rất nhiều người tò mò, vị bồ tát đó lúc này đang làm gì, có phải là đang đến những nơi khác phổ độ chúng sinh hay không?

Tất nhiên là...không rồi. Vị bồ tát đó lúc này đang loay hoay đánh vật với củi than tại nhà bếp phủ đại tướng quân.

”Vương phi nương nương,..khụ... người muốn ăn gì chỉ cần nói với chúng tiểu nhân một tiếng, những chuyện này sao chúng nhân có thể để người làm.... người làm khó chúng tiểu nhân quá...”Quản công nghe nói vương phi tự mình xuống bếp không cần ai trợ giúp vội vã chạy tới xem tình hình. Khi đến nơi, ngay cửa nhà bếp toàn khói mù mịt không thấy người đâu. Đám hạ nhân vây xung quanh ho khan sặc sụa không dám rời đi. Vào trong rồi mới thấy vị vương phi cao cao tại thượng được thiên hạ tung hô kia đang thân y phục vương phi sang trọng lấm lem củi than. Tay áo sắn lên cao, mặt mũi lem nhem. Mắt đỏ gay vì khói mà vẫn sống chết mở trừng khiến cho nước mắt nước mũi lem nhem đang ngồi xổm mồi lửa đáp.

”Khụ...bổn cung muốn tự tay...làm điểm tâm cho Quốc Công...khụ!” Tiểu Yến Tử ho khan đáp.

Quản công cùng đám hạ nhân nhất thời đen mặt nhìn nhau. Không phải người này rất giỏi giang sao, ngay cả hướng dòng chảy thượng nguồn còn đổi được, sao lại gặp khó khăn với việc mồi lửa nấu ăn chứ. Đại tiểu thư nhà viên ngoại không phải lẽ ra là một nữ tử nữ công gia chánh thượng thừa sao?”Vương...khụ...Phi. Hay là để tiểu nhân giúp người!” Đại thẩm phụ bếp chịu không được lên tiếng.

Tiểu Yến Tử trước nay chưa làm qua chuyện mồi lửa, không phải ở hiện đại chỉ cần một nút bật liền có lửa sao. Nàng lại là tài nữ có thể xoay chuyển càn khôn, chuyện vặt vãnh này đâu thể làm khó nàng. Đây đích thị

https://thuviensach.vn

là ý nghĩ ban đầu của nàng nhưng sau thời gian thực nghiệm gian truân nàng đã hoàn toàn bỏ cuộc.

”Vậy nhờ đại thẩm. Ha ha!” Nàng gượng gạo cười một tiếng rồi vọt ra ngoài hít lấy hít để trong lành. Vừa hít thở vừa lảm nhảm:

”Ngạt chết ta, không biết nãy giờ hít bao nhiêu cacbondioxit rồi, lá phổi tội nghiệp của ta. Xin lỗi ngươi nhé!”

Sa Thuỷ nãy giờ đứng bên ngoài thư thái thưởng trà chờ vị vương phi lắm chuyện kia bỏ cuộc vọt ra ngoài. Hắn cười nham nhở mang đến cho nàng tách trà nói:

”Vương phi à, người không phải đã từng nói cứ đụng vào nhà bếp đều bại trận trở về sao. Châm trà đắng không chịu được thì thôi đi, còn xông pha nấu ăn làm gì. Người tốt nhất cứ giao cho họ, chớ nên hại người hại mình. Phải để phúc cho hậu nhân chứ!”

Tiểu Yến Tử nhận lấy tách trà hớp một ngụm, nàng nghe Sa Thuỷ nói liền tức tối đặt tách trà xuống ‘cạch’ một cái trừng mắt. Nàng thừa biết hắn còn ôm hận nàng mấy ván bạc thua lần trước, cách đây mấy ngày có bị nàng ghi nợ nên ngày ngày tìm kế xỏ xiên cho bõ tức đây mà.

”Thuỷ huynh có muốn thay ta để lại phúc cho hậu nhân hay không?” Tiểu Yến Tử ma mãnh cười. Xú tiểu tử, dám khích tướng ta. Còn khuya.

”Người có ý gì?” Sa Thuỷ đột nhiên lạnh gáy. Dự cảm vô cùng không lành.

Yến Tử không hai lời lôi cổ hắn ném vào phòng bếp lớn giọng:

”Nhào bột cho bổn cung. Phải thật mạnh tay, thật nhuần nhuyễn. Làm không xong đừng mong ra khỏi đây!”

https://thuviensach.vn

Sa Thuỷ mặt mày xám xịt nhận lấy một nồi bột mì trắng tinh lớn giọng:“Vương phi, thần được giao nhiệm vụ bảo vệ người, không phải để nhào bột. Người đây là vượt quá quyền hạn, đả đảo! Đả đảo!”

Sa Thủy đi theo Yến Tử đã lâu, cũng học được vài ba câu chống chế. Tiểu Yến Tử trừng mắt đáp:“Được thôi. Từ mai ngươi không cần theo bổn cung nữa, cứ về lại rừng núi mà sống tốt nhé. Bổn cung còn có rất nhiều Sa Thủy trong đám ảnh vệ nhé!”

Sa Thủy níu chặt đống bột cắn môi. Biết ngay mà, cái đồ nham hiểm này biết hắn rất sợ bị đuổi cổ về núi huấn luyện nên lấy chuyện này ra dọa hắn. Khoé môi Sa Thủy run run, hai mắt đẫm lệ nhìn ra phía bên ngoài Sa Hoả đang ung dung phẩm trà cùng Chỉ Nam, Chỉ Thiên cầu cứu.

Sa Hoả không mảy may động tĩnh chỉ buông vẻ mặt ‘sống chết mặc bay’ khiến Sa Thuỷ cay cú, đành ngậm đắng vận hết nội công tấn công giáp lá cà với đống bột mì vô tội.

“Bẩm vương phi. Tiểu nhân đã nhóm lửa xong!” Đại thẩm phụ bếp chạy ra báo một câu.

Yến Tử nghe xong liền vọt vào bên trong, nhìn thấy đám lửa khi nãy sống chết không chịu đỏ lúc nãy cháy rừng rực như lửa trại thì mừng rỡ cảm thán không thôi.

Nàng hào hứng bắt đầu cắt cắt thái thái rau hành ra một góc, tỉ mỉ tỉa gọt từng miếng củ cải. Vỏ củ cải rau quả bị nàng tàn nhẫn cắt phăng văng tung toé. Bên kia Sa Thuỷ đang dùng hết công phu bản môn trình diễn màn ‘nhào bột thần chưởng’ khiến cho bột bay đầy trời.

Hai cái vị kia thành công biến nhà bếp thành bãi chiến trường. Chỉ nghe thấy tiếng tung chưởng của Sa Thuỷ cùng tiếng dao liên tục chặt xuống thớt kêu lạch cạch của Yến Tử. Giữa nhà bếp rộng lớn bột mì mù mịt, vỏ rau củ văng tung tóe không biết vô tình hay hữu ý rơi đầy mặt hạ nhân xung

https://thuviensach.vn

quanh. Người thì vừa mở miệng đã ăn ngay miếng vỏ củ cải to tướng còn bén rễ. Kẻ thì cúi đầu né bột mì liền nhận ngay vỏ cà rốt xuyên qua tóc hệt như trâm cài đầu vô cùng tao nhã bắt mắt.

Hạ nhân xung quanh thấy tình hình không ổn. Nếu không có ai ngăn vị vương phi cứng đầu kia lại. Tin rằng ngày hôm nay trên dưới tướng phủ sẽ phải nhịn đói.

Quản Công vội vã cho người đi gọi Triệu Phạm Hoa tới, Quốc Công lúc này đang vào cung nói lời từ biệt Thái Hậu còn chưa về. Người có uy lực ngăn cản kẻ thường xuyên gây rối kia khắp cả tướng phủ này cũng chỉ có Triệu Phạm Hoa.

Tiểu Yến Tử nào có biết đám người kia coi mình như mầm hoạ. Thản nhiên cắt gọt xong vô tư nhớ lại mấy chương trình nấu ăn trên tivi. Nàng đổ dầu vào chảo lớn rồi tưởng tượng đến viễn cảnh lửa bốc ngùn ngụt, tay cầm chảo điêu luyện như đầu bếp hàng đầu làm ra những món ăn thần tiên cũng phải cảm động mang đến cho Lưu Dĩ thưởng thức trước khi đi. Tin rằng sau khi ăn hắn sẽ nhớ thê tử đến mức chỉ cần xong việc liền cưỡi ngựa bay về.

Chính vì lẽ đó nàng mới chịu mò xuống bếp vật lộn.

”Vương phi, dầu có vẻ sôi hơi lâu rồi!” Đại thẩm đứng bên ngoài ái ngại lên tiếng.

Tiểu Yến Tử ngẩn ngơ nửa ngày liền A lên một tiếng, cứ ham mộng tưởng quên mất đang nấu ăn.

Nàng vô tư lự cầm lấy chuôi chảo, tay linh hoạt bỏ một đống rau củ tươi ngon vừa mới thái xong cùng một ao nước vào chảo dầu.

”Xèo!!! Bùng”

Chảo lớn nóng nảy bùng lên một ngọn lửa lớn.

https://thuviensach.vn

Yến Tử kinh hãi hét lên: “Chu choa cha mạ ơi!”

Rồi nhanh chóng quăng chảo nóng đi như một ám khí. Thân thủ nhanh nhẹn hệt như cao thủ đệ nhất giang hồ.

Sa Thuỷ quả không hổ là ảnh vệ xuất sắc của hoàng thất, nhanh chóng phát hiện ra ‘ám khí’ vội thi triển khinh công kinh hoàng lao đi:“Á!! Chết ta!!!

Chảo nóng uy lực bay vèo lên sàn nhà đập rầm một cái khiến gỗ bén mồi lửa liền bừng cháy lại như ám tiễn bay về góc tường xoáy vài vòng rồi nằm chỏng chơ.

Chảo nóng lượn hai vòng khiến cho phòng bếp trở thành một đám lửa phừng lên, dầu nóng vương vãi khiến cho lửa nhanh chóng bén với diện rộng, gỗ mục từ sàn nhà nhanh chóng bốc lửa biến nhà bếp trở thành một con đuốc lớn.

Đám hạ nhân đứng bên ngoài xanh mặt kinh hô:

”Hộ giá vương phi! Hộ giá vương phi!“.Liền sau đó hai thân ảnh như bóng ma phiêu dật vèo một cái bay ra ngoài nằm ngay bụi cỏ gần đó.

Phía cổng phủ. Lưu Dĩ cùng đại tướng quân Hoắc Tâm đang cùng nhau tản mạn. Lần này ra chiến trường phải kéo đại tướng già yếu đi theo. Nếu không phải Hoắc Sinh bị thương đang trên đường trở về điều trị khiến Cường Nam thiếu người thì không phải nhờ đến lão đại ra tay. Đối với Lưu Dĩ mà nói cũng có chút áy náy. Nhưng chiến sự phức tạp, lão đại tướng quân cũng là tình nguyện góp chút sức già.

Lưu Dĩ trầm tư một hồi, vừa vào đến phủ đã thấy đám hạ nhân chạy toán loạn. Mặt mày ai nấy vàng như nghệ tay xách nào chậu nào nồi niêu đựng đầy nước chạy về hướng nhà bếp đang khói bốc nghi ngút.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ hờ hững nhìn khói đen phủ kín bầu trời tướng phủ. Cháy sao?

Hoắc Tâm đại tướng xanh mặt chụp lấy một hạ nhân đang mải mê chạy loạn không để ý đến hai vị quyền thế ngút trời đang đứng đó.

”Có chuyện gì!!!” Đại tướng gấp giọng.

”Nhà bếp...cháy. Vương phi...vương phi đang ở trong đó!”

Lời này vừa kết thúc, một cơn gió lạnh vô tình tạt ngang.

”Vương phi sao?” Hoắc Tâm mặt cắt không còn giọt máu nhìn sang bên cạnh.Không có ai.Không phải vừa nãy còn đứng ở đây. Sao lại chỉ chớp mắt đã biến mất rồi. Không lẽ người kia mọc cánh?

Trước cửa nhà ăn đen đặc khói lửa, gia nhân cùng vệ binh hớt hải chạy đi dập lửa. Bên ngoài bóng bạch kim như ma quỷ từ trên không trung đáp xuống, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo hệt như Diêm Vương khiến bất cứ ai nghe lọt đều lạnh gáy:

”Vương phi đâu?”

Chúng nhân nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng cùng tiết khí mạnh mẽ xung quanh phát ra khiến họ sợ hãi run rẩy quỳ rạp xuống đất dập đầu:

”Vương...phi...thực ra...a!”

Lưu Dĩ không đủ kiên nhẫn chờ những người kia đáp. Tính toán đạp cánh cửa đen đặc khói xông vào thì bên kia lùm cây truyền đến giọng nói quen thuộc.

”Quốc Công...khụ, thần thiếp...khụ...ở đây!”

Tiểu Yến Tử từ từ bò ra khỏi bụi cây, mặt lem nhem bụi than, y phục vương phi lộng lẫy lúc này không khác gì cái giẻ lau nhà. Một bên góc váy

https://thuviensach.vn

bị cháy xém đi một ít. Trong miệng nàng còn bốc ra chút khói. Mặt trắng như xác chết không có nửa điểm giống vương phi cao quý được người đời tung hô.

Đằng sau lưng nàng Sa Thủy được Sa Hỏa lôi ra ngoài, cả người đen thui lủi, mồm há hốc bốc khói hệt như bát nhang, trông vẻ mặt khiếp đản kia tám phần đã bị đám lửa kia dọa cho mất hồn.

Nửa canh giờ sau lửa đã hoàn toàn được dập tắt. Hoắc Tâm đại tướng ngẩn ngơ nhìn nhà bếp rộng rãi khang trang tiêu tốn bao nhiêu ngân lượng xây nên lúc này chỉ còn lại một đám tro tàn đen thui lủi. Trần nhà lủng một lỗ to tướng. Lão ngậm ngùi nhìn qua lỗ thủng trần nhà nhìn ra bầu trời xanh kia, đám nhạn trời vui vẻ nô đùa mà trong lòng chua xót.

Hoắc Thiện vừa đi đâu đó về nhìn thấy cảnh tượng này chỉ nói:

”Ừm, nấu ăn cũng cần phải hoà hợp với đất trời. Rất thơ mộng, có thể giúp đầu bếp có thêm sự sáng tạo trong món ăn!”

Triệu Phạm Hoa vừa biết tin tiểu muội trời đánh phá tanh bành nhà bếp vội vã đến hiện trường xem xét tình hình.

Vừa đến nơi chỉ thấy hai cha con họ Hoắc thơ thẩn ngắm nhạn bay qua lỗ thủng to hơn ba cái giếng kia chỉ đành cười gượng nhìn theo, trầm ngâm hồi lâu cũng phụ hoa thêm một câu: “Thời tiết hôm nay đẹp thật!”

Lúc này ở sương phòng Tam Thái viện. Lưu Dĩ ngồi trên bàn trà uy vũ phát ra tiết khí trừng mắt nhìn kẻ lớn gan đứng trước mặt.

Tiểu Yến Tử nhu thuận đứng đó, khuôn mặt lem nhem như mèo con mếu máo, tay không ngừng đang vào nhau cúi mình hối lỗi.

https://thuviensach.vn

”Thần thiếp muốn làm vài món cho người ăn trước khi rời đi...!” Nói rồi giương đôi mắt đáng thương len lét nhìn Lưu Dĩ, thấy vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của hắn không đổi liền sợ hãi cụp mắt xuống.

Lưu Dĩ dương đôi mắt thanh u thâm trầm nhìn Yến Tử, đôi mắt sâu như động không đáy chứa đựng hàng ngàn tảng băng lạnh lẽo. Giường như hắn đang rất giận dữ, không đơn giản chỉ là giận vì chuyện nàng phá hoại nhà bếp, mà dừng như còn vì một lý do khác.

”Người đâu!” Lưu Dĩ đột nhiên gọi một tiếng: “Nước!”

Tiểu Phi bên ngoài hớt hải bưng một chậu nước cùng khăn bông trắng tinh vội vã nhúng nước rồi tính toán lau mặt cho Yến Tử.

Nhưng Tiểu Phi còn chưa kịp động vào mặt nàng đã bị giọng nói của Lưu Dĩ làm cho giật bắn:“Tránh ra!”

Tiểu Phi hoảng loạn một chút mới nhớ ra, vị Quốc Công này rất ưa sạch sẽ, tuyệt đối không thích người khác đụng vào thê tử của hắn bất kể đó là nữ nhân.

Tiểu Yến Tử giật mình nhận ra, Lưu Dĩ hôm nay đặc biệt nóng tính hơn ngày thường, cũng có lúc Chỉ Nam, Chỉ Thiên theo sát vô tình kéo tay nàng, cùng lắm hắn chỉ nhăn mặt khó chịu. Lần này lại nóng nảy quát tháo, xem ra ông trời nổi giận rồi.Tiểu Yến chắp tay hình thánh giá rồi đánh dấu amen hi vọng chúa cứu rỗi nàng.

Ôn gia bên ngoài thấy Tiểu Phi sợ đến mất hồn đơ người liền nhanh nhẹn kéo Tiểu Phi ra, cho hạ nhân bưng một chậu nước mới cùng khăn bông yên vị đặt lên bàn cho hắn tùy ý xử lý.

Lưu Dĩ vẫn giữ bộ mặt hung ác, kéo tay Yến Tử cho nàng ngồi lên đùi, tay trái đỡ eo nàng, tay phải cẩn thận nhúng khăn từ tốn lau vết nhem đầy trên mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bị hắn hung hăng kéo vào lồng ngực, cổ tay hơi đau nhưng lại thấy vẻ giận dữ của hắn chỉ đành nhu thuận cho hắn chém giết. Chỉ là mặt nàng cách mặt hắn còn chưa tới nửa gang tay, khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm cùng ánh mắt trầm u chiếu lên gương mặt nàng, hơi thở nóng hổi phả lên mặt nàng khiến cho nàng cảm thấy ngưa ngứa, da đầu nàng tê dại. Hai má bất chợt ửng đỏ.

Lưu Dĩ vẫn giữ đôi mắt trầm u, tỉ mỉ lau mặt cho nàng, chậm rãi kéo khăn bông từ trán xuống mũi dạt sang hai má rồi dừng lại nơi cánh môi sen của nàng. Hắn hạ khăn bông xuống, dùng đầu ngón tay cái quét nhẹ lên môi nàng rồi từ tốn cúi đầu gặm lấy môi sen của nàng liếm nhẹ.

Yến Tử hoảng loạn mở trừng hai mắt. Lúc này không phải đang là ban ngày, xung quanh toàn hạ nhân sao. Sao lại...tùy ý đến mức này...

Hạ nhân xung quanh đỏ mặt quay lưng đi tự biến mình thành không khí.

Lưu Dĩ không quan tâm xung quanh như thế nào, bàn tay to lớn siết chặt lấy eo nàng, đầu lưỡi ngọt ngào lướt qua khoang miệng rồi tìm lấy lưỡi Yến Tử quấn quýt không buông.

Tiểu Yến Tử cảm thấy trống ngực đập thình thịch, tuy đã cùng nhau triền miên không ít lần nhưng mỗi nụ hôn của Lưu Dĩ đều mang cho nàng cảm giác ngọt ngào, khó chịu cũng hưng phấn khó tả. Nàng dễ dàng nhận thấy dưới mông, vật cứng nào đó đã có dấu hiệu tỉnh giấc.

Bỗng nhiên Lưu Dĩ ngừng hôn, thu lưỡi về. Đôi mắt lạnh của hắn dường như càng tăng thêm tiết khí, hắn trầm mặc nhìn nàng như muốn nuốt sống nàng.

Tiểu Yến Tử thẹn thùng cúi mặt, đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh lẽo của hắn:

“Nàng chưa từng đáp lại nụ hôn của bổn vương!”

https://thuviensach.vn

Yến Tử ngơ ngẩn ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt xót xa đau thương kia xuyên qua mặt nàng. Cả thân hình nàng cứng ngắc không thể động đậy.

Từ trước đến nay nàng chưa từng chủ động ôm hắn, mỗi nụ hôn của hắn đều là hắn tự mình dây dưa. Mỗi đêm triền miên nàng đều thụ động nằm trên giường mặc cho hắn thỏa mãn. Không phải nàng rất ái mộ hắn sao. Tại sao lại chưa từng bày tỏ, chưa từng chủ động?

Đôi mắt tròn của Yến Tử trống rỗng, nàng ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lưu Dĩ. Bỗng nhiên hình ảnh Tử Du đẩy nàng xuống vực nảy lên trong đầu não, khiến hô hấp của nàng ngưng trệ. Tại sao lúc này nàng lại nhớ đến chuyện đó?

Lưu Dĩ cụp mi lạnh gục đầu xuống hõm cổ Yến Tử, lặng thinh không nói.Hắn là kẻ bất bại nơi xa trường, là người quyền thế không ai địch nổi nhưng trước mặt nàng hắn thấy thật thất bại. Trái tim của nàng như một tảng băng, dù cho lúc nào nàng cũng tươi cười vui vẻ, mang đến niềm vui cho người khác nhưng trái tim nàng y hệt như bàn tay nàng.Lạnh lẽo vô tình.Hắn dường như nhận ra một điều, hắn chưa từng có được trái tim nàng. Tất cả những gì hắn có chỉ là thân thể nàng, là nụ cười không chân thực đó.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập. Lưu Dĩ như thức tỉnh ngẩng đầu nhìn Yến Tử. Nàng vẫn mang khuôn mặt lãnh đạm cứng đờ.

Lưu Dĩ rút từ trong áo ra một tấm thẻ bài đặt lên tay nàng nói:

“Đây là binh phù!”

Mắt Yến Tử linh động chuyển dịch, tựa như linh hồn vừa trở về với thân xác. Nàng chăm chú nhìn tấm binh phù bằng sắt màu sẫm khắc họa tiết tinh xảo trên tay, miệng khô khốc khó khăn nói:

“Cái này...”

https://thuviensach.vn

“Sau khi Hoắc Sinh trở về, nàng có thể dùng nó để huy động binh lính. Một vạn binh sĩ trong tướng phủ sẽ bảo vệ nàng!” Lưu Dĩ từ tốn giải thích.

Tiểu Yến Tử ngây người, ý chẳng phải nói là đưa cho nàng quân đội, nếu như lúc nào đó Thái Hậu ép nàng, nàng đều có thể lấy quân đội ra để uy hiếp sao?

Bên ngoài cửa có vài tiếng xì xào, dường như là đám binh lính đang thúc dục ngoài cửa.

Lưu Dĩ nâng eo Yến Tử kéo nàng đứng dậy rời khỏi đùi hắn. Hắn đứng thẳng người, thân thể cao lớn che hết tầm mắt của nàng. Hắn nắm lấy cằm nàng ép nàng nhìn vào mắt hắn, nghiêm nghị nói:

“Cho dù nàng không toàn tâm toàn ý với bổn vương, bổn vương cũng sẽ bảo hộ nàng đến hết đời. Ngoan ngoãn ở đây, bổn vương sẽ sớm trở về, sớm khiến nàng....”

Lưu Dĩ bỗng nhiên im bặt không nói. Hắn nhìn đôi mắt thất thần của nàng, trong lòng bất chợt nhói đau. Hắn luyến tiếc buông tay ra khỏi mặt nàng. Kiên quyết rời mắt khỏi khuôn mặt tròn trịa của nàng. Xoay gót rời đi.

Cánh cửa khép lại, Yến Tử vẫn yên lặng đứng đó, nửa gương mặt như bị bóng tối phủ lấy, khóe mắt ẩn hiện dòng nước lấp lánh.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tâm Bệnh

“Vương Phi nương nương, người mau dậy đi!”

Tiếng Tiểu Phi oang oang bên tai khiến Tiểu Yến Tử khó chịu mở mắt.

“Ồn quá!” Tiểu Yến Tử không quan tâm xung quanh mắng một câu rồi lại vùi đầu vào tấm y phục dài rộng được nàng biến thành chăn kia.

Tiểu Phi đứng trước tủ y phục, mặt mày xám xịt nhìn cái vị vương phi giường lớn không ngủ lại chui vào tủ ngủ kia hét lớn:

“Nương nương, người mau dậy đi. Người của bộ Hình đã đến trước phủ, muốn áp giải người đi đấy!”

Bộ Hình?

Tiểu Yến Tử giật mình mở trừng mắt.

Nàng đâu có giết người cướp của gì đâu, sao lại bị người của bộ hình đến đòi áp giải. Không lẽ là vì chuyện của Chiêu Dương?

Tiểu Yến Tử nhanh chóng bật người dậy vỗ vỗ mặt lấy lại tỉnh táo.

“Là ai đến?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Phi vội vã lấy nước rửa mặt cho Yến Tử đáp: “Bẩm là Hình Bộ Thị Lang Mạc Vân!”

Tiểu Yến Tử hơi nheo mắt, nàng từng nghe Hoắc Thiện nhắc qua người này, nghe nói là người anh minh lễ độ, làm việc trắng đen phải trái rõ ràng, rất được lòng Lưu Dĩ. Nếu lần này Mạc Vân đích thân đến đây đòi giải nàng đi, nhất định là bên Tiêu Phi đã cung cấp đủ chứng cứ cho Bộ Hình, lúc này Lưu Dĩ đã rời khỏi nên mới dám cả gan muốn đến đưa nàng đi. Lúc này nàng còn chưa phân định Mạc Vân là địch hay bạn, đầu óc mơ hồ chỉ vừa mới tỉnh dậy vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào lúc này.

Tiểu Phi giúp Yến Tử thay y phục, thấy nàng trầm ngâm, Tiểu Phi lanh lẹ bồi thêm: “Vương Phi người đừng lo lắng. Hoắc tướng quân đêm qua đã hồi phủ, lúc này đang chặn trước phủ người của bộ Hình, chỉ cần người ra mặt, nô tỳ tin người sẽ giải quyết được!”

Tiểu Yến Tử nghe Tiểu Phi nói chắc nịch như vậy, đáy mắt trầm tư lóe lên chút kinh ngạc.

Nha đầu này dựa vào cái gì mà tin tưởng nàng như vậy. Nàng cũng chỉ là phàm nhân, đâu phải thánh nhân, đừng nói là chỉ vì sau loạt chuyện xảy ra gần đây, đám nha hoàn xung quanh nàng đều coi nàng là thánh nhân chuyên xoay chuyển càn khôn nhé. Thôi kệ, cứ ra đó rồi tính sau.

Tiểu Phi giúp Yến Tử trang điểm xong, Yến Tử đẩy cửa ra ngoài.

Sa Hỏa, Chỉ Nam, Chỉ Thiên đã chờ sẵn ở đó, vẻ mặt ngưng trọng cùng nàng oai nghiêm tiến thẳng ra cổng phủ. Chỉ riêng Sa Thủy mặt mày tái mét trắng bệch không rõ nguyên nhân.

Tiểu Yến Tử vẫn không thể hiểu nổi lý do tại sao từ sau khi Lưu Dĩ rời đi, đám người Sa Thủy lại trưng ra bộ mặt khó coi kia. Lẽ nào họ đang sợ Thái Hậu uy hiếp nàng? Không đúng, trước đây có chuyện xảy ra, bọn họ cũng đâu trong trạng thái như thế này. Rõ ràng có gì đó không đúng ở đây.

https://thuviensach.vn

“Thủy huynh rốt cuộc có chuyện gì, sao huynh lại run lên như vậy?”

Sa Thủy đã rất cố gắng giữ vẻ mặt bình thản nhưng hắn tuyệt đối không qua mặt được nàng. Sa Thủy tương đối nhát chết nên mới lồ lộ vẻ mặt lo lắng ra bên ngoài. Nghe Yến Tử hỏi vậy không nhịn được nữa mới rặn ra được một câu:

“Vương phi nương nương, khi nào Quốc Công trở về người phải đặc biệt cẩn thận. Vô luận làm gì cũng nên nhìn trước ngó sau. Tuyệt đối không nên có chuyện Quốc Công phật ý. Nếu không Thủy cũng không cứu nổi người!”

Yến Tử đanh mặt. Nói vậy là có ý gì? Lưu Dĩ còn chưa tính ngày trở về, chỉ vừa rời đi vài ngày, bọn họ tính nước rút lúc hắn trở về làm gì chứ?

Sa Hỏa biết Yến Tử mù mịt liền lên tiếng giải thích:

“Trước đây mỗi lần Quốc Công xuất trận, đến khi trở về đều mang máu tanh trở về, sát khí lưu giữ mất một tuần mới tiêu tán hết. Trong khoảng thời gian đó, bất kể ai khiến ngài không vừa mắt đều một đao chém chết, ngay cả Thái Hậu cũng bị Quốc Công dọa đến đổ bệnh!”

Tiểu Yến Tử mở trắng mắt, kinh ngạc đáp: “Tại sao trước giờ ta chưa từng nghe qua chuyện này?”

Sa Thủy dường như đang mường tượng lại chuyện trước đây, thân thể hắn không ngừng run rẩy đáp: “Cố đại phu từng căn dặn, đây là tâm bệnh, Quốc Công từ khi lên ngôi đã mắc phải triệu chứng này. Đây không phải là chuyện tốt, vì vậy chỉ có những người thân cận mới biết. Thời gian đó hầu như không ai có thể tiếp cận Quốc Công, càng không ai dám ngăn cản!”

Nói như vậy có nghĩa là Lưu Dĩ một khi trở về sau trận mạc đều phát ra chứng bệnh nghiện máu tanh này. Hắn có thể coi mạng người như lá khoai mà tùy ý ra tay. Những người thân cận bên hắn giúp hắn che dấu bằng cách

https://thuviensach.vn

xóa mọi dấu vết của những kẻ bị hắn hạ thủ. Đó mới chính là lý do giao tranh xảy ra nhưng đến lúc nguy nan này hắn mới chịu xuất đầu lộ diện. Vấn đề là tại sao Lưu Dĩ lại mắc chứng bệnh cổ quái này. Cái bệnh ưa sạch sẽ và ghét nữ nhân của hắn đã khó nuốt lắm rồi. Giờ còn chui ra chuyện này.

Tiểu Yến Tử sa sầm mặt. Nàng lúc này mới nhận ra, nam nhân cùng nàng tay ấp mỗi đêm kia, nàng đối với hắn chỉ một lòng sùng bái, hoàn toàn không hiểu rõ con người hắn như thế nào, cũng không ai chịu kể cho nàng nghe.

Tiểu Yến Tử đi ngang qua khuôn viên, tức giận tung một cước vào cành cây nhỏ bé khiến nó kêu rắc một tiếng rồi đổ xuống.

Hừ, nàng rốt cuộc là thê tử hắn hay chỉ là gối ngủ của hắn. Tại sao những chuyện này đến lúc này nàng mới được biết.

Tiểu Yến Tử trừng mắt với Sa Thủy túm cổ hắn đe dọa:

“Nói. Rốt cuộc Quốc Công còn mắc chứng bệnh gì, tại sao người lại ghét nữ nhân, thích máu tanh. Ngươi mà không tỉ mỉ kể hết. Bổn cung sẽ trực tiếp ném ngươi lên rừng đào đất!”

Sa Thủy nước mắt lưng tròng nhìn cành cây nằm chỏng chơ trên đất. Sa Hỏa cùng Chỉ Nam, Chỉ Thiên vẫn giữ bộ mặt vô cảm bình thản thu dọn hiện trường.

“Nương nương...bên ngoài có người đợi cửa. Vẫn là nên ra đó trước đã, chuyện này nói sau chưa muộn!” Sa Thủy vuốt mồ hôi đáp.

Tiểu Yến Tử cau mày: “Mặc kệ. Họ đến được thì đợi được. Bổn cung ra tiếp đã là khách khí lắm rồi. Bổn cung cho ngươi ba giây, còn không mau nói đừng trách bổn cung không khách khí!”

https://thuviensach.vn

Sa Thủy biết hắn chọc trúng ổ kiến lửa rồi, mặt mày nhăn nhó, giọng nói lí nhí hết như muỗi kêu:

“Nương nương bình tĩnh, bình tĩnh!” Sa Thủy đợi cho Tiểu Yến Tử bực bội ngồi xuống đình viện, xung quanh không một bóng người, là nơi an toàn không sợ bị nghe lén mới bắt đầu kể:

“Quốc Công từ lúc có ý thức đã bị các hoàng tử dày vò. Với vị trí thập tam, Quốc Công đã chịu không ít nhục nhã từ các hoàng tử lớn. Năm đó Thái Hậu chỉ là một phi tần nhỏ bé không có tiếng nói, vậy nên ở trong cung. Quốc Công không có một người bảo vệ, dần dần lớn lên từ roi vọt và máu tanh. Những vị hoàng tử có sở thích thú tính. Bọn họ thường bắt ép cung nữ hành hạ Quốc Công, làm nhục người. Chính vì vậy mà Quốc Công không chỉ chán ghét nữ nhân mà là ghê tởm nữ nhân. Thái Hậu dường như sợ điều này ảnh hưởng đến tôn tự, nên sau khi Quốc Công lên ngôi đã ban rất nhiều nữ tử cho Quốc Công hy vọng ngài có thể vừa mắt người nào đó. Nhưng Quốc Công không những không vừa mắt mà còn ra tay tàn sát hết tất cả. Chuyện đó không một ai biết, hoàn toàn bị dấu nhẹm đi...”

Tiểu Yến Tử nghe đến đây giật mình thon thót. Chẳng trách lúc mới vào phủ Quốc Công, nàng không thấy nữ nhân trẻ tuổi nào ở trong phủ, trước mặt nàng hắn cũng chưa từng xuống tay, vậy nên nàng hoàn toàn không tưởng tượng ra người tàn nhẫn vô tình Sa Thủy kể đến chính là Lưu Dĩ. Nếu lúc đó nàng không cải trang nam, thật sự sẽ không có chuyện nàng tiếp cận được Lưu Dĩ, khiến hắn vừa mắt mà chấp nhận thành thân.

Bất giác Tiểu Yến Tử rùng mình một cái, đáy mắt lóe lên tia sợ hãi không nói thành lời.

Sa Thủy không nhìn thấy vẻ mặt của nàng từ tốn nói tiếp: “Năm mười lăm tuổi, Quốc Công đã có thế lực của riêng mình. Học rộng tài cao, người rất được các quan viên đại thần nể trọng. Chỉ là Tiên đế không một lý do, chưa từng chấp nhận Quốc Công nên để mặc cho Quốc Công bị các vị

https://thuviensach.vn

hoàng tử tranh dành vương vị đẩy ra sa trường bớt một nỗi lo ngại. Năm đó, các vị hoàng tử đã không ngừng dở thủ đoạn nhất quyết trừ khử Quốc Công khiến Quốc Công một thân lưu lạc đến Yên Quốc. Người đã đơn phương độc mã lấy được quyền lực của Yên Quốc rồi trở về Sở Quốc, ra tay đáp trả các vị hoàng tử. Trong ba năm. Tất cả các vị hoàng tử đã bị tiêu diệt dưới bàn tay của Quốc Công chỉ còn lại người và Thái Tử. Lúc đó tiên đế bạo bệnh không qua khỏi đành phải phó thác giang sơn cho đứa con mà tiên đế không một chút yêu thương là Quốc Công. Quốc Công đã dẫm lên hài cốt huynh đệ, trút hết hận thù cùng khổ cực lúc lưu lạc ngoài sa trường lên các vị hoàng tử. Có lẽ nỗi hận quá đậm sâu, ngấm vào tâm tư của người kể từ khi người còn là một đứa trẻ. Vì vậy mà Quốc Công một khi ra trận đều lại trở thành một người cuồng bạo.”

Sa Thủy kể một mạch liền hơi, chốc chốc lại đưa mắt về phía Sa Hỏa, nhận được cái gật đầu của Sa Hỏa. Hắn mới từ tốn quan sát vẻ mặt Yến Tử.

Tiểu Yến Tử trầm mặc không nói. Vẻ mặt ngưng trọng, đáy mắt lấp lánh ánh nhìn khó năm bắt.

Yên lặng hồi lâu, Tiểu Yến Tử lặng lẽ đứng dậy cất bước đi về cổng phủ.

Sa Thủy, Sa Hỏa nhìn nhau. Từ trước đến nay, tâm tư của nữ nhân này đều rất khó nắm bắt. Việc của họ chỉ là truyền lại thông tin của Lưu Dĩ cho nàng biết bởi họ biết chuyện này trước sau đều sẽ đến tai nàng. Chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận như thế nào. Bọn họ đều không có khả năng can thiệp. Đám người Yến Tử một mạch đi đến cổng phủ.

Trước cổng phủ là một đám quân binh mang vũ khí, ở giữa tâm là một nam nhân thân trường bào đen dài, khuôn mặt vuông dài nam tính, đôi mắt sáng ngời không chứa tạp niệm, khí chất vừa nho nhã vừa nghiêm nghị toát lên hừng hực, Yến Tử đoán không nhầm thì vị nhân sĩ khí chất đầy mình này chắc chắn là Mạc Vân.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh Mạc Vân là Hoắc Thiện đang niềm nở tiếp chuyện cùng Hoắc Sinh gãy một tay đang nghiêm nghị không nói một lời nào.

Tiểu Yến Tử liếc mắt qua Hoắc Sinh. Nghe nói hắn bị thương rất nghiêm trọng, suýt nữa thì mất mạng. Hoắc Sinh lúc này đã mất hết khả năng chiến đấu mới được mang trở về nghỉ ngơi. Nàng và Hoắc Sinh kể từ sau khi nàng thành thân chưa nói một lời nào. Ngay cả chạm mặt cũng đếm trên đầu ngón tay. Trong lòng Yến Tử cũng có chút khó chịu. Vốn đã xem hắn là bằng hữu nhưng chân tình của hắn nàng không thể báo đáp chỉ đành giả mù giả điếc, cố gắng lưu lại tình bằng hữu khó mà có được kia. Nàng bước ngang qua Hoắc Sinh, gật đầu chào Hoắc Sinh như trước kia.

Mạc Vân từ xa thấy nữ nhân ung dung cao ngạo xải bước, vẻ mặt bình thản không chút biểu cảm, thân hồng y dài cao quý lại gần. Mạc Vân cùng binh lính cung kính cúi mình hành lễ.

Hoắc Thiện hơi cúi mình. Hoắc Sinh không thi lễ, vẫn yên lặng như vậy. Chỉ là ánh mắt chất chứa nhớ nhung, xót xa không dời khỏi Yến Tử.

Yến Tử phất tay miễn lễ, không chờ cho Mạc Vân đứng dậy liền vào chủ đề chính.

“Mạc thị lang đây là muốn áp giải bổn cung?”

Mạc Vân từng nghe danh Vương Phi là người ôn hòa vui vẻ, lần đầu gặp mặt lại bắt gặp vẻ mặt bình thản lãnh đạm, trong mắt có chút không chân thực liền cảm thấy lạ. Nữ nhân trẻ tuổi có được khí chất như vậy không nhiều, người này quả thật làm ra thủ đoạn hạ độc hèn hạ kia hay sao? Thật khó tin.

Mạc Vân nở nụ cười điềm đạm đáp: “Nương nương thứ tội cho hạ quan. Sáng sớm nay bên Tiêu Phi đã cung cấp đầy đủ chứng cứ người hạ độc dược vào trà của Chiêu Dương Quận Chúa, Thái Hậu nương nương đã hạ

https://thuviensach.vn

chỉ giao việc này cho hạ quan xử lý. Phiền vương phi nương nương cùng hạ quan đến bộ Hình thẩm tra. Chuyện sau đó để Thái Hậu đinh đoạt!”

Hoắc Thiện đứng bên khẽ phe phẩy chiết phiến, vẻ mặt ung dung đáp: “Mạc đại nhân chớ quên bổn phận. Vương Phi nương nương không phải muốn thẩm tra liền thẩm tra, bây giờ Thái Hậu đã hạ chỉ, phủ tướng lại đất rộng phòng nhiều. Chi bằng Mạc đại nhân trực tiếp thẩm tra tại đây đi!”

Mạc Vân khẽ đảo mắt sang Hoắc Thiện vẫn đang bình thản cười nói.

Hoắc Thiện đương nhiên biết nếu lúc này để vương phi rời đi, rất có thể Thái Hậu đã thủ sẵn người ở đâu đó mà xuống tay với nàng. Điều Mạc Vân đến đây chỉ là muốn dùng hắn làm tấm đệm lưng. Nếu trong quá trình thẩm tra nàng biến mất, thì Lưu Dĩ sẽ tính sổ với Mạc Vân trước tiên. Thái Hậu chắc chắn sớm biết rõ, Lưu Dĩ sau khi trở về sẽ trở nên cuồng bạo như thế nào nên ngay chính bà cũng không dám tùy ý mà ra tay. Một khi Lưu Dĩ nổi cơn điên, chỉ e lúc đó Thái Hậu cũng khó bảo toàn mạng sống. Cũng chính vì lý do này mà Thái Hậu bao lần chần chừ mặc kệ Tiêu Phi thúc giục bà tự mình ra tay. Chỉ cò người trong cuộc mới biết rõ Lưu Dĩ tàn bạo như thế nào. Hoắc Thiện sớm đã hiểu rõ điều này.

Mạc Vân bình thản nói: “Hoắc đại nhân sao có thể nói vậy. Trước nay hoàng thân phạm tội đều xử như thứ dân, công vụ điều tra đều giao cho bộ Hình, Thái Hậu lại có chỉ hạ xuống, hạ quan đây chỉ là phụng mệnh hành xự, sao có thể làm phiền đến phủ tướng!”

Hoắc Sinh đẩy mắt đào lạnh lẽo nhìn Mạc Vân cất giọng:

“Ngươi giám nói Vương Phi phạm tội, chứng cứ đâu?”

Mạc Vân không biến sắc, hướng Yến Tử hơi cúi mình nói:

“Nương nương, Chiêu Dương quận chúa sau khi tỉnh lại, đã chỉ đích danh người xuống tay.” Mạc Vân trước nay chưa từng can thiệp vào chuyện

https://thuviensach.vn

hậu cung đấu đá, nếu lần này không phải là Thái Hậu đích thân lôi hắn vào. Tuyệt nhiên hắn sẽ không động tay vào những chuyện này: “Hy vọng người đi cùng hạ quan một chuyến phân định trắng đen.”

Tiểu Yến Tử ngẩng cao đầu, vẻ mặt bình ổn quăng một câu:

“Không đi!” Nói rồi nàng không khách khí quay lưng đi mặc kệ Mạc Vân đang đơ như khúc gỗ bên kia. Hắn ngàn vạn lần không thể ngờ vương phi kia sẽ thẳng thừng tứ chối như vậy.

Tiểu Yến Tử từ sau khi nghe Sa Thủy kể về Lưu Dĩ, tâm trạng nàng cũng chùn xuống, chẳng buồn quan tâm ngoài kia như thế nào. Chỉ muốn đến xưởng chế tạo thuốc nổ quăng vài quả bom cho vui tai.

Tiểu Yến Tử đặc biêt rất hưng phấn khi chế tạo thuốc nổ. Ở kiếp trước chất hóa học quá đắt đỏ, nàng không thể mua, pháp luật lại ra sức cấm cản nên nàng không thể tùy ý chế tạo. Ở thời này lúc còn sống dưới mái Triệu gia thì cũng nghèo rớt mồng tơi, đến khi làm vương phi nàng mới thoải mái muốn chế tạo bao nhiêu tùy ý. Chỉ là cổ đại vẫn chưa tìm ra chất hóa học cần thiết, vậy nên thuốc nổ nàng tạo ra có sức công phá nhỏ làm nàng mất hứng. Nhưng nàng lại càng cố gắng tìm cách tạo ra thuốc nổ có sức công phá lớn, điều đó mới khiến nàng thích thú, giúp nàng nhanh chóng quên đi buồn phiền.

Tiểu Yến Tử vừa đi được vài bước liền bị giọng nói của Mạc Vân giữ lại: “Vương Phi nương nương. Đây là ý chỉ của Thái Hậu, không lẽ người định kháng chỉ!”

Mắt Tiểu Yến Tử lóe lên hàn khí bình thản đáp: “Ngoài ý chỉ của Quốc Công, không ai ép được bổn cung!”

Mạc Vân thoáng kinh ngạc. Người này không phải được người trong cung hết lời khen ngợi ôn nhu thục đức hay sao. Tại sao lại có vẻ mặt lạnh lẽo, khẩu khí cao ngạo như vậy. Không lẽ đây mới là bộ mặt thật của nàng.

https://thuviensach.vn

Mạc Vân vừa chớp mắt một cái, vẻ mặt Yến Tử liền biến đổi, đó là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, ôn nhu hòa lễ. Khiến cho Mạc Vân còn cảm tưởng vừa nãy hắn hoa mắt.

Yến Tử cười cười nói: “Nhọc Mạc Thị Lang mất công một chuyến rồi. Mời về cho!”

Mạc Vân là người công tư phân minh. Mặc kệ Yến Tử mang thân phận gì, một khi bề trên đã hạ lệnh, hắn chỉ biết làm theo. Mạc Vân không khách khí tiến bước thẳng vào cổng phủ tính toán tự tay đưa yến Tử đi.

“Vương phi thứ lỗi cho hạ quan...”

Mạc Vân còn chưa nói xong, hắn chỉ còn cách Yến Tử năm bước chân nữa lập tức ánh kiếm sáng quắc mang theo sát khí lóe lên đặt ngay động mạch cổ hắn.

Trước mặt Yến Tử một đám hắc y nhân đến một trăm người từ trong không khí không biết từ lúc nào chui ra đã tạo ra một hàng phòng ngự vững chắc chắn trước mặt nàng ngay đến cả một con muỗi cũng không lọt.

Tiểu Yến Tử thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại vẻ mặt vô ưu kia.

Hoắc Thiện đảo mắt nhìn qua đám hắc y, trong mắt không che dấu ý cười.

Mạc Vân cố gắng giữ nét bình tĩnh trên khuôn mặt, nhìn ánh kiếm sáng bóng lạnh lẽo đang đặt trên cổ hắn, lại nhìn chủ nhân lưỡi kiếm có đôi mắt đẹp như sao nhưng lại mang đầy sát khi kia. Bị gãy một tay, thân thể không chỗ nào không bị thương nhưng thân thủ vẫn rất nhanh nhẹn. Mạc Vân không khỏi cảm thán Hoắc Sinh trong lòng. Lại nhìn đám ảnh vệ hoàng gia đang nhất nhất bảo vệ vương phi, trong lòng đã dự liệu chuyện này có lẽ không đơn giản.

https://thuviensach.vn

Đám binh lính cùng Mạc Vân đến đây thấy chủ tử họ bị uy hiếp lập tức tuốt kiếm ra khỏi vỏ trong tư thế sẵn sàng.

Bỗng chốc cổng phủ đại tướng quân bốc lên mùi sát khí nồng nặc. Đối phương mắt đối mắt trừng trừng ánh lửa nhìn nhau không gây ra một tiếng động. Bất kể ai cũng cảm nhận được không khí tĩnh lặng đến mức có thể nghe đến tiếng lá rụng.

“Hoắc tướng quân đây là chống lại ý chỉ Thái Hậu?” Mạc Vân đột nhiên cất tiếng.

Đôi mắt Hoắc Sinh phát ra sát khí cất giọng khàn khàn: “Muốn đưa vương phi đi. Trừ phi Mạc đại nhân bước qua được xác mạt tướng!”

Một ảnh vệ trong số đám ảnh vệ đối mắt với Mạc Vân nói lớn: “Quốc Công có chỉ, bất kể kẻ nào đụng đến vương phi. Giết không cần hỏi!”

Mạc Vân hơi hoảng mình lùi lại một bước. Quốc Công đã lường đến nước này. Bận rộn rời đi vẫn không quên từ xa điều khiển người của mình bảo vệ thê tử. Theo trí nhớ của Mạc Vân. Quốc Công mà hắn biết chưa từng ra mặt bảo vệ ai. Lúc này lại không những để tướng phủ xây lô cốt bảo vệ nàng mà còn để lại hơn trăm ảnh vệ hoàng gia đủ để biết vị vương phi này trong lòng Quốc Công không đơn giản chỉ là nữ nhân để hầu hạ. Ban đầu Mạc Vân chỉ là được sự ủy thác của Thái Hậu giải quyết chuyện đấu đá hậu cung. Nhưng Quốc Công từ xa cũng nhúng tay vào đã cho hắn biết, vương phi kia tuyệt đối không thể mạo phạm.

Mạc Vân lùi về đám quan binh của hắn, cung kính chắp tay hành lễ:

“Là hạ quan thất kính. Chuyện này cần phải điều tra kỹ lưỡng mới có thể đưa ra kết luận. Hạ quan xin cáo từ!”

Tiểu Yến Tử ừm một tiếng rồi ung dung trở vào. Từ khi nàng ngồi lên ghế vương phi, khí chất cao ngạo của Lưu Dĩ đã truyền cho nàng không ít,

https://thuviensach.vn

ngay cả ứng xử với kẻ uy hiếp nàng cũng có thể bình thản như vậy.

Chỉ là không có ai nhìn ra, nàng hôm nay mặt mày lạnh lùng như vậy là vì chuyện của Lưu Dĩ.

Là nỗi tức giận, có chút bất an, lại rất nhiều nỗi sợ hãi. Nàng sợ Lưu Dĩ ư?

Trước giờ có lúc nào nàng thôi không sợ hắn. Sống qua hai đời nàng chỉ sợ mỗi mình hắn. Trước mặt hắn không dám ngẩng đầu quá cao, không dám nói năng quá lời, không nũng nịu, không làm trò. Nhưng cái sợ đó chỉ đơn thuần là vì bị khí thế hắn áp chế. Còn nỗi sợ hãi này rốt cuộc là gì chính nàng cũng không rõ.

Chốc lát sau khắp tướng phủ vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc từ xưởng chế tạo thuốc nổ. Sức công phá của thuốc nổ lớn hơn thường ngày. Xem ra người chế tạo không vui mới dồn hết tức giận lên thuốc nổ để giải khuây. Chỉ đáng thương cho những kẻ yếu tim. Mỗi lần tiếng nổ vang lên lại khiếp đản kinh sợ. Trên dưới tướng phủ phát hiện ra. Từ ngày người nào đó vào phủ. Họ chưa được một ngày ngủ yên.

Cứ như vậy yên vị vài ngày. Người của Thái Hậu không còn thấy tìm đến cửa. Kẻ từ bên ngoài cũng khó lòng mò vào được hàng phòng ngự dày đặc tướng phủ.

Buổi tối Tiểu Yến Tử tắm rửa xong đặt mình xuống giường lớn. Đêm đã buông, ánh trăng sáng tỏ phủ xuống nhân gian. Tiểu Yến Tử lăn lộn trên giường lớn mãi không thể chợp mắt. Nàng ngồi dậy thở dài. Từ ngày Lưu Dĩ rời đi, nàng không thể ngủ được trên giường. Chỉ khi chui vào tủ y phục Lưu Dĩ. Ngửi được mùi hương quen thuộc nàng mới có thể an tâm ngủ. Từ khi gặp hắn, nàng trải qua khá nhiều chuyện nguy hiểm khiến tâm tình bất an. Sau đó quen với việc dựa vào hắn, vì vậy mà ngủ một mình trên giường lớn khiến nàng thấp thỏm bất an không thôi.

https://thuviensach.vn

Yến Tử còn tưởng rằng rồi sẽ quen nào ngờ càng ngày càng nhớ vòng tay ấm áp, vòm ngực rắn chắc, hơi thở mạnh mẽ, mùi hương mê người kia. Nàng bất giác thở dài rồi lần mò mở tủ y phục lật đật chui vào trong đó.

Chỉ là nàng còn chưa kịp đặt lưng xuống đã bị giọng nói bên ngoài làm cho bật dậy:

“Ta muốn gặp Mẫn Mẫn, ta muốn gặp Mẫn Mẫn!”

“Triệu phu nhân, vương phi nương nương đã đi ngủ từ sớm, phu nhân không thể làm ồn tránh làm phiền nương nương nghỉ ngơi. Có gì sáng mai tìm gặp!”

“Không được! Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn!”

Triệu phu nhân dường như rất gấp gáp, không chịu khống chế của đám nha hoàn cùng ảnh vệ ngoài kia mà lớn giọng gọi Yến Tử.

Tiểu Yến Tử xem chừng biết có biến, liền khoác vội áo choàng chạy ra:

“Đại tẩu, có chuyện gì?”

Triệu phu nhân nhìn thấy Yến Tử lập tức nhảy bổ vào nàng, siết chặt tay run run: “Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói!”

Tiểu Yến Tử thấy vẻ mặt thận trọng của Triệu phu nhân liền hiểu ý phất tay cho đám nha hoàn lui ra, nàng cùng Triệu phu nhân vào phòng đóng kín cửa.

Cửa vừa khép lại, Triệu phu nhân lập tức quỳ sụp xuống đất mếu máo:

“Mẫn Mẫn. À không....Vương Phi, xin người mau cứu lấy Phạm Hoa!”

“Đại ca làm sao?” Tiểu Yến Tử không dấu kinh ngạc hỏi. Nàng thuận tay kéo Triệu Phu nhân đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Triệu phu nhân run run lấy trong áo ra một phong thư đưa cho Yến Tử:

“Sáng sớm nay Phạm Hoa nói đi mua ít quà cho Mao Nhi, đi rồi đến chiều vẫn không quay lại. Lúc nãy có người mang phong thư này đến cho ta.” Triệu phu nhân vừa đáp, nước mắt vừa rơi đầm đía cả khuôn mặt.

Tiểu Yến Tử nhanh chóng lật phong thư ra. Trên đó chỉ vẻn vẹn có vài chữ:

“Triệu Phạm Hoa trong tay.

Giờ Tí hai khắc, ven hồ Tịnh Vân.

Chỉ cần Triệu Mẫn cùng Hoắc Sinh.

Thêm kẻ thứ ba.

Triệu Phạm Hoa, giết không tha!”

Khóe mắt Tiểu Yến Tử lập tức lóe lên sát khí. Trong tình thế này muốn bắt người để kéo nàng ra ngoài. Ngoài đám người Tiêu Phi. Hạ Tĩnh. Diệp Khiết Lâm cùng Thái Hậu còn có thể là ai.

Giỏi lắm, có thể biết Triệu Phạm Hoa quan trọng với nàng mà dùng hắn uy hiếp. Nếu bọn họ bắt Triệu phu nhân đi. Triệu Phạm Hoa sẽ không bao giờ chấp nhận đẩy muội muội của hắn đi vào chỗ chết mà sẽ tự mình liều mạng. Vậy cho nên mới chờ cơ hội bắt Triệu Phạm Hoa thay vì bắt bớ những kẻ không thể gây sức ép cho nàng. Tính xa như vậy cũng mất nhiều công sức đấy.

Chỉ là nàng thật sự không hiểu, kéo nàng đi thì thôi đi. Sao lại muốn nàng đi cùng Hoắc Sinh?

Triệu phu nhân thấy Yến Tử trầm mặc liền cho rằng nàng sợ hy sinh bản thân mình nên vội vàng túm chặt tay nàng van xin:

https://thuviensach.vn

“Mẫn Mẫn, ta biết chuyện này nguy hiểm nhưng chỉ có muội mới cứu được Phạm Hoa. Ta cầu xin muội!” Triệu phu nhân tính toán lần nữa quỳ xuống như bị yến Tử bực dọc kéo lên.

Tiểu Yến Tử đanh mặt nói: “Không được quỳ! Đại ca của muội tự thân muội lo được cho huynh ấy. Đại tẩu, muội chỉ nhắc một lần. Người Triệu gia có cốt khí tuyệt đối không thể tùy tiện quỳ gối trước bất cứ ai. Sống phải ngẩng cao đầu mà sống. Không được để kẻ khác thấy ta yếu đuối. Tỷ cứ an tâm. Vẫn còn hai canh giờ nữa. Muội sẽ đi thu xếp ngay bây giờ!”

Triệu phu nhân sững sờ nhìn Tiểu Yến Tử quở trách mình, Triệu phu nhân đã quên mất muội muội này của Triệu Phạm Hoa rất thẳng thắng, thông minh và oai vũ. Nàng có cốt cách của nàng. Dù cho có nghèo đói cũng chưa từng khuất phục, luôn cao ngạo ngẩng cao đầu mà sống. Cái mà nàng cần không phải là sự van xin khóc lóc mà là sự chân thành. Thứ mà nàng có thể làm sẽ dốc toàn lực làm.

Tiểu Yến Tử không hai lời lập tức thay y phục, mang theo một lưỡi chủy thủ do tự tay nàng mài ra cùng một ít thuốc nổ bỏ vào túi rồi lao thẳng ra ngoài.

Sa Hỏa, Sa Thủy cùng Chỉ Nam, Chỉ Thiên biết có chuyện chẳng lành liền lao đến:

“Vương Phi!” Bốn người thấy Yến Tử vội vàng đi đến Phu Tử viện cũng lật đật chạy theo.

Tiểu Yến Tử không nói cũng không ngăn can họ, một mạch đến đập cửa phòng Hoắc Thiện. Nàng không phải nữ tử ngu ngốc một thân một mình đi vào hang cọp mà không chừa cho mình đường rút. Bất kể tình thế có nguy hiểm, bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Hoắc Thiện đang đọc sách, nghe tiếng đập cửa dồn dập vội vàng mở cửa:

https://thuviensach.vn

“Vương Phi đây là...” Hoắc Thiện vừa nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Yến Tử liền biến sắc.

Tiểu Yến Tử lấy binh phù ra đưa cho Hoắc Thiện nói:

“Nếu như sáng mai bổn cung không trở lại. Ngươi lập tức thông cáo thiên hạ Thái Hậu hạ thủ với bổn cung, huy động ngàn binh sĩ đưa bách tính thành Tô Châu đến trấn áp kinh thành, giúp họ có cơ hội áp chế hoàng thất!”

Không kịp để cho Hoắc Thiện thắc mắc, Yến Tử nhanh như gió lập tức rời đi. Vẻ mặt sát khí của nàng hơn lúc nào hết rất lý trí. Hoắc Thiện tin rằng nàng có chủ kiến. Lần này không biết xảy ra chuyện gì buộc nàng phải rời phủ. Nhưng nàng rất yêu quý mạng sống, tuyệt đối sẽ không để bản thân thiệt thòi.

Tiểu Yến Tử thấy đằng sau nàng còn bốn cái đuôi ngây ngốc mù tịt liền cho họ đọc phong thư rồi dặn dò:

“Cách xa ta ba dặm, tuyệt đối không được để ai phát hiện ra các người!”

Sa Hỏa, Sa Thủy, Chỉ Nam, Chỉ Thiên thoáng lộ vẻ bất ngờ. Người này phán đoán quá nhanh, sắp xếp người chỉ trong chớp mắt, đáy mắt lộ rõ vẻ cương nghị hiếm thấy lập tức không nhiều lời vâng một tiếp rồi lủi đi.

Tiểu Yến Tử nhanh chóng tìm được Hoắc Sinh đang cùng binh lính tuần tra. Nàng không nói hai lời lập tức kéo tay hắn đi ung dung bước thẳng ra cổng phủ.

Hoắc Sinh còn chưa kịp mở miệng hỏi xem có chuyện gì, Yến Tử liền quăng cho hắn phong thư. Hoắc Sinh đọc lướt qua, lạnh lùng gấp lại. Hắn đổi vị trí không còn để cho nàng kéo tay hắn mà tự hắn đi trước nàng.

https://thuviensach.vn

Yến Tử lộ rõ chút ngạc nhiên, những tưởng hắn sẽ nhiều lời khuyên nhủ sắp xếp nọ kia. Nào ngờ có thể thuận theo nàng nhanh như vậy.

Hoắc Sinh xải bước phía trước, hạ nguyệt vương trên tà áo đỏ rực bay phấp phới, mái tóc đen ma mị phủ xuống tấm lưng to lớn. Một tay quấn băng vải bị bó lại vẫn không làm mất đi chính khí trên thân thể kia. Hoắc Sinh nghiên mặt nhìn về Yến Tử để lộ cánh mũi thẳng tắp thanh tú. Mắt đào chất chứa tinh tú bình thản nói:

“Mẫn Mẫn! Hoắc Sinh sẽ bảo vệ nàng!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Rơi Vào Ngục Tối

Yêu nghiệt.

Tiểu Yến Tử chỉ có thể dùng từ này để diễn tả Hoắc Sinh. Nét đẹp ma mị cùng chất giọng dịu dàng kia rất dụ người. Hắn lại bất chấp nguy hiểm, thương thế đầy mình mà đi theo bảo vệ nàng. Nam nhân này sao lại ngốc nghếch như vậy chứ. Nếu nàng chưa có Lưu Dĩ, e rằng cũng ngu ngơ mà rơi vào lưới tình của hắn. Thật nguy hiểm.

Nàng cùng Hoắc Sinh kẻ trước người sau im lặng như vậy chẳng mấy chốc mà đến đến hồ Tịnh Vân.

Bầu trời đêm tĩnh mịch, hồ nước dập dờn, gió đùa cành cây, trăng non đổ xuống mặt hồ, xa xa tiếng tu hú kêu, cảnh vật xung quanh bị màn đêm đen đặc bao vây.

Đúng giờ Tí hai khắc. Hồ Tịnh Vân không một bóng người.

Hoắc Sinh để Yến Tử trong tầm mắt hắn, phạm vi hắn có thể cản được bất kỳ mối nguy hiểm nào xảy đến với nàng. Vẻ mặt ngưng trọng, hắn giữ chặt chuôi kiếm trong tay cảnh giác xung quanh.

Tiểu Yến Tử quan sát màn đêm tĩnh mịch, nàng quả thật nể phục đám ảnh vệ cùng Sa Hỏa. Có thể lẩn trốn trong bóng tối tài tình như vậy mà nàng không hề phát giác.

https://thuviensach.vn

“Vèo!”

Một ám tiễn từ đâu bay đến phía Hoắc Sinh. Hoắc Sinh nhanh như chớp đưa tay chụp lấy. Hắn rút ám khí từ trong tay áo phóng ngược lại nơi ám tiễn bay đến, cùng lúc đó đám ảnh vệ được Lưu Dĩ phân phó theo sát Yến Tử nhảy ra bay về phía nơi phóng ra ám tiễn kia.

Tiểu Yến Tử không chút hoảng hốt, giật lấy mảnh giấy nhỏ được gắn trên ám tiễn trong tay Hoắc Sinh. Trong tờ giấy chỉ ghi vẻn vẹn:

“Rút ảnh vệ.

Phía nam hồ!”

Sắc mặt Yến Tử tối lại, nàng vò nát tờ giấy bực bội ném xuống đất: “Ảnh vệ của ta bị phát giác rồi!”

Nghe nói vậy đám Sa Hỏa không cần ẩn nấp nữa trực tiếp lao ra trước mặt nàng bẩm báo:

“Nương nương, xung quanh đây đã bị bao vây. Tên phóng ám tiễn đã bỏ chạy. Ảnh vệ vừa nãy đã đuổi theo!”

Trốn tránh như vậy, Yến Tử liền biết đám người kia hiểu rõ thực lực của ảnh vệ xung quanh nàng không phải đối thủ của chúng. Tiểu Yến Tử trầm mặc một chút, lại đưa mắt sang Hoắc Sinh như muốn dò xét.

Hoắc Sinh chưa có nửa khắc rời mắt khỏi nàng, thấy nàng để mắt đến hắn, khóe mắt có chút vui mừng bình tĩnh nói:

“Bất kể nàng quyết định như thế nào, ta cũng đều nguyện ý làm theo!”

Tiểu Yến Tử thật sự muốn đấm cho yêu nghiệt này một cú cho hắn tỉnh ra. Sao hắn có thể dành tình cảm không thể nào được đáp lại cho nàng một cách hồ đồ như vậy chứ. Đúng là hết thuốc chữa mà.

https://thuviensach.vn

Nàng thở hắt ra một hơi kéo lệnh đám ảnh vệ ẩn nấp kia ra ngoài cùng đám Sa Hỏa hạ lênh:

“Mau đến tây hồ, bọn chúng chắc chắn sẽ xuất hiện ở đó, bắt được người lập tức cứu đại ca ta, tình thế khẩn cấp, lập tức rời đi. Ta ở đây đã có Hoắc tướng quân lo, sẽ đến sau!”

Đám người nghe mật lệnh kia cùng vẻ mặt cương nghị của nàng liền không nghĩ ngợi bật người rời đi.

Sa Hỏa cùng ảnh vệ đứng đầu thi triển khinh công chưa được năm dặm, liền cảm thấy có điều gì đó không đúng lập tức xoay người.

Bên hồ Tịnh Vân trống trơn. Hai người đó đã biến mất.

Hoắc Sinh một tay đỡ Yến Tử thi triển khinh công đến nam hồ mà không bị bất kỳ ai phát giác. Tuy rằng vết thương của hắn vẫn chưa lành nhưng khinh công của Hoắc Sinh cả đại Sở không mấy ai bì kịp. Hắn thừa biết Yến Tử rất coi trọng Triệu Phạm Hoa, vì vậy mà cố ý lừa đám ảnh vệ đi nơi khác. Nếu nàng trực tiếp bảo bọn họ quay về đương nhiên họ sẽ sống chết đi theo nàng. Ảnh vệ chỉ được làm theo lệnh đi theo chủ nhân, phục tùng chủ nhân đến chết. Đó là quy tắc. Dùng đến hạ sách này chứng tỏ nàng thật sự đã hết cách. Tính mạng Triệu Phạm Hoa đang bị đe dọa, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tiểu Yến Tử cùng Hoắc Sinh đáp xuống tây hồ, vẫn không thấy một bóng người. Chỉ có mảnh đen tĩnh mịch đáng sợ vây lấy.

Tiểu Yến Tử nhìn ngang ngó dọc. Không phải kẻ đó hẹn ở đây sao. Tại sao lại không thấy bóng dáng ai cả.

Mắt nàng lia đến chiếc dày nằm chỏng chơ trên đất ngay dưới một cây cổ thụ. Đường thêu rất quen thuộc. Là của Triệu Phạm Hoa.

https://thuviensach.vn

"Bên kia!" Yến Tử liền vội vã bước tới vị trí dưới gốc cây chỉ còn cách một bước chân nữa liền bị Hoắc Sinh kéo lại:

"Có bẫy!"

Hoắc Sinh vừa nói xong lập tức trong bụi cây lao vụt ra một đám hắc y nhân bịt mặt hướng hai người họ vung kiếm.

Hoạ Ảnh kiếm tuốt ra khỏi vỏ. Hoắc Sinh dùng cánh tay không bị thương hết dốc lực bảo vệ Yến Tử.

Đám hắc y không nhiều nhưng đều là cao thủ, Hoắc Sinh nhận rõ bọn chúng chỉ muốn ép hắn lùi chứ không chỉ đơn giản là hạ thủ.

Tiểu Yến Tử được Hoắc Sinh che chắn, nàng nhìn rõ mồ hôi trên thái dương Hoắc Sinh, vết thương trên thân thể hắn còn chưa lành. Vậy mà...

Yến Tử cùng Hoắc Sinh bị đám hắc y ép lùi lại phía sau, đao kiếm sáng bóng mang theo sát khí thành công khiến nàng vừa dật lùi được hai bước lập tức cảm nhận được bàn chân hụt hẫng trống không. Sau đó một hố đen xuất hiện. Nàng chỉ kịp ‘A’ lên một tiếng rồi theo quán tính rơi xuống.

Hoắc Sinh quay đầu không suy nghĩ liền lao theo Yến Tử chụp lấy cánh tay nàng kéo lại.

Đã quá trễ, hắn không thể bám được bất cứ vật thể nào đành vung cánh tay bị gãy ra ôm chặt thân thể Yến Tử vào lòng cùng nàng rơi xuống.

Sáng sớm tinh mơ, Hoắc Thiện đứng trước trại doanh đang có hơn ngàn binh sĩ ngay ngắn xếp hành chờ lệnh. Mỗi người đều mang bộ mặt nghiêm túc, không ai nói một lời cũng không biểu hiện bất kì điều gì.

Từ ngoài cổng, một ảnh vệ hoàng gia đạp gió lao đến:

https://thuviensach.vn

"Hoắc đại nhân. Vương phi cùng Hoắc tướng quân biến mất rồi!"

Sắc mặt Hoắc Thiện sa sầm. Hắn đưa một xấp bản tuyên cáo Tiểu Yến Tử bị Hoàng thất bắt giam vô cớ cho ảnh vệ, giao cho hắn nhiệm vụ chiếu cáo thiên hạ.

Hoắc Thiện hướng binh sĩ vung binh phù trong tay lên cao hạ lệnh:

"Lập tức chia ra nửa vạn quân đến Tô Châu đưa bách tính ủng hộ vương phi đến kinh thành. Số còn lại tìm vương phi. Bất kể nơi nào cũng phải lật tung hết lên cho ta!"

Bên dưới vang lên tiếng hô "Rõ" rồi đội quân trật tự kia linh động chia nhau ra làm nhiệm vụ.

Hạ Chí từ xa lật đật chạy đến, vẻ mặt có chút vui mừng cũng có chút hoảng sợ nói:

“Bẩm Hoắc đại nhân, sau khi Quốc Công ra trận đã không chế được cục diện. Cường Nam đã bình ổn rồi.”

Hoắc Thiện dường như đã dự liệu được. Lưu Dĩ không phải nhờ may mắn mới có được vương vị, tài thao lược của hắn đại Sở này không ai bì kịp, chỉ là Hoắc Thiện đang lo lắng một chuyện khác.

“Khi nào Quốc Công trở về?”

Hạ Chí nghe đến chuyện Lưu Dĩ trở về liền rùng mình mặt xanh lét đáp: “Bẩm hai ngày nữa là về đến kinh thành!”

Hoắc Thiện sa sầm mặt. Tâm bệnh của Lưu Dĩ rất nặng, mọi lần đều mang theo sát khí trở về quả thực không tốt, nếu trở về không thấy thê tử hắn, không biết sẽ có bao nhiêu người mất mạng.

https://thuviensach.vn

“Mau điều động hết binh lính lật tung mọi ngóc ngách kinh thành cho ta. Ta không tin không tìm được vương phi!”

Hạ Chí hiểu rõ mối nguy hiểm đang rình rập lập tức không hai lời chạy vội đi.

Đau quá.

Đây là suy nghĩ đầu tiên lúc Tiểu Yến Tử tỉnh lại.

“Mẫn Mẫn!” Giọng Triệu Phạm Hoa không dấu vui mừng khi thấy Yến Tử lim dim mở mắt.

“Đại ca!” Nàng thều thào đảo mắt xung quanh. Một nơi tối đen như mực, phía xa đốm đuốc nhỏ mập mờ yếu ớt, xung quanh là gỗ mục và đất cát, không có bất kỳ ánh sáng mặt trời nào lọt vào, dưới chân nàng là một ít rơm rác nhưng cảm giác dưới thân mềm mềm. “Đây là đâu?”

Triệu Phạm Hoa mặt sa sầm đáp: “Là mật thất, sau khi bị đánh ngất, tỉnh lại ta đã ở đây!”

Tiểu Yến Tử mơ hồ nhớ lại trước lúc ngã xuống, không ngờ Triệu Phạm Hoa lại bị giam giữ ngay dưới lòng đất. Nàng được Triệu Phạm Hoa đỡ dậy, đầu óc nàng vẫn còn choáng váng, lúc nàng lọ mọ ngồi dậy, liền cảm nhận được đằng dưới có người. Hình như bị nàng nằm đè lên.

“Hoắc tướng quân!” Yến Tử kinh hãi hét lên hồi tưởng lại cảnh tượng bị rơi xuống. Lúc đó Hoắc Sinh đã dùng cả thân thể hắn che chở cho nàng. Vì vậy mà nàng không chút thương tổn. Còn hắn thì sao?

Hoắc Sinh sắc mặt trắng bệch, máu thấm đẫm trước ngực, cánh tay gãy đã hoàn toàn tê liệt. Hoắc Sinh khó khăn mở mắt, nhìn thấy Yến Tử xót xa

https://thuviensach.vn

nhìn hắn, mắt đào lóe lên tia vui mừng thều thào:

“Ta không sao!”

“Không sao cái gì!” Triệu Phạm Hoa cau mày vội vàng đỡ Hoắc Sinh ngồi dậy: “Ngươi bây giờ ngồi còn không được nữa là!”

Triệu Phạm Hoa ngay từ đầu đã chứng kiến từ phía trên lỗ hổng có hai người rơi xuống, nam nhân một tay ôm chặt nữ nhân một tay dùng kiếm cắm vào vùng đất xung quanh giảm tốc lực. Đến khi đáp đất vẫn dùng cả thân thể bảo vệ nữ nhân trong tay. Đến khi phát hiện ra đó là muội muội hắn cùng Hoắc Sinh. Triệu Phạm Hoa liền hiểu rõ tình thế lúc này như thế nào. Chỉ là không ngờ đến Hoắc Sinh có thể không tiếc sinh mạng một lòng bảo hộ muội muội hắn. Nếu như Hoắc Sinh không bận ôm nàng, một thân khinh công của hắn hoàn toàn có thể đáp được độ rơi này.

Tiểu Yến Tử không nhiều lời lập tức dùng chút ít hiểu biết y thuật của mình bắt đầu kiểm tra vết thương của Hoắc Sinh. Trên người hắn vết thương cũ mới chằng chịt, không chỗ nào không vướng máu. Thân hình cao lớn chịu đựng từng vết thương đen đặc đến đáng sợ. Yến Tử thoáng rùng mình. Nàng từ tốn lấy một vài lọ thuốc tự pha chế nhét trong đai lưng ra bôi lên vết thương cho hắn. Tuy rằng vẻ mặt nàng hết sức bình thản nhưng bàn tay không ngừng run rẩy.

Hoắc Sinh cảm nhận được bàn tay run rẩy của Yến Tử trên da thịt hắn, đưa mắt nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của nàng. Khóe môi Hoắc Sinh nhẹ cong lên một nụ cười:

“Ta đã nói sẽ bảo vệ nàng. Hoắc Sinh ta nói được làm được, đây là ta nguyện ý. Nàng không cần lo lắng!”

Tiểu Yến Tử siết chặt lọ thuốc trong tay, nàng cúi đầu xuống cắn môi như ngăn cho cảm xúc không được nhảy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Yến Tử không đáp, vẻ mặt trầm lặng vẫn chăm chú giúp Hoắc Sinh trị thương. Đến khi thấy tạm ổn nàng mới để Hoắc Sinh tựa vào bờ tường đưa mắt quan sát xung quanh.

"Đại ca, huynh ở đây bao lâu rồi, có kẻ nào xuất hiện hay không?"

Triệu Phạm Hoa lắc đầu nghiêm mặt đáp: "Ta tỉnh dậy vài canh giờ trờ trước. Đến giờ vẫn không thấy ai xuất hiện. Ta đã đi xung quanh quan sát, mật thất này rất rộng, có nhiều lối đi nhỏ, hiện tại ta vẫn chưa tìm thấy lối ra."

Tiểu Yến Tử cau mày suy ngẫm. Những kẻ kia đã cố ý đẩy nàng cùng Hoắc Sinh rơi vào đây lại chẳng mảy may xuất hiện thủ tiêu. Ngay trên lòng đất kinh thành lại xuất hiện một mật đạo khả nghi. Lúc này chỉ có hai khả năng. Một là những kẻ đó để mặc nàng tự sinh tự diệt, không muốn tự mình ra mặt động thủ. Hai là mật thất này vốn không có lối ra, lối vào đã bị bịt kín bằng một tảng đá lớn, với độ nông xa như vậy, căn bản là chỉ vào được không thể ra được nên bọn chúng mới không thể xuất hiện. Đây chính là muốn chôn sống nàng.

Bỗng nhiên hai mắt Yến Tử lóe lên:

"Hoắc tướng quân, ta đã biết lý do vì sao bọn chúng lại muốn ta đi cùng huynh rồi!"

Hoắc Sinh không có vẻ gì kinh ngạc, hắn lim dim mắt thều thào hai chữ:

"Vượt tường!"

Thì ra hắn đã biết từ sớm. Tiểu Yến Tử đã quên mất một chuyện. Hoắc Sinh còn rất trẻ nhưng đã sớm ngồi vào vị trí tướng quân thống lĩnh biên cương, điều này không phải nhờ may mắn mà là vì bản lĩnh của hắn. Phán đoán nhanh nhạy và cương quyết chính là điều quan trọng giúp hắn có được vị trí đó.

https://thuviensach.vn

Triệu Phạm Hoa thoáng kinh ngạc. Chuyện bên Thái Hậu ép chết muội muội hắn dùng hắn làm cớ uy hiếp thì rõ rồi, chỉ là hắn không ngờ có thể kéo theo Hoắc Sinh xuống nước. Thì ra là để mục đích kẻ khác hiểu nhầm muội muội hắn cùng Hoắc Sinh ngoại tình, cớ này vô cùng hợp lý, cả hai trước đó đã có chút giao tình, lúc này lại cùng biến mất sẽ khiến Lưu Dĩ nổi cơn thịnh nộ. Kế này hợp lý hơn là tự mình động thủ hại chết Yến Tử.

Tiểu Yến Tử hơi nheo mắt quan sát sắc mặt Hoắc Sinh: “Nếu đã biết từ sớm, sao huynh còn chịu đi theo ta?”

Hoắc Sinh gắng nở ra một nụ cười khó khăn đáp: “Nàng nghĩ Hoắc Sinh ta là một kẻ ham sống sợ chết vậy sao? Ngay cả nữ nhân ta yêu thương cũng không thể bảo vệ, thì ta làm tướng quân làm gì chứ?”

Triệu Phạm Hoa hơi giật mình, không ngờ người này lại thẳng thắn bày tỏ như vậy. Nếu để Lưu Dĩ nghe được những lời này, có lẽ đây sẽ là lần cuối Triệu Phạm Hoa nhìn thấy vị tướng quân xinh đẹp này.

Tiểu Yến Tử trợn mắt: “Ta đã là người của Quốc Công!”

Hoắc Sinh cố gắng bám lấy bờ tường đứng dậy từ tốn đáp:

“Ta biết, ta không thể có được nàng nhưng bảo vệ nàng là ta nguyện ý. Chỉ cần nàng sống tốt. Hoắc Sinh này tuyệt không từ nan!”

Tiểu Yến Tử cảm thấy da đầu tê dại. Nàng thật sự không biết đến tình cảm chân thành của nam nhân này dành cho nàng sâu sắc đến như vậy. Nhưng nàng chỉ có Lưu Dĩ, nàng không thể phản bội hắn.

Tiểu Yến Tử không nhiều lời đến đỡ Hoắc Sinh cùng Triệu Phạm Hoa bắt đầu đi sâu vào mật thất.

“Nếu đã xây dựng mật thất này, chắc chắn sẽ có lối ra.” Nàng hướng Triệu Phạm Hoa nói: “Đại ca phải theo sát muội, nơi này rất tối, lại ẩm

https://thuviensach.vn

thấp, chắc chắn sẽ có rắn độc, nhiều lối đi như vậy rất dễ bị lạc. Vết thương của Hoắc tướng quân rất nghiêm trọng, cần nhanh chóng đưa ra khỏi đây!”

Triệu Phạm Hoa rất tin tưởng Yến Tử, nàng từ ba năm trước đã trở thành nữ tử thông minh quyết đoán, một khi ý nàng đã quyết, làm theo sẽ có lợi tuyệt không có hại.

Triệu Phạm Hoa lấy đốm lửa được hắn mồi lên cầm trên tay đỡ một bên Hoắc Sinh đang gần như lịm đi cùng Yến Tử hướng mật thất tối như mực phía trước.

Ba người họ đi một đoạn đường dài chỉ nhờ cách bám vào bờ tường, con đường mật đạo ngày một dài hơn hẹp hơn và lạnh lẽo hơn. Cứ đi như vậy mãi không thấy lối ra. Triệu Phạm Hoa cùng Yến Tử trán lấm tấm mồ hôi. Thân thể Hoắc Sinh quá cao lớn lại rất nặng nề. Vết thương trước ngực hắn quá nghiêm trọng cộng thêm ngã từ trên cao khiến hắn lịm đi. Triệu Phạm Hoa cùng Yến Tử gắng gượng đỡ hắn lết đi từng đoạn một, đóm lửa trên tay Triệu Phạm Hoa có dấu hiệu tắt ngúm.

“Không ổn!” Tiểu Yến Tử đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta vừa quay lại vị trí ban đầu!”

Triệu Phạm Hoa giật mình nhìn quanh, có thể xa xa nhìn thấy tảng đá lớn chắn lên lối Yến Tử rơi xuống, bọn họ đã quay lại nơi xuất phát điểm, rõ ràng lúc nãy chỉ đi một đường thẳng cơ mà. Nơi này quả thật không khác gì mê cung.

Triệu Phạm Hoa đỡ Hoắc Sinh nằm xuống đất. Mất công đi một vòng lại quay về vị trí ban đầu, rõ ràng những lối nhỏ đó là cái bẫy, lại không cách nào chia nhau ra tìm được.

Tiểu Yến Tử không tỏ ra chút hoảng hốt nào, nàng để Hoắc Sinh nằm yên một chỗ nghỉ ngơi dặn dò Triệu Phạm Hoa: “Huynh ở đây, muội tự đi tìm đường!”

https://thuviensach.vn

“Không được!” Triệu Phạm Hoa cương quyết: “Muội ở đây để ta đi tìm, mấy con đường đó rất tối rất nguy hiểm, lỡ như...”

Tiểu Yến Tử cười trấn an: “Đại ca yên tâm, muội biết chút võ công lại tinh mắt hơn huynh, thân thủ muội không tồi. Bệnh tình của huynh chưa khỏi hẳn, huynh mà đi rồi ngã xuống đấy như Hoắc tướng quân muội đỡ không nổi đâu. Cứ bình tĩnh đợi muội!”

Nói rồi không để cho Triệu Phạm Hoa kịp mở miệng liền chạy vụt đi.

Triệu Phạm Hoa bất an nhìn bóng Yến Tử đi khuất. Nha đầu này sao có thể không lo cho được, khi có chuyện gì cũng tự mình gánh vác, không chịu mở miệng nhờ vả ai. Nhớ lại ba năm trước sau khi tỉnh lại. Nàng trở nên hời hợt và xa vời với hắn, không chút thái độ nào đối với sự ra đi của phụ mẫu, lúc đó hắn chỉ nghĩ đơn giản nàng mất trí nhớ. Không nhớ đến tình thân là lẽ đương nhiên. Sau đó nàng cùng hắn trải qua cái đói triền miên, huynh muội nương tựa vào nhau mà sống, nàng cũng không còn xa cách lạnh lùng với hắn mà trở nên nhu hòa đôn hậu hơn. Biết rõ tình cảm đại ca dành cho nàng nên có chuyện khó khăn đều giúp hắn đỡ lấy. Người trọng tình trọng nghĩa như nàng tuy khác xa với lúc xảy ra biến cố nhưng rõ ràng hắn nhận ra, ai tốt với nàng, nàng sẽ dốc hết lực tốt lại với người đó.

Lúc này nàng vội vàng như vậy là vì biết Hoắc Sinh nặng tình với mình, vết thương của hắn lại nghiêm trọng hơn là vì bảo vệ nàng nên mới muốn nhanh chóng đưa hắn thoát khỏi đây. Nàng đã quyết như vậy thì đành để mặc thôi.

Triệu Phạm Hoa trầm ngâm một hồi liền nghe tiếng bước chân lại gần. Tiểu Yến Tử trở về mang theo nụ cười rạng rỡ:

“Đại ca, muội tìm được một mật thất thông ra hang động, chỗ đó có khe suối nhỏ và lá thuốc, chúng ta mau đưa Hoắc tướng quân đến đó chữa trị cho huynh ấy.”

https://thuviensach.vn

“Được!” Triệu Phạm Hoa không khỏi mừng rỡ vội vàng đỡ Hoắc Sinh lên cùng Yến Tử rời đi.

Quả nhiên vòng vèo một hồi, ba người họ tìm được một hang động nhỏ ẩm ướt, phía dưới là một dòng sông nông, hai bên mọc đủ các loại lá hoa. Phía trên hang động có một lỗ nhỏ chỉ bằng cái chậu đưa không khí vào bên trong. Tuy nhiên cái lỗ đó quá cao lại quá bé, căn bản không thể từ đó mà chui ra ngoài.

Mặc kệ, tìm cách kéo dài mạng sống cho Hoắc Sinh trước đã. Triệu Phạm Hoa lấy nước cho Hoắc Sinh uống, Tiểu Yến Tử tất bật dùng ánh sáng nhỏ nhoi phân biệt lá thuốc bắt đầu điều chế.

Ba người họ cứ như vậy mà cố gắng sống xót bên dưới mật thất kia,

---

Sau khi uống nước cùng lá thuốc Yến Tử điều chế, sắc mặt Hoắc Sinh đã dần dần ửng hồng. Hắn từ từ mở mắt, nhìn xung quanh tối đen như mực, loáng thoáng bên tai có tiếng nói chuyện:

“Mẫn à, muội đừng tìm nữa, muội đã tìm suốt hơn ba ngày rồi. Nghỉ ngơi một lát đã, mau lại đây uống nước cho đỡ đói!”

“Muội uống rồi, huynh cứ đợi đó đi, muội đi thêm một vòng nữa, nhất định sẽ tìm thấy lối ra!”

“Mẫn!”

Tiếng Triệu Phạm Hoa thở gấp mệt mỏi, lại chua xót bất lực, dường như vào nơi ẩm thấp thiếu không khí này, bệnh tình lúc trước của hắn lại trở nặng. Hai nam tử hán sức cùng lực kiệt nằm một chỗ, chỉ đành phó thác cho nữ tử nhỏ bé tìm đường ra. Triệu Phạm Hoa cắn môi, như nín nhịn tiếng nức nở. Hắn cảm thấy thật vô dụng.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh cả người không thể động đây, đầu óc mơ hồ biết được người đó chịu khổ, nhưng vết thương trước ngực đã khiến hắn tê liệt, hoàn toàn không thể nhấc nổi dù là ngón tay. Không thức ăn, không thuốc uống, Hoắc Sinh vì thế mà mê man liên tiếp hai ngày. Hắn cố gắng cắn lưỡi đến bật máu để lấy lại tỉnh táo. Quả nhiên có hiệu quả.

Hoắc Sinh khó khăn ngồi dậy, đã thấy Tiểu Yến Tử lảo đảo đi về, sắc mặt rất tệ, môi khô bợt bạt, hai má hơi hóp vào, đôi mắt mệt mỏi đỏ lên tia máu. Nàng đưa mắt nhìn Hoắc Sinh, đôi mắt tuyệt vọng vương chút lệ:

“Không có lối ra!”

Tiểu Yến Tử nói xong, nàng như một cành liễu rơi xuống đất ngất đi. Nàng đã vượt quá giới hạn cầm cự của bản thân.

Đói quá, mệt quá. Nàng muốn ngủ.

Trước khi ngất đi, trong đầu nàng lóe lên một hình bóng cao ngạo lạnh lùng. Đôi mắt trầm u bức người đang đơn độc đứng một mình chờ nàng.

Lưu Dĩ! Mau đến cứu thiếp.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lối Thoát

“Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn! Không được ngủ, không...được ngủ!” Hoắc Sinh cố sức bật ra mấy chữ, kéo lê thân thể đau đớn đến đỡ lấy Yến Tử như liễu tơ rơi xuống. Khóe môi mỏng chầm chậm chảy ra chất dịch tanh nồng. Hắn vội vã lấy viên dược gì gì đó nàng lúc nào cũng mang theo nhét vào miệng. Nghe nàng từng khoe khoang đây là ‘cải hoàn dược’ độc nhất vô nhị do nàng chế tạo có khả năng giúp người uống tỉnh táo. Lúc nãy nàng cũng cho hắn cùng Triệu Phạm Hoa ngậm một viên, hắn liền tỉnh dậy. Loại dược kia quả nhiên thần kì.

Tiểu Yến Tử bị Hoắc Sinh lay lay như điều sắp đứt dây, lý trí của nàng cho nàng biết. Nếu nàng ngủ, nàng sẽ trở thành con ma đói. Nàng đã luôn tự hứa với bản thân luôn cao ngạo mà sống. Thà làm ngói lành còn hơn làm ngọc nát, vậy mà lúc này lại để bản thân ngã quỵ ở đây, cái lý do chết vì đói thật tình khiến nàng cảm thấy sống uổng. Nghe nói ma đói ở âm phủ toàn đi tranh ăn, nàng là vương phi, nếu mà phải đi tranh ăn thì thật là rất mất mặt.

Nàng cũng chẳng kịp dặn dò Lưu Dĩ cúng cho nàng nhiều tiền phúng viếng, Lưu Dĩ rất giàu, nếu hắn tiện tặn không chịu đốt cho nàng mấy vạn giấy vàng sau này gặp Diêm Vương cũng không có tiền đút lót. Thời buổi này ở âm tào chắc cũng tham nhũng như ở trên này, chạy chọt lo cửa sau để bớt phải tranh ăn với đám ma đói kia mới tốt.

https://thuviensach.vn

Còn nữa, nàng còn chưa có một bài văn điếu tử tế. Giám Quốc Vương Phi sao có thể chết một cách lãng xẹt như vậy. Ngay cả di chúc cũng không có, hơn ba vạn lạng hai hào ăn chặn được để xây nhà cho mấy đứa nhỏ nằm ở ô thứ ba từ phải sang lối ra vào cùng bốn trăm lạng nhét trong tủ y phục góc trong cùng của nàng lỡ như để kẻ gian phát hiện chôm mất thì có phải nàng không công không.

Còn nữa Lưu Dĩ rất khó tính, mỗi đêm nằm ngủ đều ôm mặt nàng, tay vuốt bụng nàng mới có thể ngủ ngon. Sáng sớm nào cũng uống trà đắng nàng pha, đêm đêm để nàng ngồi lên đùi nghe nàng dạo vài ba khúc nhạc. Hắn thường đọc văn kiện đến khuya, khi nào thấy nàng gật gù mới chịu bế đi ngủ. Nàng không thích hắn bị cận, thời buổi này không có kính cận, vả lại đeo vào thì nét mỹ miều kia sẽ bị lớp kính đó phủi đi mất. Lưu Dĩ lại rất ghét bị kẻ khác chạm vào, sáng sớm chỉ cho nàng chuẩn bị y phục cho hắn. Làm Quốc Công trăm công nghìn việc, ba cái chuyện cỏn con này không có nàng lo cho hắn không được a.

Ừm, so với những chuyện khác, xem ra Lưu Dĩ vẫn là đáng lo nhất, nếu nàng chết lúc này quả thật là không nhắm mắt.

Tỉnh lại, mau tỉnh lại!

“Hoắc... tướng quân!” Tiểu Yến Tử lim dim mở mắt, môi khô nứt nẻ khó khăn bật ra tiếng. Vừa mở mắt ra đã thấy vẻ mặt tuấn tú của Hoắc Sinh bỗng nhiên người phấn chấn lạ thường.

Mỹ nam xinh đẹp này mà chết ở đây thì uổng quá. Ta thật tình không muốn nhìn thấy lam nhan bạc phận đâu. Xót ruột lắm.

Hoắc Sinh vớt một ngụm nước đưa lên miệng Yến Tử nhìn nàng từ từ lấy lại sinh khí. Quả nhiên dược của nàng rất lợi hại. Có thể khiến nàng mau chóng lấy lại sức sống như vậy.

https://thuviensach.vn

Khóe môi vương máu của Hoắc Sinh khẽ dãn ra một nụ cười, hắn xúc động ôm lấy nàng. Mùi hoa đỗ quyên trên thân thể nàng quấn lấy mũi hắn. Là mùi hương rất dịu dàng rất ma mị, chỉ là trên thân thể nàng không chỉ có mùi hoa đỗ quyên mà còn có mùi vị khác. Rất nồng, rất khó chịu. Đó chình là mùi của nam nhân. Để mùi vị kia lưu lại trên thân thể nàng nồng đượm đến vậy chứng tỏ nam nhân đó sủng nàng đến mức nào. Có thể biết nam nhân kia đã hoàn toàn chiếm hữu nàng đến cuồng si.

Hoắc Sinh bất giác nhói lòng, hắn siết chặt lấy vòng tay ôm lấy nàng.

“Bỏ...ra, huynh định giết ta...đó phỏng!” Tiểu Yến Tử giãy dụa hai cái, Hoắc Sinh liền biết hắn khiến nàng khó thở cũng cảm nhận được nàng đụng vào vết thương trước ngực hắn liền buông tay ra.

“A, vết thương, huynh làm sao rồi?” Tiểu Yến Tử lại móc trong áo ra lọ thuốc, nhanh chóng kéo phăng vạt áo Hoắc Sinh ra tính toán bôi lên vết thương.

“Nàng...làm gì vậy!” Hoắc Sinh vội vàng giữ lấy vạt áo thu lại cảnh xuân phơi phới trước mắt Yến Tử. Tuy là trước đó nàng đã từng cởi áo hắn bôi thuốc, chỉ là lần này nàng vội vàng tháo đai lưng hắn gạt phăng ra hệt như đám đạo tặc chuẩn bị cưỡng bức gái nhà lành như vậy, khiến cho hắn rơi vào tình thế cực kì khó coi.

“Yên!” Yến Tử lần nữa gạt phăng cái tay phiền phức của Hoắc Sinh sang một bên, nàng chỉ quan tâm đến vết thương của hắn thôi mà. Đâu cần phải làm ra dáng vẻ ủy mị đó.

Hoắc Sinh coi như bó phép, đành để mặc cho nàng càn rỡ trên vòm ngực vạm vỡ đầy máu của hắn. Dung nhan tuấn tú trắng bệch lúc này nhiễu một tầng ửng đỏ. Đã bị bỏ đói gần ba ngày, nhưng sao lúc này hắn lại thấy máu huyết sôi động tuôn trào nhỉ.

“Mẫn à, Hoắc tướng quân sao rồi!”

https://thuviensach.vn

Triệu Phạm Hoa bất tỉnh nhân sự một bên nghe thấy tiếng ồn ào cũng lồm cồm bò dậy.

Tiểu Yến Tử cau mày dò xét sắc mặt Triệu Phạm Hoa, tiện tay bắt mạch cho hắn. Viên dược của nàng có tác dụng kích thích tột bậc, nó khiến cho hệ thần kinh căng ra buộc cho người uống phải hoàn toàn tỉnh táo. Dược này nàng vốn điều chế để bán cho đám binh lính để bọn họ có tinh thần lúc chiến đấu với giá cắt cổ kiếm lời, không ngờ lại tự mình sử dụng. Dược này dùng nhiều chỉ có hại tuyệt đối không có lợi. Những ngày qua nàng đã cho Hoắc Sinh uống ba viên, Triệu Phạm Hoa uống hai viên cầm cố mạng sống cho họ. Nếu vài canh giờ nữa không thể ra ngoài mà cho họ uống dược, chắc chắn hai người kia sẽ chết vì sốc thuốc mất.

“Hoắc tướng quân đã ổn!” Tiểu Yến Tử thuận tay kiểm tra lại số dược có trong người cau mày: “Dược của muội chỉ có thể giúp Hoắc tướng quân cùng huynh cầm cự trong ba canh giờ nữa, nếu như không thể thoát ra khỏi đây. Muội cũng không còn cách nào khác!”

Giọng nói của Tiểu Yến Tử có chút bất lực. Nàng đưa mắt nhìn mật thất tối đen chỉ có một lỗ sáng tít phía xa kia. Nàng đã chạy khắp nơi, tại sao không tìm được một lối thoát nào. Xung quanh mật thất ngoài những tảng đá lớn cùng nhiều lối mật thất ra thì không có gì cả. Thật kỳ lạ.

Hoắc Sinh đưa tay bám bờ tường tính toán đứng dậy, lúc hắn chạm vào bờ tường, hình như cảm nhận được điều gì đó.

“Mẫn Mẫn, lửa!” Hoắc Sinh hai mắt lóe sáng gọi một tiếng.

Tiểu Yến Tử mờ mịt đặt đốm lửa vào tay hắn. Hoắc Sinh đưa lửa lên bờ tường. Tiểu Yến Tử cùng Triệu Phạm Hoa kinh ngạc nhìn bờ tường rộng lớn dần dần được đốm lửa chiếu sáng. Những đường chạm khắc uốn lượn tạo ra một bàn cờ.

Là bàn cờ đang chơi dở, dường như bàn cờ này chưa thể hóa giải được.

https://thuviensach.vn

“Tại sao lại vẽ bàn cờ ở đây?” Triệu Phạm Hoa nheo mắt.

“Hình như người vẽ ra bàn cờ này muốn chúng ta giải nó!” Hoắc Sinh lướt đến dòng chú nhỏ ở bên dưới bàn cờ chỉ khắc đơn giản hai chữ ‘Hóa giải’.

“Chúng ta làm gì có bàn cờ ở đây, với lại giải được cũng làm gì có cách nào để chơi!”

Triệu Phạm Hoa vừa nói vừa đảo mắt đến muội muội hắn, nàng rất giỏi món cờ này. Từ trước đến nay hắn chưa từng thấy ai đánh bại nàng. Bàn cờ này có lẽ nàng giải được. Chỉ là ở dưới mật thất đào đâu ra cờ. Vả lại thắng được ván cờ này thì để làm gì cơ chứ?

Tiểu Yến Tử trầm mặc một hồi lập tức ngồi thụp xuống đất, lấy đá vẽ vẽ gì đó.

Hoắc Sinh cùng Triệu Phạm Hoa không dấu nổi tò mò nhìn xuống. Nàng cũng đang vẽ lại bàn cờ như trên đó, nhưng các nước đi trông có vẻ không giống nhau.

“Đây là?”

“Sơ đồ mật thất!” Tiểu Yến Tử khẽ đáp, trong giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Triệu Phạm Hoa cùng Hoắc Sinh chấn kinh. Nàng suốt hai ngày chỉ làm một công việc làm chạy khắp hang cùng ngõ hẹp mật thất. Chạy nhiều đến nỗi có thể nhớ rõ nơi này đến mức có thể bình tĩnh vẽ lại như vậy. Nhưng điều không thể ngờ, hang động này lại thiết kế như một bàn cờ. Vậy quân cờ đâu?

Hoắc Sinh đưa mắt nhìn phiến đá nằm ngổn ngang cùng dòng suối cạn bất thường bên kia. Đến gần những phiến đá mới nhìn rõ, trên đỉnh có ký

https://thuviensach.vn

hiệu màu. Phiến đá bên tay phải màu trắng, ba phiến đá vây quanh có đỉnh màu đen.

“Đây chính là quân cờ!” Hoắc Sinh rất nhanh lĩnh hội được vẻ mặt trầm tư của Yến Tử, nếu hắn phán đoán không nhầm, nàng đang nghĩ đến chuyện hóa giải bàn cờ dịch chuyển phiến đá để tìm lối ra. Ở mật thất tối tăm này, không ai rỗi hơi vẽ một bàn cờ như vậy. Chắc chắn nó là mấu chốt vấn đề.

Triệu Phạm Hoa cũng tiêu hóa được suy ngẫm của hai người kia. Hắn đứng bên cạnh Yến Tử chờ đợi từng đường vẽ của nàng.

Chốc sau hai mắt Yến Tử lóe sáng la lên: “Hoắc tướng quân, mau dịch chuyển phiến bên trái cạnh lối vào hai trượng, phiến đá đằng sau nó dịch lên trên ba trượng!” Lại hướng Triệu Phạm Hoa ra lệnh: “Đại ca, đẩy phiến bên cạnh huynh vào lối mật thất thứ hai từ trái qua hai bước chân, đẩy lùi phiến nhỏ đằng sau lưng huynh lên ba trượng!”

Hoắc Sinh cùng Triệu Phạm Hoa không hai lời lập tức chạy đến phiến đá ngổn ngang ra sức đẩy. Riêng Yến Tử cũng không rảnh rỗi tất bật chạy về lối mật thất nhỏ đẩy vài ba phiến đá.

Sau gần một canh giờ. Những phiến đá nặng nề đã được ba người đẩy vào đúng vị trí Yến Tử chỉ định.

“Bây giờ chúng ta làm gì?” Triệu Phạm Hoa thở hồng hộc, mồ hôi đầy trán, nếu không phải nhờ có viên dược kích thích của Yến Tử, dám chắc đám người bọn họ không có đủ sức lực để di chuyển những phiến đá kia.

Hoắc Sinh giúp Yến Tử di chuyển phiến đá cuối cùng đứng trước bàn cờ vẽ trên tường trầm mặc. Nếu như bàn cờ đã được hóa giải, vậy thì công tắc mở cửa mật thất nằm ở đâu?

Tiểu Yến Tử ngẫm ngẫm một hồi, nàng thư thả đi đến phiến đá duy nhất từ đầu đến cuối không hề bị di chuyển. Bàn cờ này như là nhằm mục đích

https://thuviensach.vn

cho nàng nhìn ra phiến đá này có vấn đề.

“Hoắc tướng quân! Huynh có thấy phiến đá này rất kỳ lạ không? Hoắc tướng quân...”

Tiểu Yến Tử gọi mãi không thấy ai trả lời, đưa mắt nhìn qua đã thấy Hoắc Sinh cùng Triệu Phạm Hoa máu miệng tuôn ra như suối, hệt như lục phủ ngũ tạng rối bời. Cả hai đưa tay ôm ngực, tựa như đang hấp hối.

“Đại ca! Hoắc tướng quân!”

Tiểu Yến Tử kinh hãi hét lên. Rõ ràng dược này chịu kích thích trong vòng ba canh giờ, vẫn còn hai canh giờ nữa cơ mà. Sao lại...

“Mẫn Mẫn....nàng mau...đập nát...phiến...đá...Nhất định...sẽ thấy lối...ra!” Hoắc Sinh gục xuống cố gắng thều thào.

Tiểu Yến Tử gắng giữ chút bình tĩnh chẩn mạch cho Hoắc Sinh cùng Triệu Phạm Hoa.

Mạch đập quá nhanh, nhịp thở yếu dần, các hệ thần kinh đã gần như tê liệt. Dược của nàng có tác dụng kích thích quá mạnh, lúc nãy lại tốn quá nhiều công sức dịch chuyển phiến đá khiến cho tốc độ lưu thông bị đảo ngược. Hệ thần kinh làm việc quá sức dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Tiểu Yến Tử đấm tay xuống đất, ánh mắt lóe lên chút sắc lạnh nói:

“Đại ca, Hoắc tướng quân nhất định phải giữ tỉnh táo. Là muội đã đưa các huynh đến đây. Nếu các huynh muốn muội cả đời ngủ không yên giấc thì cứ thử chết cho muội xem. Muội nhất định sẽ không bao giờ phúng viếng cho các huynh dù là một lạng giấy. Đừng có mà mơ!”

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa không ngừng lấy kiếm của Hoắc Sinh chém liên tục vào phiến đá nhưng nó không một chút di chuyển.

https://thuviensach.vn

Triệu Phạm Hoa đờ đẫn nằm dài, hắn cố mở trừng mắt, mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng không được.

Tiểu Yến Tử cứ liên tục chém xuống phiến đá, chém đến bàn tay nàng bật máu.

Chết tiệt. Phải chi có...thuốc nổ.

Tiểu Yến Tử liền lấy trong tay áo ra một gói thuốc nổ. Với hai viên, phiến đá đó chắc chắn sẽ nổ banh ra, nhưng nếu như phiến đá nổ mà cửa mật thất không mở ra, bên trong này sụp xuống vì lực nổ thì còn mệt hơn.

Yến Tử phân vân đưa mắt nhìn Hoắc Sinh bất tỉnh bên đó cùng Triệu Phạm Hoa cố gắng gượng dậy.

Cùng lắm thì chết, nếu đã có một con đường sống duy nhất. Chi bằng cứ liều một phen.

“Đại ca, Hoắc tướng quân! Nếu như lần này không thể thoát, chúng ta sẽ cùng nhau về hầu Diêm Vương, hai người đừng trách muội!”

Nói rồi nàng đặt hai viên thuốc nổ dưới phiến đá, bắt đầu châm lửa.

Chỉ chưa đầy một phân (15s), hai viên thuốc nổ lập tức phát nổ. Phiến đá như một quả bóng nổ tung ra, từng phiến đá nhỏ vụn vữa văng tung tóe. Tốc độ bay của những phiến đá đó có thể so với ám tiễn đập mạnh vào vách tường, mảnh vụn nhỏ phủ đầy lên mặt ba người Yến Tử, Hoắc Sinh cùng Triệu Phạm Hoa.

Thuốc nổ gây chấn động lớn, mật thất vững chãi vang lên tiếng rắc của vụn gỗ cùng đá lát rơi xuống.

Tiểu Yến Tử chăm chú nhìn xung quanh, trước mặt nàng, sau vách tường vẽ bàn cờ chầm chậm xoay, ánh sáng trắng xóa lọt qua khe cửa, dần

https://thuviensach.vn

dần mở ra một thứ ánh sáng nhỏ bé.

Cánh cửa mật thất từ từ mở ra, trước mặt nàng là một khu rừng rộng lớn, cây xanh bóng mát phủ xuống ngọn đồi, dòng suối chảy róc rách bên tai như từng khúc nhạc, rừng núi âm u này dường như không có chút sinh khí, chỉ có một mảnh trời nhỏ nhoi rọi xuống mặt nàng.

“Được rồi, thành công rồi!”

Tiểu Yến Tử mừng rỡ reo lên liền sau đó một tiếng ‘ầm’ vang lên. Phía đằng sau mật thất đất cát vừa ra rơi xuống, từng tảng đá lớn rơi ngay trên đầu nàng ngày một nhiều.

Nguy hiểm. Mật thất sắp sập rồi.

Tiểu Yến Tử vội vã đến đỡ Triệu Phạm Hoa vẫn còn giữ chút tỉnh táo kéo ra ngoài.

“Không cần...lo cho ta...mau cứu...Hoắc tướng quân!” Triệu Phạm Hoa gắng gượng bật ra mấy chữ.

Tiểu Yến Tử nhanh chóng đặt Triệu Phạm Hoa nơi an toàn trước cửa mật thất, bất chấp đất cát chạy ào vào bên trong tìm Hoắc Sinh. Nhưng vừa trở vào, Hoắc Sinh đã không thấy đâu.

Đâu rồi. Rõ ràng vừa nằm đây cơ mà.

“Nàng thật sự không muốn Hoắc Sinh chết?”

Giọng nói lạnh lùng của Hoắc Sinh truyền đến bên tai Yến Tử, thoáng chốc nàng cảm nhận được chất giọng kia rất điềm tĩnh, như là người đó chưa từng bị thương.

Tiểu Yến Tử quay đầu, đập vào mắt nàng là Hoắc Sinh đang sừng sững đứng sau lưng nàng, mắt lạnh phát ra tà khí, rõ ràng trên thân thể hắn vô

https://thuviensach.vn

vàn vết thương vậy mà hắn không chút biến sắc, tựa như không hề cảm nhận được đau đớn. Hoắc Sinh lấy tay quẹt vết máu trên khóe miệng, môi khẽ nhếch lên: “Tên Hoắc Sinh vô dụng!”

“Ngươi là Bạch Mộ Ninh!” Tiểu Yến Tử kinh hoảng lùi lại hai bước. Quỷ thần thiên địa ơi, sao lúc này khi không Hoắc Sinh lại biến thể thành Bạch Mộ Ninh làm cái gì vậy trời.

“Lại gặp lại nàng rồi. Mỹ nhân!” Bạch Mộ Ninh kia dường như không quan tâm mật thất đang dần dần sập xuống mà kéo nàng vào lòng, tay giữ chặt eo nàng, ánh mắt hung tàn nhìn nàng.

“Bạch huynh, mau ra khỏi đây đã. Chuyện gì từ từ rồi nói!” Tiểu Yến Tử cố gắng vùng vẫy ra khỏi vòng tay Bạch Mộ Ninh. Không ổn rồi, phía lối mật thất đã hoàn toàn sập xuống, chỗ nàng cùng Bạch Mộ Ninh đứng sắp bị sập xuống rồi.

“Ta muốn nàng chết cùng ta. Như vậy Lưu Dĩ sẽ rất đau lòng!” Bạch Mộ Ninh như gọng kìm giữ chặt nàng trong tay, ánh mắt hung tàn đó dường như rất hận, rất hận người có tên Lưu Dĩ.

“Bạch Mộ Ninh, mau buông ta ra. Ta không muốn chết. Không muốn chết!” Tiểu Yến Tử dùng hết sức lực vùng vẫy. Cố gắng đấm đá vào thân thể hắn.

“Ha ha, được chết cùng người trong mộng của Hoắc Sinh, thê tử của Lưu Dĩ, Bạch Mộ Ninh ta quả nhiên có phúc, có...” Bạch Mộ Ninh còn nói chưa hết câu đã bị Tiểu Yến Tử dùng sức đánh một đòn vào gáy khiến hắn như cây lớn đổ xuống.

“Mẫn Mẫn...muội đâu rồi!” Triệu Phạm Hoa không thể nhấc nổi chân nằm dài bên ngoài cửa động. Phiến đá cùng bụi cát không ngừng rơi xuống lấp đầy cửa mật thất.

https://thuviensach.vn

Lúc này cửa chỉ còn một lối nhỏ để thoát ra ngoài mà thôi.

Tiểu Yến Tử bị Bạch Mộ Ninh đã bất tỉnh đè xuống, nàng gắng sức đẩy hắn ra. Cửa mật thất đang bị từng tảng đá chặn lại. Phải nhanh lên.

Tiểu Yến Tử dùng sức kéo lê thân thể Hoắc Sinh đang bất động. Nàng không thể để mặc hắn, chính nàng đã khiến hắn ra nông nỗi này. Nàng sẽ không bao giờ để mặc hắn. Nhất định phải đưa hắn ra ngoài.

Từng phiến đá rơi xuống trên đầu Yến Tử, những mảnh vụng vô tình rơi xuống trán nàng. Chất dịch tanh nồng chậm rãi phủ xuống mắt, nàng mặc kệ máu tràn đầy đưa tay đẩy thân thể Hoắc Sinh dựa vào người nàng, có lẽ đối mặt với sự sống còn, nàng hơn lúc nào hết thấy cơ thể nhỏ bé nhấc bay được cơ thể cường tráng của Hoắc Sinh kéo lê hắn ra phía cửa mật thất.

Cửa mật thất lúc này chỉ còn là một lỗ nhỏ khó chui lọt. Bên ngoài Triệu Phạm Hoa điên cuồng gào thét, Yến Tử dễ dàng nhìn thấy Triệu Phạm Hoa đang dùng tay đào bới, chặn lại từng phiến đá đang không ngừng bịt kín cửa động.

Chỉ còn bốn bước chân nữa.

Ba bước nữa.

Hai bước nữa.

Một bước...

Kinh thành xa hoa đẹp đẽ, tiết xuân nắng ấm dịu dàng, mây xa vờn gió, nhạn tung cánh múa lượn, cuộc sống cứ trôi trong tiết trời đẹp động lòng người.

https://thuviensach.vn

Trong lúc chúng nhân đang hưởng thụ mùa xuân ấm áp, một nơi nào đó ở kinh thành đang tràn ngập khí lạnh tháng chạp, nơi này rõ ràng là trần gian ấm áp, tại sao lại cảm thấy nơi này chính là địa ngục. Nơi đó chính là phủ đại tướng quân.

“Vương phi đâu???” Chất giọng lạnh lẽo như ngàn tảng băng của Lưu Dĩ cất lên hệt như tiếng gầm của quỷ dữ, tiếng gọi của Diêm La nơi âm tào địa phủ.

Ở trại doanh, cả ngàn binh lính cùng ảnh vệ quỳ rạp dưới chân hắn, xung quanh chỉ nghe tiếng chết chóc, gió lạnh vây lấy, mây đen đầy trời, quạ kêu thê lương. Ai nấy mồ hôi đầy người. Sợ đến mức gần như ngất xỉu.

“Vương Phi đã biến mất, hạ quan vô năng, không thể tìm thấy vương phi. Xin Quốc Công trách phạt!” Hoắc Thiện là người duy nhất giữ được bình tĩnh lên tiếng.

Khắp thân thể Lưu Dĩ ngoài sát khí ra không còn bất cứ gì khác, ánh mắt lạnh lẽo chết chóc cầm Thượng Phương vung lên.

“Không được!” Hoắc Tâm đại tướng liều mình nhảy vào can ngăn: “Quốc Công! Hoắc Thiện chỉ làm đúng bổn phận, chuyện này nó không thể tùy ý điều khiển, ảnh vệ cũng đã nói là vương phi tự mình biến mất. Xin người bình tĩnh suy xét!”

Lưu Dĩ không đáp lời, hắn trầm mặc lấy lại chút sắc khí. Thân thể vẫn khoác áo giáp nặng nề vương máu, trên tay nắm chặt bảo kiếm, những giọt máu tanh tưởi chầm chậm rơi xuống đất lạnh.

Lưu Dĩ như một con thú săn mồi chầm chậm hướng hoàng cung mà đi.

Bên trong cung Thừa Càng xa hoa, Tiêu Phi cùng Thái Hậu thư thả đàm đạo vô cùng tao nhã.

https://thuviensach.vn

“Mẫu Hậu, người xem Chu gia đã giải quyết đám dân đen đó nhanh gọn như thế nào. Cái đám tay lấm chân bùn đó lại dám đối đầu với hoàng thất chỉ vì ả đàn bà độc ác đó. Đúng là không biết phải trái nặng nhẹ mà!”

Tiêu Phi tự hào khoe khoang, mắt hạnh đưa đẩy. Lần này tốt quá rồi, vừa nhờ vào thế lực Chu gia bắt sạch bách tính, vừa chôn sống được nữ nhân uy hiếp Chiêu Dương. Lần này cơ hội Chiêu Dương tiếp cận vương vị chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thái Hậu tuy rằng bề mặt tỏ vẻ ưng thuận, bình thản nhưng bàn tay cầm chén trà lại không ngừng run rẩy. Tiêu Phi đứng đằng sau bóp vai cho bà, nụ cười trên môi không ngừng sâu, tâm trạng dường như rất tốt.

“Mẫu Hậu, lần này trừ khử được cái gai trong mắt rồi, người vui chứ!”

Thái Hậu đặt chén trà xuống, gắng dấu đi vẻ run rẩy vừa rồi nặn ra một nụ cười đáp: “Ừm, rất tốt!”

Tiêu Phi nghe Thái Hậu tán dương hồ hởi khoa tiếp: “Rơi từ độ cao đó, không nước, không thức ăn. Chúng chắc chắn đã chết mục xương rồi!”

Thái Hậu không nói, chỉ cắn môi run rẩy, không biết vì sao rõ ràng thời tiết rất đẹp, bà lại cảm nhận được khí lạnh từ đâu đó đang đi tới. Mùi máu tanh, mùi sát khí.

Tới rồi!!!

“Quốc Công... giá đáo!”

Bên ngoài cung Thừa Càng, tiếng công công vang lên, không phải là tiếng hô rành rọt vang vọng như lúc thường mà là tiếng hô đầy kinh sợ. Tựa như nhìn thấy quỷ dữ.

https://thuviensach.vn

Tiêu Phi hơi giật mình vội vã quỳ sẵn trên đất, Thái Hậu vẫn yên vị trên ghế lớn, vẻ mặt quý tộc pha nét bình thản, chỉ có đôi bàn tay siết chặt đến bật máu, mồ hôi hai bên thái dương thi nhau rơi xuống.

Lưu Dĩ tay cầm bảo kiếm chầm chậm xải bước, tiếng bước chân nặng nề lạnh lẽo khiến cho tim gan bất kỳ ai cũng như bị chém đứt.

Lưu Dĩ buông mắt lạnh nhìn Thái Hậu, sát khí quanh thân khiến người ta phát hoảng, nộ khí trong mắt hiện rõ. Hắn gầm lên:

“Vương Phi đâu?”

Tiêu Phi quỳ bên cạnh, sắc mặt đã trắng không còn một giọt máu. Bà đinh ninh một điều, Lưu Dĩ sẽ không bao giờ xuống tay với mẫu thân hắn, nhưng lúc này đây là gì. Tại sao lại mang nặng sát khí như vậy.

Thái Hậu mặt cắt không còn giọt máu sau tiếng gầm của hắn, bà gắng giữ bình thản đáp:

“Ai gia nghe nói...Nó cùng Hoắc Sinh vượt tường, đã cùng nhau bỏ trốn rồi!”

Khí lạnh xung quanh Lưu Dĩ tăng vọt, nộ khí trong mắt bùng lên, hắn phóng thẳng Thượng Phương sượt qua kẽ tóc Thái Hậu làm rụng đi một nhánh tóc khiến Thái Hậu chấn kinh ngã nhào ra đất.

Lưu Dĩ lần nữa gầm lên:

“Bổn vương hỏi lại lần cuối, vương phi đâu???”

Thái Hậu run rẩy bám chặt ghế, bà hoảng hốt nhìn đứa con trai yêu thương đằng đằng sát khí muốn áp chế bà, run rẩy trong từng lời nói, bà đáp:

“Ai gia không biết, ngươi lại muốn giết ai gia?”

https://thuviensach.vn

“Nếu ngươi muốn!” Lưu Dĩ không khách khí giật lấy Thượng Phương đang cắm trên tường ra kề vào cổ Thái Hậu.

“Tiêu Phi!” Thái Hậu biết Lưu Dĩ đã đánh mất lý trí, bà thật sự không ngờ đến, hắn sẽ điên cuồng đến mức này đành phải khai ra: “Là Tiêu Phi ra tay, nó nhốt Triệu Mẫn ở đâu đó, ai gia thật sự không biết nơi đó!”

Lưu Dĩ vung lưỡi kiếm hướng Tiêu Phi hét lớn: “Nói!”

Tiêu Phi sợ đến mức tắt tiếng, lắp bắp không ra chữ:
“Không...phải...thần...a a a.”

Lưỡi kiếm Thượng Phương vung lên mang theo sát khí hạ xuống. Lập tức thị vệ bên Tiêu Phi nhảy vào cản lại. Nhưng chưa qua được hai đường kiếm. Tên thị vệ liền bị Lưu Dĩ một đao hạ xuống, thân thể run rẩy rồi bất động.

Tiêu Phi nhìn xác thị vệ đẫm máu nằm trước mặt. Mồ hôi nước mắt đầy mặt, chân tay run lẩy bẩy, thấy mũi kiếm đang chĩa về mình. Tiêu Phi hét lớn:

“Mật thất, mật thất bên tây hồ, bên cạnh cây cổ thụ, bị...bị đá đè lên!”

Xoẹt.

Chỉ chờ Tiêu Phi nói xong, Lưu Dĩ liền hạ kiếm xuống. Thân thể Tiêu Phi như cành cây đổ xuống, máu chảy thành dòng vương vãi đầy nền đất lạnh, hai mắt trắng dã trợn tròn gục xuống. Chết không nhắm mắt.

Lưu Dĩ như một bóng ma lướt đi rời khỏi cung Thừa Càng sặc mùi máu tanh kia.

Thái Hậu trắng mặt quỳ rạp xuống, nhìn hai thân thể đẫm máu nằm đó khiến bà buồn nôn. Hơn lúc nào hết, bà thật sự cầu mong Triệu Mẫn còn

https://thuviensach.vn

sống. Nếu như nàng chết. Lưu Dĩ chắc chắn sẽ điên mất.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tương Ngộ

"Ầm!!!"

Mật thất rộng lớn vang lên một tiếng nổ lớn làm chấn động đất trời, bên dưới lòng đất không ngừng rung lên, khói bụi mù mịt vây lấy cánh rừng bạc. Nhạn trời hốt hoảng đập cánh bay lên.

"Mẫn Mẫn! Muội đâu rồi! Mẫn Mẫn!!"

Trong lớp bụi mù che hết tầm nhìn, giọng Triệu Phạm Hoa đau đớn gần như lạc đi. Cánh tay gầy gộc của hắn không ngừng đào bới đống cát bụi đến bật máu. Hắn cứ đào, nước mắt cứ rơi.

"Mẫn Mẫn!" Triệu Phạm Hoa đấm xuống đất gầm lên.

Tiếng gầm xé gan xé ruột, vang vọng cả cánh rừng rộng lớn không có chút sinh khí.

"Ồn quá!"

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Tiểu Yến Tử cau mày hét lớn. Nàng thấy cả thân thể ê ẩm, đầu óc có chút choáng váng. Gắng gượng mở mắt. Lúc này nàng đã hoàn toàn thoát khỏi mật thất đã sập xuống kia, nằm bên cạnh nàng là Hoắc Sinh đã không còn chút sức sống, hai mắt nhắm tịt, sắc mặt bợt bạt.

https://thuviensach.vn

Triệu Phạm Hoa đang ngồi thụp ở bên kia, chân hắn không thể di chuyển vì bị một phiến đá đè lên. Vậy mà trong mắt không chút đớn đau nhìn nàng vui mừng thảng thốt:

“Mẫn!” Triệu Phạm Hoa gọi một tiếng, nhưng đột nhiên bụi mù tan đi hiện rõ một bóng hình đơn độc ngay trước mặt nàng. Hắn liền im bặt không nói lời nào.

Tiểu Yến Tử gắng gượng ngồi dậy mơ màng nhớ lại lúc mật thất sập xuống. Nàng đã hết sức lực ở những bước cuối cùng, những tưởng đã bị chôn sống, vậy mà không biết từ đâu ra một sức mạnh kéo nàng đẩy ra ngoài. Hình như là có người giúp nàng.

Là ai?

Yến Tử giật mình đảo mắt, lúc này nàng mới phát hiện ra, trước mặt nàng lại xuất hiện thêm hai người khác.

Một người có khuôn mặt trắng như thư sinh, đôi mắt sáng ngời như trăng nhưng lại dấu những nỗi niềm khó đoán. Nụ cười nửa môi có chút quen mắt. Đằng sau lưng hắn là một hắc y nhân cao lớn thân đầy sát khí, tay cầm đao lớn. Mặt lạnh như tiền không có chút biểu cảm nào khiến cho kẻ khác vừa nhìn là nhận ran ngay đây ắt hẳn là một tên sát thủ máu lạnh vô tình.

“Thấy ta rồi hả? Ta còn tưởng nàng mù rồi chứ!”

“Lục Tiểu Phụng!” Yến Tử dụi mắt như để nhìn cho rõ, cũng không dấu kinh ngạc nghi hoặc: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây?” Lục Tiểu Phụng cười cợt: “Nàng nên cám ơn lão thiên, nếu không cho ta xuất hiện ở đây, không chừng ngày này năm sau nàng lại được mời cơm lão Diêm Vương rồi.”

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng vươn người đứng dậy, lấy tay không ngừng kéo mạnh vạt áo, lau đi khói bụi vương trên người hắn. Lại đưa mắt nhìn Yến Tử lồm cồm bò về phía Triệu Phạm Hoa giúp hắn kéo phiến đà đè lên chân ra.

“Mẫn à, người đó là ai? Sao hắn lại liều mạng giúp muội?” Triệu Phạm Hoa đưa mắt quét qua Lục Tiểu Phụng, người kia thân thể cao lớn lại mang xu hướng quý tộc, ánh mắt tươi cười nhưng lại che dấu những điều tà ác. Ngay khi nhìn thấy kẻ kia. Trong đầu Triệu Phạm Hoa chỉ nghĩ. Đối tượng này nhất định phải hết sức cảnh giác.

“Tên ăn chực!” Tiểu Yến Tử ngẫm ngẫm một hồi chỉ thấy cách giải thích này là hợp lý nhất liền quăng ra.

“Triệu Mẫn! Ta đã cứu nàng, nàng lại dám gọi ta là tên ăn chực.” Lục Tiểu Phụng tức giận chỉ thẳng mặt Yến Tử hét lớn. Một quý tộc cao ngạo như hắn lại bị một nữ nhân gọi là tên ăn chực.

Xúc phạm!

“Ngươi ăn ké đồ của ta, cho người đập phá tiệm gà rồi bắt ta đền tiền, không ăn chực thì là cái gì?” Tiểu Yến Tử không buồn nhìn Lục Tiểu Phụng, vừa nói vừa cẩn thận xem xét vết thương trên chân Triệu Phạm Hoa, lại nhìn cánh rừng bạc rộng lớn không rõ phương hướng. Để đưa được hắn của Hoắc Sinh trở về là hết sức nan giải a.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên cứng họng. Phải a, lần trước là hắn cho người tập kích nàng thất bại. Không ngờ lần đó lại bị nàng ghi nợ. Vương Phi kiểu gì mà keo kiệt bủn sỉn vậy. Không lẽ Sở Quốc đã nghèo đến độ này?

Lục Tiểu Phụng cười híp mắt ngồi xuống bên cạnh nàng, chống cằm nhìn nàng xem xét vết thương cho Triệu Phạm Hoa nói:

https://thuviensach.vn

“Nói vậy nàng có vẻ đang rất khó khăn, hay là theo ta về Tần Quốc, ta sẽ cho nàng một nhà châu báu. Nàng muốn cho bao nhiêu kẻ ăn chực cũng được!”

Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn hắn bĩu môi: “Lần trước ta đã nói không cần bố thí rồi mà. Những kẻ nhiều tiền không lẽ đều biến thái như ngươi?”

Tiểu Yến Tử vừa nói xong câu đó, liền nhận thấy sát khí áp vào mặt, đao lớn sắc bén kề cổ, tên sát thủ đi theo Lục Tiểu Phụng trừng mắt uy hiếp:

“Dám gọi chủ nhân là biến thái. Khi quân!”

Yến Tử hơi hoảng hốt, nàng nhìn vẻ mặt đằng đằng sát khi kia, biết hắn không nói chơi liền đưa hai ngón tay cầm lấy đao cố đưa ra xa cổ nàng nặn ra một nụ cười nói:

“Vị huynh đệ này chắc không rõ. Ta cùng Lục gia đây có chút giao tình mới tùy tiện như vậy. Ngươi đâu cần phải nhạy cảm như vậy. Không tin ngươi cứ hỏi hắn!”

Triệu Phạm Hoa mặt xanh như tàu lá chuối hét lớn: “Tránh xa Mẫn ra, tên khốn!”

Tiểu Yến Tử thấy tên sát thủ cau mày liền lấy tay bịt miệng Triệu Phạm Hoa lại. Tên này đúng là không biết tốt xấu mà, những sát thủ máu lạnh này thích là giết. Nhiều lời với hắn được gì chứ.

Lục Tiểu Phụng nhìn biểu cảm biến đổi khôn lường của Yến Tử, nhịn không được liền bật cười ha hả. Nữ nhân này sao có thể thú vị vậy chứ.

“Giao tình à. Ừm, cũng có chút chút. Chỉ là đến mức nói năng tùy tiện thì...” Lục Tiểu Phụng nháy mắt với Yến Tử, hắn đây là cố ý muốn xem nữ nhân không sợ trời không sợ đất, tâm tư mẫn tiệp xoay chuyển càn khôn lại có lúc sợ chết này sẽ làm gì.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử dường như đọc được ý nghĩ của hắn, nàng khẽ dãn ra một nụ cười thật tươi, để lộ hàm răng trắng, đôi mắt biến thành lưỡi liềm, cả khuôn mặt bụi bẩn bỗng nhiên sáng bừng như mặt trời khiến cho Lục Tiểu Phụng nhìn thấy không khỏi ngơ ra, tim hắn dường như đập trễ mất một nhịp. Rõ ràng đã từng gặp qua rất nhiều mỹ nhân xinh đẹp khuynh thành, sao lúc này hắn lại thấy nữ nhân trước mặt xinh đẹp lạ thường. Khiến hắn không thể rời mắt.

“Họ Lục kia, ngươi nghĩ ta sợ sao. Nếu như ngươi cố ý để người của ngươi giết ta, vậy thì ngươi còn mất công mất sức hết lần này đến lần khác muốn đem ta về Tần Quốc làm gì!” Rồi nàng chợt thu lại nụ cười khiến Lục Tiểu Phụng tiếc ngẩn ngơ đơ mặt vài giây, vẻ mặt nàng vô cùng bình thản, nàng đặt lưng xuống đất, hai mắt nhắm lại nói: “Muốn giết thì giết đi. Ta đói lắm rồi, phải về ăn cơm không lão Diêm Vương đợi cơm!”

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng nằm ngả ra đó nhưng heo con nằm lên thớt chờ bị xử chém nhịn không được bật cười ha hả. Cười đến chảy nước mắt. Hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt thú vị, tay vô thức day day lên đôi má trắng ngần của nàng nói:

“Cuộc sống của ta rất vô vị, nếu mang nàng về. Chắc chắn ngày nào cũng sẽ được cười như vậy. Rất vui, ta rất thích!”

Tiểu Yến Tử mặc kệ tên kia càn quấy đôi má của nàng, bị hắn véo đến ửng đỏ nói:

“Ngươi cứ vui chơi khi còn có thể đi. Quốc Công sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Bàn tay nhéo nhéo của Lục Tiểu Phụng dừng lại, đôi mắt vui vẻ liền ánh lên sát khí. Dường như chỉ cần nhắc đến Lưu Dĩ, hắn sẽ trở về bộ mặt thật của mình.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử cảm nhận được sát khí, liền giật mình mở mắt. Nhưng nàng chỉ thấy Lục Tiểu Phụng tươi cười nhìn nàng, cứ như là sát khí vừa nãy nàng cảm nhận được chỉ là ảo giác. Hắn không buồn để câu nói vừa rồi vào tai, chống cằm cười cười:

"Vừa rồi là ta kéo nàng ra, có phải là nên nói một tiếng cảm ơn không?"

Tiểu Yến Tử mệt mỏi thở dài buông một câu: "Cảm ơn!"

Lục Tiểu Phụng cười hắc hắc: "Ta biết mà, người của ta đã đợi ở cửa động này ba ngày. Ta tin vào bản lĩnh của nàng mới chịu giúp nàng. Nếu nàng thật sự không thể thoát ra thì chết càng sớm càng đỡ chật đất. Nhưng nàng đã hóa giải được bàn cờ để ra ngoài, ta càng tin tưởng quyết định mang nàng về Tần Quốc với ta là đúng đắn!"

Triệu Phạm Hoa nghe vậy liền kéo Yến Tử về sau lưng hắn bảo vệ như nai con. Ánh mắt trừng trừng:

"Ngươi đừng mơ mang muội muội của ta đi!"

Lục Tiểu Phụng liếc mắt đến Triệu Phạm Hoa, môi dãn ra một nụ cười gian manh:

"Ồ, hóa ra là đại ca của Triệu Mẫn. Hân hạnh, hân hạnh!" Hắn lại đưa mắt về Yến Tử vẫn bình thản như không có chuyện gì kia nói: "Triệu Mẫn nàng quả thật có nhiều người quan tâm thật đấy. Không sao, càng khó dành lấy, ta càng phấn khích!"

Nói rồi hắn phất tay cho tên sát thủ lướt đến kéo Triệu Phạm Hoa ra chỗ khác chỉ chưa đầy một nốt nhạc.

"Buông ra, mau buông ta ra. Không được mang Mẫn đi. Mẫn mau chạy đi!"

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng vẫn chăm chú cười nói với Yến Tử như không có gì xảy ra, hắn bày ra bộ dạng cười cợt hệt như một tên lưu manh đang lừa phỉn con gái nhà lành nói: “Nghe nói nàng biết đổi hướng dòng chảy, chữa dịch bệnh cho dân chúng. Ban đầu ta không tin. Lại thấy bách tính ở đó hết lời ca tụng. Triệu Mẫn ơi Triệu Mẫn, nàng cứ khiến ta phải để tâm như vậy, thật là khiến ta đau đầu mà.”

Tiểu Yến Tử bất lực nhìn Triệu Phạm Hoa dãy dụa bị kéo đi, nàng nhìn thẳng vào Lục Tiểu Phụng khó khăn nói:

“Muốn mang ta đi cũng được, nhưng mà ngươi có thể hái cho ta vài quả mận đằng kia được không. Ta...đói lắm rồi!”

Không ăn ba ngày mà không đói thì nàng thành thánh nhân mất rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng đói đến vàng mắt dặt dẹo hệt như lá vàng sắp rụng, trong đáy mắt liền lóe lên chút đau lòng. Hắn gật đầu:

“Được, vừa đi vừa ăn!”

Lục Tiểu Phụng không hai lời liền bế nàng lên tay thi triển khinh công điểm mũi chân rời đi.

Tiểu Yến Tử nhìn Hoắc Sinh đang đơn độc nằm giữa đất lạnh dần dần rời xa mắt, nàng không ngừng dãy dụa kêu lên:

“Mau buông ta ra, Hoắc Sinh sắp không trụ được nữa rồi, đợi ta chữa trị cho hắn xong đưa đi vẫn chưa muộn mà!” Sau ba ngày, mọi công phu cùng sức lực của nàng lúc này chỉ bằng một con kiến, nàng càng dãy dụa càng thở không ra hơi.

Lục Tiểu Phụng chẳng mảy may biến sắc, vẻ mặt cười cợt đã biến mất thay vào đó là vẻ nghiêm túc hiếm có, bàn tay khẽ siết chặt lấy eo nàng nghiêm giọng:

https://thuviensach.vn

“Từ lúc này trở đi, trong mắt nàng chỉ được phép có ta!”

Tiểu Yến Tử đột nhiên im bặt. Sao cái câu này giống lời thoại trong truyện tiểu thuyết vậy ta.

Vừa lúc đó, tên sát thủ đi theo Lục Tiểu Phụng đạp gió chạy tới nói:

“Chủ nhân, sắp đến rồi!”

Lục Tiểu Phụng dừng chân trên một con sông dài, hắn quay đầu nhìn về rừng xa, lại nhìn Yến Tử mệt mỏi nằm trong lòng. Trong khóe mắt hiện lên tia xót xa khó nắm bắt, lại có chút không đành lòng.

“Khả năng tẩu thoát là bao nhiêu?”

“Bẩm, không có khả năng!” Sát thủ bình tĩnh đáp. “Binh lính đã bao vây khắp khu vực này rồi!”

Tiểu Yến Tử đói đến sâm soàng, dược của nàng sắp hết tác dụng, chỉ thấy đầu óc quay cuồng, lúc này cho nàng hắn một con dê chắc nàng cũng ăn hết. Nàng cũng chẳng quan tâm hai người kia nói gì nữa.

Lục Tiểu Phụng không đáp lời, thản nhiên lấy đai lưng trói hai tay nàng lại. Đôi mắt sáng ngời lúc này tối tăm lạnh lẽo, hắn nghiêm mặt nâng cằm nàng nói:

“Nếu lần này nàng vẫn có thể sống xót. Ta sẽ bất chấp tất cả mang nàng về Tần Quốc.”

Hai mắt Tiểu Yến Tử lờ đờ mặc kệ tên Lục Tiểu Phụng bắt trói nàng, chỉ thở dài đáp: “Họ lục kia, ta mệt lắm, ngươi định bày trò gì thì để sau đi!”

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng gật gù, hắn vô thức đưa tay đỡ mặt nàng lay nhẹ:

https://thuviensach.vn

“Triệu Mẫn. Tỉnh!”

Sát thủ đứng bên cạnh dường như cảm nhận được có điều gì đó sắp đến, vội vã lên tiếng: “Chủ nhân, đã đến nơi rồi!”

Lục Tiểu Phụng nâng mặt Yến Tử lên, ép nàng nhìn vào mắt hắn. Đôi mắt hắn dấy lên chút tiếc thương mà chính hắn cũng không nhận ra. Hắn đẩy nàng đến con sông sâu dài. Bàn tay to lớn buông lỏng, tay còn lại thản nhiên đẩy nàng ra xa.

Trong lúc Yến Tử nửa tỉnh nửa mơ cảm thấy thân thể mất trọng lực rơi xuống đã nghe thấy lục Tiểu Phụng nói gì đó, chỉ là vẻ mặt của hắn lúc đó nàng không thể nhìn rõ. Trước khi thân ảnh của hắn biết mất, thân thể nàng chìm dưới đáy sông. Giọng nói của hắn lại truyền đến:

“Triệu Mẫn, tên ta là Doanh Tắc. Hãy nhớ lấy!”

Doanh Tắc.

Cái tên này hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

Tiểu Yến Tử cảm giác thân thể nàng bị áp suất nước ép lấy đến ngạt thở, nước tràn vào khóe miệng, cả thân thể lơ lửng, trôi nổi giữa dòng nước lạnh. Thân thể theo bản năng vùng vẫy để bơi lên nhưng hai tay nàng đã bị trói, không thể nào nhúc nhích được. Cơ thể lại cạn kiệt sức lực, dù làm cách nào cũng không thể ngoi lên được.

Không khí, nàng cần không khí.

Nàng nghĩ lần này thật sự sẽ chết. Đã lần thứ mấy rồi nhỉ, cuộc sống ở thời cổ đại này đã bao lần đẩy nàng đến bờ vực cái chết, nhưng mỗi lần như thế nàng đều được một bàn tay vươn ra che chở, giật nàng khỏi tay thần chết. Bàn tay to lớn của bóng bạch kim đó cũng đã lâu nàng không nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Bao lâu rồi nhỉ, hình như hơn mười ngày rồi. Nhớ chết đi được. Nếu được nhìn thấy hắn trước khi chết thì tốt biết mấy.

Tiểu Yến Tử khó khăn mở mắt, bỗng nhiên nàng nhìn thấy một bóng người từ xa lướt đến. Thân thể đó đắm dưới nước kỳ diệu như một phép màu, đẹp đẽ hệt như tiên cá. Vẻ mặt tuấn tú nghiêm nghị đó sao mà quen thuộc quá.

A! Người đó đang đến đây, bàn tay to lớn giữ lấy vai nàng, dung nhan tuấn tú áp xuống mặt nàng, môi mỏng phủ xuống môi sen của nàng đưa không khí vào.

Yến Tử nhận lấy không khí từ miệng người đó, vô thức đáp trả, tham lam quấn lấy lưỡi người đó. Là hương vị ngọt ngào quen thuộc đến mức khiến nàng nhớ đến điên cuồng.

Thân thể người đó khẽ run, dường như không thể ngờ nàng sẽ đáp lại, bàn tay to lớn giữ chặt eo nàng, nâng cả cơ thể nàng đưa nàng ngoi lên mặt nước.

Không khí. Chính lúc này nàng mới biết không khí quan trọng như thế nào. Nàng không ngừng hít lấy hít để từng ngụm không khí vào phổi.

Tiểu Yến Tử được người đó bế trên tay, chớp mắt đã hoàn toàn ngồi trên bờ.

“Vương Phi, vương phi.”

“Mẫn Mẫn, muội sao rồi!”

“Vương phi nương nương!”

Từng tiếng gọi gấp gáp lo lắng vang lên khiến nàng mệt mỏi mở mắt. Nàng nhìn thấy Cố Vệ Bắc đang cõng Hoắc Sinh trên lưng, vẻ mặt hoảng

https://thuviensach.vn

hốt tột độ. Bên cạnh là Sa Hỏa, Sa Thủy đang dìu Triệu Phạm Hoa. Đằng sau là Hoắc Thiện cùng đám binh lính và thị vệ. Mặt mũi ai nấy vàng như nghệ. Vui mừng có, lo lắng đó, hoảng hốt có.

Đông vui nhỉ, thì ra nàng chưa chết.

Yến Tử lúc này mới cảm nhận được bàn tay to lớn đang áp vào mặt nàng, còn nàng đang cuộn tròn trong lòng bạch kim, mùi cổ hương quen thuộc tràn vào mũi. Nàng ngẩng mặt nhìn người đó.

Tuấn nhan như ngọc lấp lánh từng giọt nước quyến rũ đến mê người, chỉ là đôi mắt thanh u tràn đầy sát khí, con ngươi đục ngàu không thấy đáy khiến nàng giật mình run rẩy.

“Quốc...Công, người về rồi!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Diệt Trừ Hậu Họa

Lưu Dĩ phất tay một cái, dây trói trên tay Yến Tử liền rơi xuống. Hắn siết chặt lấy eo nàng, mắt lạnh phóng ra hàng ngàn tia nộ khí. Sát khí quanh thân bỗng chốc hóa thành ác quỷ, khiến nàng giật mình nhìn không ra, hắn chính là nam nhân nàng hết lòng ái mộ.

“Tiểu Yến Tử. Nàng càng ngày càng lớn gan rồi nhỉ!”

Như cảm nhận được sự khác biệt trong đôi mắt Lưu Dĩ, Yến Tử vội vã lấy lại trấn tĩnh lồm cồm bò xuống khỏi người Lưu Dĩ, hai chân quỳ giữa nền cát, nàng cúi đầu nhỏ giọng:

“Yến Tử không rõ, tại sao người lại giận dữ?”

Lưu Dĩ vươn ngón tay thon dài ra giữ chặt lấy cằm nàng ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Trong mắt hắn chỉ có sát khí và chết chóc, Yến Tử hoàn toàn không nhìn ra Lưu Dĩ, phu quân nàng mỗi đêm đầu ấp môi kề rốt cuộc đang ở đâu trong mắt quỷ dữ kia?

Lưu Dĩ cau mày nhìn nàng trầm mặc, lại thấy cằm nàng nhọn hơn, thân thể gầy đi một vòng, ánh mắt vàng rộp mệt mỏi, mắt hắn lập tức lóe lên sát khí, hắn đột nhiên gầm lên:

“Ai cho phép nàng rời khỏi phủ, tự ý hành động như vậy. Hả???”

https://thuviensach.vn

Yến Tử nghe tiếng gầm sợ đến mức run lẩy bẩy, run đến độ tắc tiếng. Từ lúc quen Lưu Dĩ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn tức giận với nàng như vậy. Cứ như chỉ cần nàng mở miệng làm hắn phật ý. Hắn sẽ ngay lập tức chém chết nàng.Bỗng nhiên nàng nhớ đến lời cảnh báo của Sa Thủy. Phải rồi, chính là tâm bệnh. Chứng rối loạn tâm lý sau khi ra chiến trường. Điều nàng không thể ngờ là nó có thể nuốt mất lý trí của Lưu Dĩ, khiến hắn hóa thành ác quỷ nhanh như vậy.

“Quốc...Công, thần thiếp...chỉ...chỉ là....” Yến Tử run đến gần chảy nước mắt, nàng nhìn Lưu Dĩ chỉ có nỗi khiếp sợ và kinh hãi. Nàng còn chẳng ý thức được bản thân đang nói gì.

“Mau nói!! Nàng không nhớ bổn vương rất ghét những kẻ không nghe lời sao. Nàng đây là muốn chết đúng không???” Lưu Dĩ siết chặt tay, hắn gầm lên một con thú.

Tiểu Yến Tử không rõ là vì đau hay vì sợ mà nước mắt tuôn ra như suối, nàng sợ đến mức nức nở không ra tiếng.

Ai đó làm ơn trả lại Lưu Dĩ cho nàng đi. Đây không phải là Lưu Dĩ, đây là ác quỷ, là ác quỷ.

Đám người xung quanh xanh mặt, đám Hoắc Thiện, Lam Thất đều rõ Lưu Dĩ đang rơi vào trạng thái cuồng bạo, thấy hắn bất chấp tất cả đi cứu thê tử, những tưởng sẽ dịu dàng với nàng. Chẳng thể ngờ vừa nhìn thấy nàng, sát khí trên người hắn đã tăng đến độ muốn biến máu chảy thành sông.

Triệu Phạm Hoa vùng tay ra khỏi Sa Hỏa, khó khăn lết đến trước mặt Lưu Dĩ, dùng chút trấn tĩnh cuối cùng bảo vệ muội muội hắn.

“Bẩm Quốc Công, mọi việc đều do tiểu nhân mà ra, Mẫn Mẫn vì cứu tiểu nhân mà rơi vào mật thất. Tất cả đều là vì tiểu nhân, xin ngài đừng trách Mẫn.”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ quét mắt đến Triệu Phạm Hoa, đáy mắt ánh lên nộ khí ngút trời, mùi máu tanh thoáng chốc bốc lên. Hắn vung tay tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Thượng Phương sáng loáng lóe lên, sát khí nổ tung như muốn san bằng đất trời hướng Triệu Phạm Hoa mà chém xuống.

Tiểu Yến Tử nhìn loạt hành động kia của Lưu Dĩ, nàng lập tức không mảy may suy nghĩ lao đến chụp lấy cánh tay đang sắp hạ xuống của Lưu Dĩ trước cả trăm ngàn con mắt kinh hãi của chúng nhân.

“Không được!” Tiểu Yến Tử hét lớn.

Bàn tay lạnh lẽo của Lưu Dĩ dừng lại, vẻ mặt hung ác đăm đăm nhìn Yến Tử. Chúng nhân xung quanh sợ đến ngã nhào ra đất, tất thảy đều hít một ngụm khí lạnh. Triệu Phạm Hoa chết sững, mặt cắt không còn giọt máu. Nếu như Yến Tử chậm một chút, bất quá hắn sẽ liền về hầu Diêm Vương.

Lưu Dĩ trừng mắt, hắn dùng chút kiên nhẫn cuối cùng nói: “Hắn chính là nguyên nhân khiến nàng liều mạng. Chỉ cần hắn rời khỏi thế gian này, từ nay trở về sau, nàng sẽ không còn phải sợ bất kỳ mối đe dọa nào nữa.”

Tiểu Yến Tử sống chết giữ chặt cánh tay hắn, không còn sợ hãi, không còn đau đớn. Nàng trừng trừng nhìn hắn:

“Đây là đại ca thiếp. Là người thân duy nhất của thiếp. Người không thể xuống tay!”

“Ý bổn vương đã quyết. Mau tránh ra!” Lưu Dĩ hung hăng đẩy mạnh tay gạt yến Tử qua. Trong vô thức hắn điều chỉnh lực đạo cố ý không đẩy quá mạnh tay tránh làm nàng tổn thương, chỉ là Yến Tử sức cùng lực kiệt, một cú đẩy nhẹ cũng khiến nàng lăn xuống đất vài vòng.

“Vương Phi!”

https://thuviensach.vn

“Mẫn Mẫn!”

Chúng nhân xung quanh mỗi người xót xa gọi một tiếng nhưng không ai dám lại gần xem tình hình của nàng. Lưu Dĩ quét mắt qua, thấy nàng yếu ớt như vậy, nộ khí càng tăng đến đỉnh điểm. Hắn càng quyết tâm muốn giết mối nguy hại Triệu Phạm Hoa kia. Thượng Phương lần nữa vung lên. Triệu Phạm Hoa nhìn ánh kiếm sáng bóng, mặt mũi phờ phạc không còn chút sức sống.Hắn thật sự sẽ phải chết sao?

“Vèo!”

Lúc kiếm của Lưu Dĩ chuẩn bị hạ xuống, một thứ gì đó nhanh như chớp lao về phía Lưu Dĩ. Hắn một thân công phu tuyệt đỉnh liền vươn tay ra chụp lấy. Hắn đưa mắt về phía thứ đó bay tới, chỉ nhìn thấy yến Tử tay cầm cả đống đá sỏi, ánh mắt lăm lăm nộ khí không ngừng ném tới tấp đá sỏi về phía hắn.

Trong mắt Lưu Dĩ lúc này chỉ có kinh ngạc, phẫn nộ và chết chóc. Hắn không buồn né, để mặc cho phiến đá đập trúng trán hắn đến bật máu, mắt vẫn không rời khỏi Yến Tử.

Xung quanh chỉ có tiếng Sa Hỏa, Sa Thủy cùng Cố Vệ Bắc kêu lên:

“Mau dừng tay, Mẫn Mẫn mau dừng tay!”

Tiểu Yến Tử như không hề nghe thấy, vẫn liên tục ném đá về phía Lưu Dĩ, nàng gào lên:

“Chết đi, đồ độc ác, tên bạo chúa, quân ác nhân thất đức, ngươi dám giết đại ca ta. Ta liều mạng với ngươi!!!”

Tiểu Yến Tử cứ ném, cứ ném, trong mắt nàng chỉ có oán hận. Lưu Dĩ làm cách nào biết được, một cô nhi khi có được đại ca hết lòng yêu thương

https://thuviensach.vn

quan trọng nhường nào. Vậy mà hắn nói muốn giết là giết ngay. Triệu Phạm Hoa chết vì nàng, thì nàng còn sống để làm gì.

Lưu Dĩ xải ba bước liền đến ngay trước mặt Yến Tử. Nộ khí đã tăng đến đỉnh điểm, hắn quăng Thượng Phương bảo kiếm cắm phập xuống đất, bàn tay to lớn siết vào cần cổ nhỏ gầy của Yến Tử. Hắn gằn mạnh từng từ:

“Nàng dám nói lại một lần nữa ta xem!!!”

Tiểu Yến Tử như mất hết lý trí, nàng ôm chặt lấy cánh tay Lưu Dĩ, dùng hết sức lực bật ra từng từ:

“Giết ta đi, ngươi mau giết ta đi. Tên bạo chúa, ta không thể chung sống với một kẻ tàn nhẫn như ngươi.” Yến Tử trợn trừng, đáy mắt ánh lên vẻ kiên cường không chịu khuất phục gằn mạnh:“Lưu Dĩ! Ngươi nghe cho rõ đây. Nếu hôm nay ngươi giết Triệu Phạm Hoa. Tiểu Yến Tử ta cả đời này sẽ nguyền rủa ngươi, oán hận ngươi đến ba đời bảy kiếp. Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi. Không bao giờ!!!” Tiểu Yến Tử gầm đến tím tái mặt mày.

Nộ khí xung thiên đến long trời lở đất khiến cho Lưu Dĩ hóa thành quỷ dữ. Trái tim của hắn như vỡ vụn ra từng mảnh, bàn tay vô thức siết chặt lấy cần cổ Yến Tử. Hắn gào lên trong phẫn nộ:

“Nàng dám, nàng dám!!!”

Tiểu Yến Tử như không chút đau đớn, khóe mắt nàng chầm chậm chảy ra một giọt nước mắt, nàng không dãy dụa. Tay đã buông thõng. Đầu nghoẹo sang một bên, hai mắt nhắm tịt.

Giọt nước mắt bi thương đọng lại trên bàn tay to lớn của Lưu Dĩ. Cả thân thể đã hoàn toàn rũ xuống.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ đột nhiên biến sắc, ánh mắt sát khí của hắn chớp mắt liền biến mất, con ngươi đục ngàu dần dần lấy lại ánh sáng, sát khí quanh thân thoái lui hết. Hắn vội vàng buông tay đỡ lấy thân thể Yến Tử mềm nhũn trong lòng hắn ngồi thụp xuống. Ánh mắt hoảng loạn, đồng tử rung động kịch liệt. Hắn vô thức gào lên:

"Tiểu Yến Tử!!!"

Chúng nhân quỳ rạp xuống đất, mặt mày tái mét đầy kinh sợ.

Chỉ có Cố Vệ Bắc giữ lấy trấn tĩnh, khó khăn chạy tới. Hắn nhanh như chớp chụp lấy cánh tay Yến Tử bắt đầu chẩn mạch.

Lưu Dĩ dường như quên cả thở, hắn siết chặt Yến Tử trong lòng hắn, bàn tay run rẩy quên cả chẩn lại mạch cho nàng. Hắn chỉ đăm đăm nhìn Cố Vệ Bắc chờ đợi.

Vài giây sau khóe môi Cố Vệ Bắc dãn ra một nụ cười, cả khuôn mặt hắn sáng bừng như mặt trời vỗi vã hét to:

"Không sao, không sao rồi. Chỉ là bị kiệt sức, cơ thể suy nhược trầm trọng mới bất tỉnh. Vẫn còn kịp cứu chữa." Cố Vệ Bắc mừng rỡ nhìn Lưu Dĩ, hắn biết rõ vị trí của Tiểu Yến Tử trong lòng Lưu Dĩ. Hắn dù cho giận dữ như thế nào cũng tuyệt đối không bao giờ làm tổn hại nàng. "Quốc Công, vương phi cần nghỉ ngơi."

Chúng nhân tất thảy đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi còn tưởng trời sắp sập tới nơi rồi. May quá.

Lưu Dĩ không đáp lời, thần sắc hắn đã trở nên bình ổn hơn rất nhiều, một câu nói của Cố Vệ Bắc như cứu lấy hắn giữa bồn bề chơi vơi. Hắn lặng thinh bế Yến Tử lên tay, thi triển khinh công rời đi.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa, Sa Thủy xanh mặt ngồi thụp xuống đất. Từ ngày Yến Tử mất tích, bọn họ giống như sống trong địa ngục. Tìm không ra người. Lưu Dĩ trở về còn không ngừng dày xéo, đi đâu hạ thủ nấy khiến họ sợ hãi không thôi. Vừa nãy chính Lưu Dĩ suýt nữa bóp chết Yến Tử, khiến cho họ suýt nữa vì sợ hãi mà tẩu hỏa nhập ma.

"Hỏa...Hỏa huynh, hình như...như là...sát khí...của...Quốc Công đã...đã!" Sa Thủy vẫn chưa hết kinh hoàng, mồm miệng lắp bắp rặn nửa ngày không nói nên lời.

Sa Hỏa nuốt khan lấy lại bình tĩnh quăng một câu: "Sát khí đã biến mất!"

"Thật...thật thần kỳ...!" Sa Thủy cười gượng, chân vẫn còn run rẩy đến không đứng được.

Sa Hỏa đỡ Sa Thủy đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị thoáng qua chút vui mừng: "Đúng vậy, thật thần kỳ. Trước đây sát khí theo Quốc Công hơn một tuần mới tiêu tán, vậy mà Quốc Công chỉ vừa mới trở về, trải qua chuyện kia, sát khí liền lui đi. Quả nhiên chỉ có vương phi mới làm được điều đó!"

Sa Thủy khó khăn theo chân Sa Hỏa hướng tướng phủ mà đi, cũng có chút không an lòng nói: "Vừa rồi vương phi nói những lời đó. Theo lý mà nói Quốc Công sẽ rất tức giận. Ta thật sự lo vương phi sau khi tỉnh lại sẽ bị Quốc Công chỉnh đốn đến vàng mặt."

"Ngươi lo gì chứ!" Sa Hỏa bình thản nói: "Làm được thì chịu được. Vương Phi rời bỏ chúng ta tự ý hành động, nếu không dạy cho nàng bài học thì sẽ không khiến nàng kinh sợ. Nếu có lần sau sẽ không dám tự ý hành động nữa!"

Sa Thủy cười cười: "Phải a, chỉ cần Vương Phi còn sống là được, chuyện còn lại nên để nàng tự mình trả giá. Ha ha!"

https://thuviensach.vn

Bên trong sương phòng Tam Thái viện. Tiểu Yến Tử sau khi được Cố Vệ Bắc tỉ mỉ chẩn mạch, an tâm báo cáo tình hình cho Lưu Dĩ, đám hạ nhân theo lời Cố Vệ Bắc liền lui về sắc thuốc. Trong căn phòng rộng lớn tráng lệ chỉ còn lại Yến Tử cùng Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ ngồi ở thành giường, bất động nhìn Yến Tử gầy gộc xanh xao nằm đó, bàn tay nàng lúc này chỉ còn trơ lại bộ xương, đôi má tròn tròn trắng ngần lúc này hóp lại, môi khô bợt bạt không chút sức sống, hơi thở yếu ớt khiến người nhìn không khỏi tiếc thương. Lại nhìn vết thương nhỏ trên trán đã khô do phiến đá gây ra trước khi mật thất sập xuống của nàng. Vừa đói, vừa mệt, lại bị thương, những ngày qua nàng đã chịu bao nhiêu khổ cực vậy chứ.

Lòng Lưu Dĩ chợt thắt lại, trái tim như bị bóp nghẹt, hắn vô thức vuốt ve vết bầm tính do hắn gây ra trên cổ nàng, lòng hắn càng quặn đau. Giây phút mất đi lý trí đó, hắn đã gần như tự tay giết chết nàng.

Lưu Dĩ siết tay, cắn chặt môi đến bật những tơ máu.

Bên ngoài đám hạ nhân cung kính bưng khay thuốc vào cho Lưu Dĩ, thấy hắn ngồi trên thành giường, thân thể tự động phát ra nộ khí, nhất thời ai nấy kinh hãi đến suýt ngã đập đầu.Phất tay cho đám người kia lùi ra. Lưu Dĩ nhận lấy bát thuốc, đỡ lưng nàng ngồi dậy dừa vào ngực hắn, hớp một ngụm phủ xuống môi Yến Tử. Hắn đưa lưỡi tách làn môi khô nứt nẻ của nàng ra, đưa thuốc tràn vào khoang miệng ép nàng nuốt xuống.

Tiểu yến Tử cảm nhận được đôi môi quen thuộc theo bản năng quấn lấy lưỡi Lưu Dĩ nhận lấy từng ngụm thuốc đăng nghét. Nàng gắng gượng mở mắt, trong vô thức nàng thều thào:

“Đói..quá!”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ buông vội nàng ra, vươn tay lấy bát cháo đã được chuẩn bị sẵn, từ tốn thổi nguội từng hạt cháo trắng tinh.

Yến Tử lúc này rất đói, đói đến nghẹt thở, nàng ngửi được mùi cháo, hệt như sư tử bị bỏ đói nhiều lập tức bật dậy vồ lấy bát cháo trong tay Lưu Dĩ điên cuồng bỏ vào miệng húp mạnh. Nhưng dường như bát cháo kia còn rất nóng, khiến cho lưỡi nàng bỏng rát, mày liễu nhíu chặt vẫn cố sống nuốt từng ngụm cháo.

Phản ứng của Yến Tử quá nhanh khiến Lưu Dĩ không kịp ngăn lại. Hắn vội vàng giật lấy bát cháo còn đang nóng ra khỏi tay nàng, phủ môi xuống ngậm lấy lưỡi nàng kéo ngoài, hắn cứ liên tục mút liếm đến tê liệt. Cứ như sợ rằng nếu hắn không làm vậy, lưỡi nàng sẽ sớm bị bỏng mất.

Tiểu Yến Tử lúc này chỉ muốn ăn cháo, nàng ra sức vùng vẫy khỏi vòng tay Lưu Dĩ, đôi mắt u tối của nàng chỉ nhìn thấy bát cháo trên tay Lưu Dĩ.

“Cho ta ăn, cho ta ăn!” Yến Tử thều thào trong tuyệt vọng.

Lưu Dĩ buông nàng ra, chất giọng trầm khan cất lên bên tai nàng, rất dịu dàng, hệt như chuyện lúc nãy phu thê nàng mặt nặng mày nhẹ chưa từng xảy ra:“Ngoan, để ta thổi nguội rồi ăn!”

Tiểu Yến Tử mơ hồ ngẩng mặt nhìn Lưu Dĩ, nàng hoàn toàn quên mất chuyện lúc nãy, vừa nhìn rõ được dung nhan tuấn lãng của Lưu Dĩ đang chăm chú thổi nguội bát cháo của nàng.

Trái tim nàng liền nảy lên một nhịp, nàng vô thức vươn tay ôm lấy cổ Lưu Dĩ, bàn tay run rẩy ôm đầu hắn, nàng nghẹn ngào:

“Lưu Dĩ, sao bây giờ chàng mới về. Thần thiếp nhớ chàng, đêm nào cũng mơ thấy chàng!”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ thoáng chốc giật mình. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ôm hắn, nói nhớ hắn, còn chịu gọi tên tục của hắn. Suốt thời gian ở lại đây một mình đã khiến nàng buồn bã như vậy sao. Có thể khiến cho nàng ảo giác, quên mất chuyện vừa xảy ra nhanh đến vậy. Vừa nãy nàng còn không ngừng nguyền rủa hắn, nhìn hắn bằng đôi mắt oán hận. Vậy mà...

Lưu Dĩ bất giác siết chặt vòng tay lấy eo Yến Tử, hận không thể trảm khắc nàng vào máu xương, đôi mắt ánh lên tia vui mừng khẽ đáp:“Bổn vương cũng rất nhớ nàng!”

Tiểu Yến Tử cứ ngỡ đang ở trong mộng, nàng thoáng buông lỏng tay, như để nhìn kỹ gương mặt Lưu Dĩ, nàng bỗng dưng dãn ra một nụ cười thật đáng yêu:

“Ở trong mơ mà chàng cũng trông thật kinh diễm, làm thần thiếp cứ mải mê mẩn như vậy thì phải làm sao đây!”

Vẻ mặt hạnh phúc của Lưu Dĩ bỗng nhiên hóa đen khó coi vô cùng. Thì ra là nàng chưa tỉnh hắn, vẫn còn nghĩ là đang mơ.

“Yến Tử, ta...”

Lưu Dĩ nói chưa hết câu liền bị Yến Tử chặn họng, nàng đưa tay sờ lên vết thương trên trán hắn, tia mắt dấy lên sự đau lòng:

“Chàng bị thương rồi, là tên khốn kiếp nào dám khiến chàng bị thương?”

Lưu Dĩ sực nhớ ra, thì ra trên trán hắn có vết thương. Là lúc nãy nàng ném đá vào người hắn, lúc đó vì quá giận dữ mà không buồn né tránh, lại chăm chú lo cho nàng mà quên mất. Lưu Dĩ thật muốn cho nàng biết, trần đời này ngoài nàng ra, không có ai có thể khiến hắn bị thương từ thể xác đến linh hồn như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhìn vẻ ngây ngốc khó hiểu của nàng, hắn đành ngậm thinh không nói, lại tiếp tục thổi nguội bát cháo.

Yến Tử lần nhìn thấy bát cháo, hai mắt lập tức sáng như đèn pha. Nàng không khách đoạt lấy bát cháo trong tay Lưu Dĩ đưa lên húp sùm sụp. Thật may lúc này thời tiết vẫn còn khá lạnh, bát cháo mới đó đã nguội ngắt khiến nàng không còn bị bỏng, nàng ngồi trên đùi Lưu Dĩ, một tay vẫn quàng trên cổ hắn, tay kia không ngừng dốc ngược bát cháo để từng giọt cháo trôi vào cổ họng.

Dạ dày nàng sau ba ngày thắt lại được ăn một bữa cháo liền thỏa mãn, mặc dù vẫn còn rất đói nhưng cơ thể cho nàng biết cần từ từ lấy lại sức lực, một bát cháo đó đã đủ, vài canh giờ nữa mới nên uống tiếp nếu không sẽ bị bội thực.

Yến Tử uống ngon lành xong vô tư quăng bát cháo qua một bên, lè lưỡi liếm quanh vành môi một cách ngon lành. Cái quét lưỡi đó đập vào mắt Lưu Dĩ, khiến cho máu huyết trong người hắn bỗng nhiên sôi sục, dung nhan tuấn tú nhiễu một tầng ửng đỏ mê người.

Tiểu Yến Tử không hề nhìn thấy vẻ mặt Lưu Dĩ, thản nhiên lần nữa ôm chặt cổ Lưu Dĩ, gục mặt vào lòng ngực vạm vỡ, hít hà lấy mùi cổ hương quen thuộc, sửa sửa tư thế cho thoải mái rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lưu Dĩ bị Yến Tử làm cho đứng hình vài dây, hắn thật tình không biết phải làm gì với nàng nữa đây. Lúc nửa tỉnh nửa mê như vậy, nàng lại hoàn toàn dựa dẫm vào hắn, khiến cho hắn vô thức cảm thấy ngọt ngào không thôi. Cứ muốn nàng mãi như vậy, cứ dựa dẫm vào hắn. Đừng có chuyện gì cũng tự mình gánh vác khiến cho bản thân rơi vào nguy hiểm không ít lần.Nàng làm sao biết được lúc hắn trở về không nhìn thấy nàng. Hắn lo lắng đến mức nào, sợ hãi đến mức nào. Lưu Dĩ cả đời cao ngạo không sợ trời không sợ đất. Vậy mà khoảnh khắc biết nàng biến mất, hắn mới biết sợ là gì.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhỏ giọng gọi người chuẩn bị thêm một bát cháo để nguội cho nàng, hắn từ tốn tách bàn tay nhỏ đang siết chặt cổ hắn của nàng ra. Dịu dàng đặt nàng nằm xuống giường, cẩn thận quấn chăn cho nàng.

Lưu Dĩ đưa bàn tay to lớn áp vào má nàng. Hắn trầm mặc như vậy hồi lâu, bên ngoài liền vang lên giọng nói rất nhỏ nhẹ của Lam Thất:

“Bẩm Quốc Công, trong cung đại biến. Cần người gấp rút giải quyết.”

Chớp mắt một cái Lưu Dĩ liền lấy lại vẻ mặt cương nghị lạnh lẽo ngày thường, hắn đứng dậy khoác long bào lên người. Để lại Tiểu Phi chăm sóc cho Yến Tử.Trước khi rời đi. Lưu Dĩ thì thầm bên tai Yến Tử:

“Bổn vương sẽ để tất cả những kẻ khiến nàng chịu khổ sống không bằng chết!”

Theo quan niệm của Lưu Dĩ, chết là hết, chẳng còn gì thú vị. Thứ mà kẻ khác sợ hãi chính là tra tấn, hành hạ. Cái khốn khổ của sống không được chết cũng không xong mới là xứng đáng nhất cho những kẻ dám động tay vào nữ nhân của hắn. Hắn sẽ khiến cho những kẻ đó dù cho có van nài lão Diêm Vương dung nạp, nhưng không có ý chỉ của hắn, chúng sẽ không bao giờ thoát khỏi tay hắn.

Muốn chết ư. Đâu có dễ!

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cung Cấm Náo Loạn

Cung cấm náo loạn.

Vạn trường lộ biến.

Quan quân quỳ gối.

Quyết tâm phế phi.

Chu gia là gia tộc đã qua mấy đời quan lại, còn là trữ tộc cuối cùng của triều trước, so trước hay sau đều mang tiếng lớn, người của Chu gia khắp thiên hạ không ai dám cả gan động vào là điều dễ hiểu.

Lại nói chuyện năm đó tiên đế ban hôn cho Thân Vương cũng chính yếu muốn mượn tay Chu gia khiến cho quyền lực Thân Vương ngày càng lớn mạnh. Nhưng người tính không bằng trời tính, tiên đế nào có ngờ đến Thân Vương sẽ có ngày tử trận nơi sa trường, để lại vinh quang ngay ở thời điểm quan trọng nhất.

Nhưng Chu gia không phải vì thế mà lụi tàn. Kinh thành này có thể nói là thiên hạ của Chu gia. Con cháu Chu gia không chỉ làm quan, mà còn là những thương nhân tài ba, họ nắm trong tay bao nhiêu mẫu ruộng đồn điền, khách điếm. Cái quyền lực của họ không đơn giản là cái danh quý tộc hay Thân Vương, quyền lực này chính là bởi họ nắm trong tay ‘đĩnh bạc’ của

https://thuviensach.vn

đại Sở. Chính những điều này đã khiến Chu gia trở thành đệ nhất gia tộc, ngay cả hoàng thất còn phải nhìn trước ngó sau.

Nay hay tin Tiêu Phi, vương phi Thân Vương bị chính tay Giám Quốc Công hạ sát không khỏi khiến cho trên dưới mấy trăm người Chu gia kinh hãi. Chiêu Dương quận chúa cùng Hầu An thế tử và đám quan viên dẫn theo trên dưới Chu gia quỳ trước cửa cung từ sáng sớm đến tối mịt, mặc kệ mây mù gió mưa, quyết tâm hô rõ:

“Phế phi!”

Phi ở đây còn có thể là ai khác ngoài Giám Quốc Vương Phi Triệu Mẫn, vì nàng mà Chiêu Dương quận chúa suýt mất mạng còn Tiêu Phi thì bị hạ sát tàn nhẫn. Chu gia nào có đơn giản bỏ qua chuyện này. Đối đầu với hoàng thất ư. Nếu huy động Chu gia khắp Sở quốc đình công. Sở quốc không sớm thì muộn cũng sẽ suy kiệt. Đó là lý do người của Chu gia biết rõ Lưu Dĩ tàn bạo vẫn chịu khó lộ mặt đòi công lý bởi họ biết rõ. Quốc Công đại Sở này coi trọng đại cục hơn bất cứ thứ gì.

Vậy vị Quốc Công coi trọng đại cục kia đang ở đâu? Có nhìn thấy đám người quý tộc Chu gia gấp mình giữa mặt trời chói chang quỳ rạp trên đất cát hoàng cung kia không?

Nếu nói biết thì thật kỳ lạ, vốn dĩ vị Quốc Công đó hành động rất mau lẹ, không nói hai lời, quyết là làm, vậy mà đã hơn một ngày trôi qua vẫn chưa thấy chút động tĩnh. Mặc cho Chiêu Dương gào đến ngất đi mấy lần, mặc cho quan viên nhà Chu gia cởi mũ ô sa vẫn không thấy hạ chỉ.

Nếu nói không biết thì càng vô lý. Hoàng cung này tai mắt rất nhiều, lại là thiên hạ của hắn. Con mắt của hắn ở khắp nơi. Ngay cả bách tính cũng đều rõ ràng sự tình. Vị đại giám thiên hạ không nhìn thấy e là không ai tin.

Kỳ thực không ai rõ. Vị Quốc Công đó dành suốt một ngày chỉnh đốn đội quân kỵ binh mà hắn dày công huấn luyện. Đi xa mười ngày, việc quan

https://thuviensach.vn

trong nhất sau khi trở về chính là chỉnh y quân kỵ binh. Việc thứ hai là sắp xếp chuẩn y tấu chương, xử lý mùa vụ đói kém, lũ lụt đê điều của bách tính tứ phương.

Chỉ tính riêng hai việc đó, đừng nói là một Lưu Dĩ, dù cho cả mười Lưu Dĩ cũng không có thời gian màng đến chuyện đám người Chu gia khóc lóc ngoài kia.

Hoàng cung rộng lớn, căn bản lực rống không đủ để ảnh hưởng đến hắn.

Người ngoài nhìn vào thì chỉ đơn giản là thấy như vậy. Nhưng theo Mạc Vân, bộ hộ thị lang đi theo Lưu Dĩ đã lâu đã mơ hồ nhận ra.

Lưu Dĩ rõ ràng để tâm đến đám người Chu gia, lúc này là âm thầm hành động, bề ngoài tỏ vẻ không quan tâm thực chất đã có dự tính. Tuyệt đối không thoát khỏi thiên la địa võng của hắn. Hắn có thể vì lão bà của mình mà không tiếc tay giết Tiêu Phi, nay đám người đó đòi phế nàng. Lưu Dĩ mà lặng yên đứng nhìn thì quá mức vô lý rồi.

“Quốc Công! Hạ quan đã xử lý xong việc bên thành Châu An. Hai mươi xe lương thảo cũng đã được đưa đến đó. Hạ quan cũng đã dẹp hết thanh lâu ở Kỳ Châu, bắt dữ đám người bắt cóc....”

Mạc Vân đứng trước đại điện, một mạch nói dông dài, chủ yếu là báo cáo thành tích hắn đạt được trong quá trình Lưu Dĩ đi vắng. Mạc Vân tuổi trẻ tài cao, vốn không bao giờ làm Lưu Dĩ thất vọng, chuyện Lưu Dĩ giao cho, hắn tuyệt đối chỉ có thể làm tốt hơn.

“Ừm!” Lưu Dĩ tay cầm bút lông sói họa trên chiếu thư trầm giọng: “Ngươi đã điều tra ra tất cả những kẻ giăng bẫy vương phi chưa?”

Mạc Vân không chút kinh ngạc, dường như đã hoàn toàn biết rõ vị Quốc Công hắn một mực kính trọng này đặt nặng thê tử như thế nào. Ngay cả khi bận rộn cũng không quên trả thù cho nàng.

https://thuviensach.vn

“Thưa, hạ quan đã điều tra rõ, Tiêu Phi cùng người của Chu gia một tay bày binh. Mục đích là dụ Nương nương cùng Hoắc tướng quân cùng rơi vào mật thất mà coi như biến mất. Như vậy sẽ quang minh chính đại đổ cho nương nương tiếng thê tử hồng hạnh vượt tường. Chỉ là những kẻ đó khai xong liền bị sát thủ hạ chết, không kịp đưa ra làm nhân chứng. Mật thất kia cũng đã hoàn toàn sập xuống. Lúc này chỉ còn là đống đổ nát. Cho nên người của Chu gia không chịu nhận tội mà còn nói, còn nói....”

Thấy Mạc Vân ấp úng, Lưu Dĩ cau mày: “Nói đi!”

Mạc Vân hơi cúi đầu khẽ đáp: “Còn nói vương phi nương nương là yêu nghiệt, hạ độc quận chúa, xúi dục Quốc Công ra tay với Tiêu Phi nương nương, còn xuống tay khiến cho Thái Hậu lâm bệnh. Chu gia cùng quan viên đại thần đồng lòng đòi phế phi!”

Sớm đã biết rõ, chỉ là nghe đám người kia gọi thê tử hắn là yêu nghiệt. Lưu Dĩ không nén được giận dữ bẻ gãy bút lông sói trong tay chỉ trong chớp mắt.

Mạc Vân cùng Lam Thất và đám cung nhân không khỏi kinh hãi vội quỳ rạp xuống chờ nộ khí của hắn bốc lên.

Chỉ là chờ nửa ngày trời vẫn thấy tiết xuân bình thường, không chút nổi gió khiến chúng nhân không khỏi tò mò ngẩng đầu.

Lưu Dĩ vẫn ngồi trên bàn lớn, đã thay một cây bút lông khác thản nhiên phê tấu như chưa có gì xảy ra. Phản ứng này nằm ngoài dự đoán khiến cho chúng nhân có chút vui mừng nhưng lại lo lắng không yên. Cứ như là bình yên trước bão. Vô cùng bất an a.

“Bẩm Quốc Công, hạ quan còn có chuyện này chưa bẩm báo.” Mạc Vân quan sát sắc mặt bình thản đầy nghiêm túc của Lưu Dĩ, lại thấy thấp thỏm không yên.

https://thuviensach.vn

“Ừm!” Lưu Dĩ vẫn chăm chú xem tấu chương.

“Chuyện là trước đó Hạ thừa tướng cùng Đô thống đại nhân có vài lần lui tới chỗ phủ Thân Vương, nhưng từ sau khi vương phi nương nương từ thành Tô Châu, giúp dân chúng thoát nạn trở về thì không thấy qua lại nữa. Hạ quan đã điều tra, Hạ thừa tướng cùng Đô thống đại nhân không bằng lòng vương phi. Xem chừng đã có vài dự tính. Còn chuyện vì sao rút lui, hạ quan không thể tra rõ.” Mạc Vân thành thật khai báo.

Đối với chuyện quan trường, xưa nay nếu xuất hiện nữ nhi đều dễ dàng hỏng chuyện, nhưng Hạ Tĩnh cùng Diệp Khiết Lâm đều là quan viên đầu triều, nếu thật sự có một ngày hai người này kết hợp với Chu gia, tạo được thế lực uy hiếp được Lưu Dĩ. Số phận của vị vương phi họ Triệu kia rất khó để bảo toàn.

Cái mà Mạc Vân e sợ không phải là mạng của Tiểu Yến Tử, mà là e sợ hai vị đầu triều kia tạo phản. Một văn một võ nắm quyền trong tay còn kết hợp với Chu gia bá chủ thiên hạ, chuyện tạo phản phải xem xem bọn họ có dám hay không mà thôi.

Lưu Dĩ thoáng ngưng bút, ngước lên nhìn vẻ mặt trầm mặc trong suy tư của Mạc Vân, khóe môi khẽ cong một nụ cười thâm thúy. Hắn bình thản đáp:

“Mạc thị lang! Bổn vương thấy Hạ thừa tướng ngồi ở vị trí kia cũng đủ lâu rồi. Chi bằng ngươi giúp bổn vương đỡ ông ta xuống.”

Mạc Vân nhìn rõ vẻ mặt thâm trầm kia, thầm biết là Lưu Dĩ muốn mượn đao giết người. Vốn Hạ Tĩnh không phải loại người dễ nuốt, sớm biết Mạc Vân là người có tham vọng, cái ghế thừa tướng là mục tiêu của đời hắn. Đây là cơ hội cũng là thách thức, bước sai một đường kẻ chịu thiệt chỉ có thể là Mạc Vân.

https://thuviensach.vn

“Thiên tuế đánh giá cao hạ quan rồi. Hạ thừa tướng tài trí hơn người, tâm tư mẫn tiệp, một đời anh minh. Hạ quan nào có khả năng đưa ngài xuống.” Mạc Vân tỏ vẻ khiêm tốn cung kính đáp.

“Vậy sao! Thật đáng tiếc” Lưu Dĩ thu lại dáng cười, vẫn thản nhiên phê tấu không nói thêm lời nào để lại một bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Mạc Vân rẽ người đứng dưới đại điện không nói. Chỉ là trong lòng bứt rứt khó chịu. Chẳng mấy khi được Lưu Dĩ cho cơ hội hạ bệ Hạ Tĩnh, nếu như hắn nhận lời có thể Mạc Vân sẽ có được vị trí hắn ao ước. Chỉ là Hạ Tĩnh là con cáo già, Mạc Vân cũng chỉ là một viên quan tam phẩm. Có thể không?

Trong lúc Mạc Vân trầm mặc, Lam Thất nhận được tin tức gì đó liền đi vào cung kính ôm quyền:

“Bẩm Quốc Công, đã có chứng cứ chứng minh Hạ Hầu Lan công tử là kẻ cầm đầu trong vụ bắt cóc nữ tử ở huyện Kỳ Châu.”

Mạc Vân nghe vậy liền xanh mặt.

Hạ Hầu Lan là kẻ cầm đầu đám người bắt cóc sao. Lưu Dĩ làm thế nào biết được, đã điều tra khi nào. Hạ Hầu Lan bị bắt ra làm sao?

Mạc Vân banh to mắt nhìn Lưu Dĩ vẫn thản nhiên như không trên kia. Trong lòng không khỏi thán phục. Sớm biết Lưu Dĩ không đơn giản. Chỉ không ngờ hắn lại nhắm tới lão thần đầu triều một cách nhanh gọn như vậy.

Mạc Vân phủi tà quỳ rạp xuống đất ôm quyền:

“Mạc Vân nguyện giúp Quốc Công trừ gian dẹp loạn, chết không từ nan.”

Lưu Dĩ khẽ buông bút, nghiêm túc gật đầu:

https://thuviensach.vn

“Được!”

Lúc Lưu Dĩ hồi phủ đã là sáng sớm hôm sau, bóng bạch kim mỏi mệt nặng nề về đến Tam Thái viện.

Lúc này gà còn chưa gáy, cung nhân vẫn còn đang gật gù, nhìn thấy Lưu Dĩ mặt mày nặng nề liền giật mình đến tỉnh.

"Vương phi sao rồi." Giọng Lưu Dĩ có chút khàn khàn, hai mắt lờ đờ nhưng vẫn phát ra khí thế nghiêm túc như thường.

"Bẩm. Nương nương đã ăn hết sáu bát cháo, uống ba bát thuốc. Thần sắc người đã tốt hơn nhiều. Giờ này người vẫn đang ngủ. Cố đại phu có căn dặn, nương nương ngủ càng nhiều càng chóng khoẻ." Tiểu Phi rành rọt bẩm báo.

Yến Tử khi thường rất kén ăn, nàng chỉ thích ăn món nướng, vậy mà một ngày ăn đến sáu bát cháo chứng tỏ nàng đã đói đến độ nào rồi.

Lưu Dĩ không nói chỉ lặng lẽ sang phòng bên tắm rửa, ngâm mình rửa trôi đi mệt mỏi.

Những ngày ở chiến trường hắn cũng không được ngủ tử tế, lúc này quả thật quá mệt.

Tắm rửa sạch sẽ, Lưu Dĩ mới nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng.

Đập vào mắt hắn là Yến Tử đang cuộn tròn trong chăn, đôi má trắng ngần đã có chút ửng hồng, môi sen đã ửng đỏ. Xem ra nàng nghỉ ngơi rất tốt, thuốc của Cố Vệ Bắc cũng ổn, chỉ là có một điều khiến hắn cau mày.

"Sao vương phi lại nằm trong tủ. Các ngươi không thấy tủ không có đệm sao?"

https://thuviensach.vn

Giọng nói đè thấp của Lưu Dĩ tuy trầm nhưng đầy uy lực, lộ rõ vẻ mặt không vui.

Vui làm sao được khi thấy tiểu thê tử nhỏ bé nằm trong tủ y phục của hắn không được trải ba lớp đệm như trên giường lớn. Cứ như vậy thức dậy nàng chắc chắn sẽ bị đau lưng.

Đám cung nhân xanh mặt quỳ rạp xuống, cố nén thấp giọng tránh làm ảnh hưởng vị đang ngủ kia kinh hô:

"Bẩm, từ lúc Thiên tuế rời đi, nương nương đều nửa đem tự động ngủ trong tủ. Chúng nô tỳ đã khuyên ngăn nhưng người không chịu. Cũng không cho chúng nô tỳ đặt đệm, sợ làm bẩn y phục Thiên tuế."

Mày lưỡi mác càng cau chặt.

"Mỗi đêm sao?"

"Vâng" nghe giọng nói trầm thấp đã bớt đi khí thế. Tiểu Phi mừng rỡ đáp: "Mỗi đêm nương nương đều không ngủ được, nhưng người đặt gối vào tủ y phục, sau đó liền ngủ rất ngon. Một mạch đến sáng. Đêm qua cũng là theo thói quen, người nửa đêm tỉnh giấc tự mình vào đó ngủ."

Mày lưỡi mác nhẹ nhàng dãn ra. Lưu Dĩ không đáp lời, phất tay cho đám hạ nhân lùi ra ngoài. Hắn xải bước đến trước tủ, trầm mặc nhìn nàng an giấc. Đáy mắt hiện lên ái tình vô hạn.

Hắn vươn tay ra bế cả nàng cùng tấm áo choàng của hắn được Yến Tử dùng làm chăn kia lên giường.

Như phát hiện ra có người phá giấc ngủ của nàng. Yến Tử khó chịu lim dim mở mắt, lại ngửi được mùi cổ hương quen thuộc áp vào mũi, nàng vô thức vươn tay ôm lấy cổ hắn, vùi mặt vào hõm cổ hắn há miệng cắn một cái, không ngừng day day.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ không lường được nàng sẽ làm ra hành vi đó, hắn đặt mình cùng nàng nằm xuống giường, cũng không tỏ vẻ đau đớn, tay khẽ nhéo mông nàng khiến nàng ngoan ngoãn nhả cổ hắn ra.

Lưu Dĩ nhìn nàng nhắm tịt mắt nhưng vẫn nhăn mày, chỉnh lại tư thế thoải mái cho nàng, hắn đặt đầu nàng lên tay, khẽ vỗ lên vai nàng. Động tác dịu dàng đến mức chính hắn cũng không nhận ra.

Giọng hắn khàn trầm tràn đầy yêu thương khẽ nói:

"Ngủ ngoan, bổn vương ở đây!"

Như đã thoả mãn. Mày liễu Yến Tử khẽ giãn ra, khoé môi chầm chậm cong lên rồi lờ mờ ngủ say lúc nào không hay.

Lưu Dĩ mệt mỏi, lúc này như tìm về được nơi khiến hắn thoải mái, ở bên cạnh người khiến hắn an tâm cũng từ lúc nào mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Mặt trời loé rạng đông, gió xuân khẽ đưa cành. Hoa tàn rồi lại nở. Ta và chàng lại càng si.

Ở phủ đại phu. Cố Vệ Bắc mồ hôi đầy tay, không ngừng dùng ngân châm điểm lên từng nơi trên thân thể Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh nằm trên giường lớn, sắc môi bợt bạt, da dẻ xanh xao, trên thân thể không chỗ nào không bị thương. Hắn nằm im bất động hệt như một cái xác không hồn.

Lát sau Cố Vệ Bắc đẩy cửa trở ra.

Bên ngoài đại tướng quân Hoắc Tâm, Hoắc phu nhân, Hoắc Thiện cùng Hoắc Kỳ Thư, Hạ Chí đều có mặt đầy đủ, ai nấy vẻ mặt ngưng trọng đầy lo lắng.

https://thuviensach.vn

Thấy vẻ mặt Cố Vệ Bắc liền biết tình hình rất xấu. Hoắc phu nhân cùng Hoắc Kỳ Thư đứng không vững, nước mắt đã lăn dài.

"Cố đại phu. Sinh nhi sao rồi!" Hoắc Tâm đại tướng không chờ được liền hỏi.

Cố Vệ Bắc cố nặn ra một nụ cười đáp:

"Hoắc tướng quân cát nhân thiên tướng. Chỉ cần trong vòng ngày mai có thể tỉnh lại thì vạn sự đều thành. Vạn sự đều thành!"

Cha con Hoắc Gia xanh mặt. Hoắc Kỳ Thư đỏ hoe mắt chụp tay Cố Vệ Bắc nghẹn ngào:

"Ca, nói vậy nếu ngày mai nhị ca không tỉnh thì huynh ấy sẽ...sẽ..."

Cố Vệ Bắc không đáp chỉ lặng lẽ cúi đầu cắn môi. Hắn hận không thể có phép màu, không có cách nào cứu được Hoắc Sinh ngoại trừ chính bản thân Hoắc Sinh.

Hoắc Thiện đỡ Hoắc phu nhân đã nức nở không thành lời. Hoắc Tâm đại tướng lặng im không nói, chỉ có khoé mắt già nua ẩn hiện nỗi đau xót.

Hoắc Thiện nghiêm nghị nói:

"Phụ thân, mẫu thân hãy tin tưởng lão nhị, lão nhị từ nhỏ đến lớn đều rất mạnh mẽ, chưa từng chịu thua bất cứ điều gì. Lão nhị chắc chắn sẽ tỉnh lại!"

Cố Vệ Bắc ngẩng mặt lên nhìn Hoắc Thiện bằng một ánh mắt kính trọng, hắn gật đầu:

"Phải. Hoắc tướng quân sẽ tỉnh lại. Chỉ cần tỉnh lại, chuyện tay trái bị phế Cố Vệ Bắc sẽ dốc hết sức lực cứu huynh ấy."

https://thuviensach.vn

"Tay trái bị phế." Hoắc Tâm đại tướng kinh hô: "Sao lại thành ra như vậy?"

Cố Vệ Bắc thở dài đáp: "Ban đầu tay trái của Hoắc tướng quân chỉ bị gãy nhẹ, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, không biết lý do nào cánh tay đó đã bị động lực tác động khiến cả cánh tay bị gãy hết dẫn đến tàn phế."

Sắc mặt Hoắc gia càng trầm trọng, Hoắc phu nhân nghẹn ngào lên tiếng.

"Không sao, chỉ cần Sinh nhi chịu tỉnh dậy, phế một cánh tay cũng không sao!"

"Đúng vậy, chỉ cần lão nhị sống là được."

Cả gia đình Hoắc gia trầm mặc một lát mới từ tốn đẩy cửa vào phòng thăm Hoắc Sinh.

Hoắc Kỳ Thư vẫn đứng im không nói. Nàng đau lòng nức nở không ra tiếng, cứ như sợ rằng nàng bật khóc thành lời sẽ khiến Hoắc phu nhân đau thương ngã quỵ.

Cố Vệ Bắc đứng sau lưng nàng, ngập ngừng hồi lâu mới vươn tay vỗ vỗ vào lưng Hoắc Kỳ Thư an ủi:

"Muội không cần phải nhịn, muốn khóc cứ khóc đi."

Hoắc Kỳ Thư xoay người vươn tay ôm lấy Cố Vệ Bắc, vùi mặt vào ngực hắn nức nở:

"Nhị ca của muội, nhị ca của muội."

Cố Vệ Bắc bị Hoắc Kỳ Thư siết chặt khiến hắn trở nên vô cùng lúng túng, cả khuôn mặt đỏ ửng như mặt trời. Lại nghe nàng nức nở, trong lòng quặn đau không biết làm sao, chỉ đành ôm lấy nàng vỗ vỗ.

https://thuviensach.vn

"Hoắc Sinh học rộng tài cao, lại là thiên hạ đệ nhất phong lưu khó có ai bì kịp sao có thể vì chuyện vặt vãnh này mà chịu thua chứ. Ta hứa với muội, dù phải làm bất kỳ điều gì cũng sẽ khiến huynh ấy tỉnh lại."

Hoắc Kỳ Thư như được an tâm, nàng chầm chậm dừng tiếng khóc, khoé mắt lộ lên nét oán hận, nàng siết chặt vạt áo Cố Vệ Bắc nói:

"Tất cả là tại Triệu Mẫn, chính nàng ta kéo nhị ca đi đến chỗ mạo hiểm lúc huynh ấy còn bị thương mới khiến huynh ấy thành ra như vậy. Nếu nhị ca có bề gì, muội dù có bị Quốc công xử trảm cũng nguyện ý tự tay hạ sát nàng ta."

Cố Vệ Bắc nghe vậy liền kéo Hoắc Kỳ Thư ra khỏi người giữ lấy vai nàng gằn giọng:

"Hoắc Kỳ Thư, muội có biết muội đang nói gì không? Nàng ấy là vương phi, muội giết nàng không sợ chu di cửu tộc hay sao?"

"Không sợ!" Hoắc Kỳ Thư cương quyết: "Mỗi ngày muội đều có cơ hội tiếp cận nàng ta, cùng lắm muội âm thầm ra tay. Ai biết được chứ!"

Cố Vệ Bắc níu chặt vai Kỳ Thư nói:

"Tình hình lúc đó vương phi không còn cách nào khác, nàng cũng không thể đi một mình. Hoắc Sinh là nguyện ý đi cùng nàng. Sao muội lại có thể đổ hết tội lỗi lên đầu nàng ấy như vậy. Hoắc Kỳ Thư muội quá hồ đồ rồi."

Hoắc Kỳ Thư nhận rõ Cố Vệ Bắc rất giận dữ, trước đây hắn chưa từng nổi cáu với nàng như vậy. Hoắc Kỳ Thư hét lên:

"Muội biết, Cố ca và nàng ta từng là thanh mai trúc mã, suýt nữa thì thành thân. Bây giờ muội muốn hại nàng khiến cho huynh đau lòng không chịu được chứ gì. Nàng ta đã cướp đi Cố ca của muội, lại còn không tuyệt

https://thuviensach.vn

tình cướp luôn cả nhị ca của muội. Huynh nói xem muội làm sao chịu được đây, huynh nói đi!"

Cố Vệ Bắc biết rõ Hoắc Kỳ Thư đối với hắn nặng tình như thế nào, nhưng nàng không thể hiểu, nếu như nàng đụng vào Triệu Mẫn cũng có nghĩa nàng sẽ phải chết. Lưu Dĩ rất tàn nhẫn. Hắn tàn nhẫn hơn những gì mà họ nhìn thấy. Lúc này hắn lo cho Triệu Mẫn tám thì lo cho nàng mười, từ lúc Triệu Mẫn thành vương phi. Cố Vệ Bắc hắn đã hoàn toàn từ bỏ nàng, chỉ là gần đây mới nhận ra tình cảm đối với Kỳ Thư. Những lo lắng này không lẽ nàng không hiểu.

"Muội nghe cho rõ đây, nếu muội dám động vào vương phi, không chờ Quốc Công xuống chỉ. Tự tay Cố Vệ Bắc ta sẽ đưa tiễn muội."

Cố Vệ Bắc xoay gót bước đi. Hoắc Kỳ Thư rất cứng đầu, nếu hắn không khuyên được chỉ còn cách đe doạ mà thôi.

Trái tim Hoắc Kỳ Thư như vỡ vụn, nàng đau lòng nhìn Cố Vệ Bắc đi khuất, môi khẽ mấp máy.

“Cố ca đừng trách muội. Nếu nhị ca ra đi, muội sẽ liều mạng với nàng ta.”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chiến Tranh Lạnh

Đêm phủ trần gian, trăng thanh hạ phàm.

Trước cổng phủ đại tướng quân, có hai bóng người cao lớn đang lảo đảo bước vào. Hai vị kia một thân hắc y, tay cầm kiếm dài, mặt mũi đen thui lủi nhưng vẫn dễ dàng nhận ra:

Một người vẻ mặt cương nghị lạnh lùng, không cười ít nói, làm cho người khác có chút sợ hãi khó gần.

Vị còn lại vẻ mặt mười ngày hết tám ngày là cười đến mang tai, nét cười trong mắt lúc nào cũng sáng ngời, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy đều nhoẻn miệng cười đáp lại như bản năng.

Hai vị này nhìn cước bộ nhanh nhẹn vậy liền biết một thân công phu tuyệt đỉnh, vậy mà mất nửa ngày mới lết đến được Tam Thái viện, khiến cho đám vệ binh cùng binh lính mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc.

“Thủy thị vệ, ngươi làm sao vậy?”

Ôn gia đứng bên trong hậu hoa viên Tam Thái viện nhìn Sa Hỏa, Sa Thủy bộ dạng như mới bị xe lăn qua liền không khỏi tò mò nghi hoặc.

“Không, không sao...haha, nhiêu đây nhằm nhò gì. A” Sa Thủy đang khiên cưỡng trả lời, bỗng nhiên Sa Hỏa đập tay lên vai hắn khiến hắn nhịn

https://thuviensach.vn

không được A lên một tiếng rồi gào như xói tru: “Đau quá, tên kia, huynh nhẹ tay chút không được sao!!!”

Ôn gia xanh mặt vội lấy tay bịt miệng Sa Thủy lại: “Muốn sống không hả, đang là giờ nghỉ ngơi của Quốc Công, ai cho phép ngươi la lối ồn ào ở đây hả!”

Vừa nhắc đến hai chữ Quốc Công. Sa Hỏa, Sa Thủy liền tái mét mặt, cứ như là nhắc đến thần chết vậy. Sa Thủy nuốt khan một cái thì thầm:

“Ôn gia này, bình thường Quốc Công đâu có nghỉ sớm vậy, mặt trời chỉ vừa mới xuống núi thôi mà.”

Ôn gia lắc đầu đáp: “Quốc Công sáng sớm nay đã từ triều trở về, sau đó ngủ một mạch từ sáng đến bây giờ, cũng không thấy gọi ngự thiện, xem ra người rất mệt. Trước nay chưa từng thấy người ngủ lâu như vậy. Vương phi nương nương lại đang tĩnh dưỡng, nên xem chừng ngủ không biết trời trăng gì. Hai vị thiên tuế không ăn không uống mà ngủ một mạch như vậy. Xem ra mười ngày qua đã làm khó hai vị rồi.”

Ôn gia là quản gia cho Lưu Dĩ đã hơn mười năm nay, Lưu Dĩ có thói quen gì, ăn ngủ như thế nào không ai rõ hơn Ôn gia, lại thấy chủ nhân của lão mệt mỏi đến quên ăn như vậy, trong lòng không khỏi xót xa.

Sa Thủy, Sa Hỏa cũng khẽ đồng tình. Họ biết rõ hai người kia một người tiến đánh sa trường trở về giải quyết một đống hỗn độn do tâm bệnh mà ra, một người thì bị nhốt, bỏ đói tận ba ngày. Mệt đến như vậy, nghỉ ngơi nhiều không có gì là lạ.

“Ấy, Thủy thi vệ, hai người đi đâu hai hôm nay giờ ta mới thấy, lại còn thành ra cái bộ dạng này nữa!” Ôn gia vẫn không khỏi tò mò dò hỏi.

Sa Hỏa, Sa Thủy nhìn nhau lắc đầu thở dài. Sa Thủy ngao ngán đáp: “Trước khi Quốc Công nhập cung giải quyết công việc vẫn không quên

https://thuviensach.vn

điều hai người chúng ta lên núi chịu phạt. Chúng ta phải đào hết ba ngọn núi tìm được mười cây thuốc cổ thượng hạng mang về cho vương phi mới được trở về. Ôn gia, gia nghĩ xem, chúng ta một thân công phu, vậy mà mất đến hai ngày mới tìm được được có bao nhiêu cây thuốc. Lại còn ngày đêm đánh vật với đám thú trên rừng, suýt mấy lần lộn nhào trên dốc núi. Quốc Công đúng là biết hành hạ người mà."

"Chịu phạt, các người làm gì mà phải chịu phạt?" Ôn gia vẫn ngây ngốc hỏi.

Sa Thủy mệt mỏi ngồi thụp xuống, tựa vào cột nói: "Phận ảnh vệ chúng ta đúng là quá bi thương. Vương phi tự ý hành động, Quốc Công lại cho rằng chúng ta không làm tròn bổn phận bảo hộ chủ nhân nên mới để chúng ta chịu phạt. Đúng là tuyết rơi tháng sáu mà."

Sa Hỏa đứng bên cạnh ôm kiếm, mặt mày có chút tiều tụy nói: "Quốc Công là có cái lý của người, chúng ta không đủ thông tuệ để vương phi có cơ hội tự ý hành động chính là lỗi của chúng ta. So bề tính cách của thiên tuế, hình phạt còn quá nhẹ."

Sa Thủy nhăn mày tỏ vẻ khó chịu, nhưng chính hắn cũng không hề phủ nhận chuyện lần này Lưu Dĩ thực sự nhẹ tay. Nguyên do hắn thay đổi cũng chỉ e là vì phản ứng hôm đó của Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử vì đói mà tỉnh giấc.

Nàng ngủ đến mê mệt, lúc tỉnh lại cũng dễ dàng tỉnh táo, nhìn cảnh vật tối đen như mực, liền biết trời hãy còn tối. Nàng đang tính toán vươn tay duỗi chân một cái liền cảm thấy thân thể cứng đờ không thể cử động.

Hõm cổ nàng có một làn hơi phả vào khiến cổ ngứa ngáy khó chịu, từ bụng trở xuống đều bị bàn tay và đôi chân thon dài của người nào đó kẹp

https://thuviensach.vn

chặt không thể nhúc nhích. Mái tóc đen dài đan với tóc nàng xõa dài trên giường lớn, thoáng chốc không thể phân biệt được rõ tóc ai.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, hạ nguyệt lọt qua khung cửa lấp lánh đến mê người, mùi cổ hương của nam nhân quen thuộc phủ vào mũi nàng, kể cả khi không nhìn thấy mặt, nàng cũng dễ dàng biết được, người đang ôm nàng say giấc là ai.

Ngay khi phát hiện ra Lưu Dĩ, lòng Yến Tử nảy lên một nhịp. Những đêm qua nàng đều nửa đêm tỉnh giấc, không tìm được vòng tay, hơi thở quen thuộc, chỉ có nỗi cô đơn vây lấy, cảm giác trống vắng nhớ nhung khiến nàng khó chịu. Lúc này coi như đã thỏa mãn, trong lòng không khỏi rộn ràng mừng rỡ.

Nhưng chỉ được ba giây. Bất quá sau ba giây, những chuyện xảy ra sau khi rời khỏi mật thất lại ùa về, khiến cho mày liễu của nàng cau chặt, đôi mắt hóa lửa, bàn tay siết chặt.

Nàng cúi mặt nhìn vẻ mặt bình ổn đang say giấc của Lưu Dĩ, lại nhớ lúc hắn sắp xuống tay với Triệu Phạm Hoa. Tâm can nàng chỉ có oán hận, không biết lúc nàng ngất xỉu, hắn đã làm gì đại ca nàng rồi. Không lẽ Lưu Dĩ đã giết đại ca...

Nghĩ đến đây lòng Yến Tử lạnh đi, nàng dùng hết sức vùng mạnh ra khỏi vòng tay Lưu Dĩ. Lăn một vòng vào góc giường.

Lưu Dĩ bị một loạt hành động của Yến Tử làm cho thức giấc. Khó chịu mở mắt, mày lưỡi mác cau lại, ánh mắt hơi tối. Hắn chăm chú nhìn Yến Tử như nai con gặp sư tử nằm sát trong vách tường.

“Lại đây.” Lưu Dĩ vẫn không nhúc nhích, chỉ nằm yên ra lệnh. Hắn nhận ra nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, không giống như lần đầu tỉnh lại. Ánh mắt của nàng hệt như lúc đó. Lúc nàng nói sẽ hận hắn.

https://thuviensach.vn

Yến Tử ngồi dậy chống tay xuống giường, ánh mắt đăm đăm nộ khí, tiết y trắng hở ra xương quai xanh, mái tóc đen xõa dài khiến nàng trở nên ma mị và quyến rũ cũng không kém phần lạnh lẽo. Nàng gằn từng chữ:

“Người đã làm gì đại ca của thiếp?”

Tuấn nhan của Lưu Dĩ thập phần lạnh lẽo, hắn vẫn nằm nghiêng nhìn nàng, nàng và hắn chỉ cách nhau một xải tay. Tại sao lại có cảm giác xa cách vạn dặm như vậy.

Đây là lần đầu tiên.

Phải. Lần đầu tiên nàng oán hận hắn, giận hắn như vậy.

“Bổn vương tha chết cho hắn.” Lưu Dĩ vươn tay ra, lạnh lùng nói: “Hắn vẫn còn sống, mau lại đây, bổn vương không thích nói lần hai.”

Yến Tử âm thầm thở hắt ra một hơi, còn sống là tốt.

Lại nhìn Lưu Dĩ đang cau mày nhìn nàng. Bất giác trong lòng nàng trở nên vô cùng to gan. Nếu đã không ai trị được tính cách bạo tàn của hắn, vậy để nàng trị. Biết rõ hắn sẽ không hại chết nàng, vậy chi bằng nàng thay thiên hạ làm việc thiện vậy.

Yến Tử ngồi trong góc, ánh mắt hờn dỗi nói:

“Triệu Phạm Hoa là đại ca của thần thiếp, là người thân duy nhất của thiếp, trên đời này không ai tốt với thần thiếp ngoài huynh ấy. Vậy mà người nói giết liền giết. Giám hỏi Quốc Công người có thể chấp nhận được một trượng phu tay lấm máu người thân ôm ấp được không?”

Một câu nói như lưỡi đao sắc nhọn cắm vào tim Lưu Dĩ, bất chợt hắn nhớ lại câu nói của nàng lúc đó, nàng đã nói rằng không thể chung sống với người tàn nhẫn như hắn.

https://thuviensach.vn

Bàn tay Lưu Dĩ siết chặt đến bật từng đốt trắng, mắt phượng phát ra nộ khí, hắn ngồi dậy, vươn tay tóm lấy cổ áo Yến Tử kéo đến ngồi lên đùi hắn, bàn tay to lớn siết lấy cằm nàng gằn giọng:

“Không thể chấp nhận là việc của nàng. Bảo hộ nàng là việc của bổn vương. Chỉ cần một mối hiểm họa đối với nàng xuất hiện. Bổn vương sẽ không khách khí dẫm chết nó. Nàng là của bổn vương, dù có chết cũng chỉ được phép: Một là chết dưới tay bổn vương, hai là vì bổn vương mà chết!”

Nghe Lưu Dĩ gắt gỏng như vậy, lòng Yến Tử liền sinh ra nỗi sợ hãi. Cái gan to của nàng lúc nãy đã hoàn toàn bị hắn đập nát. Nhưng thà nàng bị hắn bóp chết, còn hơn vì nàng mà người khác phải chết oan.

Yến Tử trừng mắt lại đáp: “Được. Từ nay trở đi, Quốc Công hãy toàn quyền chi phối thân thể thiếp. Trái tim này của thần thiếp dù có bị moi ra cũng sẽ không bao giờ thuộc về người tàn nhẫn như vậy.”

Lòng Lưu Dĩ lạnh đi. Từ trước đến nay, chưa từng có ai dám trừng mắt đối đầu với hắn. Ngang nhiên thách thức hắn, còn uy hiếp hắn. Từ nhỏ Lưu Dĩ đã được mài dũa thành người lòng dạ sắt đá, mặc cho quyết định của hắn tàn nhẫn, miễn lợi cho đại cục, hắn cũng sẽ không hối hận.

Muốn hắn thuận tình nghe theo, chấp nhận quyết định của hắn là sai lầm sao. Hắn chưa từng nghĩ tới và không bao giờ chấp nhận điều đó. Nàng là của hắn, đừng nói là cơ thể, trái tim nàng bắt buộc phải thuộc về hắn.

Lưu Dĩ lớn giọng:

“Người đâu! Chuẩn bị nước.”

Hạ nhân bên ngoài nghe lệnh lập tức nhanh chóng chạy đi chuẩn bị. Lưu Dĩ không để cho Yến Tử kịp định thần, hắn bế nàng lên tay, xải vài ba bước chân sang phòng bên cạnh đã chuẩn bị một chậu nước lớn, hơi nước nóng bốc lên cuồn cuộn từng đợt trong không trung.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử liền hiểu ra Lưu Dĩ muốn làm gì, nàng không ngừng dãy dụa: “Không muốn, không muốn tắm. Mau thả thiếp xuống.”

Bàn tay Lưu Dĩ như gọng kìm, không cho nàng một chút động đậy. Hắn một tay quăng nàng vào chậu nước lớn, khiến nàng chìm xuống dưới đáy, may mà nàng biết bơi nên không chút sợ hãi đối với nước, cứ như vậy mà bình tĩnh ngoi lên.

Chỉ là lúc nàng đang khó chịu vì tiết y ướt nhẹp dính sát vào người. Lưu Dĩ đã nhảy ùm vào chậu nước. Để lộ thân thể trần truồng đẹp mê người, làn da màu đồng săn chắc đập vào mắt, khiến cho Yến Tử vô thức nuốt ực một cái.

Lưu Dĩ nhìn những giọt nước đọng trên mái tóc nàng trôi xuống làn da mượt mà, động tác vuốt mặt dịu dàng mê người của nàng khiến máu gan hắn sôi sục, hơn lúc nào hết. Hắn chỉ muốn nuốt nàng vào bụng.

Lưu Dĩ vươn tay giữ chặt gáy nàng. Cùng nàng ngụp xuống dòng nước ấm áp. Hai người chìm dưới đáy, mắt đối mắt, không ai chịu nhường ai. Lưu Dĩ ép đầu nàng, phủ môi lên môi nàng ngấu nghiến.

Yến Tử tức giận không khỏi vùng vẫy. Nàng không muốn hôn hắn.

Nụ hôn này không dịu dàng ôn nhu như bình thường, không tràn đầy chân ý tình thương mà chỉ có sự phẫn nộ, uy hiếp. Hai bên dằng co khiến cho môi cả hai nhanh chóng lan ra vị tanh nồng của máu.

Đến khi cảm nhận Yến Tử không thể thở được, Lưu Dĩ mới cho nàng ngoi lên nước, hít lấy hít để không khí. Hắn nhìn vết sứt tràn máu trên môi nàng, vô thức lè lưỡi liếm lấy từng giọt máu nơi đó, lại lần nữa đẩy nàng chìm sâu xuống đáy nước. Khiến nàng chìm đắm trong nước và cuồng nhiệt.

https://thuviensach.vn

Cứ ngoi lên chìm xuống như vậy hơn mười lần. Yến Tử đã thở không ra hơi, phổi của nàng chỉ như thoi thóp. Nàng bây giờ mới biết. Lưu Dĩ quả nhiên biết cách hành hạ người khác. Không trách kẻ khác lại e sợ hắn đến vậy.

Nhưng nếu như nàng đầu hàng, thì sau này nàng có muốn bày tỏ điều gì cũng khó được hắn cho phép. Nữ tử hiện đại đòi quyền bình đẳng, hôn nhân đạo đức và nhân văn như nàng không cho phép trượng phu của nàng có thể tàn bạo hung hãn như vậy. Nhất quyết phải tìm cách trị được hắn. Nếu không nàng không còn là Tiểu Yến Tử nữa.

Nói là làm, trong lúc nàng đang ngạt khí vì bị Lưu Dĩ cưỡng hôn dưới đáy bể đã là lần thứ mười mấy, hắn đang tóm lấy eo nàng, muốn đẩy nàng lên để lấy khí.

Nàng lại nhanh chóng giữ chút sức lực cuối cùng đẩy người hắn ra, nắm chặt lấy đáy chậu, nhất quyết không chịu ngoi lên. Mặc cho nước đã ngập tràn phổi nàng.

Lưu Dĩ xanh mặt, vội vã kéo tay nàng tách ra khỏi chậu nước, nhưng nàng lại không ngừng vùng vẫy, tung cước đạp hắn ra xa. Lưu Dĩ mặc kệ bàn tay vướng víu của nàng, vẫn quyết kéo nàng lên mặt nước.

Sức mạnh của nam nhân khác với nữ nhân, dù cho nàng có cố thế nào cũng không thể thắng được hắn. Chỉ là Yến Tử vùng vẫy quá lâu, dung tích phổi không thể chứa đủ lượng nước kia. Lưu Dĩ chưa kịp kéo nàng ngoi lên thì nàng đã ngất xỉu.

Mặt Lưu Dĩ tối xầm, vội vã vác nàng lên vai, đập mạnh cho nước trong miệng nàng thoát ra ngoài.

Đặt Yến Tử nằm xuống, kiểm tra mạch của nàng vẫn còn đập, tuy rất chậm nhưng đã ổn. Vẻ mặt Lưu Dĩ mới có chút sinh khí, hắn đỡ nàng ngồi

https://thuviensach.vn

lên đùi, cho nàng vùi mặt vào ngực hắn. Đợi cho nàng từ từ mở mắt. đôi mắt hắn đã đỏ ngầu những tia máu. Hắn nhìn nàng gầm lên:

“Bổn vương không cho phép, nàng dám tự vẫn?”

Ban đầu hắn rất cương quyết muốn cho nàng một bài học, khiến nàng không dám đối đầu với hắn. Chỉ là Lưu Dĩ không ngờ đến nàng quá cứng đầu. Thà chết chứ không chịu khuất phục. Nữ nhân mạnh mẽ như nàng, hắn đã lỡ vương tình, để nàng như nữ nhân khác nhu nhược theo trượng phu là vô cùng khó khăn. Khắp thiên hạ này chỉ có nàng khiến hắn đau đầu nhất.

Yến Tử mệt mỏi lấy lại nhịp thở, ánh mắt vẫn cương nghị nói:

“Quốc Công! Người còn một ngày tùy ý hạ sát. Yến Tử còn có một cơ hội để hóa kiếp.”

Lưu Dĩ siết chặt tay nắm eo nàng. Hắn làm tất cả để bảo vệ nàng, cho nàng cuộc sống bình an, tại sao nàng không chịu hiểu.

Lưu Dĩ không đáp lời, chỉ lặng lẽ bế nàng về bên phòng, dặn dò hạ nhân chuẩn bị ngự thiện.

Yến Tử như cái xác không hồn, mặc kệ Lưu Dĩ cởi y phục nàng, giúp nàng lau khô người, thay y phục cho nàng. Nàng vẫn xem như không thấy, không biết. Chỉ nằm im không nhìn hắn. Rõ ràng cảm nhận được cử chỉ chăm sóc của hắn rất dịu dàng, trái tim cũng có chút rung động, chỉ là một nước đi này của nàng liên quan đến mạng người. Nàng sẽ không tùy ý khuất phục mà sà vào lòng hắn.

Đợi cho Lưu Dĩ thay y phục xong. Ngự thiện cũng đã sẵn sàng. Vì cả ngày chỉ nằm ngủ, nên lúc này quả thực đói bụng. Ngửi thấy mùi thức ăn thơm đến xoắn tít ruột gan, không chờ Lưu Dĩ phản ứng, nàng đã lao đến bàn, cầm lấy đũa không ngừng múa máy trên ngự thiện, mặc kệ Lưu Dĩ còn chưa kịp động đũa.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ xem chừng cũng rất đói. Thấy nàng có thể ăn uống bình thường, trong lòng cũng có chút an tâm. Chiến tranh thì vẫn có lúc nghỉ ngơi. Hắn tùy ý cầm đũa bát, bắt đầu ăn.

Bữa ăn này không biết nên gọi là ăn tối hay ăn sáng. Vì lúc này đang là giờ Tí.

Đám hạ nhân hầu hạ xung quanh mặt mũi y như gấu trúc, quầng thâm đen xì ngu mặt nhìn nhau. Hai cái vị kia ngủ cho đã đời, tỉnh lại liền đi tắm rồi còn vây một bãi chiến trường, nửa đêm canh ba lại đòi ăn. Đúng là khó hầu mà. Chỉ là ăn thì cứ ăn đi, tại sao họ lại cảm nhận được hai vị kia phóng ra hàn khi nhỉ. Đang ăn mà, có cần thiết phải làm vậy không. Mà hình như hai vị này đang chiến tranh lạnh, lúc trước mỗi bữa cơm. Vương phi đều ôn nhu nho nhã gắp thức ăn cho Quốc Công. Quốc Công thực dịu dàng ăn hết những gì nàng gắp cho, còn căn dặn nàng nên ăn gì cho bổ. Lâu lâu bồi cho nàng ánh mắt đăm chiêu ái vị. Lúc này lại phận ai người nấy ăn, còn chẳng buồn nhìn nhau. Đây là có chuyện gì???

Đợi cho đến khi Lưu Dĩ cùng Yến Tử chén sạch không còn một mẩu xương trên bàn, hai người cũng vẫn không nhìn nhau. Yến Tử uống một ngụm nước xong cúi đầu thi lễ với Lưu Dĩ tính toán đi ra ngoài:

“Đi đâu?” Lưu Dĩ vẫn ngồi yên không động tĩnh, nhìn nàng đang chuẩn bị rời đi hỏi.

“Thần thiếp đi thăm đại ca.” Yến Tử không nhìn Lưu Dĩ, bình thản đáp.

Lưu Dĩ nhìn sắc trời tối đen như mực, lại nghe tiếng gõ chiêng ngoài kia, hắn chầm chậm đi về phía giường lớn nói: “Đang là giờ Tí.”

Tiểu Yến Tử ngơ ngác nhìn sắc trời, lại nhìn đám hạ nhân mặt mày đen sì ra sức gật đầu. Ý chỉ đang là nửa đêm, người người còn chìm trong giấc ngủ. Nàng không phải là đi thăm mà đi phá thì có.

https://thuviensach.vn

Yến Tử có chút xấu hổ nhìn đám hạ nhân, cười gượng:

“Ha ha. Bổn cung ngủ nhiều quá thành ra hơi lú lẫn rồi. Các ngươi không có việc gì thì đu nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền đóng sập cửa. Hừ. Nàng đang giận Lưu Dĩ, muốn đi đâu đó cho khuây khỏa, lại trúng nửa đêm canh ba không thể ra ngoài, lại cơ bản không có chỗ khác để ngủ, trong phạm vi sương phòng này nàng chẳng thể nào đi chỗ khác.

Lại nhìn bên giường lớn, Lưu Dĩ đã mặc tiết y nằm xuống giường nhắm mắt dưỡng thần, không buồn quan tâm nàng đang đi đi lại lại bên kia.

Giờ này đánh đàn thì quá ồn, chơi cờ thì không có ai tiếp, đọc sách thì đau mắt. Ngoài ngủ ra, nàng có thể làm gì được chứ. Nhưng giường lớn đang bị cái vị kia chiếm giữ. Phải làm thế nào đây.

Trong lúc nàng đang trầm tư, không biết Lưu Dĩ đã từ lúc nào đứng sau lưng nàng, vòng tay ôm lấy thân thể nàng, vùi mặt vào hõm cổ nàng, đôi môi mềm mại miết lấy cổ nàng, day day. Chất giọng hắn khàn đục vang lên:

“Mười ba ngày.”

Yến Tử ngơ ngác. Cái gì mười ba ngày???

Lưu Dĩ như hiểu được nàng không nghĩ ra lời nói của hắn có ý gì. Thản nhiên nói thẳng:

“Mười ba ngày rồi bổn vương chưa được ăn nàng.”

Hai má Yến Tử lập tức đỏ lên như trái gấc.

Cái lý gì vậy. Đang giận nhau mà vẫn nghĩ đến chuyện đó được sao. Cái người này có phân biệt công tư không vậy???

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sự Thật

Tiểu Yến Tử thầm nghĩ. Đây liệu có phải chiêu bài thu phục của Lưu Dĩ hay không. Dễ lắm, Lưu Dĩ có tài thu phục người, đang lúc chiến tranh lạnh, hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào thuần phục nàng.

Nhưng nếu nàng vùng vẫy, căn bản sức lực này không thể thắng được hắn. Nếu nàng la hét, càng không ai có thể can ngăn. Người ta làm chuyện vợ chồng, tên rỗi hơi nào dám xông vào chứ. Lúc này chỉ có thể lấy nhu đánh cương, khiến cho hắn không đành lòng mà buông tha thôi.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cổ Yến Tử đã bị Lưu Dĩ miết đến đỏ ửng. Nàng vùng người ra khỏi vòng tay hắn. Quay đầu đối diện với đôi mắt trầm u đó.

Ngón tay thon nhỏ của nàng nhanh chóng tháo đai lưng của mình xuống, chưa đến vài giây, tiết y trên người nàng đã buông xuống nền đất dài, chỉ để lại thân thể xích lõa nõn nà dưới ánh nến lập lờ đến say lòng người.

Mái tóc đen mượt phủ trước ngực, đôi mắt to tròn lúc này lạnh lẽo vô tình, y hệt như đôi mắt của Lưu Dĩ lần đầu nàng nhìn thấy. Lưu Dĩ lặng yên ngắm nhìn nàng, đáng lý ra hắn phải lấy làm vui mừng vì nàng chủ động như vậy. Nhưng tại sao trong mắt hắn chỉ có giận dữ, không có chút vui vẻ.Trong bóng đêm, giọng nói trong trẻo của nàng cất lên:

“Thân thể thần thiếp là của thiên tuế. Người muốn làm gì, quyết định như thế nào đều là tùy vào một ý niệm của người. Cũng giống như cách

https://thuviensach.vn

người tùy ý hạ sát, không cần phải hỏi ý kiến một ai. Đã như vậy, Yến Tử cũng chỉ có thể để mặc người tùy ý mà làm. Thỉnh!" Yến Tử coi như không nhìn thấy đôi mắt đã lạnh đến âm độ của Lưu Dĩ, thản nhiên nhắm mắt như chờ Lưu Dĩ tới xử nàng.

Mày Lưu Dĩ cau chặt, từ trước đến giờ, những kẻ cứng đầu như nàng đều đã sớm chết dưới tay hắn. Vậy mà nàng lại không ngừng đối đầu với hắn, cũng không chút sợ hãi. Hắn hận bản thân không cách nào có thể đả thương nàng.

Lưu Dĩ cúi xuống nhặt tiết y rơi trên đất, khoác lên tấm lưng trần của nàng. Hắn ghé sát vào tai nàng, nói với chút bất lực:

"Khuya rồi, nàng ngủ sớm đi."

Lưu Dĩ như một cơn gió, chớp mắt đã rời khỏi sương phòng, để lại Yến Tử trầm mặc đứng đó.

Hôm nay nàng đã hai lần thắng Lưu Dĩ. Chỉ là nàng đả thương trái tim hắn. Chính nàng cũng không thoải mái, trong lòng lại thoáng đau thắt từng cơn.

Leo lên giường, vật lộn với chăn gối mãi không ngủ được.

Yến Tử bật người dậy, lấy hết nến thắp sáng cả căn phòng lạnh lẽo. Căng ra một tờ giấy rộng dài. Cầm bút lông trên tay, nàng bắt đầu họa.

Nét bút thanh mảnh, như rồng bay phượng múa. Mực đen giấy trắng, hòa quyện thành tranh.

Sau một canh giờ, nàng đã họa xong một bức hình nam nhân với vóc dáng y phục hệt như Lưu Dĩ, chỉ là người này không có mặt. Chỉ có khuôn mặt dài cương nghị, không hề có mắt mũi miệng. Nhất thời không nhìn ra nam nhân trong đó có cảm xúc như thế nào.

https://thuviensach.vn

Yến Tử mân mê bức họa trong tay, ngắm đến khi hai mắt mỏi mệt, đến khi vô tình đâm sầm vào kệ sách của Lưu Dĩ khiến cho một loạt chiếu thư rơi xuống gõ trúng đầu nàng.

Yến Tử chỉ kịp 'ui da' một tiếng, lại cúi đầu xuống nhặt chiếu thư lên. Vô tình, một chiếu thư nhỏ được nhét tùy ý rơi xuống, lộ ra ấn ngọc đỏ của hoàng đế điểm lên. Bên trong chiếu thư chỉ vẻn vẹn viết vài chữ:

"Truyền ngôi cho Sở Tịnh Vương Lưu Dĩ!"

Yến Tử có chút kinh ngạc nhặt chiếu thư lên, cố gắng soi dưới nến đọc cho kỹ từng chữ một.

Sở Tịnh Vương là tên hiệu của Lưu Dĩ trước khi lên ngôi. Chỉ là theo nàng được biết. Tiên đế rõ ràng đã hạ chiếu chỉ truyền ngôi cho Thái Tử Lưu Hằng, tại sao ở đây lại viết là Lưu Dĩ.

Nhìn bên góc phải chiếu thư, rõ ràng đây là họa bút cũng là di chỉ của tiên đế, Lưu Dĩ không có lý do làm giả chiếu thư này.

Vậy chỉ có một điều duy nhất.

Tiên đế đã truyền ngôi cho Lưu Dĩ, nhưng hắn lại làm giả chiếu thư để truyền ngôi cho Thái tử, còn hắn chỉ là ngồi tạm trên vương vị này cho đến khi thái tử mười tám tuổi.Tại sao Lưu Dĩ lại làm vậy, không phải chính hắn đã hạ sát hết huynh đệ để có được ngai vị sao. Lúc có được rồi lại không nguyện ý ngồi lên mà truyền cho đệ đệ hắn. Cái lý gì đây???

Yến Tử có chút đứng không vững. Nàng trước nay chưa từng chịu hiểu Lưu Dĩ, không, là hắn không cần nàng hiểu. Tất cả những việc hắn làm đều là để cho nàng được vui vẻ. Còn nàng thì không làm được những điều đó cho hắn. Không biết hắn muốn gì, cần gì. Còn không thể hiểu được hắn đã trải qua tuổi thơ như thế nào, tại sao lúc đạt được vương vị lại quyết định từ

https://thuviensach.vn

bỏ. Nàng không hiểu hắn, một chút cũng không. Vậy nàng lấy tư cách gì để làm thê tử hắn chứ?

Yến Tử vội vã lấy áo choàng lao ra ngoài, gặp Sa Hỏa đang canh cửa kinh ngạc nhìn nàng:

“Vương Phi, nửa đêm người muốn đi đâu?”

“Quốc Công đâu rồi?” Yến Tử gấp giọng.

“Thiên tuế đang ở ngự thư phòng!” Sa Hỏa bình tĩnh đáp.

Yến Tử không nói, chỉ nhanh chân đi đến ngự thư phòng, trong lòng chỉ muốn đến gặp Lưu Dĩ, hỏi hắn đã có chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn đau đớn như thế nào mới có thể khiến hắn trở nên tàn nhẫn vô tình như vậy. Có phải vì nàng chỉ nghĩ cho mình, mới không hiểu được cảm xúc của hắn hay không.

Những ý nghĩ đó của yến Tử kéo dài đến khi nàng đứng trước ngự thư phòng, nhìn thấy bóng Lưu Dĩ đang lặng lẽ phê duyệt tấu chương, bóng dáng cô độc hệt như trong giấc mơ nàng nhìn thấy. Cả đời Lưu Dĩ chỉ có bóng tối và sự cô đơn. Tất cả những gì hắn làm là bảo vệ tính mạng của chính mình và nàng. Vì sự bảo hộ quá mức an toàn, hắn đã hoàn toàn không để mạng sống của bất kỳ ai vào mắt. Cứ như rằng thiên hạ này chỉ có nàng và hắn. Uy hiếp nàng sẽ phải chết. Tất cả đều vì nàng.

Lam Thất đứng bên ngoài đơ mặt nhìn Yến Tử lặng lẽ u uất như một hòn đá, hắn đang tính toán gọi Lưu Dĩ nhưng Yến Tử nhanh hơn một bước nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng.

Lưu Dĩ vẫn chăm chú phê tấu, chất giọng có chút khó chịu nói:

“Bổn vương đã nói không được làm phiền, các ngươi điếc hết rồi sao?”

https://thuviensach.vn

Yến Tử không đáp lời, chỉ lặng lẽ nhìn Lưu Dĩ. Chính là giọng điệu này gương mặt này, tại sao nàng lại không chịu hiểu, không chịu nghĩ cho hắn. Ngay cả vương vị hắn cũng không cần lại có thể làm tất cả để che chở nàng. Tại sao nàng lại ích kỷ không nhận ra.

Yến Tử vòng đến sau lưng Lưu Dĩ, vươn tay ôm chặt đầu hắn, cằm tựa vào hõm cổ hắn, mái tóc đen dài của nàng trượt qua khuôn mặt lãnh đạm của Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ có chút kinh ngạc, hắn dừng bút, liếc nhìn Yến Tử nhu thuận tựa đầu lên vai hắn. Đôi mắt tinh nghịch của nàng lấp lánh nước, lại dịu dàng ôn nhu, không còn lạnh lẽo bi thương như lúc nãy.

Lưu Dĩ ngồi im như vậy, để mặc nàng ôm cổ hắn. Có lẽ nàng và hắn có thần giao cách cảm, không cần nàng nói, hắn cũng biết được nàng đã hiểu cho hắn. Có thể thôi chiến tranh lạnh.

“Người không hỏi vì sao thần thiếp đến đây sao?” Yến Tử không dấu tò mò. Lúc nãy phu thê nàng còn chiến tranh, bây giờ nàng nguyện ý sà vào tay hắn. Hắn lại không chút nghi hoặc, cũng không dò hỏi.Lưu Dĩ vươn tay kéo Yến Tử ngồi lên đùi, để cho đầu nàng tựa vào vòm ngực rộng lớn, bàn tay khẽ vuốt tóc nàng đáp: “Nàng muốn đến hay đi đều tùy ý. Khắp thiên hạ này đều là của nàng, bổn vương cần phải thắc mắc sao?”

Thân thể Yến Tử khẽ rung, tựa như là đang cười. Nàng ôm lấy eo Lưu Dĩ, khẽ nói:

“Thần thiếp không ngủ được, người cứ tiếp tục làm việc đi, thần thiếp sẽ không làm phiền người.”

Nói rồi nàng vùi mặt vào ngực hắn, siết chặt lấy lưng rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Lưu Dĩ chầm chậm nở rộ ra một nụ cười. Đáy mắt u buồn đã khôi phục lại sinh khí. Trong lòng lại phấn chấn đến lạ.

Hắn vỗ vỗ lên lưng nàng, dịu dàng ru ngủ. Tay còn lại tiếp tục cầm bút phê duyệt tấu chương.

Có lẽ tất cả những gì hắn làm chỉ để mong có được điều này.

Hạnh phúc chỉ đơn giản là như vậy.

---

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chọc Giận

Chim hót sớm bình minh, mây nhẹ lững lờ trôi.

Mỏi quá.

Đó là ý nghĩ đầu tiên lúc Yến Tử mở mắt, trời xem chừng đã chịu sáng. Nàng nhìn nam nhân tuấn tú nằm nghiêng, thân thể trần trụi, chỉ có tấm chăn vắt ngang thân dưới trước mặt nàng đang nhắm mắt dưỡng thần, tay nhẹ nhàng xoa bóp bên hông nàng.

Còn nàng đang có tư thế vô cùng quỷ dị.

Một chân vắt lên eo Lưu Dĩ, một tay vắt ngang cổ hắn. Lại nhìn đống y phục hỗn độn từ ngoài cửa đến giường vứt bừa bãi, nhăn nhúm khiến nàng nhớ đến cuộc kích tình kịch liệt đêm qua. Cả mặt liền đỏ như gấc.

Đêm qua nàng mới rõ, trước giờ là Lưu Dĩ chiếu cố cho nàng, không dùng sức. Đêm qua lại là đêm đầu sau nửa tháng không thân mật, lại trải qua chuyện sinh tử, chiến tranh lạnh. Lưu Dĩ càng phấn khích âu yếm nàng. Dây dưa đến khi mặt trời ló rạng mới chịu để nàng nghỉ ngơi.

Lưu Dĩ xem chừng biết nàng sẽ bị đau hông. Nên mới không ngủ, xoa bóp cho nàng. Bàn tay tuy có vụng về, lực đạo có hơi mạnh, tuy nhiên lại khiến nàng rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Ừm, ông chồng này quả không tồi. Trừ vụ giết người không ghê tay ra. Mọi thứ đều ổn.

Lưu Dĩ như phát hiện nàng đã tỉnh giấc, hắn từ từ mở mắt chiếu tầm nhìn vào gương mặt đỏ ửng của nàng đang chăm chú nhìn hắn. Ý cười sâu sắc hiện lên trên tuấn nhãn, giọng hắn khàn khàn cất lên:

“Còn mệt không?”

Yến Tử thẹn thùng cúi mặt không nhìn hắn đáp:

“Thần thiếp đỡ rồi, Quốc Công người thì sao?”

Lưu Dĩ dừng bàn tay đang xoa bóp cho nàng, vươn tay nắm lấy cằm nàng nhấc lên đối mặt với hắn:

“Tiểu Yến Tử! Gọi tên ta.”

Yến Tử bị đôi mắt phượng sâu hoắm của Lưu Dĩ nuốt chửng, cảm giác như dù nàng có làm gì cũng không thể thoát khỏi thiên la địa võng của hắn, nàng mím môi vài lần đáp:

“Lưu...Lưu Dĩ.” Nói rồi liền cảm thấy tim đập liên hồi. Chỉ là gọi tên hắn thôi mà, sao nàng lại thấy khó khăn đến vậy nhỉ.

Khóe môi Lưu Dĩ cong lên, đôi mắt tràn ngập ý cười sâu sắc: “Sau này bổn vương cho phép nàng gọi tên.”

“Vâng.” Yến Tử đáp một tiếng, tính toán xoay người tìm tư thế thoải mái để nằm, nằm nghiêng như vậy, vai nàng đã mỏi nhừ rồi.

Chỉ là nàng vừa xoay, liền cảm giác được vật gì đó đã mềm vẫn còn chôn trong thân thể nàng di chuyển, khiến nàng giật mình nhận ra. Thì ra cả đêm hắn vẫn chưa từng rút ra ngoài. Khiến cho nàng quen thuộc đến mức không nhận ra.

https://thuviensach.vn

Mặt Yến Tử lập tức như đổ lửa, khói bốc ngùn ngụt, hận không có chỗ nào chui xuống. Lúc này đang là sáng sớm, ánh nắng rọi vào, thân thể trần trụi của nàng phơi bày trước mắt Lưu Dĩ đã khiến nàng xấu hổ muốn chết lắm rồi, lại còn ở tư thế mất mặt này nữa. a a a.

Lưu Dĩ thấy nàng định xoay người nhưng lại cứng đờ bất động, mặt đỏ như gấc, hai má hồng hồng, mắt không rời khỏi bên dưới. Trông nàng vừa đáng yêu vừa quyến rũ.

Hắn vươn tay xoay nàng đổi về phía bên kia. Vật đằng dưới cũng không chịu ra ngoài mà từ tốn xoay theo thân thể nàng. Hắn kéo nàng áp vào ngực hắn, bàn tay nhẹ nhàng xoa bụng nàng, tay còn lại vòng qua đầu nàng vân vê đỉnh đồi trơn tròn đáng yêu.

Yến Tử bị một loạt hành động kia làm cho sôi sục. Có lẽ vì hắn vẫn còn ở trong thân thể nàng nên nàng dễ dàng nhận ra, vật gì đó đang dần to lên.

Không ổn, hôm nay nàng còn rất nhiều việc phải làm. Đã ngủ mất hai ngày sau khi trở về, nàng không thể để hắn khiến nàng không rời giường hôm nay được.

Yến Tử chụp lấy bàn tay đang nghịch trước ngực nàng của Lưu Dĩ, ngẩng đầu chạm vào cằm hắn, giọng nói sóng sánh như nước bật lên:

“Thiếp đã thấy bản di chiếu của tiên đế.”

Lưu Dĩ khẽ cúi đầu, chạm mắt vào đôi con ngươi đen láy trong vắt của nàng, vẻ mặt hắn trầm lạnh u uất, không còn đôi mắt dịu dàng nhìn nàng như lúc nãy. Hắn cất giọng:

“Nàng muốn hỏi tại sao bổn vương không muốn làm đế vương?”

Quả nhiên Lưu Dĩ có tầm nhìn sâu rộng, chỉ một câu nói và ánh mắt, hắn đã nắm được tâm tư của nàng.

https://thuviensach.vn

Yến Tử khẽ mỉm cười gật đầu.

Lưu Dĩ đặt nàng gối lên tay hắn, vòng tay ôm chặt nàng vào lòng, cằm gác lên đỉnh đầu nàng khẽ đáp:

“Khi nào nàng sinh hài tử cho bổn vương, bổn vương sẽ nói.”

Cái gì???

Yến Tử mặt đần ra như ngỗng. Giữa cái lúc đẹp trời này, không khí có chút ám muội ngọt ngào này. Những tưởng sẽ khiến cho Lưu Dĩ mở rộng trái tim mà tâm sự cùng nàng, không phải theo kịch bản phim truyền hình đều như vậy cả sao? Nào ai có ngờ, Lưu Dĩ sẽ lôi chuyện sinh con ra để thoái thác chứ. Nàng còn chưa có tinh thần làm mẹ a...

Bên trên đỉnh đầu Yến Tử vang lên tiếng cười khẽ của Lưu Dĩ, hôm nay dường như tâm trạng hắn rất tốt, vẻ mặt lại rất sảng khoái, cứ như nỗi niềm phiền muộn đều nhờ một đêm mà trút hết lên người thê tử hắn.

Yến Tử liền phát giác ra Lưu Dĩ đang cười, nàng lập tức xoay người để chiêm ngưỡng cảnh tượng trăm năm khó gặp này. Quả nhiên đập vào mắt nàng là vẻ mặt hơi ửng đỏ của Lưu Dĩ, cả khuôn mặt tràn ngập ý cười hiếm có khiến cho tuấn nhãn đẹp say lòng người.

Ôi chao, đôi mắt phượng sâu dài mà đẹp đẽ như tinh tú kia, rèm mi phủ xuống như liễu kia, cánh mũi cao thẳng tắp tôn nghiêm đó, lại còn đôi mày lưỡi mác dãn thẳng thoải mái tư lự đó hệt như cánh chim xải rộng. Yến Tử đột nhiên cảm thấy ông trời không đối tệ với nàng, ban cho nàng nam nhân đẹp ma mị như vậy, có thể mỗi sáng đều nhìn ngắm mà tăng tuổi thọ, nhưng cũng khiến hormone trong nàng chạy toán loạn, thật sự muốn rũ bỏ mệt mỏi của bản thân mà lao đến cắn hắn một ngụm.

Lưu Dĩ thấy nàng đờ đẫn ngắm hắn, ý cười trên gương mặt càng sâu. Hắn đẩy thân dưới lên một chút, vừa hay chạm vào nơi sâu nhất của nàng,

https://thuviensach.vn

khiến mặt nàng bốc khói chỉ trong chớp mắt.

Ừm, vẻ mặt này rất đáng yêu, rất khó cầm lòng.

Lưu Dĩ gian xảo nắm lấy cằm nàng, tính toán cúi xuống phủ môi lên môi sen của nàng. Chỉ là vừa kịp thực hiện nụ hôn chuồn chuồn đạp nước thì bên ngoài vang lên giọng nói phá đám của Lam Thất.

“Bẩm Quốc Công, đại điện có việc gấp.”

Yến Tử cùng Lưu Dĩ bốn mắt nhìn nhau, có chút mờ ám, chút ngọt ngào, lại có chút tiếc nuối. Bọn họ đã mất hai ngày nghỉ ngơi và một ngày dây dưa. Cả hai đều không phải người thường, không thể tùy ý quấn quýt nhau. Việc quốc gia đại sự đều một tay hai vị lo liệu.

Lưu Dĩ ngừng một chút, vẫn tiếp tục phủ môi xuống môi Yến Tử, tìm lấy lưỡi nàng quấn quýt một hồi. Đợi cho đến khi cả hai đều bị nụ hôn sâu đó khiến cho thở gấp, Lưu Dĩ mới buông nàng ra.

Cũng từ tốn rút thân thể hắn khỏi cơ thể nàng. Lúc đó, mặt Yến Tử nóng ran, xem chừng quá sức xấu hổ, nàng bặm môi không nói.

Lưu Dĩ đứng dậy, phủ chăn kéo lên người nàng, xải bước đến tủ ý phục khoác tiết y lên người. Lại thư thả đi đến giường. Đôi bàn tay to lớn của hắn áp lên má nàng dịu dàng nói:

“Nàng nghỉ ngơi đi.”

Yến Tử gượng dậy, mái tóc rối bù phủ xuống vai trần khẽ nói:

“Để thiếp giúp người thay y phục.”

Lưu Dĩ nhẹ nhàng đặt bàn tay lên đầu Yến Tử xoa xoa hai cái nói:

“Nghe lời!”

https://thuviensach.vn

Yến Tử biết rõ Lưu Dĩ không cần nàng giúp, chỉ là lâu lắm rồi nàng vẫn chưa giúp hắn thay y phục, lúc này phu thê hòa thuận, muốn giúp hắn một chút.

Lưu Dĩ nhìn nàng ngoan ngoãn nằm xuống, coi như nàng đã nhu thuận đi không ít. Hắn hài lòng với tay khoác long bào lên người. Chỉnh y lại thân thể.

Vừa đẩy tay bước ra khỏi sương phòng, gương mặt dịu dàng ôn hòa của Lưu Dĩ lập tức thay đổi, chỉ còn đôi con ngươi u lạnh tăm tối, khí thế cường đại cứ như ngàn quân binh âm tào bao vây lấy xung quanh hắn. Cái khí thế này chính là tác phong của hắn. Là một Quốc Công lạnh lẽo vô tình, chúa thượng tài ba vạn người kính phục.

Yến Tử có chút ngây ngốc nhìn hắn rời đi, khóe môi thoảng qua một nụ cười. Ở bên nàng, hắn là Lưu Dĩ dịu dàng, rời khỏi nàng hắn là Quốc Công bạo chúa. Thật hay ho.

Nghỉ ngơi được một lát. Yến Tử mới cho gọi Tiểu Phi vào giúp nàng rửa mặt, thay y phục trang điểm. Bây giờ nàng phải đi thăm Triệu Phạm Hoa cùng Hoắc Sinh. Hai người đó từ sau khi ra khỏi mật thất tình trạng rất xấu. Nàng lại ngủ suốt nên không nghe được tin tức từ họ.

Vừa định mở miệng hỏi Tiểu Phi đã bắt gặp vẻ mặt rất xấu của nàng ta.

“Nha đầu, có chuyện gì mà vẻ mặt ngươi như đưa đám vậy?”

Tiểu Phi vừa giúp nàng thay y phục vừa xịu mặt nói:

“Nương nương không biết, hai ngày qua kinh thành, triều đình và tướng phủ náo loạn như thế nào đâu.”

https://thuviensach.vn

“Náo loạn?” Yến Tử nhíu mày: “Đã có chuyện gì?”

Tiểu Phi có chút không đành lòng nói: “Hoàng cung đang rất hỗn loạn, Chu gia...hợp lực muốn phế người.”

Yến Tử kinh ngạc mở banh mắt: “Phế ta? Tại sao?”

Tiểu Phi thở hắt ra, bắt đầu quá trình tường thuật lại vụ việc Lưu Dĩ hạ sát Tiêu Phi không cần lý do, sau đó Chu gia đổ hết tội lên đầu Yến Tử, cho nàng là hồ ly tinh mê hoặc người. Muốn xử nàng. Bọn họ cho rằng nếu để nàng ở bên cạnh Lưu Dĩ. Nàng sẽ giống như Đát Kỷ, khiến Trụ Vương mất nước.

Yến Tử đập bàn: “Hàm hồ, là bọn chúng bày mưu dụ ta vào bẫy, còn khiến ta suýt chết. Hà cớ gì lại đổ cho ta tội ác tày trời đó. Ta cũng nào có bản lĩnh mê hoặc như Đát Kỷ chứ.”

Tiểu Phi thấy vẻ mặt giận dữ hiếm có của Yến Tử cũng có chút ngạc nhiên. Nàng biết rõ chủ nhân của nàng không phải là kẻ lòng dạ nham hiểm, chỉ có điều tin đồn nàng mê hoặc Quốc Công có lẽ không sai. Tiểu Phi lớn lên trong cung, tuy tuổi còn nhỏ nhưng nàng biết rõ Quốc Công thiên tuế ghét nữ nhân như thế nào, năm nàng mười tuổi đã nhìn rõ Lưu Dĩ hạ sát đám nữ nhân dám quấn lấy hắn. Vậy mà nữ nhân trước mặt nàng có thể yên vị, được Lưu Dĩ đưa lên ghế vương phi, còn nhất mực yêu thương chiều chuộng nàng, không có nửa lời quở mắng. Nghe nàng bị khi dễ, liền không nương tay hạ sát hoàng thân. Hôm trước trở về còn vô cùng mệt mỏi, sau một đêm mây mưa cùng nữ nhân kia lại trở nên sảng khoái hơn bình thường. Không nói nàng là hồ ly cũng khó.

Tiểu Phi hầu hạ Yến Tử chưa lâu, trong lòng cũng chỉ có nghi hoặc, nhưng nàng ta không dám nói hay làm gì phật ý. Chỉ biết làm tốt công việc của mình, tin tưởng chủ nhân mới là sáng suốt. Nàng không ngần ngại nói tiếp:

https://thuviensach.vn

“Đám người Chu gia đã quỳ ở cửa cung ba ngày. Chiêu Dương quận chúa xem chừng lần này muốn đối đầu công khai với người.”

Yến Tử biết rõ thế lực của Chu gia, lần này Chu gia hợp lực, có lẽ uy hiếp rất lớn đến Lưu Dĩ, vậy nên hắn mới không có hành động. Chỉ là không làm gì thì thật là không phải tác phong nói là làm của Lưu Dĩ. Có vẻ như có điểm không ổn.

“Vậy còn tướng phủ, có chuyện gì?”

Tiểu Phi giúp Yến Tử chải tóc, hơi ngẩn người một lát, ánh mắt đượm buồn đáp:

“Hoắc tướng quân...đang rất nguy kịch.”

Chiếc gương đồng nhỏ trên tay Yến Tử rơi xuống đất ‘choang’ một tiếng vỡ tan.

“Ngươi nói cái gì. Hoắc tướng quân làm sao?” Yến Tử mất bình tĩnh như hét vào mặt Tiểu Phi khiến nàng ta sợ hãi lùi lại vài bước.

“Bẩm, Hoắc tướng quân sau khi trở về, tình hình vô cùng nghiêm trọng. Cố đại phu nói nếu hôm nay Hoắc tướng quân không tỉnh, có thể sẽ...sẽ...”

Hai mắt Yến Tử long lên, tròng mắt đảo lộn, nàng túm cổ áo Tiểu Phi lớn giọng: “Sao bây giờ ngươi mới nói.”

“Nô...nô tỳ nào có cơ hội. Người đã ngủ liên tục hai ngày....”

Yến Tử buông Tiểu Phi ra, không buồn ăn uống, cũng không kịp chải tóc. Nàng không nghĩ ngợi liền phóng thẳng một mạch hướng sương phòng Hoắc Sinh mà chạy.

Sa Hỏa, Sa Thủy, Chỉ Nam, Chỉ Thiên thoáng giật mình rồi lại vội vã đáp gió đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Lúc Tiểu Yến Tử đến trước cửa phòng Hoắc Sinh, chỉ thấy Cố Vệ Bắc từ trong phòng bước ra, trên tay cầm một đoạn vài trắng dính máu, có lẽ hắn vừa thay thuốc. Vừa nhìn thấy Cố Vệ Bắc, Yến Tử vừa thở gấp vừa hỏi:

“Hoắc tướng quân sao rồi?”

Cố Vệ Bắc có chút bất lực nhìn Yến Tử, lắc đầu thở dài:

“Không tốt cho lắm.”

Mặt Yến Tử biến sắc, hôm đó nàng đã dùng đến ba viên dược, vậy mà vẫn không cầm sức được cho Hoắc Sinh.

“Mẫn Mẫn, nếu có chuyện xảy ra, muội tuyệt đối không nên trách bản thân. Mọi sự đều có lão thiên làm chủ, chúng ta...” Cố Vệ Bắc có chút đau lòng khuyên nhủ.

Không chờ Cố Vệ Bắc nói hết, Yến Tử liền chặn họng:

“Cái gì mà có chuyện xảy ra, không trách bản thân. Muội sẽ không để Hoắc Sinh có chuyện không ổn. Nếu không kiếp sau muội sẽ hành hạ huynh ấy.”

Nói rồi Yến Tử liền đẩy cửa vào phòng để lại Cố Vệ Bắc nhìn theo bóng lưng nàng trầm mặc.

Căn phòng lớn nồng nặc mùi thuốc, ánh nắng vàng rực soi tỏ bóng nam nhân cao lớn mặc tiết y trắng nhắm mắt nằm trên giường. Vẻ mặt anh tuấn như ngọc, hàng mi như quạt, mái tóc đen mượt phủ xuống gối êm. Làn da trắng bệch không chút sức sống, môi đào khô khốc. Cứ như rằng vị phong lưu tiêu sái, chuyên đề chinh phục trái tim nữ tử nhà lành rồi bỏ chạy kia chỉ đang ngủ.

https://thuviensach.vn

Giấc ngủ bình an mà mỏi mệt.

Yến Tử đi đến bên giường, cau mày nhìn Hoắc Sinh yếu ớt thở. Nàng đặt tay xuống bắt mạch cho Hoắc Sinh, kiểm tra vết thương và vô số các điểm mạch trên cơ thể Hoắc Sinh.

Trước kia khi sắp chuẩn bị thi vào ngành y khoa, nàng đã được học qua các lớp đào tạo y khoa cơ bản. Vì vậy mà có đủ kiến thức giúp dân chúng Tô Châu trị dịch bệnh. Chỉ là vết thương của Hoắc Sinh quá nghiêm trọng, nàng chỉ biết sau quá trình chẩn mạch, tình trạng Hoắc Sinh vô cùng xấu. Vì mất quá nhiều máu, cánh tay trái bị liệt, thân thể suy yếu không có đủ dưỡng chất nuôi cơ thể. Nếu cứ duy trì tình trạng này, ở thời hiện đại có thể dùng công cụ y tế hiện đại giúp duy trì trạng thái người thực vật. Nhưng ở thời đại này, thêm vài canh giờ nữa Hoắc Sinh mà không tỉnh lại sẽ lâm vào tình trạng suy yếu mà chết.

Yến Tử siết chặt tay cắn môi. Hoắc Sinh là vì nàng mà rơi vào tình cảnh này, không lẽ nàng chỉ còn cách để mặc hắn ra đi. Theo như tình trạng cơ thể của Hoắc Sinh, hắn có thể còn trụ được ba canh giờ nữa.

Nàng chăm chú nhìn Hoắc Sinh nghĩ ngợi. Đầu hắn không bị thương, không sợ có tình trạng chết não. Nếu như nàng có thể đả kích được tinh thần Hoắc Sinh, không chừng hắn sẽ có phản ứng mà ép buộc thân thể tỉnh lại. Nhưng bằng cách nào nàng mới có thể đả kích được Hoắc Sinh đây?

Trong lúc đang chống cằm nhìn Hoắc Sinh suy nghĩ, bên ngoài liền vang lên tiếng Hoắc Kỳ Thư:

“Ta vào thăm nhị ca ta, các ngươi còn không mau tránh ra.”

Không nói cũng biết, đám người Sa Hỏa đang ở bên ngoài canh giữ, chỉ là từ sau lần ở mật thất, họ trở nên vô cùng cảnh giác, ngay cả Hoắc Kỳ Thư cũng không khỏi kiêng dè.

https://thuviensach.vn

Yến Tử ngồi bên trong phòng nói với ra:

“Cứ để Hoắc tiểu thư vào.”

Hoắc Kỳ Thư đẩy cửa ung dung đi vào, trên tay cầm bát thuốc còn đang nóng, nàng ta không thèm liếc Yến Tử một mạch đi đến trước giường Hoắc Sinh, đau lòng trầm mặc.

Yến Tử quan sát vẻ mặt, thái độ khác thường của Hoắc Kỳ Thư. Bình thường Hoắc Kỳ Thư khá thân thiết với nàng. Đừng nói là người trong phủ quen biết nàng lâu, Hoắc Kỳ Thư kể từ sau khi biết rõ thân phận của nàng luôn rảnh rỗi tìm nàng đàm đạo. Lúc này lại không buồn chào hỏi nàng. Ánh mắt có vẻ giận dữ. Dường như là oán hận...

Yến Tử lại liếc mắt đến Hoắc Sinh, nhớ đến câu nói của hắn khi còn ở trong mật thất: ‘Ngay cả nữ nhân ta yêu thương cũng không thể bảo vệ, vậy ta làm tướng quân để làm gì chứ’.

Hai mắt Yến Tử lập tức sáng lên, trong con ngươi lộ ra chút gian xảo. Nàng đảo bước rời ra bên ngoài gặp đám người Sa Hỏa cẩn thận dặn dò:

“Mấy người đứng bên ngoài này không cho bất cứ ai vào đây, lát nữa dù ta có la hét kêu gào đến mức nào cũng không được xông vào. Bất cứ ai cố tình nhảy vào thì cứ chờ mà lên núi trồng khoai đi.”

Không chờ cho đám người Sa Hỏa hết ngu mặt, Yến Tử đã đóng sập cửa đi vào đứng ngay sau lưng Hoắc Kỳ Thư thấp giọng:

“Kỳ Thư, tất cả là lỗi của ta. Lúc đó Hoắc tướng quân vì cứu ta nên mới bị thương nghiêm trọng như vậy. Tất cả là vì ta.”

Thân thể Hoắc Kỳ Thư khẽ rung động, nàng đặt bát thuốc xuống, nhẹ nhàng xoay lưng đối mặt với Yến Tử, đôi mắt hạnh xinh đẹp nảy lên tia oán hận.

https://thuviensach.vn

Yến Tử xịu mặt, trong lòng đánh giá lời nói kia chưa đủ để khiến nữ tử hiền lành như Hoắc Kỳ Thư có thể ra tay, nàng liền bồi thêm một câu:

“Nếu như lúc đó ta tự mình rời đi, huynh ấy cũng không đến nông nỗi này. Ta thật ích kỉ, vì sợ chết một mình cô đơn mới kéo huynh ấy đi.”

“....” Mắt Hoắc Kỳ Thư bắt đầu tóe lửa.

“Mặc dù lúc đó huynh ấy không thật sự muốn đi, nếu không phải ta dùng danh vương phi uy hiếp thì huynh ấy đã được an toàn.”

Hoắc Kỳ Thư siết chặt tay, mím môi, thở phì phì.

Yến Tử liếc Hoắc Kỳ Thư, giả bộ không nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nàng, loáng thoáng nghe tiếng Cố Vệ Bắc ngoài kia. Như sực nhớ ra điều gì. Nàng khẽ ôm bộ mặt bất lực nói:

“Hôm đó Cố đại ca còn nhất quyết muốn thay Hoắc tướng quân đi với ta. Ta biết huynh ấy là thanh mai trúc mã, từng có tình với ta, nhưng huynh ấy không biết võ công, đi theo lại mất công vướng tay vướng chân, thành ra mới quyết định chọn Hoắc tướng quân, nào có ngờ lại ra cớ sự này....”

Lúc này cơn giận dữ của Hoắc Kỳ Thư đã lên đến đỉnh điểm, nàng ta rút cây trâm bạc xinh xắn trên tóc xuống nắm chặt trong tay lăm lăm hướng Yến Tử hét lớn:

“Triệu Mẫn!!! Ta liều mạng với ngươi!!!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thập Tử Nhất Sinh

Hành động rồi. Rất tốt.

Yến Tử né qua một bên, tránh mũi trâm bạc nhọn hoắt đang hướng về phía nàng. Nàng giả bộ ngã nhào qua một bên, tay nhẹ nhàng đẩy người Hoắc Kỳ Thư, nàng chạy đến bên giường Hoắc Sinh như hét vào tai hắn:

“Cứu mạng, ta sắp bị giết rồi, cứu!!!”

Hoắc Sinh không chút động tĩnh.

Bên kia Hoắc Kỳ Thư lảo đảo lần nữa chạy tới, răng môi cắn chặt, xem chừng máu huyết sôi sục đến như mất hết lý trí. Nàng chỉ hét lên:

“Giết, ta giết ngươi!!!”

Tiểu Yến Tử không đánh trả mà chạy vòng tròn khắp sương phòng, miệng không ngừng la hét như lợn bị chọc tiết. Tiếng la vang vọng khắp sương phòng, đánh động cả phủ tướng.

“Hoắc tướng quân, mau cứu ta. Có kẻ mưu sát ta.”

“Ngươi mau đứng lại cho ta!!!”

“Cứu a, chu choa ta suýt bị đâm trúng kìa, hung khí rất lợi hại, là trâm bạc có dính độc, nếu bị đâm trúng chắc chắn sẽ thập tử nhất sinh. Mau

https://thuviensach.vn

cứu!!!”

“Câm miệng cho ta, mau đứng lại!!!”

Trong sương phòng của Hoắc Sinh, hai nữ tử hồng y đuổi rượt nhau hệt như đang đùa giỡn. Chỉ là nữ tử phía trước mặt, thân bị rượt đuổi lại không chút sợ hãi, giọng điệu thì tru tréo hệt như khóc đám ma, nửa chạy nửa đi, cứ như chờ cho người đằng sau đuổi cho kịp, giữ được khoảng cách nguy hiểm mới tăng thêm phần kịch tính. Nữ tử phía sau lăm lăm trâm bạc trong tay, hai mắt long sòng sọc, vừa la hét vừa thở hổn hển. Dù có làm cách nào cũng không thể đả thương được người kia, càng không thể đuổi kịp.

Đám Sa Thủy bên ngoài nghe tiếng kêu la thất thanh đã tính toán xông cửa chạy vào, lại nhớ lời dặn dò lúc nãy nên chần chừ không thôi.

Cố Vệ Bắc từ đâu chạy tới, nghe bên trong náo loạn lập tức xanh mặt hét lớn:

“Các ngươi còn chần chừ gì nữa mà không xông vào???”

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Cố Vệ Bắc, Sa Thủy cùng Chỉ Nam, Chỉ Thiên tính toán đẩy cửa bước vào, nhưng bị Sa Hỏa chặn đứng.

“Hỏa huynh, ngươi còn không thấy vương phi hết mực kêu cứu sao?”

Sa Hỏa lắc đầu vẻ mặt lãnh đạm đáp:

“Công phu của vương phi không tồi. Hoắc tiểu thư không phải là đối thủ của nương nương. Lời kêu cứu kia hoàn toàn không có chút đả động đến chúng ta, tất cả đều nhắm đến Hoắc tướng quân. Đám hỗn độn trong kia, tám phần là do nương nương cố ý bày ra.”

Chúng nhân đực mặt ra như ngỗng. Sa Thủy nheo mắt nghi hoặc:

https://thuviensach.vn

“Hoắc tướng quân đang bất tỉnh, nương nương muốn cầu cứu là có ý gì?”

“Không biết.”

Sa Hỏa hờ hững đáp. Đối với mưu kế của Yến Tử đều là có mục đích tốt. Trước nay nàng đều làm việc có mục đích. Nghi ngờ hay phá đám kế hoạch của nàng là việc không nên.

Cố Vệ Bắc đứng bên cạnh trầm mặc suy nghĩ. Cầu cứu Hoắc Sinh lúc hắn đang trong tình trạng đó. Liệu có phải là mục đích đả kích tinh thần Hoắc Sinh hay không?

Tiểu Yến Tử la hét rượt đuổi một hồi, vẫn không thấy Hoắc Sinh có phản ứng. Bóng dáng yên bình của Hoắc Sinh im lình lặng ngắt khiến cho Yến Tử bất giác sững người.

Nàng đã la hét kích động rất lớn đáng lẽ ra phải đánh động đến hắn rồi chứ.

Hoắc Sinh đã từng nói sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để nàng gặp nguy hiểm. Vì vậy mà nàng mới dùng cách này kích thích hệ thần kinh của Hoắc Sinh, tại sao hắn một chút phản ứng cũng không có.

Nàng đã làm sai ở đoạn nào...hay là...

Hoắc Sinh thật sự không thể tỉnh lại.

Yến Tử thấy lòng lạnh đi, hai mắt nghệt ra, nàng không còn chạy được nữa. Yến Tử đứng trước giường Hoắc Sinh, ngắm nhìn từng đường nét thanh tú trên gương mặt hắn, lòng nàng trĩu nặng.

Nhớ đến lúc rơi xuống mật thất, là bàn tay kia đã ôm lấy nàng, nhất kiến bảo vệ không để nàng bị thương. Là tấm thân to lớn ấm áp kia đỡ cho nàng

https://thuviensach.vn

không bị tổn hại. Là đôi mắt đẹp đẽ tràn đầy ý cười dịu dàng mỗi lần ngắm nhìn nàng. Là khuôn mặt tuấn tú sáng bừng mỗi lần nàng tỏ ý khen ngợi. Là vẻ mặt ngượng ngùng ửng đỏ khi nàng vô tình chạm vào người. Là ánh mắt đam mê mỗi lúc ngắm nhìn nàng đàn ca dưới trăng.

Ngày hôm đó, Hoắc Sinh đã ngồi trước mặt nàng, rèm mi tuấn tú nhẹ chớp, mắt đào như ngọc âu yếm nhìn nàng khẽ nói:

“Triệu Mẫn, Hoắc mỗ ái mộ nàng.”

Bàn tay run run khẽ vươn ra trước mặt Hoắc Sinh. Hai mắt Yến Tử đờ đẫn.

Con người này, sao lại ngốc như vậy. Biết rõ nàng không thể thuộc về hắn, vì sao vẫn cố chấp yêu thương nàng, liều mạng bảo vệ nàng như vậy. Một kẻ ham tiền quấy phá như nàng, xứng đáng sao?

Bỗng nhiên từ đằng sau, Hoắc Kỳ Thư va phải người Yến Tử khiến nàng ngã nhào vào lòng Hoắc Sinh.

Hoắc Kỳ Thư chống người đứng dậy, tay vẫn lăm lăm trâm bạc, nàng vô thức vươn tay lên, hướng tấm lưng của Yến Tử tính toán đâm xuống.

Yến Tử chống một tay xuống giường, mặt nàng cách mặt Hoắc Sinh chưa đầy ba tấc.

Lúc này nàng mới nhìn rõ, Hoắc Sinh hoàn toàn vô lực không có sinh khí. Từ trước đến giờ lúc nàng gặp hắn đều bắt gặp vẻ mặt giận dữ, tươi cười, cau có, ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn yên lặng như vậy.

Yên lặng đến mức đau lòng.

Cảm giác mất mát tràn khắp cơ thể.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh. Ta phải làm thế nào để bù đắp tình cảm của huynh đây. Trong lòng ta chỉ có Lưu Dĩ, ta chỉ có thể yêu mình chàng. Tình yêu không thể chia sẻ, nhưng ta có thể làm tất cả, thậm chí phải hái quả ngọt trên nhân gian để huynh có thể hạnh phúc. Tỉnh lại đi, rồi ta sẽ giúp huynh có được trái tim mọi nữ tử thế gian. Nếu huynh ra đi. Ta làm cách nào giúp huynh có được hạnh phúc được đây. Làm thế nào đây.

Khoé mắt Yến Tử chầm chậm vương ra một chất dịch mặn chát nóng hổi rơi xuống gương mặt tuấn tú của Hoắc Sinh.

Vì nàng quá động tâm mà không hề ý thức nguy hiểm ở sau lưng.

Ngay giây phút Hoắc Kỳ Thư đánh mất lý trí, ánh kim bạc sáng loá chỉ còn một tấc nữa sẽ đâm xuống da thịt mềm mại kia.

Một bàn tay to lớn vung lên chụp lấy cánh tay điên cuồng của Hoắc Kỳ Thư.

Yến Tử cùng Hoắc Kỳ Thư kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn bàn tay Hoắc Sinh đang giữ chặt cánh tay yếu ớt của Hoắc Kỳ Thư, hai mắt hắn vẫn nhắm tịt, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Cứ như hành động đó là bản năng.

Bản năng bảo vệ người hắn yêu thương.

"Nhị ca!"

"Hoắc tướng quân!"

Cả hai cùng đồng thời thốt lên.

Mi mắt Hoắc Sinh khẽ rung rồi chậm rãi mở ra. Mắt đào có chút mờ ảo, không sinh lực, tựa hồ không quen với ánh sáng. Mày Hoắc Sinh khẽ cau, chớp mắt vài lần mới lấy lại chút tỉnh táo. Nhưng con ngươi vừa liếc đến vẻ

https://thuviensach.vn

mặt vui mừng của Yến Tử, môi bạc khẽ cong. Giọng Hoắc Sinh khàn khàn cất lên:

"Mẫn Mẫn.”

"Ừm" Yến Tử mỉm cười: "Là ta."

Trong mắt Hoắc Sinh tràn ngập ý cười. Cứ như thế gian này chỉ còn nàng và hắn, cũng quên mất buông cánh tay đang giữ chặt Hoắc Kỳ Thư ra.

“Thật tốt, vừa mở mắt đã có thể....khụ...nhìn thấy nàng...Ông trời quả không phụ....ta.” Hoắc Sinh khó khăn thốt lên từng từ, đôi mắt âu yếm vẫn dịu dàng nhìn Yến Tử.

Tiểu Yến Tử lặng yên mỉm cười. Khoảnh khắc Hoắc Sinh tỉnh lại, nàng đã tự hứa với bản thân. Bằng bất kỳ giá nào nàng cũng sẽ tìm mọi cách giúp Hoắc Sinh hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại.

'Keng'

Trâm bạc trên tay Hoắc Kỳ Thư rơi xuống, nàng đẩy Yến Tử qua một bên vòng tay ôm lấy Hoắc Sinh bật khóc nức nở.

“Nhị ca...nhị ca...”

Hoắc Sinh có chút kinh ngạc, lại sực nhớ ra Hoắc Kỳ Thư mới lấy tay vỗ vỗ lưng nàng dỗ dành.

"Khóc gì chứ. Nhị ca của muội còn chưa chết."

Bên ngoài nghe tiếng nức nở của Hoắc Kỳ Thư. Cố Vệ Bắc lập tức đạp cửa xông vào. Thấy tình hình bên kia không dấu nổi vui mừng.

"Hoắc Sinh, huynh đã chịu tỉnh dậy rồi. Thật là biết cách doạ chết Cố Vệ Bắc ta mà."

https://thuviensach.vn

Sa Hoả, Sa Thuỷ nhảy bổ vào, không dấu vui mừng cười lớn: "Thật may quá, chúc mừng."

Bên ngoài Hoắc Tâm đại tướng cùng Hoắc phu nhân đảo bước chạy vào, cũng quên mất sự tồn tại của Yến Tử. Lao vào ôm chầm lấy Hoắc Sinh.

"Sinh nhi!!!"

“Tốt rồi, tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.”

Lát sau đến lượt Hoắc Thiện cùng Hạ Chí đạp gió lao tới mừng mừng tủi tủi nắm tay nắm chân Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh thuận tay muốn ôm lấy từng người một nhưng cánh tay trái không làm cách nào có thể nhấc lên được. Hắn cau mày:

“Tay của ta.”

Một câu nói như khiến không khí vui vẻ chùng xuống. Cố Vệ Bắc bước đến nhẹ nói:

“Huynh yên tâm, ta đã tìm ra được vài loại dược tốt, có thể giúp huynh nhanh chóng phục hồi từng đoạn khớp...”

Hoắc Sinh lướt đến vẻ mặt ảm đạm của từng người, lại nhớ đến lúc cánh tay bị gãy. Như đã hiểu rõ tay trái bị phế, mắt đào trầm mặc một chút, rất nhanh đã lấy lại vẻ lãnh đạm, hắn gượng cười:

“Chỉ là phế mất một cánh tay, chư vị không vui khi Hoắc Sinh này tỉnh lại hay sao?”

Nghe giọng nói nửa đùa nửa thật của Hoắc Sinh, chúng nhân mới âm thầm bật cười. Chuyện cũng đã rồi, chỉ cần người còn sống. Một cánh tay không sử dụng được cũng không sao.

https://thuviensach.vn

Hoắc phu nhân đỡ Hoắc Sinh ngồi dậy, giúp hắn lau mồ hôi, bà mỉm cười hạnh phúc nói:

“Con có đói không? Mẫu thân đã chuẩn bị cho con những món con thích. Có canh gà, quế vân, đông cô. Còn có rau xào. Đều là dành cho con.”

Hoắc Tâm đại tướng cũng không vừa, vừa cười khà khà vừa nói:

“Phụ thân con không biết nấu ăn, ta chỉ biết sửa lại tân phòng cho huynh đệ trại doanh, chỗ đó con hay lui tới, nên sửa sang rộng rãi một chút để con có thể thoải mái.”

Hoắc Thiện cũng muốn góp phần, phe phẩy chiết phiến, giả bộ tủi hờn:

“Lão nhị thật biết cách làm cho ta ghen tị, được mẫu thân đích thân xuống bếp, phụ thân tu sửa tân phòng. Chắc Hoắc Thiện ta là do phụ mẫu nhặt ngoài đường về rồi.”

Chúng nhân bất giác cười lớn, ai nấy đều tràn ngập ý cười.

Hoắc phu nhân khẽ đáp: “Ta cũng đã chuẩn bị cho Thiện nhi, con yên tâm, không có đứa trẻ nào nhặt ngoài đường có cốt khí của Hoắc gia như con đâu.”

Chúng nhân lại lần nữa bật cười.

Hoắc Sinh lặng yên nghe từng lời từng lời trêu đùa của người thân, trong ý niệm lại ấm áp khó tả.

Trải qua những ngày đen tối. Hoắc Sinh chỉ cảm thấy bản thân lơ lửng giữa trời mây, không có sức sống, không có ánh sáng. Cứ như rằng hắn sắp lìa xa nơi gọi là trần gian. Nơi tràn ngập bóng tối đó. Hoắc Sinh thật sự không muốn quay lại.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử đứng bên góc phòng, lặng yên nhìn người nhà Hoắc gia vui vẻ hàn huyên.

Người thân bằng hữu xuất hiện trong cuộc sống là ánh sáng, là nguồn sống của chúng ta. Họ để lại chân tình, nỗi niềm lo lắng, ân cần chăm sóc. Bất cứ lúc nào khi ngoảnh đầu nhìn lại đều nhìn thấy họ vẫy tay chào.

Một cô nhi có được như vậy không nhỉ. Thật ghen tị.

Hoắc Sinh khó khăn gượng cười đáp lời chúng nhân. Lại sực nhớ ra người vừa nãy còn đứng ở cuối giường đã biến mất. Cũng không ai để ý đến nàng hay thi lễ với nàng.

Đảo mắt một lượt, mới thấy bóng nàng khuất bên ngoài, Hoắc Sinh đưa tay quệt giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt hắn.

Nàng vì hắn mà khóc.

Khoé môi Hoắc Sinh cong lên.

Chỉ cần như vậy là đủ.

Trước cửa cung. Đám người Chu gia mỏi mệt quỳ rạp trên đất. Chiêu Dương khoác y phục lụa trắng đeo khăn tang. Đôi mắt đỏ âu đã ngưng than khóc. Cả khuôn mặt trắng bệch tang thương. Miệng vẫn không ngừng gào la.

"Quốc Công!!! Xin người nhìn rõ trắng đen. Phải giết con hồ ly tinh đó. Bằng không hoạ đổ giang san, trăm lần hối hận."

Liền sau đó là đám người Chu gia nhất mực hùa theo.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng náo loạn này cung nhân cùng cấm vệ quân sớm đã quen mắt. Lưu Dĩ không hạ chiếu cũng chẳng mảy may đả động. Không thể tiếp cận ngả đường chặn Lưu Dĩ thượng triều đành vô lực gào rống. Những tưởng quan viên đầu triều sẽ đứng ra làm chủ cho Chu gia. Ai đâu ngờ đến biến cố xảy đến. Không biết là do bàn tay ai sắp đặt.

"Lão gia, hơn mười mẫu ruộng ở huyện Chú đã bị tịch thu, kẻ chủ quản dám cắp ấn tính đi cá cược. Lúc này bên đó đang rất loạn."

Một tên nô bộc hớt hải báo cáo với một người đàn ông đang kịch liệt kêu gào trong đám người Chu gia.

"Trời đất ơi, tên khốn kiếp. Mau, mau đi xem thế nào."

Tất thảy chúng nhân đều ngoảnh mặt lại nhìn, cũng có chút kinh ngạc nhìn ông già đó hớt hải rời đi.

Chiêu Dương không thèm đếm xỉa đến, cũng chỉ là vài ba mẫu ruộng. Kêu gào gì chứ.

Chúng nhân Chu gia đang tính tiếp tục gào rống thì lại một nô bộc nữa chạy đến.

"Phu nhân, ba khách điếm cùng thanh lâu của nhà chúng ta bị người của nha môn đến niêm phong, nói là nghi ngờ có kẻ tổ chức buôn người ở đó."

Vị phu nhân kia mặt tái xanh, không nói thêm lời náo chỉ từ tốn thi lễ với Chiêu Dương và thế tử rồi vội vã chạy đi.

Đám người Chu gia nhíu mày.

Trùng hợp vậy?

Chưa tới một khắc, lại hai ba nô bộc nữa hớt hải chạy vào.

https://thuviensach.vn

"Tiệm vải bị cháy."

"Xưởng mộc bị phong toả."

"Khách điếm ..."

Cứ như vậy như vậy. Đám người Chu gia dần dần không còn tâm trí quỳ gối xin xỏ phế phi nữa. Điều quan trọng bây giờ là tài vận đang bị đe doạ. Có nguy cơ tuột khỏi tay bất cứ lúc nào. Chu gia không còn gì ngoài khối tài sản khổng lồ. Nếu để mất. Chu gia sẽ không khác gì gia tộc bình thường khác.

Chờ cho đến khi đám người Chu gia bỏ đi hết. Chỉ còn Chiêu Dương cùng Hầu An thế tử lưu lại. Mắt Chiêu Dương long lên sòng sọc.

Cùng một ngày, quyền lực chi phối của Chu gia trở thành mớ hỗn độn, còn không phải do bàn tay Lưu Dĩ gây ra hay sao.

Chiêu Dương siết chặt tay cắn môi đến bật máu.

Nàng đã sai. Nàng quá xem thường vị trí của Triệu Mẫn trong lòng Lưu Dĩ. Có thể khiến Lưu Dĩ xuống tay muốn dẹp bỏ Chu tộc khỏi Sở Quốc. Lưu Dĩ đã mê muội nàng ta đến mức nào.

Triệu Mẫn. Giỏi, giỏi lắm.

Chiêu Dương nghiêng mình đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo u uất. Nàng kéo vạt áo xoay người nói với Hầu An.

"Đi thôi. Chúng ta ở đây không còn tác dụng nữa."

Hầu An ngây ngốc một lát cũng không nhiều lời, lặng lẽ theo Chiêu Dương trở về.

---

https://thuviensach.vn

Đêm bạc phủ xuống trần gian.

Gió thanh trăng mát hạ phàm.

Lưu Dĩ giải quyết xong công chuyện về đến tướng phủ đã qua giờ Tuất. Vừa đáp xuống cổng tướng phủ, Lưu Dĩ đã nhận thấy dạo này thời tiết khá đẹp, gió mây vờn trời. Rất thích hợp đi dạo.

Tiểu Yến Tử là người hoạt bát, rất thích đi đây đi đó vận động chân tay. Nàng nằm dài trong phòng nhiều ngày sẽ sinh chán. Bỏ ra chút thời gian cùng nàng đi dạo rất tốt.

Nghĩ đến đây, Lưu Dĩ liền một mạch đi về Tam Thái viện, tính toán gọi nàng đi dạo.

Phủ tướng đến mùa lên đèn trang hoàng lộng lẫy. Đền đóm sáng trưng, nến phủ đầy từng con đường chúng nhân đi qua, tạo một quang cảnh đẹp mắt đến say lòng người. Có lẽ năm nay vì sự có mặt của Lưu Dĩ và Yến Tử, nên trên dưới tướng phủ đều hết sức làm hài lòng hai vị chúa thượng. Cứ đi một đoạn đường, sẽ nhìn thấy một ngọn đèn màu đẹp đẽ, đóa hoa đỗ quyên khẽ khoe mình bên đường.

Lưu Dĩ mang theo tâm tình thư thả lướt qua hàng hàng lớp lớp ánh đèn đẹp đẽ, ngang qua hậu hoa viên, dừng chân bên một khóm hoa xuân sắc. Nhìn bông hoa đỗ quyên mỏng manh, nhẹ nhàng đung đưa theo gió, cành hoa nở rộ đẹp đẽ. Hương hoa dịu dàng áp lên mũi hắn. Cành lá thanh tao dịu dàng lại không hề sợ hãi trước làn gió vờn quanh đêm khuya.

Lưu Dĩ khẽ vươn tay, ngắt một đóa hoa đỗ quyên nhỏ nhắn đưa lên mũi. Mùi hương say lòng người này thật dễ chịu, dịu dàng mà mạnh mẽ, quyến rũ mà đáng yêu, hệt như nàng. Khóe môi khẽ cong, Lưu Dĩ đi thẳng về sương phòng tìm bông hoa trong lòng hắn.

Ôn gia cùng Lam Thất theo sát bên cạnh nhất thời ngơ mặt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Lam Thất nuốt khan khẽ thầm thì:

“Ôn gia, có phải vừa rồi tại hạ hoa mắt không?”

“Không hề.” Ôn gia vẻ mặt rạng rỡ đáp. “Quốc Công đúng là vừa hái hoa vừa cười.”

Lam Thất thoáng loạng choạng đảo bước suýt ngã, mất vài giây mới lấy lại phong độ nói: “Hầu hạ thiên tuế bao lâu, đây là lần đầu tiên tại hạ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng này của ngài.”

Ôn gia cũng có chút nghi hoặc hướng mắt nhìn Lam Thất dò hỏi: “Hôm nay trên triều có gì chăng?”

“Cũng có chút công chuyện.” Lam Thất vui vẻ đáp: “Trước nay Quốc Công rất không vừa mắt Chu gia, sau khi chuyện vương phi mất tích, Quốc Công mới mượn có giệt tận gốc Chu gia. Những ngày này Quốc Công sắp xếp người trên khắp lãnh quốc, vơ sạch của cải Chu gia vào ngân khố. Quan viên tham lam vướng tội. Tóm lại Chu gia bây giờ chỉ là hư danh mà thôi. Chuyện đòi phế phi gì đó vừa hay trở thành cái cớ để Quốc Công buộc tội sỉ nhục hoàng thất, đày đám người đó ra biên cương lao khổ. Còn một số người tham gia vụ mật thất, đều bị tùng xẻo nơi thiên lao. Chu gia đang rất thảm hại.”

“Ồ!” Ôn gia vui vẻ vỗ vai Lam Thất: “Giờ thì ta đã hiểu vì sao Quốc Công lại vui vẻ như vậy rồi.”

“Lam mỗ xin rửa tai lắng nghe.” Lam Thất ôm quyền không khỏi tò mò.

“Lam thị vệ. Ngươi cùng ta hầu hạ thiên tuế đã lâu, có bao nhiêu lần thấy người cười, thử đếm xem.”

Lam Thất không cần nhẩm tính, lập tức trả lời ngay: “Ba lần!”

https://thuviensach.vn

“Những lần đó là vì nguyên do nào, ngươi còn nhớ hay không?” Ôn gia vuốt vuốt chòm râu nheo mắt nói.

Lam Thất ngẫm một hồi mới đáp: “Lần đầu tiên là lúc còn ở phủ Quốc Công. Thiên tuế khi đó trực tiếp nhìn thấy vương phi nương nương hạ thủ một tên sát thủ trong chớp mắt. Nguyên do lần đó, ắt hẳn là vì quá bất ngờ vì thân thể nương nương gầy yếu có thể đánh bại sát thủ một thân công phu trác tuyệt.”

“Lần thứ hai thì sao?” Ôn gia cùng Lam Thất đã hoàn toàn rời khỏi vị trí theo sát Lưu Dĩ, lúc này chỉ để thị vệ đi theo hắn, còn hai người họ tản bộ trò chuyện phía sau cùng, tiện thể ngoái đầu chiêm ngưỡng vẻ mặt vui vẻ khó gặp kia.

“Lần thứ hai là lúc ở ngự thư phòng. Nghe bảo hôm đó người cười rất nhiều vì dùng trà đắng vương phi pha để áp chế Đô thống đại nhân phiền nhiễu. Cũng từ hôm đó trở đi, thiên tuế đặc biệt yêu thích vị trà đắng đó.” Nói đến đây như sực thấy một sự trùng hợp. Lam Thất không khỏi có chút bất ngờ.

“Lần thứ ba?” Ôn gia cười tươi chờ đợi.

“Là lúc nãy.” Lam Thất không nghĩ ngợi nữa mà đáp ngay: “Là vì hủy hoại được Chu gia, hành hạ được đám người khi dễ vương phi.”

“Vậy ba lần đó Lam thị vệ thấy có điểm chung nào không?”

Hai mắt Lam Thất căng tròn, cả khuôn mặt rực rỡ như vừa được khai sáng, ba một tiếng đáp ngay.

“Vương Phi.” Lam Thất không nhịn được bật cười: “Tất cả đều vì vương phi.”

https://thuviensach.vn

Lam Thất biết rõ Lưu Dĩ có tình với thê tử hắn. Chỉ là không nghĩ đến sẽ có ngày một người tàn nhẫn như hắn sẽ nặng tình với một nữ nhân nào đó, khiến hỉ nộ ái ố vì một người mà thay đổi. Có thể khiến cho bàn tay lạnh lẽo của Lưu Dĩ dịu dàng hái một nhành hoa mang về cho thê tử, nở nụ cười ôn nhu như ngọc trên tuấn nhãn lãnh đạm. Rõ ràng ai cũng hiểu. Tiểu Yến Tử trong lòng hắn chỉ có một, không thể thay thế.

Đám người theo chân Lưu Dĩ mang tâm trạng phấn khởi hệt như chủ nhân rồng rắn đến Tam Thái Viện. Chúng nhân không khỏi thầm nghĩ, phải chi Lưu Dĩ đều như ngày hôm nay, tâm trạng bình ổn như vậy cũng giúp chúng nhân giữ được tuổi thọ. Từng đó cũng coi như phúc ba đời rồi.

Nhưng chúng nhân vui vẻ chưa lâu, vừa về đến Tam Thái Viện, thấy sương phòng đèn đóm tối om. Lưu Dĩ lập tức nghi hoặc.

“Vương phi đã ngủ rồi sao?”

Bình thời giờ này nàng đều ngồi vẽ vời đọc sách hoặc luyện đan chế thuốc nổ, nàng cũng đã ngủ suốt một ngày hôm qua, lẽ nào hắn đã khiến nàng mệt đến mức đi ngủ sớm không chờ hắn.

Tiểu Phi cúi mình kính cẩn đáp: “Bẩm, Vương Phi từ lúc đi thăm Hoắc tướng quân, chưa thấy quay trở lại. Ảnh vệ bẩm báo, nương nương đang ở đình viện tản bộ.”

Lưu Dĩ lúc này mới nhớ, có người bẩm báo Hoắc Sinh đã tỉnh lại. Nhưng điều gì đã khiến nàng buồn phiền đến độ tản bộ đến nửa đêm vẫn không chịu trở về.

Hắn không phân phó điều gì, chỉ lặng lẽ đi đến đình viện. Nơi được nàng yêu thích, thường xuyên đến đó ngắm trăng nhất.

Đình viện nằm ở phía Nam tướng phủ, bên cạnh là một hồ nước nhỏ đầy những loài hoa xuân sắc. Trăng non phủ xuống mặt hồ hệt như cái đĩa bạc.

https://thuviensach.vn

Gió mát dập dìu đưa tâm tình phủ xuống đáy hồ.

Từ xa Lưu Dĩ đã nhìn thấy Yến Tử một mình đứng bên bờ hồ, mắt tròn lặng lẽ ngắm ánh trăng bạc, làn gió nhẹ lướt qua vạt áo nàng đung đưa, mái tóc đen dài vờn đùa trên gương mặt trắng nõn. Cách nàng không xa là bốn ảnh vệ lặng lẽ bảo vệ.

Tuy rằng vẻ mặt nàng lãnh đạm không biểu cảm, nhưng Lưu Dĩ hiểu rõ trong mắt nàng tựa như rất đơn độc. Rất buồn bã.

Không phải sớm nay tâm trạng nàng còn đang rất tốt sao?

“Tiểu Yến Tử!” Lưu Dĩ bất giác gọi tên nàng.

Tiểu Yến Tử có chút giật mình quay đầu. Đập vào mắt nàng là tuấn nhãn như ngọc của Lưu Dĩ, hắn bình lặng đứng đó. Vẻ mặt ung dung cao ngạo không ai sáng bằng sao mà quen thuộc. Đôi mắt u lạnh nghiêm túc nhìn nàng, tròng mắt lại chứa đầy ái vị, rất dịu dàng. Đôi mắt đó chỉ dành cho nàng.

Lưu Dĩ xải hai tay ra như đôi cánh, chất giọng trầm khàn nhẹ cất:

“Lại đây.”

Trái tim lạnh lẽo của Tiểu Yến Tử như bị một ngọn đuốc làm tan chảy, máu huyết cuộn trào, thứ tình vị ấm áp ngọt ngào trào dâng trong thân thể nàng. Nhìn vòng tay to lớn của Lưu Dĩ đang chờ đợi nàng, bất giác nàng cảm thấy, đó chính là thế giới của nàng. Là tất cả mà nàng mong muốn.

Yến Tử cắn môi, không nghĩ ngợi nhiều, nàng như một con thỏ nhỏ bật người lao đến vòng tay Lưu Dĩ ôm chầm lấy.

Cảm giác thân thể ấm áp to lớn, bờ vai rộng rãi quấn lấy thân thể nàng, mọi tủi nhục, ghen tị, cô đơn như tan biến.

https://thuviensach.vn

Dù nàng có đi đâu, có làm gì. Bất cứ lúc nào nàng quay đầu, đều nhìn thấy vòng tay ấm áp của Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tình Nồng

Lưu Dĩ siết chặt vòng tay ôm lấy nàng, bàn tay vô thức vuốt mái tóc đen mượt. Giọng hắn vang lên trên đỉnh đầu nàng, dịu dàng cũng có chút quở trách.

“Có bổn vương ở đây, buồn gì chứ?”

Yến Tử ôm lấy tấm lưng của Lưu Dĩ, hít hà mùi cổ hương quen thuộc, nàng dè dặt hỏi:

"Tại sao người lại nguyện ý thành thân cùng thần thiếp, cũng không trị tội khi quân phạm thượng mà tha bổng cho Triệu gia?"

Vấn đề này nàng đã nghĩ rất lâu, cứ cho là Lưu Dĩ đã để nàng vào mắt nhưng cùng lắm là sau khi thành thân. Nhiều đêm tay ấp môi kề mới nảy sinh tình cảm. Người kỹ tính ghét nữ nhân như Lưu Dĩ, lý do nào khiến hắn rộng lượng, không những chỉ buông tha mạng sống Triệu gia, còn đặt nàng ngồi lên ghế vương phi ngay sau khi biết nàng là nữ nhân.

Yến Tử trầm mặc hồi lâu, mặt vẫn úp vào vòm ngực rộng lớn của Lưu Dĩ nhưng không thấy hắn trả lời, chỉ thấy vòng tay hắn siết chặt lấy eo nàng. Nàng tò mò ngẩng mặt, bắt gặp đôi mắt tuấn lãng của Lưu Dĩ đang chăm chú nhìn nàng. Đôi con ngươi lấp lánh có chút phức tạp.

https://thuviensach.vn

Hắn lấy trong tay áo ra một đoá hoa đỗ quyên nhỏ nhắn đặt vào lòng bàn tay nàng. Cúi đầu chạm mũi vào khuôn mặt ửng hồng đáng yêu của nàng. Khí thế cường đại, đôi mắt u tối đã tan biến, chỉ có ái vị ngọt ngào. Giọng hắn trầm bổng cất lên:

"Bổn vương đã tâm nghi nàng từ khi còn lầm tưởng nàng là nam nhân. Tiểu thê tử! Nàng nói xem. Bổn vương làm cách nào trị tội nàng đây?"

Tiểu Yến Tử không thể biết được. Từ lúc biết nàng là nữ nhân. Ngay trong đêm hôm đó, Lưu Dĩ đã nguyện kiếp này ngoài nàng ra sẽ không lấy ai khác, vì vậy mà hắn không đủ kiên nhẫn, vội vàng rước nàng về.

"A!"

Yến Tử không khỏi bất ngờ. Vừa rồi Lưu Dĩ không phải là đang tỏ tình đấy chứ??? Nàng nhìn chăm chú vào bông hoa nhỏ trên tay. Không ngờ Lưu Dĩ cũng có mặt lãng mạn như vậy. Biết tặng hoa cho nàng cơ đấy, mặc dù chỉ là một nhành hoa nhỏ cũng khiến nàng lâng lâng ấm áp. Mà khoan! Làm cách nào, từ khi nào Lưu Dĩ lại để ý đến nàng như vậy. Nàng đã làm gì? Lúc đó chỉ đóng giả làm nam nhân, mặt mày không trang điểm, ăn mặc thì như ăn mày. Hắn vì lý gì là để nàng vào mắt chứ. Hình như có điều không ổn.

Nàng vô thức ngây thơ nói: "Không lẽ... người nghĩ bản thân là...đoạn tay áo (gay)?"

Mặt Lưu Dĩ lập tức tối sầm. Lần đầu tiên trong đời có người khiến hắn cứng họng không nói nên lời. Không thể phủ nhận cũng chẳng thể khẳng định, hắn nên nói gì cho đúng đây?

Tiểu Yến Tử híp mắt thành lưỡi liềm, nụ cười ngọt ngào nở rộ trên môi. Thì ra Lưu Dĩ vốn đã yêu thương nàng lâu như vậy.

Nam nhân này....

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử vô tư nắm vạt áo Lưu Dĩ, cố gắng nhón chân ngẩng cao đầu lên mong chạm mặt Lưu Dĩ, nhưng cho dù nàng nhón thế nào cũng chỉ có thể đụng đến cằm hắn.

Lưu Dĩ cúi đầu nhìn người trong lòng đang vui vẻ nhón chân, mày lưỡi mác hơi nhướn, hắn nghi hoặc:

"Nàng làm gì vậy?"

"Thần thiếp muốn hôn người." Tiểu Yến Tử mỉm cười ngọt ngào nhưng vẻ mặt lại có chút bất lực: "Nhưng người cao quá!"

Vừa nói xong tai Lưu Dĩ lập tức đỏ âu lên. Tuy rằng chuyện thân mật thể xác đã sớm quen thuộc, nhưng mỗi lần nàng chủ động thân thiết. Lưu Dĩ đều không tránh khỏi kinh ngạc, vui mừng, lại có chút ngượng ngùng.

Tiểu Yến Tử bị vẻ mặt tuấn lãng nhiễu một tầng ửng đỏ của Lưu Dĩ mê hoặc, nàng cắn môi lấy sức bật nhảy lên một cái.

Cuối cùng cũng thực hiện được nụ hôn chuồn chuồn đạp nước lên cằm Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ có chút sững sờ, nhưng rất nhanh khoé môi liền cong lên một nụ cười, hắn áp tay lên đầu nàng ngang qua ngực hắn, tựa như đang đo chiều cao nàng nói:

"Nàng rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi?"

Lúc này hắn mới để ý, nàng chỉ cao đến ngực hắn. Tuy rằng chiều cao này giúp hắn dễ dàng ôm trọn nàng, che chở nàng nhưng lại khiến hắn có chút không an lòng. Nàng gầy yếu như vậy, nếu sau này mang thai, đứa trẻ sẽ hành hạ nàng, như vậy thì không ổn. Hay là thôi không sinh con nữa. Tránh cho nàng yếu mệt.

https://thuviensach.vn

Trong khi Lưu Dĩ đang trầm tư đo đạc từng tấc trên thân thể Yến Tử tính toán xem có nên tiếp tục gieo hạt cho nàng sinh con hay không thì nàng lại bị câu nói của Lưu Dĩ làm cho đứng hình.

Thời điểm nàng xuyên đến đây đã là nữ nhân viên công sở tuổi hai mươi lăm tuổi. Thời gian từ đó đến bây giờ đã là ba năm. Tổng cộng là...

Lưu Dĩ bây giờ mới hai mươi bốn tuổi.

So ra tuổi thật của nàng còn lớn hơn....

A a a. Không dám nghĩ, không dám nghĩ đâu.

Lưu Dĩ đương nhiên không hiểu nàng nghĩ gì. Hắn cư nhiên cúi người vòng tay xuống mông nàng, đẩy nàng lên cao. Để cho nàng có thể cao quá đầu hắn.

Môi bạc của Lưu Dĩ khẽ nhếch lên: "Như thế này được chưa? Tiểu thê tử nhỏ bé."

Tiểu Yến Tử lần đầu được Lưu Dĩ bế lên kiểu này, có chút choáng váng, lại rất thích thú, nàng cười tươi như hoa áp hai tay lên má Lưu Dĩ:

“Lưu Dĩ!”

Lưu Dĩ thoáng chút bất ngờ, lần này không cần hắn nói. Là nàng đã chịu gọi tên hắn một cách tự nhiên rồi.

“Ừm!”

“Lưu Dĩ.”

“Sao vậy?”

“Lưu Dĩ!”

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì?” Mày Lưu Dĩ khẽ cau, hắn không hiểu, nàng đang làm trò gì.

Tiểu Yến Tử cười khẽ, từ trên cao nhìn xuống đôi mắt chứa đầy tinh tú của Lưu Dĩ, nàng cười thầm trong lòng. Nam nhân này là của nàng:

“Chúng ta cùng nhau già đi. Có được không?”

Mắt phượng của Lưu Dĩ tràn ngập ý cười:

“Được.” Hắn đáp.

Yến Tử nhẹ nhàng cúi đầu áp môi lên môi hắn, khẽ khàng lặp lại động tác của hắn thường xuyên làm đối với nàng. Tách môi hắn ra, tìm lấy lưỡi hắn dịu dàng quấn quýt. Cả hai thân thể chìm đắm trong dư vị ngọt ngào. Môi lưỡi dây dưa, cả thế giới như bị tách khỏi, thời gian như ngừng lại, không gian chỉ tràn ngập tình nồng ấm áp, cảm giác ở bên cạnh nhau không bao giờ là đủ.

Chúng nhân xung quanh có mặt ở đó không khỏi giật mình đỏ mặt vội qua mặt đi. Người nhìn trời, kẻ nhìn đất, người thì tự biến mình thành cục đá ven đường. Thỉnh thoảng lại len lén nhìn hai vị thiên tuế ngọt ngào âu yếm bên bờ sông dưới ánh trăng bàng bạc đẹp như tranh kia. Trong lòng không khỏi mừng thầm.

Ôn gia vòng tay đứng xa xa ngắm cảnh tượng động lòng người, khoé môi không dấu nổi ý cười nói:

"Thật không ngờ Ôn gia này cũng có ngày được nhìn thấy thiên tuế hạnh phúc như vậy. Đúng là sống không uổng."

Lam Thất đứng kế bên khẽ cười nói:

https://thuviensach.vn

"Ôn gia chính là ông tơ se duyên cho hai vị thiên tuế. Nếu không có chuyện ôn gia chấp nhận nhà họ Triệu làm quản gia, lại đúng lúc Triệu Phạm Hoa ngã bệnh thì làm gì có ngày hôm nay."

Ôn gia cười ha hả, đập vai Lam Thất nói: "Đúng là như vậy, nhưng Lam thị vệ có nghĩ đến, nếu là người khác mà không phải vương phi giả mạo làm quản gia. Quốc Công sẽ có chuyện động lòng hay là không?"

Lam Thất hơi sững sờ, tựa như chưa bao giờ nghĩ đến điều này, hắn xoa xoa cằn nói: "Có thể lắm, cải trang nam tiếp cận Quốc Công là một ý không tồi, nếu không phải vương phi, tin chắc rằng nữ nhân khác cũng sẽ có được trái tim ngài."

Ôn gia cười cười lắc đầu: "Ta ở bên thiên tuế từ lúc ngài mới mười tuổi. Nữ nhân có thể tiếp cận ngài chỉ có Chiêu Dương quận chúa và Đan Thiền công chúa. Cả hai nàng đều làm đủ mọi cách, tốn bao nhiêu năm trời vẫn không thể khiến thiên tuế để mắt đến”

Lam Thất ba một tiếng như sực nhớ ra: “Đúng rồi, Đan Thiền công chúa so ra còn quấn Quốc Công hơn Chiêu Dương quận chúa, người đời còn đồn đãi nàng sẽ nắm được trái tim Quốc Công, thế nhưng lúc nàng sắp rời khỏi trần thế, Quốc Công cũng không buồn biến sắc, cũng không nguyện ý để nàng chạm vào. Chuyện này Lam mỗ cũng lấy làm tiếc thay cho nàng. Ngay cả lúc sắp từ giã, vẫn không cách nào chiếm được chút quan tâm của thiên tuế. Thật đáng thương.”

“Ngươi đã biết, vậy mà còn đoán nữ nhân khác tiếp cận Quốc Công có thể lấy được trái tim ngài, có phải là thiển cận quá không?” Ôn gia có chút châm chọc.

Lam Thất ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

“Có thể vương phi là độc nhất vô nhị. Chính bởi tài năng thiên bẩm của nàng đã thu hút thiên tuế, điều này khắp thiên hạ chỉ có mình nàng làm

https://thuviensach.vn

được.” Lam Thất tựa hồ biết hắn đã nghĩ sai, chỉ trầm ngâm buông lời.

Ôn gia gật đầu, nhìn về phía bờ sông nói:

“Trái tim sắt đá của Quốc Công có thể vỡ tan trước vương phi nương nương chỉ sau vài tháng gặp gỡ nàng. Tất cả chuyện này, cũng chỉ vì sự xuất hiện của vương phi. Theo ta, nếu nàng không xuất hiện, chỉ e thiên tuế của chúng ta phải cô độc như vậy."

Lam Thất tuy đi theo Lưu Dĩ đã lâu nhưng phàm về chuyện tâm tình thế thái hay nữ nhi tình trường đều không chút kinh nghiệm. Nghe những lời bộc bạch kia không khỏi kinh ngạc. Hắn thật sự không dám nghĩ đến cảnh tượng, một ngày nào đó nàng sẽ rời xa Lưu Dĩ. Lúc đó Lưu Dĩ sẽ như thế nào đây?

Lam Thất quay đầu nhìn Tiểu Yến Tử đang được Lưu Dĩ ôm eo dạo dọc bờ sông. Ánh mắt hai người chan chứa tình cảm mặn nồng nhìn nhau, cứ như đó là thế giới riêng của họ.

Lam Thất buông kiếm, cung kính quỳ xuống ôm quyền:

"Vương phi nương nương. Cảm tạ người đã luôn ở đây."

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chân Nhân

Gió lùa bờ liễu giục nắng vàng.

Mây vần che ngày nhạt vầng quang.

Bên trong đình viện nhỏ phủ tướng. Thân ảnh của năm người Tiểu Yến Tử, Hoắc Sinh, Cố Vệ Bắc, Hoắc Kỳ Thư và Hoắc Thiện ngồi trên bàn trà thư thái đàm đạo. Sức khoẻ của Hoắc Sinh sau vài ngày đã hồi phục rất nhanh, vì quá buồn chán nên mới nảy ra ý nghĩ tụ họp đàm đạo.

"Kỳ Thư, còn không mau tạ lỗi với vương phi!" Hoắc Thiện ngồi bên cạnh Hoắc Kỳ Thư nghiêm mặt nhắc nhở.

Hoắc Kỳ Thư sau khi biết được Yến Tử dùng cơn giận dữ của nàng, nói những lời bịa đặt để kích động nàng khiến Hoắc Sinh tỉnh lại. Tâm tình không khỏi vừa hổ thẹn vừa có lỗi.

Nàng rót một chén trà cung kính cúi đầu trước Yến Tử thấp giọng.

"Mẫn tỷ....Vương phi. Kỳ Thư quả thực vì quá xúc động mà không biết phân biệt phải trái lớn bé, có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Chén trà này coi như chuộc tội. Mong nương nương thứ tội cho kỳ thư."

Sớm biết tính cách Yến Tử khoáng đạt rộng rãi, không chấp nhặt lỗi của người quen, nhưng đã làm thì phải chịu. Hoắc Kỳ Thư nhận ra điểm tốt của

https://thuviensach.vn

Yến Tử, trong lòng liền có chút sợ hãi. Chỉ lo nàng đắc tội với Yến Tử, lại khiến nàng phật lòng mà mất đi một tỷ tỷ tốt.

Yến Tử khoanh tay, giả bộ nghiêm nghị nói:

“Muội suýt nữa đâm chết ta, có thể một chén trà tạ lỗi liền xong?”

Hử. Chúng nhân nhất thời bất ngờ không biết nói gì.

Tiểu Yến Tử bình thời không bao giờ chấp nhặt người thân, nói tốt thì không hẳn nhưng xấu xa chắc chắn không phải, trước nay lại cực kì độ lượng với Hoắc Kỳ Thư, chắc bởi lẽ nàng là nữ bằng hữu duy nhất. Chỉ là thái độ này là gì đây???

“Kỳ Thư thật tình vì quá xúc động, nên...” Kỳ Thư không quen vẻ mặt cứng như quan tài của Yến Tử, nhất thời run rẩy không biết nói gì.

“Mẫn Mẫn! Kỳ Thư là vì ta mà bồng bột, muội có thể lưu tình muội ấy có được không?” Cố Vệ Bắc ngồi bên cạnh gượng gạo chen một câu.

Hoắc Sinh, Hoắc Thiện cùng Tiểu Yến Tử nhướn mày. Đây là gì là gì đây? Tình chàng ý thiếp sao? Trước nay Cố Vệ Bắc rất thờ ơ với Kỳ Thư, sao hôm nay lại ra mặt giải vây như vậy.

Hoắc Kỳ Thư há hốc mồm kinh ngạc như không tin vào tai mình. Sau đó liền giãn ra một nụ cười thỏa mãn.

Hoắc Sinh liếc mắt đến Tiểu Yến Tử, tuy vẻ mặt nàng rất nghiêm túc nhưng lại không che dấu ý cười gian xảo. Hắn rất rõ tâm địa nàng như thế nào. Không những không ngăn cản mà còn bồi một câu.

“Kỳ Thư! Làm sai thì phải chịu. Muội đã qua tuổi cập kê, những chuyện hồ đồ như vậy còn làm ra được. Nếu không phải lúc đó nhị ca nhanh tay. Hôm nay muội còn mạng mà quỳ ở đây hay không?”

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện hơi ngẩn người, lại thấy mắt Hoắc Sinh đảo một vòng sang Cố Vệ Bắc, hắn liền ba lên một tiếng, phạch chiến phiến ra phe phẩy bồi tiếp:

“Nương nương, người tuyệt đối không được tha cho Kỳ Thư, muội ấy từ nhỏ tính cách bạo ngược không ai nói nổi. Bướng bỉnh đến độ bà mối đến đạp gãy cửa tướng phủ vẫn không dám rước về. Hôm nay hạ quan ủng hộ nương nương thay mặt phụ mẫu giáo huấn muội muội một trận. Tránh sau này lại làm chuyện mất đầu.”

“Hoắc Sinh! Hoắc đại nhân!” Cố Vệ Bắc đen mặt trừng mắt hai vị huynh đài ruột thịt của Hoắc Kỳ Thư bất lương kia. Không phải huynh đệ họ Hoắc yêu thương tiểu muội hơn mạng sao???

Hoắc Kỳ Thư hờn dỗi lườm hai huynh đệ Hoắc Gia lại liếc đến vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Yến Tử lập tức giật thót cúi đầu thấp hơn một đoạn nhẹ giọng:

“Kỳ Thư làm được chịu được. Xin nương nương trách phạt.”

“Kỳ Thư!” Cố Vệ Bắc cau mày gọi một tiếng. Ai cũng nhìn rõ vẻ mặt xót xa của hắn. Nhìn dải tóc bạc kia như ủ dột, tựa như không đành lòng.

Chúng nhân khẽ cười trong lòng.

“Hừm, quân tử phạm pháp xử như thứ dân. Hoắc tiểu thư, ngươi mang tội mưu sát vương phi, tội này mạng ngươi đền nổi không?” Tiểu Yến Tử nghiêm mặt quở mắng, trong giọng nói nghiêm nghị lại cực kỳ dọa người thực thành công khiến cho Hoắc Kỳ Thư xanh mặt.

Không chờ để Hoắc Kỳ Thư đáp lời, Cố Vệ Bắc vội vã xen ngang:

“Mẫn Mẫn...không....Vương phi nương nương, xin người nể mặt ta, Kỳ Thư còn trẻ người non dạ nên mới có lúc bồng bột...”

https://thuviensach.vn

“Cố Vệ Bắc!” Tiểu Yến Tử nghiêm nghị trừng mắt: “Ngươi chỉ là đại phu tướng phủ, tư cách gì xen ngang ta trị tội khi quân. Ngươi cùng Hoắc Kỳ Thư không có quan hệ, hà tất phải cúi đầu thay nàng như vậy?”

Cố Vệ Bắc thoáng sững sờ. Triệu Mẫn mà hắn biết còn có vẻ mặt này? Nhưng hắn càng bất ngờ hơn với câu hỏi của nàng. Hắn là gì của Kỳ Thư, tại sao hắn phải ra mặt thay nàng?

Mà khoan, nếu như Mẫn Mẫn muốn trị tội Kỳ Thư, sao không làm điều đó ngay khi Hoắc Sinh tỉnh lại mà phải đợi đến bây giờ.

Cố Vệ Bắc lại đảo mắt quan sát vẻ mặt không thể nào bình tĩnh hơn của huynh đệ Hoắc gia, trong đầu liền lóe lên một dòng suy nghĩ.

Cố Vệ Bắc gượng cười về lại chỗ ngồi, ngồi ngay ngắn vào bán trà từ tốn nhấp rượu khẽ nói:

“Là Vệ Bắc thất thố, mong nương nương không trách, xin người cứ tùy ý xử phạt.”

Hoắc Kỳ Thư ngẩn mặt nhìn Cố Vệ Bắc thản nhiên như không có gì xảy ra, mắt hạnh đẹp đẽ dâng nước, chỉ chực như sắp trào khóc.

Tiểu Yến Tử, Hoắc Sinh, Hoắc Thiện tròn mắt nhìn nhau.

Đẹp mặt chưa. Bị tên đại phu giảo hoạt kia phát hiện rồi.

Tiểu Yến Tử ho khụ hai tiếng, giả bộ nghiêm túc đáp:

“Tội này không thể tha, nếu như Cố đại phu đã có lời thì bổn cung cũng làm việc thiện một lần.”

Hoắc Kỳ Thư nghe vậy liền mừng rỡ, chỉ cần không lấy mạng nàng, mọi thứ đều có thể sắp xếp, nàng kín cẩn cúi đầu:

https://thuviensach.vn

“Kỳ Thư xin nhất nhất tuân theo.”

Tiểu Yến Tử khẽ nhếch môi: “Hoắc tiểu thư, nghe nói Hoắc gia có một cố phủ ở Bắc Thành, có đúng không?”

Chúng nhân không khỏi ngơ mặt. Đang nói chuyện xử phạt, hỏi phủ làm gì?

“Vâng, quả thực là có.” Kỳ Thư ngây thơ đáp.

“Ồ. Nghe nói rất rộng, đủ để xây một tiểu phủ mới.” Tiểu Yến Tử lại tiếp tục nhướn mày dò hỏi.

“Vâng, phủ kia trước đây là phủ cũ của Hoắc gia. Sau khi phụ thân lên làm quan tam phẩm, thánh thượng ngự ban phủ mới, chỗ đó mới bị dời đi, trở thành phủ hoang.”

Tiểu Yến Tử vươn tay nắm lấy tay Kỳ Thư kéo nàng đứng dậy, khẽ buông lời mật ngọt:

“Cố phủ đó không người quét dọn, lại đồng không mông quạnh. Hỏi khí không phải, mạng của muội có đủ để đổi lấy cố phủ kia không?”

Hoắc Thiện lúc này mới trợn tròn mắt thu lại chiết phiến, nhướn cao mày hỏi:

“Nương nương muốn cố phủ của Hoắc gia?”

“Phải.” Tiểu Yến Tử tươi cười đáp.

Hoắc Sinh nhịn không được chen một câu:

“Thiên hạ đại Sở rộng lớn, chỉ cần nơi nào nàng muốn. Quốc Công đều có thể ban cho nàng, tại sao cứ phải là cố phủ của Hoắc gia?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử làm sao có thể nói với họ, thực ra đám Độc Cô, Mộ Dung trước nay đều lén lút sống trong cố phủ nhất quyết không chịu rời đi. Vừa hay nàng cũng tích cóp đủ tiền, có thể nỗ lực tân trang lại chỗ đó. Thế nhưng người cổ đại rất coi trọng nguồn cội, nói bán không được cho càng không xong. Lấy uy danh Vương Phi ra cưỡng ép thì nàng đánh mất luôn cả ba huynh muội Hoắc gia như chơi.

“Ta thích.” Nhất thời cứng họng, nàng đành miễn cưỡng đáp một câu cụt lủn chẳng ra ngô ra khoai.

Hoắc Thiện chau mày khó hiểu, Hoắc Sinh nhìn thẳng vào mắt Yến Tử, ham muốn như đọc hết tâm tư của nàng. Cố Vệ Bắc chống cằm khó hiểu.

Tiểu Yến Tử giật thót vội vã quay đầu lại hướng Hoắc Kỳ Thư nhẹ nhàng dụ dỗ.

“Thế nào? Muội không thích hình phạt này?”

“Không có.” Hoắc Kỳ Thư vội vã xua tay: “Mạng này của Kỳ Thư là một tay người định đoạt. Một cố phủ có là gì chứ. Kỳ Thư sẽ lập tức bẩm báo phụ thân chuyện này. Muội tin với ý chỉ này, phụ thân chắc chắn sẽ không khước từ.”

Nói rồi Hoắc Kỳ Thư vội vã chạy biến đi. Tiểu Yến Tử mìm cười, nụ cười rộng đến mang tai vẫy vẫy:

“Đi từ từ thôi, cẩn thận kẻo ngã.”

Hay quá, không ngờ dụ cho Hoắc Kỳ Thư ra tay với nàng không những giúp Hoắc Sinh tỉnh lại mà còn giúp nàng mồi được mảnh đất xây phủ viện. Nàng đúng là thiên tài. Ha ha.

Ba người Hoắc Thiện, Hoắc Sinh, Cố Vệ Bắc nhìn vẻ mặt hớn ha hớn hở như vừa nhặt được tiền kia của Yến Tử không khỏi ngẩn người. Xem

https://thuviensach.vn

chừng nàng rất thích mảnh đất đó.

Chốc lát sau Hoắc Kỳ Thư lật đật chạy lại, quả nhiên không ngoài dự đoán. Nàng mừng rỡ buông một câu:

“Phụ thân đồng ý rồi.”

“Tốt!” Tiểu Yến Tử đứng bất dậy: “Quá tốt rồi. Mau, mau đi đến đó xem phong thủy thế nào cùng ta.”

Hoắc Thiện chỉ vào đống mỹ thực vừa mới bày lên trên bàn, nghệt mặt nói:

“Yến tiệc còn chưa động đũa, đây toàn là những món...”

“Vậy chư vị cứ ăn thong thả, ta cùng Kỳ Thư đi xem. Cáo biệt.”

Nói rồi nàng vội vội vàng vàng kéo tay Hoắc Kỳ Thư đi. Trong lòng không khỏi nghĩ đến viễn cảnh xây dựng một phủ lớn, có chăn ấm đệm êm cho mấy đứa nhỏ ngủ, nghĩ đến cảnh chúng được phu tử dạy dỗ, trong lòng dâng lên thứ hạnh phúc không thể nói thành lời.

Nếu như ở thời hiện đại, nàng có thể dùng cách này để chiếm hữu đất. Không chừng nàng sẽ trở thành đại gia bất động sản một ngày nào đó. Đến lúc đó nàng sẽ mua một đống cổ cầm, đàn ca một bài đập vỡ một cái mà không tiếc tiền. Ha ha.

Hoắc Sinh nhìn Yến Tử ung dung rảo bước rời đi, cũng vui vẻ đứng dậy: “Đại ca cứ tự nhiên, đệ đi cùng hai muội ấy.”

Cố Vệ Bắc cũng đứng lên vỗ vai Hoắc Sinh: “Ta cũng đi.”

Hoắc Thiện đen mặt níu kéo: “Này, mấy người đi hết thì ta ăn với ai, chỗ này chí ít cũng phải mười người mới chén hết. Ta đâu phải lão trư đâu. Này, đám người vô lương tâm kia....”

https://thuviensach.vn

Đám người Tiểu Yến Tử chớp mắt đã ra đến tận cổng.

Đình viện đông đúc thoáng chốc chỉ còn lại Hoắc Thiện cô đơn ngồi giữa trời mây. Trên đầu nghe tiếng quạ kêu hai tiếng ‘quạc quạc’. Gió tiêu điều, cành lá xác xơ, thỉnh thoảng vài cọng rác đến bầu bạn cùng vị quan tam phẩm nổi tiếng, cổ áo Hoắc Thiện xệch qua một bên, trông trơ trọi đến đáng thương.

“Ta là Bộ hộ thị lang cơ mà. Sao lại bị....bỏ rơi rồi.”

Đám người Tiểu Yến Tử cùng Sa Hỏa, Sa Thủy theo sau vui vẻ rảo bước trên đường lớn. Tiểu Yến Tử thời trước rất bị nhiều kẻ ganh ghét, vậy nên bạn bè chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đến đời này lại có vô số người yêu thương bên cạnh. Không khỏi chìm trong vui vẻ mà luôn mực tươi cười. Nụ cười rạng rỡ luôn tràn trên môi đỏ.

Hoắc Sinh nhìn vẻ mặt của nàng, khóe môi cũng bất giác mà cong lên.

“Ồ, người bên kia là ai vậy, trông thật quái dị.” Hoắc Kỳ Thư tinh mắt nhìn về phía trước.

Đám người Yến Tử đi một đoạn đường, chỉ cần đến ngã rẽ phía trước sẽ thấy ngay cố phủ của Hoắc gia thì phía trước xuất hiện một thân ảnh cao lớn vô cùng bắt mắt.

Một đại hán trung tuổi mặc y phục tím quỷ dị. Chòm râu bạc phơ dài đến thắt lưng. Đôi mắt già nua nhưng lại sáng quắc như sao không hề có chút vẩn đục. Bàn tay cầm gậy gỗ dài. Bước chân nhẹ nhàng không hề gây ra chút động tĩnh tạo cho người khác cảm giác như nhìn thấy chân nhân. Điểm đặc biệt của vị chân nhân này là thân thể như phát ra một loại ánh sáng ma mị nào đó, khiến cho ai vừa đảo mắt qua liền không dám rời mắt.

https://thuviensach.vn

Đám người Yến Tử cũng không ngoại lệ, bọn họ như chết sững nhìn vị chân nhân kia đang từ từ xải bước về phía mình. Người kinh ngạc nhất chính là Tiểu Yến Tử vì nàng nhìn thấy rõ, đôi mắt vị chân nhân kia là đang nhìn nàng. Nhìn chằm chằm, không hề chớp mắt.

Hoắc Sinh nhận rõ được ánh mắt kia, không hai lời vội vàng lao đến trước mặt Yến Tử chặn tầm nhìn quỷ dị kia, tay lăm lăm Họa Ảnh như có thể rút ra bất kỳ lúc nào.

Sa Hỏa, Sa Thủy thấy vậy liền nhanh chanh phòng thủ ngay đằng sau Hoắc Sinh, tuy rằng không nhận thấy nguy hiểm nhưng một người cẩn thận như Hoắc Sinh chịu ra mặt, chắc chắn có điều gì đó không ổn.

Cố Vệ Bắc kéo Hoắc Kỳ Thư về sau lưng nhất nhất bảo vệ.

Vị chân nhân đó đảo mắt lướt đến vẻ mặt nghiêm nghị của Hoắc Sinh. Không nói một lời nhẹ nhàng phất tay một cái.

Đám bột màu trắng bay ra, ôm lấy năm người Hoắc Sinh, Sa Hỏa, Sa Thủy, Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư khiến bọn họ không kịp phản ứng, cả thân thể liền cứng đờ đứng ngây ra như tượng.

Chỉ có Tiểu Yến Tử không bị trúng khói bột đó, nàng hoảng hốt nhìn đám người kia đơ như khúc gỗ, thầm biết bọn họ đã bị thứ bột quỷ dị đó làm cho tê cứng. Nàng thụt lùi lại một bước kinh hô.

“Ông...ông là ai? Muốn...gì???”

Tiểu Yến Tử không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ trượng phu Lưu Dĩ lại bị một ánh mắt xa lạ uy hiếp. Tựa như người này rất nguy hiểm, cứ như thể nàng sẽ dễ dàng bị người này giết chết bất cứ lúc nào.

Vị chân nhân kia đảo bước qua đám người Sa Hỏa đã mất hết ngũ giác, hệt như cọc gỗ đứng như trời trồng. Ông ta tiến lại gần Tiểu Yến Tử dò xét

https://thuviensach.vn

một lượt. Khóe môi bạc mỏng khẽ mấp máy:

“Ngươi không phải người của thế giới này, đây không phải nơi của ngươi.”

“Gì?” Tiểu Yến Tử ngu mặt. Cái gì mà không phải thế giới của nàng???

“Triệu Mẫn ba năm trước đã chết. Ngươi lại dám đến đây, trở thành nàng ta?” Vị chân nhân kia nghiêm mặt, ánh mắt lóe lên tinh quang sáng ngời.

Tròng mắt Yến Tử lập tức thu nhỏ, đồng tử khẽ co rút. Ông ta biết nàng, nhưng bằng cách nào đó, ông ta dùng một áp lực vô hình khiến nàng hoảng sợ không thốt nên lời, thẫn thờ một lúc nàng mới run rẩy đáp:

“Ông biết ta?”

Vị chân nhân liếc xéo Yến Tử, nói bằng thanh âm lạnh lẽo hệt như tảng băng:

“Hừ, một kẻ cô độc từ nơi khác đến đây, giám ở bên cạnh Lưu Dĩ. Ngươi to gan thật đấy!”

Khuôn mặt Tiểu Yến Tử từ trắng bệch chuyển sang tái nhợt không còn giọt máu, bàn tay nắm chặt vạt áo nàng run rẩy, người này rốt cuộc là có ý gì?

Vị chân nhân kia liếc mắt đến chiếc trâm cài đầu Lưu Dĩ đã từng mua cho nàng khi đi vi hành. Khóe mắt lóe lên tia hàn quang:

“Không ngờ ngươi lại có thể thay đổi số phận của Lưu Dĩ, khiến hắn si mê ngươi. Khá lắm, nhưng có lẽ ngươi không lường được hậu quả.”

Tiểu Yến Tử nuốt khan, cảm thấy cổ khô khốc, nàng vội lấy lại trấn tĩnh đáp:

https://thuviensach.vn

“Ta không làm gì số phận ngài ấy. Ta chỉ là vô tình bị đưa đến đây.”

Mày bạc của chân nhân khẽ cau.

“Vậy ngươi có muốn quay trở về không?”

Tiểu Yến Tử sững sờ. Có muốn quay trở về không?

Lúc nàng còn ở thành Tây An, đã không ít lần tìm cơ hội quay trở về, nhiều lần nhảy xuống sông để mong tìm cách giải thoát đều bất thành. Nhưng kể từ lúc gặp Lưu Dĩ, nàng đã hoàn toàn quên mất chuyện đó, còn lầm tưởng mình là một phần của thế giới này, có thể an nhàn sống ở đây. Cùng Lưu Dĩ từ từ già đi.

“Không muốn có phải không?” Vị chân nhân kia khẽ nói, tựa hồ như biết trước được biểu hiện kia của nàng. Ông ta nghiêm giọng nói:

“Ngươi không biết, Lưu Dĩ vốn được sinh ra để làm một bạo chúa, anh hùng của Sở Quốc, cuộc đời Lưu Dĩ chỉ có thể tận tâm cống hiến vì đại Sở, sống cô độc đến già. Lưu Dĩ tàn nhẫn bất nhân, cả đời đáng ra chỉ có đêm tối và lạnh lẽo, không bao giờ có được hạnh phúc. Nhưng ngươi dám đến đây, ban cho hắn tình vị, khiến cho cuộc đời hắn trở nên ấm áp, vui vẻ. Ngươi thay đổi số phận của hắn, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Tiểu Yến Tử nghe từng lời kia của chân nhân, nhịp thở cũng trở nên khó khăn, trái tim như bị bóp nghẹt. Nghĩ đến chuyện Lưu Dĩ sống cô độc trong bóng tối và lạnh lẽo đến già, lòng nàng đau đớn khó tả.

Nàng siết chặt tay, đôi mắt đã thu lại trấn tĩnh gầm lên:

“Ông là ai? Dám nói lời sằng bậy như vậy. Quốc Công là tướng công của ta. Nhiệm vụ cả đời này của ta là khiến ngài hạnh phúc. Ông tư cách gì mà đứng đây giảo biện, chi phối cuộc đời ngài?”

https://thuviensach.vn

Vị chân nhân kia lạnh mặt, lão hừ lạnh một tiếng đáp:

“Ta vượt đường xa đến đây gặp ngươi là có ý tốt khuyên bảo, ngươi lại không biết tốt xấu. Đúng là không biết phải trái nặng nhẹ. Sao Lưu Dĩ lại có thể thay đổi vì một kẻ như ngươi chứ?”

Tiểu Yến Tử cắn môi, lườm lạnh: “Ai cần lão già như ông khuyên bảo, tốt xấu gì không đến lượt ông nhiều lời.”

Vị chân nhân kia cau mày, lướt đến đứng ngang mặt với Yến Tử trầm giọng:

“Biết điều thì mau tìm cách trở về thế giới của ngươi hoặc là rời xa Lưu Dĩ đi, càng xa càng tốt. Ở đây không có chỗ cho ngươi. Nếu bây giờ ngươi không chịu đi, không bao lâu nữa ngươi sẽ chết, chết không có đất chôn, vạn kiếp cũng không được hồi sinh. Có hiểu hay không?”

Nói rồi lão lướt đến đằng sau lưng nàng, chỉ để lại ánh mắt đầy tinh quang. Dường như khác với lời nói cứng rắn khó chịu. Vị chân nhân kia đến đây quả thật là vì muốn giữ mạng cho nàng.

Giọng nói kia lạnh lẽo tang tốc hệt như tiếng nói từ âm hồn khiến cho Tiểu Yến Tử không khỏi run khẽ. Nàng như bị một thứ vô hình trói buộc, chân tay cứng đờ, mặt mũi tái mét.

Muốn nàng rời khỏi Lưu Dĩ ư? Sống mà không có hắn ư?

Không được, tuyệt đối không thể được.

Tiểu Yến Tử lập tức quay đầu tìm vị chân nhân kia tính toán cự cãi. Nhưng nàng vừa quay đầu, bóng dáng vị chân nhân kia như bốc hơi, đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết. Suốt cả con đường dài chỉ có lá khô tiêu điều bung trong gió, ngay cả chút sinh khí cũng không còn.

https://thuviensach.vn

Người này đến và đi hệt như một bóng ma. Lời nói lộ mười phần hiểu biết chuyện của nàng. Rõ ràng không phải kẻ có thể bừa bãi động vào.

Vị chân nhân kia vừa rời đi. Tròng mắt trắng dã của Hoắc Sinh vội lấy lại sinh khí, hắn chớp mắt một hồi, liền nhớ lại khung cảnh vừa nãy. Nhanh như chớp hắn lao đến Yến Tử kinh hô:

“Nàng không sao chứ?”

“Lão già đó....biến mất rồi.” Tiểu Yến Tử vẫn chưa hoàn hồn, chỉ vô thức đáp.

Sa Hỏa, Sa Thủy cùng Cố Vệ Bắc và Hoắc Kỳ Thư cũng lấy lại được sức sống, vội vàng bật người đến.

“Đã có chuyện gì, người lúc nãy là ai? Sao lại ra tay với chúng ta?” Cố Vệ Bắc chau mày hỏi.

“Ta không biết, người này thân thủ nhanh nhẹn, tư thái quỷ dị. Tám phần không phải người tốt lành.” Sa Hỏa đáp.

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng ông ta khiến chúng ta bất tỉnh, nhưng lại không làm ra chuyện gì, mục đích của ông ta là gì?” Sa Thủy không khỏi xoa cằm nghi hoặc.

“Dáng vẻ của ông ta rất giống đạo sĩ, có lẽ ông ta không muốn bị kẻ khác nhìn ngó, nên mới dùng cách này để dễ dàng rời đi.”

“Cũng có thể...”

Bên này đám người Sa Hỏa đang chăm chú thảo luận.

Chỉ có Hoắc Sinh lặng yên chăm chú nhìn sắc mặt đã tái nhợt vô hồn của Tiểu Yến Tử. Nàng không nói một lời, bàn tay nhỏ khẽ run lên từng đợt.

https://thuviensach.vn

“Mẫn Mẫn, nói ta nghe, đã có chuyện gì?” Hoắc Sinh nắm lấy cánh tay Yến Tử, cau mày lo lắng.

Tiểu Yến Tử thẫn thờ, nhẹ nhàng gạt cánh tay Hoắc Sinh ra, yếu ớt nói:

“Ta..muốn nghỉ ngơi.”

Hoắc Sinh đau lòng nhìn Yến Tử như một cái xác vô hồn chậm rãi bước đi. Vừa nãy nàng còn tươi cười vui vẻ, vậy mà lúc này trong nàng thật cô độc lạnh lẽo.

Hoắc Sinh giật mình nhớ lại khoảnh khắc ánh mắt sắc bén của vị chân nhân kia chiếu đến Yến Tử. Cảm tưởng lúc đó thân thể nàng mờ nhạt.

Cứ như là...như là chỉ cần hắn chớp mắt, nàng sẽ lập tức biến mất.

Hoắc Sinh siết chặt tay, mắt lạnh phát khí, không nói lời nào lập tức theo sát Tiểu Yến Tử, nhất nhất để nàng trong tầm mắt hắn.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Điệu Múa Hồng Y.

Phủ đại tướng quân lúc chiều tà hôm nay vô cùng náo nhiệt. Người người đi đi lại lại, đa số là hạ nhân của Tam Thái viện cùng ảnh vệ của vị vương phi nào đó bị điều đi làm những công việc hết sức vĩ đại.

Đó là...làm điểm tâm, châm nến, rải hoa....

“Ây da, chuyện gì thế này. Sao cái đám ảnh vệ vai u bắp thịt, mặt đằng đằng sát khí đằng kia lại chui vào nhà bếp chúng ta làm gì chứ. Lại còn bên kia nữa. Trời đất ơi phá tan khóa hoa lài đẹp đẽ của Hoắc đại nhân rồi...”

Tiếng quản công tướng phủ đau đớn chua xót. Lại thêm giọng nói đầy tò mò của hai tên vệ binh thân cận bên Hoắc Sinh đang giờ nghỉ được dịp tán phét..

“Những người đó không phải là ảnh vệ hoàng gia sao? Sao lại đột nhiên chịu xuất đầu lộ diện, lại còn làm mấy việc vặt vãnh kia nữa.”

“Hôm nay là ngày lễ đặc biệt gì chăng? Đến mức không đủ người phải điều tới cả ảnh vệ, còn có cả mấy người bên Tam Thái viện.”

“Không đúng, hôm nay chỉ là ngày thường, tiết trời cũng ảm đạm, lễ lược gì chứ. Nhìn đám người kia, ta đoán tám phần là do Giám Quốc Vương phi điều đi rồi.”

https://thuviensach.vn

“Quả thật là vậy, ở phủ tướng này, ngoại trừ hai vị thiên tuế ra còn ai có thể chỉ đạo họ được chứ. Quốc Công lại chưa về, vậy thì đích thị là Vương Phi nương nương làm rồi. Chỉ có điều.... Người làm chuyện này để làm gì.”

“Ai mà biết được chứ, vương Phi nương nương trước nay hành vi cổ quái, hành tung khó nắm bắt, lại luôn nói những lời kỳ lạ. Nàng làm gì chúng ta làm gì có cửa soi xét.”

“Đúng” Vệ binh gật gật đầu, lại xoa cằm nghi hoặc: “Nhưng mà ngươi có thấy hơi lạ không?”

“Chuyện gì?”

“Mấy ngày hôm nay không thấy nương nương rủ người đánh bạc.”

“A...đúng a, trước đây không phải nói một ngày không đánh bạc không chịu được sao?”

“Còn nữa... Rèn kiếm cũng rất nhanh, chỉ một ngày đã hoàn thành hơn tám mươi bảo kiếm, đốc thúc gay gắt thợ đóm, lại còn chế tạo một lúc cả mấy chục cân thuốc nổ. Năng suất phải nói là tăng gấp mười lần ngày thường.”

“Đúng đúng, từ sau khi nương nương ra ngoài dạo chơi trở về, bỗng dưng lại kỳ lạ như vậy. Thật khó nghĩ a.”

Hai vệ binh không ngừng luyên thuyên đủ điều, tự dưng cảm thấy một luồng khí lạnh nào đó chạy dọc sống lưng.

“Nhiều chuyện!” Giọng nói lạnh lùng của bóng đỏ cao lớn tuấn tú thình lình xuất hiện phía sau hai vệ binh khiến họ giật mình quay đầu.

Chỉ thấy vẻ mặt lãnh đạm của Hoắc Sinh đang chăm chú nhìn đám ảnh vệ rải hoa đăng đèn trong hậu hoa viên rộng lớn kia. Mắt đào ánh lên tia

https://thuviensach.vn

nhìn phức tạp khó hiểu.

“Tướng...tướng quân, chúng thuộc hạ chỉ...chỉ là!” Hai tên vệ binh ấp úng không dám ngẩng đầu.

“Đi làm việc đi.”

“Vâng!”

Vệ binh vội vã thoái lui không dám quay đầu. Tuy rằng được làm thuộc hạ cho một đại mỹ nam, nhận được rất nhiều quà cửa sau của đám tiểu thư danh gia, nhưng mỹ nam kia một lần tức giận đều dày vò người khác thừa sống thiếu chết. Nếu đã không còn vẻ mặt anh tuấn nho nhã, dự cảm bão sắp nổi lên là hoàn toàn có cơ sở.

Hạ Chí từ xa đi tới, chỉ thấy hai tên vệ binh hớt hải tháo chạy, hắn nghi hoặc nhìn bóng cô độc của Hoắc Sinh đứng đó, cánh tay bị liệt vẫn buông thõng không chút sinh khí, cánh tay còn lại nắm chặt vỏ kiếm. Dường như tâm trạng không ổn.

“Hoắc tướng quân, đến giờ cơm rồi.”

Hoắc Sinh vẫn không quay đầu nhìn Hạ Chí, chỉ lặng lẽ ngắm chân trời xa xôi.

Hạ Chí nhướn mày không hiểu, từ lúc Lưu Dĩ thành thân. Hoắc Sinh trở nên rất kiệm lời, ít nói ít cười. Lại thường xuyên trầm mặc đầy tâm sự. Hoắc Sinh phong lưu đốn hạ bao nhiêu trái tim nữ tử, vì điều gì lại trở nên buồn chán, thiếu sức sống như vậy?

“Tướng quân, ta nghe nói ở Hàm Châu có Vọng Các lâu xuất hiện một mỹ nữ khuynh thành, mỹ nữ này đẹp tựa tiên nhân, khiến cho vạn người say mê nhưng không ai nắm được trái tim nàng. Xem chừng là một con mồi thú vị. Huynh có muốn đến đó phá tan trái tim nàng, góp thành một bộ sưu tầm

https://thuviensach.vn

nữa hay không?” Hạ Chí mỉm cười, tỏ ý muốn cùng Hoắc Sinh dạo chơi thư dãn như trước đây.

Nhưng thật bất ngờ, Hoắc Sinh lại nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hạ Chí buông một câu:

“Hoắc Sinh lầm đường lỡ bước đã đủ. Lúc này chỉ muốn yên phận mà sống, Hạ đại ca muốn thì cứ đi. Hoắc Sinh còn có việc.”

Nói rồi xoay gót bước đi, bước chân nhẹ nhàng rời xa, còn Hạ Chí vẫn đực mặt ra như ngỗng.

Hoắc Sinh đã thay đổi rồi.

Màn đêm từ từ buông xuống, vẫn là cảnh tượng hạ nhân cùng gia môn tướng phủ đứng ngoài cửa đón Lưu Dĩ từ triều trở về. Có một sự thật khó có thể chấp nhận là Giám Quốc Vương Phi trước nay chưa từng có tiền lệ ra đón trượng phu thiên tuế của nàng khiến cho trên dưới tướng phủ không khỏi nghi hoặc. Nhưng Lưu Dĩ còn chưa lên tiếng, ai dám nhiều lời đặt mồm đặt miệng.

Lưu Dĩ vừa miễn lễ cho chúng nhân tính toán xải bước vào phủ thì bóng dáng Sa Thủy từ xa vội lao đến ôm quyền:

“Bẩm Quốc Công, Vương Phi nương nương có lời muốn chuyển.”

Lưu Dĩ không chút biểu cảm, chỉ hờ hững gật đầu.

“Vương Phi nương nương muốn mời người đến hậu hoa viên thưởng hoa.”

Thưởng hoa? Lúc đêm tối sao?

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ cũng có chút sững lại, rất nhanh đã lấy lại vẻ lãnh đạm nghiêm túc, hắn tùy ý để cho Sa Thủy dẫn đường. Bản thân hắn cũng không biết, chỉ cần thê tử hắn muốn. Hắn đều có thể dung túng mà không bao giờ khước từ.

Đám người Lưu Dĩ rồng rắn đi đến hậu hoa viên. Cảnh tượng đẹp đẽ bắt mắt liền phơi bày ra.

Chỉ thấy trong hoa viên rộng rãi tràn ngập màn hoa xuân sắc đẹp đẽ, trên những cành đào hoa rộ lên những cánh hoa mỏng manh, từng đợt hoa rải đầy xung quanh mảnh cỏ mềm mại. Đèn hoa đăng sáng rực được đặt trật tự quy củ xung quanh những lối đi, từng bông hoa khe khẽ đưa mình trong gió mát, ánh nến rực đỏ lung linh chiếu sáng đốm hoa lấp lánh. Cách đó không xa là đình viện được ba chiếc đèn cây nhỏ chiếu sáng, một tấm bình phong hình uyên ương đan vào nhau lộ ra giữa những ngọn đèn.

Lưu Dĩ lặng nhìn khung cảnh đẹp mắt, nghĩ đến những thứ này là Yến Tử chuẩn bị cho hắn, khóe môi cũng tự động nhếch lên.

Hắn thong thả một mình bước đến giữa hoa viên xuân sắc.

Bóng bạch kim như một tia sáng lấp lánh được bóng đèn cầy bao phủ càng thêm rực rỡ. Chúng nhân ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng nam nhân tuấn tú đứng giữa khung cảnh đẹp mê người. Cả người và cảnh đều đẹp tựa như tranh vẽ, khiến cho kẻ khác si mê không nói nên lời.

Bỗng nhiên từ đằng sau tấm bình phong đặt trên đình viện vang lên tiếng cổ cầm nhẹ nhàng cùng tiếng sáo mộc mạc.

Lưu Dĩ quay đầu nhìn về phía đình viện.

Đèn đón được thắp lên sáng rực. Ở giữa tâm đình viện. Một bóng hồng y dài quét đất mỏng manh phiêu dật. Tấm y phục lụa dài mỏng manh vừa tinh tế vừa quyến rũ khoác lên thân thể nõn nà đẹp say lòng người. Trên đầu

https://thuviensach.vn

nàng là cây trâm bạc hoa đỗ quyên lấp lánh. Bàn tay khẽ vươn ra, những ngón tay thon nhỏ như đan thành cánh phượng hoàng. Đôi mắt tròn to tinh anh liếc đến vẻ mặt đăm chiêu nghiêm túc quen thuộc của Lưu Dĩ. Trong mắt nàng tràn ngập ý cười.

"Nhập khúc trận điệu múa, hiến tặng Quốc Công!"

Nhã nhạc trình lên, thân thể ngọc ngà lập tức xoay nhẹ, nâng cánh tay nhỏ nhắn tạo thành những tư thế tao nhã đẹp mắt. Đường cong thân thể ẩn hiện dưới lớp y phục mượt mà, từng điệu từng điệu múa uyển chuyển nhịp nhàng. Hư hư thực thực, không nhanh không chậm, dịu dàng mà mạnh mẽ. Ôn nhu mà cương nghị.

Âm luật từ từng nốt nhạc dập dìu như tiếng gọi của mùa xuân. Hồng y phấp phới, tựa hồ giấc mơ, mắt tròn tinh nghịch lại quyến rũ mê người, điệu múa uyển chuyển, nhịp nhàng hòa ca. Tư thế oai hùng tuyệt mỹ, đẹp như hoa, sáng như ngọc.

Chúng nhân nhất thời bế khí, tựa hồ như ngừng thở, ánh mắt lưu chuyển hút hồn của Yến Tử khiến chúng nhân như chìm trong cơn mê. Không thể thốt nên nửa lời.

Lưu Dĩ không chớp mắt nhìn Tiểu Yến Tử mải mê chìm đắm trong từng điệu múa. Hắn ngẩn ngơ ngắm nhìn từng đường nét trên thân thể mềm mại của nàng, lần đầu trong đời hắn mới biết, thì ra những điệu múa này lại đẹp đến thế.

Chỉ là, nàng đang cười, đang uyển chuyển múa ca, nhưng ánh mắt nàng...rất khác lạ.

Lưu Dĩ nhấc chân lên rảo bước đến đình viện đứng trước mặt nàng.

Nhã nhạc vẫn chưa dừng, Tiểu Yến Tử vẫn bình thản múa, thấy Lưu Dĩ bước đến, nàng nhẹ nhàng xải bước đến gần hắn. Khẽ phất tay cho mảnh

https://thuviensach.vn

lụa hồng y vắt ngang cổ hắn. Thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng hút hồn Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ nắm lấy eo nàng, đôi con ngươi phủ tầng sương chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử bị đôi mắt đam mê đó nhìn thấu, không khỏi thẹn thùng ngừng múa mà cúi mặt ụp vào lồng ngực hắn.

Lưu Dĩ đột nhiên khẽ đẩy cằm nàng lên nhìn vào mắt hắn. Đôi mắt trầm luân như xuyên suốt nàng nói:

“Đã có chuyện gì xảy ra?”

Nhã nhạc lập tức dừng lại, ánh nến rực rỡ khẽ kêu tách một tiếng, bông hoa nhỏ ngoài kia lững lờ rơi xuống.

Trong đình viện, chỉ có ánh mắt sửng sốt của Tiểu Yến Tử cùng khí thế cường đại vô hình của Lưu Dĩ làm bao nhiêu lãng mạn, bao nhiêu đẹp đẽ tan biến.

Nàng đã trải qua bốn năm đào tạo ở học viện nghệ thuật. Múa ca đàn hát ngay cả đóng kịch cũng rất giỏi. Biểu cảm của nàng vừa rồi còn rất tốt. Tại sao Lưu Dĩ lại nhìn ra?

“Bổn vương không cho phép nàng che dấu bất cứ điều gì.” Lưu Dĩ khẽ cúi đầu phát ra tia nộ khí đăm đăm nhìn nàng.

Tiểu Yến Tử chớp mắt liền thu lại bộ dạng sửng sốt, nàng khẽ giãn ra một nụ cười đáp: “Quốc Công nghĩ nhiều rồi, thần thiếp nào có chuyện gì dấu người. Hôm nay tâm trạng đặc biệt tốt, nên mới có nhã hứng bày ra những thứ này.”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ đẩy mạnh bàn tay nắm eo nàng, kéo nàng sát vào ngực hắn, trầm giọng:

“Nàng nhất quyết không chịu nói?”

Tiểu Yến tử vẫn mỉm cười ngọt ngào: “Quốc Công có vẻ mệt rồi.”

Lưu Dĩ hừ lạnh buông thân thể nàng ra, mắt hắn vẫn không rời khỏi vẻ mặt ôn nhu giả tạo của nàng. Nàng hôm nay đặc biệt cười ngọt ngào, nhu mì lễ độ, lại có nhã hứng bày biện. Rõ ràng khóe miệng mỉm cười nhưng ánh mắt lại không dấu bi thương. Nàng có thể qua mặt bất cứ ai nhưng không thể qua mặt hắn.

“Sa Hỏa, Sa Thủy!”

Sa Hoả, Sa Thuỷ đang ngẩn ngơ ngắm cảnh lập tức giật mình phi thân đến.

"Có!"

"Hôm nay vương phi làm gì, gặp ai? Các ngươi mau kể rành rọt không được bỏ xót dù chỉ là một hạt cát cho bổn vương!"

Nghe giọng nói uy lực của Lưu Dĩ, hai người không khỏi giật mình vội vã kể lại sự tình, đặc biệt nhấn mạnh sự vụ lúc sáng.

Tiểu Yến Tử đứng bên cạnh cúi gằm mặt.

"Một đạo sĩ dáng vẻ như chân nhân?" Lưu Dĩ dùng đôi mắt nghiên cứu lần nữa chiếu mục quang vào Yến Tử khiến nàng giật thót lùi lại vài bước. "Ông ta khiến tất cả bất tỉnh?"

"Vâng!" Sa Hoả cung kính đáp.

https://thuviensach.vn

"Kể cả nàng?" Mục quanh vẫn không rời khỏi Yến Tử, mắt phượng nheo lại, khí thế cường đại điên cuồng phát ra khiến chúng nhân sợ hãi lùi lại ba bước.

Sa Hoả như sực nhớ ra điều gì, hắn đưa mắt nhìn Yến Tử đáp:

"Vương phi! Vị chân nhân lúc đó hình như nhằm vào người."

Đám Sa Hoả từ lúc bị chân nhân kia làm bất tỉnh, khi tỉnh lại thì người đác đi mất. Tiểu Yến Tử thì vẫn bình yên lành lặn mới không để ý. Nàng lúc đó thật sự cũng bị bất tỉnh?

Tiểu Yến Tử cười gượng hai câu xua tay:

"Nào đâu, Hoả huynh có lẽ hoa mắt, vị kia nhằm vào ta làm gì chứ. Lúc đó ta cũng như các người, bị bất tỉnh một lúc mới tỉnh lại."

Ánh mắt Lưu Dĩ lập tức loé lên hàn quang sáng bóng, hắn gầm lên.

"Người đâu!"

Ảnh vệ từ trong không trung như một bóng ma lao tới:

"Có!"

"Mang hai tên bất tài họ Sa kia bẻ gãy tay chân chúng cho bổn vương!"

Chúng nhân kinh hãi xanh mặt hít vào một ngụm khí lạnh.

Sa Hoả, Sa Thuỷ kinh hồn lạc phách ngẩn ngơ như trời trồng không biết chuyện gì. Tựa hồ vừa nghe sét đánh ngang tai, hồn phách đã bay xa đến nơi nào.

Tiểu Yến Tử chấn kinh vội vã hét lớn:

"Quốc Công! Sao người lại làm vậy, họ đâu có làm gì sai?"

https://thuviensach.vn

"Không làm gì sai?" Lưu Dĩ gằm mặt: "Bổn vương để thuộc hạ theo nàng là để bảo vệ nàng, vậy mà một lão đạo sĩ cũng có thể khiến tất cả bất tỉnh. Nếu như lão ta có ý mang nàng đi, liệu nàng còn đứng đây hay không? Lũ giá áo túi cơm đó. Phế!"

Đám ảnh vệ thân cận của Lưu Dĩ bình thời cũng là huynh đệ của Sa Hoả, Sa Thuỷ nên nhất thời hồ đồ không dám manh động, lại nghe giọng điệu lạnh lẽo của Lưu Dĩ đành cắn răn kéo Sa Hoả, Sa Thuỷ đang cắn môi chịu đựng tính toán rời đi.

Tiểu Yến Tử hai mắt sáng lên, lập tức chạy tới đá văng ảnh vệ đang kéo tay Sa Hoả, Sa Thuỷ ra, đứng chắn trước mặt hai người, mắt tròn trợn trừng nhìn Lưu Dĩ nói:

"Quốc Công! Tiểu Yến Tử cũng vô dụng không bảo vệ được mình. Người đã muốn chi bằng phế thiếp luôn đi!!!"

Mắt phượng Lưu Dĩ toé lửa

Hừ, nàng dám đứng ra bảo vệ cho nam nhân khác.

Không khí xung quanh đã lạnh đến âm độ. Những đám hoa đẹp đẽ bị gió lạnh tàn nhẫn càn quét, đèn cầy leo lắt xiên vẹo bập bùng, mây đen vần vũ che lấp ánh nguyệt. Chúng nhân nhất thời rùng mình co ro, mồ hôi thi nhau chạy dọc sống lưng.

Lưu Dĩ xải một bước đến nắm chặt cổ tay Yến Tử trầm giọng:

"Được, bổn vương sẽ để nàng toại nguyện."

Nói rồi hắn kéo tay nàng đặt xuống nền đất khiến cả thân thể nàng ngã nhào ra nền đất lạnh. Nàng chỉ kịp A lên một tiếng rồi sợ hãi nhìn vẻ mặt tàn nhẫn của Lưu Dĩ. Bàn tay to lớn của hắn như gọng kìm giữ chặt tay

https://thuviensach.vn

nàng sát đất không cho nàng cơ hội vùng vẫy. Cánh tay còn lại siết thành nắm đấm vung lên trời.

Sa Hoả, Sa Thuỷ kinh hãi hét lên:

"Vương phi!!!!"

"Rầm!!!"

Một tiếng nổ vang trời dội lên, với sức lực của Lưu Dĩ thành công khiến cho nền đất đình viện nổ tung sụt thành một hố lớn, bụi mù bao vây thân ảnh phu thê Lưu Dĩ khiến cho chúng nhân thót tim mở căng mắt chờ bụi mù tan đi xem xét tình hình.

Tiểu Yến Tử kinh hoàng mở mắt, thấy cổ tay nàng vẫn bị tay Lưu Dĩ nắm chặt không chút thương tổn, còn nền đất cách bàn tay nàng một tấc đã hoàn toàn thánh động vụn vữa không rõ hình thù. Trên mu bàn tay Lưu Dĩ xuất hiện vài vết sước nhỏ, ở giữa chầm chậm chảy ra chất dịch đỏ tanh nồng, bàn tay vẫn còn siết lại. Sức mạnh của Lưu Dĩ quả thật không thể đùa.

Nàng mở căng mắt kinh hãi, vừa rồi nàng còn tưởng hắn sẽ phế nàng thật.

Liếc đến vẻ mặt Lưu Dĩ. Yến Tử không khỏi bất ngờ. Hắn đang nhịn, nhịn cơn tức giận vì nàng.

"Nàng chưa từng thành thật với bổn vương." Hắn quay đầu chạm vào ánh mắt ngơ ngác của nàng: "Cải trang nam, giả làm Triệu Phạm Hoa, đánh bạc xây viện phủ...Nàng chưa từng bộc lộ cho bổn vương rõ, nàng là ai, muốn làm gì?!"

Lưu Dĩ buông tay nàng ra, hắn lặng mình đứng dậy quay lưng về phía nàng. Ánh mắt đăm chiêu nhìn vệt trăng mỏng manh còn xót lại.

https://thuviensach.vn

"Bổn vương rốt cuộc là gì của nàng?"

Tiểu Yến Tử nhìn bóng lưng của Lưu Dĩ, lòng nàng lạnh đi mấy phân.

Những chuyện hôm nay nàng làm là vì tin lời lão chân nhân, ở bên cạnh Lưu Dĩ nàng sẽ sớm chết. Vì vậy mà nàng quyết định trân trọng từng giây phút ở bên hắn, khiến hắn hạnh phúc mà sống. Chỉ là không ngờ lại thành ra thế sự này.

Nàng không thể nói rằng, nàng đang sợ hãi. Sợ rằng một ngày nào đó vì ngăn cản lịch sử, vì nghịch lý thời gian mà chết bất đắc kỳ tử, mãi mãi không được hồi sinh. Nhưng so với cái chết, điều khiến nàng sợ hãi nhất là rời xa hắn.

Tiểu Yến Tử cúi gằm mặt không nói, nàng nằm úp mặt xuống đất, như cố đè nèn nỗi sợ hãi trong tâm can.

Lưu Dĩ xoay đầu cúi người vươn tay ra bế sốc Yến Tử lên tay, khẽ khàng đặt nàng ngồi lên đùi hắn. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng phẩy đi cát bụi trên mặt nàng.

Tiểu Yến Tử từ tốn nhận lấy sự quan tâm dịu dàng của Lưu Dĩ. Hắn càng như vậy, nàng càng đau lòng.

Tại sao hắn không ghét bỏ nàng, không dùng lời cay nghiệt miệt thị nàng, không quay mặt bước đi để nàng tự hối lỗi. Mà lại bế lên, ôm ấp, chăm sóc nàng.

Tiểu Yến Tử nắm lấy bàn tay đang lau mặt nàng của Lưu Dĩ, nhướn cổ hôn lên môi hắn, mắt tròn khẽ nhắm để mặc một dòng nước mặn chát lăn xuống.

"Xin lỗi! Lưu Dĩ. Xin lỗi chàng!"

https://thuviensach.vn

Nàng gục mặt vào tấm ngực rộng rãi, thân hình nhỏ bé run rẩy theo từng tiếng nấc.

Mày Lưu Dĩ cau lại, hắn kéo cằm nàng lên, cúi đầu xuống hút lấy từng giọt nước mắt tinh khiết mặn chát của nàng, liếm đến từng giọt không để bất cứ giọt nào rơi xuống, hút đến tận mi mắt, giọng hắn trầm trầm đọc lệnh:

"Không cho phép khóc nữa."

Nhìn nàng khóc, lòng hắn rất khó chịu.

Tiểu Yến Tử khịt khịt mũi nằm trong lòng Lưu Dĩ như một tiểu oa nhi. Hai mắt đỏ ngầu đã ngưng khóc, nàng khẽ khàng mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như một đoá hoa.

"Ừm, cười là tốt."

Lưu Dĩ hài lòng xoa má nàng, môi cũng khẽ nhếch lên.

Cứ từ từ dẫn dụ nàng, khiến nàng bị thu phục dưới thiên la địa võng của hắn, còn sợ nàng dấu diếm hắn chuyện gì hay sao?

Chúng nhân xung quanh nhất thời cảm nhận được bão đã đi qua, mưa thuận gió hoà, không khí cũng ấm áp hơn rất nhiều.

Đám ảnh vệ buông Sa Hoả, Sa Thuỷ ra nháy mắt một cái liền biến mất.

Sa Hoả, Sa Thuỷ đưa mắt nhìn nhau, tự động lùi xa vài bước để cho hai vị kia không gian riêng tư mặn nồng.

"Bẩm, Mạc đại nhân cầu kiến!"

Giọng nói thấp không thể thấp hơn nữa của Lam Thất thành công cắt đứt bầu không khí ấm áp, hai thân ảnh đăng say xưa chìm đắm trong nụ hôn

https://thuviensach.vn

cuồng nhiệt kia.

Lưu Dĩ hừ một câu, có vẻ không hài lòng, mặc kệ Lam Thất đang cúi đầu chờ đợi, hắn vẫn tiếp tục giữ chặt gáy Yến Tử, quét lấy khoang miệng ngọt ngào, khiến cho nàng mụ mị không biết trời đất gì.

Lam Thất có chút kinh ngạc. Lưu Dĩ trước nay công tư phân minh. Cho dù là đang làm gì, khi công vụ xảy ra đều tự mình ra tay xử lý, chưa từng vì ai mà phân tâm, lúc này lại...

"Mạc đại nhân bẩm báo Hạ thừa tướng có động tĩnh!"

Lưu Dĩ thoáng dừng động tác, hắn tiếc nuối quét quanh miệng Yến Tử một vòng mới chịu rời khỏi môi nàng. Chậm rãi hôn lên từng tấc trên gương mặt đã ửng đỏ của nàng, liếm quanh đôi môi đã bị hắn làm cho sưng vù. Giọng hắn khàn khàn:

"Nàng ngủ trước đi, đêm nay bổn vương sẽ về muộn."

"Vâng!" Tiểu Yến Tử ngẩn ngơ đáp một tiếng, xem chừng hồn phách vẫn còn bị nụ hôn cuồng nhiệt của Lưu Dĩ tha đi.

Khoé môi hắn nhếch lên, ngón tay thon dài chỉ lên mi tâm nàng nói:

"Tỉnh!"

Tiểu Yến Tử chớp mắt hai cái, mắt liền trở nên trong veo sáng suốt như thường ngày. Vội vã rời khỏi đùi hắn. Nàng cung kính đứng lên thi lễ:

"Thần thiếp đợi người."

Lưu Dĩ xoa đầu nàng hai cái, không đáp lời ung dung rời đi. Vẫn là tư thái một tay chắp sau lưng, vẻ mặt bất chấp với đời ngạo nghễ hệt như một ông cụ non khiến Yến Tử bất giác mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên sau lưng nàng vang lên tiếng bịch bịch. Vừa xoay lưng đã thấy hai thị vệ họ Sa kia quỳ xuống đất cung kính ôm quyền.

"Vương phi nương nương. Kể từ nay trở đi, sa Hoả, Sa Thuỷ dù có phải lao vào biển lửa, lên rừng xuống biển, chúng thuộc hạ cũng không từ nan. Nguyện bảo vệ người chu toàn."

Tiểu Yến Tử hơi sững người đáp:

"Thế hoá ra trước nay mấy người không bảo vệ ta chu toàn?"

Hai vị kia nghệt mặt ra như ngỗng. Sa Hoả nghiêm mặt đáp:

"Trước đây chúng thuộc hạ không toàn tâm toàn ý, khiến cho nương nương bao lần nguy hiểm. Nhưng hôm nay người đã vì chúng thuộc hạ mà chống lại Quốc Công. Mạng này của chúng thuộc hạ là do người mang về, vì vậy..."

Không để cho Sa Hoả nói hết câu, Tiểu Yến Tử liền cắt ngang:

"Bớt nói nhảm đi. Nếu ta để các người chết đến lúc đó linh hồn các người sớm tối ám ta. Thế có phải vận ta đen hơn than rồi không?"

Sa Hoả Sa Thuỷ vạch đen đầy mặt. Người ta đang bày tỏ tấm lòng, có nhất thiết phải phũ phàng vậy không?

Tiểu Yến Tử bỗng nhiên dãn ra một nụ cười, nàng đặt tay lên vai Sa Thuỷ Sa Hoả nói:

"Bằng hữu tốt." Nói rồi để mặc cho hai người kia ngẩn ngơ, chỉ phất tay rời đi: "Ta đi ngủ đây."

"Bằng hữu sao?" Sa Thủy ngu ngơ nói.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa khẽ dãn ra một nụ cười hiếm có: "Đúng vậy, vương phi xem chúng ta là bằng hữu của người."

Sa Thủy nhìn bóng nàng dần khuất. Khuôn mặt cũng dần rạng rỡ. Cám ơn nàng. Triệu Mẫn.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tác Thành

"Bùm Bùm!!!"

Hậu viện, nơi chế tạo thuốc nổ được dành riêng cho vị vương phi bất tài nào đó trong tướng phủ vang lên tiếng nổ đinh trời nhức óc, khói bụi mù mịt bay tả tơi. Sau đó liền thấy hai bóng Sa Hỏa, Sa Thủy chạy ra cửa chính. Chỉ Nam, Chỉ Thiên ra cổng phụ, không quên kéo theo vị vương phi nào đó mặt mũi tèm lem ho khan đến mấy tiếng.

Người cuối cùng ra khỏi hậu viện là nam nhân mặt mũi đen hơn than, tóc tai toán loạn nhìn không ra hình người, thở phì phì oán hận nhìn Tiểu Yến Tử.

"A, Hạ Chí đại nhân, thực ra bình thời bổn cung chế tạo rất nhanh, rất chính xác. Nhưng con người cũng chỉ là phàm phu tục tử, không phải thánh nhân, cũng có lúc này lúc kia. Pháo hoa lớn không phải thứ dễ làm, chí ít cũng mất đến năm bảy ngày chế tạo, trong quá trình chế tạo không tránh khỏi sai xót nổ bừa..." Tiểu Yến Tử cười khan nói một tràng nhằm xoa dịu bộ mặt tức giận đã đen hơn cả Bao Chửng kia.

"Vương Phi nương nương!" Hạ Chí tức giận quát lớn: "Nương nương đã nhận của thần hơn năm trăm lạng bạc, hứa ngược xuôi hai ngày là xong. Vậy mà cái gì đây? Cái gì đây?"

https://thuviensach.vn

Hạ Chí chỉ tay vào hậu viện, nơi chỉ có một bãi đất trống chứa đầy thuốc nổ và một cái lỗ to tướng đen xì. Chắc cú rồi, cái lỗ đó là do cú nổ vừa rồi tạo ra chứ còn gì nữa.

“Ai nha, tức giận không tốt cho sức khỏe. Hạ Chí đại nhân phải rõ hai ngày này bổn cung cực kỳ bận rộn, ngày lo cơm ba bữa của Quốc Công, lại còn chỉ đạo mài kiếm, rồi lại chăm chút chỉ đạo công trình cố phủ. Làm người cũng không nên quy tắc quá. Thôi thì dời lại cho ta dăm bảy ngày đi” Tiểu Yến Tử vừa phủi tà áo vừa không ngừng nịnh nọt.

Chậc chậc, nếu không phải nàng đang thiếu năm trăm lạng bạc để xây thêm một tiểu viện cố phủ, còn phải cố đấm ăn xôi như vậy sao. Haiz, đã nghèo còn đeo thêm cái eo.

Hạ Chí hừ lạnh: “Cái gì mà lo cơm ba bữa. Nương nương ngay cả nấu một bát cơm còn không nấu được, đã vậy còn làm cháy cả phòng bếp của đại tướng quân, cung nhân hầu hạ thiên tuế thiếu hay sao mà đến lượt người lo. Còn nữa, chuyện rèn kiếm người đã bàn giao kinh nghiệm hết cho Triệu quản công, người thậm chí không cần đến xưởng. Còn chuyện xây dựng cố phủ. Không phải người đẩy hết sang cho Hoắc tướng quân sao. Suốt hai ngày nay, ngoài rủ rê gia môn đại tướng quân đánh bạc, thần không thấy nương nương bận rộn gì cả.”

Sa Thủy, Sa Hỏa đứng bên cạnh không khỏi gật đầu tán dương. Đồng chí này quá thực thẳng thắn thật thà, dám bắt bẻ vương phi như vậy. Không nghĩ đến chuyện nàng sẽ trả thù, không biết là thật thà hay ngu ngốc đây.

Tiểu Yến Tử trợn mắt: “Này, đừng tưởng năm trăm lạng bạc của ngươi là lão thiên, đưa ta rồi muốn nói nhăng nói cuội là được. Ngươi cứ ngồi đó mà chờ, ta sẽ hoàn thành pháo hoa siêu đặc biệt trong ba nốt nhạc cho ngươi xem.”

https://thuviensach.vn

Chúng nhân có hơi kinh ngạc. Chà, lần này không nói xiên nói xỏ, cũng không trả đũa mà ngoan ngoãn đi làm, đúng là chuyện hiếm gặp.

“Hỏa huynh, sao ta cứ cảm thấy dạo này vương phi rất lạ.” Sa Thủy khoanh tay đứng nhìn Yến Tử đã ngồi vào bàn tỉ mỉ ngâm cứu thuốc nổ nói.

“Ừm, ta cũng thấy vậy.”

“Ta cũng vậy!” Hạ Chí bồi một câu: “Nương nương không phải là nhiệt tình quá mức bình thường sao?”

“Không chỉ có nhiệt tình. Mà còn là siêng năng bất ngờ.” Sa Hỏa nghiêm giọng đáp.

“Thì ra không chỉ mình ta thấy lạ.” Sa Thủy cười ngẫm: “Trước đây làm việc gì, nương nương cũng đều thư thả mà làm nhưng dạo này lại như có ai hối thúc. Làm việc đều rất khẩn trương. Ngay cả đánh bạc cũng không bỏ xót bất kỳ giờ nào. Một ngày nàng kiếm được biết bao nhiêu đều đổ vào xây cố phủ, một cắc cũng không lấy của thiên tuế.”

Hạ Chí xoa cằm nói: “Từ vài ngày trước, nương nương đã luôn đốc thúc rèn kiếm, mất cả ngày truyền đạt lại kinh nghiệm của nàng cho Triệu quản công. Lại mất đến mấy ngày chế tạo mấy tấn thuốc nổ. Tần suất làm việc có thể nói là quên ăn quên ngủ.”

Tại sao lại có sự khác thường như vậy, không một ai biết.

“Hôm qua ta có bẩm báo chuyện này với Quốc Công, người xem chừng cũng không hề hay biết nguyên do. Nương nương lại rất bướng bỉnh, cho dù thiên tuế có hỏi, người cũng không chịu nói. Dạo này nương nương lại bày đủ thứ lấy lòng Quốc Công, tất bật khiến thiên tuế luôn vui vẻ, khiến cho thiên tuế không có thời gian để tâm những điều khác lạ xung quanh nàng.” Sa Thủy bất lực đáp.

https://thuviensach.vn

“Ngoài sa trường vẫn đang ổn định, cũng không có ai đốc thúc chế tạo những thứ này. Vậy rốt cuộc nàng cố gắng hoàn thành sớm nhất để làm gì?” Hạ Chí vẫn không ngừng nghi vấn.

Hai ngày trước hắn nghe nàng mồi chài chế tạo được loại pháo hoa siêu đẹp hệt như pháo hoa nàng chế tạo vào đêm giao thừa với giá năm trăm lạng bạc. Sau một hồi mùi mẫn, cuối cùng Hạ Chí cũng móc hầu bao để chế tạo. Nhưng xem chừng nàng quá bận rộn những việc khác mà quên mất chuyện này.

“Ta có cảm giác.” Sa Hỏa chăm chú nhìn Yến Tử vẫn miệt mài trong đống thuốc nổ nói: “Nương nương đang chuẩn bị mọi thứ trước khi rời đi.”

“Đi đâu? Từ lúc nàng đến kinh thành đã sống ở tướng phủ. Không lẽ nàng định quay về phủ Quốc Công?” Hạ Chí nghi hoặc.

Sa Thủy phất tay: “Không phải, nếu chỉ đơn giản quay trở về Quốc Công phủ, nàng không cần gấp rút hoàn thành những công việc này.”

Hạ Chí bắt đầu vò đầu bức tai: “Vậy rốt cuộc là đi đâu?”

“Không biết được.” Sa Hỏa hờ hững đáp: “Nhưng cho dù nương nương đi đâu. Sa Hỏa ta cũng quyết đi theo nương nương.”

Sa Thủy ngẩn mặt nhìn Sa Hỏa, khẽ giãn ra một nụ cười đặt tay lên vai Sa Hỏa nói: “Huynh đệ tốt. Ta cũng vậy.”

Hạ Chí ngây ngốc: “Mấy người...”

Không để cho Hạ Chí nói xong, phía cổng hậu viện lập tức xuất hiện một bóng hồng y nữ tử xinh đẹp, mặt mũi như đưa đám kêu gào thảm thiết.

“Mẫn tỷ, mau lấy lại công bằng cho muội...”

https://thuviensach.vn

Hoắc Kỳ Thư như một cơn gió chạy đến ôm chầm lấy Tiểu Yến Tử đang bận rộn chế thuốc.

“Có chuyện gì, là kẻ nào dám khi dễ muội?” Tiểu Yến Tử vỗ vỗ lưng Hoắc Kỳ Thư. Ây nha, tự đâu chui ra một tiểu muội muội đáng yêu, còn biết đường tìm nàng đòi lại công bằng, thật có cảm giác gia đình mà.

“Phụ mẫu ép muội thành thân!” Hoắc Kỳ Thư ủy khuất mếu máo đáp.

Ồ. Tiểu Yến Tử đã hiểu ra, nàng cười nói: “Muội là không muốn thành thân với ai khác ngoài Cố đại ca đúng không?”

Hoắc Kỳ Thư gật gật đầu: “Muội đã bao nhiêu lần bày tỏ, nhưng huynh ấy vẫn chưa một lần, chưa một lần....Cứ như vậy muội sẽ bị gả đi mất. Mẫn tỷ, tỷ phải giúp muội.”

Tiểu Yến Tử đỡ trán thở dài. Cái tên Cố Vệ Bắc này rõ ràng có tình với người ta, tại sao không chịu thừa nhận.

“Vậy muội có từng hỏi nguyên do vì sao Cố đại ca luôn từ chối muội không?”

Hoắc Kỳ Thư cúi đầu ủ rũ nói: “Cố ca nói...không xứng với muội. Nam nhân như ca không có tiền đồ, cũng không có danh vọng, sợ muội thiệt thòi.”

Tiểu Yến Tử ba một tiếng: “Vậy tức là huynh ấy không thừa nhận cũng không phủ nhận trong lòng huynh ấy có muội. Đúng không?”

“Đúng vậy.” Hai mắt Hoắc Kỳ Thư sáng lên: “Huynh ấy chưa từng phủ nhận chuyện đó. Chỉ luôn nói rằng không xứng với muội.”

“Vậy thì dễ rồi.” Tiểu Yến Tử vỗ đùi một cái: “Khiến huynh ấy chịu dung muội. Chấp nhận lấy muội là chuyện quá đơn giản rồi.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Kỳ Thư chụp lấy cánh tay Yến Tử hồ hởi nói: “Kỳ Thư biết Mẫn tỷ có cách mà, tỷ mau nói đi, làm cách nào?”

Tiểu Yến Tử gõ gõ hai ngón tay lên bàn, chống cằm nhìn chân trời xa xăm, bộ dạng ảo não đáp: “Dạo này suy thoái kinh tế, tiền tài vận khí đều không tốt. Nếu có được hai trăm lạng bỏ túi, làm vài ba lễ cúng vái chắc vận khí của tỷ cũng đỡ đen hơn....”

Hoắc Kỳ Thư hiểu ý, cười hiền một cái lập tức lấy nguyên một bọc tiền ra đặt trước mặt Tiểu Yến Tử:

“Đừng nói hai trăm lạng. Hai vạn muội cũng chịu.”

Tiểu Yến Tử vỗ đùi đánh đét: “Hảo, rất có nghĩa khí, nữ tử là phải như vậy, mạnh bạo mà thoáng đãng. Như vậy hạnh phúc nửa đời sau mới xứng đáng.” Nàng vội vàng thu lấy bọc tiền nói: “Muội đợi ta để ta đi sắp xếp.”

Nói rồi chạy vụt đi để lại đám người vạch đen đầy mặt. Cảm thấy tư chất của vị vương phi quá kém kia dễ dàng khiến họ xấu hổ đến mức muốn độn thổ.

“Nương nương, còn pháo hao của thần. Nương nương!!!” Trong cơn gió, chỉ có giọng Hạ Chí loảng thoảng như tiếng gào rú của chim lợn. Bất lực mà vô vọng: “Năm trăm lạng bạc của ta!!!”

“Cố đại ca. Chén rượu này, Mẫn Mẫn mời huynh. Cạn vì tình huynh muội từ thuở thiếu thời. Cảm tạ huynh vì luôn quan tâm đến tiểu muội này.” Tiểu Yến Tử cung kính cầm chén rượu trên tay, một hơi uống cạn.

Cố Vệ Bắc cũng gật gù uống hết.

https://thuviensach.vn

“Vệ Bắc, chén rượu này ta mời huynh. Bằng hữu đã lâu, không cần nhiều lời. Cạn.” Hoắc Sinh một tay cầm chén trà nốc cạn.

Cố Vệ Bắc hơi choáng nhưng vẫn một hơi uống sạch.

“Cố đại phu, chén rượu này ta thay mặt Hoắc gia mời ngươi. Sống trong tướng phủ đã lâu, đây là lần đầu ta mời ngươi. Phải uống hết đấy.” Không kịp để Cố Vệ Bắc phản ứng, Hoắc Thiện đã một hơi tu sạch.

Cố Vệ Bắc ngậm đắng nốc rượu.

“Cố ca...Chén rượu này muội...” Hoắc Kỳ Thư nhỏ nhẹ cầm chén rượu tính toán cụng Cố Vệ Bắc nhưng còn chưa kịp đưa lên đã bị ánh mắt sắc bén của hắn liếc đến.

“Tí tuổi đầu, rượu chè cái gì. Muội là nữ tử đâu thể uống rượu.”

Hoắc Kỳ Thư ngây thơ nói: “Mẫn tỷ cũng là nữ tử đấy thôi, vừa nãy tỷ ấy cũng uống đến vài vò rồi còn gì!”

Cố Vệ Bắc nhất thời quên mất, hối hận liếc mắt đến Tiểu Yến Tử đang rất nhột bên kia. Vai Hoắc Sinh khẽ run, tựa như đang cười. Hắn còn không rõ sao, nữ tử này rất mê rượu, ngàn chén không say cũng không ngoa chút nào. Chẳng ai cản được nàng.

Tiểu Yến Tử ho khụ hai cái nói: “Kỳ Thư à, muội còn nhỏ, vẫn là không nên uống. Hay là Cố đại ca uống thay cho muội ấy.”

Cố vệ Bắc gật đầu liền giật chén rượu trên tay Hoắc Kỳ Thư uống cạn.

“Tốt lắm. Cố đại ca, một vòng rượu lúc này chỉ là xúc miệng, chưa đủ thể hiện tâm ý của Mẫn Mẫn. Hôm nay đặc biệt có nhã hứng. Mẫn Mẫn mời huynh uống thêm vài chén.” Tiểu Yến Tử đặc biệt cao hứng. Không biết đã bao lâu rồi, từ khi nàng thành thân mới có cơ hội tụ họp như vậy.

https://thuviensach.vn

“Uống ít thôi, nên nhớ thân phận của nàng.” Hoắc Sinh ngồi bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Hoắc tướng quân! Huynh còn không rõ tửu lượng của ta sao. Yên tâm, được mùa vui vẻ, huynh cứ mặc ta.”

Hoắc Sinh không đáp lời, biết rõ nàng cứng đầu, chỉ đành lẳng lặng gắp đồ nhắm cho nàng, yên lặng pha loãng vò rượu chưa bị nàng khui ra, như vậy sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều đến sức khỏe nàng.

Hành vì cử chỉ của Hoắc Sinh đều rõ ràng rơi tọt vào tầm mắt Hoắc Thiện. Mày khẽ nhướn, Hoắc Thiện phe phẩy chiết phiến, không khỏi lắc đầu thở dài.

“Mẫn Mẫn, tửu lượng ta không tốt lắm.” Cố Vệ Bắc mặt đã đỏ như gấc, tựa chừng sắp huệ đến nơi nói.

Tiểu Yến Tử ngồi xuống, thư thả gắp đồ nhắm được Hoắc Sinh cẩn thận rỉa ra để vào bát lên miệng, buồn bã nói:

“Triệu gia và Cố gia bao năm thâm tình, kết cục hậu nhân không biết quý trọng nhau, ngay cả chén rượu cũng không khách khí khước từ. Đúng là vô phúc.”

Hai mí mắt Cố Vệ Bắc giật giật, hắn kinh hoảng nhận ra. Sắp rồi, sắp tới giờ bà cô kia bắt đầu xỉa xói, rỉa từng từ cay đắng vào tai hắn rồi.

“Mẫn Mẫn, chén rượu này ta thay Cố gia mời Triệu gia.”

Tiểu Yến Tử vỗ đùi: “Phải vậy chứ. Hào sảng lắm Cố đại ca.”

Sau một tuần rượu.

Hoắc Kỳ Thư ngồi bên cạnh, khẩn trương nhìn Cố Vệ Bắc uống hết bình rượu này sang bình rượu khác: “Cố ca, huynh uống tư từ thôi.”

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc lúc này mắt đã lờ đờ, cử chỉ trở nên chậm chạp, chất giọng khàn khàn, cả thân hình mềm oặt cố gục thẳng người lên nhìn Hoắc Kỳ Thư:

“Cô nương xinh đẹp, hôm nay tâm trạng....của Cố gia ta vui, đừng nên làm ta mất hứng.”

“Cố ca, huynh say rồi.” Hoắc Kỳ Thư lo lắng nói.

Hoắc Thiện bên này sau mấy tuần rượu cũng mặt mũi đỏ bừng, bắt đầu quay cuồng. Hai má Tiểu Yến Tử ửng hồng nhưng vẻ mặt hơi tái, chứng tỏ rượu càng ngấm nàng càng tỉnh. Tuy nhiên tác phong không chậm chạp mà vô cùng nhanh nhẹn, chỉ là khẩu khí có phần bừa bãi, còn tất cả đều ổn.

Chỉ còn một mình Hoắc Sinh là bị cấm uống rượu, chỉ được uống một chén vì sợ rằng Bạch Mộ Ninh xuất hiện vẫn còn tỉnh táo. Sự vụ vẻ mặt ai như thế nào đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Hắn chỉ ngồi bên cạnh Tiểu Yến Tử, yên lặng chuẩn bị sẵn canh giải rượu cho nàng, chỉ chờ nàng uống.

Hoắc Thiện đứng dậy trước tiên, cố giữ thăng bằng nói: “Đến giờ nấu cơm, ta phải đi nấu cơm.”

“Phụt”

Tiểu Yến Tử phun luôn chén canh giải rượu trong mồm, bật cười lớn.

“Ha ha. Hoắc thị lang, quan tam phẩm mà lại phải đi nấu cơm lúc đang say khướt sao? Tổ tông ta ơi, đau ruột quá!!!”

Hoắc Thiện hai mắt lờ đờ liếc đến Tiểu Yến Tử hừ lạnh: “Hạ quan không say, nương nương nhìn cho rõ.”

Nói rồi Hoắc Thiện ngạo nghễ chắp tay rời đi, chỉ là vừa đi ba bước cả thân thể liền ngã nhào ra đất. Bất tỉnh!

https://thuviensach.vn

“Đại ca.” Hoắc Sinh vội vã đỡn lấy Hoắc Thiện đã bất tỉnh nhân sự, cả thân thể mùi rượu nồng nặc.

“Hoắc tướng quân! Huynh mau đem Hoắc đại nhân về nghỉ ngơi đi.” Tiểu yến Tử chống cằm, ngắm nhìn vẻ mặt tuấn tú của Hoắc Sinh một lúc mới nói.

Hoắc Sinh nhìn bộ dạng của Cố Vệ Bắc cũng đã bất tỉnh nằm gục trên bàn, Hoắc Kỳ Thư không ngừng lay hắn, bất lực thở dài nói: “Nàng ngồi đó đợi ta, ta đi rồi quay lại.”

Tiểu Yến Tử nhìn bóng huynh đệ Hoắc gia đi khuất, lại nhìn Cố Vệ Bắc đã say khướt.

“Sa Hỏa, Sa Thủy!”

“Có!”

“Mau giúp ta đỡ Cố đại phu về phủ.”

“Vâng!”

Sa Hỏa, Sa Thủy nhanh như chớp, chạy đến đỡ lấy Cố Vệ Bắc rời đi.

Tiểu Yến Tử chắp hai tay sau lưng đi đến trước mặt Hoắc Kỳ Thư cười nói: “Đã đến lúc muội nắm bắt hạnh phúc nửa đời sau rồi đây.”

“Cố đại ca, mau mở cửa. Ta bị thương rồi! Cố đại ca.”

Giọng nói quen thuộc truyền vào tai Cố Vệ Bắc khiến hắn mệt mỏi mở mắt. Chỉ cảm thấy đầu đau nhức nghiêm trọng, nửa đầu nặng nề như có một tảng đá đè lên, hơi thở vẫn ngập tràn mùi rượu nồng, gắng sức lắm mới có thể lấy lại chút tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc gắng gượng ngồi dậy, lúc này hắn mới phát hiện ra. Cánh tay nặng trịch không thể nhúc nhích. Một mùi hương dịu dàng nhè nhẹ như hương hoa của nữ nhân phả vào mũi hắn.

Cố Vệ Bắc giật mình nhìn qua, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Kỳ Thư đang chìm trong giấc ngủ. Thân thể nàng chỉ có tiết y mỏng manh hở cả một đoạn vai trắng nõn xuân thì đẹp đẽ, bên dưới yếm lụa mỏng manh che đi nửa khuôn ngực trắng nõn đều đặn nhấp nhô theo nhịp thở. Bàn tay hắn vẫn còn đặt trên eo nàng.

Đầu Cố Vệ Bắc ong lên một tiếng. Có chuyện gì? Tại sao Kỳ Thư lại ở đây, trong tình trạng này, hắn rốt cuộc đã làm gì nàng rồi.

Bên ngoài tiếng đập cửa ngày càng dồn dập. Rất khẩn trương rất rõ ràng.

“Cố đại ca, huynh mà không mở. Mẫn Mẫn sẽ bị thương đến chết đấy.”

Cố Vệ Bắc rối như tơ vò nhìn cánh cửa lung lay sắp bị bung ra. Hắn từ từ rút cánh tay đang được Hoắc Kỳ Thư gối lên ra, lấy chăn quấn nàng lại. Nhưng hắn chỉ vừa kịp che đi thân thể phơi phới của nàng. Còn chưa kịp làm thêm điều gì khác. Cánh cửa vững chắc đã từng một lần bị Lưu Dĩ đá sập lần nữa sập xuống.

Xuất hiện đằng sau cánh cửa đáng thương bị dẫm nát là Tiểu Yến Tử.Rõ rồi, nàng vừa tung cước phá tan cửa phòng hắn. Cảnh tượng này y hệt Lưu Dĩ lúc trước. Phu thê nhà này đúng là trời sinh một cặp mà.

Nhưng vấn đề cơ bản là trong phòng đại phu đang có cảnh tượng vô cùng dễ hiểu lầm. Cố Vệ Bắc đang một tay ôm chặt tấm chăn quấn mỹ nhân ngủ ngon. Vạt áo hắn hở cả ra lộ ra vòm ngực trắng trẻo rất đáng nghi.

Cố Vệ Bắc vì quá bất ngờ dẫn đến đờ đẫn không biết làm gì, nói gì, chỉ đăm đăm nhìn vẻ mặt giả bộ kinh ngạc há hốc mồm của Tiểu Yến Tử.

https://thuviensach.vn

Chỉ là sau lưng Tiểu Yến Tử lần lượt xuất hiện Sa Hỏa, Sa Thủy tròn mắt kinh ngạc, sau đó là vẻ mặt liệt không cảm xúc của Chỉ Nam Chỉ Thiên ló ra, tiếp theo là Hạ Chí há hốc mồm, sau đó là đám nha hoàn đi theo Hoắc Kỳ Thư, sau đó là nô bộc....

"A, ta không nhìn thấy gì hết. Không nhìn thấy gì hết." Tiểu Yến Tử nhìn cho đã đời, để cho đám nô bộc nhìn rõ cảnh tượng trong kia mới từ từ lấy cánh cửa bị nàng đá sập dựng lên lại. Mồm miệng vẫn toang toác: "Xem cái gì mà xem, ở đây không có gì cả. Các người cùng ta hoàn toàn không nhìn thấy nữ nhân trên giường Cố đại phu. Nữ nhân đó còn là Hoắc đại tiểu thư. Tuyệt đối không nhìn thấy."

Đám nô bộc nhao nhao, gật đầu đồng tình. Tỏ vẻ đui mù nói:

"Không thấy, nô tỳ không thấy gì cả."

"Không nhìn thấy Hoắc đại tiểu thư đang nằm trong lòng Cố đại phu."

"Hoàn toàn không nhìn thấy..."

Một tên tiểu nô còn nhỏ tuổi, chỉ vào bên trong phòng nói lớn:

"Mắt mọi người bị làm sao vậy. Rõ ràng đó là Hoắc đại tiểu...."

"Đã nói không phải mà, cái tên này, người dám đi mách Hoắc đại tướng quân, ta chắc chắn sẽ phạt ngươi, nhét vào mặt ngươi năm mươi lạng bạc và một bữa cơm thịnh soạn. Cho ngươi sung sướng chết." Tiểu Yến Tử cười tươi dọa dẫm.

Tiểu nô bộc nghệt mặt ra như ngỗng. Cái thứ hình phạt kiểu gì vậy???

Nghe đám người lao nhao ngoài kia. Cố Vệ Bắc liền đen mặt. Có thể loại nào bị thương đến khám mà lại dẫn theo cả đám người như vậy chứ.

https://thuviensach.vn

Mà rõ ràng có bị thương ở đâu đâu. Lại trùng hợp một đám nô bộc tập trung ở đây. Đây là vô tình hay hữu ý.

“Cố ca.” Hoắc Kỳ Thư nằm trong chăn thều thào.

Cố Vệ Bắc ngẩn mặt nhìn Hoắc Kỳ Thư thẹn thùng cúi mặt.

“Muội nên làm gì đây. Phụ thân chắc chắn sẽ...”

Cố Vệ Bắc cắn môi, vươn tay ôm lấy Hoắc Kỳ Thư vào lòng: “Kỳ Thư, đừng lo lắng. Cố Vệ Bắc ta sẽ chịu trách nhiệm với muội.”

“Thật chứ?” Hai mắt Hoắc Kỳ Thư sáng lên.

“Ta nào có bao giờ gạt muội?”

Hoắc Kỳ Thư mỉm cười mãn nguyện nằm trọn trong vòng tay Cố Vệ Bắc.

Hạnh phúc là tự ta tìm lấy, nếu chỉ chờ đối phương trả lời. Có thể sẽ phải chờ cho đến khi tất cả trở thành cát bụi. Vậy tại sao không đánh liều một lần. Thà một lành liều mạng mà vụt sáng, còn hơn cả đời nhu nhược chìm trong bóng tối.

Cố Vệ Bắc mỉm cười hạnh phúc. Đáng ra hắn nên làm điều này lâu rồi mới phải.

Bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng cười lớn của Tiểu Yến Tử. Liền sau đó nàng lại ung dung đẩy sập cửa đi vào, nói:

“Hai vị cứ yên tâm. Có Giám Quốc Vương Phi ta làm chủ hôn. Còn sợ gì hay sao? Ta sẽ lập tức xin chiếu chỉ của Quốc Công, ban hôn cho hai người.”

Cố vệ Bắc buông Hoắc Kỳ Thư ra, khẽ giãn ra một nụ cười đáp:

https://thuviensach.vn

“Cảm tạ muội. Mẫn Mẫn.”

Yến Tử cười lớn: “Cảm tạ gì chứ. Huynh phải đối xử tốt với Kỳ Thư, nếu không đừng trách muội.”

Cố Vệ Bắc gật đầu. Hoắc Kỳ Thư khẽ cúi đầu nói: “Kỳ Thư tạ ơn Mẫn tỷ.”

Tiểu Yến Tử xoa đầu Hoắc Kỳ Thư một cái nói: “Không cần đa lễ. Hai người nghĩ ngơi đi.”

Nói rồi xoay gót rời đi, nàng bước ra ngoài viện phủ rộng lớn, nhìn đám mây nhẹ trôi, trong lòng ngậm một tiếng thở phào.

Ở thế giới này. Ta lại làm được một việc tốt. Nếu một ngày nào đó ta biến mất. Họ sẽ nhớ đến ta chứ?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vị Sư Già

Hôm nay phủ thừa tướng đặc biệt ồn ào tấp nập. Người qua kẻ lại nhiều không kể siết. Số là đại tiểu thư nhà họ Hoắc sắp lên kiệu hoa, vậy nên mới có chuyện đèn hoa lụa đỏ sáng rực khắp mọi nẻo đường tướng phủ.

Lưu Dĩ vừa về đến cổng phủ, không để hắn kịp mở miệng hỏi. Ôn gia đã nhanh miệng bẩm báo:

"Vương Phi nương nương đang ở đại sảnh, cùng Hoắc gia bàn bạc chính sự cho đại tiểu thư."

Tiểu Yến Tử trước khi được gả cho Lưu Dĩ, đã nhận Hoắc Tâm làm nghĩa phụ, vậy nên chuyện nàng tham gia bàn bạc là hoàn toàn có cơ sở. Lần này lại đích thân nàng làm chủ hôn, nên mới thích thú tham gia náo nhiệt.

Lưu Dĩ không đáp lời, bước chân chỉ lặng lẽ đi đến đại sảnh cùng người nào đó tham gia náo nhiệt.

Đại sảnh rộng lớn dăng đầy lụa đỏ. Ở chính giữa đặt rất nhiều sính lễ lớn. Trên bàn trà. Hoắc Tâm đại tướng cùng phu nhân ngồi ở vị trí chủ nhà. Hoắc Thiện Hoắc Sinh ngồi dưới một bậc, sau cùng là gia môn Hoắc thị.

Ngang hàng với hai vị chủ nhà là bạn vương phi nào đó đang cười tươi như hoa, tỉ mỉ đong đếm từng rương sính lễ.

https://thuviensach.vn

Hoắc gia đang ồn ào tính toán, bàn luận lễ cưới thì từ xa đã nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc cùng khí thế cường đại của Quốc Công nào đó liền im bặt vội vã quỳ xuống thi lễ.

Lưu Dĩ khoát tay miễn lễ, rảo bước đến bên cạnh Tiểu Yến Tử, nắm lấy eo nàng để nàng ngồi xuống long sàn đã được chuẩn bị cùng hắn.

Vẻ mặt của hắn khi nhìn thê tử quá đỗi dịu dàng, khiến cho ai nấy lầm tưởng có thể hắn đã thay đổi. Nhưng ánh mắt hắn vừa rời khỏi nàng lập tức phát ra tia u lạnh khiến người nhìn không dám nhìn thẳng.

Chúng nhân đồng thời thở hắt ra. Lưu Dĩ vẫn là Lưu Dĩ mà thôi.

"Bổn vương đến đây, không phiến Hoắc gia bàn chuyện chứ?"

Hoắc Tâm đại tướng vội vã ôm quyền:

"Được sự góp mặt của Quốc Công là ân sủng mà Hoắc gia khó cầu."

Lưu Dĩ nghiêm nghị đáp.

"Đại tướng quân không cần để tâm đến bổn vương. Tướng quân đã nhận vương phi làm nghĩa tử, bổn vương đến đây coi như giúp nàng làm tròn đạo hiếu."

Chúng nhân nhất thời cứng ngắc như đá liếc mắt đến vị vương phi cao cao tại thượng đang ngồi bên cạnh Lưu Dĩ kia, trong mắt vừa kinh ngạc vừa nể phục vừa ghen tị.

Nữ nhân này quả thực may mắn, được Lưu Dĩ ra mặt dù chỉ là nghĩa tử trên danh nghĩa.

Hoắc Sinh khẽ liếc đến hai thân ảnh ấm áp bên kia, mắt đào chìm trong bóng tối u uất.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử giãn ra một nụ cười ngọt ngào nhìn nam tử của nàng nghiêm túc như một ông cụ. Vẻ mặt lúc này và lúc trên giường cứ như là hai người khác nhau. Lúc ở riêng với nàng lại trở thành một người khác nữa.

Nam nhân này thật....đáng yêu.

"Hoắc Tâm thụ sủng nhược kinh, không biết dùng lời nào để diễn tả niềm vui này. Hoắc Tâm thay mặt Hoắc gia tạ chủng long ân."

Đại tướng quân khẽ ôm quyền thi lễ. Lưu Dĩ gật đầu phất tay: "Thỉnh!"

Hoắc gia bắt đầu thảo luận vấn đề cưới hỏi, chỉ là không khí nghiêm túc hơn, không lộn xộn không la lối. Tựa như người nào đó dù không mở miệng nhưng khí thế cường đại vẫn dễ dàng khiến cho chúng nhân không khỏi lạnh gáy, nói năng cũng vô thức nhỏ nhẹ.

Chậc, sao không khí bức bối vầy nè.

Trong khi chúng nhân cực kì thận trọng. Vị vương phi nào đó lại hết sức thoải mái ngồi chiêm ngưỡng từng đường lụa trong rương sính lễ của Hoắc Kỳ Thư.

"Nàng thích sao?"

Lưu Dĩ đảo mắt qua đống lụa đang làm Tiểu Yến Tử mờ mắt, lâu nay hắn chẳng bao giờ quan tâm đến những thứ này. Thấy nàng để tâm như vậy cũng bắt đầu suy nghĩ.

"Vâng. Lụa này rất đẹp. Vải tốt lâu bị sờn. May một bộ y phục mặc cũng được vài năm."

"Y phục của nàng không đủ dùng?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lưu Dĩ trầm lại, tựa như chỉ cần Yến Tử gật đầu, đám người chuyên y phục hoàng thân sẽ phải lên núi dời rừng.

Tiểu Yến Tử cười cười lắc đầu: "Y phục của thần thiếp rất nhiều. Thần thiếp đây là muốn may y phục cho đám Độc Cô."

Lưu Dĩ lặng yên nhìn nàng, trong mắt yêu thương dạt dào, bàn tay khẽ xoa đầu nàng rồi lặng im phẩm trà.

Đám người Hoắc gia vẫn bận rộn bàn hỉ sự. Bên ngoài, một tiểu nô bộc lịch bịch chạy vào.

"Bẩm Lôi Vĩnh Trụ Trì đã đến cửa."

"Mau, mau mời vào đây." Hoắc Tâm đại tướng vội vã mời gọi.

Tiểu Yến Tử nghe nhắc đến trụ trì cũng vội chỉnh lại tư thái, nghiêm túc ngồi bên cạnh Lưu Dĩ đợi Hoắc gia ngênh đó vị sư nổi tiếng được bao người sùng bái.

Ở cửa chính đại sảnh. Một vị cao tăng già thân y phục cà sa vàng dài quét đất, trên gương mặt già nua khẽ đan những lớp nếp nhăn, chỉ là khác với làn da khô ráp của những người đứng tuổi, vị sư này lại hồng hào mạnh khoẻ, tuy thân ảnh gầy yếu phiêu dật, nhưng vẫn khiến cho người khác cảm giác được rửa sạch bụi trần.

Vị sư già từ tốn đi đến thi lễ với hoắc Tâm đại tướng, lại nghe nói có sự góp mặt của Quốc Công thiên tuế liền vội vã cúi đầu thi lễ. Chỉ là ánh mắt sáng ngời của vị sư già vừa liếc đến bóng dáng nhỏ nhắn đầy tinh quang bên cạnh một người khí thế ngời ngời như Lưu Dĩ liền dừng lại.

Vị sư già kinh ngạc nhìn Yến Tử, sắc mặt hơi tái xanh, ánh sáng trong đôi mắt như dập tắt khiến chúng nhân không khỏi nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bị nhìn đến phát hoảng luống cuống không biết làm gì.

Mày Lưu Dĩ cau lại, con ngươi phát ra hàn khí lạnh băng, hắn trầm giọng quát:

"Hỗn xược!"

Gia môn Hoắc đại tướng kinh hãi vội vã quỳ rạp xuống. Giám nhìn thẳng mặt nữ nhân của Lưu Dĩ. Vị trụ trì này điên rồi chăng.

Vị sư già giật mình chớp mắt, tựa hồ vừa lấy lại linh hồn. Lão chắp một tay cúi đầu.

"Lão nạp thất thố. Mong Quốc Công trách phạt."

Hoắc Tâm đại tướng vội vã ôm quyền:

"Bẩm, Lôi Vĩnh trụ trì đường xa tới đây không tránh khỏi mỏi mệt. Chuyện vừa rồi là do trụ trì mệt mỏi quên mất lễ nghĩa. Mong thiên tuế rộng lượng bỏ qua."

Tiểu Yến Tử bỗng giật thót.

Hử, lão đại tướng vừa liếc ta. Phải, có liếc một chút. Ánh mắt kia là đang muốn ta cầu cứu đây mà. Phận làm nghĩa tử, cũng nên giúp đỡ nghĩa phụ lúc hoạn nạn. Hay là làm thêm một việc tốt vậy.

Tiểu Yến Tử cười hiền nhẹ nhàng nói:

"Quốc Công, người nể mặt nghĩa phụ thiếp, bỏ qua lần này có được không?"

Lưu Dĩ liếc nàng một cái, hừ lạnh. Không nói một lời chỉ tiếp tục phẩm trà.

https://thuviensach.vn

Chúng nhân nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Đúng là chỉ có nàng mới lấn át được Lưu Dĩ, chỉ cần nàng mở miệng. Lưu Dĩ sẽ không bao giờ khước từ. Hoắc Tâm đại tướng đã sớm rõ điều này, vì vậy mà đánh mắt ra hiệu cho nàng. Quả nhiên nàng không làm ông thất vọng.

Chỉ là nguyên nhân của cơn bão vừa rồi, vị sư già không biết ăn phải cái gì. Mắt vẫn nhìn xuống đất nhưng miệng lại lẩm bẩm:

"Xin hỏi, vị nương nương ngồi đây là?"

"Nàng là Giám Quốc vương phi!" Hoắc Tâm khẽ nói.

Lão sư già im lặng một lúc, chầm chầm ngẩng mặt lấy ra trong tay áo một thứ khẽ khàng nói:

"Vương phi nương nương. Người có nhận ra thứ này không?"

Lam Thất đứng bên cạnh nhận lấy thứ kỳ lạ nhỏ nhắn tròn tròn có móc một sợi dây dâng lên cho Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ liếc mắt qua, khẽ nhíu mày

Chúng nhân không khỏi tò mò nhướn cổ xem tình hình.

Tiểu Yến Tử không khỏi tò mò cầm sợi dây cũ kĩ lên, chằm chằm nhìn vào tượng tròn tròn làm bằng sắt chỉ nhỏ bằng đồng xu lớn.

Nhìn sao quen quen.

Nàng vô thức bấm tạch một tiếng. Mặt miếng sắt tròn bật ra, lộ ra những con số quen thuộc ngữ hệ latinh, cây kim nhỏ kêu tách tách chạy theo một vòng tròn.

Mắt Tiểu Yến Tử trợn ngược.

https://thuviensach.vn

"Đây là...."

Đồng hồ. Tại sao ở thời cổ đại lại xuất hiện đồng hồ.

"Nương nương biết đó là thứ gì?" Vị sư già xem chừng đoán được biểu hiện kia của nàng không khỏi vui mừng nói.

Tiểu Yến Tử ngơ ngác gật đầu.

"Thiên ý. Đúng là thiên ý. Ông trời muốn lão nạp đến đây ngày hôm nay là muốn lão nạp hoàn thành sứ mệnh này."

"Sứ mệnh? Là ai đã ngờ sư phụ làm việc này?" Mày liễu khẽ nhíu.

Vài ngày trước một lão chân nhân xuất hiện ép nàng rời đi. Hôm nay lại là một trụ trì gặp nàng hoàn thành sứ mệnh. Những điều này là gì. Chiếc đồng hồ này đến từ đâu?

"Đây là di vật tổ tiên để lại, lão nạp đã đi đến khắp thiên hạ để tìm người, những tưởng không thể nào gặp được, không ngờ lại gặp người ở đây. Lão nạp chỉ theo di huấn, những điều còn lại đều không biết gì." Vị sư già từ tốn đáp.

Tiểu Yến Tử nhíu mày vân vê chiếc đồng hồ kỳ bí trong tay. Ngắm đến quên mất xung quanh đang có chuyện gì.

Lúc nàng giật mình nhìn rõ, đã thấy thân ảnh bóng bạch kim cao lớn chặn trước mắt nàng, bàn tay to lớn cầm chặt lấy cổ tay nàng đau điếng.

Quanh thân Lưu Dĩ là bóng tối, ám khí mờ mịt. Hắn nhìn lão sư già, gầm lên:

"Cút!"

Chúng nhân tất thảy mờ mịt lạnh toát sống lưng.

https://thuviensach.vn

Vị sư già kia từ tốn nhỏ nhẹ, còn không nhìn vào mặt Yến Tử, hắn điên lên vì điều gì chứ.

Tiểu Yến Tử bị tiếng quát và cái nắm tay siết chặt khiến mặt mày nhăn nhó, liếc đến vị sư già không chút biến sắc, lãnh đạm thi lễ. Trước khi rời đi còn để lại một câu:

"Nương nương. Vạn sự bảo trọng!"

Thân ảnh của vị sư già dần dần xa khuất nơi cổng phủ, nhưng không khí lạnh lẽo u uất vẫn không chút thoái lui.

Khi bóng vị sư đi khuất, tay Lưu Dĩ mới chầm chậm thả lỏng, hắn xoay người ôm chầm lấy Tiểu Yến Tử vào lòng, mặc kệ có bao nhiêu con mắt đang quỳ ở dưới.

Hơi thở mạnh mẽ của Lưu Dĩ phả vào tai nàng đầy bất an.

Đã có chuyện gì khiến hắn trở nên cuồng nộ như vậy. Bàn tay to lớn của hắn siết chặt lấy nàng. Cứ như sợ rằng nếu hắn bỏ nàng ra. Nàng sẽ lập tức đi mất.

"Lưu Dĩ. Không sao đâu. Thần thiếp ở đây." Tuy rằng không biết chuyện gì, nhưng Tiểu Yến Tử vẫn biết nên trấn an hắn. Bàn tay mảnh mai nhẹ vỗ trên tấm lưng rộng lớn.

Hơi thở khó nhọc của Lưu Dĩ mới từ từ tĩnh lại, được Yến Tử trấn an, thân thể hắn cũng buông lỏng. Sắc mặt cũng dần sáng lên. Lấy lại vẻ nghiêm túc lãnh đạm như ngày thường.

Hắn chậm rãi buông nàng ra, ánh mắt trầm u như muốn đâm xuyên nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn không nói một lời. Lặng lẽ nắm lấy tay Tiểu Yến Tử cùng nàng nời đi chỉ để lại chúng nhân ngơ ngác nhìn theo.

Không ai nhìn thấy bàn tay siết chặt đến bật từng đốt trắng của Lưu Dĩ. Lúc nãy, khi nàng chìm đắm trong vật thể kì lạ đó. Trong lòng hắn dâng lên một niềm bất an khó tả. Cứ như thể hắn... sắp mất nàng.

Tiểu Yến Tử bị lôi đi xềnh xệch, còn chưa kịp mở miệng nghi hoặc liền bị ánh mắt sắc bén của hắn doạ cho im bặt:

"Hôm nay nàng không cần phải làm gì cả, chỉ ở trong tầm mắt của bổn vương."

Trong đầu Tiểu Yến Tử chỉ có dấu chấm hỏi, nhưng nàng cảm nhận được bàn tay của hắn đang run lên, lòng vô thức siết lại. Hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hắn, dịu dàng gật đầu.

Tiểu Yến Tử được Lưu Dĩ kéo đến ngự thư phòng.

Hắn để nàng ngồi bên cạnh đọc sách, còn riêng hắn lại bắt đầu công việc thường ngày, phê duyệt tấu chương chất cao như núi.

Lưu Dĩ một khi làm việc đều rất chuyên tâm, quên mất cả trời đất. Nhưng mỗi khi làm việc nửa chừng lại giật mình nhớ đến thê tử, hắn lại quay ngoắt kiểm tra. Thấy nàng đang nằm lăn ra, một chân gác lên ghế, một tay cầm miếng bánh gặm, tay còn lại cầm sách đọc chăm chú. Hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vươn tay xách cổ áo nàng để đầu nàng gối lên đùi hắn, kéo lấy ghế cho nàng tiếp tục cái tư thế kém phẩm chất vương phi kia rồi cúi đầu gặm môi nàng một cái mới tiếp tục chìm đắm trong công việc.

Bị một loạt hành động nhanh như chớp của bạn Quốc Công, đồng chí Tiểu Yến Tử oanh liệt chết trong bẫy tình. Hai má đỏ không thể đỏ hơn.

https://thuviensach.vn

Thấy miệng Lưu Dĩ vẫn đang nhai miếng bánh nàng đang nhai dở bị hắn hung hăng cưỡng đoạt, mặt nàng càng đỏ hơn.

Haiz, thật là...

Lúc Lưu Dĩ hoàn thành xong công việc đã là nửa đêm. Lúc này hắn sực nhớ Tiểu Yến Tử lúc nàng đã bò lên người hắn, ôm lấy cổ hắn ngủ ngon lành. Lưu Dĩ khẽ vuốt tóc nàng, tính toán bế nàng về sương phòng nghỉ ngơi, nhưng bên ngoài lại xuất hiện bóng dáng ảnh vệ.

"Bẩm, thần đã điều tra xong!"

Ảnh vệ thấy Lưu Dĩ ôm thê tử trên tay, nhất mực nhỏ giọng nói.

"Nói đi!" Kiểm tra Tiểu Yến Tử đã hoàn toàn say giấc, hắn đọc lệnh.

"Bẩm, bốn năm trước vương phi bị lâm tặc đuổi giết rồi rơi xuống sông. Những kẻ đó đều bị chúng thần bắt được, bọn họ khai đã kiểm tra nương nương hoàn toán chết chìm đến nửa đêm. Nhưng không hiểu vì sao sớm hôm sau nàng có thể trôi lên bờ sống xót. Sau khi trở về, nương nương luôn nói những lời kỳ lạ, bản tính nhu mì đôn hậu cũng thay đổi. Nương nương biết làm tất cả mọi thứ mà trước đây không biết. Triệu quản công cũng nói, nương nương chưa từng học võ công, cũng rất ghét đánh đàn, chơi cờ rất tệ. Nhưng kể từ sau đó nàng lại chơi rất giỏi, công phu rất cao . Chuyện biết rèn kiếm, chế tạo thuốc nổ hay y thuật, Triệu quản công và Triệu phu nhân không hề hay biết gì, cũng khẳng định nương nương chưa từng gặp ai dạy nàng chuyện đó. Triệu gia còn cho rằng nàng cứ hệt như một người khác. Chúng thần cũng tìm ra được vị chân nhân hôm đó. Ông ta là đạo sĩ trên Vân Sơn cốc tu hành đã lâu, rất hiếm khi xuống núi cũng không chịu gặp người. Lúc chúng thần đến ông ta chỉ để lại một câu rồi biến mất."

Lưu Dĩ chăm chú nghe từng lời bẩm báo, bàn tay càng siết chặt, hắn nhìn nàng an yên ngủ ngon trong lòng không khỏi nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

"Câu gì?"

Ảnh vệ ấp úng một hồi lại nhận được cái lườm sắc bén của Lưu Dĩ lập tức khui ra.

"Nàng là thiên nhân, người thường không thể giữ chân nàng cho dù kẻ đó có là Lưu Dĩ '. Đó là câu nói của vị chân nhân."

Bàn tay mạnh mẽ nổi lên đường gân xanh, hắn ghì chặt lấy thân thể nhỏ bé, hận không thể trảm khắc nàng vào máu xương. Đôi mắt đục ngàu gắn lên tia đỏ.

Bất giác bên tai hắn vang lên giọng nói trầm nhẹ thanh thoát của nàng.

"Tiểu Yến Tử là tên thật của thần thiếp, không phải tên tục."

Bàn tay Lưu Dĩ sững lại, Tiểu Yến Tử buông tay ra để nàng đối diện với hắn.

"Thiếp cũng không phải là Triệu Mẫn."

Lưu Dĩ lặng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng không nói một lời.

"Thế giới của thần thiếp ở một nơi rất xa. Những gì thiếp biết đều học được ở đó."

Tiểu Yến Tử sớm đã nghe được cuộc đối thoại, lần này không còn gì để che dấu. Nàng bất chấp hậu quả, khai thật ra.

Lại nhìn vẻ trầm mặc của Lưu Dĩ, lòng không khỏi thắt lại.

Lưu Dĩ đưa tay ôm lấy má nàng nói:

"Thì sao?"

https://thuviensach.vn

Kinh ngạc là hai từ để diễn tả tâm trạng Tiểu Yến Tử, nàng ngơ ngác nói:

"Người không giận thiếp che dấu?"

Đôi mắt Lưu Dĩ lành lạnh lại sáng chói, hắn đẩy nàng vào lòng ngực dịu dàng nói:

"Là thiên nhân hay phàm nhân thì đã sao. Bổn vương yêu Tiểu Yến Tử không ai đủ tư cách phủ nhận. Chỉ cần nàng luôn ở bên cạnh bổn vương, đời đời kiếp kiếp toàn tâm toàn ý với bổn vương, những thứ còn lại bổn vương đều không cần."

Trái tim Yến Tử siết lại, nàng ngẩng mặt mỉm cười dịu dàng.

"Cảm tạ người. Lưu Dĩ!"

Lưu Dĩ phất tay để ảnh vệ rời đi, còn không quên đóng cửa.

Bên trong phòng đôi mắt phượng sáng ngời vẫn không rời khỏi mặt nàng. Cúi đầu phủ môi lên môi nàng bắt đầu dây dưa, bàn tay khéo léo tháo phắt tiết y của nàng xuống luồn tay vào trong bầu ngực to tròn xinh xắn.

Lưu Dĩ tựa lưng vào thành ghế, để nàng ngồi lên đùi hắn, hai chân dạng ra. Môi mỏng trượt xuống mân mê lấy vòm cổ trắng nõn quen thuộc, bàn tay âu yếm vuốt ve đôi ngực trắng.

Lưu Dĩ rời khỏi cổ nàng, ngẩng mặt lên âu yếm nhìn nàng.

"Từ mai, nàng chỉ được phép ở trong tầm mắt của bổn vương, hiểu không?"

Hái má Tiểu Yến Tử đã đỏ ửng, nhiệt huyết trong cơ thể cuộn trào, trong lúc nàng chưa kịp đáp lời đã cảm nhận được thứ gì đó quen thuộc đâm

https://thuviensach.vn

xuyên vào thân thể khiến nàng khó chịu ư lên một tiếng. Gục mặt vào lồng ngực hắn, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

"Lưu Dĩ! Người là của thần thiếp. Thần thiếp sẽ không bao giờ rời xa người."

Đôi mắt Lưu Dĩ sáng rực vui vẻ, hắn nắm lấy eo nàng bắt đầu kéo nàng lên xuống, nhấp nhô. Cùng chìm đắm trong khoảnh khắc ngọt ngào, dục vọng kịch liệt, hai thân thể như hoà làm một. Tràn đầy tình nồng yêu thương.

Trong ngự thư phòng chỉ nghe tiếng rên khẽ của nàng. Hơi thở mạnh mẽ gấp gáp của hắn. Trăng non như ngại ngùng quay đi, để lại bầu không khí ám muội ấm áp đó.

Đôi uyên ương vàng ngọc kia không thể biết. Đêm ái ân này là đêm cuối trước khi bão tố nổi lên, dây tơ hồng bị cắt đứt. Không gian và thời gian bị đảo lộn.

Sinh ly tử biệt đã đến hồi mở ra.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hoa Rơi

Hoa đào nở rộ, lá trúc chân mây.

Gió nhẹ đưa lay, vạn kiếp tình nồng.

Giờ lành đã điểm, móng ngông người xa.

Kiệu hoa đã đến, đưa nàng về ta.

Hỉ sự của đích nữ Đại tướng quân Hoắc Tâm đặc biệt xa hoa. Trong vòng một trăm dặm không ai không biết đến hỉ sự này.

Cách đó vài tháng. Phủ tướng còn dựng đèn hoa kết vải gả đi một nghĩa tử cho hoàng thất đã gây náo loạn cho khắp đại Sở. Tuy rằng vị thiên kim này so bề không thua kém nhưng vẫn có thể gây được tiếng đến tận những thành trì kề cạnh kinh thành xa hoa.

Được Quốc Công thiên tuế ban hôn, lại có Giám Quốc vương phi làm chủ hôn, không lớn cũng không cam a.

Cố Vệ Bắc, tân lang của ngày hôm nay đã trở về Cố gia ở Tây An từ vài ngày trước chuẩn bị sính lễ.

Từ sáng sớm tinh mơ đã xuất phát đi đến kinh thành rước dâu.

https://thuviensach.vn

Đoàn người nối thành hàng dài tấp nập ồn ã, khí thế ngời ngời, khiến cho người đi đường không biết còn lầm tưởng Cố gia là hoàng thân nào đó.

Thực ra người của Cố gia đều biết, Cố Vệ Bắc từng là bằng hữu thuở thiếu thời của Lưu Dĩ. Nên khi Cố Vệ Bắc tề gia lập thất, Lưu Dĩ cũng sẽ hào phóng ban phúc cho hắn. Cấm quân cùng sính lễ hay phủ mới, tất cả đều được ban xuống không thiếu thứ gì. Lại có bạn vương phi nào đó thương tiểu muội Hoắc Kỳ Thư, mang danh vương phi ban cho nàng một đám gia nô hầu hạ. Còn không khỏi vẫy uy với thiên hạ, Hoắc Kỳ Thư là tiểu muội của nàng, đụng đến Kỳ Thư là đụng đến hoàng thất, phạm tội khi quân. Rất giỏi dọa người a.

Chính những điều đó khiến cho Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư chưa lên kiệu hoa đã hái được bao nhiêu ngọc ngà quyền lực từ cặp phu thê cao cao tạo thượng, lại thích chọc trời khuấy nước kia.

Vậy đôi phu thê nhiều chuyện đó đang ở đâu?

“Dậy đi!” Lưu Dĩ khẽ gọi bên tai Tiểu Yến Tử. Đánh thức nàng là một việc rất mất kiên nhẫn. Bình thời sáng nào hắn cũng để mặc nàng ngủ nướng, không cần tiểu thê tử phải giúp hay thay y phục. Chỉ tự mình phục vụ rồi lặng lẽ thượng triều.

Nhưng mà muốn để nàng trong tầm mắt, nhất thiết phải thức nàng dậy cho bằng được mới có thể cùng nàng vào cung. Có điều....cái câu ‘dậy đi’ này hắn đã nói ba lần, nhưng Tiểu Yến Tử vẫn say mê vùi đầu vào ngực hắn, không chút hồi đáp.

Lưu Dĩ bắt đầu mất kiên nhẫn. Hắn kéo thân thể nàng ngồi dậy, dựng sốc nàng lên.

Tiểu Yến Tử khó chịu mở mắt, cũng không buồn nhìn vẻ mặt u ám của hắn, mặc kệ trời đất bò lên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn rồi lại ngủ ngon lành.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ hằm hằm bực bội. Lại nhìn đôi môi có vài vết sứt của nàng. Là đêm qua hắn hung hăn hôn nàng khiến nàng bị thương. Nếu không đã dùng nụ hôn đến tắt thở đánh thức nàng là nhanh nhất.

Lại không thể đánh nàng, không thể làm tổn thương.

Bất lực!

Lưu Dĩ đành ôm luôn con khỉ Tiểu Yến Tử đang đu trên người hắn xuống giường. Vớ đại cho nàng một bộ y phục. Để nàng ngồi trên đùi, cẩn thận cởi tiết y mỏng manh xuống.

Đối với y phục nữ nhân, Lưu Dĩ trước đây không có chút kiến thức. Nhưng từ sau khi thành thân. Hắn có thể tháo y phục của nàng chỉ trong vòng ba nốt nhạc. Việc mặc lại cho nàng cũng như cơm bữa. Vậy nên chuyện này đối với hắn dễ như trở bàn tay mặc dù y phục có chút rườm rà.

Chỉ là trong lúc giúp nàng thay y phục. Bạn Quốc Công nào đó trượt vào da thịt trắng mịn cả đêm mân mê vẫn không cầm lòng được cắn nàng một cái. Khiến Yến Tử đau nhói mở mắt, lại không chịu tỉnh giấc tiếp tục ngủ say.

Mặc xong y phục cho nàng, mặt Lưu Dĩ đã đỏ như gấc vì nín nhịn. Hắn đặt nàng lên giường, tự mình thay y phục, khoác long bào lên người, hắn mới sực nhớ ra. Hình như còn một cách để đánh thức nàng.

Lưu Dĩ y phục chỉnh tề, tiến tới bên tai nàng nói nhỏ:

“Nàng muốn bao nhiêu ngày mới xuống được giường. Năm hay bảy?”

Tiểu Yến Tử lập tức mở trừng hai mắt la lối: “Không được!!! Thần thiếp còn rất nhiều việc phải làm, đêm qua còn chưa đủ sao????”

https://thuviensach.vn

Lại nhìn qua, thấy Lưu Dĩ đứng bên thành giường, y phục chỉnh tề, mắt lạnh lúc này tràn ngập ý cười. Nàng bất giác đỏ mặt.

Trời ơi. Mất mặt quá đi.

“Nào, cùng bổn vương vào triều.”

Tiểu Yến Tử thật sự đã tỉnh táo, nàng nhu thuận nắm lấy tay hắn, từ tốn trang điểm, ăn sáng rồi vào cung.

Chỉ là vào đến hoàng cung lại có một vấn đề.

Đại điện không được xuất hiện nữ nhân là quy tắc từ cổ chí kim. Vậy nên bạn vương phi nào đó đặc biệt dỗ dành tướng công thiên tuế để nàng đi đến cung Thừa Càng thỉnh an Thái Hậu.

Sau một hồi do dự, lại biết không thể nhốt nàng một chỗ ở chính cung bên cạnh đại điện. Lưu Dĩ đành phái một đám cấm vệ quân bồi nàng đến cung Thừa Càng.

"Đi sớm về sớm!" Lưu Dĩ cau mày dặn dò.

Tiểu Yến Tử nhìn dáng vẻ uy nghiêm khoác long bào của hắn không khỏi trầm trồ. Lại nhìn vẻ mặt khó chịu của hắn không khỏi thở dài. Từ lúc nàng khai thật thân phận, hắn chưa từng rời khỏi nàng lấy nửa thước.

Có lúc hắn đang chăm chú làm việc, nàng muốn đi nhà xí lại sợ phiền hắn nên len lén trốn đi. Vừa ra đến tận cửa đã bị khí lạnh đâm trúng ót cùng giọng quát đầy giận dữ của hắn:

"Ai cho phép nàng rời đi???"

Từ lúc đó trở đi, bất kể là nàng đi nhà xí hay đi tắm, kể cả đi thăm Triệu Phạm Hoa cũng phải đi cùng hắn. Lưu Dĩ đặc biệt xây hàng rào xung quanh nàng, những kẻ không liên quan đều không thể tới gần nàng nửa bước.

https://thuviensach.vn

Nàng đi đến đâu hoa nở đến đó, người người cũng vui vẻ, nhưng chốc sau thấy thân ảnh như ma quỷ, khí thế cường đại đen tối lù lù xuất hiện sau lưng nàng, hoa cũng héo, người người nhà nhà mồ hôi chảy ròng ròng run rẩy.

Thật là quá khoa trương rồi.

Nhưng nghĩ đến nam nhân này không nỡ rời xa nàng. Nàng đành ngoan ngoãn gật đầu cười đáp:

"Vâng. Đã lâu không vấn an mẫu hậu. Không nên để mẫu hậu chờ lâu. Thần thiếp cùng người đàm đạo vài câu sẽ về ngay."

Nói rồi mặc kệ bao nhiêu cung nhân cùng cấm vệ quân, nàng tiến tới, túm lấy vạt áo Lưu Dĩ kéo hắn cúi xuống, nhón chân hôn chụt một cái lên môi hắn rồi vui vẻ rời đi.

Đám người hạ nhân của nàng đã quen với cảnh tượng nàng, mặt vẫn bình thản không chút biến sắc. Riêng đám cung nhân trong cung không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

Nữ nhân lớn gan này. Đó là Quốc Công, là Quốc Công đấy.

Lại liếc nhìn vẻ mặt u ám của Lưu Dĩ, chắc mẩm hắn không vui vì hành vi càn rỡ đó của thê tử.

Chỉ có hạ nhân hầu hạ Lưu Dĩ mới biết. Thực ra vị thiên tuế kia không muốn rời xa nàng mới có vẻ mặt u ám như muốn giết người kia.

Lưu Dĩ đợi cho thân ảnh nhỏ nhắn của nàng khuất bóng mới chịu rời đi, trở lại làm chúa thượng vạn người kính phục.

Tiểu Yến Tử một đường thẳng đến cung Thừa Càng, khác với vẻ mặt ẩn nhẫn nhíu mi của cung nhân trước đây, trông chúng nhân có vẻ rạng rỡ hơn

https://thuviensach.vn

trước vui vẻ đón nàng. Từ sau sự vụ bị nhốt ở mật thất, nàng mới lại và cung thỉnh an Thái Hậu, điều này hiển nhiên là vì vị Quốc Công nào đó như gà mái che chở con. Coi hoàng cung là bẫy địch.

"Than kiến vương phi nương nương. Thái Hậu đang đợi người. Thỉnh."

Ngay cả Từ ma ma cũng nhất mực cung kính, không còn điệu bộ khi dễ.

Tiểu Yến Tử mang mối nghi hoặc từ tốn cùng Tiểu Phi đi thẳng vào khách phòng.

Ngồi thượng toạ là Thái Hậu vẻ mặt xuân sắc lãnh đạm. Nghe nói bà bị bệnh. Nhưng một thời gian rồi cũng khoẻ lại. Xem chừng là thật.

Tiểu Yến Tử làm vẻ mặt nhu thuận, cung kính thi lễ. Đáp lại nàng là nụ cười hiếm gặp khiến nàng không khỏi sững sờ.

"Mẫn nhi! Mau lại đây, để ai gia nhìn rõ mặt con."

Tiểu Yến Tử lúng túng một hồi, lại bắt gặp vẻ mặt chờ đợi của bà cũng đành miễn cưỡng đi đến.

Chậc chậc, sao bà mẹ chồng này khi không đổi gió vui vẻ với nàng vậy nhỉ. Lúc nàng ở mật thất, ở đây đã xảy ra chuyện gì khiến bà thay đổi nhanh như vậy???

"Mẫn à, con gầy quá. Xem này, da thịt trắng mịn nhưng lại không mấy đầy đặn. Lỡ mang thai thì có phải sẽ khổ không. Để ai gia sai người mang cho con vài thang thuốc bổ. Đều là dược thượng hạng, rất tốt cho nữ nhân..."

Thái Hậu nắm tay nàng, không ngừng vuốt ve luyên thuyên một tràng, chủ yếu đề cập đến chuyện thúc dục nàng sinh con.

https://thuviensach.vn

Khoé miệng Yến Tử giật giật. Nàng vẫn chưa kịp thích ứng với khẩu khí gần gũi này. Còn nữa, vừa gặp nàng đã mở ngay đề tài mang thai, chuyện này đâu phải do nàng quyết định. Vả lại thân thể này vừa trổ mã, nàng vẫn còn muốn cao thêm tí nữa, phu thê nàng lại vẫn còn trẻ. Nàng vẫn chưa muốn sinh con a.

Nói một tràng dài nhận được nụ cười dịu dàng của Tiểu Yến Tử, Thái Hậu cũng mẫn cảm cụp mi.

"Chuyện lúc trước, ai gia có lỗi với con. Ai gia biết Lưu Dĩ trân trọng con như thế nào. Vì sai lầm, ai gia suýt chút nữa hại chết con. Khiến Sở Quốc lâm nguy. Con không trách ai hia chứ?"

Tiểu Yến Tử cười hiền nhu thuận đáp: "Thần thiếp nào có bao giờ trách người. Chuyện cũng đã qua, thần thiếp cũng không sao, người không cần phải lo lắng."

Thái Hậu lúc này mới nhìn rõ. Nữ nhân trước mặt bà có đôi mắt sáng lấp lánh tinh quang không chút tà khí, dáng vẻ thanh nhã vô ưu, ăn nói lễ độ dịu dàng, lại nghe đồn cầm kỳ thi hoạ không ai sánh kịp, chỉ riêng nữ công gia chánh thì...Mà thôi, vương phi không cần xuống bếp, việc đó không sao cả. Chỉ là bà không bao giờ chịu nhìn cho rõ. Nàng toả sáng như vậy, chẳng trách Lưu Dĩ bị nàng thu hút, bà lạo không chịu chấp nhận. Đến khi đón nhận cơn thịnh nộ của hắn mới chịu nhìn nàng.

Bà đúng là lẩm cẩm rồi.

Lưu Dĩ cũng thật có mắt nhìn.

Thái Hậu ngắm nhìn Tiểu Yến Tử một hồi, khiến nàng luống cuống không biết để mặt đâu cho đúng mới chịu dãn ra một nụ cười.

Thái Hậu lần nữa vui vẻ bắt chuyện, vẫn là chuyện sinh con đẻ cái. Thái Hậu thừa biết Lưu Dĩ quấn nàng như thế nào, vì vậy mà luôn mong ngóng

https://thuviensach.vn

tin tức nàng mang thai nhưng vẫn chưa thấy hồi đáp.

Nhìn những dấu hôn còn ửng đỏ trên cổ và tay nàng, lại thấy môi nàng sưng mọng còn có một vết sứt nhỏ. Thân thể lại tràn ngập mùi nam nhân. Thái Hậu cũng cười cười coi như không nhìn thấy. Rõ rồi, đứa con này của bà, quá mức chân thành với nàng.

“Lưu Dĩ đối với con như vậy, nhất định phải tranh thủ mà sinh cho ai gia vài tiểu thế tử. Thêm vài quận chúa. Có thể sinh cho ai gia một tiểu đội thì càng tốt, nếu các con không thể chăm chúng. Cứ mang đến ai gia nuôi....”

Thái Hậu càng nói, mặt Yến Tử càng nghệt ra. Cảm tưởng nàng là con lợn nái, đang được chủ thúc tăng gia sản xuất, cực kỳ bi ai a.

Mẹ chồng nàng dâu hàn huyên nửa ngày trời, nghe đàn ca múa hát vui vẻ quên trời quên đất. Hiếm khi Tiểu Yến Tử được dịp lấy lòng bà, nàng mới trổ hết tài năng ca múa cùng giọng nói ngọt ngào mua vui cho Thái Hậu. Kỳ thực bây giờ Yến Tử có làm gì, Thái Hậu cũng nhìn vừa mắt. Con trai bà yêu nàng như vậy, có thể không thuận mắt sao.

Trong lúc Yến Tử đang nhẹ nhàng kể vài món ngon ở Tây An, người bên ngoài liền chạy đến.

"Bẩm Quốc Công đang trên đường đến đón nương nương hồi phủ."

Thái Hậu không chút bất ngờ, tựa hồ như đã đoán trước được điều này, bà luyến tiếc nắm tay Yến Tử bịn rịn:

"Gửi lời chúc phúc của ai gia đến Hoắc Tâm đại tướng. Bên ngoài ai gia có chuẩn bị vài món quà cưới, con thay mặt ai gia tặng cho tân nương. Lúc nào rảnh, nhớ vào thăm bà già này."

"Vâng. Tạ mẫu hậu sủng nhi." Tiểu Yến Tử ngoan ngoãn thi lễ.

https://thuviensach.vn

"Được rồi. Mau đi đi, đừng để Lưu Dĩ phải đợi. Nó rất mất kiên nhẫn, không thấy con, không chừng sẽ lại làm loạn lên."

Lại?

Tiểu Yến Tử có chút không hiểu. Trước đây Lưu Dĩ đã làm loạn gì sao?

Nàng giữ nghi hoặc trong lòng, dịu dàng nở nụ cười từ tốn thoái lui.

Vừa ra đến cổng cung Thừa Càng đã thấy bóng dáng cao lớn uy nghiêm của Lưu Dĩ đi tới cùng một đám cấm vệ quân.

Mắt Lưu Dĩ vừa đáp xuống thân ảnh đầy tinh quang của nàng, mày mới khẽ giãn ra. Hắn không tiến tới, chỉ đứng lại một chỗ, hướng nàng dang rộng hai tay. Chờ đợi.

Tiểu Yến Tử híp mắt không khỏi buồn cười. Như một con sóc nhỏ. Vứt bỏ tư thái vương phi đôn hậu vừa nãy, nàng túm váy chạy một mạch tới, ôm chầm lấy thân thể ấm áp.

Bàn tay Lưu Dĩ siết lấy thân thể nhỏ bé, đặt một nụ hôn lên tóc nàng. Lại nhìn vẻ mặt vui vẻ kia, hắn không khỏi tò mò:

"Nàng cùng mẫu hậu..."

"Mẫu hậu rất tốt với thần thiếp. Người cùng thần thiếp tâm tình đến quên cả thời gian. Người nói xem, có phải mẫu hậu chịu để thiếp vào mắt rồi không?"

Tiểu Yến Tử ngẩn cổ khoe khoang.

"Ừm, có lẽ vậy." Ánh mắt Lưu Dĩ lấp loáng tia nhìn vui vẻ. Hắn ôm lấy eo nàng, chậm rãi rảo bước: "Đi thôi, Hoắc gia đang đợi."

https://thuviensach.vn

Đôi uyên ương tràn ngập màu hồng kia chậm rãi rời khỏi hoàng cung dưới ánh mắt tò mò, kinh ngạc, ghen tị của cung nhân.

Chậc, lúc này cũng nhận được sự chúc phúc của Thái Hậu, nàng còn cần gì nữa đây?

Về đến tướng phủ, hỉ sự đã được chuẩn vị xong. Đoàn rước dâu chỉ còn vài dặm nữa là đến nơi.

Tiểu Yến Tử mang quà đến sương phòng tân nương. Đám nam nhân Lưu Dĩ lập tức bị chặn đứng ngoài cửa.

"Thần thiếp giúp Kỳ Thư chuẩn bị lên kiệu hoa, người vào đó làm gì chứ. Đây là điều cấm kị."

Lưu Dĩ vẫn nắm chặt tay nàng. Mặc kệ nàng dỗ dành, hắn vẫn không chịu để nàng đi.

Hừ, nàng vừa rời hắn một canh giờ ba khắc, lúc này lại muốn đi nữa sao.

"Phủ tướng không thiếu người, không cần nàng giúp." Lưu Dĩ không hài lòng đáp.

"Kỳ Thư là tiểu muội của thiếp. Giúp nàng cài một cây trâm mất bao lâu chứ. Người mau qua bên kia cùng đại tướng dùng điểm tâm. Thần thiếp đi sẽ về ngay." Tiểu Yến Tử dịu dàng dỗ ngọt. Nam nhân này quả thật cứng đầu mà.

Lưu Dĩ vẫn một mực giữ chặt tay nàng. Không hiểu sao mấy ngày nay trong lòng hắn vô cùng bất an. Đến nỗi mỗi đêm chỉ cần nàng động đậy hắn sẽ lập tức giật mình tỉnh giấc kiểm tra xem nàng có ở trong vòng tay hắn không. Hai chữ ‘thiên nhân’ khiến đầu não hắn đau điếng, lúc nào cũng trong tình trạng thấp thỏm, cứ như rằng nếu hắn rời mắt. Nàng sẽ lập tức biến mất.

https://thuviensach.vn

Lúc này dự cảm bất an càng tăng lên. Hắn không muốn nàng dời khỏi tầm mắt hắn dù chỉ một giây.

"Sắp đến giờ rồi. Thiếp chỉ đi một lát thôi. Thiếp không thể để Kỳ Thư cứ như vậy mà gả đi, không làm được gì cho muội ấy." Tiểu Yến Tử nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay thon dài đang đan vào tay nàng của hắn, tỉ mỉ khuyên nhủ.

Dù gì nàng cũng nhận Hoắc Kỳ Thư làm tiểu muội, không thể cứ như vậy mà nhìn nàng gả đi được.

Lưu Dĩ chau mày, mắt vẫn không rời nàng lấy nửa phân. Hắn hung hăng vươn tay giữ lấy gáy nàng cúi đầu xuống hôn nàng. Nhẹ nhàng đưa lưỡi càn quét một vòng, mút lấy vị ngọt nơi đầu lưỡi nàng, khiến cho nàng ngoi ngóp thở dốc mới chịu buông nàng ra.

Mày vẫn nhíu khó chịu, hắn nói:

"Bổn vương cho nàng một khắc!"

*tầm 15p

Hai má Tiểu Yến Tử vẫn ửng đỏ, môi sưng mọng ngoan ngoãn gật gù.

Nàng từ tốn quay đầu đi, nhưng vừa bước được hai bước. Chân liền sững lại. Trái tim nhói lên một cái đau đớn. Nàng vô thức quay đầu, bắt gặp Lưu Dĩ đang nhìn nàng chăm chú, đôi mắt dịu dàng tràn đầy ái vị.

Sao lúc này nàng lại đau lòng vậy nhỉ. Có lẽ ở bện cạnh hắn bao ngày nên rời đi một chút thành ra không đành lòng.

Nàng nặn ra một nụ cười, vẫy tay hai cái với Lưu Dĩ rồi chầm chậm xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là mỗi bước chân đều rất nặng, rất nặng. Lòng nàng lạnh băng, cảm giác mây trời xa xôi.

Nàng lần nữa sững lại quay đầu. Vẫn nhìn thấy Lưu Dĩ lặng im đứng đó nhìn nàng. Nàng cảm giác thân ảnh đó mỗi ngày một xa.

Gì chứ, nàng chỉ vào nói chuyện cùng Hoắc Kỳ Thư rồi ra ngay, làm gì đến nỗi này. Lát nữa gặp hắn nàng phải ôm hắn một lát mới được. Gần đây cứ bất an bừa bãi.

Nghĩ một hồi nàng cũng quyết định quay đi.

Chỉ là nàng không biết Lưu Dĩ cũng có cùng một cảm giác như nàng.

Hắn lặng yên nhìn nàng khuất sau cánh cửa một hồi mới chậm rãi đi đến đại sảnh.

Tiểu Yến Tử một mình đi vào sương phòng tân nương. Tiểu Phi cùng Sa Hoả, Sa Thuỷ ở cửa chờ đợi.

Đây là giờ cho mẫu nghi thiên hạ tiễn tiểu muội gả ra ngoài, vậy nên người không liên quan đều bị đẩy ra ngoài chỉ còn một mình Hoắc Kỳ Thư.

"Muội đã xong chưa?" Tiểu Yến Tử thản nhiên một đường vào sương phòng rộng lớn gián đầy chữ hỉ, lụa đỏ đầy gian phòng, hương trầm tao nhã tung bay. Bóng tân nương đỏ rực ngồi trên giường đã được phủ khăn liên tục lắc đầu.

"Kỳ Thư!" Tiểu Yến Tử nhìn Hoắc Kỳ Thư ngọ nguậy ngồi trên giường không đáp không khỏi nghi hoặc: "Muội làm sao vậy?"

Tiểu Yến Tử thuận tay vén tấm vải rực đỏ lên lộ ra bộ mặt hoảng hốt của Hoắc Kỳ Thư đang bị một miếng vải nhét vào miệng không thể lên tiếng, bàn tay bị trói chặt không thể cử động.

https://thuviensach.vn

"Muội..." Tiểu Yến Tử chưa kịp nói gì thì một cảm giác tê tái truyền đến gáy nàng. Sau đó một màu đen phủ xuống khiến nàng mất đi thần trí ngất lịm đi.

Trước khi ngất đi, nàng còn kịp nhìn thấy vẻ mặt hung ác tàn nhẫn của một người phụ nữ quen mặt.

“Chiêu Dương!”

Sa Hoả, Sa Thuỷ đứng canh bên ngoài nhìn sắc trời đẹp đẽ.

"Ngày hôm nay đúng là ngày tốt làm hỉ sự. Không biết bao lâu mới đến lượt ta và huynh" Sa Thuỷ thở dài nói.

"Kẻ khùng như ngươi nữ nhân nào mà thèm gả." Sa Hoả hờ hững nói.

"Huynh thì biết cái gì. Vui vẻ hoà nhã mới có thể có nhiều bằng hữu. Ai như huynh mặt mũi suốt ngày như ma vương, nữ nhân nhìn thấy huynh còn sợ chạy mất dép."

"Hừ, vậy mà có kẻ vẫn chưa có ai thèm gả."

"Huynh..." Sa Thuỷ cứng họng nhìn một tiều phu đẩy xe rơm củi đi ngang qua, bên cạnh còn có một nô tỳ lấy khăn che mặt bình thản xách một chậu nước cười nói.

"Huynh nhìn xem, người ta là tiều phu còn có nữ nhân theo đuổi cười nói. Xem sắc mặt huynh ấy đi, vui vẻ biết bao nhiêu.”

“Giả tạo.” Sa Hỏa hừ lạnh đáp: “Hắn rõ ràng không thích, vẫn cố nặn ra nụ cười. Đúng là vô dụng.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Phi đứng bên cạnh nghe hai đại nam nhân nói chuyện không khỏi che miệng bật cười. Lại sực nhớ chiếc vòng tay Yến Tử mua để tặng Kỳ Thư vẫn còn ở trong tay Tiểu Phi. Nàng liền gọi với vào.

“Nương nương, quà của Hoắc tiểu thư!”

“....”

Bên trong không một tiếng động, cũng không ai đáp lời.

Sa Thủy, Sa Hỏa liếc nhau một cái không nói một lời đạp cửa xông vào.

Vừa chạy đến nơi đã thấy Hoắc Kỳ Thư thân mang hỉ phục nằm dài trên nền đất, tay chân bị trói chặt, miệng vẫn bị bịt kín, hai mắt trợn ngược.

Chúng nhân kinh hãi. Sa Hỏa lập tức hô hào ảnh vệ lục soát sương phòng.

“Hoắc tiểu thư. Vương phi đâu rồi?” Sa Thủy vội vã cởi trói cho nàng gấp giọng.

“Mau...khụ...Mẫn tỷ, bị bắt...đi rồi.”

“Làm sao có thể, trong phạm vi trăm thước đều có ảnh vệ cẩn mật, sao bọn chúng có thể mang vương phi rời đi mà không ai phát giác.” Vẫn là Sa Hỏa giữ được bình tĩnh, tuy rằng bàn tay run rẩy nhưng ý nghĩ này là vấn đề quan trọng sớm tìm ra nàng thay vì chạy loạn.

Đúng vậy, canh giữ rất cẩn mật, không ai có thể vác một người đi đi lại lại mà không bị phát giác. Quá sức vô lý rồi.

Bỗng dưng mắt Sa Thủy, Sa Hỏa lóe lên, đồng thanh nói.

“Tiều phu!!!”

https://thuviensach.vn

Bên trong đại sảnh, Lưu Dĩ ngồi trên cao bình thản nghe Hoắc gia trò chuyện cùng quan viên đại thần. Hắn từ tốn cầm chén trà lên tay đưa lên miệng.

Nhưng chén trà vừa lên nửa chừng lập tức trượt khỏi tay hắn rơi xuống đất vỡ toang.

Chúng nhân xanh mặt nhìn qua vẻ mặt u ám lạnh lẽo của Lưu Dĩ. Tựa như có điềm gở.

Bên ngoài ảnh vệ lập tức đạp gió lao tới kinh hô.

“Vương Phi nương nương bị kẻ gian bắt đi rồi!!”

Ảnh vệ vừa nói xong lập tức nghe tiếng “Rầm” vang trời, khiến cho tất thảy hít vào một ngụm khí lạnh vội vã quỳ rạp xuống đất dập đầu.

Bàn trà trước mặt Lưu Dĩ vỡ làm đôi, mảnh vụn vữa từ từ rơi xuống đất lạnh. Quanh thân Lưu Dĩ là quan binh âm tào địa phủ vây lấy. Màu mắt biến thành màu đỏ rực như máu, từng đốt gân tay hằn lên. Trong không khí chỉ có tiếng gào thét của quỷ và giọng nói uy lực của hắn.

“Đóng cổng thành!!! Chặn đứng tất cả người kinh thành kiểm tra!! Dù có phải lật tung mọi ngóc nhà cũng phải tìm cho ra vương phi. Không tìm ra nàng, các ngươi cũng không cần sống nữa!!!”

Chúng nhân kinh hãi vội vã chạy đi tìm kiếm. Không dám có nửa giây chậm trễ. Cơn thịnh nộ đã đến. Chúng nhân không khỏi căm hận kẻ lớn gan nào dám mang nữ nhân Lưu Dĩ quyến luyến không rời đi. Kẻ đó sống quá đủ rồi.

Sa Thủy từ bên ngoài lập tức chạy ào vào. Bắt gặp quỷ Diêm La đang đứng đó hắn không khỏi lạnh gáy nhưng vẫn cắn răn nói.

https://thuviensach.vn

“Bẩm, chúng thần đã nhắm được một mục tiêu. Là tên tiều phu đã đặt vương phi lên xe rơm qua mặt chúng thần. Sa Hỏa cùng ảnh vệ đang đuổi theo. Hướng nam.”

Lời Sa Thủy vừa kết thúc. Bóng bạch kim cũng lập tức biến mất, chỉ để lại ngọn gió lạnh đậm mùi tang thương.

Trong đôi mắt đượm buồn bi ai đầy sát khí chỉ có bóng hình Tiểu Yến Tử cười tươi dịu dàng.

Tiểu Yến Tử! Đừng sợ. Không kẻ nào được phép đưa nàng rời xa bổn vương. Không bất kỳ ai, dù đó là lão thiên đi chăng nữa. Bổn vương cũng sẽ mang nàng về.

Cánh hoa đỗ quyên nhẹ vương trên nền đất lạnh, gió bấc thổi qua, cuốn đi mùa xuân.

Hồng gian chốn trần thế, đợi ngày hoa thăm trăng tròn.

Thương đau này xin để thế gian lưu lại trong lòng bàn tay...

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thái Tử Đại Tần

Lúc nửa đêm bóng tối dày đặc, chỉ có đốm đuốc trên tay quân lính đang bao vây kinh thành rực sáng.

Giờ Tuất ngày thường đáng lẽ đã đến lúc nhà nhà yên giấc nồng, nhưng hôm nay, một trong vạn gia môn kinh thành đèn đóm sáng rực, ngay cả tiểu tử trong nhà cũng bị quan binh đánh thức, khiến cho gia chủ vừa đi xa về không khỏi cau mày:

"Đại nhân! Hỏi khí không phải. Chúng tiểu nhân rốt cuộc làm gì nên tội mà bị khám xét đến mấy canh giờ như thế này?" Vị đại hán uỷ khuất dò hỏi người y phục ảnh vệ mặt lạnh như tiền đứng trước mặt.

Sa Hoả đứng yên không đáp, chỉ đảo mắt quan sát mọi ngóc nhà chờ cho quan binh báo cáo.

"Không thấy!"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Sa Hoả sa sầm nghiêm trọng. Hắn phất tay một cái, quan binh cùng ảnh vệ lập tức biến mất, chỉ để lại gia chủ một gia đình ở phía Bắc kinh thành ngây mặt nhìn nhau.

"Tướng công! Chàng không biết sao còn hỏi?" Vị đại thẩm cao giọng nói.

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì?"

"Ai nha, chuyện là Giám Quốc Vương Phi sớm nay đã bị người ta bắt đi rồi, tin tức chấn động vậy sao giờ chàng mới biết."

Vị đại hán vẻ mặt kinh hãi như không thể tin vào tai mình.

"Thật sao? Sớm nay ta vừa từ trên núi về, nghe nói kinh thành đang rất loạn, không ngờ là vì chuyện này!"

"Tướng công à, kinh thành không chỉ loạn thôi đâu. Mà còn rất rất loạn đấy. Chàng không biết từ sau khi nàng thành thân cùng thiên tuế. Sở quốc này đã coi nàng như mẫu nghi thiên hạ, một mực sùng bái. Sau đó nàng còn giúp bách tính Tô Châu giải hoạ, biến giữ thành lành. Khỏi phải nói, nàng đã sớm trở thành thánh nhân trong mắt bách tính. Chính vì vậy, nghe tin nàng bị bắt đi, dân chúng đã rất cuồng nộ. Kết hợp với quan binh cùng đi tìm nương nương."

"Ồ." Vị đái hán không khỏi nể trọng lại nghi hoặc: "Ta từng nghe thiên tuế rất sủng nàng, lúc này nàng lại bị bắt dưới mí mắt. Thực tò mò không biết thiên tuế như thế nào rồi."

"Còn làm gì nữa chứ." Vị đại thẩm tất bật dọn dẹp đống đồ đạc bị quan binh bới tung đáp: "Nghe nói quan binh phủ tướng đã được phái đi hết. Người của tướng phủ đang rất loạn. Nghe nói là Quốc Công đích thân đuổi theo hai kẻ tình nghi, nhưng thời gian bọn chúng tháo chạy đã lâu, công phu xem chừng không tồi nên đã sớm mất dấu. Vì lẽ đó mà mọi con đường thiên tuế đi qua đều bị hư hại nghiêm trọng."

"Hả! Chỉ là đuổi theo kẻ tình nghi, sao đường lại bị hư hại?" Đại hán ngẩn mặt không hiểu.

Đại thẩm lắc đầu thở dài: "Ai cũng biết Quốc Công hiện rất giận dữ, không tìm được thê tử, người lại trút hết cơn giận vào thiên hạ, sẵn sàng san

https://thuviensach.vn

bằng bất cứ vật cản đường nào."

"Đến mức đó sao?" Đại hán trố mắt ba lên một tiếng. "Đám khốn kiếp đó nếu bị Quốc Công bắt được, phỏng chừng mười tám đời tổ tông nằm cũng không xuống."

"Phải phải....."

Trong gian nhà nhỏ vọng lại tiếng hàn huyên của phu thê nhà nọ, tiếng nói thưa dần rồi im bặt.

Cách đó không xa là đám quan binh cùng ảnh vệ đang vừa lục lọi tìm người vừa dựng lại cây cối, mảnh vỡ ven đường.

"Chỗ này...." Hạ Chí đen mặt dựng lại đống cây ven đường: "Không phải lại do Quốc Công đốn hạ chứ?"

Quan binh lật đật dọn dẹp chỉ tay qua đống gạch đổ nát bên kia đường, so ra sức công phá gấp đôi đáp: "Chỗ bên kia mới là do Quốc Công hạ thủ."

"Vậy còn đống cây này?" Hạ Chí không khỏi nghi hoặc.

"Là Hoắc tướng quân. Ngài ấy chỉ vừa rời khỏi đây. So vẻ rất tức giận không thua kém Quốc Công."

Hạ Chí trợn mắt kinh hãi.

Nữ nhân đó rốt cuộc có gì có thể khiến hai đại nam nhân đại Sở này điên đảo như vậy.

"Vậy Hoắc tướng quân đã đi đâu rồi?"

"Ngài ấy nói phát hiện ra manh mối, nên vội vã cùng Quốc Công rời đi rồi."

https://thuviensach.vn

Hai mắt Hạ Chí sáng lên: "Vậy là có khả năng tìm được nương nương rồi."

"Rất có thể."

Hạ Chí vội vội vàng vàng chạy đi: "Mau, chúng ta cùng đi đến đó."

Lúc Tiểu Yến Tử mở mắt, say gáy đã truyền cơn nhức đau điếng, nàng mơ hồ đảo mắt nhìn quanh.

Xung quanh nàng là một căn phòng nhỏ tĩnh mịch lặng ngắt, bóng tối vây lấy, chỉ có ánh sáng nhỏ nhoi từ ánh trăng chiếu vào mờ ảo.

Bàn tay không thể nhúc nhích, cả thân thể tê liệt nằm trên đống rơm dày.

Đã có chuyện gì xảy ra?

"Mỹ nhân! Chịu tỉnh rồi sao?" Giọng nói trầm trầm quen mà lạ dưới góc phòng cất lên.

Yến Tử đảo mắt nhìn xuống.

Trong đêm đen, bóng hình cao lớn hắc y từ từ hiện ra, trên khuôn mặt trắng trẻo phú quý kia lồ lộ ra nét cười ma mị đầy lạnh lẽo.

Đằng sau lưng bóng đen đó là một người khác, đôi mắt sắc lạnh đầy tà khí, tay cầm đao lớn tựa như là hộ vệ của người kia, vẻ mặt sát khí ánh lên tia nhìn như sát thủ máu lạnh.

"Lục Tiểu Phụng!" Tiểu Yến Tử thều thào: "Ngươi...sao lại...."

Lục Tiểu Phụng cúi người, ghé sát vào mặt nàng, môi mỏng khẽ dãn ra nụ cười: "Nếu không có sự can thiệp của ta. Nàng đã sớm chết dưới tay

https://thuviensach.vn

Chiêu Dương rồi!"

Chiêu Dương.

Tiểu Yến Tử giật mình nhớ lại. Phải rồi, lúc nàng đến thăm Hoắc Kỳ Thư đã bị nàng ta đánh ngất.

Không lẽ nàng ta cùng Lục Tiểu Phụng là bắt tay dẫn nàng đi?

Tiểu Yến Tử gắng sức lấy lại tỉnh táo, cố lực ngồi dậy, chỉ là tay chân nàng bị trói, chút sức lực cũng không có.

Lục Tiểu Phụng thấy nàng khó nhọc ngồi dậy, không nói một lời lặng lẽ vươn tay kéo cổ áo nàng xốc lên, giúp nàng tựa người vào tường.

"Tử tế nhỉ!" Tiểu Yến Tử hừ lạnh.

"Nghe đồn nàng là vương phi nhỏ nhẹ điềm đạm, ôn nhu như ngọc? Nhưng tại sao lúc nào nói chuyện với ta cũng mang bộ mặt đó? Nàng có gì không hài lòng về ta?" Lục Tiểu Phụng chống cằm nheo mi.

Trái ngược với vẻ thấp thỏm không ngừng banh mắt kiểm tra tình hình bên ngoài của tên sát thủ đứng đằng sau. Lục Tiểu Phụng lại khá bình tĩnh. Đuôi mắt còn ẩn hiện ý cười.

"Ngươi thả ta đi. Ta sẽ lập tức hài lòng về ngươi!"

"Dễ thế sao?" Lục Tiểu Phụng híp mắt cười vươn tay cởi trói cho nàng. "Sao không nói sớm, đâu cần nàng làm phải làm bộ mặt đưa đám như vậy."

Tiểu Yến Tử mở căng mắt kinh ngạc.

Tên này...điên rồi.

https://thuviensach.vn

Hắn mất công bắt nàng đến đây lại vì một câu nói bâng quâng quơ mà thả người. Tên này không phải...rảnh rỗi sinh nông nỗi chứ???

Lục Tiểu Phụng cởi trói xong lại vô tư nắm lấy cổ tay nàng kép dậy đẩy cửa ra ngoài.

"Nàng muốn đi. Được, ta sẽ để nàng đi!"

Tên sát thủ kinh ngạc kêu lên: "Chủ nhân!!!"

Yến Tử còn kinh hãi hơn. Nàng nhìn ngoài trời tối mịt mờ, chỉ có đèn đuốc cùng tiếng quan binh từ đâu đó dội tới. Lục Tiểu Phụng đang mở cửa, chỉ cần nàng vụt chạy, tất cả sẽ về vị trí cũ.

Nhưng...Có điều gì đó không ổn!

"Ngươi còn điều gì muốn nói?" Yến Tử nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng mỉm cười, bàn tay vô thức đặt lên đầu nàng vuốt nhẹ:

"Bảo bối nhỏ bé. Nàng thông minh lắm." Hắn đặt tay lên vai nàng xoay nhẹ người nàng xải bước đến một căn phòng gần đó. Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng động rất nhanh, rất nhỏ.

Khi hắn đẩy cửa bước vào, chỉ thấy thanh ảnh mỏng manh phiêu dật nhưng đầy uy lực của Chiêu Dương đang cầm roi da, quất mạnh vào thân thể những đứa trẻ non nớt yếu đuối. Những đứa trẻ đó bị trói tay trói chân và bịt kín miệng, chí có thể nhìn thấy dòng nước mắt lăn dài lên khoé mắt chúng cùng tiếng rên đau đớn không thành lời.

Mày Lục Tiểu Phụng cau lại, mặt Tiểu Yến Tử tái xanh không còn giọt máu.

https://thuviensach.vn

Nàng lập tức siết chặt tay, phi thân lao đến tung một cước vào lưng Chiêu Dương khiến nàng ta bất ngờ A lên một tiếng rồi ngã nhào ra đất.

Tiểu Yến Tử nhanh chân đến ôm lấy những đứa trẻ đáng thương bị đánh đến lả đi nghẹn ngào:

"Độc Cô, Mộ Dung, Quách Tĩnh..."

Chiêu Dương bên kia lồm cồm bò dậy, vẻ mặt hung ác lăm lăm roi da hét lớn:

"Triệu Mẫn, chết đi!!!"

Chiêu Dương đang tính toán lao đến Yến tử nhưng nàng ta chưa bước được ba bước đã bị một bàn tay to lớn tạt ngang mặt khiến nàng ta lần nữa ngã nhào ra đất lăn vài vòng rồi bất tỉnh.

"Tiện nhân!"

Lục Tiểu Phụng hừ lạnh quát, lại lặng lẽ bước đến bên cạnh Yến Tử đang nghẹn ngào ôm đám nhóc.

Tiểu Yến Tử bất chợt ngẩng mặt quay ngoắt, đôi mắt nàng tràn đầy căm phẫn hét lớn.

"Tại sao??? Tại sao các người lại bắt chúng, hành hạ chúng. Các người bắt ta còn không đủ sao? Rốt cuộc chúng đã làm gì sai???"

Lục Tiểu Phụng dò xét đám nhóc vẫn ổn mới đáp: "Chúng không làm gì sai. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn theo ta ra khỏi kinh thành. Ta sẽ lập tức trả chúng về."

"Được!" Tiểu Yến Tử không cần suy nghĩ lập tức gật đầu: "Chỉ cần ngươi để chúng trở về, rời khỏi tay tiện nhân Chiêu Dương, ta sẽ lập tức theo ngươi rời đi."

https://thuviensach.vn

Mắt Lục Tiểu Phụng lập tức sáng lên, trong mắt ẩn chứa ái vị nói: "Quả nhiên lương thiện, ngay cả mạng mình cũng không cần. Triệu Mẫn nàng thực hợp với ta."

Tiểu Yến Tử hừ mắt không buồn quan tâm Lục Tiểu Phụng đang đắm đuối nhìn nàng, nàng từ từ kiểm tra vết thương trên thân thể đám nhóc, lấy ra vài lọ thuốc bôi lên cho chúng.

Độc Cô có lẽ vì quá đau mà tỉnh dậy, nhìn thấy người trước mặt lập tức reo lên:

"Hoa ca!"

Lại thấy người này mang y phục nữ nhân lập tức đanh mặt nghẹn họng.

Tiểu Yến Tử khẽ mỉm cười xoa đầu Độc Cô:

"Ta là tiểu muội của Hoa ca. Đệ có thể gọi ta là Mẫn tỷ."

"Mẫn tỷ!" Mộ Dung đã sớm tỉnh lại giả vờ nằm yên, nghe Yến Tử nói vậy liền bật khóc. Có lẽ vì người này quá giống Hoa ca của chúng nên mới sinh nên lòng trân quý vô hạn.

Tiểu Yến Tử vươn tay ôm đám nhóc vào lòng vỗ về:

"Không sao, không sao! Mẫn tỷ ở đây, sẽ không để ai ức hiếp các đệ."

Lục Tiểu Phụng đưa tay xoa đầu đám nhóc:

"Nhị ca sẽ đưa các đệ về."

Lúc này đám nhóc mới nhìn thấy Lục Tiểu Phụng lập tức mếu máo:

"Nhị ca, sao bây giờ huynh mới đến. Đại thẩm độc ác kia bắt bọn đệ, còn đánh đau lắm. Hức..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử có chút bất ngờ. Thì ra không phải tên này cố ý ra tay với lũ nhóc mà chỉ muốn mang chúng về uy hiếp nàng. Chỉ là không thể ngờ Chiêu Dương vì hận nàng mà ra tay với bọn chúng.

Tiểu Yến Tử liếc mắt đến Chiêu Dương đang nằm bất động trên sàn nhà, ánh mắt nàng tối lại. Lần đầu tiên nàng muốn giết người.

Chiêu Dương! Rồi ngươi sẽ phải trả giá.

Như đọc vị được ý nghĩ của nàng. Lục Tiểu Phụng lập tức nắm vai nàng:

"Không còn sớm nữa, mau đi thôi. Nàng càng chậm trễ. Lũ nhóc càng nguy hiểm. Ta có thể vì lòng thương hại mà tha cho chúng. Nhưng nếu để mất nàng. Mạng của chúng không đủ để đổi. Hiểu không?"

Ánh mắt Lục Tiểu Phụng lạnh băng, không có ái vị, không có ham muốn, chỉ tham vọng và sát khí, tựa như sự tồn tại của nàng vô cùng quan trọng.

Tiểu Yến Tử biết tên này không phải người tầm thường, lúc này bảo vệ mạng cho đám nhóc quan trọng hơn hết. Nàng đành nhu thuận gật đầu, để cho vài tên hắc y từ đâu đi vào điểm huyệt ngủ cho lũ nhóc rồi vác chúng rời đi.

Lũ nhóc vừa đi khỏi. Chiêu Dương cũng đã tỉnh. Nàng ta khó khăn ngồi dậy lau vết máu trên khoé miệng oán hận nhìn Yến Tử đang được Lục Tiểu Phụng chuẩn bị kéo đi.

"Doanh Tắc! Ta đã mang Triệu Mẫn đến cho ngươi. Còn không mau thả thế tử ra!"

Lục Tiểu Phụng hơi sững lại nhìn Chiêu Dương bằng ánh mắt lạnh lẽo:

https://thuviensach.vn

"Thân Vương cả đời làm hảo hán trượng nghĩa, thân chinh sa trường vạn người kính phục, sao lại vô phúc sinh ra đám hậu nhân ngu muội vô dụng như các ngươi? Sống làm gì. Sớm tìm đường rồi chết đi. Đừng làm vướng mắt ta, nếu không phải Thân Vương từng cứu ta, há có thể để ngươi sống đến bây giờ?"

"Chết tiệt. Dám nuốt lời. Hôm nay Triệu Mẫn phải chết, ngươi đừng hòng mang nàng ta đi!"

Chiêu Dương đỏ mắt, lập tức bật người đến thi triển công phu nhắm vào Tiểu Yến Tử hạ cước.

Tiểu Yến Tử nghiêng người theo bản năng né cước vừa hay Lục Tiểu Phụng kéo mạnh tay nàng về phía sau nhất nhất bảo vệ. Gót nhẹ xoay, hắn vung cước hạ một đòn vào vai Chiêu Dương.

Nhưng xem ra công phu Chiêu Dương cũng không tồi, nàng ta vừa né vừa vung roi da xuyên qua khẽ hở giữa vòng tay Lục Tiểu Phụng quất trúng bụng Tiểu Yến Tử.

Màn động thủ quá nhanh khiến Yến Tử không kịp né, chiếc roi da dài và cứng như xuyên thấu da thịt nàng khiến máu bất chợt vương ra đỏ thẫm. Đai lưng nàng vì thế mà rơi tuột xuống nền đất lạnh. Nàng ôm bụng, nhăn mặt đau đớn.

Mắt Lục Tiểu Phụng lạnh đi mấy phân. Hắn siết tay, cùng tên sát thủ, cả hai vung một cú đấm ngay ót và bụng Chiêu Dương khiến nàng ta bất ngờ thổ một ngụm huyết rồi ngã lăn ra đất bất động.

"Nàng bị thương rồi!" Lục Tiểu Phụng đỡ lấy Tiểu Yến Tử, mày không khỏi cau lại.

Tiểu Yến Tử đẩy hắn ra, bình thản nói: "Chỉ là vết thương ngoài da!"

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng có chút kinh ngạc dò xét. Nữ tử này...

"Thái tử điện hạ, cổng thành đã mở rồi." Một tên hắc y từ bên ngoài xông vào báo cáo.

Thái tử sao?

Tiểu Yến Tử không dấu kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, vẫn biết hắn là hoàng thân nào đó của Tần Quốc, chỉ không ngờ hắn lại là Thái tử. Vừa lúc nãy Chiêu Dương lại gọi hắn là gì đó...

Doanh Tắc!

Thái tử Doanh Tắc của Tần Quốc.

Mắt Yến Tử trợn ngược.

Không phải chứ. Hắn là...

Lục Tiểu Phụng không nói gì, lập tức nắm eo Yến Tử thi triển khinh công rời đi.

Tiểu Yến Tử mở tròn mắt nhìn nghiêng vẻ mặt lãnh đạm bình thản của Lục Tiểu Phụng. Bàn tay hắn siết chặt lấy eo nàng, cùng nàng đạp gió, bay lên không trung.

Mây vờn quanh trăng lạnh.

Hạ nguyệt ánh lên đôi mắt phượng hoàng bình ổn.

Người đang nắm eo nàng bay trên không trung này chính là Tần Chiêu Tương Vương Doanh Tắc, vị vua thứ ba mươi ba của nước Tần, ông tổ của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, lên ngôi khi tròn hai mươi tuổi, tức hai năm nữa hắn sẽ nắm thiên hạ đại Tần. Là một danh nhân chính cống, ông vua uy quyền của thời Chiến Quốc.

https://thuviensach.vn

Á, sao có thể. Một kẻ ăn chực lại trở thành trùm cuối, cái lý gì đây???

Trên đoạn đường vắng lặng, xuất hiện một đám quan binh đèn đuốc sáng trưng, dẫn đầu là hai bóng một bạch kim một đỏ đang hết tốc lực thi triển khinh công đạp gió lao đi. Vẻ mặt ai nấy ngưng trọng đằng đằng sát khí hệt như lâm đại địch. Nhất là vị bạch kim dẫn đầu, có thể so ngang với quỷ thánh Diêm La.

Bóng người như hư ảo lướt đến một ngôi nhà hoang nằm khuất sâu trong khu nhà mái tranh đơn sơ.

Lưu Dĩ đạp cửa xông vào, đập vào mắt hắn là quang cảnh trống trơn vắng ngắt lặng như tờ, không một bóng người, không một sinh khí.

“Chúng ta...chậm một bước rồi.” Hoắc Sinh tức giận vung quyền đấm xuống đất, mắt đào rực lên nỗi tức giận.

Vẻ mặt Lưu Dĩ sa sầm nghiêm trọng, dường như con quỷ trong người hắn đã thức giấc, gào thét muốn san bằng tất cả.

“Bẩm Quốc Công, chúng thần phát hiện ra thứ này.” Lam Thất đưa ra trước mặt Lưu Dĩ một đường vải dài trắng muốt thấm chút màu đỏ của máu. Nhìn thế nào cũng ra, đây là đai lưng.

Lưu Dĩ giật lấy đai lưng, mắt phượng đỏ lên tia máu. Là lúc sáng, khi nàng còn bò trên người hắn, hắn đã giúp nàng thay y phục. Đai lưng này là tự tay hắn thắt cho nàng. Tuyệt đối không sai. Đai lưng đẫm máu, không lẽ nàng bị thương?

Chúng nhân cảm thấy bầu không khí có lẽ đã đạt đến ngưỡng đóng băng tất cả, chỉ thấy quanh thân bạch kim, quan binh âm tào địa phủ vây lấy,

https://thuviensach.vn

trong bộ mặt kia chỉ có sắc đen, mùi tanh của máu nồng nặc. Tất thảy đều lạnh gáy run rẩy.

Là kẻ nào? Rốt cuộc là kẻ nào dám cướp nàng khỏi tay hắn.

“Bẩm, chúng thần đã điều tra ra. Nha hoàn đã mang vương phi nương nương đi là Chiêu Dương quận chúa.” Hắc y thị vệ từ đâu xông vào ôm quyền bẩm báo.

“Chiêu Dương?” Mày lưỡi mác cau chặt: “Nàng ta đã bị bổn vương điều ra biên ải, tại sao lại xuất hiện ở kinh thành?”

“Bẩm, vài ngày trước, trên đường đến biên ải, quận chúa cùng thế tử đã bỏ trốn. Quan binh không thể tìm ra, không ngờ lại chạy về kinh thành.”

Hoắc Sinh nghe vậy liền điểm mũi chân thi triển khinh công rời đi. Chí ít lúc này đã có thêm manh mối.

“Lập tức tản ra tứ phía đi tìm. Chắc chắn chúng vừa rời đi chưa lâu. Nhanh lên.” Lưu Dĩ gầm lên hạ lệnh.

Chiêu Dương! Ta đã vì huynh trưởng mà tha cho ngươi một mạng. Vậy mà ngươi dám lấy oán báo ơn. Chờ xem ta băm thây ngươi như thế nào.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cải Trang Nam

Mây gió trôi xa, cảnh vật xung quanh dần dần lùi lại phía sau.

Tiểu Yến Tử thực muốn mở miệng hỏi han vị chúa công tương lai đang ôm nàng bay trên không trung này vài câu.

Gặp được hắn không biết là phúc hay là họa, chỉ là một người hiện đại như nàng, có thể diện kiến danh nhân lưu danh sử sách đang vai kề vai như thế này, xem chừng sống không uổng.

Khác xa Sở Quốc không có chút kiến thức, ngay từ đầu không hề biết Lưu Dĩ là ai. Nhưng Tần Quốc thống nhất thiên hạ, bao nhiêu tinh hoa tập trung ở đó, có thể coi như mù mắt không biết được sao? Năm khi mười họa xuyên đến đã bốn năm, không mong có thể gặp được Đát Kỷ xinh đẹp đã mồ yên mả đẹp, cũng chẳng dám mong gặp được Võ Tắc Thiên thống lĩnh giang san còn chưa sinh ra. Gặp được Tần Chiêu Tương Vương thế này coi như tích được nhiều đức đi. Chỉ là....trong tình huống này....Nàng nên làm gì đây.

Tuy rằng phân vân hồi lâu, rất muốn mở miệng. Nhưng phàm là người thường, một lần bị chó cắn sẽ cả đời sợ chó. Nàng đây từng bị Hoắc Sinh làm rơi trong quá trình vận chuyển trên không trung một lần, lần này lỡ nàng nói điều không phải, phỏng chừng chưa về được với Lưu Dĩ đã què thọt, phế không ra phế. Thôi, tốt nhất nên ngậm miệng cho xong.

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng đương nhiên không biết nàng rối rắm, chỉ tập trung tốc lực hướng trước mặt mà đi.

Bóng hai người từ từ đáp xuống phía cổng thành, giờ này đã là nưar đêm nhưng đèn đuốc sáng trưng, người đông nghẹt.

Đám dân chúng đang chen chân phía ngoài cổng thành kết hợp với dân chúng bên trong gào thét. So chừng vì bất ngờ đống thành đã khiến cho trong ngoài kinh thành hỗn loạn, dân chúng phẫn nộ, quan binh trụ không được đành mở cổng thành.

Cách đó không xa là một hắc y nhân tay cầm một bộ y phục cung kính dâng lên trước mặt một nam nhân cao lớn trẻ tuổi, khuôn trang sáng lạng trắng trẻo đang giữ chặt tay nữ nhân có đôi mắt ngời sáng tinh quang bên cạnh.

"Bẩm, y phục điện hạ yêu cầu!"

Lục Tiểu Phụng dò xét bộ y phục đơn sắc một hồi, mới đặt vào tay Tiểu Yến Tử đọc lệnh:

"Thay đi!"

Tiểu Yến Tử cầm y phục lên đảo mắt, nhướn mày:

"Vị điện hạ này muốn ta cải trang nam?"

Lục Tiểu Phụng thoáng sững người.

Nàng vừa gọi hắn là điện hạ, giọng điệu này...Sao lại có mười phần nhỏ nhẹ ngoan ngoãn như vậy? Vừa nãy còn không phải rất căm phẫn hắn hay sao?

Đương nhiên Lục Tiểu Phụng không hề biết. Người hiện đại rất quý danh nhân, sớm biết sau này hắn sẽ lên ngôi, đương nhiên nên tìm cơ hội

https://thuviensach.vn

quen thân. Không biết chừng sau này hắn sẽ giúp nàng hưởng lộc cũng nên.

"Phải!" Hắn cau mày: "Nàng không thuận tình?"

Tiểu Yến Tử lắc đầu: "Các người đang nắm mạng đám Độc Cô, ta nào dám có lá gan không thuận tình. Chỉ là..."

"Sao?"

Yến Tử đỡ trán thở dài nhìn đám hắc y nam nhân đang vây quanh lấy mình.

"Ta là nữ nhân, vả lại thân phận chí ít cũng là Giám Quốc Vương Phi, điện hạ bắt ta đứng đây thay y phục kiểu gì đây?"

Lục Tiểu Phụng nhướn mày một cái, đảo mắt nhìn quanh một lượt, hắn bình thản kéo tay nàng vào một con hẻm tối che đủ bề, khoanh tay nói:

"Được rồi, mau thay đi!"

Tiểu Yến Tự trợn mắt, này này. Mặc dù ngươi là danh nhân cổ đại nhưng ta cũng không thể vì thế mà thay đồ trước mặt ngươi được. Ngươi coi ta là cái gì chứ.

Thấy vẻ mặt như lâm đại địch của nàng, Lục Tiểu Phụng mới sực nhớ ra nàng vì hắn là nam nhân mà không thể thay y phục. Nhưng nếu hắn rời mắt, nàng sẽ lập tức chạy biến.

"Ta sẽ không chạy. Đám Độc Cô rất quan trọng với ta, ta sẽ không vì bản thân mà bỏ mặc chúng." Tiểu Yến Tử bực dọc nói.

“Vết thương của nàng!”

Tiểu Yến Tử lúc này mới nhớ quả thật ở bụng có cảm giác đau rát, thì ra là hắn quan tâm đến vết thương của nàng. Tên này nhìn vậy mà cũng có tâm

https://thuviensach.vn

nhỉ.

“Ta đã có thuốc, vết thương cũng không lớn, sẽ không phiền chuyến đi của điện hạ.”

Mày Lục Tiểu Phụng vẫn nhíu, hắn không biết là đang lo nàng ảnh hưởng đến chuyến đi của hắn hay thật sự là vì vết thương kia mà trong lòng có chút khó chịu.

Nghĩ một hồi hắn đành miễn cưỡng quay đầu.

Lục Tiểu Phụng vừa quay đầu đã nghe tiếng loạch xoạch của y phục sau lưng. Xem chừng nàng rất nghe lời, rất tốt.

"Vị điện hạ này. Ta có một thắc mắc!" Giọng Yến Tử vọng lại sau lưng hắn.

Lục Tiểu Phụng vẫn chưa quen kiểu ngôi xưng đó, từ lúc quen nàng hắn đã quen kiểu cách ngang ngược của nàng, vẻ thận trọng như vậy thật sự không quen, tuy rằng nghi hoặc trong lòng nhưng không muốn so đo với nàng, cũng miễn cưỡng đáp:

"Chuyện gì?"

"Tại sao điện hạ năm lần bảy lượt muốn bắt ta về Tần Quốc. Nếu muốn bí kíp rèn kiếm, chỉ cần ép ta viết ra là được. Hà tất phải tốn công tốn sức vậy?"

Tiểu Yến Tử vừa nói đã thay xong y phục, chỉ là y phục nam nhân dài rộng, khiến nàng phải sắn tay áo lên.

Lục Tiểu Phụng xoay người, đảo mắt từ trên xuống dưới, không nghĩ ngợi mà vô thức giúp nàng vén tay áo cho vừa tầm vừa đáp:

https://thuviensach.vn

"Nàng đã quên mất một điều. Bí kíp rèn kiếm kẻ khác có thể làm, nhưng công thức chế tạo thuốc nổ chỉ có mình nàng làm được"

"À! Phải ha!"

Cái đó là đương nhiên, công thức chế tạo thuốc nổ của người hiện đại, người cổ đại ngàn năm nữa mới làm được.

“Ta đã từng kiểm nghiệm qua kiếm do nàng rèn cùng thuốc nổ nàng chế tạo.” Lục Tiểu Phụng tỉ mỉ gấp từng khúc áo lên, nhẹ gạt đi vài đám bụi trên y phục, mắt hắn nhìn nàng sáng ngời: “Quả thực rất có công lực. Không tồi chút nào.”

Được một vị vua trong sử sách khen ngợi, trong lòng Yến Tử không khỏi khấp khởi.

Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa. Tần Chiêu Tương Vương vừa khen ta đấy. Tử Du tới đây mà xem này!!!

Chỉ là bề ngoài Yến Tử lại tỏ ra bình thản như không có chuyện gì phất tay khiêm tốn: “Chuyện nhỏ ấy mà.”

“Chuyện nhỏ?” Lục Tiểu Phụng nhướn mày: “Nàng nghĩ chuyện rèn kiếm, chế tạo thuốc nổ là chuyện nhỏ sao?”

Tiểu Yến Tử gãi gãi đầu. Ai mà chẳng biết người tiền sử rất quý mấy công thức này. Nàng chỉ là theo sách mà làm ra, cũng là tùy ý mới thấy là chuyện nhỏ.

Tiểu Yến Tử không đáp lời chỉ cười gượng hai tiếng cũng vừa lúc Lục Tiểu Phụng giúp nàng chỉnh y phục xong, lại thuận tay vớ lấy bột than gần đó đưa lên mặt nàng.

"Làm gì vậy?" Tiểu Yến Tử không khỏi nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

"Da dẻ nàng quá hồng thuận, không giống nam nhân, phải cho đen một chút."

Yến Tử xị mặt, trước đây nàng cũng cải trang nam, có ai phát hiện ra đâu. Tên quái đản này thật lắm trò.

Lục Tiểu Phụng bình thản lấy bột than quệt lên mặt nàng. Chỉ là đôi má nàng trắng mịn trơn bóng, rất đáng yêu, đôi mắt tròn to tinh nghịch không chút tà khí, cánh mũi thon nhỏ gọn gàng thực hợp với nàng. Còn đôi môi mọng đỏ vừa đáng yêu vừa quyến rũ. Thật khiến người ta muốn...

Lục Tiểu Phụng lập tức giật mình. Đây là lúc nào chứ. Sao hắn có thể để một nữ nhân khiến hắn phân tâm.

Lục Tiểu Phụng cầm lấy cổ tay nàng kéo đi, một mạch thẳng ngay nơi hắc y đã xếp sẵn hàng cho hắn trước cổng thành.

Quan binh đang xét duyệt thẻ môn bài của từng người lại tất bật kiểm soát người từ bên ngoài vào.

Lục Tiểu Phụng cùng Yến Tử được đẩy lên trên, vừa hay sắp xếp được quan binh xét thẻ.

Lục Tiểu Phụng đứng sau lưng Yến Tử, hắn ép sát vào tai nàng nhỏ giọng:

"Đừng hòng giở trò!"

Tiểu Yến Tử rùng mình một cái, thầm biết tên kia đang nổi sát khí. Lúc này nàng nên thuận ý hắn mà ra khỏi kinh thành. Đợi đám hắc y kia trả Độc Cô về chỗ an toàn, nàng sẽ tìm cách bỏ trốn. Còn trên lãnh địa Đại Sở, còn sợ thoát không được sao. Người của Lưu Dĩ sớm muộn cũng sẽ tìm ra nàng.

https://thuviensach.vn

Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lệnh. Lục Tiểu Phụng mới đẩy nàng lên, mỉm cười nhìn tên quan binh.

"Đại nhân, huynh đệ chúng tôi là lái thương Tây An, cả ngày hôm nay bị nhốt trong kinh thành không làm ăn gì được, tổn thất bao nhiêu. Không phải bây giờ ngài sẽ không cho chúng ta đi chớ?"

Tên quan binh liếc Yến Tử một cái, lại liếc quanh đám y phục gia nhân đằng sau đang đẩy một đống hàng.

Quan binh đến lật tung hàng hoá một lượt, lại quan sát từ đầu đến chân Yến Tử đang hờ hững buông mắt nhìn về hướng hoàng cung, Lục Tiểu Phụng nắm chặt eo nàng kỉm cười thiện ý.

"Tên!" Tên quan binh độc lệnh.

"Tại hạ là Lục Tiểu Phụng, nhị đệ đây là Lục Tiểu Mạn. Đến từ Tây An."

Lục Tiểu Phụng tươi cười chìa ra thẻ bài ghi tên của cả hai.

Tên quan binh dò xét lại lần nữa, mắt vẫn không rời khỏi Yến Tử, hắn lẩm nhẩm:

"Tên này...hình như ta đã thấy đâu đó rồi!"

Tiểu Yến Tử lập tức đánh mắt qua tên quan binh.

Quan binh canh cổng trước nay nàng chưa từng quen biết. Kể từ lúc lên làm vương phi, khả năng rời phủ càng thấp, chuyện quen biết tên này coi bộ rất khó.

Trừ phi... hắn là người bên tướng phủ điều qua. Có thể hắn là một trong những tên vệ binh bị nàng thắng bạc, hoặc từng nhìn thấy nàng lúc còn là Giám xưởng. Rất có khả năng.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy hai mắt nàng liền sáng ngời, bừng bừng hi vọng. Nàng khấp khởi nhướn nhướn mày đá mắt nháy mắt các kiểu con đà điểu với tên vệ binh.

Chỉ tiếc vải thưa khó lọt mắt thánh. Lục Tiểu Phụng không phải bù nhìn, hắn lập tức nhận ra cô nương này đang dở trò liệt bấm mạnh vào eo nàng kéo về sau lưng cười xoà:

"Vị nhị đệ này của ta kỳ thực có khuôn mặt đại chúng, đi đâu cũng dễ gặp. Suốt mười tám năm nay ta đã nghe câu nói này. Quan gia không phải vì vậy mà làm khó ta chứ?"

Tên vệ binh cơ mặt giật giật, vẫn bị cái nháy mắt sắc lẹm đầy ẩn ý kia doạ xanh mặt.

Trong đầu hắn không hề mường tượng tên tiểu tử nhỏ con đen thui lủi trước mặt là giám xưởng hay vương phi gì gì đấy mà chỉ có một ý niệm.

Tên tiểu tử này đích thị là sắc lang trong thanh lâu. Đang muốn mồi chài hắn đến kỹ viện đây mà.

Tên quan binh kinh hãi quay mặt đi, lại liếc trúng đôi mắt cuồng thế vô hình của Lục Tiểu Phụng bất giác lạnh gáy bước lùi một bước.

"Vị quan gia, ngài còn không mau xử lý!" Giọng nói của Lục Tiểu Phụng cực kì lạnh lẽo, khiến cho quan binh vã mồ hôi hột ngậm đắng không thốt nên lời.

Rõ ràng kẻ trước mặt y phục tầm thường, gia thế tầm thường. Tại sao thân thể hắn lại phát ra khí khái của bậc đế vương, cái khí khái đáng sợ dễ dàng khiến dân đen quỳ rạp.

"Làm cái gì mà lâu thế!"

https://thuviensach.vn

"Có cho người ta làm ăn không hả!"

"Bao nhiêu người thế này khi nào mới được ra đây chứ!"

"Sao có mỗi một người mà mãi không xong vậy???"

Giọng nói bực dọc của quần chúng từ đằng sau vọng tới khiến tên quan binh giật mình tỉnh trí, lại thấy người trước mặt đã biến về bộ mặt tươi cười ôn hoà, hệt như lúc nãy là ảo giác.

"Được....được rồi. Mau đi đi!"

Quan binh phất tay, giáo mác chặn đứng phía trước lập tức được nâng lên tạo một con đường.

Lục Tiểu Phụng cười tươi nắm cổ tay Yến Tử kéo đi.

Tiểu Yến Tử vừa bị lôi đi vừa oán hận quăng một cái lườm sắc bén cho tên quan binh vô dụng. Hừ hừ, cơ hội tốt vậy mà...

"Đừng hòng thoát khỏi tay ta." Lục Tiểu Phụng nói bên tai nàng, vừa lúc kéo nàng ra khỏi cổng thành.

Đúng lúc này từ đằng xa trong thành vang lên giọng nói trầm trầm:

"Ai cho phép các ngươi mở cổng. Mau đóng cổng thành!!!"

Đó là giọng của Hoắc Sinh!

Tiểu Yến Tử quay ngoắt, đưa mắt về bóng đỏ đang thi triển khinh công lao về phía cổng thành. Bên cạnh hắn là bạch kim đang đạp gió dẫn đầu. Lôi phong vần vũ, ầm ầm khiếp đảm, mây gió đạp nhau, nộ khít ngút ngàn.

"Lưu..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử chưa kịp mở miệng đã bị Lục Tiểu Phụng bịt chặt miệng trói nàng vào lòng kéo nàng lẩn vào trong đám đông bách tính đang náo loạn bên ngoài.

Kẹt!!!

Cổng thành cao lớn thừng thững từ từ đóng lại.

Tiểu Yến Tử cố sức vùng vẫy nhưng Lục Tiểu Phụng như gọng kìm, hắn đưa tay điểm vào huyệt ngủ nàng một cái.

Chớp mắt trước mặt nàng tối sầm, trước khi mất đi ý thức, nàng kịp nhìn thấy qua khe cổng nhỏ hẹp đang từ từ đóng lại.

Khuôn mặt bạch kim lạnh lẽo, u uất hệt như quỷ dữ.

Lưu Dĩ!

Lúc Tiểu Yến Tử tỉnh dậy trời đã sáng bừng, nắng rọi đến mông, chỉ cảm thấy cổ đau nhức mỏi nhừ.

Tráo mắt, nàng thấy cảnh vật đang lùi dần, cả cơ thể bị sốc tựa như đang ngồi trên lưng ngựa, đầu nàng tựa nghiêng vào tấm lưng rộng lớn của ai đó ngồi phía trước đang thúc ngựa, giữa eo nàng bị một sợi dây trói chặt với thân người kia.

Cái gì vậy chứ. Ngồi thế này lâu gãy cổ nàng mất.

“Mỏi...Mỏi chết ta.”

Người phía trước biết nàng đã tỉnh lập tức kéo dây cương.

Tuấn mã hí lên một tiếng rồi dừng lại.

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng đưa tay tháo sợi dây, không nói một lời, quay đầu giữ lấy eo nàng kéo nàng ngồi lên phía trước.

Tiểu Yến Tử bị một loạt hành động kia làm cho xây xẩm mặt mày thuận thế ngã đầu sang một bên.

Bàn tay vừa buông ra của Lục Tiểu Phụng lại gấp gáp đỡ lấy nàng ngồi thẳng.

“Chịu khó một chút, sắp đến nơi rồi.”

Lục Tiểu Phụng vòng tay qua eo nàng, nắm lấy dây cương tiếp tục thúc ngựa.

Tiểu Yến Tử cố gắng lấy lại tỉnh táo, đỡ lưng ngồi cách xa hắn ra một chút.

Nàng nhìn chân trời đã lên cao, phỏng chừng đã ngủ mấy canh giờ. Xem ra Lục Tiểu Phụng đã đưa nàng xa rời kinh thành. Dự là tìm đường ra biên cương về Tần Quốc.

Tiểu Yến Tử nhìn quanh, bên cạnh ngựa mà nàng cùng Lục Tiểu Phụng đang cưỡi là hai hắc y nhân mặt mày lạnh băng đang theo sát bảo vệ, đằng sau là một đám hắc y cầm vũ khí.

Nếu lúc này nàng nhảy xuống, khả năng tàn phế lên đến chín mươi chín phẩy chín phần trăm, khả năng tẩu thoát là không có. Lộ trình của đám người này đương nhiên sẽ không chịu tiết lộ cho nàng. Vậy nàng nên làm gì để trở về đây?

Nghĩ hồi lâu, người ngựa cũng đã chạy gần một ngày đường. Tiểu Yến Tử chịu không nổi mới nói.

“Điện...điện hạ.”

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?” Lục Tiểu Phụng vẫn gấp gáp cưỡi ngựa đáp.

“Lưng...lưng ta...sắp gãy đến nơi rồi.” Tiểu Yến Tử đau đớn đỡ lưng.

Tên hoàng đế bất lương. Đi cả ngày không cho nghỉ ngơi. Đà này chưa kịp sang Tần Quốc nàng đã gãy vụn rồi.

Mày Lục Tiểu Phụng nhíu lại, nhìn tấm lưng gầy nhỏ của nàng đã cứng ngắc, xem đường xa cũng đi được kha khá. Người ở kinh thành muốn tìm được mà đuổi kịp cũng khó.

Đi được một đoạn đến ngã rẽ, hắn phất tay cho đám người kia đổi hướng.

“Vào thành Hàm Châu nghỉ ngơi một đêm.”

Chúng nhân ôm quyền cúi mình vâng dạ rồi theo bóng ngựa của hắn tiến vào thành Hàm Châu náo nhiệt sầm uất.

Tiểu Yến Tử nghe hai chữ Hàm Châu đã biết nàng bị đưa đi xa như thế nào. Nhưng có một điều khiến nàng quan tâm hơn hết chính là.

Ở thành Hàm Châu có Vọng Các Lâu. Ở Vọng Các lâu có cái gì nào?

Đương nhiên là có mỹ nhân.

Nàng là nữ nhân quan tâm mỹ nhân làm gì chứ. Đương nhiên lý do nàng hào hứng không phải là mỹ nhân mà là ở đó có sòng bạc lớn nhất đại Sở. Đi một lần là đào được cả đống bạc. Nàng đã bao lần ao ước được một chuyến công du đến đó đánh một ván bạc cho thỏa cơn mê. Lần này bị bắt cóc lại có cơ hội đến. Chỉ là, nàng sớm bị mấy tên này trói chân, làm cách nào đi đánh bạc đây???

Tiểu Yến Tử xoa xao cằm, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ làm cách nào để có thể dụ Lục Tiểu Phụng đến Vọng Các Lâu đây thì người ngựa của hắn đã đi vào

https://thuviensach.vn

thành rẽ đến một đình viện rộng lớn uy nghi.

“Hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây!” Lục Tiểu Phụng nói bên tai, đánh thức nàng đang trầm tư.

Tiểu Yến Tử giật mình ngẩng đầu, đập vào mắt nàng là đình viện tráng lện cao thừng thững đến bốn tầng. Đèn đăng treo trên cửa, rèm hoa phủ xuống, mùa hương của mỹ thực, của phấn hoa nức lên mũi chúng nhân. Điểm nhấn rất bắt mắt rất ấn tượng chính là biển hiệu to lớn vẻn vẹn ba chữ:

‘ Vọng Các Lâu ‘

Trời đất quỷ thần ơi. Nàng còn chưa làm gì, Lục Tiểu Phụng đã tự động đưa nàng đến ổ bạc rồi. Đúng là vẽ đường cho ngan... ý quên vẽ đường cho hươu chạy mà.

Mắt nàng sáng quắc như đèn pha, há hốc mồm không nói nên lời.

Lục Tiểu Phụng lúc này đã xuống ngựa, hắn thản nhiên nắm eo nàng tính toán kéo xuống.

Nàng lại nhanh hơn một bước, tự động leo xuống, hào hứng bước lên trước cửa, chỉ tay lên biển hiệu, vẻ mặt đầy phấn khích quay đầu nhìn Lục Tiểu Phụng.

“Chúng ta thực sự sẽ nghỉ ngơi ở đây?”

Lục Tiểu Phụng bị đôi mắt nghịch ngợm ngập nước, đôi môi mọng đỏ dãn dài, đôi má trắng ngần ửng đỏ mê hoặc. Yết hầu lên xuống hai lần mới vô thức gật đầu.

Tiểu Yến Tử không biết trong lòng Lục Tiểu Phụng nhộn nhạo, không để yên cho hắn sống mà còn chạy lại, chụp lấy vạt áo hắn khiến tim hắn

https://thuviensach.vn

bịch lên một tiếng.

Nàng cười tươi kéo kéo.

“Mau, mau vào thôi, ngoài đây nắng mưa thất thường, lại bụi bẩn, mau vào nghỉ ngơi thôi.”

Lục Tiểu Phụng ngẩn ngơ không hiểu vì sao nàng vui vẻ như vậy.

Không phải nàng đang bị hắn bắt cóc sao? Nàng lại không chút sợ hãi, không buồn bã phiền muộn lại cực kỳ hào hứng như hài tử được đi du ngoạn.

Hắn rốt cục đã làm sai đoạn nào rồi?

Nữ nhân này... Sao nàng không bình thường như những nữ nhân khác được chứ???

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Vọng Các Lâu

Vọng Các Lâu nổi danh đại Sở không đơn giản chỉ có thanh lâu hội tụ nhiều mỹ nữ, mà còn là sòng bạc lớn đầy các vị mộ danh, và là khách điếm thượng hạng dành cho các vị khách qua đường ghé thăm Hàm Châu sầm uất. Đã đến Hàn Châu, nhất định phải ghé Vọng Các Lâu vô luận là có làm gì.

Vọng Các Lâu được xây thành hai toà đình viện cao lớn.

Phía bên trái là đình viện bắt mắt đèn hoa treo trên cao rủ xuống dải lụa đỏ rực, làn hoa rực rỡ tuỳ ý rải trên từng bậc gỗ. Người ra kẻ vào liên tục bất kể ngày đêm. Ở tầng một vang lên tiếng ồn ào của đám khách phương xa vừa thư thả dùng mỹ thực hàn huyên. Phía trên lại bị chặn đứng bằng nhiều dải lụa, thấp thoáng có mùi hương nồng của nữ tử. Không nói cũng biết, đây đích thị là thiên đường của các vị mộ danh khách. Vừa có được mỹ thực, ban đêm lại có mỹ nữ bồi tửu. Quá ư sảng khoái rồi.

Phía bên phải Vọng Các Lâu là khách điếm, nơi nghỉ chân của du khách phương xa. Trái ngược với cảnh tượng ồn ào. Khách điếm rất tĩnh lặng, tao nhã, lại được bày trí nhẹ nhàng, thực hợp với nơi nghỉ ngơi sau ngày dài đường xá.

Tiểu Yến Tử theo chân Lục Tiểu Phụng lên thẳng sương phòng nhỏ trong khách điếm, căn phòng nhỏ có hai giường lớn bày trí đơn giản gọn

https://thuviensach.vn

gàng. Không cần hỏi cũng biết. Lục Tiểu Phụng sẽ không rời mắt khỏi nàng, mặc kệ nàng là nữ nhân mà ở chung phòng giám sát.

Tiểu Yến Tử chắp hai tay sau lưng, tư thái ung dung tự tại hệt như đi hưởng thụ ngó ngang dọc hết lượt Vọng Các Lâu, coi như đã nằm lòng nơi này. Bây giờ vẫn chưa tới giờ sòng bạc mở. Vẫn là lên phòng nghỉ ngơi phơi não, chuẩn bị tư thế hốt bạc. Hờ hờ.

Chúng nhân bao gồm đám hắc y đến mười người cùng Lục Tiểu Phụng hai mắt thao láo, không biết bản thân có phải đã bắt nhầm đối tượng rồi hay không.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng vui vẻ ngồi xuống bàn trà, tự tại rót một chén trà hớp một ngụm.

Hắn ngồi xuống đối diện nàng, chống cằm nghi hoặc.

"Nàng đã quên Lưu Dĩ rồi sao?"

Bàn tay nâng chén trà của nàng sững lại trên không trung.

Hai chữ Lưu Dĩ như đao nhọn đâm sâu vào máu thịt nàng khiến lòng nàng bất giác nhói lên.

Hoang đường! Lưu Dĩ luôn ở trong lòng nàng, dù là nửa khắc nàng cũng luôn nhớ đến hắn. Sao lại dám ngông cuồng nói nàng quên?

"Tại sao điện hạ lại nghĩ vậy?"

Lục Tiểu Phụng nhếch môi: "Nàng bị ta đưa đến đây, lại không hề buồn bã tiếc thương. Ngược lại cười nói vui vẻ. Ai lại nghĩ nàng là thê tử của hắn được chứ!"

Tiểu Yến Tử đặt chén trà xuống, mỉm cười nhẹ nhàng. Đôi mắt nàng lấp lánh, ánh lên tia ngọt ngào:

https://thuviensach.vn

"Ta yêu chàng, vạn lần mong nhớ. Bất kì lúc nào, làm gì, chàng vẫn luôn ở trong tim ta. Ta luôn nhớ rõ từng hơi thở của chàng, bàn tay chàng lớn cỡ nào, thân hình cao bao nhiêu. Vòng eo thon gọn, lồng ngực vạm vỡ, từng ánh mắt cử chỉ của chàng nhắm mắt ta cũng có thể hoạ tranh ra được. Nếu muốn ta quên chàng, chi bằng để kiếp sau đi."

Tiểu Yến Tử không biết, lúc nàng nhắc đến Lưu Dĩ, cả khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng, đôi mắt dập dìu gió xuân tràn đầy ái vị, ngữ điệu dịu dàng cung kính mà đầy ái mộ. Khiến cho bất kỳ ai nghe thấy cũng biết nàng đối với Lưu Dĩ như thế nào.

Những điều nàng nói đều là sự thật. Nhắm mắt nàng cũng có thể hoạ ra từng đường nét trên cơ thể hắn, những giọt mồ hôi trên làn da săn chắc trong đêm kích tình. Bàn tay săn sóc nàng từng ly từng tí. Đôi mắt dịu dàng ái vị nhìn nàng. Đôi môi quyến rũ bất kỳ lúc nào cũng cảm thấy hôn nàng không đủ, mọi cơ hội đều quấn quýt không rời.

Là hắn khiến nàng ngàn vạn lần không thể quên. Khiến cho nàng thật sự muốn mạo hiểm một lần mà chạy ào về vòng tay hắn.

Chỉ là trong lúc nàng đang chìm đắm nhớ về trượng phu của nàng, Tiểu Yến Tử vô hình cảm nhận được cơn gió lạnh lẽo từ Lục Tiểu Phụng đập tới trước mắt nàng khiến nàng suýt thì ngã ngửa.

Cái...cái gì thế kia. Hoàng đế bệ hạ, sao vô cớ ông lại nổi giận???

Lục Tiểu Phụng rời khỏi ghế đi đến trước mặt nàng, mang theo nộ khí cúi đầu ghé sát mặt nàng.

Tiểu Yến Tử giật bắn nhận ra, vị này đang muốn hôn nàng?!

Cái tư thế hôn bất ngờ này Yến Tử đã bị Lưu Dĩ tập kích đến trăm lần. Vì vậy mà thân thể cũng tự động nhanh nhẹn, lập tức điểm mũi chân thụt lùi về góc phòng.

https://thuviensach.vn

"Điện hạ, ta là Vương Phi đại Sở, là nữ nhân đã lập gia thất. Ta có thể cùng điện hạ về Tần Quốc rèn kiếm nhưng cũng mong Điện hạ không làm hại đến danh tiết của ta."

Lục Tiểu Phụng hơi sững người nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng.

Vừa rồi là vì câu nói của nàng khiến hắn vô cớ tức giận. Lại còn định...

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Dianh Tắc ơi Doanh Tắc, ngươi không lẽ trúng phải bùa yêu của nàng rồi sao?

Lục Tiểu Phụng khoanh tay, mỉm cười nhẹ nhàng:

"Ta không quan tâm nàng là Vương Phi hay là nữ nhân đã lập gia thất. Chỉ cần ta thích. Nàng sẽ buộc phải tuân theo ý ta. Nàng giờ đã thành nô lệ của ta."

Mắt Tiểu Yến tử lập tức toé lửa.

Cái gì. Nô lệ???

Một người hiện đại với ngàn năm văn minh như ta mà phải làm nô lệ. Danh nhân cái con khỉ. Đừng mơ. Đợi ta về được với Lưu Dĩ, sẽ bảo chàng đem mẫu thân ngươi về làm nô lệ. Hừ hừ.

Tiểu Yến Tử lại chợt sững lại.

Khoan đã, có gì đó không đúng. Tại sao một Thái tử đại quốc lại phải đích thân đên Sở Quốc không quản mạo hiểm mang nàng về Tần Quốc. Lại gấp gáp như vậy.

Trừ phi...

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ hắn. Còn có kẻ khác muốn bắt nàng. Thời điểm này là lúc huynh đệ tương tàn dành ngôi báu. Nếu Lục Tiểu Phụng muốn nàng rèn kiếm chế thuốc nổ, phỏng chừng huynh đệ của hắn cũng muốn làm thế. Coi nàng là con át chủ bài, vừa có được kiếm tốt vừa có thuốc nổ loại ưu. Khiến cho hoàng đế cũng phải dè chừng.

Chỉ có thể là vì lý do này mà thôi.

Tiểu Yến Tử khẽ nhếch môi đáp:

"Muốn ta làm nô lệ? Được thôi. Cùng lắm lúc đó ta sang chỗ Đại hoàng tử, tam tứ hoàng tử gì đấy bên nước ngài tá túc. Tiện thể tạo cho mấy vị ấy vài quả thuốc nổ lực lớn đốt chơi."

Mắt Lục Tiểu Phụng lập tức thẫm lại. Hắn còn chưa mở miệng, làm sao nàng đã biết huynh đệ hắn đang tranh nàng mang về làm bùa hộ mạng.

Nữ nhân này, rèn kiếm thuốc nổ, đổi chiều nước, hoá giải bàn cờ không lẽ đều là trùng hợp?

"Nàng thách thức ta?"

"Đúng vậy!" Tiểu Yến Tử vênh mặt lên trời, ngồi bắt chéo chân. Y phục nam nhân lúc này vô tình tạo cho nàng cái dáng vẻ y hệt mấy tên bất lương đầu đường xó chợ: "Không trốn thoát được còn phải làm nô lệ. Trước sau rồi cũng phải chết. Ta thàm ngói lành còn hơn ngọc nát. Nhỡ đâu sang bên các vị kia lại được đối đãi như quý nhân, còn hơn ở bên điện hạ làm kẻ hầu người hạ. Thân Triệu Mẫn này chịu không lại."

Lục Tiểu Phụng trừng mắt gầm lên: "Nàng dám!!"

Tiểu Yến Tử ở bên Lưu Dĩ đã lâu, cũng đã tôi luyện lên được lá gan sắt thép, không thiết sợ trời sợ đất trừng mắt đáp lại:

https://thuviensach.vn

"Sao không dám. Con người đâu phải sinh ra để làm trâu làm ngựa cho kẻ khác cưỡi. Không chết sớm muộn cũng sẽ chết. Ta đã suýt lên ngồi với tổ tiên mấy lần. Còn sợ quỷ kế của điện hạ doạ sao?"

"Nàng!!!!"

Lục Tiểu Phụng tức nổ mắt, máu nóng trong người bốc lên ngùn ngụt. Thật muốn đem nữ nhân này băm ra.

Trần đời từ lúc sinh ra đây là lần đầu hắn bị một nữ nhân chọc cho tức điên mà chẳng thể làm gì được như vậy.

"Đến giờ ăn cơm rồi!!!" Giọng nói lanh lảnh vui vẻ của một trong mười tên hắc y thị vệ luôn đi theo hộ tống Lục Tiểu Phụng vang lên, tên này có một điểm nhận dạng rất dễ dàng là tiểu tử có khuôn mặt tròn trắng như bánh bao, hắn từ bên ngoài chạy vào, không hề biết không khí căng thẳng trong này chỉ vui vẻ chạy ào như một cơn gió.

Hắc y ngây ngô nhìn vẻ mặt ngưng trọng đầy sát khí của chủ nhân cùng huynh đệ hắn đang siết chặt kiếm trừng mắt nhìn vị vương phi mà chủ nhân hắn mất công tốn sức bắt đi đang ung dung thưởng trà bên kia.

Hắn đã bỏ lỡ cái gì rồi???

Tiểu Yến Tử thấy hắc y tay cầm túi nhỏ túi lớn thơm nức mùi liền dãn ra một nụ cười, không quan tâm vẻ mặt căm hận của chúng nhân vẫy vẫy tên kia:

"Tiểu bánh bao! Mau đem mỹ thực qua đây. Ta đói lắm rồi!"

"Tiểu bánh bao?" Tên hắc y ngây thơ nói: "Vị nương nương này, tên của tại hạ không phải như vậy!"

"Ta thích thì gọi. Nhiều lời, có cho ta ăn không thì bảo?"

https://thuviensach.vn

Tên hắc y cũng không biết ăn phải cái gì, nhìn thấy Yến Tử cáu cũng vội vã mang thức ăn đến bày ra, nhất thời quên mất chủ nhân cùng huynh đệ hắn đang lườm sắc bén bên kia.

"Tên ngốc kia! Ngươi mù rồi sao, không thấy điện hạ đang ngồi đây?" Hắc y sát thủ tức giận quát.

Tên hắc y bánh bao giật mình vội quay sang Lục Tiểu Phụng thi lễ, lại run run đưa túi thức ăn lên lễ phép cúi đầu:

"Đã...đã đến giờ cơm..."

Lục Tiểu Phụng không thèm để tên bánh bao vào mắt. Vẫn đăm đăm nhìn Yến Tử, nhẩm nhẩm tính toán xem làm cách nào thu phục được nữ nhân này.

Tên bánh bao đợi nửa ngày không thấy Lục Tiểu Phụng phản ứng. Tay cũng sắp rụng ra.

Tiểu Yến Tử biết rõ nàng bị chiếu tướng, cũng ngồi im bất động một hồi. Lại thấy có chút bực bội. Nàng tiến đến giật luôn túi thức ăn. Mặc kệ chúng nhân trải bàn ăn ra. Vui vẻ cầm bát đũa thưởng thức mỹ thực nổi tiếng Hàm Châu.

"Trời trời, thịt xào chua ngọt này có thể ngon đến vậy sao...Ôi bà ơi, thịt om Quế Vân này...Tuyệt vời!"

Vừa ăn nàng vừa không ngớt lời tán thưởng.

Biểu cảm ăn uống ngon lành kia khiến cho chúng nhân bỏ hết mọi chuyện sau lưng, ruột gan đói cồn cào, nước miếng chảy ra hai mép, gần như mất hết vẻ mặt sát khí đầy đáng sợ như trước.

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng ngồi khoanh tay nhìn nàng ăn, nhịn không được cũng cầm đũa lên thử một miếng. Tiếp theo đó không thể ngưng được mà bỏ hết mỹ thực vào bụng.

Tiểu Yến Tử nhìn Lục Tiểu Phụng cùng đám hắc y cặm cụi ăn, khoé môi cũng khẽ dãn ra.

Đám người này cũng không hẳn là xấu.

Ăn xong, trời cũng ngả vàng.

Tiểu Yến Tử đã hoàn toàn vứt bộ mặt bừng bừng khí thế lúc nãy ra sau đầu. Làm bộ mặt ngoan ngoãn cung kính pha một chén trà dâng lên cho Lục Tiểu Phụng.

"Điện hạ, ngày mai mới phải khởi hành, giờ này hãy còn sớm. Ta có thể xuống dưới làm ván bạc thư giãn túi tiền được không?"

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc giật mình. Nữ nhân này...bị bắt đi còn tâm trạng đi đánh bạc. Điên rồi!

"Không được!"

"Tại sao?" Tiểu Yến Tử ngồi phắt dậy: "Ta chỉ là đi đánh bạc cũng không phải chạy trốn. Cấm cản cái gì chứ?"

"Nàng còn trên đất Sở Quốc, ta sẽ không đánh liều thả nàng ra ngoài."

Tiểu Yến Tử siết chặt tay.

Hừ hừ. Lưu Dĩ còn chưa từng có nửa lời cấm cản, chỉ khuyên nàng ít đánh bạc. Vậy mà hắn dám!!! Nếu không phải nàng bị hắn giam giữ, còn phải mặt dày xin xỏ vậy ư?

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bỗng nhiên thở hắt ra, mặt buồn rười rượi, khẽ khàng bước đến bên cửa sổ, đưa đôi mắt mơ màng bi thương nhìn cánh chim trời xa xăm.

Bàn tay khẽ lấy vạt áo chấm nước mắt, giọng nói có chút run rẩy:

"Cuộc đời này của ta như chim trong lòng, như tù trong ngục, không được như cánh chim kia, xải bay tự do, có thể tuỳ ý theo niềm khát khao. Đánh bạc là một niềm đam mê, mỗi kênh bạc đều như sinh mệnh của ta. Cớ sao lại...vì tham vọng mà chặt gãy đôi cánh, phá huỷ đam mê cháy bỏng ấy!!!"

Lục Tiểu Phụng cùng đám hắc y nhân nhìn bóng lưng nàng cô độc lạnh lẽo.

Dáng vẻ ấy sao mà thê lương. Thê lương quá~

Chỉ là không cho đi đánh bạc, sao Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy hắn vừa huỷ hoại một đời người vậy. Lương tâm sao mà ngứa ngáy quá đi.

Hắc y bánh bao bị dáng vẻ uỷ mị của Yến Tử làm cho cảm động rơm rớm nước mắt, hắn sụt xịt bước đến bên Lục Tiểu Phụng khẽ nói:

"Điện hạ, thần đã kiểm tra kỹ lưỡng. Các vị mộ danh đánh bạc dưới kia đều là thương nhân tứ phương. Không ai biết ai. Người của chúng ta cũng đã bao vây nơi này. Đánh một ván bạc có lẽ không hề gì!"

Tiểu Yến Tử biết có động liền vểnh tai lên nghe hết từ đầu đến cuối, nàng nhướn mắt một cái, lướt qua một nụ cười nham hiểm. Lại vội thu về bộ dáng thê lương uỷ khuất, nắm lấy vạt áo chấm nước mắt, giọng run rẩy:

"Cánh chim tang thương...Bị tàn nhẫn chặt đi..."

"Đủ rồi!" Lục Tiểu Phụng nghiêm mặt: "Nửa canh giờ!"

https://thuviensach.vn

Mắt Yến Tử sáng như đèn pha, lập tức quăng bộ mặt bi thương ra cửa sổ, cười tươi hớn hở: "Vâng vâng, nửa canh thì nửa canh. Mau đi thôi."

Nói rồi lập tức như cơn gió lao đi. Lục Tiểu Phụng lắc đầu đỡ trán cũng theo sát lướt đi.

Tên hắc y bánh bao ngẩn ngơ:

"Sao ta cứ có cảm giác như bị lừa tiền thế nhỉ?"

Bên trong Vọng Các Lâu, trên bàn lớn đang đặt rất nhiều ngân phiếu.

Đám hắc y hai mắt trợn tròn, miệng nhét được mười cân dưa há hốc. Lục Tiểu Phụng khoanh tay, trong mắt tràn ngập ý cười thích thú. Phía trước là một đám đại hán mặt mũi phờ phạc nhấc không nổi thẻ bài.

Và trọng tâm là Tiểu Yến Tử ngồi kế bên Lục Tiểu Phụng, trước mặt là ngân phiếu chất đống, mặt cười ha hả như bố đẻ em bé đặt thẻ bài cạch xuống:

"Lại ù rồi. Chư vị nương tay rồi, nương tay rồi. Ha ha."

Tiểu Yến Tử vơ lấy đống bạc trên bàn, nhanh nhẹn xếp lại theo trật tự. Vẻ mặt gian xảo bất lương không hề ra dáng vẻ vương phi gì gì đó.

Vọng Các Lâu cái gì chứ. Sớm đã bại trận dưới tay Tiểu Yến Tử ta rồi.

"Nương tay cái gì mà nương tay. Cái tên tiểu tử thối nhà ngươi không biết chui từ đâu ra, móc hết ngân phiếu của lão gia. Sáng ăn gì mà xui thế không biết. Không chơi nữa. Về!"

Một tay bạc bỏ cuộc ra đi.

https://thuviensach.vn

"Đại huynh sao đã sớm lui binh thế. Làm thêm vài ván nữa. Ơ..này!"

Tiểu Yến Tử ý ới gọi nhưng tay bạc kia xem chừng đã khô cằn sỏi đá, ngay cả y phục lụa đắt tiền cũng đã cầm cố hết, chỉ còn mảnh y phục vắt vẻo chạy về.

Tiểu Yến Tử lắc đầu thở dài:

"Nam tử hán đại trượng phu, đi đánh bạc lại mang ít tiền, cũng không biết thủ phận còn bức ta ăn hết. Trách ai đây. Ta nói có đúng không chư vị...Chư vị!!!"

Tiểu Yến Tử vừa quay đầu, đám người lúc nãy còn hô hoán sẽ dìm nàng đã mọc cánh bay mất. Chỉ để lại đôi hài móc meo.

Nàng trợn mắt, không lẽ truyền thuyết 'chạy mất dép' trứ danh bắt đầu từ đây???

Tiểu Yến Tử nhìn đôi hài chỏng chơ chậc chậc hai tiếng.

"Không trả ta tiền thua cược mà để lại đôi hài rách chạy tội. Thói đời suy đời, thói đời suy đồi a!"

Đám hắc y nhân đen mặt.

Ăn hết bạc của người ta, ngay cả ngọc bội, y phục cũng bị cầm cố hết còn dám mở miệng nói người ta suy đồi. Cái thứ vương phi nhân đức quá ha.

Lục Tiểu Phụng ngồi bên cạnh im lặng nhìn nàng đếm tiền trong hạnh phúc.

Mắt hắn thoạt nhiên ánh lên tia nhìn thú vị, môi dãn ra nụ cười dịu dàng. Hắn chống cằm nói:

https://thuviensach.vn

"Giờ thì ta đã hiểu. Vì sao Lưu Dĩ bạo chúa tàn nhẫn lại có thể luỵ bại dưới tay nàng, si mê nàng đến vậy. Nàng quá mức thú vị rồi đấy Triệu Mẫn!"

Tiểu Yến Tử cau mày. Lại chẳng buồn quan tâm đến hắn. Chuyện phu thê nhà nàng đâu đến lượt hắn chen mồm.

"Ta đã quyết định rồi!" Lục Tiểu Phụng đập bàn quả quyết.

Tiểu Yến Tử liếc mắt, cũng tò mò hắn quyết định cái gì.

"Ta ban đầu tính để nàng làm Trắc Phi, ngày ngày rèn kiếm cung phụng ta. Nhưng xem ra vị trí đó không hợp với nàng!"

Trắc Phi???

Tiểu Yến Tử trợn mắt.

Điên rồi. Tần Vương điên rồi!

"Vậy chứ điện hạ quyết định để ta làm gì?"

Lục Tiểu Phụng bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng khiến nàng giật thót vội thu tay nhưng bàn tay hắn như gọng kìm, không thể cử động dù một chút.

"Trắc Phi của ta rất nhiều, các nàng cũng rất giỏi phục vụ ta. Chỉ là ta không có hứng thú với các nàng. Nhưng Triệu Mẫn, nàng hợp khẩu vị của ta như vậy, chi bằng làm Thái Tử phi của ta đi."

Lời này nói ra, chúng nhân đồng thời xanh mặt.

Để một Vương Phi Sở Quốc lên làm Thái Tử phi đại Tần. Ai chấp nhận được chứ. Quá ngang tàng rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử vẫn cố rút tay khỏi bàn tay Lục Tiểu Phụng nhưng bất lực. Nàng đành cắn môi đáp:

"Điện hạ đánh giá cao ta rồi. Ta đã là Vương phi của Sở Quốc. Đời này chỉ có duy nhất một trượng phu."

Lục Tiểu Phụng nhếch môi: "Chỉ cần ta muốn, nàng sẽ lại có thêm một trượng phu."

Lục Tiểu Phụng bình thản nâng tay nàng lên, cúi đầu đặt một nụ hôn lên mu bàn tay nàng trong ánh mắt sửng sốt của nàng và chúng nhân.

Chỉ là lúc Lục Tiểu Phụng chạm môi vào làn da mềm mại trên bàn tay nàng. Đôi mắt lập tức thẫm lại.

Trên người nàng, mùi nam nhân nồng đến mức ăn sâu vào da thịt nàng, đến từng ngón tay, từng tấc từng tấc trên thân thể đều lưu lại mùi của Lưu Dĩ.

Lưu Dĩ dường như khiến nàng trở thần một phần thân thể của hắn, không nơi nào trên cơ thể nàng không lưu lại hơi thở của hắn.

Nghĩ đến đây mắt Lục Tiểu Phụng lập tức phát ra sát khí.

Chết tiệt! Giá như hắn biết nàng sớm hơn.

Tiểu Yến Tử chộp lấy cơ hội Lục Tiểu Phụng bất động nhanh chóng rụt tay lại ôm ngân phiếu đứng dậy. Lau lau bàn tay bị hắn hôi vào tà áo.

Ngoài Lưu Dĩ ra, kẻ khác đụng vào người nàng đều cảm thấy thật gớm ghiếc.

"Ta lên phòng nghỉ ngơi trước!"

Tiểu Yến Tử vừa quay lưng đã nghe tiếng Lục Tiểu Phụng vọng lại.

https://thuviensach.vn

"Sau khi đưa nàng về Tần Quốc. Ta sẽ khiến nàng quên đi Lưu Dĩ, khiến cho thân thể nàng chỉ có mùi của ta. Triệu Mẫn, từ ngày hôm nay. Nàng đã là của ta!"

Tiểu Yến Tử nhất thời lạnh gáy. Giả câm giả điếc chạy vọt lên tầng trên. Đám hắc y nhân vội vã theo sát.

Đại sự không ổn rồi. Tên này có phải thích làm liều không? Có phải hắn sẽ làm gì nàng để bức hôn không? Không được, phải tìm cách chạy trốn. Đại sự để càng lâu càng bỏng tay. Phải nhanh chóng giải quyết.

Tiểu Yến Tử đâm đầu đâm cổ chạy một mạch, tông cửa nhảy vào sương phòng.

Hắc y bánh bao đằng sau thấy nàng chạy vào sương phòng hớt hải hét lớn:

"Vương phi, không phải phòng đó!!! Muộn mất rồi!"

Tiểu Yến Tử nghe lọt câu của hắc y bánh bao thì nàng đã đứng lọt giữa sương phòng đầy những mảnh y phục.

Trên giường lớn, một lão già bụng phệ đã quá trung tuổi chỉ mang chiếc quần mỏng manh đè trên thân nữ tử. Khuôn mặt dê già đang đầy phẫn nộ. Bàn tay to béo đang đơ trên không trung kinh ngạc nhìn nàng.

Bến dưới là một mỹ nữ xinh đẹp khuynh thành, y phục rách nát để lộ vai trần không ngừng gào khóc. Trên má còn ẩn hiện vết đỏ như vừa bị đánh, khoé mô chầm chậm lộ ra chất dịch đỏ tanh nồng. Nước mắt lăn dài trên mắt hạnh đẹp đẽ. Thân thể nõn nà đầy những vết bầm tím. Đôi mắt u tối, bi thương, phẫn uất, nín nhịn.

Bất giác cổ họng Yến Tử nghẹn ứ, bất động như tượng. Chỉ khi nữ nhân kia ngưng khóc kinh hãi nhìn nàng. Nàng mới có thể bật lên hai chữ:

https://thuviensach.vn

"Lệ Y!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kỳ Địch Trở Thành Bằng Hữu

Tại sao Lệ Y lại xuất hiện ở nơi này. Trong tình cảnh đó.

Mắt Yến Tử đăm đăm nhìn lão dê già đang tím mặt vì cảnh tượng này quát tháo:

"Tiểu tử thối từ đâu ra??? Mau cút!!!"

Tiểu Yến Tử nhìn Lệ Y nuốt nước mắt quay mặt đi. Nàng như nhìn thấy Tử Du đang bị kẻ khác ức hiếp. Máu nóng trong lòng rực lên.

Nàng bóp tay, gân xanh đầy trán, mắt rực lửa hét lớn:

"Súc sinh!!!!"

Vừa hét vừa bật người phi đến giường trước ánh mắt kinh hãi của Lệ Y cùng lão dê già.

Nàng tung ngay một cước đầy uy lực vào bản mặt dê cụ kia, khiến cho lão dê già ‘hự’ lên một tiếng, bay vèo một đường thẳng tắp như diều đứt dây rồi lăn vài vòng vào góc phòng.

Tiểu Yến Tử xé ' roẹt' tấm rèm xuống quăng lên thân Lệ Y che đi thân thể trần đôi chỗ vì y phục bị rách.

https://thuviensach.vn

Lệ Y không dấu kinh ngạc, đờ đẫn để tấm rèm dài rộng che hết thân thể nhìn Tiểu Yến Tử đang điên tiết bên kia.

"Trâu dà gặm cỏ non à. Cóc ghẻ ăn thịt thiên nga à. Lão dê già, tên biến thái. Để hôm nay lão nương dạy cho ngươi một bài học. Lão nương sẽ cho ngươi nếm thử ' ngũ thập tứ bộ đại quyền' của bản môn. Xem ngươi còn dám suy đồi bại hoại nữa không!!!"

Tiểu Yến Tử không ngớt lời mắng chửi, tay chân lại không ngừng vung quyền loạn xạ. Nhìn qua thoảng rất lộn xộn, nhưng thật ra mỗi quyền đều có trật tự của nó. Quyền trước đấm vào tử huyệt, cước sau liền tung vào bộ hạ. Cước quyền nhanh không kịp chớp mắt. Ai nhìn vào còn lầm tưởng cao thủ võ lâm thượng thừa.

Lão dê già như lợn bị chọc tiết. Vừa ôm thân lại không ngừng gào khóc:

"Cứu!! Có kẻ...khụ...muốn mưu sát. Cứu!!!"

Chúng nhân hắc y theo sát nàng từ đầu đến cuối chỉ đứng ngoài cửa xem kịch hay. Lại thấy nàng ra tay tàn ác bất nhân như vậy liền kinh hãi thụt lùi ba bước, thầm vuốt ngực cảm tạ trời đất. May mà từ lúc bắt nàng đi vẫn chưa gây thù chuốc oán gì. Phỏng chừng bị ăn vài quyền kia coi như tuyệt tử tuyệt tôn, không chừng chưa về đến Tần Quốc cũng biến dạng.

Nữ nhân kia...thật đáng sợ.

Hắc y bánh bao quả nhiên nhiều lời hơn huynh đệ hắn, đứng ngoài vỗ tay bộp bộp tán dương:

"Không tồi, không tồi. Quyền cước đẹp lắm! Nương nương, thêm nữa đi. Khiến cho lão ta tuyệt tự luôn. Cái thứ suy đồi nhân cách. Đáng chết!"

Bên ngoài, người đã bắt đầu tập trung dần xem kịch hay. Nhưng chẳng ai dám lại gần phạm vi năm thước. Cứ nhìn vẻ mặt đằng đằng sát khí của

https://thuviensach.vn

đám hắc y. Ai mà dám bén mảng lại chứ.

"Chuyện gì vậy?"

Lục Tiểu Phụng rẽ qua đám người đi lên. Chúng nhân cung kính cúi người rẽ ra một lối cho hắn đi vào.

Lục Tiểu Phụng vừa bước vào sương phòng lập tức kinh ngạc kêu lên:

"Công chúa Nguỵ Quốc?"

Lệ Y rời mắt khỏi Yến Tử nhìn ra cửa, cũng ngạc nhiên không kém:

"Thái tử Tần Quốc? Sao lại???"

Lục Tiểu Phụng lại đưa mắt nhìn vào góc phòng, thấy Yến Tử đang tàn nhẫn xả cước vào người một lão dê già chỉ mang độc chiếc quần lăn long lốc trên nền đất gào khóc.

Hắn vươn tay chụp cổ kéo nàng lùi lại.

"Nàng muốn giết người sao? Hắn ta sắp chết đến nơi rồi. Còn muốn đánh đến mức nào?"

Tên dê già như gặp được quý nhân, hai mắt sáng rực lập tức cố sức vùng dậy, ôm bộ mặt máu mũi máu miệng, răng gãy xiên vẹo kinh hãi chạy đi.

Tiểu Yến Tử bừng bừng lửa giận:

"Buông ra. Ta đánh còn chưa đã tay. Tên súc sinh..phải dạy cho hắn một bài học!!!"

"Im lặng cho ta!" Lục Tiểu Phụng tức giận gầm lên. "Nàng còn dám bướng bỉnh ta sẽ lập tức kêu người ném đám Độc Cô xuống biển. Cứ thử vùng vẫy xem!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử coi như nghe lời. Thở phì phì trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

"Triệu Mẫn! Doanh Tắc! Hai ngươi sao lại...?" Lệ Y ngồi trên giường lớn quấn chặt thân trong rèm khẽ khàng nói.

Vẻ mặt nàng vẫn tràn đầy bi thương. Chỉ là ánh mắt nhìn Yến Tử không còn đầy oán hận như trước đây, chỉ còn ánh mắt lạnh như băng, sâu nhưng bi phẫn. Vô lực và tang thương.

Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn Lệ Y.

Đây đâu phải là nàng công chúa xinh đẹp diễm lệ, lạnh lùng xuống tay hạ sát nàng bằng bánh quế. Trước mặt nàng chỉ là nữ nhân thanh lâu bị nam nhân chà đạp. Sao lại ra cớ sự như thế này???

"Điện hạ. Ta có chuyện muốn nói với công chúa. Xin điện hạ cho chúng ta ít thời gian!"

Lục Tiểu Phụng thoáng sững người. Lại nhìn vẻ nghiêm túc hiếm có của nàng cũng buông tay, lặng lẽ đi đến bàn trà khoanh tay ngậm miệng. Tự biến mình thành không khí coi như không tồn tại.

Tiểu Yến Tử chẳng nói một lời, chỉ lặng yên đứng nhìn mỹ nhân diễm lệ trước mặt. Nàng ta đã từng suýt hại chết nàng, nhưng tại sao nàng lại không thể oán giận, cũng không có tâm tư trả đũa. Nàng là quá bao dung hay vì thâm tình của nàng đối với Tử Du quá nặng, nhất thời không thể hạ sát?

Lệ Y thấy Yến Tử im lặng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng. Cũng nhẹ nhàng nghi hoặc:

"Tại sao ngươi lại giúp ta? Ta đối với ngươi như vậy, đáng lẽ ra ngươi phải hả hê khi nhìn thấy ta như vậy mới đúng!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử rút ra từ trong ngực một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng đi đến, lau vệt máu trên khoé miệng Lệ Y bình thản đáp:

"Ta hả hê thì được gì? Thấy người gặp hoạ mà không cứu, thử hỏi đêm ngủ có xuống hay không? Chí ít cũng có quen biết. Cho dù đã từng là kẻ địch thì chết dưới tay ta mới đúng là trả thù."

Lệ Y kinh ngạc trợn tròn mắt.

Nữ nhân này sao lại...

"Ta nghe nói công chúa đã trốn khỏi Sở Quốc. Sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Mắt Lệ Y xẹt qua tia bi thương. Khoé mắt lấp lánh lệ. Nàng khẽ dãn ra một nụ cười khổ:

"Nếu ta nói. Số phận này của ta bị chà đạp như vậy tất cả là vì ngươi. Ngươi có tin không?"

Tiểu Yến Tử kinh ngạc đờ người: "Ý nàng là sao?"

Lệ Y đưa mắt nhìn qua ánh trăng vằng vằng bên ngoài cửa sổ. Tấm thanh như nhành liễu gầy nhỏ mà mỏng manh. Nàng bi thương đáp:

"Quốc Công...Lưu Dĩ, là chàng sai người bắt ta về bán vào thanh lâu. Ép ta phải chịu bị kẻ khác chà đạp. Khiến ta sống không bằng súc sinh, càng không thể nào chết đi cho thanh thản. Chàng trừng phạt ta vì hạ sát với ngươi..." Lệ Y đưa mắt nhìn vẻ mặt trắng bệch như không tin vào tai mình của Yến Tử, ánh mắt đẫm lệ nói: "Chàng thật tàn nhẫn. Chàng không chịu giết ta, mà hành hạ ta sống không bằng chết...Nhưng ngươi có biết không Triệu Mẫn. Ta không hận chàng, mà ngược lại. Ta rất hạnh phúc. Vì chàng cuối cùng đã chịu để mắt đến ta. Vì ta mà nghĩ cách hành hạ..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử sây sẩm mặt mày, cảm giác đứng không vững. Nàng thừa biết Lưu Dĩ rất thích hành hạ kẻ khác. Đối với hắn, cái chết là hình phạt quá nhẹ. Hành hạ, đay nghiến khiến kẻ khác đau khổ chết đi sống lại mới là hình phạt bạo tàn nhất.

Chỉ là nàng không ngờ. Chính mắt nhìn thấy Lệ Y bị kẻ khác hãm hiếp, chính tai nghe thấy nguyên do một số phận là vì nàng. Đã vậy lại không chút căm phẫn mà chỉ nín nhịn chịu đựng. Tại sao trên thế giới này lại tồn tại thứ tình yêu mù quáng đến như vậy?

Lưu Dĩ vì nàng bị hạ thủ mà chà đạp lên nhân cách, phẩm giá của nữ nhân này như vậy. Nàng rốt cuộc là nên phản ứng như thế nào đây???

"Công...chúa. Có lẽ nàng...rất hận ta?" Tiểu Yến Tử dè dặt nghi hoặc.

Lệ Y nhìn vẻ mặt chua xót thương cảm kia. Thầm biết nữ nhân này không vui vì nàng bị chà đạp. Trong lòng bất chợt dâng lên thứ tình mông lung. Nàng bình thản đáp:

"Phải! Ta đã từng rất hận ngươi!"

"Đã từng?" Tiểu Yến Tử không dấu kinh ngạc: "Vậy có nghĩa là bây giờ..."

"Bây giờ ta đã không còn hận ngươi." Lệ Y giãn ra một nụ cười: "Ta đã nghĩ thông. Hận ngươi ta đâu thể làm được gì. Ta đã từng nghĩ. Nếu không có ngươi. Quốc Công sẽ là của ta. Nhưng ta đã sai. Ta ở bên chàng năm năm không bằng ngươi bên chàng vài tháng. Trong suốt khoảng thời gian ở Sở Quốc. Chàng không hề biết đến sự tồn tại của ta cho dù ta luôn ở bên cạnh chàng, chỉ cho đến khi ngươi xuất hiện. Chàng mới biết ta. Triệu Mẫn. Ta nên cám ơn ngươi mới phải. Vì nếu ngươi không xuất hiện. Tin chắc cả đời chàng cũng sẽ chẳng bao giờ biết ta là ai! Vừa nãy ngươi còn giúp ta, xem ra quyết định của ta là đúng!"

https://thuviensach.vn

Lúc này cảm giác đứng không vững, Yến Tử ngồi thụp xuống đất, ngơ ngác nhìn thân thể đầy những vết bầm tím của Lệ Y, khuôn mặt xinh đẹp còn dấu đỏ của tơ máu, đôi mắt đục ngầu bi thương. Lòng nàng nghẹn ứ.

"Nàng đã suýt giết ta. Nhưng ta không mong nhìn thấy nàng thành ra như vậy."

Lệ Y thoáng sững người, chớp mắt hai cái nàng lại vô thức vươn tay ra chạm vào khuôn mặt mà trước đây nàng căm phẫn đến tận sương tuỷ.

"Ngươi đau lòng vì ta?"

Tiểu Yến Tử ngẩng mặt, chụp lấy cánh tay của Lệ Y, trong mắt đầy cương quyết:

"Đi, ta đưa nàng ra khỏi đây!"

Nói rồi mặt kệ phản ứng của Lệ Y. Nàng đứng dậy kéo Lệ Y ra cửa, chỉ là đi chưa được ba bước đã bị đám hắc y chặn đứng, phía sau vang lên giọng nói trầm trầm:

"Nhanh vậy đã quên ta rồi sao? Triệu Mẫn! Nàng xem thái tử đại Tần là cái gì???"

Tiểu Yến Tử chầm chậm quay đầu, cười gượng hai tiếng:

"Ha ha, nhất thời quên mất. Giờ ta là chim trong lòng..."

Lệ Y nghi hoặc dò hỏi: "Chim trong lòng? Không lẽ là Doanh Tắc bắt ngươi đi?"

Tiểu Yến Tử buồn bã gật đầu. Trừng trừng nhìn đám hắc y tạo hàng phòng vệ vững chắc kia. Làm cách nào thoát khỏi đám người hảo công phu này đây???

https://thuviensach.vn

Lệ Y đưa đôi mắt trầm trồ nhìn Doanh Tắc. Ai mà không rõ Lưu Dĩ bảo hộ thê tử hắn kĩ càng như thế nào. Vậy mà tên này vẫn có thể đưa nàng đi xa đến như vậy. Quả nhiên là đại quốc.

Bội phục.

"Quốc Công có lẽ đang rất tức giận. Ngươi không sợ người của chàng đuổi được đến đây sẽ băm thây ngươi sao?" Giọng điệu Lệ Y thoáng có ý châm chọc, lại ngữ điệu cao ngạo, đây mới thực giống Lệ Y công chúa bất nhẫn với đời trước đây.

Tiểu Yến Tử nghiêng đầu nhìn nàng. Cái cảm giác Lệ Y tự động đứng trước nàng che chắn này hệt như Tử Du, luôn bảo vệ nàng lớn lên như vậy. Trong lòng lại dâng lên nỗi niềm khó tả.

"Hừ. Tần Sở giao tranh đã lâu. Tần quốc chỉ có thắng, tuyệt không bại. Chút hoả khí của tên đó làm sao uy hiếp được ta. Ta không có hứng thú với hắn. Sợ ư? Miễn đi!"

Lục Tiểu Phụng đi đến trước mặt Lệ Y, tuy rằng nữ tử này thập phần xinh đẹp, lại mỏng manh diễm lệ khiến ai nhìn thấy đều sao xuyến trong lòng. Lục Tiểu Phụng cũng là nam nhân, đương nhiên mắt cũng tự động tán dương nét đẹp tuyệt mỹ. Chỉ là lúc này, đối với hắn người đằng sau lưng nàng, khuôn mặt bình thường, không sắc xảo diễm lệ nhưng thu hút bội phần, nhất thời không thể rời mắt. Cứ thế mà đi đến kéo tay nàng qua chỗ hắn.

Lệ Y nhìn ánh mắt kia, đột nhiên ba lên một tiếng:

"Doanh Tắc ngươi...không lẽ..."

"Rầm!!!!"

https://thuviensach.vn

Lệ Y còn chưa nói xong, ánh mắt chúng nhân lập tức loé lên sát khí. Sau đó là tiếng cánh cửa bị đánh sập xuống. Một đám hắc y nhân thanh thủ nhanh như nhạn phi thân xông vào sương phòng lao đến đám người Yến Tử với tốc độ bàn thờ.

"Có kẻ tập kích. Mau hộ giá điện hạ!" Hắc y thị vệ hét lên. Đám hắc y thị vệ lập tức rút kiếm sẵn sàng tư thế nghênh chiến.

Lục Tiểu Phụng kéo Yến Tử ra sau lưng che chắn. Tiểu Yến Tử lại kéo tay Lệ Y che chắn giữa ánh mắt ngạc nhiên của nàng.

Hai đám hắc y như nhạn trời đằng xa. Đao kiếm sắc bén vung ra, lưỡi kiếm sáng quắc vang lên tiếng ma sát với máu thịt tanh nồng, lạnh lẽo. Màn mưa máu nhanh chóng phủ xuống.

Trong không khí chỉ có tiếng hô:

“Bắt sống Giám Quốc Vương Phi! Còn lại...Giết!!!”

Yến Tử cùng Lệ Y kinh hãi hít một ngụm khí lạnh.

Lục Tiểu Phụng hai mắt tóe lửa, lập tức lao đến tấn công trực diện với đám người kia. Hắc y tập kích càng lúc càng đông, nhưng người của Lục Tiểu Phụng không phải hạng vừa, toán này vừa xông lên liền bị hạ sát.

Tiểu Yến Tử cùng Lệ Y từ lúc nào đã đứng trong vòng tròn bảo vệ. Ngơ ngác nhìn đám nam nhân đang mặt mày nghiêm trọng, máu me ngập tràn. Sao lại có chuyện tập kích người Tần Quốc ở Hàm Châu chứ. Đám người này chui từ đâu ra vậy??? Lại còn muốn bắt nàng. Nàng đã làm gì sai???

Tiểu Yến Tử chụp hắc y bánh bao lại gấp giọng:

"Chuyện này là sao? Họ là ai?"

https://thuviensach.vn

"Là người của đại hoàng tử!" Hắc y bánh bao không ngừng múa kiếm đáp: "Bọn họ là muốn cướp nương nương khỏi tay điện hạ!"

"Im miệng!" Lục Tiểu Phụng bận rộn giao chiến cũng không quên quay qua lườm tên hắc y bánh bao ngây thơ một cái.

Yến Tử ngu mặt tập hai. Sao nàng lại trở thành thứ đồ mà kẻ khác đua nhau giành giật chứ. Đại sự hỏng bét rồi. Thế này thì trốn đi kiểu gì???

"Ồ! Xem ra không chỉ có Doanh Tắc. Triệu Mẫn đã trở nên đắt giá như vậy từ khi nào?" Lệ Y đứng sau lưng Yến Tử, không khỏi trêu chọc. Ngữ khí này sao lại có vẻ gần gũi quá.

"Haiz nha, ta bị kẻ khác giành giật, nàng vui lắm hay sao?" Yến Tử không nhận ra sự khác thường này, vẫn tuỳ hứng đáp.

Lệ Y ghé sát tai Yến Tử thầm thì:

"Bọn chúng càng đông, càng khiến ngươi trở thành tâm điểm. Lúc này có lẽ Quốc Công đang lật tung Sở Quốc lên tìm ngươi. Điều này chẳng phải rất có lợi cho ngươi sao?"

Yến Tử bất giác quay đầu, bắt gặp ý cười chân thành không chút giả dối trong mắt Lệ Y.

Nàng chợt nhận ra.

Là sự tàn nhẫn của Lưu Dĩ đã biến Lệ Y trở thành con người khác hay vì tình yêu cao thượng của nàng dành cho hắn, để khiến nàng có thể mở lòng tốt giúp kỳ địch tìm cách thoát thân.

Người này sao lại phải lấn đến con đường cơ sự như thế này chỉ vì nàng chứ?

https://thuviensach.vn

Yến Tử nhẹ mỉm cười, tính toán nói gì đó nhưng đột nhiên mắt nàng loé lên. Không suy nghĩ vòng qua người Lệ Y, dùng thân đỡ lấy một sợi dây dài đang mạnh mẽ vung ra hướng Lệ Y hạ thủ.

Lệ Y được Yến Tử che chắn, kinh hãi nhìn nàng bị sợi dây từ ngoài cửa sổ siết chặt lấy cổ Yến Tử kéo nàng lướt đi.

Triệu Mẫn đã không quản nguy hiểm mà liều mình cứu nàng. Nhưng... tại sao?

"Triệu Mẫn!!!" Lục Tiểu Phụng cùng Lệ Y kinh hãi đồng thanh.

Thanh chuỷ thủ trên tay Lục Tiểu Phụng nhanh như chớp liếc qua sợi dây đang khiến Yến Tử đau đớn vùng vẫy.

Liếc mắt một cái, sợi dây liền đứt ra. Tiểu Yến Tử nhanh chóng thoát khỏi sợi dây ma lực kia nhảy về nơi an toàn.

Lục Tiểu Phụng thấy nàng vẫn thoi thóp thở, hắn âm thầm thở hắt ra. Tay chân lại không chút ngơi nghỉ, lập tức giao chiến với kẻ vừa hạ thủ.

Lệ Y vội vã đến đỡ lấy Yến Tử ho khan thở dốc:

"Sao rồi, sao rồi. Triệu Mẫn không sao chứ???"

Bên ngoài cửa sổ. Lại một đám hắc y mang roi da điểm mũi chân nhảy vào, cung nghênh hai đám hắc y khác đang giao chiến.

"Lại...khụ...cái gì nữa...đây??"

Lệ Y đỡ Yến Tử ngồi dậy, vẻ mặt ngưng trọng:

"Là người của Nguỵ Quốc. Chúng muốn giết ta!"

https://thuviensach.vn

"Nguỵ Quốc? Sao lại???" Yến Tử khó khăn thở, lại mù mờ nhìn đám người kia đang bị người của Lục Tiểu Phụng liên tục hạ sát.

"Bọn chúng coi ta là nỗi nhục Nguỵ Quốc. Muốn giết ta trừ hoạ!" Ánh mắt Lệ Y ánh lên tia bi thương.

Yến Tử bất giác nhói lòng. Lệ Y bị dồn đến ngày hôm nay tất cả là vì nàng và Lưu Dĩ.

Yến Tử bất chợp nắm chặt lấy tay Lệ Y, ánh mắt cương nghị:

"Nàng không được phép nói. Chỉ cần đi theo ta, có hiểu không?"

Lệ Y nghi hoặc nhìn nàng. Không chờ Lệ Y đáp lời. Yến Tử lập tức lấy trong túi áo ra hai viên thuốc nổ, châm lửa hướng hai đám hắc y tập kích kia ném.

"Bùm!!" Tiếng nổ vang trời kèm theo khói mù khiến cho hắc y lộn nhào ra giữa đất sặc sụa.

"Điện hạ. Mau đi!!

Yến Tử lớn giọng, nhanh tay gọi đám người Lục Tiểu Phụng mở đường cho nàng. Không có đám người đó bảo vệ, khả năng tẩu thoát là rất thấp. Vẫn là nên lựa gió bẻ măng thì hơn.

Lục Tiểu Phụng rất nhanh liền đạp nát cửa kéo Yến Tử lao đi.

Tay Yến Tử níu chặt lấy Lệ Y, nhanh chóng kéo nàng ra khỏi Vọng Các Lâu đã chật kín người tập trung vì tiếng ồn lúc nãy

Đám người Lục Tiểu Phụng tìm được ngựa. Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ liền kéo Yến Tử ngồi lên ngựa của hắn, nhưng Yến Tử không chịu buông tay Lệ Y.

https://thuviensach.vn

"Mau buông nàng ta ra. Mặc kệ nàng ta. Bọn chúng ngày càng đông. Kéo theo nàng ta càng thêm rắc rối, chạy không kịp đâu!!!"

"Các ngươi không cho nàng theo, ta nhất quyết không đi!!" Yến Tử bất chấp níu lấy Lệ Y.

Lệ Y kinh ngạc đến không nói nên lời, chỉ ngơ nhác nhìn Lục Tiểu Phụng.

Hắn coi như chịu thua nàng, gằn giọng gọi hắc y bánh bao mang Lệ Y theo Yến Tử mới chịu lên ngựa cùng hắn rời đi.

Lệ Y cưỡi cùng ngựa với hắc y bánh bao. Nàng quay đầu nhìn Vọng Các lâu uy nghi dần xa tầm mắt, phía chân trời xa xăm, ánh trăng ngả xuống mái hiên đọng sương.

Mùi của gió.

Mùi của hoa.

Mùi của cuộc sống.

Nàng lướt mắt đến Tiểu Yến Tử đang cau có vì bị Lục Tiểu Phụng giữ chặt, không cho nàng cựa quậy.

Vẻ mặt lương thiện.

Đôi mắt tinh quang.

Cuộc đời ưu nhã.

Văn võ song toàn.

Khoảnh khắc đó, hình bóng uy nghiêm của Lưu Dĩ như khắc hoạ trên gương mặt trơn tròn đáng yêu kia.

https://thuviensach.vn

Lệ Y như chợt nhận ra. Họ sinh ra là dành cho nhau.

Khoé môi Lệ Y chầm chậm dãn ra một nụ cười khổ.

Lưu Dĩ. Ngay từ đầu, ta đã sai....

Thanh xuân này, ta đã lỡ lầm vì theo chàng. Để chính bàn tay chàng dùng nam nhân khác chà đạp ta.

Nhưng yêu chàng, ta bất hối. Nguyện vì chàng, giúp nàng trở về.

Kiếp này nhìn chàng vui vẻ mà sống. Là Lệ Y nguyện ý.

Sẽ sớm thôi. Triệu Mẫn sẽ lại về với chàng....

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bắt Cá

Bình thời mùa này nắng vàng đã rải đầy sân, khí nóng trong ngày tăng dần. Mùa màng cũng đến độ đua nở, chim chóc phương xa cũng bay đi kiếm mồi.

Chỉ là kinh thành đại Sở năm nay không được hưởng mùa màng tươi mát. Nắng ấm không tới, hoa lá tàn lụi. Giữa một bầu trời đen tối, chỉ có mùi chết chóc bao trùm.

Đâu đó, làn gió lạnh xa xôi tạt ngang.

Rất lạnh!

Đôi mắt phượng hoàng đen sâu như động không đáy, tia máu bật lên, gân xanh trên tay hiện rõ. Dung nhan tuấn tú phủ một lớp sát khí đáng sợ.

Bóng bạch kim cưỡi trên tuấn mã. Lạnh lùng phi nước đại vượt qua trùng trùng điệp điệp giang sơn đại Sở.

Phía đằng sau là binh mã tướng phủ cùng ảnh vệ. Kẻ đằng trước dẫn đường, người đằng sau bảo vệ. Mặt mày ai nấy bừng bừng sát khí. Ngưng trọng đến mức ai vô tình nhìn thấy đều giật mình khiếp đản.

Phải chăng hoạ tới?

https://thuviensach.vn

Ảnh vệ dẫn đường lao đến một con đường rộng có đến bốn ngã rẽ, đột ngột kéo dây cương. Ngựa hí lên một tiếng rồi dừng lại, chờ cho người của Lưu Dĩ đuổi tới. Ảnh vệ sững người một lúc mới đáp:

"Bẩm, chúng đã xoá hết dấu vết rồi!"

Chúng nhân đồng thời hít một ngụm khí lạnh, ái ngại đưa mắt về bóng bạch kim đang đầy nộ khí bên kia.

Bầu trời ngày càng âm u, quan binh âm phủ thi nhau réo rắt tiếng kêu của quỷ dữ. Gió đẩy cành cây điên cuồng múa lượn.

Bên cạnh hắn là bóng đỏ tuấn tú đầy lửa giận, như chực san bằng tất cả. Hoắc Sinh trừng mắt như tính toán điều gì đó.

Lưu Dĩ xuống ngựa, bước chân nặng nề tự mình đi rà soát. Chỉ chốc sau mắt hắn liền sáng lên. Nhảy lên ngựa không một lời thúc dây cương rời đi.

Hoắc Sinh không chậm trễ nhanh chóng thúc ngựa đuổi theo.

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau không khỏi kính ngưỡng, thầm biết những kẻ kia không qua mặt được Lưu Dĩ. Xoá dấu vết ư? Vô dụng thôi.

Đám người Lưu Dĩ vượt qua vài ngọn núi, vừa lúc mật tin đến nơi.

"Hàm Châu có động. Đã xác thực. Kẻ chủ mưu bắt cóc vương phi là Thái Tử Tần Quốc!"

Mắt Lưu Dĩ thập phần lạnh lẽo.

Thái tử Tần Quốc lại dám cả gan bắt vương phi của hắn đi. Giỏi lắm. Doanh Tắc. Trên đất Đại Sở, ngay dưới mí mắt của hắn. Khá lắm!!!

Trên ngọn núi đầy lá rụng, chỉ nghe tiếng thét đâu đó.

https://thuviensach.vn

Âm u, tĩnh mịch...

Phía Đông mảnh đất phong tình Quy Châu, trên một mảnh đất bỏ hoang chỉ có con hồ nhỏ, bên cạnh đầy những đoá hoa rực rỡ.

Một đám nam nhân thân phục hắc y vẻ mặt ngưng trọng dừng chân xuống ngựa.

Mỹ nữ khuynh thành được một hắc y khuôn mặt bánh bao say mê dìu xuống. Ngay cạnh đó là nam nhân cao lớn đang đỡ lưng thân ảnh nhỏ gầy đầy tinh quang xuống ngựa.

"Đám người kia cũng thật tình. Đuổi trối chết mới chịu!!" Tiểu Yến Tử uể oải vặn người.

Lệ Y nhìn mặt trời ló rạng, lại nhìn Yến Tử thoải mái vặn người tập thể dục, thuận mắt lướt đến Lục Tiểu Phụng đang phân phó người sắp xếp gì đó. Xem chừng là gấp rút muốn rời khỏi Sở Quốc.

Lệ Y nghĩ nghĩ một lúc lại chợt cảm giác cánh tay đau rát. Đưa mắt liền thấy Yến Tử đang tỉ mỉ bôi thứ gì đó lên vết bầm tím trên tay nàng.

Mắt nàng thoáng sững lại.

Thì ra là giúp nàng trị thương.

"Ta không sao!"

Yến Tử kéo Lệ Y ngồi xuống cạnh bờ hồ, tiện tay rút khay tay ra băng bó vết thương cho nàng.

"Ta không phải có ý tốt giúp nàng. Thuốc của ta đều là đặc chế từ dược liệu quý, rất đắt tiền. Ta chỉ là muốn nàng chết dưới tay ta một cách trọn vẹn. Đừng hiểu nhầm!" Yến Tử vừa bôi thuốc vừa chắp miệng nói.

https://thuviensach.vn

Lệ Y đưa tay che miệng cười.

Nữ nhân này...thật tình!

"Ọc ọc!!"

Tiểu Yến Tử nghe tiếng kêu ai oán từ bụng Lệ Y, liền đưa mắt nhìn, lại bắt gặp Lệ Y đỏ bừng mặt thẹn thùng.

"Nàng chưa ăn gì sao?" Yến Tử nghi hoặc. Lại nhớ trước khi bị truy đuổi nàng đã tẩn một chầu no nê, giờ cũng thấy có chút đói, huống hồ Lệ Y, lúc gặp nàng ta...

Lệ Y quay mặt đi phất tay: "Ta không đói!"

Lệ Y còn chưa nói xong quay đầu đã thấy Yến Tử bỏ đi.

Nàng vô tư đến tuốt thanh kiếm trên tay hắc y bánh bao ra khỏi vỏ dưới ánh mắt kinh hãi của chúng nhân.

Lục Tiểu Phụng nhanh hơn một bước lập tức chụp lấy tay nàng.

"Nàng muốn tạo phản?"

Yến Tử bĩu môi gạt tay Lục Tiểu Phụng ra:

"Trong tim ta chỉ có Quốc Công là chúa thượng. Chàng là trượng phu của ta, ta tạo phản làm gì?"

Lục Tiểu Phụng biết rõ nàng hiểu ý hắn, chỉ là cố tình hiểu sai đi. Mặc kệ nàng muốn làm gì. Cầm vũ khí trong tay lúc này ai biết được lúc nào nàng sẽ dở trò.

Yến Tử bị Lục Tiểu Phụng giữ chặt tay bất lực nói:

https://thuviensach.vn

"Ta chỉ muốn đi bắt cá. Ta đói lắm rồi. Đám nam nhân các người sức dài vai rộng, còn chúng ta thì không. Nếu không muốn trước khi sang Tần Quốc ta đã chết vì đói thì mau buông tay. Đám người hảo cung phu lại còn sợ nữ nhi yếu đuối như ta dở trò sao?"

Mày Lục Tiểu Phụng dãn ra một chút, lại miễn cưỡng buông tay.

Nàng tính bắt cá bằng kiếm? Một nữ nhân ư? Đùa sao?

Yến Tử mặc kệ mặt chúng nhân đang nghệt ra như ngỗng.

Nàng đi đến bờ hồ, nhanh chóng tháo dày, lết đôi chân trần nhỏ đi đến giữa mặt hồ.

Nước chỉ cao đến đầu gối, xem chừng không sâu lắm.

Yến Tử bất động lúc. Bỗng dưng vung tay lên, không suy nghĩ lập tức cắm phập thanh kiếm xuống nước rồi lặng im.

Lệ Y cùng Lục Tiểu Phụng dán mắt vào vẻ mặt ngưng trọng đầy nghiêm túc của Yến Tử.

Nghe nói nàng rất tài giỏi, lại tháo vát. Trong tướng phủ không có việc gì làm khó nàng. Lần này thật sự sẽ được tận mắt nhìn nàng múa kiếm bắt cá chứ?

Chúng nhân nín thở chờ Yến Tử động thủ. Theo dõi từng cử chỉ của nàng, ngay cả chớp mắt cũng không dám. Chỉ sợ bỏ lỡ cảnh hay.

Chỉ là đợi nửa ngày vẫn không thấy nàng có động tĩnh. Cứ đứng yên giữa dòng nước nhìn chằm chằm vào mặt nước sóng sánh, khí khái toát lên hệt như chân nhân. Tướng mạo này tu không được chín quả thì cũng phải tám quả rưỡi chứ chẳng chơi.

https://thuviensach.vn

Cái này thực giống mấy vị hảo công phu của giới võ lâm. Lấy được tâm tĩnh mới bắt đầu động thủ. Sau đó là san bằng thiên hạ.

Chúng nhân trong lòng không khỏi phấn khích chờ đợi một màn trình diễn tuyệt thế nào đó.

Bất chợt Tiểu Yến Tử quay đầu nhìn về phía chúng nhân vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc:

"Ta quên mất một điều!"

"Điều gì?" Lục Tiểu Phụng nhướn mày.

"Ta...không biết xài kiếm!"

Hở?!

Không biết xài kiếm mà đòi lấy kiếm người ta bắt cá làm gì? Rảnh bà cố!

Chúng nhân không khỏi lắc đầu đỡ trán.

Đúng là thiên hạ nhiều lời, chẳng có nửa câu là thật.

Tiểu Yến Tử chầm chậm đi lên bờ, bình thản mang dày, rồi lại đưa mắt nhìn hắc y bánh bao ra lệnh.

"Tiểu tử, xuống lấy kiếm lên!"

Hắc y bánh bao mặt xịu xuống như bánh bao thối. Tự dưng lấy kiếm hắn xuống cắm giữa hồ rồi bắt hắn đi lấy. Có phải rảnh rỗi không có việc gì làm không?

Lục Tiểu Phụng cùng Lệ Y hơi nhướn mày nhìn vẻ mặt bình thản vô cùng khả nghi của Yến Tử, lại liếc đến thanh kiếm nằm chỏng chơ giữa bờ

https://thuviensach.vn

hồ. Trong lòng một bụng nghi hoặc.

Hắc y bánh bao đi đến giữa hồ, không tình nguyện nhấc thanh kiếm lên lẩm bẩm làu bàu:

"Kiếm của ta chí ít cũng là bảo kiếm hạ bao nhiêu kẻ địch, đâu phải sắt rỉ lại bị quăng giữa...A a a!!!"

Hắc y bánh bao kinh hãi kêu lên khiến cho chúng nhân đổ dồn ánh mắt vào hắn.

Lúc này chúng nhân mới thấy một con cá trạch dài to lớn đẫm máu đang thoi thóp vùng vẫy dưới đuôi kiếm.

Vì chiều dài và hình dạng của nó rất đáng sợ, khiến hắc y bánh bao kinh hãi quăng kiếm lên bờ.

Lệ Y tròn mắt nhìn Yến Tử.

Thì ra ngay từ lúc bước chân xuống nước, nàng đã xác định được vị trí của mục tiêu. Chỉ là nếu như đã bắt được, sao không mang lên, lại nói là không biết xài kiếm để làm gì?

Đám hắc y nhân trố mắt nhìn bữa tối ngon mắt kia, vô thức vỗ tay bộp bộp tán dương:

"Giám Quốc Vương Phi của đại Sở quả nhiên không tầm thường!"

Lục Tiểu Phụng khoanh tay nhìn con cá trạch đã hoàn toàn chết ngắc nằm trên bờ. Hắn nhẹ nhàng xải bước đến bên Yến Tử, khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng nở nụ cười:

"Giỏi lắm. Ta rất hài lòng về nàng!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử hừ mũi không đáp, vẫn bình thản đi nhặt từng mảnh củi khô gom lại.

Chỉ là vừa nhặt được hai mảnh, bên vai liền dâng lên cảm giác nhồn nhột.

Lúc đưa mắt sang nhìn thấy trên vai nàng là một con sâu dài màu xanh đang trườn bò.

Mặt Yến Tử chuyển từ trắng sang vàng, từ vàng sang đen kinh hãi hét lên.

"Á!!! Cứu, trời ơi, có con sâu, có con sâu. Lưu Dĩ!!! Lưu Dĩ!!! Cứu thiếp...Con sâu!!!"

Yến Tử vừa hét vừa nhảy lên cào cấu như một con cung quăng.

Lệ Y, chủ nhân của con sâu doạ người kia ngồi bên cạnh ôm bụng cười đến chảy nước mắt:

"Ha ha, thì ra là vậy, ha ha. Triệu Mẫn sợ cá...sợ sâu.. ha ha. Cười chết ta!!!"

Chúng nhân nghe vậy cũng bất chợt nhận ra.

Thì ra lúc nàng đứng giữa dòng nước, vẻ mặt nghiêm trọng không phải là do sắp biến thành chân nhân, mà là vì sợ cá không dám đụng vào.

Lục Tiểu Phụng lắc đầu đỡ trán. Lại thuận tay giúp nàng bắt con sâu xuống:

"Tưởng nàng không sợ trời không sợ đất. Thì ra lại sợ cái đám này!"

Yến Tử nhìn con sâu gớm ghiếc trên tay Lục Tiểu Phụng liền đạp chân lùi về phía sau. Ánh mắt rực lửa nhìn Lệ Y.

https://thuviensach.vn

"Ta có lòng bắt cá. Vậy mà nàng dám!!!"

Lệ Y cười đến thắt ruột, lại đưa tay chấm nước mắt, vẻ mặt thư thái ung dung đi đến trước mặt Yến Tử, chìa ra một con sâu khắc đang quắn quéo trên tay nàng: "Ta dám làm gì cơ?"

"Á!!! Mau đem vứt nó đi, tránh xa ta ra!!!" Yến Tử kinh hãi co giò bỏ chạy.

"Triệu Mẫn, đây là bằng hữu mới của ta. Ngươi mau đến đây chào hỏi một tiếng đi!!!" Lệ Y coi như không vừa liền chìa con sâu ra đuổi theo sát nút.

"Công chúa điện hạ. Ta sai rồi, ta không dám quát nàng nữa, mau vứt nó đi!!!"

"Ngươi nói gì vậy, sao ta có thể vứt bỏ bằng hữu!"

"Đừng mà...đừng cho nó lại đây. Á á á!!!"

Cứ như thế, hai người một trước một sau, một khóc một cười rượt đuổi xung quanh hồ nước nhỏ trên mảnh đất phong tình.

Chúng nhân chóng mặt nhìn màn rượt đuổi. Tâm trạng cũng có chút vui vẻ.

Nhìn mỹ nhân hoa lệ kiều diễm hôm qua còn ẩn nhẫn buồn bã, hôm nay lại có thể vui vẻ tươi cười, lại có nhã hứng đùa nghịch. Vô hình làm cho khuôn mặt bi phẫn trở nên thập phần xinh đẹp diễm lệ. Khiến không ai nỡ rời mắt.

Chỉ có ánh mắt Lục Tiểu Phụng vẫn không rời khỏi Yến Tử, nhìn nàng bị Lệ Y ôm chầm lấy, nghịch ngợm bỏ con sâu nhỏ lên vai, nàng kinh hãi thét lên khiến cho hai má ửng đỏ đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không biết. Hắn đang nhìn nàng bằng ánh mắt đầy sủng nịnh...

Xử lý xong con cá trạch kia thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Đám người Lục Tiểu Phụng bận rộn bày binh tính toán đưa quân rút khỏi đại Sở.

Yến Tử cùng Lệ Y đương nhiên không được phép biết kế hoạch. Cả hai bị ba tên hắc y giám sát ngồi trên một mỏm đá cách đó không xa.

Lệ Y cùng Yến Tử bỏ hết mọi tâm tư ra sau đầu, lặng yên nhìn bầu trời đầy sao.

Hạ nguyệt chiếu lên khuôn mặt hai người.

Vệt trăng soi tỏ, phản xuống mặt hồ yên ả.

Trong gió thoảng đưa mùi hương của hoa.

Xa xăm còn nghe tiếng nhạn đêm.

Cảnh vật thanh bình vắng lặng đến lạ.

"Ta đang rất nhớ Quốc Công!" Lệ Y bình thản nói.

Yến Tử ngẩn người.

Thì ra ngắm sao trời, ai cũng sẽ tự động nhớ đến người mình yêu thương. Nàng cũng vậy, nàng đang rất nhớ Lưu Dĩ. Thầm không biết hắn đang làm gì. Có cho người truy lùng nàng hay không?

Lệ Y quay đầu nhìn Yến Tử mỉm cười:

"Chàng có lẽ cũng đang rất nhớ ngươi!"

https://thuviensach.vn

Yến Tử nhìn rõ trong đôi mắt hạnh đẹp đẽ là bao nhiêu đau thương. Nàng chỉ lặng im không đáp.

Vì tình yêu vốn là thứ không thể chia sẻ. Nàng cũng không mong nữ nhân khác vì trượng phu của nàng mà động tâm can.

Lệ Y bỗng dưng nắm lấy tay Yến Tử, ủ bàn tay gầy vào lòng bàn tay nàng, mày liễu khẽ nhíu mày:

"Từ lúc ở Vọng Các Lâu, ta đã luôn nghi hoặc!"

Tiểu Yến Tử hơi ngẩn người trước hành động thân mật này, cũng vô thức đáp: "Điều gì cơ?"

"Tại sao tay ngươi lại luôn lạnh như vậy?"

Yến Tử lặng nhìn bàn tay nàng lạnh tanh đang được Lệ Y xoa nhẹ vô tư đáp:

"Ta không biết, từ lúc ta đến đây đã lạnh như vậy. Quốc Công vì điều này mà mỗi đêm đều ủ tay ta vào lòng chàng, nói sẽ có một ngày làm tay ta ấm lên..."

Yến Tử nói xong lại giật mình ái ngại nhìn Lệ Y.

Nàng đang kể lại khoảnh khắc ngọt ngào của nàng với người mà nữ nhân trước mặt hết lòng say mê.

Mắt Lệ Y thoạt dâng nước, lại nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản. Tay vẫn tiếp tục xoa đôi bàn tay Yến Tử, nhẹ nhàng mỉm cười.

"Đúng là ngươi đã làm chàng thay đổi!"

"Ta sao? Thay đổi gì cơ?" Yến Tử không khỏi nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Lệ Y nhẹ lấy tay lau đi bụi than trên mặt Yến Tử dịu dàng đáp:

"Ngươi có biết Quốc Công luôn coi nữ nhân như cỏ rác. Bất kì kẻ nào dám xuất hiện hay đụng vào chàng đều chết không toàn thây. Chàng cũng chưa bao giờ đối đãi tốt với bất cứ ai, ngay cả Thái Tử cố gắng như vậy cũng chưa từng nhận được chút đặc ân. Vậy mà chàng lại có thể vì ngươi chống lại Thái Hậu, không tiếc tay hạ sát Tiêu Phi. Ở trước ngươi lại rất dịu dàng từ tốn. Mỗi cử chỉ của chàng đều cho thấy tình của chàng đối vơi ngươi sâu đậm, bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy!"

Yến Tử ngẩn người nhớ đến đôi mắt sủng ái nhìn nàng, trong lòng ngọt ngào khó tả.

Đúng là...Lưu Dĩ trước nay rất tốt với nàng. Chưa một lần bạc đãi.

Lệ Y vừa nói lại vừa liếc mắt đến ba tên hắc y đang giám sát nàng.

Ba tên kia thấy hai nàng vô tư đàm đạo, cũng thoạt nới lỏng phòng bị, đưa mắt cảnh giác nhìn quanh.

Lệ Y tranh thủ cơ hội, lấy cây trâm trên đầu nhét vào trong ngực Yến Tử, chưa để nàng kịp thốt lên. Lệ Y liền ghé sát tai nàng nhỏ giọng:

"Đây không phải trâm thường, là ngân châm có chứa mê dược!"

"Sao nàng lại đưa ta thứ này?" Yến Tử cảnh giác liếc ba tên hắc y mới nhỏ giọng thỏ thẻ.

"Doanh Tắc rất chú ý đến ngươi. Ngươi hãy tìm cách tiếp cận hắn. Đâm vào huyệt ngủ của hắn. Nếu hận hắn, có thể đâm vào tử huyệt!"

"Cái gì chứ! Ta đâu có tàn nhẫn như vậy. Với lại ta không thể giết hắn. Hắn sẽ là hoàng..."

Yến Tử còn chưa nói xong liền thấy cổ áo bị xách lên.

https://thuviensach.vn

"Đi thôi!"

Lục Tiểu Phụng không khách khí nắm eo nàng vứt lên ngựa.

Lệ Y nháy mắt với Yến Tử một cái, cũng thuận thế leo lên ngựa của hắc y bánh bao.

Chỉ là khi chúng nhân chuẩn bị rời đi. Phía xa chim trời đột ngột chạy loạn, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Rất đều, rất trật tự. Tựa như gấp vội, tựa như sát khí.

"Không ổn!!! Có kẻ địch. Điện hạ mau chạy đi!"

Hắc y sát thủ hét lớn. Đám người Lục Tiểu Phụng lập tức thúc ngựa gấp rút chạy đi.

Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn về phía nhạn trời đang chạy loạn.

Kẻ địch mà chúng nói đến là người của Đại hoàng tử, người của Nguỵ Quốc.

Hay là...người của Lưu Dĩ?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nguy Hiểm Cạnh Kề

Cảnh vật vun vút xa. Nắng chiếu vào vẻ mặt chính khí đầy nghiêm túc của Lục Tiểu Phụng.

Đoàn người khẩn trương thúc ngựa, lao qua từng cánh rừng bạc.

Tiểu Yến Tử ngồi trong lòng Lục Tiểu Phụng, vẻ mặt ngưng trọng suy tính. Nàng đưa mắt tìm kiếm bóng ngựa Lệ Y, thấy Lệ Y tuyệt nhiên không hề rời mắt khỏi nàng. Đuôi mắt thâm ý, tựa như muốn nói gì đó.

Tiểu Yến Tử nghe được tiếng vó ngựa từ xa đang dần lướt đến, đạp xuyên cánh rừng đập thẳng vào tai. Tim nàng theo nhịp đập liên hồi.

Lúc này nàng chỉ có hai sự lựa chọn.

Một là liều chết nhảy xuống khỏi ngựa, phòng trừ trường hợp đoàn người đang đuổi theo phía sau là Lưu Dĩ. Hai là chịu chết bị bắt lại lần hai nếu đó là người của đại hoàng tử.

Yến Tử ngẫm một hồi, nuốt ực một cái. Tay nắm lấy bàn tay mạnh mẽ đang kéo dây cương của Lục Tiểu Phụng, cúi đầu ngoạm một miếng thật mạnh vào cổ tay hắn.

Lục Tiểu Phụng đang mải thúc ngựa lên đồi, không kịp để ý Yến Tử bất thường, chỉ vì đau đớn mà thuận tay gạt Yến Tử qua khiến nàng như diều

https://thuviensach.vn

đứt dây bay vèo ra giữa không trung.

"Hả!!!"

Một tấc, bất quá Yến Tử mới rời Lục Tiểu Phụng một tấc hắn liền bật ra khỏi ngựa vươn tay ôm chầm lấy nàng vào lòng rồi rơi xuống.

Chỉ là cả hai không biết, nơi mà họ đáp xuống không phải là mảnh đất phẳng lặng êm ả mà là một con dốc cao trên dải núi thẳng đứng.

Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ lấy tay ôm chặt thân thể nhỏ bé của nàng theo quán tính lăn lốc xuống con dốc đầy lá khô và đá nhọn.

"Điện hạ!!!"

"Triệu Mẫn!!!"

Chúng nhân hắc y cùng Lệ Y kinh hãi kêu lên, vội vã bỏ ngựa trượt xuống dốc núi dài.

Lệ Y được hắc y bánh bao đỡ vội xuống núi đuổi theo hai thân ảnh đang như quả bóng lăn dài trước mặt.

Lục Tiểu Phụng ôm Yến Tử lăn dài, lăn dài, đến một cái hố nhỏ mới có thể dừng lại.

Cả người hắn cứng ngắc như đá, vẫn giữ nguyên tư thế ôm nàng, đầu óc choáng váng. Hắn gắng gượng ngẩng đầu:

"Không...sao chứ?"

Yến Tử được Lục Tiểu Phụng nhất nhất bảo vệ đương nhiên không chút xây xước. Nàng đưa tay gỡ bàn tay rách đầy máy của hắn ra, vỗi vàng đỡ hắn ngồi dậy:

https://thuviensach.vn

"Còn hỏi ta. Điện hạ xem người như vầy..."

Yến Tử nhìn cả người Lục Tiểu Phụng toàn vết thương. Lại nhìn con dốc dài toàn đá nhọn kia. Nếu không có hắn làm đệm lưng cho nàng. Nàng đã sớm người không ra người.

Tên này...sao lại giống như Hoắc Sinh rồi, không tiếc mạng bảo vệ nàng. Thật khiến lòng người chua xót mà.

"Ta...sẽ không để nàng rời đi!" Lục Tiểu Phụng bất chấp đau đớn chụp lấy cổ tay Yến Tử, trong mắt đầy quyết đoán.

"Ta chỉ là biết rèn chút kiếm, làm vài viên thuốc nổ. Không có ta điện hạ vẫn có thể lên ngôi. Hà tất vì ta mà khổ như vậy?" Yến Tử mặc nhiên cáu gắt.

Lục Tiểu Phụng giãn ra một nụ cười. Hắn gắng gượng đứng dậy, vừa hay thấy đám hắc y cùng Lệ Y đã xuống gần đến nơi. Hắn đưa tay nâng cằm nàng nói.

"Không có nàng, ta vẫn có thể lên ngôi. Nhưng để nàng rơi vào tay kẻ khác thì chính là mầm hoạ. Để nàng về với Lưu Dĩ, ta lại không nỡ. Nàng nói xem. Ta nên làm gì đây?"

Yến Tử hai mắt sáng ngời túm lấy tay hắn thuyết phục:

"Điện hạ yên tâm. Chỉ cần cho ta về với Quốc Công. Đại hoàng tử dù cách nào cũng không thể mang ta đi. Ta sẽ không gây hoạ cho ngài."

Lục Tiểu Phụng nhíu mày: "Nàng cố ý không hiểu lời ta nói?" Hắn khó khăn kéo tay nàng: "Nàng đã đưa ta và lưới tình, lại muốn bỏ mặc tháo chạy? Doanh Tắc ta đâu phải con rối của nàng!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng ta..." Yến Tử còn chưa nói xong. Đám hắc y của Lục Tiểu Phụng chạy đến nơi kinh hãi kêu lên.

"Điện hạ! Sau lưng!!!"

Lục Tiểu Phụng cùng Yến Tử lập tức xoay người, ánh mắt liền ngưng trọng.

Sau lưng họ là một đoàn người thân phục hắc y, vẻ mặt đằng đằng sát khí. Tay lăm lăm kiếm lớn đao rộng, đám người này đích thị là người của Đại hoàng tử. Vẫn là vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống ở Vọng Các Lâu, chỉ là lần này lệnh hô có khác:

"Giết Triệu Mẫn!!!"

Một câu này hô lên. Yến Tử liền chấn kinh lùi về sau lưng Lục Tiểu Phụng, tay chân không khỏi run rẩy.

Nàng đã tính sai đường rồi. Sai lầm to rồi!!!

"Ta là Thái Tử, các ngươi lại dám lỗ mãng, coi thường vương pháp, hạ thủ người của ta?" Lục Tiểu Phụng tuốt kiếm ra khỏi vỏ, che đi bết thương trên thân thể, kéo Yến Tử về phía sau.

Tư thế oai hùng.

Ngời ngời chính khí.

Ánh mắt đế vương.

Khí khái phi thường.

Thành công khiến cho đám hắc y có chút lưỡng lự nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Hắc y đứng đầu đám người Đại hoàng tử, trên mặt có vết sẹo dài, tay lăm đao lớn cười khẩy gian trá:

"Thái tử điện hạ, ngài đừng quên đây là Sở Quốc, chúng ta không cần tuân thủ vương pháp Tần quốc, chủ nhân của chúng ta là Đại hoàng tử. Ngài nói nhiều lời cũng vô ích. Ngài nên biết đường rút quân để có cái chết nhẹ nhàng mới đúng!"

Lục Tiểu Phụng nắm chặt chuôi kiếm gầm lên:

"Hỗn xược! Á Kha! Ngươi thân là cấm vệ quân lại dám truy kích Thái Tử. Ngươi nghĩ có thể toàn mạng về Tần Quốc?"

"Ha ha!" Tên hắc y tên Á Kha bật cười khinh bỉ: "Chỉ e là chưa đến biên giới Tần Quốc. Thái tử đã không toàn thây!" Vừa dứt lời Á Kha gầm lên:

"Giết!!!"

Đám hắc y sau lưng Á Kha cùng hắc y thị vệ của Lục Tiểu Phụng cùng nhau xông lên.

Lưỡi kiếm sáng loáng vung lên hệt như gươm. Ánh kiếm lạnh lẽo trượt qua da thịt.

Mưa máu tràn xuống, nhỏ giọt từng đám lá khô.

Bịch bịch!

Người này vung tay, kiếm đâm thân thể, từng người hạ xuống, về với cõi thiên.

Yến Tử kinh hãi lùi bước, nhìn người của Lục Tiểu Phụng cùng đám người Á Kha chém giết kịch liệt. Trong lòng không khỏi ớn lạnh.

https://thuviensach.vn

Người của Lục Tiểu Phụng tuy công phu tuyệt đỉnh như số lượng ít. Ai nhìn vào cũng thấy người bên Á Kha đang chiếm thế thượng phong.

Tình hình này chỉ e nàng không thể thoát khỏi lưỡi đao của đám người kia nữa.

"Đừng sợ!" Giọng Lệ Y nhẹ nhàng cất lên sau lưng Yến Tử.

Nàng giật mình quay đầu thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lệ Y.

"Nếu thật sự người của Doanh Tắc bị hạ sát. Ta và nàng sẽ..."

Lệ Y nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng đưa tay chỉ về phía Đông.

"Ngươi nhìn bên kia xem!"

Tiểu Yến Tử nhìn theo chỉ tay Lệ Y, một đám bụi mù mờ mịt bay lên. Trong màn khói là đám người thân phục thị vệ Tần quốc đạp gió lao đến với tốc độ bàn thờ. Vun vút vượt qua cánh rừng bạc hô lớn:

"Hộ giá Thái tử điện hạ!!!"

Đám người hắc y "Rõ" một tiếng liền bay đến tuốt kiếm hạ sát đám người Á Kha.

Hắc y bánh bao mừng rỡ hô to: "Viện binh đến rồi, viện binh đến rồi!!!"

Á Kha nhìn quân binh của hắn bị hạ sát, sắc mặt sa sầm nghiêm trọng nhưng vẫn tiếp tục múa kiếm tranh đấu với Lục Tiểu Phụng.

"Không hổ là đội trưởng đội cấm vệ quân. Khá lắm Á Kha, hôm nay ta sẽ cho ngươi được hưởng diễm phúc chết dưới tay ta!"

Lục Tiểu Phụng lợi dụng Á Kha mất tập trung, sa sút tinh thần mà đẩy mạnh thế kiếm.

https://thuviensach.vn

Cả hai điểm mũi chân bay lên không trung, đường kiếm sắc bén chạm vào nhau toé lửa.

Mày kiếm nhíu chặt hòng hạ sát. Từng đường kiếm đầy sát khí như muốn nuốt chửng đối phương.

"Đại nhân, quân chúng ta đã..." một tên hắc y của Á Kha nhìn huynh đệ của hắn bị hạ sát hết. Kinh hãi kêu lên, nhưng còn chưa nói xong, hắc y bánh bao liền cho hắn một nhát tiễn về tây phương.

"Chết tiệt!!!" Á Kha bực tức gầm lên. Hắn lùi thân, né đòn của Lục Tiểu Phụng, bất chấp phòng ngự lao về phía Yến Tử.

Yến Tử kinh hãi giật bắn, thi triển công phu điền kinh vội vàng kéo Lệ Y tháo chạy. Nhưng lúc Á Kha chỉ còn cách nàng ba bước chân. Lập tức cảm thấy lưng xé toạc.

Hắn quay lưng, chỉ thấy ánh mắt Lục Tiểu Phụng thập phần lạnh lùng, chuôi kiếm đẫm máu, mùi tanh bốc lên.

Máu thấm đẫm lưng hắn, vội vàng phụt ra một ngụm máu tươi rồi đổ ầm xuống đất.

Á Kha hự lên một tiếng rồi bất động.

Yến Tử nhìn Á Kha bất động, chân mềm nhũn ngồi thụp xuống, mặt tái xanh, cổ khô khốc:

"Hù..hù chết ta!"

Lệ Y cũng ngồi thụp xuống bên cạnh:

"Đáng sợ, thật đáng sợ!"

"Nàng ổn chứ?" Lục Tiểu Phụng nhíu mày quan sát Yến Tử.

https://thuviensach.vn

"Chưa chết....chưa chết!" Yến Tử đáp như con rối.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng bình an, trong lòng cũng thoáng nhẹ nhõm. Hắn đưa mắt nhìn đám hắc y cứu giá, ánh mắt không khỏi tán dương.

"Các ngươi đến đúng lúc lắm!"

"Tạ điện hạ!"

Lục Tiểu Phụng lại đưa mắt nhìn về phía Yến Tử cùng Lệ Y đã lấy lại hồn vía, đứng dậy lau y phục nói:

"Nếu nàng không muốn gặp nguy hiểm thì..."

Lục Tiểu Phụng nhìn rõ, thân hình cao lớn của Á Kha khom dậy, kiếm sắc trên tay hắn loé lên, khoé môi cong lên một mảnh tà ác. Hắn như một bóng ma đứng sau lưng Yến Tử vẫn đang giũ y phục.

Ánh kiếm sáng bóng, sắc lạnh, đầy sát khí hướng tim một đường đâm thẳng.

Lục Tiểu Phụng cảm giác như tia sét đánh trúng đầu, trái tim vỡ tan, lòng lạnh đi. Da đầu tê dại, ánh mắt nức toác. Hắn gầm lên:

"Không!!!

Phụt!!!

Một tiếng động vang lên. Làn huyết đặc quánh bật ra, lưỡi kiếm xuyên tim đâm ngang thân thể gầy nhỏ. Vũng máu tràn xuống. Đau đớn tang thương.

"Triệu Mẫn!!!!"

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ngày Sầu Cạn Lệ, Tiễn Hồn Ai!

Mênh mang mặt hồ gợn sóng.

Gió cuốn xua đi bụi vàng.

Chiều tà ngả về bến ngang.

Kiếp hồng nhan xin ngày lụi tàn.

Xoẹt!!!

Lưỡi kiếm sắc nhọn, lạnh lùng của Lục Tiểu Phụng một đường cắm phập xuyên tim Á Kha.

Mắt hắn trợn ngược, máu từ khoé miệng tuôn ra như suối. Từng ngụm từng ngụm thổ ra.

Bàn tay đang cầm kiếm buông thõng. Cả thân thể cao lớn hệt như cọc gỗ, bất động như tượng. Tựa như quá bất ngờ, không kịp phản ứng.

Rầm một tiếng, cả thân thể Á Kha đổ xuống bất động.

Ánh mắt hung ác từ từ nhắm ghiền, mũi kiếm xuyên thân nhỏ giọt đợt máu tươi.

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng dồn hết tất cả sát khí vào lưỡi kiếm kia, đôi mắt đầy tơ máu, như quỷ khát máu muốn phanh thây Á Kha ra từng mảnh cho bỏ hận.

Lúc Á Kha gục xuống, ánh mắt lạnh lẽo đau đớn của Lục Tiểu Phụng mới tập trung vào cảnh tượng kinh hoàng trước mắt.

"Triệu..."

Cả thân thể Lục Tiểu Phụng run nhẹ, tròng mắt thu nhỏ, tim hắn đau thắt lên từng cơn nhìn mảnh kiếm dài sắc bén cắm ngay giữa tim xuyên qua lồng ngực.

Dòng máu đỏ tươi chạy dọc lưỡi kiếm sáng loáng.

Tách!

Tách!

Một giọt, hai giọt!!!

Từng giọt, từng giọt máu đỏ vương xuống nền đất lạnh, thấm đẫm cánh rừng bạc hoang xơ chỉ nghe tiếng chim trời lác đác.

Sắc mặt Tiểu Yến Tử tái nhợt, trắng bệch cắt không còn giọt máu. Đôi mắt vô thần không tiêu cự, miệng khô khốc há hốc, cả thân thể bất động như tượng.

Trước nàng là thân thể liễu yếu đào tơ của mỹ nhân tuyệt sắc. Y phục lụa dài phất phơ theo gió. Khuôn mặt khuynh thành không còn sinh khí. Đôi mắt mất đi sự sống. Bàn tay mỏng manh ôm chặt Tiểu Yến Tử. Không ai khác chính là Lệ Y!

Hai thân ảnh mỏng manh dính sát vào nhau. Thanh kiếm dài như một cái đinh, đóng chặt hai thân thể đó.

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng nhìn rõ, thanh kiếm đâm xuyên qua lồng ngực Lệ Y dán chặt thân thể Yến Tử.

Máu nhỏ giọt xuống tạo thành một đầm lầy nhầy nhụa, mùi tanh bốc lên, kinh hãi rợn người. Đâu đó vang lên thanh âm của chết chóc, âm binh địa phủ như muốn đến đón người...

Vạt nắng đầu trời bị thu lại, thay vào đó là cơn gió lạnh, sắc trời đen đặc, đàn quạ trời bay lượn phiêu dật hệt như muốn đòi mạng.

Lục Tiểu Phụng không dám nghĩ...Là thanh kiếm chỉ đâm xuyên Lệ Y, hay là đã ngang qua Triệu Mẫn rồi?

Chúng nhân hắc y nhìn cảnh tượng kinh hãi, nhất thời run rẩy, đứng hình bất động. Chỉ đứng im chờ đợi, khống dám có nửa phân vọng động.

Mặt ai nấy trắng bệch, bàn tay nắm kiếm cũng thoáng run rẩy.

Vừa rồi mọi sự xảy ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng, cũng chẳng nhìn thấy. Rốt cuộc là không thể ngăn được ý trời.

"Tr...Triệu...Mẫn!"

Giọng Lệ Y yếu ớt bật lên.

Đôi mắt Yến Tử lập tức linh động di chuyển, thân hình run nhẹ, tựa như một câu nói đã thức tỉnh được nàng. Nàng vô thức bước lùi một bước.

Cả thân thể Lệ Y đang dựa vào Yến Tử lập tức ngã vào lòng nàng như một nhánh cây đổ không còn lựa tựa.

Tiểu Yến Tử vội vã ôm lấy Lệ Y, khó khăn thở dốc, đôi mắt tràn đầy tơ máu, tựa như vẫn không ý thức được chuyện gì xảy ra, hoặc hoang mang đến mức mất hết thần trí.

https://thuviensach.vn

Lúc này Lục Tiểu Phụng mới nhìn rõ, trước vạt áo Yến Tử không có lấy nửa phân thương tổn, hoàn toàn sạch sẽ.

Hắn âm thầm thở hắt ra một hơi, lại nhìn Lệ Y đau đớn thở dốc trong vòng tay Yến Tử, hắn đặt tay lên mạch nàng.

Yên tĩnh chẩn mạch một lúc. Lục Tiểu Phụng dè dặt nhìn Yến Tử, chậm rãi lắc đầu:

"Không thể cứu vãn!"

Một câu như lưỡi dao đâm buốt sống lưng, khiến Tiểu Yến Tử khẽ nấc lên một tiếng. Nàng vòng tay ôm lấy Lệ Y, đôi mắt vô thần, tựa như linh hồn đã bay đi phương trời nào.

Nàng nhìn thanh kiếm lạnh lùng sắc bén cắm sâu vào thân thể Lệ Y, theo nhịp thở yếu ớt nhấp nhô.

Thân thể Lệ Y như một vòi nước hỏng. Máu huyết cứ như vậy, ở nơi chí mạng mà tuôn ra.

"Tại sao???Lệ Y...sao lại...cứu ta???" Giọng Yến Tử gần như lạc đi, nàng run rẩy ôm lấy khuôn mặt mỹ lệ khuynh thành đã dần dần mất đi sinh khí.

"Mẫn muội...Lệ Y...gây tội với...muội...Là cái giá...mà ta phải...trả..khụ!"

Một búng máu từ khoé môi xinh đẹp phun thẳng vào mặt Yến Tử.

"Lệ Y!"

"Lệ công chúa!"

Chúng nhân đau đớn kêu lên.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử kinh hãi lấy tay chùi đi búng máu trên môi Lệ Y gấp giọng:

"Đừng nói nữa...Ta biết nàng mệt..ta sẽ mang nàng đi đại phu...ta..."

"Mẫn muội..."Lệ Y nắm lấy bàn tay run đến độ không biết làm gì của Yến Tử, khó khăn nói:

"Nhất định...phải...trở về...Lưu Dĩ...chàng không thể...cô độc...Hãy yêu chàng...thật nhiều.."

Tiểu Yến Tử như một con rối, vội vã gật đầu:

"Ta biết, ta biết. Ta nhất định đưa nàng cùng trở về. Chàng đang đợi, đợi chúng ta trở về!"

Tiểu Yến Tử ôm đầu Lệ Y, nhẹ nhàng vuốt lại làn tóc đen mượt đã rối mù của nàng, khóe môi run rẩy cố giãn ra một nụ cười:

“Nàng xem này, sao lại để tóc rối như vậy. Nào...đứng dây, ta đưa nàng về, chải lại tóc. Nàng phải thật xinh đẹp, như lần đầu ta gặp nàng....”

Khoé môi Lệ Y chầm chậm dãn ra một nụ cười. Nụ cười băng thanh ngọc khiết, khiến muôn hoa cũng phải ghen tị. Khiến cho song kia vô tình vỗ mạnh, nhành liễu đung đưa đau đớn.

"Ta...đã luôn muốn...được giải thoát..."

Lệ Y nhìn lên bầu trời tối mịt, chỉ có chút ánh sáng sau đám mây đen. Vệt nắng chầm chậm ló ra, đáp xuống đôi mắt xinh đẹp.

Tất cả những giày vò mà chàng mang đến cho ta, lại vì chàng mà được hóa giải...

Ta nhớ chàng, muốn gặp chàng.

https://thuviensach.vn

Khóe mắt Lệ Y vương lệ nhòa. Nàng đưa bàn tay đầy máu vuốt lên má Yến Tử, khẽ thều thào từng thanh âm yếu ớt:

"Kiếp sau...làm tỷ muội tốt..."

Tiểu Yến Tử đăm đăm nhìn Lệ Y, khoé mắt chầm chậm rơi xuống một chất dịch mặn nóng hổi rơi xuống khuôn trang thanh tú, hòa với máu, với đất lạnh.

Nàng nhẹ gật đầu: "Được, kiếp sau, Tiểu Yến Tử nguyện làm tỷ muội tốt, muội nhất định, nhất định sẽ bên cạnh tỷ.”

Mắt liễu dâng nước, như làn sóng dập dìu, như trăm hoa nhẹ nở, như mãn nguyện, như giải toả, như hoá kiếp.

Sinh ra ngạo mạn, nhung lụa mà sống.

Biết đâu gặp chàng, vương tình mà bạc phận.

Là ta cả đời hứng trọn sương tuyết.

Vì chàng đau đớn bi thương.

Nơi khuê phòng bóng ai, nhẹ vang tiếng thở dài.

Tìm về nơi an lành, ta vì chàng mà hóa kiếp.

Nếu có kiếp sau...

Thật sự có kiếp sau...

Mong được lại gặp chàng, trọn kiếp bên chàng.

Cho dù...

Lòng này đã tan nát...Vì yêu ai...

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ!

Mi lạnh khẽ nhắm, bàn tay gầy buông thõng rơi xuống đất lạnh.

Hơi thở tắt lịm, vẻ mặt điềm nhiên biến mất, dung nhan khuynh thành trở thành một mảng âm u, đen mịt.

Ngạo nghễ hóa thành sương tan.

Dung nhan tuyệt mỹ hóa mây mù.

Thương tâm này vỡ tan thành bụi cát.

Mây gió khóc thương cho hồn ai nhẹ phất.

Thân thể Lệ Y đẫm máu, như cánh hoa lúc đẹp nhất, rực nhất trước khi héo úa. Mảnh lụa mỏng manh đỏ rực nằm dài trên đám lá dính đầy máu.

Giữa mảnh rừng này, nàng là đóa hoa đẹp nhất, diễm lệ nhất.

Gió lạnh tạt ngang, đưa cây đung đưa, như gào khóc, như đẫm lệ.

Mảnh rừng tĩnh mịch vang lên tiếng nhạn kêu, bầu trời âm u, mây mù kéo đến, khóc thương cho phận hồng nhan.

Đâu đó vang lại tiếng than thở, trách cứ cho số phận bạc bẽo. Cả đời si tình theo đuổi, lại bị chính tay tình si kéo xuống vũng bùn, rồi lại chết trong tay kẻ tạo ra đầm lầy.

Mỹ nhân hồng trần sớm ngày buồn ưu.

Tất cả chỉ còn lại nụ cười ngày tàn.

Chúng nhân hắc y quỳ rạp xuống xung quanh Lệ Y, thương tiếc cho mỹ nhân diễm lệ ra đi đau đớn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử không nói không rằng, cũng không gào khóc. Chỉ khư khư ôm lấy thân thể đã hoàn toàn lạnh ngắt của Lệ Y. Đôi mắt vô thần, tựa như đã chết.

Lục Tiểu Phụng nhẹ đặt tay lên vai Yến Tử như đưa nàng ra khỏi ảo mộng. Nhưng không, nàng không chút động đậy. Chỉ ngồi một chỗ ôm Lệ Y như vậy.

Lục Tiểu Phụng bất lực đứng dậy, tiến đến hạ lệnh:

“Tìm một nơi tốt, để Lệ công chúa nghỉ ngơi.”

Chúng nhân hắc y đều là nam nhân mạnh mẽ, tuy rằng tiếc thương mỹ nhân, nhưng đối với nàng không có thâm tình, nên nhanh chóng giúp nàng có nơi an nghỉ.

Chỉ có hắc y bánh bao ngày dài đưa nàng đi trên ngựa, nhất thời nảy sinh tình ý, quỳ rạp xuống gào khóc.

Tiếng khóc ai oán. Đau thay cho nàng.

Bị chính quốc ruồng bỏ, người thương chà đạp. Ngay cả lúc chết, cũng không ai khóc than.

Lệ Y....Lệ Y!

Lục Tiểu Phụng để mặc cho hắc y bánh bao khóc than. Hắn chờ cho chúng nhân đào huyệt xong mới quay trở lại bên Yến Tử, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra khỏi Lệ Y:

"Nàng ấy cần được nghỉ ngơi!"

Mắt Tiểu Yến Tử đỏ âu khẽ chuyển động, đưa mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, sau đó lại di chuyển xuống gương mặt xinh đẹp như đang ngủ của Lệ Y.

https://thuviensach.vn

Bàn tay nàng khẽ buông lỏng, để Lục Tiểu Phụng bế Lệ Y lên tiến tới huyệt lớn đã được nhanh chóng đào lên.

Tiểu Yến Tử vẫn ngồi một chỗ, tuyệt nhiên không quay đầu nhìn Lệ Y được từng lớp đất cát phủ lên.

Nàng không dám nhìn.

Không dám nhìn.

Lệ Y như cánh hoa sen giữa bãi bùn lầy, như mảng trắng giữa cuộc đời đen tối. Nàng từ từ về với đất cát. Về nơi an lành...

Giọt nước mắt nóng hổi trên mi mắt Yến Tử rơi xuống, phảng phất của sự chia ly, của tâm tư bi phẫn.

Nàng thừ người, chầm chậm đưa mắt về phần mộ đã được dựng bia kia.

Trái tim co bóp đau đớn, thít chặt sâu sắc rỉ máu.

Hồng trần phù hoa một kiếp rồi hóa thành không.

Hồng nhan ngắn ngủi sao chịu được thời gian trôi nhanh.

Đoạn trường sầu, nhìn lược mộc.

Tâm mãi khắc ghi nàng.

Công chúa Ngụy Quốc, Lệ Y!

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tương Tư Hóa Sầu Đau

Hàng liễu biếc lặng im giữa trời vắng.

Mây trắng trời xanh, gió trong lành.

Ngày dài vén sau đám núi điệp trùng, mây trời, nắng ấm đã lùi dần. Trả lại màn đêm đen đặc lạnh lẽo. Nơi phương xa hạ nguyệt nhạt nhòa, như mờ như ảo, như đôi con ngươi soi tỏ tìm người thương.

Trên ngọn núi thấp thoáng bóng người ngựa kéo nhau từng đoàn dài, tiếng vó ngựa rầm rập, rầm rập như một đoàn quân. Bóng họ phủ xuống mọi nẻo đường, dẫm lên ngọn cỏ xanh rì đọng sương.

Đoàn người ngựa từ từ giảm tốc độ, đưa người ngựa rẽ vào một thành trì gần đó nghỉ chân.

Tạt ngang thành nhỏ. Đoàn người nhanh chóng gia nhập nơi thưa người phương xa, uy nghiêm độc bước trên đường dài.

Người cưỡi tuấn mã đi đầu tiên, vẻ mặt cao ngạo, chính khí ngút trời, thân phục trường y thong thả kéo dây cương, đôi mắt ngạo khí chốc chốc lại liếc về người trong lòng. Người đó là một tiểu tử nhỏ con y phục nam nhân đã nhuộm một lớp bụi. Vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm không chút sinh lực, chỉ thẫn thờ nhìn vào không trung.

https://thuviensach.vn

Phía sau là một đám hắc y tay cầm đao, vẻ mặt bình thản nhưng lúc nào cũng đề cao cảnh giác, có thể chực xuống tay với bất cứ mối nguy hiểm nào.

Lục Tiểu Phụng đưa ngựa rẽ ngang một khách điếm nhỏ, để cho hắc y thị vệ xem xét một lượt mới nhẹ nhàng bế Yến Tử xuống ngựa, đưa nàng vào khách điếm, lên thẳng sương phòng.

Đã hai ngày rồi, nàng không nói một câu, không ăn không uống. Cứ im lặng như vậy từ lúc Lệ Y ra đi.

Nàng cứ như đã chết. Mặc kệ Lục Tiểu Phụng nói gì, làm gì, nàng đều không hề phản ứng. Chỉ lặng lẽ ngồi trên lưng ngựa, để cho kẻ khác đưa đi.

Lòng Lục Tiểu Phụng thấp thỏm như đứng trên chảo nóng. Chẳng hiểu sao, nàng không nói, cũng không kháng cự, lại khiến hắn lo sợ, bất an như vậy.

Lại nhìn vẻ mặt tang thương của nàng, lòng hắn càng thắt lại.

Thà nàng khóc một trận đi, gào khóc như những nữ nhân khác, chắc chắn sẽ bớt bi thương...

“Ta đã gọi gà quay cho nàng, nàng rất thích món đó phải không?”

“....”

“Rượu nữ nhi hồng thì sao?”

“....”

“Bánh bao nhân thịt?”

“...”

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng hết lời. Mấy ngày trước, chẳng phải nàng sống chết đều muốn ăn những thứ này, vậy mà bây giờ lại...

Lục Tiểu Phụng bất lực ngồi trước bàn bày đầy mỹ thực. Tiểu Yến Tử ngồi bên cạnh hắn, như một cọc gỗ vô hồn. Không chút phản ứng, không động đũa. Cứ như thể không tồn tại. Nàng không chịu ăn, hắn cũng nào có tâm trạng thưởng thức.

Lục Tiểu Phụng chua xót nhìn nàng. Hắn thầm biết, người lương thiện như nàng, nhìn thấy người khác vì nàng mà đau khổ, vì nàng mà chết nơi cô độc, sẽ đau lòng như thế nào.

Tuy rằng ở Sở Quốc, hắn dưới một người trên vạn người. Sinh tử của thế nhân đều tùy vào một cái phất tay của hắn, nhưng ở Sở Quốc, quyền lực có hạn, hắn không thể can thiệp quá nhiều. Hắn đã suýt mất nàng. Lệ Y thế nàng một mạng, coi như là hắn nợ nàng ta.

Chỉ là thấy nàng như vậy, hắn không đành lòng. Lại thấy có chút bứt rứt. Thầm than bản thân thật vô dụng.

Hắn đưa bàn tay to lớn áp vào má nàng, như muốn xoa dịu nỗi lòng nàng:

“Nàng như vậy, thật khiến ta đau lòng!”

Mắt Yến Tử khẽ di chuyển, chậm rãi rời đến gương mặt thanh tú của Lục Tiểu Phụng. Đôi mắt tinh quang của nàng nhẹ chớp rồi trầm ngâm nhìn hắn không nói.

Lục Tiểu Phụng đáp lại đôi mắt ngơ ngẩn của nàng, trong mắt hắn tràn ngập ý cười. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào mắt hắn lâu như vậy.

Nàng rốt cuộc đang nghĩ gì?

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Tiểu Yến Tử cụp mi, đầu khẽ cúi xuống, ngã vào lòng ngực Lục Tiểu Phụng.

Hành vi này thoạt nhiên nằm ngoài dự tính của Lục Tiểu Phụng, khiến hắn giật mình mở tròn mắt kinh ngạc.

Nàng đây là....đang muốn hắn an ủi. Nàng...chịu dựa vào hắn rồi sao?

Trong lòng Lục Tiểu Phụng khấp khởi mừng thầm, trái tim nhộn nhạo vang nhanh từng tiếng 'bịch bịch'

Tình ý thật diệu kỳ, có thể qua một hành động nhỏ của người thương, khiến hắn trở nên phấn khích như vậy. Cũng chỉ có nàng mà thôi.

Trải qua chuyện của Lệ Y. Lục Tiểu Phụng mới rõ, hắn buộc phải có Triệu Mẫn, tuyệt đối không thể để mất nàng.

Lục Tiểu Phụng đưa mắt nhìn đám hắc y nhân đang đứng xung quanh cố ý quay mặt đi. Hắn phất tay ra hiệu. Chúng nhân hắc y không hai lời, lập tức lùi ra ngoài, còn không quên đóng cửa cài then. Để lại không gian yên tĩnh cho chủ nhân.

Lục tiểu Phụng dãn ra một nụ cười, khẽ đưa tay ôm lấy thân thể gầy đi trông thấy của Yến Tử, bàn tay khẽ vuốt làn tóc đen được búi cao, tay còn lại nhẹ vỗ lấy lưng nàng.

"Doanh Tắc ta hứa, sẽ luôn chăm sóc nàng. Đợi đến khi ta lên ngôi. Nàng sẽ trở thành Hoàng Hậu của ta, là Hoàng Hậu duy nhất ta yêu thương."

Tiểu Yến Tử vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không chút cảm xúc, đầu nàng gục trên vai Lục Tiểu Phụng, bàn tay vòng qua eo hắn. Nàng đưa đôi mắt tròn đã mất đi tia sáng nhìn ra ánh trăng vằng vặc bên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Hạ nguyệt chiếu lên đôi mắt nàng sâu hoắm, lạnh lẽo.

Giọng nàng khẽ cất:

“Ta muốn đi ngủ.”

Một câu này như một mồi lửa thắp lên ngọn đuốc ái tình trong tim Lục Tiểu Phụng, khiến hắn mừng rỡ đến độ muốn đập bàn cười lớn, hệt như vừa san bằng được một đại quốc.

Hắn ôm chầm nàng chôn vào lòng ngực khẽ nói:

“Được, ta bồi nàng đi ngủ.”

Tim Lục Tiểu Phụng vang lên tiếng lịch bịch liên hồi, tựa như tiếng trống trận. Hắn dịu dàng bế xốc Yến Tử lên tay, đi đến giường lớn.

Dung nhan thanh tú nhiễu một tầng ửng đỏ, nhiệt huyết chạy dọc thân thể như muốn phun trào. Hơn lúc nào hết, Lục Tiểu Phụng biết được hắn đang phấn khích đến nhường nào.

Hắn đã từng nếm trải mùi nữ nhân, đám trắc phi của hắn cung phụng hắn như chúa trời. Nhiều đêm khiến hắn chạy đến cao trào là chuyện thường tình. Các nàng hầu hạ hắn, quỳ dưới chân hắn, chỉ cần hắn muốn. Các nàng không dám nghỉ ngơi.

Chỉ là người trên tay hắn là nữ nhân đầu tiên cũng là cuối cùng hắn thật tình yêu thương. Hắn muốn cung phụng nàng, đặt nàng dưới thân hầu hạ thật tốt. Yêu thương nàng thật nhiều. Cho nàng cảm nhận được dư vị tình ái, cả thân thể nàng tuyệt đối chỉ có mùi của hắn.

Vì lẽ đó mà ruột gan Lục Tiểu Phụng không khỏi chấn động, ý cười trên môi sáng lạng, cứ mãi như vậy mà không chịu tắt, không mảy may để ý Yến Tử vẫn không hề đổi sắc, đôi mắt đượm buồn không chút linh động.

https://thuviensach.vn

Lục Tiểu Phụng đặt nàng xuống giường, khẽ khàng đặt lưng xuống bên cạnh nàng, âu yếm đưa mắt nhìn nàng. Đôi mắt ái vị ngập tràn hạnh phúc.

“Triệu Mẫn!” Hắn khẽ gọi tên nàng, đưa bàn tay vuốt ve gương mặt trắng nõn của nàng.

“Vâng!” Nàng thờ ơ đáp.

“Nàng là của Doanh Tắc ta. Từ đây cho đến mãi về sau.”

Lục Tiểu Phụng vươn người ngậm lấy môi sen của nàng. Một cái chạm môi này khiến cả thân thể hắn run nhẹ. Tựa như kinh động, tựa như ngượng ngùng, tựa như thỏa mãn.

Lòng hắn khẽ cười, hắn dịu dàng hút lấy bờ môi căng mọng của nàng cắn mút.

Đẩy nàng xuống dưới, phủ cả thân thể lên người nàng. Đôi môi ngấu nghiến phủ lấy môi nàng, đưa lưỡi tách môi nàng ra, tìm kiếm lưỡi nàng, ngậm lấy ngọt ngào rồi quấn quýt trong cuồng mê.

Tiểu Yến Tử vòng tay ôm lấy cổ Lục Tiểu Phụng, mày liễu khé nhíu, nhưng vẫn chậm rãi đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của hắn.

Phản ứng nằm ngoài mong đợi khiến cho Lục Tiểu Phụng như kẻ đi trong mộng, phấn khích ôm lấy thân thể nàng, chậm rãi tháo đai lưng của nàng xuống.

Đôi môi vẫn quấn lấy chiếc lưỡi mật ngọt dụ người của Yến Tử, bàn tay to lớn chậm rãi luồn vào trong vạt áo nàng.

Chỉ chút nữa, một chút nữa thôi là chạm vào nơi da thịt trơn mịn của nàng.

Xoẹt!

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Lục Tiểu Phụng cảm giác sau gáy nhói lên một cái, da đầu tê rần, tê buốt chạy dọc sống lưng.

Hắn buông vội Yến Tử ra, đưa tay sờ sau gáy mình, phát hiện ra một thứ gì đó lạnh ngắt hệt như ngân châm đâm vào.

Lục Tiểu Phụng sững sờ nhìn người nằm dưới thân, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đau đớn, thất vọng:

“Nàng....”

Lục Tiểu Phụng không kịp nói hết câu, lập tức cả thân thể mềm nhũn đổ xuống gục trên thân thể Yến Tử. Hơi thở yếu ớt, ánh mắt lim dim chỉ chợt nhắm lại. Hắn mơ hồ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng.

Tiểu Yến Tử rút cây ngân châm ra, đút lại vào trong ngực, đưa tay đẩy Lục Tiểu Phụng qua một bên.

Nàng bước xuống giường chỉnh lại y phục, thờ ơ nhìn hắn nói:

“Đời này, ta chỉ làm Vương Phi của Lưu Dĩ! Trượng phu của ta, chỉ có một mình chàng.”

Mắt Lục Tiểu Phụng dần dần khép lại, trước khi mất đi ý thức, hắn nhìn thấy bóng nàng vụt qua cửa sổ lao đi.

Lòng hắn lạnh đi, như tảng băng lạnh lẽo ngày đông, trái tim thít lại.

Thì ra...Ngay từ đầu, nàng đã có ý dụ ta. Khiến ta mắc bẫy.

Triễu Mẫn!!

Trái tim của ta!!!

Nỗi hận của ta!!!!

https://thuviensach.vn

Bóng trăng chạy theo dáng người nhỏ đạp bước vun vút qua từng ngọn núi trùng điệp. Lác đác tiếng chim kêu, vọng lại từ cánh rừng xa xôi.

Tiểu Yến Tử chạy, chạy không ngừng nghỉ, bất chấp thân thể kiệt quệ, bất chấp mồ hôi ròng ròng, y phục bị vướng cành cây cấu rách, mặc kệ đôi chân gầy ướm máu.

Con đường dài đầy gai đá, nàng đã chạy suốt mấy canh giờ. Mồ hôi thi nhau rịn trên khuôn mặt trắng nõn, nàng thở dốc khó khăn lau đi. Lại tiếp tục hướng kinh thành mà chạy.

Trong tâm tư tiềm thức chỉ có bóng dáng Lưu Dĩ. Chỉ nhớ đến vòng tay của hắn. Nàng đang rất đau đớn, nàng chỉ muốn nhìn thấy hắn, lao vào vòng tay hắn mà khóc.

Lưu Dĩ. Chàng đang ở đâu?

Trên con đường nhấp nhô, lá khô bị đôi chân gầy dẫm nát, y phục phần phật theo từng bước chân của nàng. Gió đột nhiên tăng mạnh, xô ngã bóng nhỏ xuống chân núi.

Tiểu Yến Tử không đỡ được lực đẩy của gió, trượt chân ngã lăn xuống dốc núi.

Nàng lộn nhào lộn nhào từng vòng rồi rơi tuột vào một cái hố đầy lá khô.

Cả thân ê ẩm, chân tay mềm nhũn, đầu óc choáng váng.

Tiểu Yến Tử gắng gượng mở mắt, chống tay ngồi dậy. Y phục trên người nàng rách nát, lộ ra cả làn da trắng nõn đầy những vết xước vương máu tươi.

https://thuviensach.vn

Dù có phải chạy nát chân, nàng cũng nhất định trở về.

Tiểu Yến Tử bám lấy cành cây bên cạnh, khó khăn đứng dậy. Nhưng lúc này đột nhiên nhạn trời vỗ cánh, thi nhau bay lên không trung đầy kinh hãi.

Điều gì khiến chúng kinh động đến vậy?

Tiểu Yến Tử đứng trên hõm núi, nhìn xuống phía dưới ngọn núi kia.

Chỉ thấy một đám người ngựa, trên tay cầm đèn đuốc sáng trưng. Tiếng vó ngựa rầm rập rầm rập, rất vội vã, rất oai nghiêm. Khí thế từ đám người kia kinh động đến cả tấm rừng bên cạnh, khiến cho vạn vật kinh hãi lùi ra xa.

Dẫn đầu đoàn người ngựa đó là bóng dáng bạch kim cao lớn cao ngạo, khí thế ngút trời khó ai bì kịp. Dung nhan tuấn tú phủ một lớp sát khí đầy chết chóc. Đôi mắt phượng hoàng sáng quắc chiếu phủ nhân gian, đôi tay to lớn gấp gáp thúc ngựa. Thân thể cưỡi trên tuấn mã càng tăng thêm khí khái của bậc quân vương uy quyền nghiêm nghị.

Bên cạnh là bóng đỏ thập phần đẹp đẽ đã bị sát khí vây lấy hệt như quỷ dữ, tay lăm lăm đao lớn, tựa như có thể san bằng tất cả.

Tiểu Yến Tử cảm giác da đầu tê dại.

Là gương mặt đó, khí thế đó, nàng trăm lần mong nhớ, vạn lần không thể quên.

Trái tim nàng thổn thức đập lên từng tiếng.

Thình thịch! Thình Thịch!

Ta đã tìm thấy chàng rồi.

Lưu Dĩ!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt tinh quang của Yến Tử ngập nước. Nếu không phải lúc này nàng cách hắn một bờ vực, nàng nhất định sẽ bất chấp tất cả mà lao đến vòng tay kia, vòm ngực kia mà ôm lấy, than thở.

Tiểu Yến Tử cố thu lại trấn tĩnh, hít một hơi thật sâu để rống lên gọi. Khoảng cách xa như vậy, nàng lại ở trên cao, chỉ có nàng thấy hắn. Hắn không cách nào có thể thấy nàng. Lúc này nàng chỉ cầu mong, Lưu Dĩ có thể nghe thấy tiếng gọi của nàng.

“Lưu....”

Tiểu Yến Tử còn chưa kịp gọi tên Lưu Dĩ cho trọn vẹn. Bỗng nhưng trước mắt tối đen, một bàn tay nào đó nhanh chóng bịt lấy miệng nàng, ngăn không cho nàng thốt lên nửa lời còn lại.

Tiếp theo đó, Yến Tử cảm nhận rõ, phía trước bụng rách toạc đau đớt, cảm giác tê dại chạy dọc thân thể, máu huyết trong người từng đợt tuôn trào.

Nàng kinh hãi đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy trước bụng nàng. Một bàn tay nào đó giữ chặt chủy thủ cắm phập xuống bụng nàng. Nơi đó, vết thương đó, từng đợt huyết tuôn ra như suối, khiến cho đầu óc nàng nhanh chóng choáng váng.

Thoáng chốc, một tia sáng kỳ lạ phát ra từ chiếc đồng hồ nàng đeo trên cổ vụt lên, hơi nóng hóa thành đốm lửa rồi nhanh chóng vụt tắt khiến Yến Tử hoa mắt không kịp nhận ra.

Bên tai nàng vang lên giọng nói quen thuộc nào đó. Khuôn mặt hung ác ghé sát mặt nàng, đưa đôi mắt tràn đầy lửa hận nhìn về phía đám người ngựa đang dần dần thúc ngựa rời đi của Lưu Dĩ.

“Bắt được ngươi rồi nhé. Triệu Mẫn!”

https://thuviensach.vn

Bàn tay kia buông lỏng. Tiểu Yến Tử vô lực gục xuống đất, ôm lấy bụng máu, nơi vết thương xé toạc kia.

Nàng khó khăn thở dốc, đau đớn nhìn bóng dáng Lưu Dĩ đang từ từ xa khuất.

Ta chỉ còn cách chàng từng ấy bước chân...vậy mà...

Phụt!!!

Trước mặt Yến Tử là một màn máu, chất dịch tanh nồng từ trong miệng nàng tuôn trào như nước. Máu huyết đen đặc, vương đầy miệng nàng, ướt đẫm vạt áo.

Chủy thủ có độc!!!

Tiểu Yến Tử đổ gục xuống đất, cố gắng quay đầu nhìn kẻ tàn nhẫn hạ thủ kia rốt cuộc là ai.

Đôi mắt diễm lệ hung ác, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, thân thủ nhanh nhẹn phi phàm.

Chiêu Dương!!!

“Chạy theo ngươi mệt thật đấy.” Đôi mắt hung ác của Chiêu Dương dán chặt vào Yến Tử đầy oán hận.

“Ngươi...thật...” Tiểu Yến Tử dương đôi mắt căm phẫn nhìn Chiêu Dương, là nàng quá khinh địch, để nàng ta sống đến ngày hôm nay.

Lúc này thân thể không còn chút sức lực vì mất máu và trúng độc. Yến Tử chỉ cảm thấy hai mắt nặng trịch, không thể mở ra.

Không được, nàng không được ngủ. Không được ngủ.

https://thuviensach.vn

Chiêu Dương khẽ nhếch môi khinh bỉ, cúi người vươn tay bóp mặt Yến Tử gầm gừ:

“Yên tâm, lúc này ngươi chưa chết được. Muốn chết đơn giản vậy sao? Đâu có dễ!”

Tiểu Yến Tử gục mặt giữa nền đất lạnh, thân thể vô lực bất động, trước khi mất đi ý thức. Nàng nhìn thấy, bóng lưng bạch kim quen thuộc đó.

Xa vời. Chưa lúc nào ta thấy xa vời như vậy.

Lưu Dĩ!

Lưu Dĩ đang gấp rút thúc ngựa, bỗng nhiên mắt hắn rực lên một tia sáng, tim đập mạnh một tiếng, hắn lập tức kéo mạnh dây cương, ngựa hí lên rồi dừng lại.

Hành động bất ngờ này khiến cho đám quân binh đằng sau vội vã dừng cước.

Lưu Dĩ quay đầu, đưa đôi mắt sáng quắc quét khắp từng ngọn rừng hẻm núi. Mày lưỡi mác nhíu chặt đầy bất an.

Vừa rồi, hắn nghe thấy tiếng nàng gọi. Là nàng đang gọi hắn!

“Thiên tuế, không lẽ có manh mối?” Lam Thất bên cạnh gấp giọng.

Chúng nhân nghe vậy không khỏi nghiêm mặt chờ đợi.

Lưu Dĩ nhíu mày, phất tay: “Lục soát ba ngọn núi kia cho ta, trong phạm vi ba trăm dặm, không được bỏ xót bất cứ kẻ nào lai vãng.”

“Rõ!”

https://thuviensach.vn

Chúng nhân kính cẩn cúi mình ôm quyền rồi vội vã phân phó nhau rời đi.

Hoắc Sinh nheo mi, quan sát vẻ mặt của Lưu Dĩ, thầm biết Lưu Dĩ trước nay hành động không theo tâm tính. Việc hắn đang trên đường tìm người lại đột ngột dừng chân, tuy không có manh mối nhưng thoạt biết hắn hành động cảm tính.

Nhưng lúc này tình thế cấp bách, mặc kệ là như thế nào, quyết định của Lưu Dĩ vẫn là tối thượng. Hắn sẽ không bỏ qua bất cứ điều gì để tìm cho ra thê tử hắn.

Hoắc Sinh không cầu mong điều gì, chỉ cần nhìn thấy nàng bình an, vạn sự mình hắn gánh vác cũng được.

Hoắc Sinh xuống ngựa, theo chân chúng binh lính lẩn vào trong rừng sâu, vội vàng tìm kiếm.

Đôi mắt thanh u của Lưu Dĩ vô thức nhìn phía chân núi cách đó không xa. Hắn không tin vào linh cảm, thứ mà hắn đặt niềm tin là những gì có thực, hữu hình. Nhưng lúc này đây, hắn cảm nhận được nỗi bất an nào đó đến từ phía chân núi.

Tựa như tim gan hắn đang ở đó.

Chỉ có thể là nàng.

“Bùm!!!”

Lưu Dĩ kéo dây cương tính toán thúc ngựa chạy đến phía chân núi thì vừa đúng lúc, chân núi vang lên một tiếng nổ lớn.

Bầu trời sáng rực như sao từ tiếng nổ, từng hạt thuốc sáng lóe lên như một bông hoa giữa biển trời, bông hoa đa sắc đẹp đẽ, lấp lánh như đôi mắt

https://thuviensach.vn

người thương.

Tiếng nổ vang trời đinh tai nhức óc từ cuối chân núi khiến cho chúng nhân tập trung nhìn về.

Mắt phượng nảy lên một tia lửa.

Đó là pháo hoa của Tiểu Yến Tử!

Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh không một lời lập tức thúc ngựa, khẩn cấp chạy như bay lao vùn vụt vào cánh rừng bạc lên thẳng đỉnh núi.

Tiểu Yến Tử! Đợi ta.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngoại Truyện 1: Món Quà Của Tiểu Yến Tử

Thế Ninh: Nghỉ giải lao giữa hiệp nha chư vị. Hôm nay đặc biệt mời quý các cô nương, công tử gần xa thỉnh câu chuyện ngày lễ Thất Tịch năm nào của phu thê nhà họ Lưu.

Đây là thời điểm lúc Tiểu Yến Tử nhà ta còn là Giám Xưởng tiên sinh, trước khi đại hội đệ nhất cung thủ diễn ra.

Lúc này trời sắp chuyển đông, tiết trời se lạnh, đốm lửa lách tách từ mọi nẻo đường khuấy lên chút ấm áp đầu đông.

Lưu Dĩ ngồi trên xe ngựa, chiếc xe trang nhã lộng lẫy vừa rời hoàng cung chưa lâu đã xâm nhập vào đường lớn, hai bên chỉ có Lam Thất cùng hai thị vệ đi theo hộ tống. Lưu Dĩ đang muốn đi thị sát, vì vậy mà giảm bớt cấm vệ quân cùng thị vệ đi cùng.

Kinh thành giờ này là là giờ tấp nập người đông, quanh khu chợ buôn bán, nhiều lái thương qua lại, khách qua đường dừng chân, mùi bánh bao lan tỏa trong không khí. Cảnh tượng ồn ã xa hoa này chứng minh cho một Sở Quốc hưng thịnh. Người đặt bàn tay lên thiên hạ đại Sở đang ngồi trong xe ngựa, lặng nhìn đời thường qua khung cửa nhỏ. Ánh mắt trầm u chăm chú đánh giá cuộc sống chúng bách tính.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên từ đằng xa, ở trong một tiệm trang sức không lớn không nhỏ, chỉ đủ cho các gia chủ trung trung dừng chân vang lên giọng nói quen thuộc.

“Ta chốt giá lần cuối, năm mươi lượng bạc.”

Giọng một người đàn ông trung niên khẽ bật lên đầy tức tối: “Sao có thể, ngươi đi đâu tìm ra một chiếc vòng tay quý giá chỉ có năm mươi lượng bạc như vậy chứ?”

“Hừ, ông già nhìn mà xem, bên này, bên này rồi bên trong này, có bao nhiêu là vết xước, nhìn kĩ cũng đã thấy chiếc vòng tay này thực cũ lắm rồi, năm mươi lượng bạc đã còn đắt ấy chứ. Chưởng quầy, ta nói ông hay. Một chiếc vòng tay như thế này được ta mua hãy còn phước, nếu như ông đem bán cho vị đại quan nào đó với giá hai trăm lạng bạc, đừng nói là cả cái tiệm này bị san bằng, mà đầu của ông cũng khó dữ a.” Giọng nói lanh lảnh đó lại không ngừng léo nhéo cất lên.

Lưu Dĩ phất tay ra hiệu dừng xe ngay trước tiệm trang sức đó, hắn đảo mắt nhìn vào bên trong. Quả nhiên bắt gặp tiểu tử đang chống nạnh cầm trên tay chiếc vòng ngọc bích không ngừng ép giá. Đằng sau là Sa Thủy, Sa Hỏa bất lực ngồi nhìn.

Tiểu Tử lại muốn mua trang sức?

Lưu Dĩ không xuống ngựa, chỉ yên lặng ngồi trong xe, chờ đợi xem Tiểu Tử đang muốn làm gì.

“Chưởng quầy, nói không ngoa chứ bổn đại gia ta cũng có quen Hoắc đại nhân bộ hộ thị lang. Nếu như ta mang chuyện này nói với ngài ấy. Ông nói xem, có phải tiệm trang sức này sẽ bị dẹp trong chưa đầy một tuần hương hay không?” Tiểu Yến Tử mặt dày lấy uy danh Hoắc Thiện ra ép giá.

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa, Sa Thủy không đỡ được ca này đành cúi mặt. Sao bọn họ lại có chủ nhân mặt dày như vậy chứ.

“Hừ, ngươi tưởng ta sợ chắc. Hoắc đại nhân ở phủ đại tướng quân, ngươi nghĩ muốn gặp liền gặp được? Thứ nhà quê như ngươi, làm gì có cỡ quen biết ngài.” Chưởng quầy hừ mũi khinh bỉ.

“Không tin ta đúng không?” Yến Tử nhếch miệng lấy ra một miếng ngọc bội khắc tín của Hoắc gia ra giả bộ ngắm nghía: “Hoắc đại nhân đối với ta thâm tình như núi, đến độ tặng luôn ấn tính của Hoắc gia cho ta, ấy vậy mà có kẻ ngang tang không tin được ta và ngài là chỗ bằng hữu. Nếu để đến tai ngài, ai nha, thật không dám nghĩ.”

Chưởng quầy nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hai người sau lưng Yến Tử, dè dặt cầm lấy ngọc bội soi soi. Bỗng nhiên đôi mắt chuyển bạc, lập tức sáng rực như đèn pha.

“Ai nha, đúng là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, tội lỗi!” Chưởng quầy thu liễm vẻ mặt khinh khỉnh, bày ra bộ dáng su nịnh, khẽ hỏi: “Không biết quý tính đại danh của vị đại nhân này là...?”

Tiểu Yến Tử phất tay: “Ta chỉ là bằng hữu của Hoắc đại nhân, không tiện lộ danh phận. Giờ ta chốt giá lần cuối. Năm mươi lạng!”

Mặt lão chưởng quầy đen như đít nồi, lại nhìn miếng ngọc bội dọa người, đành bất mãn gật đầu: “Năm mươi thì năm mươi.” Lại bày ra vẻ mặt nịnh nọt: “Chỉ hi vọng vị khách quan đây chiếu cố nói vài lời tốt đẹp đến Hoắc đại nhân.”

“Chuyện đó thì có gì khó!” Yến tử vênh mặt kênh kiệu đáp: “Chỉ cần ta ra mặt, Hoắc đại nhân nhất định sẽ chú ý đến việc làm ăn của gia môn lão, yên tâm.”

https://thuviensach.vn

Chưởng quầy nghe vậy mừng như bắt được vàng, vội vàng lấy bọc gói lại chiếc vòng tay dúi vào tay Yến Tử:

“Được vậy thì tốt quá, vị khách quan này ắt hẳn là người tốt, sẽ được ông trời phù hộ, làm ăn tấn tới.”

“Được rồi, được rồi. Ta còn có việc, đi trước!” Tiểu Yến Tử cầm lấy vòng tay, đặt lại năm mươi lượng bạc rồi quay lưng bỏ đi.

“Đại quan đi thong thả.”

Sa Hỏa, Sa Thủy cúi đầu che mặt theo sát Yến Tử, sao cứ cảm giác ngượng ngùng thế nào ấy nhỉ.

Còn chưa kịp để Sa Hỏa, Sa Thủy nghi hoặc, Yến Tử lập tức lao đến một quầy y phục gần đó ngắm nghĩa.

Sa Hỏa, Sa Thủy thấy đống y phục sặc sỡ nhức mắt của nữ nhân, không khỏi bạc mặt nhìn nhau, lại nhìn Yến Tử phấn khích chọn đồ.

“Tiên sinh, ngài là nam nhân, sao lại muốn mua y phục nữ nhân?”

Tiểu Yến Tử mân mê từng đợt vải, bình thản đáp:

“Đương nhiên là mua để tặng nữ nhân rồi!”

Lời này vừa nói ra, Sa Hỏa, Sa Thủy, Tiểu Yến Tử nhất thời cảm nhận được làn gió lạnh phương Bắc rét run nào đó đập ngay ót. Mồ hôi thi nhau chạy dọc sống lưng, lạnh buốt đáng sợ.

Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn quanh, dè dặt trốn đằng sau tấm bình phong. Lại nhìn bầu trời trong xanh đầy nắng nghi hoặc.

“Rõ ràng trời đang nắng, tại sao ta lại thấy lạnh như vậy.” Nàng lại đưa tay sờ trán: “Không lẽ ta cảm mạo?”

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa, Sa Thủy cũng nhất thời đưa tay sờ trán. Thấy thân thể hoàn toàn khỏe mạnh, lại ngu mặt nhìn nhau.

Cái khí lạnh lúc nãy sao cứ thấy quen quen.

“Vị tiểu ca này có mua hay không?” Chủ quán y phục thấy ba người ngưng trọng đứng trước cửa khó chịu quát.

“Ai nói ta không mua.” Tiểu Yến Tử thu về bộ dạng ngày thường, nghênh mặt nói: “Chọn cho ta y phục mà các cô nương thích nhất ra đây!”

Chủ quán nghe khẩu khí cao ngạo vậy, không khỏi mừng rỡ, vội vàng trưng ra một loạt y phục sặc sỡ, lục lam hắc hồng đầy đủ, mỏng có dày có, kính có hở có, vô cùng bắt mắt.

Tiểu Yến Tử ngắm nghía một hồi mới chọn bộ y phục khá kính đáo nhất.

Sa Thủy nhịn không được, lại dè dặt hỏi:

“Không lẽ lần này tiên sinh lại định tặng cho Tiểu muội, tiểu muội của tiên sinh cũng thật có phúc, có được đại ca yêu thương như vậy.”

“Cái đó còn phải nói. Nhưng mà....”Tiểu Yến Tử cầm y phục lên ngắm nghía: “Ta không tặng cho tiểu muội, mà cho nữ nhân khác.”

“Là ai?” Sa Hỏa, Sa Thủy đồng thanh.

Tiểu Yến Tử đưa một ngón tay đặt trên miệng giả bộ huyền bí:

“Suỵt!”

Nói rồi khẽ dãn ra một nụ cười vui vẻ, đôi mắt lấp lánh tinh quang chăm chú vào đám y phục nữ nhân kia.

https://thuviensach.vn

Nàng không biết, không hề hay biết bên kia đường, trong xe ngựa, có một quả cầu lửa sắp nổ tung.

“Hắt xì!!!”

Tiếng hắt hơi của chúng nhân vệ binh làm kinh động đến cả tướng phủ. Ai nấy mặt mũi vàng như nghệ, nước mắt nước mũi chảy thòng lòng, mặt thâm trầm ảo não.

Chúng binh lính từ bên ngoài trở về không khỏi nghi hoặc xoa cằm:

“Dạo này tướng phủ đang dịch bệnh sao? Tại sao ai cũng cảm mạo hết vậy?”

Quản công tướng phủ từ xa đi tới, cầm khăn tay lau lau mũi đến ửng đỏ, thoạt nhiên đáp.

“Là vì khí lạnh từ vị nào đó mang về...Hắt xì...”

“Khí lạnh? Ai có thể mang khí lạnh đến nỗi khiến cho huynh đệ cảm mạo như vậy, thật quá khoa trương rồi!” Binh lính khẽ kêu lên.

“Ngươi thì biết cái gì.” Quản công khó chịu nói: “Nguyên do là vì người mang khí lạnh không phải là người tầm thường.”

“Là ai vậy?”

Quản công cùng chúng vệ binh gần đó giật thót một cái, vội vàng tụm nhau lại, che miệng nhỏ giọng.

“Là Quốc Công đó!”

Chúng binh lính Ồ lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Chẳng trách!” Lại nheo mi nghi hoặc: “Nhưng mà bình thời thiên tuế đâu có bất ổn như vậy. Đã có chuyện gì khiến ngài không vui sao?”

“Ai mà biết được chứ.” Chúng vệ binh mệt mỏi đáp: “Tâm tư của thánh thần, chúng ta chỉ là tiện dân, nào có đọc được.”

Chúng binh lính gật gù, vỗ vỗ vai chia buồn.

“Mà các ngươi có thấy dạo này hễ Triệu tiên sinh nói gì, khí lạnh lại tăng lên không?” Một tên vệ binh chen miệng vào.

“Đúng đúng, ta cũng thấy vậy!” Quản công vội vàng khẳng định.

“Có chuyện đó sao, Triệu tiên sinh đã nói những gì?” Chúng binh lính không khỏi tò mò.

“Hôm trước Triệu tiên sinh hỏi đại thẩm gánh nước nữ nhân kinh thành thích phấn hương loại gì. Đúng lúc đó Quốc Công tìm tiên sinh để chỉnh lại kiếm tuệ thì nghe thấy. Ôn gia chẳng phải vì bị vẻ mặt của thiên tuế dọa cho ngã đập đầu sao?”

Quản công gật gù: “Phải, vẻ mặt của thiên tuế lúc đó rất rất đáng sợ, khiến cho Ôn gia đáng thương phải cáo bệnh mấy ngày.”

“Lại còn hôm qua, Triệu tiên sinh nói cái gì đó mà làm thơ tặng cho cô nương nào đó, suốt đêm thao thức không ngủ. Mơ màng nhìn trăng viết thơ, để đến lúc đánh đàn cho Quốc Công lại ngủ gật. Nghe bảo Quốc Công nhặt được lá thư, đã dùng nội công đánh tan tành. Cả đêm hôm đó, Triệu tiên sinh phải đánh đàn xuyên đêm đến tận sáng. A, thật đáng thương.” Vệ binh không khỏi đồng cảm.

“Đấy, vừa nhắc là xuất hiện liền.” Chúng binh lính quay đầu nhìn về phía cổng phủ.

https://thuviensach.vn

Bóng nhỏ gầy đầy tinh quang, chân thoạt đi mà như chạy, nhanh nhẹn hệt như đám cao thủ võ lâm ngoài kia, khiến cho hai ảnh vệ thân cận cũng đặt phòng ngự lên cao nhất, buộc thi triển khinh công đuổi theo.

“Triệu tiên sinh! Hôm nay không đánh bạc sao?” Quản công gọi với theo.

Tiểu Yến Tử nghe tiếng gọi cũng bất chợt quay đầu, lại tất tưởi chạy đến bên chúng nhân đang xôm tụ.

“Mấy người làm gì ở đây? Tụ họp đông vui như vậy mà không có ta là không được đâu.”

“Ai nha, tiên sinh. Chúng ta đây là đều bị cảm mạo, tiên sinh đến gần coi chừng lây bệnh đấy.” Quản công thấy nàng chun vào kiếm chuyện, nhanh miệng nhắc nhở.

Tiểu Yến Tử lập tức thi triển khinh công lùi số, dè dặt nhảy về sau bịt mũi:

“Vậy chứ, xin mời quý vị tiếp tục bàn luận. Ta còn có công chuyện...”

Không đợi Tiểu Yến Tử lùi thành công, vệ binh canh cổng vội vã túm nàng lại gấp giọng:

“Triệu tiên sinh, làm gì vội vàng quá vậy. Bộ đi hỏi cưới sao?”

Tiểu Yến Tử vỗ lên vai vệ binh đét một tiếng: “Tiểu tử, sao ngươi biết ta đi hỏi cưới?”

Lời này vừa nói ra, nhất thời chúng nhân hít một ngụm khí lạnh. Sa Hỏa, Sa Thủy hai mắt sắp rớt khỏi tròng, tai chỉ chực chảy máu.

Cái gì??? Hỏi cưới? Cưới ai?

https://thuviensach.vn

Trong khi hai bạn ảnh vệ đang đực mặt ra như ngỗng thì chúng vệ binh nhất thời mồ hôi lạnh toát. Cái khi lạnh này không phải ôm đồn âm tào địa phủ, không quét sạch giang san, mà nửa lạnh nửa nóng, như chốn phồn hoa quét qua cái rét.

Người thứ hai trong tướng phủ có thể làm được điều này chỉ có thể là một người.

“Tiểu tử! Ngươi nói cái gì???” Bóng đỏ từ bên trại doanh lù lù tiến tới, hệt như một bóng ma.

Khuôn mặt tuấn lãng phủ một lớp sát khí, mắt đào híp lại tạo thành lưỡi kiếm. Mái tóc đen mượt phất phơ bay lên. Tà áo không gió mà quất phần phật dọa người.

Tiểu Yến Tử đơ mặt nhìn Hoắc Sinh.

Tám phần, không! Mười phần là tên họ Hoắc kia đang tức giận. Nhưng tại sao? Dạo này nàng tuyệt đối ngoan ngoãn, không gây hấn với hắn à nha.

“Ngươi nói lại cho ta nghe, ngươi muốn đi đâu???” Giọng Hoắc Sinh đặc biệt trầm thấp, nhấn nhá gầm gừ, hệt như muốn nuốt chửng Yến Tử vào bụng. Mắt đào phát khí, rất đáng sợ.

“Hôm nay là lễ Thất Tịch...Ta đi...bày tỏ....” Tiểu Yến Tử nói đoạn, lại chợt thấy tóc mai dựng đứng.

Đôi tai thính bẩm sinh của nàng nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn nhịp nhàng bên ngoài cổng phủ. Vội tắt lời thi triển công phu điền kinh đâm đầu chạy về phía cổng phụ.

Chúng nhân mặt nghệt ra như ngỗng. Không khỏi vỗ tay tán thưởng cái người vừa nãy còn đứng đây đã biến mất chưa tới ba nốt nhạc kia.

https://thuviensach.vn

Đúng là hảo công phu.

Hoắc Sinh không nói một lời, chỉ thấy gân xanh nổi đầy tay, mắt đào đỏ âu. Hắn hằm hằm bực bội đi về phía trại doanh.

Vừa lúc này bóng dáng Lưu Dĩ từ từ xuất hiện từ phía cổng hệt như một bóng ma. Chúng nhân vội vàng quỳ rạp xuống nhất nhất thi lễ.

Vẫn là khí thế cường đại khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng, Lưu Dĩ rảo bước về phía chúng nhân, mắt phượng khép hờ, đảo một vòng, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

Lam Thất như hiểu được ý chủ nhân, tiến lên trước mặt đám vệ binh dò hỏi:

“Triệu tiên sinh đâu? Vừa nãy ta còn nghe giọng ngài ấy.”

“Bẩm, tiên sinh vừa mới rời đi.” Vệ binh nhanh nhẹn đáp.

Lam Thất thấy Lưu Dĩ vẫn im lặng, lại tiếp tục dò hỏi vệ binh.

“Có nói là đi đâu không?”

Vệ binh ngây thơ đáp: “Tiên sinh nói hôm nay là lễ Thất Tịch, phải đi bày tỏ.”

Gió lạnh từ đâu đập vào mặt chúng nhân, mây đen vần vũ che đi nắng gắt, cơn lạnh cắt da cắt thịt xuyên buốt thân thể, khiến ai nấy kinh hãi run lên từng cơn rồi chầm chậm đưa mắt nhìn Lưu Dĩ hệt như quỷ Diêm La bên kia.

Mái nhà vang lên tiếng ngói đá lạch cạch dọa người, cây cối thi nhau nhảy múa điên cuồng.

Cái cảnh tượng mây mù đen kịt lạnh lẽo này sao mà...Đáng sợ quá.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Lưu Dĩ xoay gót, không nói một lời, lặng lẽ rời đi, mang theo gió lạnh và mây mù.

Không ai biết lòng hắn đã lạnh đi mấy phân.

Một đêm gió mát, trăng thanh hạ phàm.

Cành liễu đung đưa, ước hẹn cùng nhau.

Lưu Dĩ ngồi trên đình viện bên trong tướng phủ, lặng yên nhìn ánh nguyệt đổ xuống mặt hồ yên ả. Trên tay cầm chén rượu sóng sánh. Mắt phượng xa xăm trầm tư, sầu ưu vẽ thành khuôn mặt tròn nhỏ tinh nghịch trong tâm can hắn.

Bên cạnh hắn là bóng đỏ buồn bã lãnh đạm, tay cầm chén rượu uống hết lượt này đến lượt khác không ngơi nghỉ. Mặc kệ Lưu Dĩ trầm tư, Hoắc Sinh mải mê chìm trong nữ nhi hồng không chút hơi men dành riêng cho hắn. Ai bảo hắn cứ uống rượu vào sẽ biến thể, đành ra không ai cho phép hắn uống. Nhưng hôm nay ruột gan bứt rứt, hắn cho dù có muốn cũng không dám.

Bạch Mộ Ninh không đơn giản chỉ là hận Hoắc Sinh, thế sự thật tâm không giản đơn. Không nên làm bừa.

Hạ Chí đứng ở giữa Hoắc Sinh cùng Lưu Dĩ, chỉ có một công việc duy nhất là rót rượu bồi hai vị kia nửa đêm tâm tư tản mạn hứng gió kéo nhau ra đây ngồi mà không nói nửa lời đàm đạo.

Thật tình....

Khóe môi Hạ Chí giật giật khó coi, không biết là hai vị này rốt cuộc là bị làm sao.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên từ xa vang lên tiếng chân lịch bịch quen thuộc của người chuyên phá làng phá xóm nào đó. Người vẫn chưa thấy nhưng từ xa đã vang lên tiếng gọi dài.

“Hỉ, có hỉ rồi nhé. Tướng phủ ta sắp có hỉ rồi!!!”

Thân thể Lưu Dĩ cùng Hoắc Sinh đồng thời khẽ run.

Bàn tay giữ chén rượu của Lưu Dĩ thít chặt, vô thức tạo ra một vết rạn nhỏ.

Hoắc Sinh đặt chén rượu xuống bàn ‘cạch’ một tiếng, vẻ mặt sa sầm nghiêm trọng.

Tiểu Yến Tử nhìn thấy bóng dáng Lưu Dĩ lặng yên quay lưng về phía nàng. Nàng từ tốn quỳ xuống thi lễ.

Chỉ là quỳ nửa ngày, không thấy hắn có chút phản ứng, cũng chẳng buồn miễn lễ cho nàng.

Sao vậy...Nàng vẫn về kịp giờ đánh đàn cơ mà.

“Triệu tiên sinh, không lễ...” Hạ Chí đặt vò rượu xuống, gấp gáp đến trước mặt Yến Tử chờ đợi.

“Đúng vậy, ta chọn thời khắc thực tốt. Hoa cô nương rất cảm động.” Tiểu Yến Tử tự hào khoe khoang.

Chén trà trên tay Lưu Dĩ nứt toác một đường lớn.

Bàn gỗ dưới đôi bàn tay Hoắc Sinh chầm chậm vang lên tiếng gỗ mụn vữa ra.

“Vậy không lễ lời hỏi cưới....” Hạ Chí mở banh mắt thấp thỏm chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử vui vẻ gật đầu: “Hoa cô nương đã chịu rồi!”

“Chén trà trên tay Lưu Dĩ ‘roạt’ một tiếng vỡ vụn thành từng mảnh.

Tiểu Yến Tử nghe tiếng động lạ, vội vàng đưa mắt nhìn bàn tay to lớn của Lưu Dĩ vương chút máu trong lòng bàn tay.

Tim nàng đánh thịch một tiếng, vội vã chụp lấy bàn tay hắn gấp giọng:

“Quốc Công, người bị thương rồi!”

Lưu Dĩ rút tay ra khỏi bàn tay nhỏ của nàng, lạnh lùng đứng dậy, dương đôi mắt thanh u nhìn nàng như muốn thâu tóm nàng.

“Ngươi muốn thành thân?”

Tiểu Yến Tử chớp chớp mắt hai cái, lại đưa mắt nhìn Hạ Chí đang đực ra như ngỗng. Hoàn hồn một lát mới ngơ ngác phất tay.

“Không có, thần nào đâu có muốn thành thân. Thần đây là làm mai cho Hạ Chí đại nhân.”

Đôi mắt phượng khẽ chớp, tia u lạnh như mây khói vỡ tan, bàn tay siết lấy mảnh vụn từ chén trà buông lỏng. Đôi con ngươi dán vào mặt Yến Tử.

Hoắc Sinh giật mình đứng dậy, đi đến trước mặt Yến Tử, gấp giọng: “Ngươi có thật là chỉ làm mai cho Hạ Chí?”

Tiểu Yến Tử không dám có chút manh động, vội vàng gật đầu như một cái máy.

Hạ Chí xem hai vị kia quan tâm chuyện này như vậy cũng bồi thêm: “Sự thực là thần đã nhờ Triệu đại nhân làm mai với Hoa cô nương, chuyện thành như vậy quả là nằm ngoài dự đoán của Hạ Chí...”

https://thuviensach.vn

Mắt Hoắc Sinh lập tức phát sáng, trả lại vẻ mặt ôn nhu như ngọc ngày thường. Hoắc Sinh đập vai Hạ Chí khấp khởi chúc mừng.

“Cung hỉ, cung hỉ. Hạ Chí cuối cùng cũng chịu lập gia thất rồi.”

“Đa tạ Hoắc đại nhân. Cũng nên đến lượt ngài rồi.”

“Ta hả. Ha ha...” Hoắc Sinh nghe nhắc đến chuyện lập gia thất vội vàng đánh trống lảng: “Nhân đây ta và huynh đến thanh lâu làm vài chén đi...”

Hạ Chí biết thừa Hoắc Sinh muốn trốn tránh, đành miễn cưỡng gật đầu. Lại quay sang Lưu Dĩ đang tĩnh lặng không chút xúc cảm nhìn Yến Tử bên kia thi lễ.

Hoắc Sinh không nói một lời, ngập ngừng muốn nói gì đó rồi lại thôi. Hắn nhìn Yến Tử một cái, lại bất chợt cụp mắt rời đi.

Lúc này đình viện chỉ còn Yến Tử cùng Lưu Dĩ và một bầu không khí kì quặc.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, nàng thì đăm đăm nhìn vết thương trên tay hắn. Trong lòng thấp thỏm không yên.

“Quốc Công! Người có thể cho thần xem qua vết thương được không?” Yến Tử dè dặt dò hỏi.

Lưu Dĩ không còn lạnh lùng gạt ra như lúc nãy, hắn điềm nhiên đưa bàn tay về phía nàng, để nàng nhận lấy chăm sóc.

Bàn tay nhỏ của Yến Tử trượt trên tay Lưu Dĩ, chầm chậm lau đi vết máu, nhẹ nhàng bôi lên từng đoạn dược.

“Ngươi sẽ không làm việc không công cho kẻ khác.” Lưu Dĩ bỗng nhiên cất giọng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử rời mắt khỏi tay hắn, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đầy tinh tú kia.

“Thần ngu muội, không hiểu ý thiên tuế!”

Lưu Dĩ đưa tay nâng cằm Yến Tử, nghi hoặc:

“Hạ Chí trả cho ngươi bao nhiêu tiền mai mối, ngươi cần tiền đến mức đó sao?”

Tiểu Yến Tử trợn tròn mắt.

Lưu Dĩ không phải người, hắn tuyệt đối là thần thánh phương nào. Làm sao hắn có thể biết nàng cần tiền nên mới mất công mai mối cho Hạ Chí chứ.

“Thần...chỉ là...”

Tiểu Yến Tử ngậm một hồi, cuối cùng nhịn không được mới rút vội trong ngực ra một túi thơm nhỏ thêu hình rồng vàng uy mãnh trưng ra trước mặt Lưu Dĩ đầy trịnh trọng.

“Cái này...Là tự tay thần tự làm. Trầm hương Lan Điệp được đặt từ Tây cống, rất...đắt...”

Mày lưỡi mác khẽ nhướn, hắn nhìn túi thơm trên tay nàng như thể một thứ kì lạ lần đầu nhìn thấy. Trong mắt nghi hoặc vơi đầy.

“Ngươi...làm cho ta?”

“Vâng!” Tiểu Yến Tử gật gù như một con rối: “Nghe nói hương Lan Điệp rất tốt cho giấc ngủ. Bình thời người ngủ không ngon giấc...” Tiểu Yến Tử lại như sực nhớ ra điều gì, vội vàng phủi phủi trên bọc túi hương nghiêm túc nói: “Thiên tuế yên tâm, vải này thần đã giặt rất nhiều lần, hình thêu cũng là thần tự làm. Tuyệt đối sạch sẽ.”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ bất động một hồi, như là kinh ngạc.

Tiểu Tử vì hắn mà mất công mai mối kiếm tiền để mua trầm hương, tận tâm làm túi hương...Là vì hắn?

Máu huyết dâng lên trong lòng ngực. Mắt phượng tràn ngập nhu tình.

Hắn nhận lấy túi hương kia áp vào mũi.

Túi hương này có mùi thật dễ chịu, vì trên đó vương mùi hoa đỗ quyên của ai đó.

Lưu Dĩ đặt lại túi hương vào lòng bàn tay Yến Tử, khẽ trầm giọng:

“Đeo cho ta!”

Tiểu Yến Tử sững người một lúc mới từ tốn nhận lấy túi hương tiến sát đến thân thể Lưu Dĩ, vòng tay nới đai lưng hắn chậm rãi đeo túi hương vào.

Khoảng cách này quá gần, khiến nàng dễ dàng ngửi được mùi cổ hương nam tính mê hoặc toát ra từ người hắn, rất mụ mị dụ người.

Lưu Dĩ cúi đầu nhìn Yến Tử chăm chú đeo túi hương cho hắn, tay vô thức đặt lên đầu nàng xoa nhẹ.

Tiểu Yến Tử vì hành động này mà đột nhiên ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt tuấn lãng đang nhiễu một tầng đỏ mê người, đôi mắt dấu hàng ngàn thứ ánh sáng lấp lánh, con ngươi phản chiếu rõ bóng hình nàng. Cả khuôn mặt tràn ngập ý cười sâu sắc.

Tiểu Yến Tử bỗng nhiên thấy lòng nhộn nhạo không yên, máu huyết cuộn trào, tim gan nhảy múa.

Bất giác, khóe môi nàng khẽ cong lên, đáp lại vẻ mặt ngời sáng của Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

Trên đình viện nhỏ, chỉ có mùi hương của tình ý. Hai thân ảnh một lớn một nhỏ, một động một tĩnh nhìn nhau.

Hạ nguyệt soi tỏ.

Vạn kiếp tình nồng.

Tâm này nguyện thề.

Khắc cốt ghi tâm.

Kể từ đó về sau, người đời luôn truyền miệng nhau, trên người Quốc Công thiên tuế đại Sở có một túi hương tuyệt đỉnh. Là vật bất ly thân của người. Là ấn vật duy nhất được người yêu thích đeo bên người chưa từng rời xa.

Không kẻ nào được phép đụng đến, cũng không có lá gan hỏi dò, rốt cuộc là túi hương đó đến từ đâu, lại được thiên tuế để tâm như vậy.

Theo các vị thẩm đinh đồ quý đánh giá. Là vật quý ngàn vạng khó đổi, đừng mong cầu được. Ngay cả Quốc Công thiên tuế cũng đặc biệt yêu quý gìn giữ đã đủ cho thấy giá trị của nó.

Và chẳng ai biết, vì túi hương của người nào đó tặng Lưu Dĩ bỗng chốc trở nên nổi tiếng và đắt giá, mà người nào đó đã nhanh chóng trở mặt, ngày ngày ngồi thêu túi thơm bán ra thị trường.

“Hờ hờ, ta sắp giàu rồi, sắp giàu rồi!!!”

Chỉ là người tính không bằng trời tính. Người cao một thước, ma cao một trượng.

Muốn bán ra thị trường cũng không có dễ. Cứ hễ bạn nào đó ngồi thêu túi thì...

https://thuviensach.vn

“Triệu Phạm Hoa!! Còn không mau ra rèn kiếm!”

“Triệu tiên sinh! Mau đi đánh đàn”

“Tiên sinh, pha trà...”

“Tiên sinh! Quốc Công cho gọi.”

“Triệu Phạm Hoa....”

Và rồi cũng chẳng ai biết, người nào đó bị bàn tay thiên la địa võng của vị Quốc Công nào đó chặn hết con đường làm ăn, khiến cho trên đời này chỉ có một túi thơm được nàng tự tay làm ra...

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Dĩ - Tử Tương Phùng

Tiếng gió heo hút đâu đó vang vọng, nhạn rừng kêu tiếng thê lương.

Đã là giờ Tí nửa đêm.

Tiểu Yến Tử mệt mỏi mở mắt, chỉ thấy đầu óc choáng váng, thân thể yếu ớt, ngay cả động tác mở mi cũng thực khó khăn.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, cả thân thể đẫm máu không được chữa trị nằm trên một sàn nhà gỗ mục. Xung quanh là màn đen tối như mực, chỉ có ánh nến le lói bên kia cửa sổ như vì sao duy nhất giữa bầu trời.

Cảnh vật yên tĩnh ảm đạm.

Nàng khó khăn thở từng hơi, cổ khô khốc, mồ hôi và máu dính lấy nhau khiến nàng không thể phân biệt. Bàn tay ôm lấy vết thương chỉ ngập ngụa trong máu. Cho đến khi hồi phục được thần trí, nàng mới đưa mắt tìm kiếm Chiêu Dương.

Quả nhiên nàng ta đứng ngay sau lưng nàng.

Tiểu Yến Tử dương mắt nhìn Chiêu Dương tay cầm ngọn nến, tay còn lại giữ một cây pháo nhỏ quen thuộc.

Không sai, là pháo hoa nàng tự tay làm ra. Nhưng nàng ta đã lấy nó khi nào, tại sao lại muốn sử dụng nó, rốt cuộc là đang làm gì?

https://thuviensach.vn

Chiêu Dương mặc kệ xung quanh, chỉ chậm rãi đặt pháo hoa xuống châm ngòi.

Thanh pháo cháy lên tiếng lửa vài tiếng tí tách.

“Bùm”

Quả pháo bật lên bầu trời rồi nổ tung như một đóa hoa, lấp lánh sắc màu, sặc sỡ trên bầu trời đen kịt. Mùi thuốc phủ đầy trời, làn khói trắng theo gió cuốn về phương xa.

“Quả nhiên rất đẹp. Ngươi khá lắm Triệu Mẫn!” Chiêu Dương hếch mắt hừ lạnh.

“Ngươi...muốn làm gì...khụ!” Tiểu Yến Tử khó khăn chống tay ngồi dậy, lại không cầm cự được ho ra một búng máu.

Đầu óc nàng càng ngày càng mơ hồ, tay chân run rẩy không chút sức sống.

Nàng không rõ, rốt cuộc Chiêu Dương đã hạ độc gì, có thể khiến nàng không chết ngay tức thì, mà dày vò nàng đau đớn như vậy?

“Ta ư?” Chiêu Dương nhìn về phía xa xăm, thấy từng đốm lửa chạy dọc ngọn núi, tiếng vó ngựa gấp gáp chạy về, khóe môi cũng khẽ nhếch lên: “Ta muốn Lưu Dĩ tận mắt nhìn thấy ngươi chết!”

Chiêu Dương kéo thân thể lả đi của Yến Tử đến một cây cột nhỏ trước căn nhà hoang. Nàng ta dùng roi da giữ chặt Yến Tử lên thân cột rồi quấn chặt từng vòng từng vòng. Chặt đến mức phải dùng đao lớn mới có thể chặt đứt.

Trong lúc trói, Chiêu Dương còn không quên siết mạnh dây trói vào nơi vết thương của Yến Tử, khiến nàng đau đến mức chết đi sống lại, đau tận

https://thuviensach.vn

tâm can.

“Bốp!!!”

Chiêu Dương thấy Yến Tử gần như lịm đi, lại đưa tay giáng một bạt tai vào mặt nàng ép nàng phải tỉnh lại.

“Ai cho phép ngươi ngủ, ngươi phải tỉnh táo cho ta, phải chịu đau đớn cho ta!!!”

Tiểu Yến Tử vì vết thương ở bụng đã nứt toác, rỉ máu điên dại, đến mức cái tát trời giáng kia không còn khả năng khiến nàng đau đớn.

Nàng chỉ mệt mỏi lim dim, đưa đôi mắt còn ít ỏi tia sáng nhìn Chiêu Dương.

“Ngươi....hận ta như...vậy, chỉ vì...không có được...khụ...tình yêu của...chàng sao?”

Mắt Chiêu Dương tối sầm lại, cắn chặt môi. Gầm gừ:

“Hoang đường!! Tiện nhân! Ngươi thì biết cái gì. Lưu Dĩ yêu ta, chàng luôn yêu ta, chỉ vì tiện nhân ngươi bỏ bùa mê thuốc lú, khiến chàng quên mất ta!!!”

“Ngươi nghĩ...chàng yêu ngươi?” Tiểu Yến Tử liếc tia mắt sắc bén đầy tơ máu: “Chỉ vì chàng...không truy cứu...khụ...chuyện đêm động...phòng?”

Chiêu Dương cao ngạo bật cười. Nụ cười tà ác, đầy oán khí, đầy tà độc. Khiến cho nhạn rừng hoảng hồn kinh hãi, tu hú tắt tiếng chạy đi. Bầu trời đen tối vây lấy thêm âm khí xám xịt. Gió lạnh quất mạnh khiến nến kia trở nên cuồng loạn.

Bóng hai người như hư như ảo, phiêu dật trong đêm khuya. Tiếng cười xa xăm như quỷ dữ vang vọng:

https://thuviensach.vn

“Chàng vì yêu ta mới không truy cứu. Theo tính cách của chàng, mười phần là tử.”

Tiểu Yến Tử hừ lạnh: “Ngươi không nghĩ đến....nhờ phụ thân ngươi, ngươi mới có đường sống?”

Mặt Chiêu Dương đanh lại, siết chặt tay đầy giận dữ: “Không phải phụ thân, là vì ta, chàng vì ta. Ngươi có nghe rõ hay không???”

“Vậy...sao?” Tiểu Yến Tử cố dãn ra một nụ cười ngạo mạn: “Chàng có...bao giờ...nói...yêu ngươi hay chưa? Có bao...giờ ôm ngươi ngủ.... bồi ngươi ăn...nuốt nước mắt của ngươi... xoa đầu ngươi hay chưa?”

Vẻ mặt Chiêu Dương trở nên trắng bệch, tựa như kinh ngạc. Nàng ta mơ hồ bước thụt về sau một bước, tròng mắt trắng dã.

“Không lẽ...Chàng làm tất cả điều đó cho ngươi? Không thể nào, ngươi nói dối. Chàng là thiên tuế, là thần trời. Cho dù ngươi là thê tử thì cũng chỉ là cung phụng chàng, hầu hạ chàng. Đời nào người như chàng lại yêu chiều ngươi, nuốt nước mắt của ngươi. Chàng rất thích sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm vậy. Thứ bẩn thỉu như ngươi sao có thể được chàng để vào mắt. Muốn khích bác ta ư? Đừng có mơ!” Chiêu Dương càng nói, càng trở nên hoảng loạn. Nàng ta quay cuồng trong câu nói của Yến Tử. Tựa hồ tìm mọi cách phủ nhận.

“Chiêu Dương ngươi....thật đáng thương....” Tiểu Yến Tử ngậm một tiếng cười ngạo mạn: “Ngươi...rõ ràng biết...chàng yêu ta...Mới muốn chàng chứng kiến...ta chết. Lại không chịu...thừa nhận!”

“Im miệng!!!”

Chiêu Dương gầm lên như một con thú. Nàng ta vung tay lần nữa giáng một bạt tai xuống đôi má đầy máu của Yến Tử.

https://thuviensach.vn

Phụt!!

Cái tát đầy nội lực và lửa hận, khiến cho Yến Tử phun ra một bụng máu đen. Màn máu phủ khắp nơi, khiến cho nàng mơ hồ không biết. Rốt cuộc nàng đã mất bao nhiêu máu rồi. Có phải sắp cạn khô rồi không.

Chiêu Dương vẫn không chịu tha cho Tiểu Yến Tử, nàng ta lấy từ đâu ra một cái roi da khác, đứng lùi ba bước. Lăm lăm nhìn Yến Tử bị trói chặt trên cây cột.

Tay vung lên một cái, roi da trượt xuống, tàn nhẫn quất mạnh trên thân thể yếu ớt ngập ngụa trong máu.

“Chết đi! Chết đi! Yêu nghiệt, tiện nhân. Lưu Dĩ là của ta! Chàng là của ta!! Ta mới là Giám Quốc Vương Phi, ta mới là Giám Quốc Vương Phi!”

Mỗi câu nói, Chiêu Dương lại quất mạnh roi da xuống thân Yến Tử, khiến cho làn da trơn mượt bị xé toạt, máu tươi tuôn ra như suối.

Cơn đau dày xéo tâm can, từ bụng, từ thân thể.

Đau quá! Đau quá! Đừng đánh nữa, hãy để ta chết đi. Ta chịu không nổi nữa.

Nỗi đau dày vò Yến Tử, khiến cho nàng không chịu được mà bật khóc.

“Đau...đừng đánh...” Tiểu Yến Tử nức nở, yếu ớt van xin.

Nhưng Chiêu Dương lại càng tăng lên lực đánh, gắng sức hành hạ nàng.

Bỗng nhiên ánh sáng từ chiếc đồng hồ trên cổ Yến tử lần nữa lóe lên, hơi nóng từ chiếc vòng cổ khiến nàng bỏng rát.

Nhưng thật kì lạ. Chiêu Dương dường như không nhìn thấy ánh sáng đó, nàng ta vẫn tiếp tục ra tay tra tấn nàng. Không một chút ngơi nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử lả đi, dần dà cơn đau tột độ biến thành hư không. Ngũ giác trở nên tê liệt, dường như không còn cảm thấy đau nữa.

Mặc kệ Chiêu Dương tàn nhẫn hành hạ, nàng không một tiếng kêu than, chỉ hé mở đôi mắt mờ đục, nhìn đốm lửa dưới chân núi dần dần đến gần.

Chiêu Dương cuối cùng cũng chịu dừng đánh. Nàng ta hừ lạnh nhìn Yến Tử như một cái xác chết, toàn thân rách nát rướm máu, từ đầu đến chân không có chỗ nào lành lặn mới thỏa mãn.

Nàng ta đưa mắt nhìn đoàn quân từ xa cầm đuốc vội vã tiến tới, khóe miệng chầm chậm giãn ra một nụ cười. Vội vàng bật ra cửa, vẻ mặt sáng lạng reo lên.

“Đến rồi, chàng đến rồi!”

Tiểu Yến Tử mơ hồ nghe tiếng vó ngựa. Trong gió thoảng đưa mùi cổ hương quen thuộc đến với nàng.

Chàng đến rồi sao?

Từ giữa cánh rừng bạc. Mảng đen tách ra, đưa lối dẫn một bóng bạch kim cao lớn uy nghiêm xải bước đến trước ngôi nhà hoang.

Khí thế cường đại, dáng vẻ cao ngạo, chính khí ngút ngàn. Đôi mắt thanh u, vạn lần bất hãi.

“Quốc Công thúc, người đã đến rồi!”

Chiêu Dương đang mừng rỡ nhìn Lưu Dĩ, bỗng nhiên mắt nàng ta lóe lên hướng về phía đằng sau nhà hoang.

Tiếng bước chân dồn dập vội vàng, đám lửa vây quanh nhanh chóng bao vây ngôi nhà hoang.

https://thuviensach.vn

Từ trong bóng tối, một thân trường phục ngạo nghễ bước ra, khí khái đế vương, tay cầm kiếm, ánh mắt sắc bén.

“Doanh Tắc!!!” Chiêu Dương cau mày, lại đưa mắt nhìn Tiểu Yến Tử đã bị bóng tối che khuất, chỉ có nàng ta mới nhìn thấy nàng. “Ngươi cũng thật tốt số.”

Lưu Dĩ cau mày nhìn vào ngôi nhà tối đen như mực không chút sinh khí. ở giữa ngôi nhà trên tầng hai, xuất hiện bóng người không rõ mặt, chỉ nghe giọng nói vang lên.

“Chiêu Dương?” Lưu Dĩ lạnh lùng cất giọng.

Chiêu Dương châm một ngọn đuốc sáng rực cầm trên tay vừa hay thắp sáng khuôn mặt nàng ta, vẫn là vẻ mặt cao ngạo nhưng không che dấu niềm vui mừng.

“Vâng! Là Chiêu Dương, tiểu Dương của thúc đây!”

Lúc này từ đằng sau Hoắc Sinh cùng đám binh linh tất bật chạy đến nơi.

“Sao lại là Chiêu Dương quận chúa? Vương Phi đâu?” Lam Thất nhíu mày nghi hoặc, lại như cảm nhận được xung quanh nhà hoang có người. Chỉ là màn đêm tối đen như mực, một chút ánh sáng trong ngôi nhà cũng không có, khiến cho tầm nhìn hạn chế trên gương mặt điên dại của Chiêu Dương.

Chiêu Dương cảnh giác đưa mắt về đám người đằng sau ngôi nhà, lại chuyển hướng đến Lưu Dĩ, xem chừng có vẻ gấp gáp.

Nàng ta đưa ngọn đuốc đi đến cây cột. Vừa hay chiếu sáng cho cả ngôi nhà, soi tỏ rõ ràng thân ảnh nhầy nhụa máu lả đi, bị trói chặt trên cây cột.

“Quốc Công thúc đang tìm nàng ta có phải không?”

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ theo ánh sáng soi tỏ, đưa mắt theo ánh sáng mới nhìn thấy thân thể yếu ớt bị buộc chặt trên cây cột. Từng giọt máu vương vãi nhỏ giọt ứa ra từ thân thể người đó.

Tim hắn thít lại.

Là khuôn mặt đó, là dung nhan ngày đêm hắn nhớ nhung.

“Tiểu....”

Đầu não hắn ong lên một tiếng. Trái tim như bị ngàn mũi đao cứa chặt, lòng hắn lạnh đi.

Hắn nhìn rõ, hoàn toàn nhìn rõ Tiểu Yến Tử bị một vết thương lớn ở bụng, máu ứa ra như suối, trên gương mặt trắng nõn vương máu tươi, khắp thân thể chỉ có mảnh y phục rách nát lộ ra da thịt trầy xước nghiêm trọng. Đôi mắt tinh anh nghịch ngợm chỉ còn một mảng u tối, con ngươi đục ngầu nhìn hắn đầy hạnh phúc.

“Tiểu Yến Tử!” Lưu Dĩ nhẹ cất giọng. Chất giọng đầy yêu thương lại không kém phần xót xa.

Quanh thân hắn, khí lạnh cùng bóng đen mờ ảo vụt lên hệt như ma quỷ, đôi con ngươi u lạnh đầy giận dữ. Bàn tay to lớn tuốt Thượng Phương ra khỏi vỏ, lập tức điểm mũi chân bật người lao về phía nàng.

Nữ nhân hắn hết lòng che chở, tận tâm chăm sóc. Ngay cả nửa câu quở mắng cũng không nỡ. Cớ sao kẻ khác lại dám đả thương nàng.

Lưu Dĩ liếc đôi mắt sắc lạnh đến Chiêu Dương. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Giết ả!!!

https://thuviensach.vn

Chiêu Dương bị ánh mắt nộ khí của Lưu Dĩ dọa xanh mặt, vội đưa tay bóp cổ Tiểu Yến Tử đe dọa:

“Người muốn tiểu Dương tiễn nàng ta sớm một đoạn?”

“Mẫn Mẫn!!!”

Hoắc Sinh bị thương kêu lên một tiếng, mắt đào đầy tơ máu. Tựa như không trụ nổi khi nhìn thấy nàng như vậy.

Từ đằng sau ngôi nhà hoang, có tiếng ai đó đầy oán trách. Đôi mắt Lục Tiểu Phụng như tê tái đi.

Trời ơi! Nàng chỉ vừa xa rời hắn mấy canh giờ, là kẻ tàn nhẫn nào khiến nàng như vậy???

Lưu Dĩ khựng lại giữa không trung, mày lưỡi mác nhíu chặt nhìn nàng.

Tiểu Yến Tử ngay từ đầu đã nhìn thấy bóng dáng Lưu Dĩ. Nàng chưa từng rời khỏi hắn lấy nửa phân. Nhìn thấy hắn đau đớn nhìn nàng. Lòng nàng quặn đau.

Tiểu Yến Tử khó khăn thở, nàng thực muốn gọi tên hắn, nhưng ngay cả cử động một ngón tay cũng không thể. Chỉ bất lực để Chiêu Dương nắm cổ nàng.

Lưu Dĩ sau nửa giây bất động. Lập tức mắt phượng lóe lên sát khí. Bàn tay nổi đầy gân, siết chặt lộ từng đốt xương trắng. Hắn gầm lên như quỷ dữ.

“Chiêu Dương!!! Hôm nay bổn vương bắt ngươi phải đền tội!!!”

Lưu Dĩ như hóa thành quỷ Diêm La, bóng bạch kim phiêu dật giận dữ điểm mũi chân bay lên.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh cùng đám vệ binh lập tức kẻ dương cung, người thi triển khinh công. Ai nấy mặt mày nghiêm trọng, bừng bừng lửa giận.

Phía đằng sau ngôi nhà vang lến tiếng sột soạt. Tựa như người của Lục Tiểu Phụng sẵn sàng đâm chết Chiêu Dương bất kỳ lúc nào.

Nhưng Chiêu Dương lại nhanh hơn một bước giữ chặt Tiểu Yến Tử, lôi trong ngực ra một quả thuốc nổ to bằng lòng bàn tay đe dọa:

“Người tiến lên một bước. Thuốc nổ này sẽ tiễn nàng ta về tây thiên!!!”

Lưu Dĩ lập tức ngưng cước, dương mắt nhìn quả thuốc nổ trong tay Chiêu Dương.

Tiểu Yến Tử cũng thoảng qua tia giật mình.

Đây không phải thuốc nổ loại thường. Là phát minh mới của nàng. Bom siêu tốc. Một quả này phá được một ngôi biệt thự đấy!!!

Trong phạm vi ngôi nhà này, nếu quả bom kia phát nổ sẽ thịt nát xương tan. Mười chết một sống đấy. Không thể dùng quả bom này làm đồ chơi được đâu.

Tiểu Yến Tử là người chế tạo ra nó, nàng biết rõ quả bom trên tay Chiêu Dương có sức công phá như thế nào.

Lúc này Chiêu Dương lại gần như phát điên. Nếu như nàng ta làm thật thì kiếp này coi như chấm hết.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Sơn Thủy Mênh Mang, Đôi Cảnh Chua Xót

Lưu Dĩ từ từ đáp xuống đất. Hắn biết rõ thuốc nổ nàng làm lợi hại như thế nào. Chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng đủ khiến thân thể trở thành bụi cát.

Mắt lạnh đăm đăm nhìn Yến Tử. Đôi con ngươi bạc đi đầy đau đớn. Nhìn từng giọt máu trên người nàng đổ xuống như thể tim gan hắn bị giày xéo thành từng mảnh, hận không thể đau thay nàng.

Tiểu Yến Tử cố gắng giãn ra một nụ cười, đôi mắt yếu ớt khép hờ. Như để hắn biết nàng vẫn ổn. Nhìn hắn căng thẳng như vậy, ngay cả tay siết chặt đến bật máu cũng không hề hay biết. Quả thực nàng không nỡ nhìn hắn như vậy.

Môi nàng mấp máy không thành lời. Toàn bộ sức lực đã hoàn toàn là hư không.

“Người đau lòng vì nàng ta đến vậy sao?” Chiêu Dương nghẹn ngào cất tiếng. Nàng ta nhìn rõ sắc mặt của Lưu Dĩ, quan sát không lấy nửa phân rời mắt.

Chỉ riêng vẻ mặt kia, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ. Lưu Dĩ đối với nữ nhân tên Triệu Mẫn, là thật tâm thật dạ. Yêu thương bất hối. Đậm sâu ăn vào huyết tủy.

https://thuviensach.vn

“Mau thả nàng ra! Bổn vương sẽ cho ngươi con đường sống!” Lưu Dĩ gầm lên.

Hắn cả đời uy nghiêm ngồi trên đầu kẻ khác. Lúc này lại bị một tiểu quận chúa vắt mũi chưa sạch uy hiếp. Nếu không phải nàng ta lấy Yến Tử ra uy hiếp. Trần đời này có điều gì có thể khiến hắn khiếp sợ ngoài mạng của Yến Tử.

“Người quả thật...yêu nàng ta...Ha ha!!!”

Giọng Chiêu Dương hệt như ma quỷ bật lên, tiếng cười tà ác vang vọng cánh rừng bạc, khiến cho ai nấy nhất thời thấy ớn lạnh đến tận xương.

“Nàng ta điên rồi!” Lam Thất khẽ nói.

Chúng nhân ai cũng nhìn rõ, nàng quận chúa lớn lên trong nhung lụa, luôn cao ngạo coi trời bằng vung, chỉ quỳ rạp phục tùng dưới chân Lưu Dĩ lúc này bật cười như kẻ điên giữa đêm rừng lạnh tanh.

“Mau thả người!!!” Hoắc Sinh gầm lên. Hắn đau đáu nhìn Yến Tử lả đi trên kia, hận không thể có được thứ phép màu của thần thánh để cứu nàng.

Hắn thật muốn chạy thật nhanh đến đoạt nàng về tay, nhưng hắn lại sợ, chỉ cần một chút vọng động. Chiêu Dương sẽ châm ngòi nổ, lúc đó vạn sự hối không kịp.

Lưu Dĩ rõ ràng đã lường đến công lực của thuốc nổ. Vì vậy mà không dám có chút động tĩnh.

Đám người Lục tiểu Phụng lẩn trốn đằng sau ngôi nhà cũng yên lặng ẩn nấp chờ hắn hạ lệnh. Xem vẻ mặt ngưng trọng của hắn. Tám phần là không dám chắc thân thủ nhanh hơn cú nổ của Chiêu Dương.

https://thuviensach.vn

“Điện hạ, nghe nói thuốc nổ của vương phi rất lợi hại. Hay là chúng ta lùi về...” Hắc y sát thủ dè dặt nói.

“Im miệng!!!” Lục Tiểu Phụng tức giận gầm lên, lại đưa đôi mắt bi thương nhìn nàng bị trói trên cây cột: “Dù có phải chết, ta cũng nhất định mang nàng đi. Ta sẽ không về Tần Quốc một mình, nàng sau này cũng sẽ là chủ nhân của các ngươi. Rõ chưa!!!”

Chúng nhân hắc y đưa mắt nhìn nhau, coi như hiểu rõ. Người này đã bị tình ý làm cho mụ mị đầu óc. Một người đạp lên hài cốt huynh đệ, bất chấp người thân mà hạ thủ lại liều chết vì một nữ nhân. Quả thật là....

“Vâng. Chúng thần nguyện dùng cả mạng sống này bảo vệ Thái Tử phi chu toàn.” Hắc y sát thủ cúi đầu cung kính. Đám hắc y còn lại cũng ôm quyền bày tỏ.

Lục Tiểu Phụng đưa mắt nhìn vẻ mặt trắng bệch của nàng. Lòng hắn chua xót.

Chiêu Dương cười đến ứa nước mắt, lệ vương tràn mi. Nàng ta điên dại cầm thuốc nổ và đốm đuốc trên tay ôm lấy Yến Tử yếu ớt không còn chút sức sống.

“Quốc Công thúc, Chiêu Dương đã luôn mơ...Được người yêu thương, sủng ái. Bình bình an an sống trong vòng tay người đến chết. Nhưng tại sao!! Tại sao người chưa bao giờ để tâm đến ta. Tại sao!!!”

Lưu Dĩ nhíu mày dán chặt vào cánh tay Chiêu Dương đang vô tình ép chặt vết thương trên bụng Yến Tử, khiến nàng đau đớn cộng dồn đớn đau, khó khăn thở dốc trong tay Chiêu Dương.

“Vương phi bổn vương chỉ có một. Bổn vương chỉ yêu một mình nàng.” Lưu Dĩ hững hờ đáp, tay khẽ vòng về phía sau lưng, phất một cái như ra ám hiệu.

https://thuviensach.vn

Đám binh lính cùng Hoắc Sinh hiểu ý, phân nửa lẩn trong bóng tối chậm rãi di chuyển về phía ngôi nhà.

Tiểu Yến Tử gắng gượng đưa mắt nhìn Lưu Dĩ, trong mắt ngời sáng hạnh phúc.

“Cảm...ơn...chàng!” Nàng cố sức thều thào được ba chữ.

Trái tim Lưu Dĩ như bị khoét một lỗ, hắn đau đáu nhìn nàng, thầm trách bản thân thật vô dụng.

“Yến Tử! Đừng sợ, bổn vương ở đây với nàng, nàng sẽ sớm khỏe thôi.” Trong đôi con ngươi u lạnh kia dần dần lấy chút ánh sáng, hắn vẫn vậy, mỗi lần nhìn nàng đều tràn ngập ái vị, không che dấu sủng ái.

Tiểu Yến Tử ở trong tay Chiêu Dương, đau đớn từ khi nào đã vụt tắt, nàng nhìn hắn. Trượng phu duy nhất của nàng. Nam nhân yêu nàng sâu sắc, yêu đến bỏ qua mọi sai lầm của nàng. Luôn rộng lượng với nàng. Vì nàng mà hạ sát thiên hạ.

Đôi môi khô khốc khẽ dãn ra một nụ cười. Đôi mắt đục ngầu híp thành lưỡi liềm, vô ý phát sáng trong đêm tang thương.

Bóng hình chàng như bị ánh trăng nuốt chửng.

Mục quang xuyên suốt trái tim thiếp.

Yêu chàng, thiếp ghi nhớ từng nét mặt chàng.

Dẫu tình ta tiền kiếp, vẫn mãi khắc cốt ghi tâm.

Khóe mắt Tiểu Yến Tử chầm chậm chảy ra một dòng lệ mặn chát.

Phụt!!!

https://thuviensach.vn

Lại lần nữa Tiểu Yến Tử thổ ra một ngụm máu đen đặc. Nàng dần dần cảm thấy thân thể tê liệt, mất đi sức sống. Thân ảnh Lưu Dĩ trước mặt đã bắt đầu nhòa đi. Dòng máu đen vì độc tố trượt xuống khóe môi nàng.

“Tiểu Yến Tử!!!” Lưu Dĩ đau đớn gầm lên.

“Mẫn Mẫn”

“Triệu Mẫn”

“Vương Phi!”

Chúng nhân chua xót kinh hô. Một người mới khi nào còn mạnh khỏe chạy nhảy bày trò, sao hôm nay lại trở nên như thế này???

Chiêu Dương sa sầm mặt, một giọt lệ nóng hổi trôi xuống. Nàng ta nhìn rất rõ, rất rõ đôi mắt Lưu Dĩ chưa từng rời khỏi Yến Tử, hắn nhìn nàng ái vị, đau thương, bi phẫn.

Chiêu Dương luôn lầm tưởng, Lưu Dĩ là chúa trời không có cảm xúc, thiên hạ này không ai có thể khiến hắn biến sắc, kẻ khác nhìn thấy hắn phải cung phụng đến chết.

Vậy mà hắn lại dành tâm cho nữ nhân đang ở trong tay nàng nhiều như vậy.

Dòng nước mắt nóng hổi của Chiêu Dương vương xuống ngọn đuốc rồi hóa thành hư vô.

“Chiêu Dương không có được người. Nữ nhân khác cũng đừng hòng!”

Chiêu Dương điên cuồng hét lên. Nàng ta đưa đốm đuốc lại gần thuốc nổ.

Từ từ...từ từ tiến gần.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yếu Tử mơ hồ nhìn thấy thuốc nổ đang kề cạnh mồi lửa.

Nàng nghe rõ tiếng Lưu Dĩ gọi vọng tới kèm theo tiếng bước chân gấp vội, tựa như đang chạy. Rất gấp gáp.

“Tiểu!!! Yến!!! Tử! Không!!!!!”

Đừng qua đây, Lưu Dĩ!!! Rất nguy hiểm.

Tiểu Yến Tử biết rõ, nếu Lưu Dĩ đến gần, hắn sẽ bị thuốc nổ làm thương tổn.

Nàng gắng sức đẩy tay Chiêu Dương gạt sang một bên lại vô tình khiến cho thuốc nổ chạy nhanh hơn một đoạn.

Trong mơ hồ, trong khói sương chỉ thấy bóng hình Lưu Dĩ tốc lực chạy ào đến ngôi nhà, sau đó là Hoắc Sinh, kế tiếp là Lục Tiểu Phụng. Giọng nói của họ hòa vào mây mù, chỉ thấy mặt ai nấy tràn đầy gân xanh, ánh mắt đau đớn, cổ họng như xé toạc.

Tiểu Yến Tử dùng hết tất cả sức lực còn lại, tất cả máu huyết cuộn trào trong người nàng bật lên một câu:

“Lưu Dĩ! Tiểu Yến Tử yêu chàng! Rất rất yêu chàng!!!”

Một ánh sáng từ trên cổ nàng lóe lên đồng thời viên thuốc nổ bừng sáng.

“Không!!!!”

BÙM!!!

Tiếng nổ lớn long trời lở đất, ánh sáng bao trùm cả ngọn núi phía Đông, sáng rực cả bầu trời đen đặc. Nhạn trời hoảng hốt vỗ cánh chạy đi.

https://thuviensach.vn

Một làn khói đen đặc vây lấy màn trời tối kịt, mùi thuốc súng bốc lên nồng nặc, ánh lửa tóe lên hệt như quả cầu nổ tung. Vạn vật bị đánh bật vạn dặm.

Lưu Dĩ, Hoắc Sinh và cả Lục Tiểu Phụng cùng chúng nhân có mặt ở đó trong phạm vị trăm dặm đều bị ánh sáng và lực nổ kia đánh bật về phía rừng xa. Văng xa đến vài trượng đập vào cành cây rồi lăn lốc.

Từng khúc gỗ cành cây văng ra đập mạnh vào thân thể chúng nhân, bụi than vương đầy đen đặc.

Lưu Dĩ vừa ngã xuống, lập tức chống tay đứng phắt người dậy, chỉ là lực nổ quá lớn, khiến hắn choáng váng vài giây.

Hắn nheo mắt lấy lại tầm nhìn, tính toán chạy lại về phía ngôi nhà. Nhưng hắn vừa bước được ba bước thì khói đen cũng từ từ tan hết, bụi mù trả lại trời trong. Phía xa lấp ló một mảng ánh sáng yếu ớt, đủ để chiếu rọi cảnh vật xung quanh.

Lưu Dĩ bất giác sững lại rồi đứng yên bất động như tượng.

Hoắc Sinh gần đó ôm đầu khó khăn ngồi dậy, đưa tay dụi mắt phủi đi đám bụi cát vì lực nổ bám đầy mặt. Hắn vừa đứng dậy vừa lết thân thể rách nát vài chỗ hướng ngôi nhà mà đi.

Nhưng sương mù, khói thuốc và bụi mù vừa tan hết, mắt hắn lập tức trợn trừng, nức toác kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chúng nhân ho khụ vài tiếng rồi lồm cồm bò dậy, đưa mắt nhìn khung cảnh hoang tàn tiêu điều xác xơ.

Ngôi nhà hoang cao lớn đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một đám đất vụn cát rơi rớt. Nơi đó là một lỗ đen lớn đầy khói bụi, chỉ có khói sương và bột than đen đặc vây lấy.

https://thuviensach.vn

Không sinh khí, không bóng người. Chỉ có khói bụi và khói bụi mà thôi.

Chiêu Dương và Tiểu Yến Tử đã hoàn toàn biến mất.

Nơi đó chỉ có một vũng đen đầy ắp bụi than, ngôi nhà cao lớn giờ chỉ còn vụn vữa và khói mờ. Thấp thoảng xa gần, mùi tanh của máu áp chế cảnh vật.

Phải! Là mùi tanh của máu.

Lam Thất gắng giữ trấn tĩnh chạy đến kiểm tra. Hắn lật tung từng đống cát bụi còn xót lại sau cú nổ. Chúng nhân nín thở nhìn Lam Thất chờ đợi.

Trong từng đống cát, từng mảnh vụn vữa, tất cả những gì xót lại chỉ là đất cát. Lam Thất run run nắm trong tay một nạm cát. Hắn nhìn rõ... đây chình là thân xác của nàng còn xót lại...

Lam Thất dấu nhẹm bi thương, từng bước chân run rẩy như chực ngã xuống. Hắn lảo đảo đi tới, quỳ thụp xuống trước mặt Lưu Dĩ, nghẹn ngào nói:

“Vương Phi nương nương....đã.... xác nát thịt vụn...cháy rụi thành than...Chết không toàn thây!” Lam Thất chìa ra một nắm cát đầy bụi than trên tay. “Chỉ còn...chỉ còn....” Cuối câu là tiếng nức nở nghẹn ngào của Lam Thất.

“Không! Không thể nào!” Hoắc Sinh quỳ thụp xuống, hai mắt kinh hoàng trợn ngược. Từ khóe mắt đào chậm chậm nhỏ giọt ra chất dịch mặn chát:

“Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn” Hoắc Sinh mơ hồ gọi tên trong vô vọng. Tim hắn như bị thủng một lỗ, nỗi đau xé toạc tâm hồn. Đau đến không nói thành lời, hắn bò đến cái hố đen kia. Đưa tay cào cấu từng mảnh bụi than. Gào

https://thuviensach.vn

rống hệt như điên dại: “Ta không tin, ta không tin. Mẫn Mẫn! Nàng đâu rồi! Nàng đâu rồi!”

Trong gió thoảng đưa tiếng réo rắt ai oán. Trong lòng bàn tay cát bụi vẫn vương chút máu đào. Ánh sáng từ từ lấp ló sau ngọn núi phía Đông, soi tỏ mảnh rừng tĩnh mịch vang lên tiếng khóc đau đớn gào xé tâm can.

Mây trời ngàn dặm thắp sáng cánh rừng bạc, bóng núi chập chờn thoảng đưa hồn người đi. Đâu đó còn vương lại hương hoa đỗ quyên dịu dàng, nhẹ nhàng trong vòng tay ai mỗi đêm tay ấp môi kề. Gió lạnh rền vang chôn cất hồn hoa.

Sa Hỏa, Sa Thủy lẩn trong đám binh lính, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt, hai chân run rẩy đứng không vững ngã ngồi xuống đất. Khóe môi run run gọi tên.

“Vương phi!”

Từ đằng xa. Lục Tiểu Phụng như kẻ mất hồn, quỳ trên đất lạnh, hai mắt trợn trừng. Tay hắn nắm chặt đấm mạnh vào ngực. Từng lần hắn lại đấm mạnh hơn vào thân thể mình.

Nước mắt khẽ lăn trên khóe mi Lục Tiểu Phụng, hắn vừa tự đánh mình vừa gào khóc thống thiết hệt như một đứa trẻ.

Chúng binh lính cúi đầu bi thương, quỳ rạp xuống đất hành lễ.

Cánh hoa vương mi gọi ngày tàn.

Ngày buồn sầu lệ tiễn hồn ai.

Giám Quốc Vương Phi!

Trên cành cây tiêu điều xác xơ, chiếc lá khô rũ mình rơi xuống, đáp lên đôi vai bạch kim đã bất động như tượng gỗ, không chút sinh khí.

https://thuviensach.vn

Hương thơm tịch miêu xé ruột gan, cánh hoa phù dùng vần vũ thi nhau bay lên như mưa gió đầy trời, như múa lượn, như khóc than. Ngày đêm đổi chỗ, trời thay trăng lên. Thời gian như ngừng lại, như thấu như tỏ. Mộng điệp ngày qua, chỉ là hư vô.

Sa Hỏa giữ chút tỉnh táo cuối cùng, dương mắt quan sát Lưu Dĩ không hề nói một lời. Nhưng mắt Sa Hỏa vừa đập vào Lưu Dĩ lập tức kinh hãi kêu lên:

"Quốc Công!!!"

Bóng dáng bạc kim sừng sững hệt như cọc gỗ. Mục quang thu nhỏ, vẻ mặt thanh đạm không chút cảm xúc, dung nhan tuấn tú tựa hồ một lớp sương mỏng có thể vỡ tan. Nơi khóe mắt có thứ chất dịch đỏ tụ lại từng lần, từng lần. Đôi con ngươi dán chặt vào nơi đó, nơi cuối cùng Tiểu Yến Tử tồn tại.

Thứ dịch đỏ tụ nơi khóe mặt nặng nề lăn xuống tạo nên một đường lệ huyết.

Máu mắt chảy xuống gương mặt tuấn tú, trượt xuống vòm cổ hóa thành bi ai.

Một giọt.

Lại một giọt.

Tiếp tục một giọt!

Huyết lệ chẳng mấy chốc ngập tràn gương mặt lãnh khí, nhầy nhụa mùi tanh của máu, nhức mắt kinh hãi đất trời.

"Trời ơi! Ngự y, mau đem ngự y!" Lam Thất kinh hoảng kêu lên.

"Ở đây không có ngự y, mau đưa Quốc Công về!!"

https://thuviensach.vn

“Sa Thủy! Ngươi chẳng phải học y thuật từ Cố đại phu sao? Mau đến xem.”

“...”

Giọng chúng vệ binh lại lần nữa bật lên nháo nhào.

Chỉ có Sa Hỏa vẫn dán chặt mắt vào Lưu Dĩ đang bất động.

Hắn tựa như một pho tượng, vì bi thương mà khóc ra máu. Cứ như thể rằng hắn không còn tồn tại, những gì hắn nhìn thấy chỉ là cảnh tượng trước mắt.

Đột nhiên Lưu Dĩ nhấc chân, hắn chầm chầm xải bước đi đến phía trước, nơi chỉ còn tro tàn, chỉ còn bụi cát, chỉ còn xương cốt hóa thành mây gió của nàng.

Chỉ là Lưu Dĩ vừa bước được ba bước, bất quá chưa đến ba bước.

Phụt!!!

Một ngụm máu phun ra từ khóe miệng Lưu Dĩ, trước mặt hắn là màu đỏ rực như lửa, đặc quánh bám lấy thân thể.

Lưu Dĩ như một cành cây búng rễ, đổ ầm xuống đất.

“Quốc Công!!!”

Chúng nhân đau đớn vội bật người đến đỡ lấy Lưu Dĩ đã hoàn toàn bất tỉnh nhắm tịt mắt. Khóe môi tràn máu, từng dòng máu như suối cứ thế, cứ thế ứa ra. Thân thể cao lớn, cường tráng giờ chỉ còn là một khúc gỗ vô hồn.

“Mau đưa người lên xe ngựa, nhanh lên. Cấp tốc trở về. Cấp tốc trở về!”

Lam Thất gấp gáp cõng Lưu Dĩ lên xe ngựa hạ lệnh.

https://thuviensach.vn

“Sa Thủy! Mau lên xe.” Sa Hỏa gấp gáp nhắc nhở Sa Thủy vẫn đang đơ mặt ngồi trên đất.

“Hỏa huynh...Vương phi...vương phi...” Sa Thủy nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

“Ta biết, ngươi mau qua xem cho Quốc Công trước đã. Bình tĩnh lại đi!” Sa Hỏa túm lấy cổ áo Sa Thủy kéo lên xe ngựa rồi cho người gấp gáp thúc ngựa rời đi.

Sa Thủy ngồi trên xe, cố gắng thu lại trấn tĩnh đưa tay bắt mạch cho Lưu Dĩ. Sa Hỏa cùng Lam Thất ngưng trọng hỏi:

“Sao rồi?”

Sắc mặt Sa Thủy trở nên trắng bệch nghiêm trọng, môi khô khốc, kết hầu lên xuống mấy lần mới có thể cất tiếng:

“Bi thương ngấm vào huyết tủy...đả thương nội công...lành ít dữ nhiều!”

Lam Thất ngồi phịch xuống, đau đáu nhìn Lưu Dĩ như đang ngủ. Tựa như giấc ngủ ngàn thu. Vẻ mặt bình an, bình an đến mức khiến người khác đau xót.

Sa Hỏa lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau đi dòng huyết lệ còn vương trên mặt Lưu Dĩ.

“Lam thị vệ, ngươi nhìn xem!” Sa Thủy bỗng nhiên kêu lên.

“Có chuyện gì?”

“Quốc Công.. hình như..đang cười!”

Hả?

https://thuviensach.vn

Sa Hỏa cùng Lam Thất đưa mắt nhìn, quả nhiên Lưu Dĩ đang cười, nụ cười này thực giống lúc hắn vì ở bên nàng mà cười vui vẻ. Con người cả đời cô độc này, đến lúc bi thương nhất, lại cười như vậy.

Chỉ là nụ cười dãn ra, khóe mi khép chặt của Lưu Dĩ lại tràn xuống dòng huyết lệ đặc quánh nhức mắt.

“Có lẽ...người đang gặp Vương Phi.” Sa Hỏa run rẩy cất lời: “Ở nơi nào đó...Vương Phi có lẽ cũng đang cười.” Sa Hỏa nhịn không được run rẩy rơi xuống một dòng lệ bi thương.

“Vương Phi...Quốc Công...”Sa Thủy đau đớn bật khóc nức nở.

Tiếng khóc tru tréo như ai oán, đâm buốt cánh rừng bạc.

Dưới ánh sáng phủ kín nhân gian, chỉ thấy cánh hoa đỗ quyên mỏng manh yếu ớt bay lên không trung. Từ mây mờ, từ gió lạnh, mang tất cả tình nồng, cánh hoa cô độc kia bay đi theo chiếc xe ngựa lớn, lọt qua khe cửa nhỏ, đáp xuống lồng ngực đã lạnh đi của Lưu Dĩ...

“Không thể nhìn thấu linh hồn của chàng đang lạc bước nơi đâu.

Một cơn gió thoảng qua, một giấc mộng

Tình yêu như định mệnh nào ai biết trước.

Trái tim chàng rốt cuộc vì điều gì mà bị mê hoặc.

....”

Giọng hát du dương, ngân nga từng lời đưa lối. Tiếng cổ cầm vang lên từ nơi nào, sao mà quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Trái tim lạnh lẽo dường như chứa lửa, hơi ấm từ lời ca như thắp sáng, làm tan chảy cả một vùng trời đã đóng băng. Âm luật dập dìu tựa ngàn đợt sóng cất lên, dịu dàng, tao nhã.

Bóng đen từ từ tan đi, mở ra một thứ tia sáng le lói ngày tàn.

Lưu Dĩ nhìn thấy một khoảng trời rộng lớn tràn đầy nắng ấm, giọng ca ấy vang lên bên tai như âm thanh của sự sống.

Khẽ nhấc một bước chân. Hàng ngàn đóa hoa đỗ quyên phất phơ bay lên không trung múa lượn, dưới làn gió ấm. Hương hoa áp vào mũi khiến trái tim hắn đập rộn ràng.

Chớp mắt, hắn nhìn thấy nơi Tây viện xa xôi, bóng người đằng sau rèm chướng ngâm nga gẩy đàn.

Giọng hát ngọt ngào quen thuộc đó, hắn sớm đã khắc sâu vào tâm can.

Đưa tay gạt đi mảnh rèm chướng màu hồng trước mặt, Lưu Dĩ bước qua từng đợt hoa, lại gần nơi phát ra âm thanh dịu dàng thanh tẩy linh hồn đó.

Thứ âm thanh mà mỗi lần nghe thấy đều khiến hắn thấy bình an.

Gạt đi tấm màn cuối cùng. Ánh sáng mờ ảo mông lung từ từ tan đi. Giọng ca đó đã kề bên tai, trái tim vang lên tiếng đập thổn thức.

“Muốn lãng quên thơ xưa của cố nhân

Chẳng muốn quay đầu nhìn nỗi tương tư

Giữ lấy yêu thương lại sợ người thấu tỏ.

Phong lưu chốn yêu hoa, chân tình...giữ lại.”

https://thuviensach.vn

Một trận cuồng phong nổi lên, cánh hoa đỗ quyên vui đùa nhảy múa, tựa như ngàn cười đùa. Cánh hoa rợp trời phủ đầy thân ảnh nhỏ với đôi mắt to tròn đầy tinh quang đang ngồi trước cổ cầm, bình thản gẩy lên từng nhịp khúc.

Hương thơm dịu dàng. Tóc đen thả gió. Mắt cười tinh quang. Ấm áp mơ màng.

“Tiểu Yến Tử!” Lưu Dĩ khẽ cất giọng gọi tên. Cái tên chỉ cần nhắc đến đều khiến lòng ngực hắn tràn đầy nhu tình.

Tiểu Yến Tử ngưng đàn, chậm rãi nâng mắt. Ngẩng mặt nhìn hắn.

Nhánh tầm xuân hôm nào. Của ngày đầu tiên nàng gặp hắn khẽ khàng rơi xuống, cài lên mái tóc nàng, y hệt như lúc đó.

Hắn biết rằng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng đàn ca, tâm này đã luôn khắc ghi bóng hình nàng.

Tiểu Yến Tử đưa đôi mắt tròn to nhìn hắn, khóe môi mọng đỏ chầm chậm dãn ra một nụ cười, để lộ hàm răng trắng và đôi mắt híp lại sáng ngời.

“Lưu Dĩ! Chàng đến rồi!”

Đôi mắt mờ đục của hắn khẽ cười: “Ừm, bổn vương đến đón nàng.”

Tiểu Yến Tử vuốt ve cây cổ cầm, ngước mặt nhìn hắn, cả khuôn mặt sáng lạng không che dấu nụ cười nghịch ngợm:

“Yến Tử vừa tấu khúc nhạc lần đầu tiên chàng gặp thiếp. Chàng luôn nói đây là khúc hát mà chàng thích nhất. Có phải không?”

Thân ảnh của Tiểu Yến Tử như một giọt sương, mờ ảo trắng xóa hệt như hư vô. Màn trướng khẽ phất lên, hoa đỗ quyên rụng xuống như một cơn mưa. Ý cười trên khuôn mặt nàng sâu sắc, khắc vào tâm can Lưu Dĩ.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh như sương mờ, hơi nước nhòa đi, bóng hình nàng kết thành dòng lệ huyết lăn dài trên gương mặt tuấn tú.

“Phải! Là khúc ca bổn vương....thích nhất....

thích nhất....

Tiểu Yến Tử!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Lễ Tất Đầu

Nét mày này ai hoạ lên tim chàng.

Đôi bàn tay được ai tô đậm nét e thẹn.

Trăng tựa nước.

Hoa tựa lửa.

Phản chiếu một vùng trời sáng trong.

Trong mộng chàng thường nhớ về hình bóng xa xăm thuở ấy.

Người con gái bướng bỉnh thích màng thế sự kia nơi đâu.

Thiên đường sao khó đến.

Địa ngục không dung thân.

Đau thương này xin để thời gian lưu giữ lại trong lòng bàn tay...

Nơi kinh thành phồn hoa đại Sở thấm mùi gió lạnh phương Bắc. Bầu trời mây mù xám xịt không có nổi chút ánh sáng. Nơi chợ phiên tấp nập người qua kẻ lại.

https://thuviensach.vn

Nào thì trò chuyện, này thì trả treo. Bóng người đổ trên mọi nẻo đường kinh thành khiến nơi đây trở nên xô bồ ồn ã. Trên những quán xá. Làn khói bốc khi ngút từng nồi bánh bao bay lên rồi tan trong không trung.

Duy chỉ có điều người đông là thế, ồn ã là thế nhưng không có một tiếng cười đùa.

Thanh lâu kĩ viện không chút tiếng vọng dâm uế. Vì lí do nào đó mà miễn cưỡng đóng cửa. Nơi hàng quán cũng không còn những rạp xiếc mua vui. Chỉ có dòng người nghiêm mặt làm công việc ngày thường.

Trong gió thoảng đưa lòng người bi thương.

Cách đó không xa, nơi quán nhỏ ven đường tụ tập năm đại hán và đại thẩm vừa chặt củi vừa hàn huyên.

"Năm ngày rôi..." Vị đại hán có vẻ già nhất, râu tóc bạc phơ khẽ thở dài.

"Đúng vậy. Đã năm ngày kể từ khi nương nương ra đi." Vị đại thẩm đang bó củi gầm mặt bi thương: "Vương phi nương nương...thật thảm. Đến lúc chết cũng không được toàn thây..."

Chúng nhân ai nấy đều lộ vẻ đau xót, đưa mắt nhìn về nơi tướng phủ cách đó không xa vẫn bình lặng như ngày nào.

"Bé bé cái miệng bà đi. Để người hoàng thất nghe được là tội chết đấy!" Lão bà ngồi kế đại thẩm lên tiếng nhắc nhở.

Đại thẩm nghe vậy vội vàng ngưng khóc ngậm miệng.

Đại hán kia thở dài lắc đầu:

"Ai bảo Quốc Công tận mắt chứng kiến nương nương ra đi. Vì quá bi thương mà không tin người đã chết. Đến lúc này vẫn không chiếu cáo thiên

https://thuviensach.vn

hạ, mai táng cho nàng...Còn ai trên đất Sở này không biết chuyện nàng ra đi chứ."

Chúng nhân vẻ mặt thườn thượt khó coi, lại tụm đầu lao nhao.

"Người của tướng phủ nghe bảo vẫn còn ngơ ngác không tin chuyện này. Suốt những ngày qua cũng không thấy thánh chỉ nên không dám đả động gì. Cứ như là nàng đi xa chưa về, không có việc gì xảy ra vậy." Lão bà đượm buồn bồi một câu.

"Lại nói cả huyện Tô Châu mang ơn nàng, dân chúng nơi đó kéo nhau đến trước cổng phủ khóc than bị người của hoàng thất lôi đi. Tránh để Quốc Công nhìn thấy nổi cơn thịnh nộ đó sao. Dân chúng huyện đó thật đáng thương. Mà Quốc Công...haiz. Người chết thì cũng đã chết, người lại không chịu làm mai táng cho nàng, để nàng ở dưới âm tào chịu lạnh như vậy."

Vị đại thẩm chen ngang.

"Âu cũng là quá nặng tình mà thôi. Nàng đi như vậy, ngay cả kinh thành phồn hoa cũng trở thành âm u, nói gì đến..."

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, lại ngậm một tiếng thở dài rồi thôi.

Những câu tản mạn như thế cứ trôi tuột khắp kinh thành. Nhà nhà đau đớn, người người bi thương. Vị Quốc Công họ ái mộ lại cô độc lần nữa...

"Hôm nay Quốc Công đã chịu ăn gì chưa?" Ôn gia vừa lạch bạch từ xa đón Lưu Dĩ từ triều về, không nói một lời đi thẳng về sương phòng đóng sập cửa. Chỉ để lại lão cùng Lam Thất trơ trọi nhìn nhau. Lão vội túm Lam Thất lại dò hỏi.

Lam Thất lắc đầu, mặt buồn rười rượi.

https://thuviensach.vn

"Vậy trà, người có uống ngụm nào không?"

Lam Thất lại tiếp tục lắc đầu.

Ôn gia lấy tay đập vào trán, thở dài thườn thượt. Trong mắt ngập tràn lo lắng.

"Năm ngày không ăn không uống. Thương thế trong tâm lại nặng như vậy, làm sao mà chịu nổi."

"Ôn gia! Không những không ăn không uống, mà từ lúc thiên tuế tỉnh lại, một lời cũng không nói. Gia phải biết ở trên triều định đoạt bằng chiếu thư và phất tay. Chúng ta thực không biết phải làm gì." Lam Thất bất lực nói. Mắt chốc chốc lại đưa về nơi sương phòng lạnh ngắt bên kia.

"Ngươi nhìn mà xem. Tóc cũng bạc đi một nhánh mai, khuôn mặt thì gầy rộc hẳn đi. Đôi mắt trầm luân như vậy. Hỏi ngươi có còn chút sức sống nào không? Người vốn đã kiệm lời, nay lại trở thành lặng thinh. Ta theo người lâu như vậy, chứng kiếm chuyện này là lần đầu tiên." Ôn gia nhìn mây trời đen đặc, lại cảm nhận ngọn gió lạnh phương xa tạt ngang không khỏi tăng thêm bi thương trong lòng: "Đèn cầy cũng không chịu thắp. Trước đây mỗi lần thiên tuế trở về. Vương phi đều lấy hết nến ra thắp lên sáng rực. Nhưng kể từ ngày đó. Căn phòng luôn u ám như vậy, không có chút ánh sáng nào cả."

"Lúc này không biết người đang làm gì trong đó?" Lam Thất nhìn về căn phòng lạnh lẽo đã khép chặt cửa nghi hoặc.

"Còn làm gì nữa chứ." Ôn gia bất đắc dĩ đáp: "Nếu không đứng ngắm bức hoạ nương nương vẽ thiên tuế suốt vài canh giờ thì cũng ngủ trong tủ y phục của nương nương."

"Ngủ trong tủ y phục?"

https://thuviensach.vn

"Phải!"

"Đây chẳng phải là thói quen của nương nương mỗi khi thiên tuế ra ngoài sao?"

Ôn gia khẽ mỉm cười: "Phu thê thiên tuế thực giống nhau. Nàng trước luôn ngủ trong tủ của Quốc Công, bây giờ Quốc Công ngủ trong tủ của nàng mới có thể an giấc. Có lẽ chỉ có nơi nhỏ hẹp đó lưu giữ lại được mùi hương của đối phương. Khiến cho lòng dạ trở nên bình an như kề cạnh."

Cả hai người chua xót trong lòng, lại không biết dùng lời nào để diễn tả hết.

"Hai ngày nữa là đến Tất Đầu* nương nương. Suốt thời gian qua không ai dám đốt hương cho nàng. Ta và ngươi sắp xếp hương khói, cho nàng dưới cửu tuyền được ấm áp." Ôn gia nheo đôi mắt gia nua nhẹ nhàng nói.

---

*Tất Đầu: là thời điểm rạng sáng thứ 7 kể từ khi người đó chết. Theo quan niệm đây là lúc linh hồn người chết hiện về thăm người thân, sau đó mới có thể siêu thoát.

"Vâng. Chuyện này ta sẽ sắp xếp không để Quốc Công nhìn thấy. Chỉ là việc quan trọng bây giờ là ngọc thể của Quốc Công. Ngự y dặn dò, nếu người cứ tiếp tục như vậy. Vài ngày nữa e là...không trụ được!"

Vẻ mặt Ôn gia trở nên sa sầm nghiêm trọng.

"Ta đã dùng hết cách cũng không thể khiến ngài mở lòng. Thà rằng ta đợi chờ một phép màu."

"Phép màu?" Lam Thất nhìu mày không hiểu.

https://thuviensach.vn

"Phải! Phép màu giúp Quốc Công hồi sinh."

"Quốc Công? Ôn gia nói ngược mất rồi. Vương phi mới là người cần hồi sinh."

Ôn gia khẽ cười: "Ngươi đã tận mắt chứng kiến nàng ra đi. Làm sao nàng có thể trở về chứ. Còn Quốc Công vốn đang sống mà không khác gì đã chết. Người chỉ như cái xác không hồn, biết làm việc và ngủ. Ta muốn có một thứ gì đó đến với người. Khiến người động tâm can mà hồi sinh."

Lam Thất ồ một tiếng rồi im bặt.

Cả hai người họ đều hiểu vì sao thứ đó được gọi là phép màu. Vì phép màu là những gì không có thật, khó có khả năng tồn tại. Mà thứ có thể làm Lưu Dĩ hồi sinh chỉ có một.

Là vị Vương Phi nào đó đã hóa thành cát bụi.

Đã qua bảy ngày kể từ ngày đó.

Nơi ngọn núi cao cao, cành cây đung đưa. Rặng liễu theo gió quất ngang mặt trăng sáng tỏ. Đâu đó tiếng tu hú vang lên rồi tắt ngúm. Hoa nở rồi lại tàn. Gió thoảng dừng chân rồi lại đi.

Nơi ngọn núi xa xăm có một hố đen lớn, xung quanh là những ngọn cỏ đen đặc bụi than.

Ở giữa cái hố ấy. Một ngọn lửa lập loè bùng lên. Xung quanh được vây lấy bởi năm người.

Người mặc trường y thanh thoát, tay cầm chiết phiến vẻ mặt ung dung là bộ hộ thị lang Hoắc Thiện. Ngồi bên cạnh là y phục tím quét đất, hai dải tóc bạc phất phơ, đôi con ngươi đỏ rực vì bi lệ là Cố Vệ Bắc. Bên cạnh hắn,

https://thuviensach.vn

khuôn trang đầy đặn thập phần xinh đẹp, nữ tử hồng y níu lấy Cố Vệ Bắc an ủi là Hoắc Kỳ Thư. Hai người còn lại thân phục hắc y, một nóng một lạnh, một nước một lửa tay cầm vàng mã chậm rãi thả xuống đốm lửa kia là Sa Hoả, Sa Thuỷ.

"Vương Phi nương nương. Người chết thảm quá!"

"Mẫn tỷ, tỷ còn chưa...hức...nhìn thấy muội lên kiệu hoa..."

"Mẫn Mẫn...là tại Cố đại ca vô dụng..."

"Nương nương bạc mệnh...Ra đi thanh thản.."

Tiếng người ngồi bên đốm lửa bi thương réo rắt. Ai nấy đau xót đều không cầm được tiếng rên bi thống giữa mảnh đất hoang vu.

Hoắc Thiện âu sầu rót một chén rượu đổ xuống mặt lửa bập bùng, ngọn lửa giữa đêm đông sao mà cô độc.

“Thứ lỗi cho chúng ta đến Tất Đầu người mới có thể làm điều này. Đây là nữ nhi hồng mười năm mà người thích nhất. Sau này hạ quan sẽ lại bồi người uống.”

Sa Thủy nhịn không được lại lần nữa bật khóc. Tay nắm giấy vàng run run không thể thả xuống. Tấm giấy theo gió lạnh phất phơ bay lên không trung rồi biến mất sau mảng đen u uất.

Sa Hoa ngậm một tiếng thở dài, đặt tay lên lưng Sa Thủy vỗ về an ủi. Giúp Sa Thủy lấy thêm vài mảnh giấy vàng thả trôi xuống ngọn lửa kia.

Giấy vàng bị lửa nuốt chửng, thoảng một đám tro tàn bay lên như thiêu thân rồi hóa hư không biến mất.

Cố Vệ Bắc im lặng một hồi, mới ngẩng đầu nhìn trời cao. Bóng mây lững thững trôi kề cạnh ánh trăng bạc. Vầng trăng kia mới tròn mới trong

https://thuviensach.vn

làm sao: “Ngày muội ra đi, trời lại không đẹp như thế này.”

“Cái gì đây?” Hoắc Kỳ Thư bỗng nhiên cất giọng.

Chúng nhân đổ ánh mắt về phía nàng. Có một thứ gì đó nhỏ nhắn hình tròn trong lòng bàn tay nàng, bên ngoài là lớp sắt đầy cát bụi bám đầy, có lẽ Hoắc Kỳ Thư vừa nhặt từ giữa đám đất cát lên. Thoảng qua tiếng tí tách sinh động.

“A...Cái này là của vương phi!” Sa Thủy kêu lên một tiếng.

“Đúng rồi!” Sa Hỏa chụp lấy vật thể tròn tròn kì quái kia: “Thứ này là của vị thiền sư đưa cho Vương Phi đây mà!”

Chúng nhân mắt tròn mắt dẹt khảm nghiệm vật thể kia, đó chính là chiếc đồng hồ nhỏ mà Tiểu Yến Tử đã đeo trên cổ.

“Không thể nào!” Hoắc Thiện nghi hoặc kêu lên: “Người đã tan xương nát thịt, hóa rụi thành than. Sao thứ này lại có thể còn nguyên vẹn như thế này, ngay ở chỗ này được chứ?”

Chúng nhân tròn mắt nhìn nhau. Lại nhìn vật quỷ dị kia. Nó rốt cuộc là thứ gì, có thể nguyên vẹn như vậy.

Đương lúc chúng nhân tò mò nghiên cứu chiếc đồng hồ thì bỗng cuồng phong từ đâu hóa thành lốc xoáy vần vũ, bụi cát lá khô bay đầy trời. Ánh trăng vừa nãy còn tròn trịa sáng rực một vùng bị một đám mây đen che khuất trong chớp mắt.

Sao đổi ngôi, chạy nhảy loạn xạ trên bầu trời, từ phía đằng xa, nơi tầng tầng lớp lớp mây mù vây kín, một ánh sáng lóe lên, xé dọc mảnh trời rộng lớn.

“Cái gì thế kia???” Hoắc Thiện kinh hãi hét lớn.

https://thuviensach.vn

Ầm!!!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Xé toạc không gian và thời gian, tiếng nổ long trời lở đất, khiến vạt vật kinh hãi co mình. Hàn quang lóe lên sáng bóng như một ngọn đuốc khổng lồ, gió cuộn thành vòng xoáy rồi vần vũ tạo thành một bầu trời mù mịt khói.

“Mau giữ chặt lấy nhau!!!” Sa Hỏa vội vàng hét lớn. Cắm phập thanh kiếm chôn sâu xuống đất.

Tất thảy năm người tụ lại một chỗ ngồi thụp xuống ôm chặt lấy nhau. Giữ chặt chuôi kiếm như để tránh bị kình phong cuốn đi.

Trận kình phong mạnh mẽ như ngàn con quỷ dữ lướt qua đám người họ, mây khói hóa ngàn đạo quang sáng bóng đâm xuyên vào da thịt từng người rít lên từng cơn mạnh mẽ.

Chúng nhân nhắm tịt mắt cúi đầu sát đất gắng gượng chống cự lại cơn lốc xoáy kinh khủng kia.

Dường như không chỉ ở chỗ họ, mà khắp nơi trên ngọn núi kia, đâu đâu cũng có một ngọn gió xoáy như vậy quét lên mạnh mẽ. Tựa hổ như bàn tay của chúa trời vô tình tạt ngang. Khiến cho cả ngọn núi như bị dỡ xuống. Xa xăm nghe tiếng cây cối ầm ầm đổ xuống.

Tất cả những lốc xoáy kia vụt qua năm thân ảnh chôn chặt trên mặt đất. Giấy vàng lửa nhỏ từ khi nào đã cuốn theo ngọn cuồng phong bay mù mịt lên trời.

Lốc xoáy chạy ào ào gộp với nhau tạo thành một ngọn gió lớn, vần vũ ngay nơi đó. Nơi Tiểu Yến Tử đã từng tồn tại. Lốc xoáy kia vo tròn, tạo thành một quả cầu đất, hút hết tất thảy mây mù, bụi than lên bầu trời cao.

https://thuviensach.vn

Chúng nhân từ từ ngẩng mặt đưa mắt nhìn theo quả cầu gió kia đang bay lên bầu trời, kề sát mặt trăng.

“BÙM!!!”

Quả cầu gió kia vang lên một tiếng lớn rồi nổ tung vữa ra thành từng mảnh rơi rớt xuống mặt đất. Nơi trọng tâm phát ra một tia đạo quang sáng bóng như mặt trời.

Đạo quang kia xé dọc đất trời, vụt bay về phương Tây xa xôi lóe lên một thứ ánh sáng quỷ dị rồi vụt tắt.

Bầu trời chậm rãi tan đi mây mù, trả lại trăng thanh. Gió kia ngưng thổi, lá ngừng bay, bụi mù chậm rãi tan đi, trôi dạt về nơi đâu.

Cả ngọn núi vừa nãy còn kêu lên tiếng gầm của quỷ dữ lúc này lại trở nên tĩnh lặng hiền hòa hệt như đã chịu ngủ yên.

Hoắc Thiện cùng Sa Hỏa trở mình đứng dậy đầu tiên, đưa đôi mắt tìm tòi nhìn về phía nơi đạo ảnh kia biến mất.

“Có sao không???” Cố Vệ Bắc vội vã đỡ Hoắc Kỳ Thư lên, đưa tay gạt đi đám bụi trên mặt nàng. Vừa rồi may mà có Sa Hỏa túc trí, nếu không cả năm người họ đã bị cơn lốc kia cuốn bay đi phương trời nào.

Chuyện xảy ra quá nhanh, những tưởng chỉ trong chớp mắt. Chúng nhân thở gấp vài cái mới lấy lại hồn vía.

“Không sao, tất cả không sao rồi!” Sa Thủy trấn tĩnh đứng dậy, soi xét chúng nhân mới âm thầm thở hắt ra: “Đang yên đang lành sao lại có gió to vậy chứ?”

“Vừa rồi...Rốt cuộc là thứ gì?” Hoắc Thiện nhíu chặt mày nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Chúng nhân hoàn toàn nhìn rõ, nơi đất cát hoang tàn hóa thành lốc xoáy như muốn dệt trời kia, đạo quang đập nát không gian rồi lại biến mất một cách thần kì kia. Nếu không tận mắt chứng kiến, chỉ e có kể lể nửa ngày cũng không dám tin.

“Có thứ gì đó vừa rơi về bên kia!” Sa Hỏa chắc nịch chỉ về nơi xa xăm. Vì nơi họ đứng là núi cao, nên dễ dàng nhìn rõ nơi đạo ảnh đã rơi xuống.

“Nơi đó...chẳng phải là thành Tây An, quê hương của Vương Phi sao?” Sa Thủy nheo mi nghi hoặc.

Chúng nhân đồng thời hít một ngụm khí lạnh, lại ngơ ngác nhìn nhau không rõ điều gì.

“Đâu rồi???” Hoắc Kỳ Thư vừa mới được Cố Vệ Bắc dìu lên lại bỗng hét lớn ngó ngang liếc dọc, lật bàn tay chục lần: “Cái thứ kỳ lạ của Mẫn tỷ rõ ràng muội vẫn cầm trong tay đâu mất rồi???”

“Thử tìm lại trên đất xem!” Cố Vệ Bắc cúi người bắt đầu mò mẫm.

Sa Hỏa, Sa Thủy cùng Hoắc Thiện cũng bắt đầu tìm kiếm, khó khăn lắm mới có được di vật. Lại để mất như vậy.

“Hay là bị cơn lốc kia cuốn đi mất rồi.” Hoắc Kỳ Thư nhìn lên bầu trời, nơi cơn lốc kia nổ tung. Trong tâm tưởng vẫn không khỏi thấy thần kì.

Hoắc Thiện và Sa Hỏa đưa mắt nhìn nhau, lại đồng thời xoa cằm day day thái dương.

Ngày lễ Tất Đầu, thứ kì lạ biến mất, đạo ảnh rơi xuống Tây An. Những thứ này không lẽ đều là trùng hợp?

“Hoắc đại nhân, Sa mỗ cảm giác mọi chuyện chưa kết thúc. Dám hỏi đại nhân có cùng suy nghĩ với tại hạ?”

https://thuviensach.vn

“Ta cũng cùng suy nghĩ với ngươi.” Hoắc Thiện đặt tay lên vai Sa Hỏa đáp: “Chỉ là thiên nhân làm theo thiên mệnh. Chúng ta là người phàm tục, chớ nên nhiều lời. Vạn sự như thế nào, đành phó thác cho lão thiên. Những điều không dám chắc, vẫn không nên quả quyết.”

“Hoắc đại nhân anh minh.” Sa Hỏa ôm quyền cung kính lại cùng chúng nhân đưa mắt nhìn về nơi đó. Thành Tây An cách trở nghìn trùng lại chứa chan nỗi niềm của ai.

Ở ven dòng sông Lệ chảy dọc thành Tây An đêm nay, vẫn cây lá um tùm, ngàn hoa đua sắc nở, dương liễu lả lướt.

Tiếng nước chảy, tiếng chim kêu tựa hồ nhịp phách của thiên nhiên. Ngọn gió nơi nào quét qua, phe phẩy theo từng đám hoa đẹp đẽ. Không gian yên ắng lại phong tình vô hạn. Trăng kia đổ xuống như ngọn lửa đêm đông.

Hoa vẫn nở, nước vẫn chảy, gió cứ ghé qua, trăng cứ nhìn lại, chỉ là không có người ngắm. Không có kẻ biến cảnh tức thời thành thơ, ngẫm ra thật phí phạm.

Đang là khung cảnh yên bình là thế bỗng nhiên mây đen kéo đến, che đi ánh bạc kia. Gió buồn hiu hắt biến thành cuồng phong vần vũ. Vạn vật bị gió quất mạnh khiếp đản bay lên tung tóe. Nơi bầu trời đầy sao bị xé toạc một đường lớn. Đạo ảnh lóe lên thành hình người rồi rơi thẳng một đường xuống con sông lớn.

Ngay tại nơi đó, ánh sáng vụt tắt, mây mù lui dần, trả lại ánh trăng bàng bạc. Gió nhẹ đưa lay, muôn hoa khép mình lại khẽ giãn ra đưa đẩy.

Bên ven bờ thoạt nghe tiếng xột xoạt của dòng nước vỗ mạnh. Một bàn tay thon dài nhỏ nhắn vung lên khỏi mặt nước níu lấy phiến đá lớn. Thân

https://thuviensach.vn

ảnh chậm rãi từ dưới nước ngoi lên, dưới ánh trăng bạc kia, khẽ phản chiếu thân hình liễu yếu đào tơ. Mái tóc đen mượt che đi nửa gương mặt nhỏ giọt từ từ bước lên bờ. Bàn tay đó thản nhiên đưa tay hất ngược làn tóc kia ra đằng sau rồi thở mạnh:

"Lạnh chết ta!"

Khuôn trang nhỏ nhắn, đôi môi mọng đỏ, mày liễu nhỏ nhắn, mắt tròn tinh nghịch, đôi má trắng ngần, thân nhỏ liễu tơ.

Không ai khác chính là Tiểu Yến Tử!

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nắng Ấm Ngày Đông Chôn Cất Hồn Hoa

Lưu Dĩ giật mình tỉnh giấc.

Đôi mắt thanh u nhìn chòng chọc lên nóc tủ y phục. Hạ nguyệt hờ hững rơi trên đó. Thái dương chầm chậm vương xuống một dòng mồ hôi lạnh.

Lúc nãy trong giấc mơ, nàng bỗng hóa thành mây khói rồi vụt tắt, sau đó hắn dù gắng gượng thế nào cũng không thể nhìn thấy nàng mà chỉ nhìn thấy huynh đệ tỷ muội, những kẻ đã từng chết dưới tay hắn đang gào thét nơi địa ngục. Rồi chính tại nơi đó. Tiên đế xuất hiện, vẫn là đôi mắt đầy khinh miệt đó, vẫn cái chỉ tay không chút thương yêu kia.

“Lưu Dĩ! Ngươi đừng mơ có được vương vị. Quả nhân sẽ không bao giờ cho ngươi!”

Lưu Dĩ khép hờ mắt, vẻ mặt lạnh lẽo không có chút sức sống.

Những ngày nàng ở bên, hắn đã quên mất giấc mơ mỗi đêm ám ảnh hắn, khiến hắn không thể nào ngon giấc. Quên mất là hắn đã tự tay giết chết huynh đệ, bức vua thoái vị. Hắn sống đến tận bây giờ, cũng chỉ là vì bảo vệ mạng sống của chính mình.

Cho đến khi nàng bước vào cuộc sống của hắn. Mọi thứ đã thay đổi. Nàng khiến hắn bình an, tĩnh tâm, vui vẻ mà hạnh phúc. Chỉ cần nàng ở trong tầm mắt, mọi thứ hắn đều không cần.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ nàng đã hóa thành cát bụi. Ngay cả giấc mơ cũng không chịu xuất hiện nữa. Nàng đã hoàn toàn rời xa hắn, không chịu bên hắn.

Lưu Dĩ vẫn vậy, không còn chút cảm xúc nào. Hắn bước ra khỏi tủ, chậm rãi xải bước chân nặng nề đến trước bức bình phong đang treo một bức tranh dài.

Trên đó họa hình một nam nhân cao lớn, y phục bạch kim dài, thân thể cường tráng ngời ngời chính khí, mái tóc đen mượt phất phơ. Thượng Phương trên tay uy hùm như hổ. Chỉ có điều bức họa kia lại không vẽ mặt, nhưng ai cũng rõ trong tranh chính là Lưu Dĩ.

Đêm đó nàng đã họa hình hắn, nhưng lại không chịu vẽ mặt hắn lên. Sau đó hắn đã hỏi lý do, chỉ nhận được câu trả lời rằng:

“Khi nào thiếp nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của chàng mới có thể vẽ lên được.”

Lưu Dĩ đưa tay chạm vào nơi nét vẽ của nàng, hương kia ngự lại mà bóng nàng đã xa khuất, ngay cả trong giấc mơ cũng không chịu xuất hiện nữa rồi.

Nữ nhân bướng bỉnh của hắn. Đã xa tầm tay...

Khụ!

Lưu Dĩ ho khụ hai tiếng, một búng máu trào ra nơi khóe miệng, chậm rãi vương xuống hắc bào đen tuyền kia mà chính hắn không hề hay biết. Ngũ giác của hắn chỉ như hư vô. Đôi mắt trở nên mờ đục.

Khóe miệng vẫn chỉ gọi tên nàng...

Đây là đâu?

https://thuviensach.vn

Đó là câu hỏi đầu tiên của Tiểu Yến Tử sau khi ngoi lên nước. Đưa mắt nhìn phong cảnh hữu tình xung quanh. Kia là ánh trăng bạc, tròn không thể tròn hơn ngày rằm, lại còn khóm hoa đủ sắc bên kia, cành liễu đưa mình đung đưa kia mới phong tình làm sao.

Chậc chậc, nơi nào mà vừa lạ vừa quen vậy nhỉ?

Tiểu Yến Tử ngơ ngẩn một hồi vẫn mờ mịt. Nàng cảm giác đầu óc trống rỗng chưa kịp lưu thông. Tựa như cú sốc lớn vẫn chưa kịp hoàn hồn. Một cơn gió tạt ngang, khiến nàng rung mình một cái. Thôi cứ bò lên bờ cho đỡ lạnh cái đã.

Vạ vật một hồi mới lết được thân thể nặng trịch lên bờ, Yến Tử nằm phịch xuống đám cỏ xanh mướt mềm mại như ngọc, đưa mắt nhìn bầu trời một màu đen vây kín kia. Cảnh vật xung quanh yên tĩnh, vắng lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng của dòng chảy, tiếng của núi rừng xa xăm.

Trong đầu bỗng xẹt qua một tia ký ức. Tròng mắt nàng thu lại, miệng há hốc như nhét được mười cân dưa. Tựa hồ đã nhớ ra tất cả.

“Á a a. Không phải chứ? Không lẽ đây là thiên đường??? Hay là địa ngục??? Ta đã chết rồi sao???”

Tiểu Yến Tử thét lên đầy kinh hãi. Nàng vừa sực nhớ ra, nàng là nạn nhân của vụ nổ kinh hoàng từ thuốc nổ do nàng tự tay sáng chế, và kẻ đã châm ngòi nổ chính là Chiêu Dương đã hoàn toàn biến mất rồi kia. Lại đưa mắt nhìn xung quanh khác xa hoàn toàn với ngọn núi nơi nàng bị phát nổ.

Không phải chứ, nàng không lẽ bị cú dội kia đánh bay rơi xuống sống. Mà không thể, quả thuốc nổ kia chỉ có thể tan xương, nằm ngay trọng tâm sao có thể toàn thây như vậy được.

Mà nếu không thể toàn thây, không lẽ nàng đã là ...ma.

https://thuviensach.vn

Yến Tử kinh hãi vùng người đứng phắt dậy cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy đôi chân nguyên vẹn vẫn đang mặc đôi giày màu đen thì mừng rỡ kêu lên:

“Còn chân! Còn chân!!!”

Lại tự nhéo má mình. Đưa tay vả bôm bốp vào má rồi ôm má xoa xoa.

“Đau!!!Có đau!!!”

Lại đưa nắm đấm vung vẩy, chặt chém trong không khí tựa như bày quyền cước karate.

“Có bóng!!! A, chưa chết, ta chưa chết!!!”

Tiểu Yến Tử xem vậy mà trấn tĩnh hơn người, kiểm tra từ đầu tới chân không xót chỗ nào để xác thực rốt cuộc nàng là người hay là ma. Mừng húm hồi lâu, nàng lại sững người trợn mắt bất động. Lại đưa tay nắm vạt váy ngơ ngác.

“Áo cổ lọ, đầm maxi, giày oxford! Sao bộ đồ này lại quen như vậy? Chẳng phải là....bộ đồ nàng mặc lúc bị Tử Du đẩy xuống sông sao?”

Tiểu Yến Tử trợn mắt kinh hãi.

Không lẽ....

Nàng lập tức cởi phắt áo ra, cúi đầu kiểm tra trên xương quai xanh.

Biến mất rồi. Vết sẹo mà nàng đỡ cho Lưu Dĩ một mạng trên xương quai xanh đã biến mất. Không...không phải biến mất mà là chưa từng tồn tại. Vì đây là thân thể của nàng. Không phải của Triệu Mẫn, mà là thân thể của Tiểu Yến Tử nàng đã trôi dạt suốt bốn năm đây mà.

https://thuviensach.vn

Nhưng rõ ràng lúc đó nàng đã bị nổ tung, sao lại không những không chết mà còn được trở về với thân thể thật sự. Thật thần kì, à mà nàng xuyên về đây đã đủ thần kì lắm rồi.

Mà hẵng khoan. Vậy đây rốt cuộc là thời đại nào? Là hiện đại hay cổ đại hay là...đừng nói với nàng sau khi được xuyên một lần nữa, xuyên thẳng về thể xác thật nàng bị đưa luôn về thời ăn lông ở lổ thời kì đồ đá có khủng long nhé. Kinh dị lắm.

Tiểu Yến Tử nghĩ nghĩ lại tự rùng mình chắp tay hướng mặt trăng như ánh đèn phát quang trên kia quỳ rạp xuống cầu khẩn.

“Quan thế âm bồ tát, phật tổ từ bi hỉ xả, chúa jesu, thánh ALa. Nam mô a di đà phật, Amen... nếu đã cho con sống lại, thì đừng bắt con quay về thời kì đồ đá, dừng nơi nào có Lưu Dĩ là được rồi. Làm ơn!!!”

Yến Tử lại quay ngoắt nhìn cảnh vật xung quanh, mơ hồ nhìn thấy cảnh vật quen thuộc trong tầm mắt này hình như đã nhìn thấy ở đâu đó.

“A...đây là sông Lệ chảy dọc thành Tây An đây mà.” Ba một tiếng liền nhớ ra.

Chính nó, chính là nơi mà thân thể Triệu Mẫn được đưa lên, lúc đó nàng đã nhập vào Triệu Mẫn và cứ thế cho đến bây giờ. Thì ra thể xác của nàng luôn nằm ở nơi đây.

Nếu đây quả thực là Tây An, thân thể nàng lại trở về đúng nơi mà nàng được vớt lên. Vậy chỉ còn một thứ cần xác thực. Đây là năm nào? Từ lúc vụ việc xảy ra là đã bao ngày, hay nàng lại trôi ngược trở về trước. Phải hỏi cho ra nhẽ.

Nghĩ là làm, Tiểu Yến Tử nắm lấy vạt áo vò nát vắt thật khô, gập người lên xuống, khởi động tay chân rồi nhoáng một cái chạy vụt ra khỏi cánh rừng kia, thẳng xuống thành Tây An. Trong lòng chỉ mong một điều. Nơi

https://thuviensach.vn

nào cũng được, chỉ cần có Lưu Dĩ. Cho dù lúc này Lưu Dĩ chỉ là một đứa trẻ hay một ông già, nàng đều có thể chấp nhận.

Vụt qua khỏi nơi hoang vu kia, mang thân thể ướt nhẹp với y phục kì quái, Tiểu Yến Tử cuối cùng cũng gặp được một vị tiều phu đi ngang đang lên núi đốn củi. Mừng mừng rỡ rỡ, nàng vội chặn đường vị kia dò hỏi.

“Đại hán. Cho hỏi bây giờ là lúc nào?”

Vị tiều phu nhìn Yến Tử phục trang kì quặc, người ngợm luộm thuộm vội thụt lùi vài bước dè dặt đáp: “Sắp qua giờ Tí.”

“Không phải, ta không phải hỏi giờ. Mà là năm nào. Thiên tuế trên kia là ai?”

Vị tiều phu nheo mày khó chịu đáp: “Là Sở Tịnh Vương, Giám Quốc Công thiên tuế.”

Mắt tròn phát sáng, cả khuôn mặt rạng rỡ. Tiểu Yến Tử chụp lấy tay tiều phù hét lớn: “Là thật sao?”

“Ta lừa ngươi làm gì?” Tiều phu thụt lùi vài bước, trông người này quỷ dị, lại nói năng kì lạ, không phải đạo tặc thì cũng là sơn tặc. Tuy vẻ mặt hiền lành nhưng giọng điệu kia rất giống một tên tặc cướp nào đó. Vị tiều phu vội vã tháo chạy tránh phiền phức.

Chỉ để lại Tiểu Yến Tử trơ trọi mỉm cười mãn nguyện.

Nếu thời gian không bị hoán đổi, thì cùng lắm từ lúc vụ nổ xảy ra chỉ qua một hai ngày, bây giờ chỉ cần kiếm đường trở về với Lưu Dĩ thôi.

Nhưng mà nàng đang ướt nhẹp vậy, cần làm gì bây giờ đây.

A! Triệu gia trang chẳng phải ở cuối đường kia sao. Phải trở về nhà báo cho Triệu Phạm Hoa biết nàng còn sống đã chứ.

https://thuviensach.vn

Thẳng tiến!!!

Tiểu Yến Tử hí hửng một đường thẳng tắp hướng phủ nhà mà đi.

Nàng men theo con đường quen thuộc trong thành Tây An, khép nép lùi đi trong bóng tối, tránh ánh mắt của dân chúng nhìn nàng trong phục trang kỳ lạ mà chú ý.

Thoạt lắc mình vài cái, thân thủ nhanh nhẹn chớp mắt đã về đến đầu ngõ của Triệu gia trang. Chỉ là chưa đến cổng đã thấy một đám người lạ mặt ngồi la liệt trước cổng. Kẻ cầm hương người cầm giấy vàng châm lửa đốt.

Thoảng trong gió mùi hương khói nồng nặc, tro tàn từ giấy mã bay mù mịt đất trời, đâu đó vang lên tiếng sụt sùi khóc than.

Sao giống đưa đám vầy nè.

Tiểu Yến Tử rảo bước đi đến, ngồi xuống bên cạnh một đại thẩm đang cắm hương xuống cổng gia trang đóng chặt không chút ánh sáng dò hỏi:

"Đại thẩm sao lại thắp hương ở đây?"

Đại thẩm kia nheo mắt nhìn Yến Tử. Nhìn phục trang lạ mắt nhưng đôi mắt lại sáng ngời như sao, trong tâm thức toả ra ánh vị thiện lương không giả dối. Không suy nghĩ nhiều, vị đại thẩm từ tốn đáp.

"Hôm nay là Thất Đầu Vương Phi nương nương. Đây là gia trang của nàng. Chúng ta từ huyện khác đến đây thắp hương cho nàng!"

Thất Đầu?

Tiểu Yến Tử kinh hãi ngã ngồi ra đất.

Nàng chớp mắt về lại thân xác mà thời gian đã trôi qua bảy ngày rồi sao?

https://thuviensach.vn

Vậy là ai cũng nghĩ nàng đã chết... vậy còn Lưu Dĩ. Chàng thì sao? Hôm đó nàng nhìn thấy hắn liều chết nhảy vào cứu nàng...

"Lưu...Quốc Công! Đại thẩm. Quốc Công thì sao?"

Đại thẩm nhìn Yến Tử gấp rút hỏi han. Vẻ mặt lại lo lắng đến trắng bệch cũng từ tốn đáp.

"Ta không rõ. Nhưng nghe nói không tốt lắm. Đến giờ người vẫn không tin nàng chết. Không chịu làm mai tánh cho nàng!"

Vẻ mặt Yến Tử càng trở nên khó coi hơn.

Lưu Dĩ là ai chứ, hắn là Quốc Công đại Sở. Cho dù hôm đó có bị thương cũng không được truyền ra ngoài tránh trừ phản tặc làm loạn. Nhưng ngay cả người dân thường cũng biết hắn không ổn. Vậy thì sự thật còn kinh khủng đến nhường nào...

Tiểu Yến Tử không nói một lời. Đứng phắt người dậy, mặc kệ đám người kia đang thắp hương vái lạy cho chính nàng.

Tự mình vòng ra phía sau gia trang, leo tường nhảy vào.

Tiểu Yến Tử gấp gấp vội vội đi thẳng vào gia trang tìm Triệu Phạm Hoa. Hôm nay là Thất Đầu, chắc chắn đại ca nàng có ở nhà.

Nhưng thật kì lạ. Cả một gia trang rộng lớn không một bóng người. Chỉ có màn đêm bủa vây. Tuy rằng được quét dọn sạch sẽ nhưng lại nhìn có vẻ xơ xác không sinh khí. Tựa hồ đã lâu không có người sinh sống.

Nàng nghi hoặc hồi lâu, đành vào phòng thay y phục rồi mò mẫm túi tiền tính toán nhảy hàng rào bỏ đi. Nhưng ngẫm ngẫm lại vẫn thấy không ổn.

https://thuviensach.vn

Đoạn đường từ Tây An đến kinh thành mất hơn một ngày đường ngựa chạy miệt mài. Nàng tuy rằng cưỡi ngựa không tệ, nhưng không có lá gan mát gan mát số, nên chắc mẩm mất gần hai ngày mới đến được kinh thành. Mà nàng thân nữ tử, cưỡi ngựa chạy nhông nhông ngoài đường xem ra không ổn cho lắm.

Nghĩ một hồi, Tiểu Yến Tử lượn vèo vào phòng Triệu Phạm Hoa, chôm một ít y phục của hắn mặc vào.

Ừm, quả nhiên là có kinh nghiệm cải trang nam. Loáng một cái liền mặc xong, trở thành một tên tiểu tử dạo chơi kinh thành rồi. Tiểu Yến Tử gật gù hài lòng lại chuẩn bị tư trang xong xuôi tính toán rời đi.

Chỉ là lúc chuẩn bị chạy đi mướn ngựa, nghe thấy tiếng than khóc thê lương bên ngoài. Lại sực nhớ ra, Triệu Mẫn đã chết thay nàng. Bây giờ thân thể nàng ấy chỉ còn là bụi cát, nàng lại thay thế như vậy. Thật không biết là linh hồn Triệu Mẫn suốt bốn năm nay ở nơi đâu, có được siêu thoát hay chưa.

Tiểu Yến Tử ngẫm một hồi, lại lấy giấy vàng và hương ra, đến phòng của Triệu Mẫn châm lửa đốt. Miệng không ngừng lẩm nhẩm:

“Ta và nàng tuy hai mà một, nhưng kiếp này thân thể nàng vì ta mà hóa tro tàn. Ta nguyện thay nàng chăm sóc đại ca, trùng tu Triệu gia, không để đại ca phải chịu thiệt thòi, nguyện thay nàng gánh vác bổn phần. Mỗi năm đều sẽ đốt hương cho nàng. Nếu lại hóa kiếp người, hy vọng nàng sống lâu hơn, hạnh phúc hơn nhé. Ta và Lưu Dĩ sẽ luôn nhớ đến nàng.”

Lảm nhảm một hồi, Tiểu Yến Tử nhìn mặt trời đã ló rạng đông ngoài kia. Bên ngoài cổng phủ, tiếng người thưa dần rồi im bặt, thầm biết đã đến lúc lên đường.

Nàng vái lạy ba lần, rồi chạy vụt ra cửa. Lắc mình vài cái đã biến mất cuối con đường.

https://thuviensach.vn

Nàng không hề biết nơi gia trang rộng lớn, nơi phủ viện ánh lên màu cổ kính rêu phong, thoảng đưa trong hồn gió vọng lại tiếng ai mềm mại:

“Hạnh phúc nhé. Tiểu Yến Tử!”

Trên mái nhà Triệu gia trang, bóng trắng như giọt sương, hoa lệ mà kiều diễm, đôi má trắng ngần, khuôn mặt y hệt Tiểu Yến Tử đó, chỉ là đôi mắt buồn xa xăm nhìn bóng Yến Tử khuất sau cổng thành. Khóe môi nở một nụ cười.

Nơi mái hiên, ánh nắng rọi qua tán lá loang lổ đổ xuống, khẽ phất phơ đung đưa như thoảng mùi hương dịu dàng êm ái. Vẻ ấm áp mơ hồ hiện lên trong đôi mắt kia, rung động rời xa sự sống.

Một cơn gió phất lên, đám hoa phù dung xuống như mưa sa tung tóe, như nhảy múa. Bóng trắng từ từ, từ từ bay lên trời cao rồi tan thành tia nắng rọi xuống nhân gian.

Sinh tử có là gì, đâu có người để ý.

Một nụ cười lại hóa một kiếp người.

Thế Ninh: Merry Christmas. Chúc cho độc giả của Đại Náo Phủ Đại Tướng Quân một mùa giáng sinh vui vẻ, ấm áp. Thật hạnh phúc bên người mình yêu thương. Chap mới tặng độc giả nhân ngày đông nhé.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Mối Nguy Hại

Mênh mông mây cuộn nắng vàng

Nhành liễu e thẹn khẽ đưa ngang

Đường kia ai quét thẳng đưa lối.

Nhân mã phi cước dọc trời tàn.

Người ngựa Tiểu Yến Tử chạy qua núi non trùng điệp hướng phương Bắc lạnh giá mà đi.

Thoảng qua thời gian vùn vụt, mới đó mà nàng đã cưỡi ngựa liên tục mấy canh giờ. Tuấn mã nàng mướn kì kèo mãi mới được giá hai mươi lăm lượng đã thở phì phì muốn nghỉ ngơi.

Tiểu Yến Tử xem chừng trời sắp chuyển tà mới quyết định ghé vào trấn gần đó nghỉ tạm một đêm vậy.

Trấn Du Lương nằm cách Tây An nửa ngày đường ngựa, là một trấn nhỏ bốn bề núi rừng, dân cư thưa thớt, cuộc sống đạm bạc. Dân chúng nơi đây chăm bón làm đồng án nên khách điếm tửu quán rất hiếm hoi. Yến Tử đi dọc hết trấn mới tìm được một khách điếm nhỏ.

Khách điếm kia chỉ có hai tầng lầu, dáng vẻ cổ xưa phủ một lớp cây leo quanh lớp gỗ mun. Trông dáng vẻ không khác gì nhà cây, dây leo kia vươn

https://thuviensach.vn

lên đến tận cửa sổ tầng hai, còn mọc ra một vài đóa hoa nhỏ nhắn, khiến cho người ta liên tưởng đến việc nghỉ ngơi giữa chốn thiên nhiên núi rừng, tâm tư cũng trở nên thoải mái. Ừm, rất được, rất có sáng tạo.

Tiểu Yến Tử đứng bên ngoài ngắm nghía một hồi, vừa bước vào khách điếm lại nhìn thấy cảnh hay.

Ngay trong tầng một đặt nhiều bàn gỗ và nhã gian dành cho khách qua đường trú ngụ. Có một tên tiểu tử tầm mười bảy mười tám tuổi thân phục nam trang, áo lụa là lượt, tay cầm kiếm bọc một lớp vỏ tinh xảo, mặt mày thon gọn, liễu có hạnh có, chỗ cần sâu có sâu, chỗ cần cao đủ cao. Nói chung là một tên tiểu tử trông có vẻ giàu có, thân thể nhỏ con lại có dung nhan xinh xắn vẻ mặt ngạo đời đang xếp phòng với chưởng quầy.

Đằng sau lưng tiểu tử xuất hiện một đám nam nhân thân phục hắc y, tay cầm kiếm lớn, vẻ mặt đằng đằng sát khí vương đầy bụi đường. Xem ra đi một đoạn đường dài muốn tạt ngang nghỉ ngơi. Tiểu Yến Tử vừa hay xếp sau lưng đám hắc y đó.

Chỉ là trong lúc không ai để ý thì một tên áo khố đơn sắc, vẻ mặt tám phần bất lương đi ngang giữa tiểu tử và đám hắc y. Tay kia xoáy một cái, túi tiền tiểu tử rơi tọt vào áo hắn chỉ trong nháy mắt. Cũng vừa hay lọt hết vào tầm mắt Tiểu Yến Tử khiến nàng không khỏi vỗ đùi tán thưởng.

Hảo, quả nhiên đạo tặc cổ đại lợi hại, có thể móc túi chuyên nghiệp như vậy không hề gây ra một chút động tĩnh nào. Nếu ở thời hiện đại, thì đám móc túi đầu đường xó chợ cũng phải gọi tên này bằng cụ.

Tiểu Yến Tử còn đang còn suy tư, không biết có nên ra tay hành hiệp trượng nghĩa, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha hay không thì lập tức nghe một tiếng ‘Chát’ chói tai vang lên.

Lúc nàng quay đầu thì tên tiểu tử xinh đẹp kia đã giáng ngay một bạt tay xuống mặt hắc y chữ điền đứng ngay sau lưng đang ngơ ngác không hiểu

https://thuviensach.vn

mô tề gì kia.

"Cẩu tặc, dám sàm sỡ ta giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi muốn chết phỏng?" Tiểu tử thét lên đầy giận giữ.

Mày Yến Tử nhướn lên mấy phân. Phải chăng lúc nãy tên đạo tặc kia thó tiền còn không quên ăn đậu hũ tiểu tử khiến tiểu tử hiểu nhầm thành đám hắc y đang đứng cạnh?

"Xú tiểu tử! Ngươi không nhìn thấy, lại dám nói là ta sàm sỡ ngươi? Ngươi mới là kẻ muốn chết!" Tên hắc y mặt chữ điền gầm lên, khi không lại ăn tát ai lại không giận giữ cho cam.

"Không phải ngươi thì ai? Dám làm mà không dám nhận, có đáng mặt nam tử hán đại trượng phu không???"

"Tiểu tử thối nhà ngươi có tận mắt chứng kiến không? Ngươi lại là một nam nhân, cho dù ta có đụng vào ngươi thì làm sao???" Tên hắc y kia xem ra rất nóng nảy, trực tiếp đấu võ mồm với tiểu tử.

"Cho dù ta là nam nhân cũng không cho phép thứ sở khanh như ngươi chiếm tiện nghi!" Tiểu tử kia coi như không vừa lập tức áp chế.

Trong khách điếm thoáng chốc ánh mắt hai người kia phát ra tia lửa điện chém nhau kịch liệt trong không trung.

Đám hắc y đứng sau vẫn giữ vẻ mặt bình thản, trên trán khắc chữ không-liên-quan-đến-ta.

Tiểu Yến Tử lắc đầu thở dài, lại thấy tên đầu xỏ gây ra rắc rối đang tranh thủ rối rắm mà chuồn lẹ.

Tên kia chỉ vừa bước ba bước đã ăn ngay một cú móc chân của từ trên trời giáng xuống khiến hắn theo bản năng vội đưa tay đỡ lấy, né qua một

https://thuviensach.vn

bên bước thụt lùi vài bước, lảo đảo va trúng một tên hắc y đang nhàn nhã đứng đó xem kịch vui.

Hắc y mặt lạnh cau mày đẩy tên đạo tặc một cú khiến hắn ngã sõng xoài quát:

"Không có mắt hả?"

Tiểu Yến Tử. Chủ nhân cú móc chân vừa rồi nhìn rất rõ. Vừa nãy tên hắc y kia vung tay lên lộ ra hình xăm con hạc trên cổ tay rất giống với đám người trước đây truy sát Lệ Y ở Hàm Châu.

Mắt nàng liền sáng rực lên.

Người của Nguỵ Quốc sao lại ở đây? Lệ Y cũng đã chết, họ lại xuất hiện ở đây để làm gì. Lại còn nhiều người khả nghi như vậy.

"Nhìn cái gì?" Tên hắc y kia thấy Yến Tử trơ mắt ra nhìn hắn không khỏi khó chịu quát lớn.

Tiểu Yến Tử chớp chớp mắt ho khụ hai tiếng lại hướng tên tiểu tử xinh đẹp đang nghỉ giải lao giữa hiệp sau trận cãi vã toé lửa kia nói:

"Vừa rồi ta nhìn thấy tên đạo tặc này thó trộm túi bạc của cậu. Xem này!" Tiểu Yến Tử bước đến chỗ tên đạo tặc bị ngã chổng vó nằm long lóc, tiện chân đạp lên ngực hắn khiến A một tiếng rồi thò vào trong túi áo móc ra một túi tiền màu bạc, đường lụa kĩ cành bọc kín những đồng tiền kêu leng keng bên trong.

Tiểu tử xinh đẹp trợn tròn mắt đưa tay tìm trong thắt lưng, quả nhiên không thấy gì. Cậu ta liền nhảy phắt tới chụp lấy túi tiền ngó nghiêng một hồi mới A lên:

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi là của ta." Lại quay ngoắt sang tên đạo tặc kia trừng mắt: "Khốn kiếp, dám trộm đồ của bản công tử, xem hôm nay ta xử ngươi như thế nào!!!"

Nói rồi túm tên đạo tặc đang kinh hồn bạt vía lên thụi vài đấm vào bụng vào mặt rồi vào lưng khiến cho tên kia lăn lốc như quả bóng, kèm theo đó là tiếng kêu cực kì thê lương.

Tên hắc y mặt điền lúc nãy lù lù bước tới, đặt một tay lên vai tiểu tử xinh đẹp gầm gừ:

"Xú tiểu tử, đã tìm được kẻ thó bạc sàm sỡ ngươi. Vậy còn tiếng oan của ta, rửa đâu cho hết?"

Tiểu Tử dừng tung cước, quay ngoắt gạt phăng bàn tay hắc y ra trừng mắt:

"Hắn thó bạc chắc gì đã sàm sỡ ta. Ngươi không phải là thấy có kẻ đỡ tội mà định tháo chạy đấy chứ???"

"Ngươi..." Tên hắc y nghẹn họng trân trối, tức đến nổ đom đóm mắt. Tay đã kề chuôi kiếm chỉ chực tuốt ra.

Tiểu tử thấy vậy cũng cầm lấy kiếm sẵn sàng tư thế ngênh chiến.

“Muốn giải quyết bằng cách này phải không. Được, bản công tử cũng không ngại cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp!!!” Tiểu tử xinh đẹp cùng hắc y kia phừng phừng sát khí, tựa như xem chừng nội công của nhau.

"Trời ơi hai vị quan gia xin chớ nóng nảy. Có gì từ từ bàn bạc! Từ từ bàn bạc." Chưởng quầy hớt hải vội vã ra can ngăn. Khách điếm đã nhỏ hẹp cũ kĩ, nếu có người đại chiến chưa nói đến ba trăm hiệp mà mới ba hiệp đã đủ phá tan tàn nơi đây rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nhà ta thì nhàn nhã như không chỉ khoanh tay đứng nhìn kịch vui. Xem ra đặc biệt có nhã hứng với tiểu tử xinh đẹp kia.

Đám hắc y đứng bên kia thấy tên này chuẩn bị động thủ liền đưa tay ngăn lại.

"Còn việc phải làm, chớ nên vọng động!"

Tên hắc y mặt điền kia hầm hừ trừng trừng nhìn tiểu tử, lại như nín nhịn khoát tay: "Khốn kiếp, coi như ngươi may mắn!"

Nói rồi cùng đám hắc y lên thẳng lầu trên nghỉ ngơi.

"Ta sợ ngươi chắc, cái tên kia, đúng là không quân tử. Làm thì nhận đi còn bày đặt thanh cao!!!"

Tiểu Yến Tử không nhịn được bật cười ha hả. Tiểu tử này không biết công phu ra làm sao lại dám to gan liều lĩnh như vậy. Thật tình là thú vị. Tính tình ngang ngược bướng bỉnh này, quả là y hệt nàng.

Nàng lại tiếp tục đưa mắt quan sát tên tiểu tử xinh đẹp giao đạp tặc cho chưởng quầy bắt nộp cho quan phủ rồi lại từ tốn xải bước đến trước mặt nàng bày ra bộ dáng nhu thuận ôn hoà. Hệt như tên tiểu tử mặt mũi nhăn nhó cáu bẳn lúc nãy là kẻ khác. Thật sự khiến bạn Yến Tử hoa mắt chóng mặt.

"Đa tạ huynh đài đã có lòng bắt tên đạo tặc kia. Nếu mất số tiền đó, ta cũng chẳng thể đi đâu được nữa!"

"Chỉ là tiện tay, không cần cảm tạ!" Yến Tử khoát tay ra vẻ khiêm tốn.

"Với huynh là tiện tay, với ta là ân nghĩa. Có ơn không trả thì còn đâu là trang quân tử. Hôm nay xem chừng huynh cũng tá túc ở đây, hay để ta trả giúp huynh tiền phòng nhé?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nghe vậy lập tức mắt sáng như đèn pha. Hôm nay ăn gì mà hên dữ vậy. Trong túi nàng chỉ còn hai mươi lượng bạc, đang tính ăn uống kiểu gì để về được kinh thành thì gặp được vố này. Chẳng phải khi không lại gặp vô tiền khoáng hậu sao. Đúng là ngày tốt, ngày tốt.

"Ha ha, vị huynh đệ này khách sáo quá. Đã như vậy mà không nhận thì quá thất lễ rồi!"

"Chuyện nên làm thôi!" Tiểu tử xinh đẹp cười tươi lộ ra khuôn mặt thập phần xinh xắn. Làn da trắng như sứ ửng hồng, đôi mắt hạnh đẹp đẽ sáng ngời.

Ây da. Sao lại đẹp hơn con gái vậy ta.

Tiểu Yến Tử cầm lòng không được lại dò hỏi:

"Vị huynh đệ này đang muốn đi đâu?"

"À, ta đi kinh thành!"

"Thật trùng hợp!" Tiểu Yến Tử kêu lên: "Ta cũng đang tính đi kinh thành, vừa hay lại gặp ngươi!"

Tiểu tử xinh đẹp nhướn mắt dò xét người trước mặt một lượt, chỉ thấy người này bề ngoài bình thường nhưng đôi mắt ngời sáng tinh quang, lại không có nội công, cũng chẳng có vũ khí lại chịu ra tay giúp người xem ra không phải người xấu. Tiểu tử cười xoà vui vẻ:

"Huynh đi kinh thành có việc gì sao?"

Tiểu Yến Tử nheo mi một lúc mới đáp: "Ta đi tìm người thân, còn ngươi?"

"Ta vốn là người kinh thành, cuộc sống ở đó quá buồn chán nên ta quyết định ngao du thiên hạ. Cũng đã được hai năm, cảm thấy nhớ phụ mẫu nên

https://thuviensach.vn

quay về thôi." Tiểu tử trưng ra bộ mặt nhàn nhã cười tươi đáp.

"Ồ, cuộc sống của ngươi thật tự tại. Vô lo vô ưu, thật thú vị." Tiểu Yến Tử không khỏi ngưỡng mộ tán dương.

"Nếu đã có duyên tương ngộ. Lại chung một con đường thì không phiền, ta và huynh đi chung coi như có thêm bằng hữu hàn huyên."

Có người đi chung tiết kiệm tiền, dại gì không vớ lấy. Tiểu Yến Tử mừng húm cười lớn:

"Không phiền, có người chung đường thì quãng đường còn lại nhất định sẽ rất ngắn. Không biết ta nên gọi huynh đệ là gì đây?"

"Mạc Phù!" Tiểu Tử mỉm cười đáp.

"Cái tên đẹp lắm!"

"Còn huynh?"

"Ta là...." Tiểu Yến Tử đột nhiêm cứng họng. Nên nói với Mạc Phù tên nàng là gì đây?

Tiểu Yến Tử hay Triệu Mẫn đều là tên nữ tử, mà Triệu Phạm Hoa thì chẳng khác nào nói dối. Hay nha nói gì đây???

"Ngươi muốn gọi ta là gì cũng được."

"Gì Cũng Được à? Cái tên nghe lạ ghê!" Mạc Phù ngây thơ đáp.

Tiểu Yến Tử nghệt mặt ra như ngỗng: "Không phải, ý ta là..."

"Hai vị quan gia đã đặt xong phòng, thỉnh!" Đương lúc Tiểu Yến Tử còn chưa giải thích xong đã bị chưởng quầy cắt ngang.

https://thuviensach.vn

"Cũng đã muộn rồi. Huynh gì-cũng-được nghỉ sớm nhé. Mai chúng ta cùng lên đường!" Mạc Phù nghiêm mình đáp lễ rồi mỉm cười rời đi để lại Tiểu Yến Tử ngu mặt tại chỗ.

Từ khi nào tên nàng lại biến thành quỷ dị như vậy chứ???

Tiểu Yến Tử mặc kệ vậy, thong thả nhận phòng đi lên tầng trên.

Phòng của nàng ở ngay kề sát cầu thang. Là căn phòng nhỏ nhắn chỉ độc một chiếc giường gỗ và bàn trà đã nguội. Trên giường trải một tấm chăn dày, bên cửa sổ mở toang khẽ tạt qua mùi hương của cây leo.

Nàng mệt mỏi rửa mặt rồi leo thẳng lên giường. Từ lúc quay trở về, ngoài ăn vài ba miếng bánh qua bữa ra nàng còn chưa ngủ một chút nào. Vì gấp vội rời đi, thể xác xem chừng đã lâu không vận động có chút uể oải.

Vừa thả mình xuống giường chưa kịp thay y phục đã vội vã ngáy khò khò.

Bên ngoài cửa sổ, bóng cây loà xoà đổ lên gương mặt trơn tròn đáng yêu kia. Sao âm thầm chiếu sáng lên đôi mắt ai.

Lúc tờ mờ sáng. Tiểu Tến Tử vì buồn đi vệ sinh mà tỉnh giấc.

Nàng mơ màng ngáp dài, lơ ngơ đẩy cửa ra ngoài tìm nhà xí xử lý. Nhà xí ở tầng một gần cầu thang nên không cần đến một khắc, nàng đã xong xuôi, chỉ chực chờ leo lên phòng tiếp tục ngủ. Chỉ là lúc nàng chuẩn bị mở cửa phòng liền nghe tiếng nói từ phòng bên vọng qua:

"Lưu Dĩ nghe nói sắp không xong rồi, không sớm thì muộn cũng sẽ chết. Bây giờ nếu không gấp rút hành động chỉ e hắn đột ngột khoẻ mạnh chúng ta sẽ vuột mất cơ hội."

https://thuviensach.vn

Hai chữ Lưu Dĩ như một nhát búa gõ mạnh vào đầu Tiểu Yến Tử khiến đầu não nổ ong một tiếng, tim nàng vô thức nhói lên. Lập tức hai mắt mở lớn tỉnh như sáo, nàng nhón chân nhẹ nhàn nép bên hông cửa đưa mắt qua khe nhìn vào bên trong.

Là đám người Nguỵ Quốc hôm qua, thảo nào lại có vẻ khả nghi như vậy. Nàng nhẹ nhàn nín thở, áp sát tai nghe ngóng.

Bên trong phòng lần nữa vang lên giọng nói của một người khác.

"Chủ tử có lệnh đợi đến đêm cầu siêu sẽ lập tức hành động. Giám Quốc Vương Phi đã chết, nhưng trước đó nàng ta đã truyền thụ bí kíp rèn kiếm cho Triệu Phạm Hoa, chỉ cần bắt được hắn ta, còn sợ không lấy được bí kíp sao!"

"Nhưng xem chừng Lưu Dĩ đã nghĩ đến điều này, cho người canh phòng cẩn mật Triệu Phạm Hoa, tướng phủ ngày thường đã khó đột nhập, lúc này càng khó khăn hơn, nghe nói Triệu Phạm Hoa vì cái chết của vương phi kia mà đổ bệnh, phỏng chừng sắp chết đết nơi rồi. Chúng ta không nhanh chóng bắt hắn viết ra bí kíp lỡ hắn chết luôn thì làm thế nào!"

Tiểu Yến Tử kinh hãi trợn tròn mắt. Triệu Phạm Hoa vì đau thương mà đổ bệnh sao?

Nàng đau đớn trong lòng, âm ỉ một giọt lệ nhạt nhoà. Lưu Dĩ và Triệu Phạm Hoa. Hai nam nhân quan trọng nhất với nàng vì nàng mà đổ bệnh. Tất cả là vì nàng?

Tiểu Yến Tử nghẹn ngào nín nhịn, cố nén cảm xúc vào trong lòng, áp sát cửa tiếp tục nghe ngóng.

“Hai ngày nữa trong cung sẽ diễn ra lễ cầu siêu, lúc đó binh lính sẽ được dùng để trấn cung, phủ tướng được nới lỏng phòng bị. Chúng ta sẽ nhân cơ hội đó, bắt cóc Triệu Phạm Hoa và....”

https://thuviensach.vn

Cạch!

Bỗng nhiên sau lưng Tiểu Yến Tử vang lên tiếng gì đó, rất nhẹ nhưng đủ khiến nàng và đám hắc y giật mình đưa mắt.

"Ai!!!" Tên hắc y đang mải bàn chuyện đột nhiên đứng phắt dậy hét lớn.

Tên còn lại không nói một lời, kẹp ám khí vào giữa hai ngón tay phóng vèo hướng cửa lớn lao đi.

Ám khí hệt như tia sáng xé gió lao đến cắm phập vào cọc gỗ ngoài kia.

Tên hắc y kia vội vàng lao ra cửa đạp tung ra. Một con mèo từ đâu nhảy vọt qua tránh được ám khí kia, nó giơ nanh vuốt gừ gừ hai tiếng rồi chạy vụt đi.

"Chỉ là một con mèo!" Tên hắc y kia thở phào.

Ở phía bên trái ngay dưới chân cầu thang. Ngạy bên dưới chỗ tên hắc y đang đứng, hai thân ảnh ghì chặt lấy nhau không có nửa phân khoảng cách. Tiểu Yến Tử vừa nãy còn đứng bên ngoài cửa thì đột nhiên bị một bóng trắng kéo xuống đây, giữ chặt miệng nàng ra hiệu im lặng.

Tiểu Yến Tử kinh ngạc đưa mắt ngẩng đầu, trong bóng tối, bóng trắng kia lộ ra dung nhan xinh xắn, đôi mắt hạnh đẹp đẽ phát sáng trong bóng đêm.

Mạc Phù? Cậu ta xuất hiện từ khi nào? Tại sao lại giúp nàng? Còn nữa... chuyện vừa này không lẽ đã nghe hết.

Tiểu Yến Tử giữ mối nghi hoặc trong đầu, biết đây không phải lúc nhiều lời, liền im lặng phối hợp với Mạc Phù trốn trong bóng tối.

Hắc y còn lại đưa mắt nhìn dãy phòng yên tĩnh đen kịt bên ngoài. Thoảng qua một cái nhíu mày:

https://thuviensach.vn

"Nghỉ ngơi thế đủ rồi, phải nhanh chóng lên đường, chủ tử không đợi lâu."

Đám hắc y nhân bên trong đang ngủ lập tức bật người dậy, không nói hai lời đồng loạt nhảy ra khỏi cửa sổ.

Tên hắc y mặt lạnh đẩy mắt ra hiệu:

"Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Giết!"

Một câu này nói ra, tên hắc y mặt điền liền hiểu hết. Hắn lập tức gật đầu lấy từ đâu ra một thùng đầy dầu rải quanh khách điếm. Bây giờ mới là giờ Sửu, cảnh vật chìm trong đêm đen, khách điếm như còn say giấc.

Một mồi lửa châm lên nhẹ nhàng đáp xuống rồi phừng lên như một tia chớp. Nhanh chóng bọc lấy khách điếm sáng rực một vùng trời.

"Cháy!!! Cháy rồi, mau chạy đi!!!" Bên trong khách điếm vang lên tiếng thét đầy kinh hãi.

Mày đám hắc y nhíu chặt, phản ứng này có phải hơi nhanh rồi không.

"Đứng đó làm gì, còn không mau đi!" Hắc y mặt lạnh gầm lên một tiếng, đám còn lại không dám chần chừ lập tức tung người lên ngựa lao đi.

Phía đằng sau khách điếm, chuồng ngựa là nơi đám lửa không thể nào lan tới có hai thân ảnh một trắng một xám đang tích cực mở đường cho người bên trong thoát ra ngoài không ai khác chính là Tiểu Yến Tử cùng Mạc Phù.

"Chạy ra ngoài này nhanh lên!!!" Tiểu Yến Tử hét lớn vừa vặn đạp văng cánh cửa khoá chặt bung ra.

"Gì-cũng-được huynh, bên này có nước. Mau lấy nước dập lửa!" Mạc Phù vừa lấy kiếm chém cửa gỗ vừa kêu lên.

https://thuviensach.vn

"Không được! Chúng dùng dầu phóng hoả, nước sẽ khiến ngọn lửa lan rộng ra!!!"

Mạc Phù trợn mắt kinh ngạc. Trước nay cậu ta chỉ nghe muốn dập lửa phải dùng đến nước, chưa từng nghe nước sẽ khiến lửa lan rộng ra. Người này rốt cuộc có đầu óc không vậy.

Trong lúc Mạc Phù ngơ ngẩn suy nghĩ thì đám người bên trong khách điếm được mở đường đã chạy ào ra hết, mặc mũi vẫn không dấu nổi nét kinh hoàng.

"Mau mau dập lửa!!!" Chưởng quầy vừa thoát ra lại gấp vội chạy ào qua bể nước bên kia múc một gáo nước dội thẳng lên.

Nhưng gáo nước kia không những không giúp lửa tắt mà còn làm lửa lan rộng hơn.

Mạc Phù chứng kiến cảnh đó không khỏi sững sờ đưa mắt tìm Tiểu Yến Tử. Chỉ là người vừa đứng đây đã đi đâu mất.

Vèo!! Rầm!!!

Trong gió đột nhiên vang lên tiếng đổ vỡ. Từ đâu hàng loạt chiếc chăn thấm đẫm nước nặng nề phủ xuống, một luồng gió mạnh áp chế kình lực lên ngọn lửa điên cuồng kia.

Trong bóng đêm tịch miêu, những chiếc chăn hệt như ma quỷ phiêu dật bay vèo vèo trong không trung rồi từng lần dìm chết ngọn lửa đang vây kín khách điếm trước ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân.

Nửa canh giờ sau. Mặt trời đã chịu ló rạng đông, chỉ nghe thấy tiếng chim chóc vang lên chào đón ngày lành.

https://thuviensach.vn

Nơi khách điếm nhỏ bốc làn khói nghi ngút trời, cánh cửa phủ rêu phong đã cháy đen kẽo cà kẽo kẹt một tiếng rồi đổ ầm xuống. Trước con đường kia. Đám người thoát chết ngơ ngác đứng nhìn xem chừng chưa kịp hoàn hồn.

"Kết...kết thúc rồi!" Mạc Phù ngơ ngẩn nhìn, mắt hạnh đảo qua phía đằng sau ngôi nhà.

Nơi đó, bóng xám thân phục nam trang, mày liễu da trắng, đôi mắt tinh quang đang mệt mỏi thở dốc.

Suốt nửa canh giờ liên tiếp nhúng chăn dùng quyền cước phủ kín khách điếm dập lửa mà không một lời trợ giúp, không tiếng kêu than.

Người này...

Chưa kịp để Mạc Phù tán dương đã thấy Tiểu Yến Tử nhảy vọt lên lưng ngựa tính toán thúc ngựa lao đi.

"Sao lại vội vàng như vậy. Vất vả cả buổi, huynh nên nghỉ ngơi một lát!" Mạc Phù vội vã chặn đứng trước thân ngựa. Hừ, sao khi không cậu lại quan tâm tới một người lạ như vậy.

"Ta còn chuyện gấp phải giải quyết!" Tiểu Yến Tử dương đôi mắt đầy quyết đoán nhìn Mạc Phù.

Đại ca nàng đang gặp nguy hiểm, sao có thể phí thời gian ở đây được.

"Huynh có quen với người có bí kíp rèn kiếm kia? Tại sao nghe tin đó lại trở nên gấp vội như vậy?"

Mắt Yến Tử liền sững lại, dịu giọng dặn dò: "Mạc Phù, chuyện không liên quan thì chớ nhiều lời. Hãy tự bảo vệ cho tính mạng của mình." Nói rồi

https://thuviensach.vn

mặc kệ Mạc Phù muốn nói gì đó. Yến Tử gấp gáp quất mạnh dây cương thúc ngựa rời đi.

Mạc Phù nhíu mày một cái, lập tức tung người lên lưng ngựa thúc dây cương tích cực đuổi theo.

“Ta đã nói sẽ đi với huynh, ta đi cùng huynh!” Mạc Phù xem chừng kỹ thuật cưỡi ngựa không tệ, mới đó đã vọt lên chạy ngang hàng với Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử không ngăn cản được Mạc Phù, ậm ừ vài câu rồi chuyên tâm thúc ngựa. Bây giờ trong lòng nàng chỉ có Lưu Dĩ và Triệu Phạm Hoa, trái tim lại nóng như lửa đốt, hơi sức nào quan tâm đến kẻ khác.

Vì vậy mà nàng cũng không biết Mạc Phù đang nhìn nàng bằng đôi mắt tò mò muốn nghiên cứu.

Một người trông có vẻ không có tiền nhưng lời ăn tiếng nói hòa nhã lễ độ hệt như con cháu danh gia vọng tộc. Đôi mắt lúc nào cũng lấp lánh tinh quang. Nhìn qua không có nội công cũng chẳng có tà khí lại có thể dùng thế thuật dập lửa, quyền cước phi thường lợi hại. Trông ra còn trẻ tuổi lại có tâm tư mẫn tiệp hơn người. Chưa hết, vừa nghe đến chuyện về Quốc Công thiên tuế và người bí kíp rèn kiếm liền biến sắc. Một người thường sao lại có tâm xía vào chuyện của hoàng thất như vậy. Người này dám chắc có thân phận không hề tầm thường.

Mang theo nỗi tò mò về người lạ mới quen. Mạc Phù xem chừng muốn tìm hiểu rõ nguộn ngành theo sát Tiểu Yến Tử dò la thân phận thật của nàng.

Cứ như vậy mà cùng Tiểu Yến Tử vượt qua trùng điệp núi non, thời gian cứ chạy, ngày dài chầm chậm qua đi, chẳng mấy chốc đã đến kinh thành phồn hoa đô thị nơi bắt đầu cũng là nơi kết thúc cho tình ai.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ngày Trở Về Gian Nan Bế Tắc, Được Yếm Trợ Đột Nhập Tướng Phủ

Kinh thành đại Sở không ồn ào khoa trương như Hàm Châu, không vội vã xô bồ như Tây An, cũng không cổ kính rêu phong như Quy Châu. Kinh thành mang nét đặc trưng như một người quý tộc đầy vẻ sang trọng hoa lệ. Lúc ở gần cho ta cảm giác xa vời không thể chạm tới, khi đi xa bất giác nổi lòng nhớ mong vô bờ.

Tiểu Yến Tử và Mạc Phù đều là những đứa con xa quê, vừa đặt chân về đất này liền bất giác ngậm một tiếng thở phào.

Cố nhân! Đã lâu mới về.

Vào đến thành. Nàng cùng Mạc Phù xuống ngựa đi dọc con đường đông người tấp nập.

Thời điểm bây giờ cũng đã là tháng mười một lạnh lẽo, trong gió thoảng đưa hương lạnh, khiến bất cứ ai cũng gồng mình lên run khẽ.

Dân chúng đông lên bất thường này khiến cho hai người không khỏi tò mò.

"Nếu ta đoán không nhầm, đêm nay là lễ cầu siêu nên dân chúng tứ phương mới đổ về đông như vậy!" Tiểu Yến Tử nheo mi nói.

https://thuviensach.vn

Hôm trước đã nghe đám người nước Nguỵ bàn đến lễ cầu siêu kia. Tuy rằng không rõ mục đích của lễ cầu siêu này là gì lại có thể thu hút được đông dân chúng như vậy nhưng ngoài lý do đó ra, nàng không tìm được lý do nào hợp lý hơn.

"Ta cũng nghĩ vậy." Mạc Phù gật gù ra vẻ đồng tình. Lại nhanh nhẹn chạy đến bên đường mua hai cái bánh bao tiện thể dò hỏi chủ gian: "Đại thúc có biết tại sao hoàng cung lại đột nhiên làm lễ cầu siêu không?"

Vị chủ gian kia không ngại ngần đáp: "Còn tại sao nữa. Quốc Công thiên tuế không chịu làm mai táng cho Vương Phi nương nương, thành thử dân chúng không có nơi khấn vái người. Sợ nương nương nơi cửu tuyền lạnh lẽo. Thái Hậu nương nương đã tự mình đứng ra làm lễ này mong cho vương Phi được siêu thoát."

Mạc Phù ồ lên một tiếng rồi chạy vụt đến bên cạnh Tiểu Yến Tử:

"Huynh nghe thấy chưa, là vì vị Vương Phi kia chết mới làm lễ cầu siêu. Nàng ta cũng thực được lòng dân chúng, có thể khiến nhiều người dân đổ xô đến như vậy. Ta nói có đúng không....?"

Mạc Phù vừa đưa mắt qua, bắt gặp vẻ mặt bi thương đượm buồn của Tiểu Yến Tử thì không khỏi sững sờ. Người này chỉ cần nhắc đến người của hoàng thất liền biến sắc. Thật kì lạ.

"Huynh quen với vị Vương Phi kia sao?"

Tiểu Yến Tử gượng gạo dãn ra một nụ cười đáp: "Có nghe qua."

"Ồ, ta nói cho huynh nghe chuyện này nhé." Mạc Phù sấn lại gần Yến Tử bắt đầu luyên thuyên: "Đại ca ta vẫn thường hay kể với ta về nàng ấy. Giám Quốc Vương Phi đó."

https://thuviensach.vn

"Kể sao?" Nghe người khác nhắc đến mình khiến nàng không khỏi tò mò dỏng tai lên chờ đợi.

Mạc Phù xem chừng không có nhiều bằng hữu, lâu lâu có được người thú vị bên cạnh liền liếng thoắng kể lể:

"Nghe nói nàng cầm kì thi hoạ, đàn ca nhảy múa, bắn cung cưỡi ngựa tất cả đều giỏi. Đến mức khiến cho đám cô nương danh gia bốn đời với cả đám cung thủ phải nể phục..."

Nghe đến đây mũi Yến Tử không khỏi phồng lên đầy tự mãn. Ha ha, nghe thuận tai lắm.

Mạc Phù không để ý biểu hiện của nàng lại tiếp tục nói:

"Nhưng con người không ai có thể hoàn hảo hết được. Huynh biết không, nàng ta việc lớn thì giỏi đấy nhưng việc nhà thì cực kỳ tệ hại. Ta kể huynh nghe. Có lần nàng ta xuống bếp để nấu ăn, làm một hiền thê lương mẫu. Nhưng sau đó thì sao, nàng ta thiêu luôn nhà bếp của đại tướng quân, khiến ông ấy tốn biết bao tiền để dựng lại. Ôi! Ta thật không thể tin Giám Quốc Vương Phi lại đi thiêu nhà bếp người ta như thế. Thật mất mặt."

Nghe tới đây mặt Yến Tử từ trắng trẻo ửng hồng chuyển qua xám xịt đầy vạch đen.

"Chưa hết, nàng ta còn là con ma cờ bạc khét tiếng. Nghe bảo trên dưới tướng phủ không ai thắng nổi nàng. Ta thì không tin lắm, nữ nhân ai lại đam mê thứ suy đồi đó chứ nhưng đại ca ta tận mắt chứng kiến nên ta cũng tin. Cũng may là nàng chơi giỏi, giả sử nếu chơi tệ, phỏng chừng có ngày cầm luôn ngân khố hoàng gia luôn ấy chứ."

Lúc này mặt Yến Tử đã bắt đầu bốc khói. Mạc Phù nghe thoang thoảng mùi khét đâu đây vẫn ngây thơ tiếp tục đổ dầu vào lửa.

https://thuviensach.vn

"Đã thế còn rất quậy. Nàng ta suốt ngày gây chuyện khiến cho đám người hầu cận hết sức đau đầu. Còn có..."

"Ngậm miệng!!" Không để Mạc Phù nói xong. Tiểu Yến Tử đã cáu kỉnh gầm lên: "Đại ca nhà ngươi rốt cục là kẻ nào?"

Mạc Phù giật nảy người nhìn vẻ mặt đen hơn đít nồi bừng bừng lửa giận kia không khỏi sững sờ:

"Gì-cũng-được huynh, ta chỉ là đang nói sự thật thôi. Sao huynh lại giận như vậy. Không lẽ....?" Miệng Mạc Phù há hốc đầy kinh ngạc.

Tiểu Yến Tử nhíu mày. Tên tiểu tử này nhanh vậy đã đoán ra thân phận nàng rồi sao?

Mạc Phù lấy tay che miệng tỏ vẻ kinh hoàng nói: "Không lẽ huynh cùng Vương Phi kia....léng phéng?"

Tiểu Yến Tử lảo đảo như chực ngã lăn ra xỉu bọt mép. Trời ạ! Tên này rốt cuộc đang nghĩ cái quái gì vậy?

"Không có. Đừng nói vớ vẩn."

Tiểu Yến Tử nhìn trời gần ngả tà lại nhìn Mạc Phù đầy bụi đường đã cùng nàng gấp rút trở về kinh thành kia liền nhẹ nhàng nói:

"Cuộc vui nào cũng đến hồi kết. Kinh thành đã đến, từ biệt tại đây. Hẹn ngày gặp tái ngộ!" Tiểu Yến Tử lễ độ để lại một câu rồi từ tốn quay người kéo ngựa đi.

Mạc Phù lẳng lặng đứng đó không nói một lời nhìn người ngựa tan vào đám đông từ từ xa khuất. Khoé môi cong lên một nụ cười.

Không điều tra ra thân phận của huynh. Thì tên Mạc Phù ta viết ngược.

https://thuviensach.vn

Nói rồi Mạc Phù lẻn trong đám đông chậm rãi mà yên lặng bám theo.

Tiểu Yến Tử về đến đầu đường Tướng phủ thì trời đã tối. Nơi cổng phủ tuy gần mà xa kia, sau bao ngày loạn lạc bên ngoài, nghìn trùng cách trở cuối cùng cũng có thể trở về.

Nơi quen thuộc bỗng hoá thật xa xăm. Nàng vừa mang tâm tư thấp thỏm mong đợi khi gặp lại từng người thân quen trong tướng phủ. Mong chờ khoảnh khắc được nhìn thấy hắn, được lao vào vòng tay ấm áp chỉ dành riêng cho nàng đó. Trong lòng chỉ có niềm hạnh phúc nào đó chực hoà tan.

Nhưng nàng chỉ vừa tiến đến vài bước. Nơi cách cổng phủ chưa tới vài trượng thì đã bị một đám binh sĩ lạ mặt chặn đứng.

"Đi chỗ khác. Nơi này không ai có thể vào!" Một tên tướng sĩ cầm giáo nghiêm giọng quát.

Tiểu Yến Tử quên mất tướng phủ là nơi trọng yếu, thường được canh phòng cẩn mật. Trước đây với thân phận của nàng, ra vào dễ như trở bàn tay. Nhưng lúc này tình thế đổi khác, tướng sĩ trước mặt nàng lại lạ mặt như vậy, không hề nhận ra nàng là ai, thầm biết không thể nào tuỳ tiện vào phủ được.

"Ta là người quen của huynh đệ họ Sa. Phiền huynh gọi họ ra đây một lát có được không?" Tiểu Yến Tử ngẫm một hồi, không thể nhờ đám người này cho gọi những vị quyền thế trong kia. Khả năng cho nàng với cao mà đuổi đi là hoàn toàn có thể. Sa Thuỷ, Sa Hoả là cận vệ của nàng, trong tướng phủ không hẳn có vai vế cụ thể nên gọi họ là hợp lý nhất.

Tên tướng sĩ nheo mắt nghi hoặc nhìn Yến Tử, lại trầm giọng nói:

"Họ đã vào cung, không có ở đây!"

https://thuviensach.vn

"Vậy...Hoắc tướng quân thì sao?" Tiểu Yến Tử không bỏ cuộc mà tiếp tục nài nỉ.

Đám tướng sĩ lúc này coi nàng như kẻ thích làm càn đầu đường xó chợ, liền đẩy nàng ra xa liên tục quát tháo:

"Tiểu tử ngươi nghĩ ngươi là ai lại dám đòi gặp mặt Hoắc tướng quân, mau đi chỗ khác."

Tiểu Yến Tử bị tên tướng sĩ thẳng cẳng đuổi đi không khách khí.

Nàng dương mắt nhìn cánh cổng mà trước kia nàng ra vào tuỳ ý kia càng lúc càng xa tầm mắt. Trong tâm can không khỏi tức giận.

Hừ. Nàng là Tiểu Yến Tử không lẽ lại chịu thua cái đám này. Hay là làm liều đánh nhau gây huyên náo một phen. Dụ được người bên trong tướng phủ ra đây. Chờ bọn họ nhận ra nàng là xong chuyện.

Nghĩ là làm ngay. Tiểu Yến Tử lập tức chụp lấy giáo mác của tên tướng sĩ kia tính toán động thủ.

Nhưng nàng còn chưa kịp tung cước liền bị một bàn tay túm chặt cổ áo kéo ngược về sao.

"Thứ lỗi các vị quan gia. Bằng hữu của ta có chút không bình thường." Mạc Phù không biết từ đâu mò tới, kéo Yến Tử lùi về phía sau đứng trước mặt đám tướng sỉ đang mặt nặng mày nhẹ kia cười xoà.

"Hừ, mau đem hắn đi chỗ khác. Nếu không muốn chết thì đừng quay trở lại, đây không phải nơi đám dân đen các người nhúng chân vào!"

Mạc Phù nghe vậy có chút tức giận, nhưng xem chừng lại cố nín nhịn, vội tụm lấy Yến Tử kéo đến cuối đường.

https://thuviensach.vn

"Huynh muốn bị bắt vào nha môn sao? Lại dám động thủ với người của triều đình!"

Tiểu Yến Tử nhíu mày đáp: "Đây là việc của ta, ngươi chớ xen vào."

"Hừ, ta cũng chẳng muốn xen vào đâu nhưng huynh có biết Quốc Công sống ở trong đó hay không? Trong phạm vi đó, người thường không được phép xuất hiện. Dám làm loạn ở đó là tội khi quân đấy!"

Tiểu Yến Tử trước là giám xưởng rèn, sau lại là vương phi nên đương nhiên không biết điều này, coi tướng phủ là giang sơn của nàng, ra vào tùy tiện, không cần xin phép, cũng chẳng bị ai can ngăn. Nhưng lúc này mới rõ. Nàng là đã quá xem thường cảnh giới của triều đình đặt ra cho người của hoàng gia.

Nếu lúc đó nàng thật sự làm loạn chỉ e chưa kịp để người trong tướng phủ lao ra đã bị bắt về nha môn quy án rồi. Đúng là quá sơ xuất.

Thấy Yến Tử trầm ngâm suy tư. Mạc Phù mới lên tiếng:

"Nếu huynh muốn vào tướng phủ. Ta sẽ giúp huynh!"

Nghe Mạc Phù nói vậy Tiểu Yến Tử không khỏi kinh ngạc. Tên tiểu tử xinh đẹp này quả thật có thể giúp nàng?

"Đừng nhìn ta như vậy. Tuy ta còn trẻ nhưng khinh công không tồi. Huynh không có nội công nhưng ta có. Ta sẽ giúp huynh đột nhập vào tướng phủ." Mạc Phù chắc nịch nói.

"Ngươi dám chắc có thể làm được? Chỉ tính riêng bên ngoài đã có mấy trăm tướng sĩ. Cho dù khinh công trác tuyệt cũng không thể dễ dàng như vậy."

https://thuviensach.vn

Mạc Phù cười tươi cười, vẻ mặt tràn đầy tự tin, đôi mắt cũng bất giác phát sáng:

"Có thể huynh không tin nhưng Mạc Phù này đã nói, chắc chắn sẽ làm được. Nếu huynh không muốn vào đó thì thôi vậy."

Tiểu Yến Tử nhìn biểu cảm kia. Lại nghĩ đến Triệu Phạm Hoa đang sắp gặp nạn, không còn nhiều thời gian để chần chừ. Nàng vội gật đầu:

"Được, chỉ cần đưa ta vào trong là ta đã nợ ngươi một ân tình. Sau này dù có lao vào biển lửa cũng nhất định báo đáp."

"Hay nha, đừng có khoa trương như vậy. Ta chỉ có một điều kiện muốn huynh đáp ứng thôi!" Mạc Phù khoát tay bày tỏ.

"Mời nói!" Tuy rằng biết người này mới quen đã nhiệt tình giúp đỡ thì điều kiện cũng chẳng mấy tốt đẹp, nhưng vấn đề cấp bách là vào được tướng phủ cái đã.

Mạc Phù cười hì hì hai tiếng. Lại đưa mắt quét từ trên xuống dưới Tiểu Yến Tử mới gật gù quăng một câu:

"Sau khi hoàn thành mọi việc, huynh phải thành thân với tứ muội của ta."

Hả?!

Mặt Yến Tử nghệt ra như ngỗng, đứng hình đúng ba giây thì thốt lên:

"Không được!"

"Tại sao?" Mạc Phù nhíu mày bật lại: "Không lẽ huynh đã thành thân?"

"Phải!" Tiểu Yến Tử vẫn chưa thể nói nàng là nữ nhân, nhưng chuyện đã thành thân thì không có gì phải che dấu: "Ta đã sớm lập gia thất. Đời này

https://thuviensach.vn

chỉ có một người chung chăn gối. Tuyệt đối không thể có người thứ hai." Hơn nữa đó còn là nữ nhân. Lưu Dĩ mà biết nàng chạm vào nữ nhân thôi đã đủ nổi máu điên rồi, lúc nào cũng sợ đám người xung quanh làm bẩn tay nàng, coi nữ nhân trên đời này ngoại trừ nàng ra đều bẩn thỉu ô uế. Nếu còn biết nàng lỡ đồng ý thành thân chắc đánh sập mái nhà của Mạc Phù trong một nốt nhạc mất.

Mạc Phù nghe vậy không khỏi xịu mặt, cứ nghĩ rằng người trước mặt còn trẻ vậy vẫn chưa thành thân.

"Tứ muội nhà ngươi ắt hẳn là tiểu thư cành vàng lá ngọc, tin chắc ngươi cũng không nỡ để nàng làm thiếp, nhưng ta cũng rất mát tay, đảm bảo có thể mai mối vẹn toàn cho tứ muội nhà ngươi!" Tiểu Yến Tử lân la xu nịnh. Tuy rằng nàng có thể đồng ý bừa để Mạc Phù giúp sau đó lấy danh nghĩa Vương Phi mà thoái thác, chỉ là nàng nhân chi sơ tính bản thiện, ghét nhất lừa dối nên đành thôi.

"Không cần. Coi như hôm nay ta giúp chùa xây bảy toà tháp vậy." Mạc Phù hếch mặt không tình nguyện. Ai bảo tính tình thích xen vào chuyện kẻ khác.

"Tốt quá! Mạc Phù, ơn này không biết làm sao trả cho hết. Ta nhất định sẽ cảm tạ ngươi thật hậu hĩnh." Tiểu Yến Tử mừng rỡ reo lên. Không ngờ rong chơi ngoài đường cũng có thể vớ được vị bằng hữu thích nhiều chuyện được như vậy.

"Được rồi được rồi. Huynh còn không mau theo ta. Lúc này trong cung chắc đang tổ chức đại lễ. Tướng phủ cũng đã nới lỏng phòng bị. Mau đi thôi!"

Nói rồi Mạc Phù lập tức nắm lấy Yến Tử kéo nàng chạy đến một vách tường cách tướng phủ vài trượng.

https://thuviensach.vn

Nơi bức tường cao lớn phủ lớp rêu của thời gian che kín vạn vật bên trong phủ viện rộng lớn. Ánh trăng bạc hạ xuống phủ lên đường một lớp bóng cô quạnh. Nơi đó chôn cất ký ức, tháng ngày Tiểu Yến Tử miệt mài rèn kiếm, chơi đùa cùng đám Hoắc Sinh, lưu giữ từng khoảnh khắc yêu thương với Lưu Dĩ.

Cảm giác xa vời bấy lâu nay đã gần kề khiến nàng thấy hư hư thực thực không rõ ràng, tim đập liên hồi, cảm giác nhớ mong xâm chiếm chỉ muốn được nhìn thấy đôi mắt thanh u quen thuộc đó.

"Huynh bám chặt lấy ta. Nín thở nhé!" Mạc Phù thì thầm bên tai Yến Tử. Vừa nói xong lập tức túm lấy nàng lao vụt lên cành cây lớn đổ bóng nghiêng mình. Nơi hai người đang đứng là gần đỉnh ngọn cây, chiếu mắt xuống vừa vặn có thể đếm được dưới kia có bao nhiêu người đang canh gác.

Mạc Phù lẩm nhẩm gì đó trong miệng, đợi cho một đám tướng sĩ quay đầu, lập tức giữ chặt Yến Tử, điểm mũi chân đạp gió lao đi.

Cảnh tượng vun vút lướt qua, dưới chân là khoảng không. Với tốc độ này, nội lực này, chiều cao này hoàn toàn có thể nhảy qua tường rào tướng phủ một cách nhẹ nhàng không hề gây chút động tĩnh.

Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn vẻ mặt nghiêng xinh đẹp của Mạc Phù. Cả hai đều cao bằng nhau, vóc dáng và cân nặng có lẽ tương đương vậy mà tên tiểu tử này lại có nội công thâm hậu như vậy, quả thực khác xa bề ngoài nhu mì yếu ớt khiến Yến Tử không khỏi trầm trồ.

Mạc Phù đưa Yến Tử nhẹ nhàng đáp xuống mái nhà. Mạc Phù vừa tính toán kéo Yến Tử xuống lại bị tay nàng giữ chặt cổ tay ấn ngồi xuống.

Một đoàn tướng sĩ phía dưới rầm rập đi ngang, nếu lúc nãy Mạc Phù bước nhanh hơn một bước có lẽ đã bị phát hiện.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử cùng Mạc Phù im lặng núp sau mái nhà. Nàng vẫn giữ nguyên tư thế nắm chặt cổ tay Mạc Phù, bất giác mà nghe được tiếng mạch đập nơi cổ tay Mạc Phù truyền đến.

Chỉ có điều mạch đập kia có chút kì lạ. Tiểu Yến Tử hơi sững người, lại đưa mắt nhìn xuyên qua cổ áo Mạc Phù.

Không có yết hầu?

Thân thể Mạc Phù lại thoảng đưa mùi hương dịu nhẹ như hoa. Tựa như là...

"Mạc Phù!" Tiểu Yến Tử kêu lên một tiếng: "Ngươi là nữ nhân?"

Mạc Phù kinh hãi trợn tròn mắt, lại liếc xuống cánh tay đang bị Yến Tử chẩn mạch kia vội vàng thu tay lại, khoé môi giật giật, tròng mắt đảo quanh.

"Gì-cũng-được huynh, ta là có nỗi khổ."

Tiểu Yến Tử sững một hồi, khoé miệng chầm chậm giãn ra một nụ cười. Khá khen cho một tiểu cô nương không sợ trời không sợ đất. Giám cải trang nam ngao du thiên hạ chọc ngoáy sát thủ. Đúng là thực giống tính nàng.

"Ta sẽ không nói ra. Ngươi yên tâm!" Tiểu Yến Tử trấn an.

Mạc Phù quan sát thật kĩ người trước mặt. Phản ứng này hình như có gì đó không đúng. Tuy rằng nàng không đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng đủ xinh đẹp khiến bà mai đạp nát cửa. Đã phát hiện ra nữ nhân như vậy ngay trước mặt, tại sao chút lúng túng cũng không có?

Đương lúc Mạc Phù đang nghi hoặc thì trên bầu trời thoáng chốc xuất hiện rất nhiều bóng đen lao vụt qua như một tia chớp.

https://thuviensach.vn

Mặt Tiểu Yến Tử thoáng chốc biến sắc. “Không ổn! Đám người Ngụy Quốc đã đến!”

Đám hắc y kia hệt như nhạn trời, lao vùn vụt hướng Tây viện mà đi thần không biết quỷ không hay. Nhìn thôi cũng đủ biết đám người này đều là một thân khinh công trác tuyệt, nội công thâm hậu.

Tiểu Yến Tử đại biến, vội quay sang Mạc Phù nói: “Ngươi giúp ta đến đây là đủ rồi, mau trở về đi. Ta đi trước.” Nói rồi tính toán lao đi nhưng bị Mạc Phù tóm chặt tay giữ lại.

“Nguy hiểm lắm, đám người kia đều là sát thủ thượng thừa, huynh không có nội công, thế thuật kia cũng vô dụng thôi! Ta đi cùng huynh tương trợ một tay!” Mạc Phù quả quyết nói. Tuy rằng không biết người này vào đây làm gì, mục đích là chi. Nhưng nàng đã giúp thì sẽ giúp đến cùng.

Tiểu Yến Tử gạt phăng tay Mạc Phù ra, dương đôi mắt đầy quyết đoán nhìn nàng:

“Ta không muốn nợ ai càng không muốn người khác vì ta mà bị thương. Hy vọng ngươi tôn trọng ý muốn của ta. Cáo từ!”

Nói rồi mặc kệ Mạc Phù đang ngơ ngẩn ngồi đó. Tiểu Yến Tử lộn nhào vài vòng rồi đáp chân xuống đất. Nhẹ nhàng tung người lao đi hướng Tây viện.

Nơi đó, thân hình mỏng manh yếu ớt của nàng đổ xuống vai gầy bao nhiêu gánh nặng, bóng nàng lập lòe rải xuống mảnh đất nơi nàng cất dấu nỗi tâm tư.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thoái Vị

Tướng phủ rộng lớn, bao trọn cả một vùng diện tích kinh thành bởi tính chất đặc thù cũng như lượng nhân khẩu đông đảo của nó. Từng phủ viện xây lên theo phong cách cổ kính lại đậm chất võ học, nơi đâu cũng bày biện đủ các loại binh khí.

Tiểu Yến Tử sống ở nơi này đã lâu, mọi ngóc ngách sớm đã thuộc lòng. Muốn đến Tây viện bằng con đường ngắn nhất khi không có khinh công chỉ có nàng biết được.

Chỉ là vòng vèo chạy chọt một hồi, nàng bỗng thấy lạ. Khi thường tướng phủ quản chế rất chặt chẽ, cứ cách vài trượng lại có một đoàn quân đi tuần tra. Hôm nay tại sao số lượng lại ít đi đáng kể, nàng chạy một hồi chỉ gặp phải một hai đoàn quân lạ mặt tuần tra qua loa.

Tuy rằng thấy được sự khác thường, nhưng trong đầu nàng bây giờ là sự an nguy của Triệu Phạm Hoa, bỏ qua những chuyện đó mà lao đầu chạy đến Tây viện trước đã.

Tiểu Yến Tử vừa đến cổng Tây viện, thì đám hắc y cũng vừa kịp tới, chúng không để ý đến sự có mặt của nàng, cũng không nhận ra bởi nàng vốn không có nội công, lại không có sát khí.

Sương phòng Tây viện, nơi ở cũ của Tiểu Yến Tử vẫn đang sáng đèn, bóng người gầy yếu đổ trên khung cửa sổ im lặng không chút động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Lòng Yến Tử bất chợt nhói lên. Triệu Phạm Hoa vì cái chết của nàng mà trở nên tàn tạ, hắn đã gầy đến mức này hay sao.

Đám hắc y xác định được mục tiêu, vội lao vụt qua đầu nàng, nhảy thẳng vào sương phòng đang sáng đèn của Triệu Phạm Hoa.

Tiểu Yến Tử giật bắn, vội theo chúng nhảy vào bên trong hét lớn:

"Đại ca!!! Mau chạy đi!!"

Đám hắc y cùng nàng đã đứng ngay trong phòng, nhưng đảo mắt nhìn quanh lại không thấy một bóng người, chỉ thấy cây cổ cầm cô độc nằm đó, trên cửa sổ dán hình người mà thôi.

Chúng hắc y giật mình vì tiếng gọi của Yến Tử, vừa nhận ra đã gặp nàng ở khách điếm Tô Lương, chúng tuốt gươm ra khỏi vỏ, gầm lên: "Ngươi là ai???"

Tiểu Yến Tử ngu mặt nhìn hình dán ở trên cửa sổ.

Đây là bẫy sao???

Chưa kịp để nàng kinh ngạc. Cánh cửa sương phòng vội vàng đóng sập lại, chung quanh có tiếng kèn kẹt của gỗ, bên ngoài dường như có người đang muốn chèn cửa, chặn hết tất cả mọi lối ra vào.

Chúng nhân hắc y kinh ngạc, rời mắt khỏi Tiểu Yến Tử, thầm biết người này không có nội công, không thể gây hại cho chúng mà mặc nhiên bỏ qua, lao ra cửa lớn đạp mạnh nhưng cánh cửa chẳng mảy may nhúc nhích.

"Chết tiệt, trúng bẫy rồi!!!" Đám hắc y hét lớn đầy giận dữ.

Tiểu Yến Tử còn chưa kịp nói gì thì nàng nghe được trong gió tiếng lao vun vút của ám tiễn.

https://thuviensach.vn

Trừng mắt một cái, nàng vội vàng chui xuống gầm bàn.

“Hự!!”

Một mũi hỏa tiễn từ đâu xé toạc không gian, đánh rách cửa sổ cắm phập vào một tên hắc y nhân đang đứng gần đó. Hắn hự lên một tiếng rồi đổ xuống đất trước ánh mắt kinh hãi của chúng nhân và Tiểu Yến Tử.

Chưa hết kinh hãi, bên ngoài hàng loạt hỏa tiễn xé gió lao vào, hệt như những con quỷ khát máu, tìm những thân ảnh trong căn phòng kia mà hạ mình cắm xuống. Ứa máu rồi rực lửa bừng bừng.

Chẳng mấy chốc mà thân thể hóa như một ngọn đuốc, ngọn lửa lan rộng trên y phục hắc y rồi bốc cháy.

Tiểu Yến Tử co mình kinh hãi nhìn ra bên ngoài. Lấp ló chỉ thấy ánh lửa rực lên, hình như có rất nhiều người đang bao vây bên ngoài phóng tiễn. Hỏa tiễn như ngàn mũi đao lao vào không lấy chút kẻ hở, không phút ngơi nghỉ.

Những tên hắc y nhân liên tục hua tay múa chân, dùng kiếm chặn hết tất cả những mũi tên nào lao về phía chúng, một số tên khác lâm vào hoảng sợ, run tay mà bị hạ sát.

Những tên khác đằng đằng sát khí, chống lại hỏa tiễn, đang tính toán dùng thân đạp cửa xông ra ngoài thì “Bùng” một tiếng.

Cả sương phòng nhỏ hệt như hoa lửa, bùng lên một ngọn lửa vây lấy chúng nhân hệt như muốn thiêu sống tất cả.

Chuyện diễn ra quá nhanh, khiến cho Tiểu Yến Tử kinh hãi thốt không nên lời. Lúc này nàng mới nhận ra.

Nàng đã rơi vào cái bẫy do chính Lưu Dĩ bày ra.

https://thuviensach.vn

Nơi đại điện xa hoa tráng lệ, bóng người âu sầu đổ trên lớp lụa trải trên nền đánh lạnh. Buổi triều sáng đã kết thúc từ lúc nào mà trên long sàn kia, vẫn còn bóng dáng người nằm quyền thiên hạ ung dung ngồi đó.

Long bào uy phong phủ trên tấm thân cao lớn. Đôi mắt thanh u dày đặc hàn khí bức người, nét đượm buồn thấp thoáng sau dáng vẻ nghiêm nghị cương trực, khắc khoải dấu trong đuôi mắt phượng hoàng kia. Dải tóc bạc trắng từ lúc nào được vắt lên gọn gàng. Lưu Dĩ cao ngạo ngồi đó. Làn da vàng vọt hao gầy không còn khoẻ mạnh như ngày nào.

Bên cạnh hắn là Lam Thất quỳ rạp dập đầu xuống đất. Trước mặt là Thái tử ngơ ngác quỳ trên nền đất, đôi mắt ngây thơ dâng nước, đôi bàn tay nhỏ run run. Thái hậu đứng bên cạnh Thái tử, làn da xuân sắc ngày nào lúc này trắng bệch, ngậm một hồi mới thả ra một tiếng nấc nghẹn ngào:

"Lưu Dĩ! Con gầy quá, ai gia...nhìn không ra con nữa rồi."

Những ngày qua bà không thôi tìm đủ mọi cách buộc Lưu Dĩ phải ăn uống, nhưng một giọt nước hắn cũng không màng đụng đến, còn thường xuyên thổ huyết. Bao nhiêu thuốc quý thì đã sao, ngự y giỏi thì đã sao. Lưu Dĩ không màng đến cuộc sống hiện tại, bao nhiêu thuốc cũng không chịu uống lấy một ngụm. Người mẹ như bà nhìn con mình từ từ mất đi sinh khí, lòng đau đớn mà bất lực.

Lưu Dĩ không đáp lời Thái Hậu, chỉ đưa đôi mắt sắc như lưỡi gươm nhìn Thái tử, giọng khàn khàn cất lên:

"Thái tử đã nghe rõ những điều ta nói?"

Thái tử khoé miệng run run, tròng mắt ửng đỏ, ngậm một hồi mới chầm chậm gật đầu:

https://thuviensach.vn

"Thập tam ca! Đệ nghe rất rõ. Sau này sẽ chuyên tâm học hành, yêu dân như con. Vì thiên hạ xã tắc mà hi sinh tất cả..."

Trong lời nói thoảng đưa giọng nói nghẹn ngào: "Chỉ là Hằng nhi hiểu biết nông cạn, nắm bắt thời thế còn yếu kém, nhất thời không thể thay huynh tiếp quản giang san. Xin huynh hãy suy nghĩ lại."

Một đứa trẻ mười ba tuổi với đôi mắt tròn ngây ngô nhường ấy lại thốt ra những lời lẽ nghiêm cẩn đạo mạo đó khiến cho ai có mặt ở đó cũng không khỏi tán dương tư chất và trí thức của cậu bé.

Thái tử cúi đầu hồi lâu không thấy hồi đáp, liền ngẩng mặt lên bắt gặp đôi mắt sương giá ngàn năm đóng băng của Lưu Dĩ đó, chợt lòng lạnh đi.

Giữa đại điện mang theo khí chất vương giả, giọng Lưu Dĩ trầm trầm vang vọng, uy nghiêm có, khí phách có. Lại có chút bất cần, dường như không thiết màng thế sự nữa:

"Bổn vương đã chuẩn bị mọi thứ cho ngươi, những điều ngươi cần học, bổn vương cũng đã dạy hết. Ngươi không giống những đứa trẻ khác, biến tiến biết lùi, biết đâu mới là thượng sách. Ngươi tuy rằng con non kém, nhưng không có nghĩa không làm được đại sự. Làm vua không đơn giản, có lúc mệt mỏi có lúc nhàn nhã. Mệt mỏi lúc cầu hiền, nhàn nhã lúc có người. Dòng dõi họ Lưu không phải chỉ lên ngai vàng ngồi chơi, người ngồi đây phải dõi mắt nhìn ra thiên hạ. Bách tính khổ cực, ngươi tuyệt đối không được đổ do ông trời quét hết mùa màng, là do ngươi không toàn lực đùm bọc dân chúng, để khổ hạnh đày đọa lên họ. Thời đại này nhiều nước chư hầu phân tranh, loạn lạc đói kém không kể sao cho hết. Bổn vương vốn không muốn ngồi trên vị trí này, cũng không có ý định xây dựng bá nghiệp thống nhất giang san, nhưng ngươi thì phải nuôi chí lớn, phải mạnh bạo, đại khí và thông minh. Bổn vương dành tất cả thời gian nuôi binh cho ngươi dùng, không phải để ngươi lấy đó ra làm oai vũ. Trăm vạn binh thì đã sao, chưa chắc ngươi đã nắm được thiên hạ. Muốn làm chủ, ắt phải có người dẫn

https://thuviensach.vn

lối, cầu hiền tài, khiến họ tận trung bày mưu mới là bậc minh quân. Thôn tính chư hầu, làm chủ thiên hạ, bổn vương đặt tất cả niềm tin vào ngươi.”

Lời nói vừa kết thúc, Thái Tử vỡ òa lệ nhòa. Đã quen với việc sống sau lưng người huynh lạnh lùng nhưng kiệt suất, giờ đây lại hạ lệnh buộc phải tự mình gây dựng nghiệp lớn, một đứa trẻ làm sao chịu đựng đả kích này.

Thái Hậu thất kinh như hiểu rõ ý đồ của buổi triều này. Bà sững sờ vài giây mới bật lên được câu:

“Lưu Dĩ...Con muốn thoái vị?”

Lưu Dĩ dương đôi mắt phượng hoàng sâu hun hút như nhìn rõ nhân gian kia, nghiêm nghị đáp:

“Mẫu hậu ở trong cung, chắc đã mỏi mệt vì toan tính. Người sau này an tâm nghỉ ngơi, bổn vương tin Thái Tử bảo vệ được người.”

Thái Hậu trợn tròn mắt, lòng bà đau thắt nhói lên từng cơn, lời này như thể của người sắp ra đi.

“Lưu Dĩ! Con định đi đâu? Sở Quốc này không thể một ngày không có con, Thái Tử còn quá nhỏ, sao con lại tàn nhẫn như vậy?” Khóe mắt Thái hậu chầm chậm vương lệ nhòa.

Thái Tử nấc nghẹn cất lên thành tiếng. Cung nhân và ảnh vệ đứng đó chìm trong bể lặng mây mù. Thoảng đưa không khí ảm đạm đến thê lương.

“Người biết rõ bổn vương không màng vương vị. Nếu không bị ép đến bước đường này, bổn vương có đến mức bức vua thoái vị, dẫm đạp lên hài cốt huynh đệ.” Lưu Dĩ khẽ khép hờ mắt, ngậm một tiếng thở dài: “Bổn vương mệt rồi, kiếp này sống cũng đã đủ rồi. Người hãy để bổn vương ra đi.”

https://thuviensach.vn

Một câu này đánh một tiếng thật mạnh vào tâm trí của tất cả mọi người, khiến cho chúng nhân giật mình kinh hãi. Lưu Dĩ đã đau khổ đến mức, muốn kết thúc cuộc đời này hay sao???

“Xin Quốc Công suy xét!!!” Chúng nhân quỳ rạp xuống kinh hô. Lam Thất vẫn dập đầu quỳ bên chân Lưu Dĩ, bả vai run run, tựa như không kìm lòng được mà bật khóc: “Ngự y nói vẫn còn cách cứu chữa....Người....xin người hãy suy nghĩ lại.”

Thái Hậu đứng sững như trời trồng, tựa hồ kinh hồn lạc phách, không biết vừa nghe điều gì.

Lưu Dĩ không phản ứng, chỉ lặng lẽ rời khỏi long sàn, chậm rãi bước đi.

“Triệu Mẫn đã chết. Tại sao con không chịu chấp nhận!!! Là con tận mắt chứng kiến nàng tan thành bụi cát kia mà!!!” Thái hậu đột nhiên hét lớn, khiến cho tất cả chúng nhân không khỏi giật mình cúi đầu sát đất không dám ngẩng lên.

Bước chân Lưu Dĩ dừng lại, hắn đột ngột quay đầu, dương đôi mắt nghiêm nghị sắc lạnh lướt qua Thái Hậu:

“Nàng không chết, nàng chỉ về với thế giới của nàng. Nàng đang ở đó đợi bổn vương, nàng không bao giờ chết!!! Mẫu hậu, bổn vương cảnh cáo người, nếu để bổn vương nghe điều này thêm một lần nữa, đừng trách bổn vương bất hiếu!!!”

Lưu Dĩ gầm lên rồi quay ngoắt bỏ đi.

Thái Hậu lại lần nữa sững sờ. Thì ra Lưu Dĩ không phải là đi tìm cái chết, vậy hắn muốn đi đâu, sao lại đến mức từ bỏ vương vị?

Đợi Thái Hậu nghiệm đủ thì Lưu Dĩ đã bỏ đi từ lâu. Bà nhìn Thái Tử khóc đỏ mắt bên cạnh, không khỏi đau lòng. Đứa con trai lớn của bà, luôn

https://thuviensach.vn

làm bà phiền lòng không sao nắm bắt được tâm tư của hắn. Nhưng chỉ cần hắn đừng rời khỏi thế gian này, dù đi đâu làm gì, chỉ cần hắn sống tốt, như vậy là đủ.

Thái Hậu chấm nước mắt, đỡ Thái Tử lững thững đi về cung.

Nơi xa khuất cung điện uy nghi. Lưu Dĩ quay đầu nhìn về hai bóng người một nhỏ một lớn từ từ khuất sau cánh cổng tráng lệ. Vẫn khuôn mặt lãnh đạm. Lưu Dĩ quay đầu bước đi không nói thêm lời nào.

Đoàn người ngựa cấm vệ quân cùng ảnh vệ nối đuôi nhau đưa Lưu Dĩ ngồi trên xe ngựa trở về tướng phủ. Sa Hỏa, Sa Thủy đi bên cạnh xe ngựa, nhìn bầu trời tối đen như mực nghĩ về lời nói ban chiều của Lam Thất.

“Quốc Công đã quyết định rời khỏi kinh thành!”

“Người muốn đi đầu?” Sa Thủy kinh ngạc kêu lên.

“Người muốn đến nơi đó, nơi mà nương nương đã ra đi, chỉ còn lại tro tàn của nàng. Ngự y chẩn mạch bi can nhập tì, ngấm vào tim phổi, lại lâu ngày không chịu ăn uống ngủ nghỉ, Quốc Công...” Giọng Lam Thất run run: “Biết rằng không còn nhiều thời gian nữa. Người muốn đến đó, bồi nương nương nghỉ ngơi.”

Sa Thủy, Sa Hỏa đưa mắt nhìn bóng người uy nghiêm ngồi trong xe lớn. Chính họ là người biết rõ, Lưu Dĩ đối với thê tử tình cảm sâu đậm đến mức nào. Chỉ là không lường đến mức, nỗi đau khổ kia dày vò hắn đến mức kiệt quệ đến nhường này. Có thể từ bỏ giang sơn, không màng cuộc sống. Một lòng muốn đến bên nàng trút hơi thở cuối cùng. Người nghĩa tình sâu nặng như vậy, cớ sao luôn phải chịu đớn đau. Cô độc từng ấy năm, đến lúc này vẫn phải chịu đày đọa đến tận tâm can. Chỉ có mười ngày ngắn ngủi, tóc đã ngả bạc, đâu còn đôi mắt tinh anh khoáng đạt như ngày xưa. Lưu Dĩ dường như đã chết rồi.

https://thuviensach.vn

“Bẩm, đã đến tướng phủ.” Lam Thất cung kính bẩm báo.

Lưu Dĩ xuống ngựa, nhìn ngọn lửa bừng bừng bốc lên nơi Tây viện xa xôi, ánh mắt hờ hững chứa những lưỡi gươm sắc bén:

“Lũ chuột đó đã đến rồi sao?”

“Thưa vâng, bọn chúng vừa đến, đã rơi vào bẫy của chúng ta.”

“Triệu Phạm Hoa đâu?”

“Đã được đưa đến Phu Tử viện.”

Lưu Dĩ ung dung xải bước thẳng hướng Tam Thái viện mà đi, không buồn quan tâm nơi Tây viện cách đó không xa đang bị ngọn lửa bao trùm kia.

Chỉ là vừa bước được ba bước, hắn đột ngột ngưng cước bộ. Quay ngoắt nhìn nơi khói lửa ngùn ngụt đằng kia. Lòng hắn đột nhiên nhói lên, vừa rồi hương hoa đỗ quyên rất nhẹ, rất nhẹ đưa trong gió thoảng qua tim hắn.

Đôi con ngươi khẽ rung động, hắn xoay gót chuyển hướng đi đến Tây viện, bàn tay từ lúc nào đã siết chặt đến lộ từng đốt xương trắng. Mày lưỡi mác nhíu chặt.

Hắn đang chờ mong điều gì?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Trong Biển Lửa, Tình Chàng Ý Thiếp

Trong đám lửa hừng hực như muốn nuốt chửng vạn vật, sức nóng khủng khiếp bốc lên như thiêu như đốt. Một đám hắc y mười người dưới kình lực của biển lửa và hoả tiễn công phá, sức chịu đựng vượt quá giới hạn mà chịu chết chỉ còn lại ba tên.

Tiểu Yến Tử trốn dưới gầm bàn hồi lâu, vì khói mù và khí độc cộng với bàn gỗ bén lửa khiến nàng nghẹt thở vội vã thoát ra khỏi gầm bàn, lách người qua một xác hắc y ra làm bia đỡ chống hoả tiễn.

Không khí trong sương phòng bị san lấp bởi khí độc, khiến cho nàng hô hấp khó khăn, muốn hô hoán cứu giúp cũng không thể. Chỉ biết lấy vạt áo bịt kín mũi.

Không ổn! Nếu cứ đà này nàng sẽ bị thiêu sống mất.

Nhưng không thể xông ra ngoài. Hoả tiễn như một cỗ máy, cứ tuôn trào không ngớt, không cho ai có đường tháo chạy.

Đám người ở bên ngoài cho dù biết nàng nhưng cũng cho rằng nàng đã chết, nếu nàng hô hoán cũng chưa chắc có người chịu lao vào. Vậy phải làm sao mới được đây.

Nàng khó khăn lắm mới trở về, không thể chưa gặp Lưu Dĩ mà đã bị thiêu sống được.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử căng đôi mắt cay xè vì lửa ra lướt nhìn ba tên hắc y đang mệt mỏi cầm cố kia, lại đưa mắt nhìn khắp sương phòng. Ngọn lửa bập bùng chiếu rọi bên cửa sổ. Cây cổ cầm ngọc bích đáng thương bị vài hoả tiễn cắm phập trên thân. Dưới sức nóng kinh khủng đó, cổ cầm vẫn toát ra dáng vẻ đạo mạo kia. Nó chẳng phải là cây cổ cầm Hoắc Sinh tặng nàng nhưng nàng nhất quyết không chịu nhận, sau nhiều lần bị phũ phàng từ chối, kết quả Hoắc Sinh đem quăng đi. Triệu Phạm Hoa tiếc của nên giữ lại đây mà.

Cổ cầm!

Hai mắt Yến Tử sáng lên.

Chẳng phải nàng thường xuyên gảy đàn trong tướng phủ sao. Ít nhiều cũng sẽ có người nhận ra thanh âm của nàng, nhưng mà cũng khó lắm. Nghe thanh âm có thể đoán ra người đàn thì chỉ có người sành sỏi mới biết được. Nhưng lúc này nàng không có cách nào thoát ra, đám người nội công thâm hậu kia còn bỏ mạng ở đó, nàng thoát kiểu gì chứ. Cũng chẳng thể hô hoán kêu cứu. Đánh liều vậy.

Bên ngoài Tây viện, vòng vây binh sĩ thiết lập thành một đội hình thẳng tắp tay cầm cung tên lạnh lùng phóng tiễn.

Hoả tiển mang theo chùm lửa như sao trời lao vùn vụt đi giữa bầu không khí sặc mùi khói lửa. Nơi cửa sổ rách tả tơi lộ ra bóng người hắc y bên trong mệt mỏi chống đỡ. Lửa bên ngoài bao vây không lấy một kẽ hở. Trong tầm nửa canh giờ có thể thiêu rụi tất cả.

Hoắc Thiện cùng Hạ Chí đứng sau đám binh sĩ đang bận rộn phóng tiễn, Hoắc Thiện phe phẩy chiết phiến giảm đi sức nóng từ ngọn lửa toả ra, bình thản nhìn thế trận đã hoàn toàn nằm trong tầm tay.

”Hừ, muốn cướp người ư. Lũ chuột nhắt Nguỵ Quốc quá coi thường Sở Quốc rồi!”

https://thuviensach.vn

Hạ Chí đứng bên cạnh cao hứng bồi thêm: “Thời tiết lạnh thế này lại được trận lửa lớn như vậy sưởi ấm, coi như không bõ.”

Hoắc Thiện hờ hững phe phẩy quạt, lại sực nhớ ra ra điều gì liền đảo mắt nhìn quanh rồi âm thầm thở dài:

”Lão nhị xem ra vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật. Mười ngày nay vẫn cứ một mình ngồi ngoài đình viện.”

”Tướng quân là người trọng tình trọng nghĩa. Tận mắt chứng kiến bằng hữu ra đi thê thảm như vậy...Lúc trở về cứ thất thần, thuộc hạ cứ lo ngài ấy sẽ lại biến thể, cũng may tướng quân lường trước được hậu quả, không để Bạch Mộ Ninh xuất hiện, chỉ yên lặng như vậy, cũng coi như chế ngự được tâm bệnh.” Hạ Chí thở dài thườn thượt nói.

”Một người hoạt bát vui vẻ như đệ ấy lại trở nên trầm tính ít nói. Làm đại ca như ta thật bất lực!”

Hạ Chí cùng Hoắc Thiện hoàn toàn không để trận thế trước mặt vào mắt, làm lơ những tên hắc y đang quằn quại chiến đấu cùng hoả tiễn ở bên trong. Hai người hệt như đang tản mạn. Ngươi một câu, ta một câu, nhàn nhã tự tại.

Bỗng từ phía đằng xa, bóng bạch kim xé màn đêm ung dung rảo bước. Đằng sau là đám cấm vệ quân hộ tống uy nghiêm oai vệ đủ khiến cho khí thế của Lưu Dĩ hoá thành kình phong áp chế bất cứ ánh mắt nào lướt đến.

Chúng nhân nhận thấy sự có mặt của hắn lập tức quỳ rạp xuống đất thi lễ.

Bóng dáng nghiêm cẩn đó đưa đôi mắt phượng hoàng soi xét ngọn lửa bao trọn sương phòng nhỏ kia. Bên trong vang lên tiếng leng keng vì sự va chạm của sắt, xem ra đám sát thủ đang gắng gượng chống chọi hoả tiễn.

https://thuviensach.vn

”Chỉ là vài lũ chuột nhắt, đã để thiên tuế phải bận tâm. Hạ quan sẽ sớm dọn dẹp sạch sẽ.” Hoắc Thiện cung kính cúi mình thấp giọng.

Nhưng nói xong đã lâu không thấy Lưu Dĩ phản ứng liền đưa mắt. Bắt gặp vẻ trầm ngâm khó đoán của hắn. Điều gì khiến hắn chú tâm đến vậy?

Bỗng nhiên bên trong sương phòng vang lên tiếng nhạc. Âm thanh này xuất phát từ cổ cầm. Âm luật dập dìu du dương, lại có chút gợi nhớ cầu khẩn, thanh âm nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, đủ để người nghe nắm bắt được tiết tấu.

Chúng nhân đồng thời nghi hoặc. Đám hắc y kia đang trong lúc gần kề cái chết, sao lại có nhã hứng gảy đàn.

”Ngừng bắn!!!” Đương lúc chúng nhân đang trong cơn nghi hoặc thì bị khẩu lệnh của Lưu Dĩ làm cho giật mình.

Đội hình cung thủ lập tức ngừng bắn. Lưu Dĩ như một con nhạn đêm, lao vụt hướng cửa lớn sương phòng mà đi khiến ai nấy kinh hồn bạt vía. Lam Thất không chậm trễ lập tức bật người lao theo mang theo một bụng câu hỏi.

Thế gian này người có thể khiến Lưu Dĩ biến sắc kích động như vậy chỉ có thể là một người.

Đại não Hoắc Thiện linh động nhận ra, khúc tấu vừa rồi y hệt những bản ca của Vương phi đã chết đó sao.

”Quốc Công, người bình tĩnh, có thể đây là bẫy của chúng!!!” Lam Thất nhanh chân cản lại.

”Tránh ra!!!” Lưu Dĩ hung hăng vung một chưởng khiến cho Lam Thất bất ngờ văng xa ra cả trượng. May mắn có Sa Hoả Sa Thuỷ lao vụt đến đỡ lấy rồi kinh hãi nhìn Lưu Dĩ. Suốt những ngày qua đã đến mức sức tàn lực

https://thuviensach.vn

kiệt. Vậy mà lúc này Lưu Dĩ lại kích động đến mức ra tay không suy nghĩ như vậy.

Mặc kệ đám người bên ngoài đang kêu gào. Lưu Dĩ nghe rõ từng thanh âm từ cổ cầm đó. Thanh âm mà suốt cuộc đời này hắn không bao giờ quên. Hắn tin rằng trần đời này ngoài nàng ra không ai có thể tấu khúc đàn làm dịu lòng hắn như vậy.

Lưu Dĩ hệt như quái thú tung cước đá văng những cọc gỗ bén lửa chặn đứng trước cửa ngăn không cho người bên trong thoát ra ngoài.

Từng mảnh gỗ lớn bị Lưu Dĩ hung hăng đá đi bay vèo ra phía sau, thêm một cước nữa, cánh cửa lớn bám đầy lửa bị đánh xập. Không cảm nhận được sự đau đớn hay bỏng rát. Hắn tung chưởng phá tan từng đám gỗ vướng víu cản đường hắn.

Từng lán gỗ rơi xuống. Nơi lửa bốc lên ngùn ngụt, một làn khói trắng che kín vạn vật. Trong đám khói mờ chỉ thấy ba bóng hắc y mắt đỏ như sói, vừa thấy có người mở đường liền nhảy bổ đến liều chết xông đến. Xoáy mũi kiếm hướng mục tiêu hạ thủ.

Trong làn khói đó, thanh âm vang lên không còn mượt mà đó, tuy rằng không thể nhìn rõ có ai bên trong nhưng hắn có thể cảm nhận được sát khí đang ập đến.

Thân ảnh bạch kim hệt như ma quỷ, lắc mình một cái liền tránh được ba mũi kiếm tàn độc kia. Lưu Dĩ bật người lên, tung một cước ngay cọc gỗ bén lửa, xoáy cọc đâm thẳng ngay yết hầu một trong ba tên hắc y khiến hắn phụt ra một ngụm huyết rồi đổ gục xuống. Hai tên còn lại chưa kịp phản ứng đã bị lưỡi kiếm sắc lạnh một đường nơi tử huyệt hạ sát.

Hai hắc y như cổ thụ đổ ầm xuống đất, vừa hay cuốn theo làn khói mờ ảo kia. Thanh âm cổ cầm đã ngưng hắn.

https://thuviensach.vn

Thấp thoáng nơi góc phòng, nơi duy nhất không bị bén lửa, bóng người nhỏ nằm kề sát mặt đất không rõ mặt, tay vẫn còn đặt trên dây đàn.

Tim Lưu Dĩ đập mạnh liên hồi, tai như ù đi không nghe thấy tiếng đám ảnh vệ bên ngoài không ngừng la hét cứu giá, vội vã dập lửa.

Bàn tay siết chặt, đôi con ngươi như bốc hoả chăm chăm nhìn thân ảnh nhỏ nhắn gục đầu trên cổ cầm, hắn chầm chậm xải bước. Đầu não căng thẳng đến mức không còn biết ngọn lửa kia đã bao trùm lối ra vào hắn vừa mất công mở ra.

Tiểu Yến Tử vì hít quá nhiều khí độc khiến hô gấp trở nên khó khăn. Gục đầu xuống mặt đất, nơi thấp nhất mới có thể giúp nàng điều hoà hơi thở.

Vừa nãy nghe tiếng xập cửa, thầm biết nàng có cơ hội thoái lui rồi, chỉ là cơ thể quá mệt mỏi không thể lê nổi chân, lại nghe mùi sát khí nồng nặc đành ngồi im không dám nhúc nhích.

Lúc này nghe tiếng bước chân lại gần, nàng mới nín thở ngẩng mặt lên.

Trong màn sương khói dày đặc như mây mù, ánh lửa bập bùng phản chiếu trên dung nhan tuấn lãng một lớp hàn khí. Đôi mắt u lạnh rung động kịch liệt dán chặt vào gương mặt nàng. Thân thể bạch kim cao lớn cô độc hoàn toàn sững sờ bất động, hơi thở như ngừng hẳn, thời gian như ngừng lại.

Đầu não Yến Tử nổ ầm một tiếng, trái tim an yên thổn thức đập mạnh, sống mũi cay cay, máu huyết cuộn trào trong lồng ngực. Trong run rẩy, trong khói lửa, trong hân hoan, trong hạnh phúc. Trước mặt nàng là nam nhân ngày đêm mong nhớ, là trượng phu yêu thương khắc cốt ghi tâm. Hơi thở khó nhọc vì khí, nàng run rẩy bật lên hai chữ:

”Lưu....Dĩ!!!”

https://thuviensach.vn

Cả thân thể cứng ngắc khẽ rung. Mắt không buồn chớp, đôi bàn tay run run vô thức vươn ra, kết hầu lên xuống mấy lần mới khô khốc phát ra:

“Tiểu...”

“Khụ!” Tiểu Yến Tử ho một tiếng vì khói, nàng nhăn mặt đứng dậy, một tay bịt mũi nàng, một tay vươn tới áp vào mũi hắn. Đôi bàn tay ấm áp vừa chạm đến khuôn mặt Lưu Dĩ, thân thể hắn khẽ rung động, đồng tử kịch liệt phản chiếu gương mặt nàng như giấc mộng phù dung hắn thường nhìn thấy.Không phát hiện ra phản ứng kinh ngạc này của Lưu Dĩ. Giọng điệu nàng gấp rút khẩn trương.

“Mau ra khỏi đây, trong này sắp xập xuống rồi. Chàng sao lại liều thế chứ?”

Nói rồi nàng vươn tay túm lấy bàn tay lạnh ngắt của Lưu Dĩ kéo đi, nhưng chưa bước đi được nửa bước, cả thân thể nàng bỗng xoay một vòng rồi rơi vào khoảng không một màu bạch kim, hơi ấm lan tỏa từ khuôn ngực rộng lớn vững chãi, bàn tay to lớn như gọng kìm níu chặt thân thể nàng, như muốn ép nàng hòa tan thân thể hắn.

Má nàng cọ sát với đôi má đã gầy đi của hắn, không biết nước mắt nóng hổi từ đâu tràn xuống mặt nàng, khiến trái tim nàng nghẹn ứ vì xót xa.“Tiểu Yến Tử.... Tiểu Yến Tử.... Tiểu Yến Tử”

Lưu Dĩ cứ liên tục gọi tên nàng, vòng tay siết chặt như thể chứng thực nàng vẫn tồn tại, giọt nước mắt kia hòa trên đôi má trắng ngần rồi lan xuống cổ nàng, hơi thở nóng hổi phả vào tai.Lưu Dĩ. Chàng đang khóc sao?

Tiểu Yến Tử mặc kệ biển lửa, trái tim nàng đập lên từng nhịp rõ ràng, niềm hạnh phúc khi được trở về khiến nàng quên mất nơi đây là đâu, nàng vòng tay, ôm lấy tấm lưng rộng lớn, nghẹn ngào bật khóc:

“Lưu Dĩ...Thiếp đã về.”

https://thuviensach.vn

Vòng tay kia càng rung động siết chặt lấy thân thể nhỏ bé, hệt như sợ hãi, nếu như hắn buông ra, nàng sẽ tan biến mất. Tiểu Yến Tử cảm nhận được rõ ràng khuôn ngực hắn rung động, bàn tay run rẩy. Mọi sự xúc động kìm nén trên khuôn mặt nghiêm nghị lúc nhìn thấy nàng như vỡ òa.

Chỉ có điều có một vấn đề rất cấp bách ở đây. Nàng sắp bị hắn bóp chết rồi!!!!

“Khó....khó thở...” Tiểu Yến Tử hấp hối chống tay muốn vùng ra khỏi kình lực của hắn.

“Ầm!!!”Không để Lưu Dĩ kịp phản ứng, một cây cột gỗ đã bị lửa thiêu rụi lập tức đổ ầm xuống trên đầu hai người.

Đôi mắt kích động của Lưu Dĩ lập tức sắc lạnh, hắn vẫn ôm lấy nàng, điểm mũi chân bay lên, xoay một vòng rồi tìm nơi an toàn đáp xuống.

Binh sĩ bên ngoài đang miệt mài dập lửa, nghe tiếng động lớn liền kinh hãi biến sắc:

“Mau cứu giá, mau cứu giá!!!”

Cọc gỗ kia rơi xuống nơi cây cổ cầm rồi vỡ nát khiến Yến tử giật mình kinh hoảng, nàng mà còn ngồi đó lâu thêm một chút, chắc đã lại về trời rồi.

Nàng run rẩy níu chặt tay Lưu Dĩ. Nhận ra sự lo lắng của nàng, bất giác khóe môi Lưu Dĩ nở rộ một ý cười.

Nàng rõ ràng không phải ảo giác. Nàng là Tiểu Yến Tử bằng xương bằng thịt.

“Chàng làm gì vậy, mau ra khỏi đây thôi!” Tiểu Yến Tử dường như không rõ biểu hiện của hắn, chỉ thấy đôi bàn tay kia ôm lấy khuôn mặt nàng, đôi mắt sâu hút nhìn nàng đắm đuối không nói một lời.

https://thuviensach.vn

Lửa đã được dập tắt đi phân nửa, nhưng bên trong căn phòng ngổn ngang khói độc và xác chết, nàng đâu còn tâm trí lãng mạn cùng hắn. Chết một lần đã đủ kinh khủng lắm rồi.

Bên ngoài đám binh sĩ liều mình xông pha nhảy vào, vung cước đập nát cánh cửa lớn và gỗ chặn đường. Vừa nhìn thấy Lưu Dĩ đang ôm ai đó trong tay liền mừng rỡ kêu lên:

“Quốc Công! Người mau đi hướng này!”

“Rắc!!!”

Lưu Dĩ vẫn không rời mắt khỏi Yến Tử, hắn giữ chặt lấy eo nàng, đôi mắt dịu dàng nhìn nàng, nhấc bổng cả người nàng lên, điểm mũi chân bay lên không trung, cả hai thân ảnh trong biển lửa hệt như đôi uyên ương hồ điệp vờn quanh cùng gió hoa.

“Có bổn vương ở đây với nàng. Sợ gì chứ?” Giọng Lưu Dĩ trầm trầm cất lên, dường như không nén nổi niềm hân hoan trong lòng, khóe môi chất chứa ý cười sâu sắc.

Tiểu yến Tử bị ánh mắt dịu dàng của Lưu Dĩ làm cho đỏ mặt, tuy rằng thành thân đã lâu, nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn. Phải nói thế nào nhỉ.

Chìm đắm trong hạnh phúc.

Thân ảnh một xám một bạch kim múa lượn cùng gió, mặc kệ tiếng la hét thất thanh đến khàn cả cổ của chúng nhân, mặc kệ ngọn lửa hung ác thiêu rụi sương phòng Tây viện phủ. Lưu Dĩ vẫn ôm lấy khuôn mặt trắng ngần đáng yêu đang đỏ ửng của nàng, đạp gió bay ra ngoài. Từ tốn mà dịu dàng, trân trọng từng khoảnh khắc nhìn thấy nàng.

https://thuviensach.vn

Hai người họ vừa đáp chân xuống đất, ra khỏi nơi an toàn. Lưu Dĩ đã lại ôm chầm lấy Yến Tử, chôn mặt nàng trong khuôn ngực hắn đưa lưng về phía sương phòng trong sự ngơ ngác của nàng.

“Rầm!!!”

Cả sương phòng to lớn đổ ầm xuống trong ngọn lửa bập bùng, cứ như quỷ khát máu nuốt chửng cả căn phòng. Chúng binh sĩ lập tức nhảy bổ ra ngoài. Lưu Dĩ đã an toàn, không cần phải gắng giữ chân cột nữa.

Chỉ có điều căn phòng sập xuống mang theo khói lửa và vụn gỗ văng ra khỏi không trung. Đập vào thân thể chúng nhân có mặt ở đó trong phạm vi một trăm thước khiến tất cả đều cúi đầu phủ mặt xuống.

Nhìn qua vai hắn, thấy cảnh tượng kinh hoàng kia. Lúc này Yến Tử mới rõ, Lưu Dĩ là đang bảo vệ nàng.

Đám ảnh vệ nhanh như cắt lao vụt tới, dùng lưng che chắn cho Lưu Dĩ.

Những cọc gỗ, cát bụi đổ ầm xuống đáp trúng tấm lưng ảnh vệ nhưng họ không mảy may biến sắc hay đau đớn. Chỉ yên lặng chịu đựng như một lẽ đương nhiên.

Chỉ chốc lát sau, lửa tan, khói mờ, bụi mù cũng dần lùi đi. Chúng nhân mới từ từ gượng dậy mở mắt quan sát xuong quanh.

Sa Hỏa, Sa Thủy, Hoắc Thiện, Hạ Chí cùng Lam Thất nheo mắt nhìn mây khói tan đi, nhìn thấy Lưu Dĩ ôm trong tay một người không rõ mặt thì trợn mắt kinh hãi.

Cái...Cái gì kia?

Tiểu Yến Tử thấy vẻ mặt kinh hãi của chúng nhân, nhưng Lưu Dĩ vẫn không chút phản ứng, cứ ôm chặt lấy nàng, vùi đầu vào hõm cổ nàng.

https://thuviensach.vn

“Lưu....” Tiểu Yến Tử còn chưa kịp mở miệng thì môi nàng đã bị phủ lên, một đôi môi ngọt ngào quen thuộc nào đó mơn trớn, quấn quýt, dây dưa tìm lưỡi nàng.Bàn tay to lớn đan vào tay nàng rồi siết chặt, tay còn lại đỡ gáy nàng, khiến nàng chìm sâu trong nụ hôn kia không có cách nào rời đi.

Không phải nụ hồn dịu dàng nồng thắm, mà mãnh liệt vội vàng, cuồng bạo và hung hãn đến mức khiến Tiểu Yến Tử gần như thở không thông. Tay chân run rẩy bấu víu lấy vạt áo trước ngực Lưu Dĩ.

Trời ơi! Lưu Dĩ đang mất bình tĩnh rồi, cứ đà này chàng sẽ giết ta mất.

Nghĩ thông Tiểu Yến Tử lại vùng vẫy, ý muốn rời khỏi Lưu Dĩ, nhưng nàng càng vùng, Lưu Dĩ càng siết chặt, đẩy sâu nụ hôn kia hơn, khiến nàng xây sẩm mặt mày, choáng váng không biết đây là đâu.

Chúng nhân nhìn thấy cảnh tượng này thì giật mình kinh ngạc.

“Vương phi ra đi chưa lâu, sao....Quốc Công lại....” Sa Thủy mím môi kêu lên.

“Khoan đã! Dáng vẻ đó....Sao ta cứ thấy quen quen.” Hoắc Thiện nheo mi nhìn người nhỏ nhắn đang cố sức vùng vẫy khỏi tay Lưu Dĩ: “Quốc Công ngoài người đó ra, chưa từng chịu chạm vào bất kì người nào khác....”

Lời này vừa nói ra, chúng nhân nhất thời ớn lạnh đến tận xương.

“Người...cũng đã chết, Hoắc đại nhân....chớ nói bừa.” Sa Hỏa khóe miệng giật giật nói.

Là tận mắt bọn họ nhìn nàng ra đi. Làm gì có chuyện nàng trở về vẹn toàn như thế. Vả lại họ chưa nhìn rõ mặt người kia, chắc gì đã là nàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bên này vẫn đang thoi thóp thở, nàng nghe thấy trong khóe miệng có vị tanh nồng mặn chát. Với dư vị này nàng dễ dàng nhận ra. Nước mắt hòa quyện với máu tan chảy trên đầu lưỡi nàng khiến nàng không rõ, máu của ai và nước mắt của ai.

Bỗng dưng Lưu Dĩ ngưng quấn lưỡi nàng, bờ môi kia từ từ rời khỏi môi nàng. Đầu hắn kê lên vai nàng, hai mắt nhắm tịt, khóe môi chầm chậm vương chút máu đỏ. Cả thân thể cao lớn nặng nề đổ xuống đất, đè lên thân thể của Tiểu Yến Tử.

“Lưu Dĩ!!!!” Tiểu Yến Tử biến sắc kêu lên: “Chàng làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi!!!”

Lam Thất như bóng ma lập tức nhào đến đỡ lấy Lưu Dĩ đã mê man bất tỉnh tách ra khỏi người kia, nhưng bàn tay đang đan vào tay nàng như gọng kìm không làm cách nào gỡ ra được.

“Mau gọi Cố đại phu!!”

Lam Thất gào lên trước vẻ mặt kinh hoàng thất sắc của chúng nhân, lúc này hắn mới đưa mắt nhìn người nằm bên cạnh Lưu Dĩ, đang được Lưu Dĩ giữ chặt tay không cho rời đi kia lập tức biến sắc run rẩy.

“Ma!!!” Sa Thủy cất tiếng đầy kinh hãi.

“Trời ơi. Ma kìa!!!” Đây là tiếng la thất thanh của Hạ Chí.

Chúng ảnh vệ và Hoắc Thiện, Sa Hỏa tái xanh mặt mày, không nói nên lời.

“Ma cái gì mà ma, mau đưa Quốc Công về phòng!” Tiểu Yến Tử gắng gượng ngồi dậy hét lớn, trấn tỉnh chúng nhân. Nàng lấy tay lau đi dòng máu vương trên môi Lưu Dĩ, khuôn mặt gầy xương của hắn lúc này nàng mới nhìn rõ. Đôi mắt mệt mỏi nhắm tịt, hơi thở khó khăn kia, rõ ràng là biểu

https://thuviensach.vn

hiện của tẩu hỏa nhập ma. Tim gan đau đớn xót xa:“Chàng làm sao vậy? Đừng dọa thiếp. Lưu Dĩ!!!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Buồn Vui Hội Ngộ Gặp Lại Cố Nhân

Qua kiếp nạn sống xót trở về. Buồn vui hội ngộ gặp lại cố nhân.

Trong Tam Thái viện đang được ảnh vệ cùng cấm vệ quân canh phòng cảnh mật. Lúc này đã là nửa đêm mà đèn đuốc sáng trưng hệt như ban ngày, đủ sức để chiếu sáng vạn vật. Mặt mày ai nấy ngưng trọng như lâm đại địch, trong lòng thấp thỏm không yên chờ thế sự bên trong báo ra ngoài.

Nơi sương phòng, trên giường lớn đang có một người nằm đó, hai mắt nhắm ghiền, sắc mặt trắng bệch như ngọn đèn trước gió. Mặc dù dung nhan hao gầy, thân thể tiều tuỵ nhưng không mất đi vẻ cao ngạo cương trực, khí khái uy phong phát ra từ thân thể. Tuy rằng đã hoàn toàn bất tỉnh nhưng bàn tay vẫn siết chặt lấy bóng xám ngồi bên thành giường, vẻ mặt bị lấp đầy bởi lo âu, mày liễu nhíu chặt không buồn thả ra kia.

Xung quanh lúc này hội đủ các vị quyền thế uy chấn tướng phủ đang mang những vẻ mặt hết sức phong phú. Tỉ dụ như:

Hoắc Tâm đại tướng quân, thân phục quan bào, uy phong lẫm lẫm nhưng vẻ mặt trắng bạch nhìn người nằm trên giường lại lo lắng không yên. Mắt liếc qua người ngồi bên thành giường, khoé môi lại lộ ý cười:

"Còn sống là tốt. Còn sống là tốt!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện bộ hộ thị lang, bình thời tao nhã phong trần, ung dung tự tại hôm nay lại mang thần sắc đại biến, chớp mắt liên hồi như chứng thực sự thật trước mắt. Đi qua đi lại nhìn Yến Tử một hồi mới gật gù:

"Có bóng, chân vẫn còn nguyên!"

Hoắc Kỳ Thư cứ há hốc mồm nhìn trời, chốc chốc lại đi tới chạm vào vạt áo Tiểu Yến Tử, rồi lại chạy vụt đi thì thầm vào tai Hoắc Thiện:

"Còn nguyên thịt, còn nguyên thịt!"

Lam Thất, Sa Hoả, Sa Thuỷ đã trải qua đủ mọi chuyện phi lý trên đời nhưng quả thực lần đầu thấy cảnh tượng hi hữu này cũng gật đầu tán thưởng:

"Kỳ tích, quả là kỳ tích!"

Cố Vệ Bắc ngồi bên cạnh giường, vừa chú tâm chẩn mạch lại vừa thi triển châm cứu, chốc chốc lại đưa mắt về Tiểu Yến Tử, trong mắt dâng đầy xúc động nhưng lại cố nén làm công việc của hắn trước tiên.

Trong sương phòng chỉ nghe tiếng gió thoảng ngoài kia, khoảng không tĩnh lặng như tờ, ai nấy mặt mày nghiêm trọng, tựa hồ không dám thở mạnh, mắt dán chặt vào ngón tay kẹp ngân châm thoăn thoắt trên thân trần của Lưu Dĩ.

Cố Vệ Bắc là chân truyền ba đời nhà họ Cố, từ thời ông cha đã là ngự y đương triều, tài giỏi muôn phần. Đến đời Cố Vệ Bắc lại còn hơn một đoạn, tuy tuổi còn trẻ nhưng học rộng tài cao, so ra còn hơn cả đời trước, được Lưu Dĩ hết sức tin tưởng, trải qua những năm ẩn mình trong tướng phủ ngâm cứu y dược. Lúc này trình độ đã đạt đến thượng thừa. Giao Lưu Dĩ cho Cố Vệ Bắc, ai nấy đều hoàn toàn tin tưởng không chút nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Chúng nhân nhìn Cố Vệ Bắc thi triển một bộ Thất thập nhị huyệt hồi hồn châm linh kỹ sáng loáng, những chiếc ngân châm sắc lẹm mỏng manh nhưng vụt qua hệt như ám tiễn, Cố Vệ Bắc tuy rằng không biết võ công, nhưng lúc thi triển ngân châm thì ảo diệu hệt như kiếm pháp, khiến người chứng kiến không khỏi trầm trồ. Chẳng mấy chốc trên thân Lưu Dĩ là vô vàn ngân châm, tuy nhiều nhưng rất có trật tự.

Mồ hôi tuôn ra hai vầng thái dương. Cố Vệ Bắc nhíu mày, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng khẩn trương, đến mức khiến người khác hoa mắt chóng mặt, mồ hôi ròng ròng.

“Phụt!”

“Quốc Công!”

Lưu Dĩ đột ngột phun ra một ngụm máu đen đặc khiến cho chúng nhân xanh mặt kinh hãi kêu lên, bộ dạng khẩn trương không hết. Lại nhíu mày nghi hoặc, sao lại là là máu đen, bị trúng độc từ khi nào?

Tiểu Yến Tử cơ hồ run rẩy, bàn tay càng siết chặt lấy Lưu Dĩ, cổ họng nghẹn ứ không nói nên lời. Cả khuôn mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu.

"Cố đại ca! Quốc Công không sao chứ?" Thấy Cố Vệ Bắc đặt ngân châm xuống. Tiểu Yến Tử liền gấp giọng.

Sắc mặt Cố Vệ Bắc căng thẳng hồi lâu, cũng không vội đáp lời Yến Tử, thấy Lưu Dĩ phun ra ngụm máu, vội vã lấy chén đỡ lấy. Dò xét hồi lâu, lặp lại những động tác vừa rồi, chỉ là tốc độ dần dần chậm lại, mày cũng khẽ dãn ra, tâm tình đôi chút được thả lỏng. Nhoáng một cái liền thu hồi lại bộ ngân châm.

Sắc mặt bợt bạt của Lưu Dĩ chuyển sang chút vàng, chỉ có điều sinh lực xem chừng chỉ hồi phục được hai phần.

https://thuviensach.vn

“Nội thương chính là bị âm lãnh gây ra, vừa rồi lại dùng nội công, tâm tình kích động mạnh mới dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Thân thể không trúng độc nhưng lại để tích tụ thành độc. Vừa rồi chỉ là đào thải độc tố ra ngoài. Không cần lo lắng.” Cố Vệ Bắc quệt mồ hôi đáp.

Chúng nhân tâm tình vẫn căng như dây đàn, không chút thả lỏng.

“Độc đã được giải, vậy tại sao sắc mặt thiên tuế vẫn tệ như vậy?” Hoắc Thiện nhíu mày dò hỏi.

“Nhiều ngày không ăn uống, dinh dưỡng suy kiệt, tâm bệnh bộc phát, không thể nhất thời về lại trạng thái như cũ.”

“Nhiều ngày không ăn uống?” Tiểu Yến Tử nhíu mày: “Tại sao lại không ăn?”

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, lại hướng về vị Vương Phi nào đó mới từ cõi chết trở về.

“Cái này....” Cố Vệ Bắc rơi vào thế khó xử không biết nói thế nào.

"Từ ngày Vương Phi ra đi. Quốc Công không chịu ăn uống ngủ nghỉ, bi can nhập tì liên tục thổ huyết không chịu điều trị. Càng ngày sức khoẻ càng yếu đi. Người vốn sức khoẻ kiện khang lại đến mức này cũng vì...." Hoắc Thiện chần chừ một hồi mới nói.

“Đại ca!”

“Hoắc đại nhân!”

Hoắc Kỳ Thư cùng Sa Thủy, Sa Hỏa vội lên tiếng ngăn cản.

“Dấu được hôm nay, không thể dấu được ngày mai. Biết rõ nguyên nhân mới là tốt cho Vương Phi!” Hoắc Thiện bất đắc dĩ nói.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiện vốn là người nhìn xa trông rộng, tâm cơ khó đoán. Nhưng tuyệt là những chuyện liên quan đến bằng hữu, chỉ có ý tốt không bao giờ có ý xấu. Nói thẳng ra như vậy tránh cho Yến Tử nay mai không còn tin tưởng người xung quanh.

"Vì...ta?" Mắt Tiểu Yến Tử dâng nước, tròng mắt lấp lánh như mặt hồ gợn sóng chỉ chực trào ra. Trái tim tựa hồ bỏng rát nhìn Lưu Dĩ an yên nằm đó. Bàn tay siết chặt lấy đôi tay ấy. Khoé mắt nàng từ lúc nào đã vương lệ.

Không khí trong căn phòng trầm xuống, thấp thoáng nghe tiếng nức nở của nàng.

Nam nhân này vì sự ra đi của nàng mà đau lòng đến mức đó sao. Hắn mưu kế lắm, cao ngạo lắm cơ mà, sao lại trở nên ngốc nghếch như vậy chứ?

"Đừng tự trách mình, vốn dĩ muội không làm chủ được tình thế. Một phần cũng là lỗi của ta, vì tổ chức lễ thành thân, đám người đó mới có cơ hội đột nhập bắt muội đi, may mà muội vẫn có thể trở về..." Cố Vệ Bắc vừa tự trách mình vừa vỗ vai Yến Tử an ủi.

Tiểu Yến Tử đưa tay quệt nước mắt, nửa khóc nửa cười: “Huynh nói bậy bạ gì đấy! Là muội bất cẩn, sao có thể trách huynh!” Lại cố giữ tâm tình bình ổn hỏi: “Bây giờ có phải Quốc Công đã ổn rồi không?”

"Muộn thêm nửa ngày nữa mà không chữa trị thì Hoa Đà tái thế cũng bó tay. May mà Quốc Công nội công thâm hậu nên dễ bề xử lý. Muội về đúng lúc lắm Mẫn Mẫn."Cố Vệ Bắc nở ra một nụ chời sáng lạng, không che dấu nổi xúc động.

Tiểu Yến Tử cùng chúng nhân nghe vậy liền thở phào.

"Nói như vậy là chỉ cần tĩnh dưỡng, không còn nguy hiểm gì nữa đúng không?" Hoắc Tâm đại tướng sốt ruột chen một câu.

https://thuviensach.vn

"Vâng, những ngày qua là Quốc Công không chịu nghỉ ngơi, tình hình mới trở nên nghiêm trọng. Tại hạ đã mấy lần bỏ thuốc mê cố ý để người bất tỉnh dễ bề châm cứu. Nhưng người tuyệt không động khiến cho tình hình trở nên nghiêm trọng." Cố Vệ Bắc lại đưa mắt sang Tiểu Yến Tử, phương thuốc đặc trị duy nhất có thể chữa tâm bệnh cho Lưu Dĩ: "Bây giờ thì ổn rồi. Vương Phi đã trở về, không lo Quốc Công khất thực nữa. Tâm bệnh nằm ở đây cũng đã chịu hoá giải rồi."

Tiểu Yến Tử nghe vậy lập tức ngưng khóc, vừa mừng mà vừa thẹn. Nhìn đám người kia nhìn nàng đầy ẩn ý thì không khỏi đỏ mặt.

“Vậy cần bao nhiêu thời gian mới hoàn toàn bình phục?”

“Người thường cần đến mươi ngày nửa tháng mới có thể khôi phục bảy phần công lực, nhưng thể chất Quốc Công không giống người thường, tin rằng năm ngày bồi bổ dưỡng sức có thể hoàn toàn bình phục.” Cố Vệ Bắc vui vẻ đáp.

Chúng nhân nghe vậy mặt mày ai nấy rạng rỡ, tròng mắt rung động đỏ rực vì xúc động.

Tiểu Yến Tử túm lấy vạt áo Cố Vệ Bắc, không khỏi cảm thán: “Cố đại ca. Nhờ cả vào huynh!”

Cố Vệ Bắc dịu dàng cóc vào trán Yến Tử: “Ta và muội cần phải khách sáo vậy sao?”

"Tốt lắm, ta phải vào báo tin mừng cho Thái Hậu, chắc lúc này người vẫn đang làm lễ cầu siêu, chưa biết tin Vương Phi đã trở về, tiện thể điều thêm ngự y phụ Cố đại phu." Hoắc Tâm đại tướng không che dấu vui mừng vội vã lao đi.

Đại tướng quân vừa khuất bóng, bên ngoài liền có một tên vệ binh lật đật chạy đến trước mặt Hoắc Thiện nhỏ giọng ôm quyền: “Đại nhân, việc

https://thuviensach.vn

xử lý bên Tây viện....”

“Ta biết rồi!” Hoắc Thiện đảo mắt sang Lưu Dĩ cung kính cúi mình, lại hướng Yến Tử ôm quyền: “Hạ quan còn công vụ trong người, chuyện ở đây phiền nương nương xử lý. Hạ quan đã bịt hết mọi nguồn tin, chuyện Quốc Công ngày hôm nay, không có người ngoài biết. Xin nương nương yên tâm!”

Tiểu Yến Tử lấy lại dáng vẻ thanh đạm, ôn nhu của một Giám Quốc Vương Phi, khẽ mỉm cười đôn hậu: “Nhọc Hoắc thị lang rồi.”

“Là bổn phận của hạ quan. Vậy hạ quan cáo lui trước!” Hoắc Thiện ôm quyền rồi thư thả lui ra ngoài.

“Muội đi giúp mọi người sắc thuốc.” Thấy đây không phải lúc tâm tình, Hoắc Kỳ Thư ôm theo tâm tư nhiều điều chưa nói, cáo lui theo chân Hoắc Thiện.

“Nương nương, suốt thời gian qua người đã ở đâu, sao bây giờ mới trở về. Còn nữa, hôm đó là tận mắt thuộc hạ nhìn người bị nổ tung....cơ mà.” Sa Thủy nhanh nhảu dò hỏi, bắt gặp vẻ mặt cứng ngắc của Yến Tử.

Nàng đơ mặt hồi lâu, thực tình không biết phải giải thích như thế nào khi chính bản thân nàng cũng chẳng rõ, bảy ngày linh hồn thất lạc nơi đâu.

“Tên này, ngươi không thấy Quốc Công đang nghỉ ngơi sao, mau im miệng!” Sa Hỏa dằn họng cáu gắt. Thầm biết Sa Thủy vì quá mừng rỡ đã quên mất nơi hắn đang đứng là ở đâu. Sa Hỏa lườm Sa Thủy một cái mới ôm quyền: “Thuộc hạ đứng bên ngoài canh chừng, có điều gì phân phó, xin nương nương cứ gọi.”

Nói rồi túm cổ áo Sa Thủy rời đi. Lam Thất nhận được cái nháy mắt ẩn ý của Sa Hỏa cũng cung kính ôm quyền lùi ra.

https://thuviensach.vn

Trong phòng lúc này chỉ còn lại phu thê Lưu Dĩ cùng Cố Vệ Bắc.

Cố Vệ Bắc chẩn mạch lại lần cuối, cầm giấy bút viết những điều cần chú ý rồi dúi vào tay Tiểu Yến Tử, viết thêm vài thang thuốc điều người bên ngoài chuẩn bị mới nhìn nàng mỉm cười dịu dàng:

“Muội đã trở về, Quốc Công cũng đã qua cơn nguy kịch. Phu thê muội vượt qua đại nạn, tin chắc sau này sẽ hạnh phúc sống đến trường thọ. Mẫn Mẫn! Cảm ơn muội đã trở về!”

“Cố đại ca...” Tiểu Yến Tử xúc động nghẹn ngào.

Nhớ lại đời trước dù nàng có đi xa đến đâu, có bệnh tật như thế nào, ngoài Tử Du ra không có ai màng quan tâm. Vậy mà ở đây, rõ ràng không phải nhà của nàng, vậy mà lúc trở về, lại gặp được những con người chân thành, yêu thương nàng như vậy.

“Muội nha...Từ lúc về toàn khóc thôi. Quốc Công mà tỉnh lại thấy muội như vậy, không chừng còn tưởng huynh khi dễ muội, cho chu di cửu tộc thì chết.”

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền bật cười. Có thể được sống lại ở nơi này, nàng hoàn toàn thỏa mãn, hoàn toàn cảm tạ trời đất.

“Thuốc đã xong rồi đây!” Hoắc Kỳ Thư từ bên ngoài, bưng một chén thuốc còn bốc khói đi vào, thấy cảnh tượng hai huynh muội kia không khỏi mỉm cười. Đã lâu mới lại thấy Cố Vệ Bắc vui vẻ như vậy.

Cố Vệ Bắc cười đáp lại với Hoắc Kỳ Thư, đỡ lấy chén thuốc.

“Xin lỗi muội, là ta làm hỏng đại sự của hai người.” Tiểu Yến Tử buồn lòng cầm tay Hoắc Kỳ Thư.

https://thuviensach.vn

“Tỷ nói gì vậy, mạng người mới quan trọng, hôm đó nhìn tỷ bị bắt đi, muội lại trơ mắt đứng nhìn. Thật sự lúc đó....lúc đó....” Hoắc Kỳ Thư nghẹn ngào chấm nước mắt.

“Chuyện đã qua, sao còn nhắc lại làm chi?” Cố Vệ Bắc nhu hòa vỗ về hai nàng.

“Cố đại ca, Kỳ Thư muội. Sau khi Quốc Công khỏe lại, ta nhất định bảo người sắp xếp tổ chức lễ thành thân cho hai người. Triệu Mẫn nợ hai vị, tuyệt đối không được từ chối.”

Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Kỳ Thư mỉm cười gật đầu, Cố Vệ Bắc xem chừng chén thuốc đưa cho Tiểu Yến Tử:

“Muội giúp ta cho Quốc Công uống thuốc!”

Tiểu Yến Tử ngơ mặt nhận lấy chén thuốc, lại nhìn Lưu Dĩ đang nhắm nghiền mắt trên giường:

“Nhưng chàng đang bất tỉnh, muội làm sao cho chàng uống được?”

“Vì vậy ta mới muốn muội bồi người uống. Thiên hạ này ngoài muội ra, Quốc Công sẽ không để cho kẻ khác bồi người uống thuốc.” Hoắc Kỳ Thư cùng Cố Vệ Bắc nhìn nhau cười đầy ẩn ý.

Tiểu Yến Tử nghe một hiểu mười, nhìn vẻ mặt nham hiểm của đôi phu thê hụt kia liền biết được họ có ý gì, hai má lập tức đỏ lên.

“Không còn sớm nữa, chuyện ở đây giao lại cho muội.” Nhận thấy không khí bắt đầu nóng lên, Cố Vệ Bắc nhanh nhảu ôm eo Hoắc Kỳ Thư nháy mắt cười đắc ý rồi rời đi. Để lại Tiểu yến Tử cùng chén thuốc nghi ngút khói.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn tấm thân trần vạm vỡ của Lưu Dĩ, tuy đã có chút hao gầy nhưng vẻ ma mị mạnh mẽ cuốn hút kia vẫn có thể làm nàng choáng váng. Mùi cổ hương quen thuộc quấn quanh mũi, bàn tay to lớn đan chặt vào tay nàng không có chút nơi lỏng, tưởng chừng như sợ rằng nếu buông lỏng nàng sẽ lập tức rời đi.

Haiz, nàng say mất.

Tiểu Yến Tử đặt chén thuốc xuống, lặng lẽ nhìn ngắm dung nhan tuấn lãng đang đều đặn thở kia. Đôi gò má hao gầy, chiếc cằm dài nhọn, đôi môi cong ngạo mạn, chiếc mũi thẳng tôn quý.

Nàng khẽ vuốt dải tóc bạc trắng bên mai Lưu Dĩ, trong lòng không khỏi xót xa. Lại đưa tay vuốt ve gương mặt sớm tối nhớ mong, ngón tay thon nhỏ vuốt xuống cần cổ thiên nga trượt xuống lòng ngực vạm vỡ. Phút chốc ánh mắt hóa lửa.

Nàng đột ngột ho khụ hai tiếng, biết mình đang làm những việc hết sức mất mặt. Ai bảo chồng của nàng lại có vẻ đẹp yêu nghiệt như vậy. Chớp chớp mắt hai cái, lấy lại trấn tĩnh.

Nàng đặt chén thuốc lên tay, thổi nguội mới nếm thử vị thuốc.

Sặc! Đắng nghét.

Tiểu Yến Tử nhớ rõ, những lần nàng bị thương mê man bất tỉnh, đều là Lưu Dĩ mớm thuốc cho nàng, bắt nàng nuốt xuống. Nhưng lần này tình thế đổi ngược, quả thực khiến nàng không khỏi có chút luống cuống. Vị thuốc lại đắng như vậy, làm sao ngậm được chứ.

Nhưng nhìn sắc mặt ảm đạm của Lưu Dĩ, Tiểu Yến Tử đành vứt bỏ sự sợ hãi, nhắm mắt nhắm mũi hớp một ngụm thuốc đắng rồi vội vã tìm môi Lưu Dĩ mớm cho hắn.

https://thuviensach.vn

Chỉ là lần đầu làm việc này, khi thường nàng lại chẳng mấy khi chủ động hôn Lưu Dĩ, thành thử không biết đưa thuốc như thế nào cho đúng. Vừa chạm đến môi hắn, chưa kịp tách miệng ra thì thuốc đã tràn trên đôi môi bợt bạt của Lưu Dĩ.

Tiểu Yến Tử hoảng hốt, luống cuống lấy khăn lau cho hắn, lại nhìn đôi môi không chút hé mở kia, thầm ủ rũ không thôi.

Chính vì vậy. Hiệp một: Tiểu Yến Tử thua.

Lần này Tiểu Yến Tử quyết tâm, thầm nghĩ đến việc tập hôn Lưu Dĩ trước rồi mới đưa thuốc vào, ừm, nghe ra có vẻ khả quan.

Vì Vậy mà nàng bò hắn lên người Lưu Dĩ, hai chân quỳ bên hông hắn, hai tay chống bên vai hắn, đôi mắt như thú vồ mồi nhìn chằm chằm vào đôi môi mỏng kia.

Chậc chậc, đúng là lâu ngày xa chồng. Nhìn hắn thôi nàng cũng tự động nổi cơn khát.

Nàng cúi đầu phủ môi lên môi Lưu Dĩ, liếm nhẹ trên vành môi hắn. Dường như cảm nhận được sự ngọt ngào quen thuộc, khóe miệng Lưu Dĩ tự động hé mở. Tiểu Yến Tử không chần chừ mà đưa lưỡi vào bên trong tìm kiếm ngọt ngào đâu đó.

Lưu Dĩ mặc dù không động tĩnh, lưỡi yên lặng mặc cho Yến Tử càn quấy, nhưng sắc mặt lại từ từ hồng thuận, như cảm nhận sâu sắc nhịp đập thổn thức.

Sau một hồi cào cấu, dây dưa môi lưỡi với Lưu Dĩ, Tiểu Yến Tử mới rời khỏi môi hắn, hai má lúc này đã đỏ như trái đào, thầm tự phục mình. Quả nhiên thành thân đã lâu, kỹ thuật hôn đã đạt đến thượng thừa rồi.

https://thuviensach.vn

Thật may Lưu Dĩ không bất chợt tỉnh giấc, nếu không nàng thực không biết ông chồng bạo chúa này sẽ phản ứng ra làm sao với màn cưỡng hôn này của nàng. Nếu quả thật như vậy nàng thực muốn chui vào lỗ nẻ ở đó cho xong, rất mất mặt đấy.

Nàng vui vẻ hớp một ngụm thuốc, từ tốn phủ môi lên. Lần này quả thật là có thể suôn sẻ đưa thuốc vào, ép lưỡi Lưu Dĩ buộc hắn nuốt xuống.

Chính vì vậy, hiệp hai Tiểu Yến Tử thắng.

Nàng xem chừng rất nhanh mà thành thạo, kê cao gối cho Lưu Dĩ, mớm từng ngụm cho hắn. Vì mải tập trung 'làm việc' mà quên mất vị đắng nơi cuống họng. Chỉ xem đôi môi kia là mục tiêu, ra sức gặm lấy. Cảnh tượng này sao nhìn thế nào cũng giống hà hiếp trai nhà lành.

Lưu Dĩ vẫn nhắm ghiền mắt, thân thể không mảy may động tĩnh. Tuy vậy sau khi Tiểu Yến Tử bồi hắn uống hết một chén thuốc, xem chừng sắc mặt đã trở nên hồng thuận, hơi thở cũng ấm dần lên.

Tiểu Yến Tử nhìn sắc môi bị nàng gặm nhấm đã ửng hồng, không còn bợt bạt, nàng mới yên tâm thở ra.

Lấy chăn phủ lên người hắn. Cả thân thể uể oải mệt mỏi không thôi. Lại nhìn Lưu Dĩ giữ chặt tay nàng thì không khỏi khóc thầm. Y phục bụi bẩn vậy, thân thể lại chưa được tắm rửa, làm sao bây giờ đây??? Nàng gắng kéo từng ngón tay Lưu Dĩ ra khỏi tay nàng nhưng....bất lực, tại sao đã bất tỉnh rồi còn mạnh như vậy. Lại còn tên Cố Vệ Bắc kia, rõ ràng có thể dùng ngân châm buộc Lưu Dĩ buông tay nàng ra, tại sao lại không làm chứ???

Cố Vệ Bắc đứng bên ngoài bỗng dưng lạnh gáy. Dường như biết rõ sẽ đến màn này liền lẩm nhẩm trong miệng.

Mẫn Mẫn đừng trách ta. Quốc Công tỉnh dậy mà phát hiện đã buông tay muội không biết sẽ băm thây ta ra thành món gì. Ta đây là bảo vệ cho mình

https://thuviensach.vn

thôi. Thứ tội!

Tiểu Yến Tử bực dọc một hồi. Hai mắt lại nặng trịch vì hai ngày không ngủ, nàng đành phó mặc, cởi giày bò lên giường, đặt lưng nằm bên cạnh Lưu Dĩ. Tay trái nắm vào tay hắn, nghiêng người ngắm vẻ bình yên lúc ngủ của hắn.

Nàng và hắn rời xa nhau đã bao lâu rồi? Tính không nhầm cũng đã gần một tháng. Từ lúc gặp nhau, đây là lần đầu xa nhau lâu như vậy.

Trải qua nhiều biến cố mới lại được trở về bên cạnh nhau, nếu không phải Lưu Dĩ đang siết chặt tay nàng, thì còn ngỡ như rằng đây chỉ là giấc mơ.

Nàng cong người, chun mũi vào hõm vai Lưu Dĩ, hít hà mùi hương quen thuộc, mùi hương khiến nàng say mê ngay từ thuở ban đầu.

Hai mắt bình an nhắm lại, khoé môi dãn ra một nụ cười ấm áp.

Trong căn phòng thấm đẫm hương hoa dịu dàng, trầm hương cuộn lên trong gió, hoá thành hồ điệp khẽ vỗ cánh bay. Nơi bóng đèn cầy lập loè, hai thân ảnh cùng chung nhịp đập kề sát vai, đôi bàn tay siết chặt lấy nhau.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đình Viện Thâm Tình Dâng Khó Nén, Trong Đêm Nhòa Tương Tư Trả Lại Người

Mạc Phù ngồi trên nóc nhà ngơ ngẩn hồi lâu, thấy bóng dáng người kia đã khuất dạng. Lòng ngập một bụng tò mò lại thầm có chút ngưỡng mộ người tuy tuổi còn trẻ nhưng rất nghĩa khí kia, nhưng biết sẵn tướng phủ không phải nơi dễ quậy phá, tốt nhất là không nên gieo mầm hoạ.

Mạc Phù phi thân xuống một phủ viện nhỏ thưa người. Tuy rằng là nơi canh giữ cẩn mật, nhưng nàng đã mất công đến, tội gì mà không tham quan một vòng cho biết.

Nghĩ là làm. Mạc Phù hệt như khách phương xa đi tản mạn, nhìn ngó xung quanh hết lượt. Chốc chốc lại lủi vào bờ tường bụi cỏ tránh đám binh sĩ tuần tra.

Chậc chậc. Tướng phủ quả nhiên rộng lớn, đi mấy vòng không thấy hết, càng đi càng thấy rộng, mức độ này cũng chỉ xếp sau Quốc Công phủ là cùng. Tuy rằng không xa hoa tráng lệ mà mang nét cổ sĩ mạnh mẽ cũng toát lên được bản chất của nơi này.

Lượn lờ hồi lâu, từ khi nào Mạc Phù đã đáp chân xuống một hồ nho nhỏ, bao trùm bởi một đám hoa đa sắc, bên trong hồ có một cây cầu dẫn đến đình viện nhỏ.

Cành liễu đung đưa.

https://thuviensach.vn

Đình viện tráng lệ.

Gió mát hây hây.

Tình nồng thắm thiết.

Quả nhiên là một nơi phong tình, rất hợp cho việc tụ tập đàn đúm...ý quên, tụ tập đàm đạo.

Mạc Phù chắp hai tay sau lưng thong thả đến gần đình viện, bỗng nhiên nàng nhìn thấy, nơi ánh trăng hạ xuống đình viện, có một bóng người cao lớn đứng đó. Một tay buông thõng, một tay cầm chặt kiếm. Nhìn từ đằng sau, dáng vẻ này, tư thái này đều toát lên vẻ chính khí, chỉ là bóng dáng đó sao lại cô độc ảm đạm đến vậy?

Mạc Phù nheo mắt, tự mình lủi đến một phương khác có thể nhìn rõ dung mạo người kia, nhưng bóng tối lấn át, chỉ thấy được tà áo đỏ phất phơ trong gió.

Như cảm giác được sau lưng có người. Bóng đỏ kia chậm rãi quay đầu.

Trong bóng đêm tịch mịch, hạ nguyệt soi tỏ dung nhan người đó. Đôi mắt hoa đào lấp lánh tinh tú, mày kiếm dài phủ cả đôi mắt, mũi cao thẳng tắp, môi đỏ cong theo đường lượn sóng. Mái tóc đen mượt phất phơ như lụa.

Dung nhan khuynh thành, yêu mị vạn vật.

Mạc Phù bỗng chốc hoá đá, không khỏi bất ngờ trước vẻ đẹp khó lòng cưỡng lại kia. Lại nhìn đôi mắt đượm buồn sâu thẳm không khỏi lắc đầu.

Nếu vẻ mặt kia thập phần vui vẻ, thì chỉ còn nước diễn tả:

Một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son.

https://thuviensach.vn

Ừm, quá chuẩn!

Mạc Phù đột nhiên giật bắn, lướt mắt đến làn ngực phẳng lỳ của người đó, lại có bóng dáng cao lớn đồ sộ như vậy.

Là nam nhân sao? Không phải chứ. Nam nhân thôi có cần đến mức chim sa cá lặn như vậy không, không phải quá bất công với đám nữ nhân nàng sao?

Chưa kịp để Mạc Phù giật mình. Bóng đỏ kia nhìn thấy nàng lập tức rung động, mắt đào tựa như sống lại, phát ra hàng ngàn tia sáng chiếu thẳng vào nàng.

Vụt một tiếng, nơi đình viện bóng đỏ biến mất chỉ trong nháy mắt. Mạc Phù kinh ngạc trợn tròn mắt, nàng đã từng gặp rất nhiều cao thủ võ lâm tuyệt thế giang hồ, nhưng chưa từng thấy ai có thể biến mất nhanh như vậy trong khi mắt nàng rõ ràng vẫn dán chặt vào đó.

Trong lúc đang đảo mắt tìm kiếm thì bóng đỏ từ đâu đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, cánh tay thon dài vươn ra chụp lấy tay nàng kéo vào lòng ngực rồi siết chặt.

Hả, cái gì, chuyện gì vừa xảy ra. Ta đây là bị...ôm sao???

Đương lúc Mạc Phù đang đơ như khúc gỗ thì cả thân thể đã nằm gọn gàng trong tay người kia, bị siết chặt đến không thở nổi. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói trầm bổng chứa đầy hân hoan:

"Mẫn Mẫn! Nàng về rồi. Ta biết nàng sẽ về mà!”

Hoắc Sinh ghì chặt lấy Mạc Phù không lấy một phân kẽ hở. Mắt đào từ lúc nào đã vương lệ, dòng lệ suốt thời gian nín nhịn tuôn trào, rơi xuống má tràn xuống cổ rồi hoá thành hư không.

https://thuviensach.vn

Trong bóng đêm này, hình bóng quen thuộc ngày đêm hắn nhớ mong xuất hiện. Hắn đã mất hết lí trí, chỉ biết lao như bay đến ôm chặt nàng, chỉ sợ nếu hắn không giữ lấy nàng sẽ vội vàng biến đi mất.

Mạc Phù lúc này mới rõ, người kia rõ ràng là nhận nhầm nàng với Mẫn Mẫn nào đó, nàng vùng vẳng muốn rời khỏi nhưng cánh tay kia như gọng kìm không để nàng có cơ hội thoát thân.

Mạc Phù hừ mắt, lớn từng này tuổi đây là lần đầu có nam nhân dám tuỳ tiện ôm nàng như vậy, nàng là ai, sao có thể để kẻ khác chiếm tiện nghi như vậy.

"Buông ta ra!" Mạc Phù tức giận quát.

Mắt Hoắc Sinh đột nhiên mở lớn, giọng điệu này sao lại...lạ như vậy?

Hoắc Sinh vừa buông lỏng tay người kia lập tức lùi một bước xoay người vung một cước vào mặt hắn.

Chỉ là cước kia chưa chạm được vào mặt, cánh tay cầm kiếm vung lên nhẹ nhàng chặn lại. Mày kiếm nhíu chặt.

Dưới ánh trăng nhạt nhoà, lúc này Hoắc Sinh mới nhìn rõ dung mạo người kia. Mày liễu mắt hạnh, đôi mắt xinh đẹp hững hờ, khuôn trang diễm lệ pha chút lãnh đạm. Dáng vẻ điệu bộ giống hệt nàng khiến cho hắn sinh ảo giác. Người này rõ ràng không phải Mẫn Mẫn trong tim hắn.

Trong lòng nỗi thất vọng dâng trào, chốc lát đã hoá thành nộ khí:

"Ngươi là ai?" Hoắc Sinh trầm giọng quát.

"Còn dám hỏi ta là ai. Tuỳ tiện ôm người lại không một lời xin lỗi, hay cho tên yêu nghiệt nhà ngươi!" Mạc Phù tức tối thu chân lại. Vừa rồi động thủ, nàng dùng rất nhiều lực ở chân nhưng người kia không chút dao động,

https://thuviensach.vn

chỉ một cái khoát tay đã chặn được cước của nàng. Người này không phải là đám công phu hạng thường trong giang hồ. Phần công lực kia tám phần là cao thủ.

Mạc Phù thầm biết nàng không phải đối thủ của hắn.

Mạc Phù vừa mở miệng mắng chửi vừa âm thầm lùi ba bước.

Mắt Hoắc Sinh dán chặt vào người trước mặt, trong phút chốc phát ra hàn khí sắc lạnh khiến Mạc Phù chợt lạnh run.

"Tiểu tử! Ngươi dám đột nhập tướng phủ?"

Mạc Phù nghe vậy không khỏi kinh hồn bạt vía, người này rõ ràng lúc nãy vẻ mặt dịu dàng, còn mơ hồ mà nhận nhầm người, sao lúc này lại trở thành quỷ Diêm La thế này. Mà chỉ trong chưa đầy nửa khắc, một câu nói và một ánh mắt, có thể biết được nàng đột nhập vào đây dưới cả trăm ngàn người trong này như vậy. Tinh ý đến thế là cùng.

"Hừ, thế còn ngươi! Nửa đêm nửa hôm một mình đứng đây, ai mà biết ngươi có phải đột nhập vào đây quấy phá hay không?" Lời này vừa nói xong, chân Mạc Phù đã lùi được mười bước. Tiện thể điểm mũi chân tính toán tháo chạy.

Chẳng phải vừa nãy nàng nhìn thấy trên kiếm tuệ kẻ trước mặt có hổ phù đó sao. Người này tuyệt đối không phải thứ bậc vệ binh vớ vẩn, không thể đụng vào vì vậy mới kiếm cớ tháo chạy.

Hoắc Sinh vẫn đứng đó không hề nhúc nhích. Sắc mặt bình thản không chút biến sắc.

Mạc Phù thoắt cái đã lùi đến tường tính toán nhảy ra ngoài, nhưng chân vừa điểm đã cảm nhận được cổ chân bị ai đó nắm chặt kéo lùi lại khiến nàng mất đà ngã nhào ra đất.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nghĩ tướng phủ là đâu mà muốn đến là đến, muốn đi là đi. Nói đi! Ngươi là gian tế nước nào?" Bóng đỏ như ma quỷ xuất hiện, ánh mắt sắc bén lướt đến Mạc Phù.

Nàng đứng phắt dậy, hết sức trấn tĩnh tung người xoáy một cước vào ngực Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh lấy vỏ kiếm đỡ cú đá kia, túm chặt lấy cổ chân nàng xoáy một vòng. Mạc Phù so ra võ công không tệ, lập tức lộn nhào lên không trung lần nữa tung một cước hạ xuống vai phải Hoắc Sinh.

Quá tam ba bận, đây là lần thứ ba nàng tấn công hắn, hai lần trước đều thất bại. Nãy giờ thoáng thấy cánh tay phải của hắn không hề nhúc nhích. Tựa hồ đã bị phế. Nàng không tin ngay cả một đòn cũng không đánh trúng như vậy. Vì lẽ đó mà đặt hết tốc lực, sức mạnh nơi cước này quyết tâm hạ thủ.

Nhưng quyền cước vừa hạ xuống, bóng đỏ lại đột ngột biến mất khiến nàng đá hụt trong không trung. Bỗng nhiên một bàn tay từ phía sau chụp lấy cổ nàng bóp chặt. Cả thân thể lần nữa rơi vào lòng hắn, lưng áp trên vòm ngực rộng lớn, cổ bị siết chặt. Không còn cảm xúc ấm áp dịu dàng như lúc nãy. Chỉ còn cái nhìn rét lạnh, sát khí bức người, bàn tay lạnh lẽo bóp chặt cần cổ nhỏ nhắn của nàng.

Chỉ trong phút chốc, cả khuôn mặt Mạc Phù trở nên tím tái, bàn tay không ngừng cào cấu cánh tay như gọng kìm của Hoắc Sinh. Vùng vẫy trong vô lực, hơi thở trở nên khó nhọc, cả khuôn mặt đỏ bừng vì ngạt khí.

"Ta không cho phép gian tế xuất hiện nơi này. Không chịu khai báo, lại tìm đường chạy trốn, ngươi to gan lắm!!!"

Giọng nói Hoắc Sinh như hàn băng, mang theo khí lạnh bức người.

https://thuviensach.vn

"Đồ...ác...quỷ!" Mạc Phù nhất quyết không khuất phục xin tha mạng, nỗ lực vùng vẫy bật ra được ba câu.

"Ngươi!!!" Hoắc Sinh không định giết chết tên tiểu tử lớn gan này, hắn chỉ là muốn doạ một trận rồi giao nộp vào thiên lao. Chỉ là không ngờ tuổi còn nhỏ như vậy lại không sợ hãi trước cái chết, lúc này vẫn không hoang mang cầu xin. Khá lắm!

Bỗng dưng hắn ngửi thấy hương thơm dìu dịu nào đó toát ra từ thân thể tiểu tử. Trong mắt nhất thời nhìn thấy bóng dáng Mẫn Mẫn mà hắn yêu thương qua hình hài tiểu tử, ánh mắt thoáng chốc rung động.

Hắn buông lỏng tay đẩy Mạc Phù, vòng tay quấn chặt tay Mạc Phù không cho nàng cơ hội thoát thân.

Nhìn nàng ho khan khó khăn thở dốc, hít lấy hít để không khí. Ánh mắt dao động lúc nãy lập tức bị thu hồi.

Bàn tay kẹp chặt tay Mạc Phù gằn giọng:

"Đừng hòng trốn thoát!"

Nói rồi mặc kệ Mạc Phù đang thở phì phì vì tức giận mà lôi đi.

Vừa đi được vài bước, đã bắt gặp ngay một toán binh sĩ đang tất bật chạy ào đi.

Hạ Chí vừa nhìn thấy bóng dáng Hoắc Sinh, không buồn nhìn người đi trước bị hắn trói tay, lập tức bổ nhào tới kêu lên:

"Tướng quân! Sao ngài lại ở đây? Chuyện lớn vừa xảy ra đấy!!!"

Tướng quân?

https://thuviensach.vn

Hai mắt Mạc Phù banh lớn. Trong phủ đại tướng quân. Ngoài Hoắc Tâm đại tướng ra chỉ có một người được gọi là tướng quân, chính là đệ nhất phong lưu, ôn nhu như ngọc, khuynh thành diễm lệ, một bậc anh hào Hoắc Sinh.

Đây quả thực là Hoắc Sinh trong lời đồn sao?

Mạc Phù đưa mắt quan sát.

Vẻ mặt yêu nghiệt kia nói khuynh thành diễm lệ cũng không quá lời, nhưng mà ôn nhu như ngọc sao. Có mà dữ tợn như sói.

"Có chuyện gì sao?" Mày kiếm chau lại, Hoắc Sinh đẩy Mạc Phù vào tay một tên vệ binh: "Đây là gian tế ta vừa bắt được!"

"Gian tế?" Hạ Chí đưa mắt quan sát Mạc Phù: "Nhưng rõ ràng mười tên sát thủ Nguỵ Quốc đã bị bắt hết, chui đâu ra một tiểu tử thế này?"

Mạc Phù lúc này liền nhớ đến đám người ở khách điếm, thì ra là người Nguỵ Quốc.

"Sát thủ nguỵ quốc?" Hoắc Sinh lướt mắt qua Mạc Phù một cái mới đáp: "Cậu ta không phải người Nguỵ quốc, nhưng chuyện đám sát thủ đó là như thế nào?"

"Haiz nha Hoắc tướng quân, mấy ngày nay ngài biến mất như vậy, thuộc hạ tìm không ra. Chuyện này do chính Quốc Công sắp xếp đưa bọn chúng lọt tròng. Thuộc hạ cùng Hoắc đại nhân vừa xử lý bọn chúng xong!"

Mạc Phù lúc này đã bị một tên vệ binh trói tay lập tức trừng mắt. Nói vậy cái vị huynh đài kia không phải đã rớt vào bẫy của họ rồi sao? Nhưng vừa nãy nói rõ ràng là mười người, nếu bị xử lý tính thêm người đó là mười một, sao lại không thấy nhắc tới?

https://thuviensach.vn

"Nếu là đại ca giải quyết thì có gì là chuyện lớn?" Hoắc Sinh bình thản buông một câu.

"Vấn đề không nằm ở chỗ đó mà nằm ở chỗ khác!" Hạ Chí vẻ mặt rạng rỡ, thầm biết Hoắc Sinh đối với vương phi này thâm tình sâu nặng, thực muốn xem phản ứng sau khi thông báo như thế nào mới mất công chạy khắp nơi tìm hắn.

"Úp úp mở mở thế làm gì, cứ nói đi!" Hoắc Sinh bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Chuyện là..." Hạ Chí kề sát tai Hoắc Sinh: "Giám Quốc Vương Phi đã trở về!"

Một câu này như một nhát búa gõ mạnh vào lòng ngực Hoắc Sinh, khiến hắn phút chốc như hoá đá.

"Có thể ngài không tin, nhưng tận mắt thuộc hạ nhìn thấy nương nương cùng Quốc Công bay ra từ biển lửa. Hôm đó rõ ràng nàng đã...chết vậy mà hôm nay có thể trở về nguyên vẹn không chút tổn hại. Thuộc hạ và Hoắc đại nhân không biết suýt chút nữa đã thiêu sống nàng."

Thân hình cao lớn của Hoắc Sinh thoáng chút lảo đảo, cả khuôn mặt trắng bệch, tai như ù đi. Tay hắn run run nắm vai Hạ Chí:

"Lời...ngươi nói là...thật?"

Hạ Chí nắm lấy vai Hoắc Sinh, quyết liệt gật gù, đúng rồi, phản ứng này, sắc mặt này. Tuyệt lắm!

"Hoàn toàn là sự thật, nàng có lẽ nắm bắt được thông tin đám Nguỵ Quốc đột nhập mà theo chân chúng tới đây, không may lại rơi vào bẫy của chúng ta. Nhưng nàng cát nhân thiên tướng. Quốc Công nhận ra tiếng đàn của nàng đã tốc lực cứu trợ, chỉ có điều sau đó.... Hoắc tướng quân, thuộc hạ còn chưa nói xong mà!!!"

https://thuviensach.vn

Đang nói dở giữa chừng, Hoắc Sinh đã như cơn gió bật người lao đi. Sắc mặt kia phải nói thế nào nhỉ...Vô cùng phức tạp.

Mạc Phù ngẩn cả ra, há hốc mồm kinh hãi.

Gì-cũng-được huynh đó dáng người giọng nói đều tựa như nàng. Không có nội công nhưng thế thuật bất phàm. Tâm tư mẫn tiệp, hành động khó hiểu. Biết nàng là nữ nhân vẫn chẳng mảy may biến sắc. Chỉ đơn giản là vì người đó vốn là... Giám Quốc Vương Phi???

Hoắc Sinh hệt như một bóng ma. Đang là giờ Tý canh ba mà hắn lại lượn lờ trên không trung rồi vội vã đáp xuống Tam Thái viện khiến cho chúng nhân không khỏi giật bắn thót tim.

Khuya khoắt như vậy, tính hù ma sao?

Hoắc Sinh vừa đáp xuống. Bắt gặp vẻ mặt ngưng trọng sốt sắng của hắn. Sa Hoả Sa Thuỷ lập tức hiểu rõ nguyên do.

"Hoắc tướng quân. Quốc Công và Vương Phi đang nghỉ ngơi, có gì mai hẵng...Tướng quân!!!" Sa Hoả Sa Thuỷ đứng ra chắn ngang trước cửa ngăn bước chân vội vàng của Hoắc Sinh.

Nhưng dường như Hoắc Sinh rất kích động không còn phân biệt được phải trái, hắn hung hăng tung một chưởng vào bả vai hai người. Sa Hoả Sa Thuỷ thân làm ảnh vệ, thân thủ nhanh hơn mắt lập tức bật người dạt sang hai bên tránh đòn vừa hay mở đường cho Hoắc Sinh đẩy cửa xông vào.

Sa Hoả Sa Thuỷ đứng bên ngoài bất lực nhìn nhau nhìn Hoắc Sinh vội vội vàng vàng tìm người nào đó.

Hai mắt Hoắc Sinh đỏ âu đảo mắt đến giường lớn. Lưu Dĩ đang nằm đó, không hề nhúch nhích, bên cạnh hắn, thân ảnh nhỏ gầy cuộn tròn nhu tôm, đầu kề sát vai Lưu Dĩ hướng lưng ra cửa nhất thời không rõ mặt.

https://thuviensach.vn

Một bước, hai bước.

Hoắc Sinh chậm rãi đi tới, tiếng tim đập liên hồi như trống trận, hai mắt dán chặt trên thân nhỏ đó.

Nửa khuôn mặt tròn trịa đáng yêu hiện ra, mày liễu phiêu phất, sống mũi thon nhỏ, đôi môi mọng đỏ tinh nghịch đó. Đôi mắt nhắm ghiền hơi thở đều đặn đang ngon giấc.

Tim Hoắc Sinh co thắt lên từng cơ, tựa hồ không thể thở nổi, niềm hân hoan trào dâng trong mắt đào, cảm xúc vỡ oà chỉ muốn ôm lấy thân thể kia mà hoà tan vào máu xương.

Nàng thực sự còn sống. Không phải mơ, là sự thật. Mẫn Mẫn là nàng!

Hoắc Sinh xúc động đến mức quên mất nàng đang nằm bên cạnh ai vươn tay tới tính toán bế nàng lên, nhưng hắn vừa lướt mắt đã nhìn thấy hai bàn tay đan siết vào nhau không chút nới lỏng, cảm giác như hai người này đã hoà làm một. Vốn dĩ không có kẻ thứ ba nào có thể bước chân vào thế giới của họ.

Bất giác cánh tay vươn ra lập tức thu lại, trên gương mặt tuấn lãng hiện ra một nét cười khổ.

Hắn đưa tay chạm vào đầu nàng, như thể chứng thực nàng vẫn tồn tại.

Chỉ cần nàng còn sống. Hoắc Sinh nguyện dõi mắt nhìn nàng hạnh phúc, chỉ là hôm nay, hãy để ta tham lam một lần.

Hoắc Sinh lướt mắt qua Lưu Dĩ, dường như rơi vào trạng thái hôn mê sâu, không còn ý thức. Hoắc Sinh mới lại lướt đến Tiểu Yến Tử, trông nàng có vẻ mệt mỏi, ngủ rất ngon lành.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh đặt kiếm xuống, bước đến sát thành giường, cúi đầu đặt một nụ hôn lên má phải Tiểu Yến Tử.

Cảm giác chạm môi vào làn da trắng mịn đáng yêu kia như có ngàn tia lửa hun nóng thân thể, tim đập liên hồi như trống trận, khiến cho vị tướng quân oai phong lẫm lẫm nào đó đầu đội trời chân đạp đất, dẫm lên ngàn xác định tay chân run lẩy bẩy.

Ưm một tiếng, Tiểu Yến Tử dường như cảm nhận được thứ ẩm ướt nào đó đang đặt trên má nàng, khó chịu lúc lắc cái đầu một cái rồi lại vùi mặt vào hõm cổ Lưu Dĩ tiếp tục giấc ngủ bị phá đám.

Hoắc Sinh giật bắn vội vã bật người lùi lại, lảo đảo vài bước mới đứng vững. Cả khuôn mặt đỏ bừng như trái đào, liếc mắt đến phu thê nhà nàng lần cuối mới ngượng ngập điểm mũi chân lao đi. Chỉ để lại trong sương phòng hai người nằm đó.

Mi mắt Tiểu Yến Tử khẽ động, nàng mở mắt nhìn Lưu Dĩ vẫn không chút động tĩnh, từ tốn bắt mạch, cảm nhận được thân thể suy nhược đang từ từ ấm lên. Có lẽ nhiều ngày không ngủ, mới khiến hắn ngủ sâu như vậy, ngay cả tình địch chiếm tiện nghi thê tử cũng không hề hay biết.

Nàng đặt một nụ hôn lên má hắn, nhẹ nhàng thủ thỉ bên tai:

"Xin lỗi chàng, thiếp nợ tướng quân một mạng!"

Mày lưỡi mác khẽ nhíu, khiến Tiểu Yến Tử kinh hồn bạt vía.

Tỉnh rồi sao???

Bàn tay đang siết chặt lấy Yến Tử càng tăng lực mạnh như thể nếu nàng cả gan buông tay hắn sẽ lập tức bật dậy chém chết nàng, nhưng chỉ chốc lát mày kia lại khẽ giãn ra, hai mắt vẫn nhắm ghiền, hơi thở đều đặn. Tuyệt nhiên vẫn còn bất tỉnh nhân sự.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử câm nín không nói nên lời. Người này không phải lúc bất tỉnh vẫn có thể cáu giận vì nàng bị người khác chạm vào sao. Thật...thật tình...

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Sương Phòng Ấm Áp, Sự Thật Phơi Bày

Hừng đông ló rạng, chim hót líu lo.

Trên bầu trời tướng phủ hôm nay ngập tràn ánh nắng, ý xuân phơi phới, ấm áp vạn phần. Khiến cho ai nấy khoan khoái vui vẻ không thôi.

Chuyện kinh thiên động địa đêm qua đã lan khắp tướng phủ, người không chứng kiến thì không tin. Kẻ chứng kiến thì hào hứng kể lể tận mắt nhìn thấy Giám Quốc Vương Phi từ cõi chết trở về, còn thần kì hơn là bước ra từ biển lửa hệt như một vị thần.

Một đồn mười, mười đồn trăm. Thành thử bạn vương phi nào đó đã xếp vào hàng tiên nhân. Chết từ lửa, trở về lại từ lửa, ly kì hấp dẫn, kéo mọi sự tò mò tập trung về cổng Tam Thái Viện, ai nấy đều mong mỏi nhìn thấy vị thần kia rốt cuộc còn sống hay là không. Có thực là trở về thần kỳ như vậy không?

Bên ngoài đang ngóng dài cổ là vậy nhưng nhân vật chính lại đang chìm trong giấc mộng Chu Công.

Trong sương phòng Tam Thái Viện, Tiểu Yến Tử vì mỏi mà tỉnh giấc, cả đêm cong người nằm nghiêng, tay lại bị ai đó bóp chặt đến tê rần, không mỏi mới lạ.

https://thuviensach.vn

Nàng nheo mắt nhìn qua khung cửa sổ, lúc này nắng đã rọi đến mông. Trời sáng rồi. Nàng lại đưa tay bắt mạch cho Lưu Dĩ, ánh sáng hắt qua đổ xuống thân thể cường tráng của hắn, làn da đã hồng thuận, sắc mặt đã khôi phục bốn phần. Mi mắt vẫn nhắm ghiền. Xem ra đã khá hơn rất nhiều.

Tiểu Yến Tử giúp Lưu Dĩ chỉnh lại chăn, tiện thể lấy khăn lau mặt cho hắn.

Chỉ là đang bận rộn chỉnh lại tóc cho Lưu Dĩ, hắn đột ngột mở trừng mắt khiến Tiểu Yến Tử giật thót kinh hãi suýt thì ré lên.

Sao không giống trong phim, từ từ mở mắt được rồi, có cần mở trừng ra như vậy doạ người không???

"Chàng...tỉnh rồi!"

Đôi mắt sâu hun hút lại cực kì nóng bỏng của Lưu Dĩ chiếu thẳng vào Yến Tử không chớp mắt, như thể muốn dùng đôi mắt kia thiêu chết nàng. Bỗng nhiên đôi mắt kia hoá lửa tràn ngập nộ khí, hắn vươn tay giữ chặt vai nàng.

Xoay một vòng, vị trí liền đổi cho nhau, bàn tay bấu chặt vào cánh tay nàng, gân xanh nổi đầy trán, Lưu Dĩ không màng vẻ kinh hãi của nàng mà gằn mạnh từng chữ:

"Tiểu Yến Tử! Nàng giỏi lắm, dám rời bỏ bổn vương, nàng đã biết tội???"

Tiểu Yến Tử không ngờ đến Lưu Dĩ vừa tỉnh dậy là đã nổi giận như vậy, nàng run rẩy lắp bắp một hồi mới nói:

"Thiếp...không cố ý...!"

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ dường như không thoả mãn, phủ cả thân thể lên người nàng, cả khuôn mặt phóng đại trước mặt nàng như muốn nuốt nàng vào trong bụng. Nộ khí ngùn ngụt kia đủ khiến Tiểu Yến Tử sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng nhìn đôi mắt đỏ âu của hắn, nàng nuốt khan vài cái, trong căn phòng chỉ nghe tiếng gầm của hắn:

"Ta yêu nàng đến chết đi sống lại, thương nàng đến quặn thắt tim gan. Không nhìn thấy nàng ta nhớ đến không thể thở nổi. Vậy mà nàng dám chết trước mặt ta, khiến ta mỗi đêm đều đau đớn vì không thể bảo vệ nàng!!! Khiến ta không thể chạm tới nàng. Sao nàng dám!! Sao nàng dám!!!"

Lưu Dĩ gào lên hệt như thú dữ, cánh tay cuồn cuộn kia bóp chặt lấy vai Yến Tử khiến nàng sợ đến phát khóc nước mắt lã chã.

Đáng ra nàng phải vui vì lời nói kia của hắn, nhưng lúc này vẻ mặt hung dữ kia đã doạ nàng xanh mặt. Nàng nào có tâm trạng vui vẻ.

Lưu Dĩ thở phì phì nén tức giận, đôi mắt đỏ rực nhìn nàng. Phút chốc hắn đưa tay xé toạc áo nam nhân nàng mang ra, lộ ra phần thân từ vai xuống ngực đã bị quấn chặt bằng dải lụa trắng.

Lưu Dĩ há miệng cắn phập vào bả vai nàng, hung hăng ngấu nghiên nơi nhiều thịt ít bị tổn thương nhất ở đó.

Tiểu Yến Tử thấy vậy liền sững sờ, cảm giác ê buốt từ bả vai truyền tới khiến nàng như tỉnh táo.

Không biết từ lúc nào đã ngưng khóc, nàng không còn run rẩy sợ hãi như lúc nãy, chỉ để mặc cho Lưu Dĩ dồn hết nộ khí cắn thật mạnh vào bả vai, như muốn cắn luôn miếng thịt đó nuốt vào bụng. Nàng rõ ràng cảm nhận được, tuy rằng tức giận nhưng Lưu Dĩ cố sức không cắn quá mạnh. Người đàn ông này vì nàng mà đau khổ, vì nàng mà bi can nhập tì, nếu không để hắn phát hoả ra, làm sao có thể chữa được tâm bệnh. Nghĩ như vậy, tâm tình nàng liền thả lỏng đôi phần rồi.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy trên giường lớn một người nằm yên, vẻ mặt đã trở nên bình thản. Một người phủ lên người kia, cật lực cấu xé day day nơi bả vai.

Không ai nói một lời, chỉ nghe tiếng thở phì phò của Lưu Dĩ. Bằng tất cả tức giận, đau đớn, hạnh phúc, bi thương dồn nén đẩy lên nơi vết cắn kia.

Đó là cách Lưu Dĩ thể hiện nỗi lòng chưa từng nói ra, chỉ muốn gặm nhấm nàng cho thoả cơn đau đớn tột cùng nàng gây ra cho hắn.

Cứ như vậy, từng khắc trôi qua, Tiểu Yến Tử cùng Lưu Dĩ đã lấy lại trấn tĩnh. Hơi thở cũng đã bình ổn.

Dần dần, đôi mắt hắn đã trả lại ánh sáng tinh anh, nộ khí cũng từ từ tan biến. Hắn vẫn gặm nơi bả vai nàng, lực cắn đã dừng lại. Chầm chậm nhả ra, nhìn dấu răng đỏ sâu hoắm kia. Lưu Dĩ đưa lưỡi liếm nơi đó, miết nhẹ như thể xoa dịu cơn đau cho nàng.

Tiểu Yến Tử ôm lấy tấm lưng trần, đưa tay vuốt nhẹ.

"Xin lỗi chàng! Tiểu Yến Tử sau này sẽ không để bản thân rơi vào nguy hiểm mà rời bỏ chàng như vậy nữa!"

"Còn có lần sau???" Lưu Dĩ đột ngột phắt dậy nhìn nàng.

"Không...tuyệt đối không có lần sau." Tiểu Yến Tử biết nàng nói sai vội vàng sửa lại. Lưu Dĩ sao lại dễ kích động như vậy chứ.

"Nếu nàng để bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm, chính tay ta sẽ kết thúc kiếp sống này của nàng. Nàng chỉ được phép chết trong tay ta. Rõ chưa!!!!" Lưu Dĩ gằn mạnh từng từ, như thể tuyên bố nàng tuyệt đối không được chết trong tay kẻ khác, càng không bao giờ để bản thân có cơ hội lìa xa khỏi hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng đành bày ra bộ dáng hệt như quân cảm tử lâm trận nơi xa trường, nghiêm người trên giường dõng dạc hô lớn:

"Rõ! Tiểu Yến Tử xin hứa với chàng, tuyệt đối không bao giờ để bản thân rơi vào thế nguy hiểm nữa!"

Thấy nàng oai phong lẫm lẫm, mà tình thế áo bị xé toạc lộ ra phần da thịt trơn mềm mà làm bộ dáng nghiêm túc như vậy không tránh khỏi buồn cười.

Khoé môi Lưu Dĩ khẽ cong. Cúi đầu gặm lấy môi nàng một cái mới dịu dàng xoa đầu nàng. Vẻ mặt đã hoàn toàn dịu lại, không còn nộ khí nữa:

"Ngoan lắm, vậy mới là thê tử của ta!"

Tiểu Yến Tử nghe tiếng thê tử liền đơ mặt, đôi mắt lấp lánh một thứ nước trong veo khiến cho Lưu Dĩ nhìn rõ hắn trong đôi mắt trong veo xinh đẹp của nàng.

Chỉ là vẻ mặt vừa dịu đi lập tức khựng lại, mày hơi nhíu, hắn đưa mắt nhìn thật sâu vào mắt nàng.

"Mắt nàng....tại sao lại là màu nâu, không phải trước đây có màu đen sao?" Hơn ai hết Lưu Dĩ biết rõ từng tấc cơ thể nàng hơn cả chính thân thể hắn. Nhưng tâm tình kích động lúc này mới nhìn rõ sự khác biệt. So với đôi mắt đen trước kia, đôi mắt này thập phần cuốn hút, khi nắng rọi qua vô hình trở thành bong bóng biển, trong suốt mà mơ màng, khiến người nhìn như lạc lối.

Hắn cúi đầu hít mũi vào hõm cổ nàng. Vẫn là mùi hoa đỗ quyên đó.

Bàn tay đang đan vào tay nàng cũng khẽ siết chặt:

"Tay nàng cũng không còn lạnh nữa!"

https://thuviensach.vn

Rõ ràng trước đây tay nàng rất lạnh, lúc nào cũng như một tảng băng, dù hắn có ủ ấm bao nhiêu vẫn cứ lạnh.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lưu Dĩ nàng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, chống tay ngồi dậy, chỉnh lại áo.

Kéo một bên áo lộ ra xương quai xanh của nàng, bắt gặp ánh mắt dò xét của Lưu Dĩ.

"Chàng nhìn xem!"

Lưu Dĩ chiếu mắt đến xương quai xanh của nàng, nơi đó chỉ là một đoạn da thịt trơn mềm nhẵn bóng không có chút tổn hại nào.

"Vết sẹo." Lưu Dĩ nhíu mày: "Sao lại biến mất?"

"Hôm đó chính chàng nhìn thấy thân thể thiếp nổ tung, chàng không nhớ sao?"

Ánh mắt Lưu Dĩ lập tức trở nên lạnh lẽo, đây là đoạn kí ức hắn không bao giờ muốn nhớ lại. Nhưng nàng đã đặt câu hỏi này thì có nghĩa là người mà hắn đã từng tay ấp môi kề lúc trước đã hoá thành tro rồi sao. Vậy còn nàng, người ngồi trước mặt hắn là ai?

Tại sao lại mang khuôn mặt y hệt, mùi hương y hệt như vậy được?

"Chàng có nhớ vị đạo sĩ từng gọi thiếp là thiên nhân?" Tiểu Yến Tử không vội giải thích, chỉ chờ phản ứng thận trọng của Lưu Dĩ.

Hắn không nói nhiều, chỉ yên lặng quan sát nàng gật đầu.

"Thiếp lúc trước chỉ tạm thời sống trong thân thể Triệu Mẫn. Linh hồn không hoàn toàn hoà nhập với thể xác, nên tay mới luôn lạnh như vậy. Hôm đó quả thật thiếp đã tan xác. Nhưng mạng vẫn chưa tận, có thể tìm được thể xác thật sự này để trở về. Có thể chàng không tin nhưng đây là sự thật."

https://thuviensach.vn

Giọng nói trầm nhẹ, ngọt ngào, không nhanh không chậm, đủ để thuyết phục Lưu Dĩ.

Nhưng chuyện hy hữu thần kì như vậy, sao có thể nói tin là tin được. Vốn chuyện nàng xuyên về đây đã hết sức thần kỳ rồi.

Lưu Dĩ nhìn sâu trong đáy mắt nàng, không tạp niệm, không tà khí, không giả dối. Hắn ngưng trọng.

"Thể xác thật?"

Tiểu Yến Tử gật đầu hồi hộp chờ đợi phản ứng của hắn.

"Ở thế giới kia nàng giống hệt Triệu Mẫn đến mức mùi hương cũng y hệt sao?" Lưu Dĩ chỉ muốn đời này hắn gắn với một mình Tiểu Yến Tử, nghĩ đến chuyện hắn dây dưa với nữ nhân khác, tuy rằng linh hồn là nàng nhưng lại khiến hắn không mấy vui vẻ.

"Cái đó Đại ca cũng từng nhắc tới. Thiếp cũng không biết trên người thiếp có mùi gì, chỉ là khi nhập vào Triệu Mẫn thì thân thể kia mới có mùi đó. Thiếp đã từng nghĩ Triệu Mẫn là kiếp trước của thiếp nhưng sau đó đã nghĩ thông. Triệu Mẫn sinh ra là vì thiếp!" Nàng ngồi nhả một tràng giãi bày trước ánh nhìn nghiêm nghị không cảm xúc của Lưu Dĩ.

"Vì nàng?"

"Vâng!" Tiểu Yến Tử hít một hơi thật sâu mới nói: "Thiếp không phải thiên nhân. Thế giới mà thiếp nói đến là tương lai ngàn năm sau!"

Đôi con ngươi của Lưu Dĩ thoáng rung động, có chút sững lại. Tiểu Yến Tử thấy Lưu Dĩ tuy ngạc nhiên nhưng vẫn giữ thái độ nghiêm túc, trong lòng không khỏi lo lắng. Để thuyết phục hắn nàng không ngần ngại nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Rèn kiếm là kiến thức cơ bản của bất kì học sinh nào ở thời hiện đại, chúng thiếp được đi học, được mài dũa kiến thức. Công phu của thiếp cũng đến vài trăm năm nữa mới thực sự xuất hiện. Thiếp đã từng học qua lịch sử, thời gian này quá xa, Sở quốc lại là một trong bảy nước chư hầu phân tranh. Không nghiên cứu sâu tường là điều khiến thiếp mù mờ về lịch sử Sở quốc, không biết đến sự tồn tại của chàng. Chỉ có một điều thiếp chắc chắn. Sự hưng thịnh vào thời gian này chàng mang lại sẽ giúp Sở quốc lớn mạnh trong vòng một thế kỷ. Thiếp biết rõ tương lai sau thời Chiến Quốc, nhưng ở thời điểm này lại mù mờ không rõ, thiết nghĩ đây chính là số mệnh của thiếp, nếu biết quá nhiều, chỉ e thiếp đã sớm thay đổi bánh xe lịch sử. Thiếp nghĩ rằng Triệu Mẫn sinh ra là vì thiếp chính bởi thiếp thay thế vào vị trí của nàng ấy trong lịch sử. Không tuỳ tiện xuất hiện, nàng ấy chính là chờ ngày thiếp đến!"

Lời nói nghiêm cẩn pha lẫn hy vọng vang lên trong sương phòng. Hai người ngồi trên giường lớn nhìn sâu vào đôi mắt nhau không nói thêm gì nữa.

Vẻ điềm tĩnh của Lưu Dĩ khiến nàng thoáng run rẩy bất an. Là hắn không tin nàng. Hay chán ghét vì nhận ra nàng không phải là người lúc trước tay ấp môi kề? Hay là đang nghĩ điều gì khác...

Hàng loạt câu hỏi trong đầu khiến Yến Tử quay cuồng. Đúng lúc này giọng nói của Lưu Dĩ vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của nàng.

"Vậy là ta đã gặp được Tiểu Yến Tử thật rồi ư?"

Lưu Dĩ vốn không phải người thường, tầm suy luận sâu rộng khó lường. Đã sớm biết nàng đến từ thế giới khác, lại từng nghe nàng nhắc qua nàng chỉ tạm thời sống cùng Triệu Mẫn. Hắn có thể không tin sao?

Tiếng đàn là của nàng, đôi mắt tinh quang thấu tường thiên hạ là của nàng. Chân tình của nàng, trái tim của nàng đều hướng về hắn. Nếu không

https://thuviensach.vn

phải là nàng. Hắn đời nào để nàng ở bên cạnh.

Ai có thể không nhận ra nàng. Nhưng riêng hắn, dù bề ngoài thật có khác xa ban đầu hắn vẫn có thể nhận ra.

Tiểu Yến Tử nghe vậy không khỏi bất ngờ. Điều mà nàng sợ hãi chính là sợ quân quyền cổ đại coi trọng lời tiên tri, nếu Lưu Dĩ biết nàng biết trước được tương lai sẽ ép nàng nói ra kết quả cuộc chiến. Bằng cách này hoặc cách khác khiến Sở quốc thống trị thiên hạ. Đó là điều nàng sợ hãi. Nhưng nàng không ngờ đến, nửa chữ nghi hoặc dò hỏi cũng không có. Tất cả những điều hắn quan tâm chỉ là nàng mà thôi.

Lưu Dĩ vươn tay nắm lấy eo nàng đặt nàng ngồi lên đùi hắn, đưa tay vuốt ve gương mặt tròn xinh xắn của nàng.

"Chuyện nàng nói ngày hôm nay, không được để lộ ra cho kẻ khác biết. Nàng hiểu ý ta chứ?"

Tiểu Yến Tử ngoan ngoãn gật đầu lộ ra nụ cười ngọt ngào:

"Vâng, thiếp biết rõ!"

"Sở quốc hưng phế như thế nào. Ta đủ sức dự liệu. Ta sẽ không để nàng phải can thiệp vào. Nàng trước giờ e sợ che dấu là việc tốt. Chuyện hôm nay coi như ta chưa nghe thấy."

Lưu Dĩ mỉm cười hôn lên trán nàng. Biết được tương lai không có lợi cho nàng. Nàng sẽ trở thành con mồi cho đám vương quyền lục quốc tranh giành, một lời nói của nàng vô tình làm thay đổi lịch sử, chỉ e lúc đó mạng nàng cũng khó giữ. Đó là lý do Lưu Dĩ tuyệt nhiên không hỏi han tương lai Sở Quốc. Hắn đủ tự tin gây dựng sự hưng thịnh, sao có thể vì tham vọng mà để thê tử hắn mang hoạ được.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mỉm cười hạnh phúc. Người đàn ông này sao lại tốt với nàng đến vậy chứ.

Ngón tay thon dài của Lưu Dĩ trượt trên hàng lông mày, thả xuống đôi mắt nâu lấp lánh như trân châu, xuống cánh mũi thon nhỏ, rồi lại vân vê đôi môi sen mọng đỏ. Cúi đầu gặm lấy mới dịu dàng nói.

"Nàng đẹp lắm! Vợ của ta."

Hai má Tiểu Yến Tử lập tức đỏ âu như trái đào tươi. Thẹn thùng cúi đầu, lại có chút buồn bã:

"Người chàng bái đường thành thân lúc đó là Triệu Mẫn."

Cả cơ thể Lưu Dĩ như cứng ngắc. Dù cho linh hồn nàng ở đó, nhưng thể xác vốn là của nữ nhân khác. Sao hắn lại quên mất điều này.

Nhưng có một điều khác hắn vừa mới phát hiện ra khiến cho nộ khí lần nữa bốc lên:

"Nói vậy, trên người nàng không có mùi của, không có dấu ấn của bổn vương?"

Lúc này Lưu Dĩ đã lấy lại ngữ khí, có thể xưng bổn vương chính là đã hoàn toàn bình tĩnh, tỉnh táo.

Giật mình. Tiểu Yến Tử cũng vừa nghĩ đến điều này. Lưu Dĩ vốn tính tình thích chiếm hữu rất mãnh liệt, sao có thể chấp nhận chuyện thành thân đã lâu mà không để lại dấu ấn trên người nàng.

"Ơ...vâng...thiếp lạc mất thân thể này bốn năm mới..."

Tiểu Yến Tử vừa nói xong, liền bị Lưu Dĩ đè xuống giường, cả thân thể to lớn phủ lên, ánh mắt hắn như sương mờ phủ kín, nhìn nàng như nhìn một con mồi ngon:

https://thuviensach.vn

"Bổn vương sẽ để thân thể thật sự này của nàng ghi nhớ bổn vương."

Nói rồi liền cúi đầu tính toán gặm môi nàng như nàng lập tức né tránh:

"Không được! Thiếp giờ đang rất bẩn, nhiều ngày không tắm rửa, bụi đường bám đầy..."

Nàng thực không muốn động phòng vội vã hấp tấp như vậy đâu!!

Lưu Dĩ giữ cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Bàn tay đã kéo đai lưng nàng xuống:

"Với bổn vương, nàng lúc nào cũng sạch sẽ!"

Tiểu Yến Tử vội vã rướn người lùi lại, chụp lấy cánh tay đang tháo đai lưng nàng kia:

"Chàng đang suy kiệt như vậy. Nếu...sẽ bị Thượng Mã Phong!"

Câu này như một cú giáng mạnh vào lòng kiêu hãnh của một đại nam nhân. Khiến cho Lưu Dĩ càng kiên quyết ăn sạch nàng.

"Bổn vương sẽ không bị Thượng Mã Phong!!!"

Tiểu Yến Tử nhất thời không biết làm sao, nhìn Lưu Dĩ kích động như vậy thật sự là kêu trời không thấu.

Nàng đành giữ chặt vai Lưu Dĩ, dùng sức đẩy mạnh. Khi thường nàng làm gì có cửa đẩy được hắn. Nhưng lần này nàng lần này đã thành công, Lưu Dĩ thật sự suy kiệt đến mức này.

Cú đẩy bất ngờ kia khiến cho Lưu Dĩ ngã nhào ra giường. Đơ mặt nhìn lên trần nhà.

Không thể tin được! Hắn vừa bị nàng hạ gục sao?

https://thuviensach.vn

Thoáng chốc cả căn phòng lạnh như rét tháng chạp. Tiểu Yến Tử thầm mắng trong lòng.

Đại sự hỏng bét rồi. Sao nàng lại có thể hạ gục chiến binh bất bại chỉ với một cú đẩy vai. Nỗi nhục đó vứt đâu cho hết.

Tiểu Yến Tử vội vã kéo tay hắn, vừa bất ngờ lại vừa hối lỗi:

"Chàng ngay cả thiếp còn đỡ không lại. Vẫn còn muốn động phòng, không bị Thượng Mã Phong mới lạ. Chàng muốn thiếp sau một đêm sống cô độc cả đời sao?" Nàng kéo hắn đặt nằm xuống, vừa thương vừa trách.

Lưu Dĩ nhíu mày hằm hằm bực bội. Sống hai mươi lăm năm, đây là lần đầu tiên hắn thấy nhục nhã như vậy.

"Người đâu!!!" Lưu Dĩ như gầm lên. Ánh mắt vẫn rực lửa nhìn nàng như thiêu như đốt.

Đám hạ nhân bên ngoài nghe tiếng gọi lập tức giật bắn lao vào quỳ rạp xuống:

"Quốc Công có gì phân phó?"

Tiểu Yến Tử ngồi ở góc giường vội vàng chỉnh y lại bộ dáng lôi thôi lếch thếch, áo chỗ rách chỗ không do bạn Quốc Công nào đó dày vò tránh cho đám người kia có cơ hội cười trộm.

"Mang ngự thiện lên, thuốc bổ, thảo dược mang hết lên đây!!!"

Chúng nhân nghe vậy không khỏi mừng rỡ. Đã mong chờ câu này suốt nửa tháng nay rồi. Vộ vàng vâng dạ rồi thoái lui.

Chỉ chưa đầy nửa khắc, đám hạ nhân lần nữa lao vào như một cơn gió, bày ra một đống ngự thiện. Tuy rằng chỉ là cháo lỏng, canh lỏng, tổ

https://thuviensach.vn

yến...tránh cho Lưu Dĩ bị bội thực nhưng vẫn rất bắt mắt tinh tế. Đủ màu đủ vị.

Lưu Dĩ phất tay cho đám người kia lùi ra. Lần nữa đan tay vào tay Yến Tử, kéo nàng ngồi vào bàn:

"Ăn thôi!" Lưu Dĩ còn chưa nói xong. Tiểu Yến Tử đã buông tay hắn vội vàng vồ lấy đống mỹ thực kia bỏ vào miệng. Đã hai ngày không có hột cơm nào. Đói chết nàng mất.

Lưu Dĩ hơi nhíu mày. Hắn không thích nàng tuỳ tiện buông tay như vậy. Nhưng không chấp nhất nàng, cũng bắt đầu cầm đũa vơ vét ngự thiện.

Cả hai đều lâu ngày không ăn uống, thiếu đói trầm trọng thành ra cân hết cả bàn ngự thiện.

Chẳng mấy chốc mà trên bàn kia chỉ còn lại bát đĩa chỏng chơ trống rỗng đến tội nghiệp.

Ăn uống no say, hạ nhân lại dâng thuốc lên, chỗ thuốc vừa được sắc bốc khói nghi ngút, mùo đắng lan toả khiến cho Yến Tử bất chợt đỏ mặt, nhớ lại tình cảnh mớm thuốc đem qua.

"Sao vậy?" Lưu Dĩ nhận ra phản ứng của nàng liền nghi hoặc.

"Không...có gì, khụ!" Yến Tử ho khan hai cái mới gượng gạo đáp.

Nàng nhận lấy bát thuốc, từ tốn thổi nguội mới đưa cho Lưu Dĩ.

Ánh mắt nóng rực của hắn chưa từng rời khỏi nàng, nhận lấy, khắc sâu từng cử chỉ dịu dàng của nàng.

Ăn rồi, uống rồi. Thần sắc của Lưu Dĩ lại trở nên hồng nhuận. Sức lực tuy rằng chỉ khôi phục bốn phần nhưng vẫn đủ sức bế nàng đặt lên đùi, vuốt ve gương mặt nàng. Mặc kệ đám hạ nhân dẹp ngữ thiện chưa xong, lúng

https://thuviensach.vn

túng nhìn đôi uyên ương không biết xấu hổ kia. Đành chôn mặt xuống đất tránh khi quân phạm thượng.

Tiểu Yến Tử biết rõ ánh mắt đám người xung quanh, nàng xấu hổ muốn thoát thân nhưng bị Lưu Dĩ níu chặt không cho nàng có cơ hội rời đi:

"Năm ngày. Nàng đợi bổn vương năm ngày!" Giọng Lưu Dĩ trầm trầm cất lên.

"Năm ngày để làm gì ạ?" Nàng ngơ ngác nhìn hắn.

Khoé môi cong thành nụ cười, ý xuân dạt dào trong đôi con ngươi sâu hun hút.

"Bổn vương sẽ bồi bổ thật khoẻ mạnh để ăn nàng một lần thật sạch sẽ gọn gàng. Để nàng nhớ mãi đêm động phòng thứ hai của chúng ta, cũng là lần đầu trên thân thể nàng."

Cả khuôn mặt Tiểu Yến Tử như bốc hoả, hai má đỏ lên, da đầu tê tái.

Quốc Công ngài ơi! Làm ơn đừng dùng bộ mặt đó để nói những lời không đứng đắn đó có được không

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Khắc Tinh

"Bẩm Thái Hậu cùng Thái Tử đang chờ ở bên ngoài!" Lam Thất nhẹ ho một tiếng đánh thức đôi phu thê mới sáng sớm đã quấn quýt kia ôm quyền bẩm báo.

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền bật người dậy rời khỏi đùi Lưu Dĩ: "Thiếp phải đi tắm rửa chải đầu, không thể để mẫu hậu nhìn bộ dạng này của thiếp được!"

Lưu Dĩ cau mày, níu tay nàng: "Không được rời khỏi tầm mắt của bổn vương!"

"Nhưng thiếp chỉ tắm ở phòng bên cạnh!"

"Bổn vương bồi nàng tắm!" Lưu Dĩ bình thản nói.

Sặc!

Đám hạ nhân đang dọn dẹp xung quanh cùng Lam Thất nghe vậy liền sặc nước bọt, mặt mày đỏ như gấc. Ơi hỡi, các vị thiên tuế có còn coi chúng tôi là người không??? Thôi thì đành mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm tự biến mình thành không khí vậy.

Tiểu Yến Tử thẹn đến đỏ bừng mặt. Thật là, đang có nhiều người như vậy:

https://thuviensach.vn

"Quốc Công!!! Chàng đang bệnh!"

Vẻ mặt Lưu Dĩ cực kì điềm nhiên, lần nữa nghiêm túc nói: "Đem bồn tắm vào đây, bổn vương nhìn nàng tắm!"

Tiểu Yến Tử suýt chút nữa phun máu mà chết. Trời hỡi, nhìn có thấu không hả sắc lang. Tuy rằng thân thể cũ tiếp xúc thân mật nhưng thân thể này của nàng như băng thanh ngọc khiết, ừm, hơi quá....vốn là chưa từng bị ai ăn đậu hũ, cớ sao buộc nàng bày ra như vậy. Thực tình là không quen a. Cũng hơn tháng nay phu thê nàng không thân mật, ngay cả hôn cũng luống cuống một dạo. Bảo nàng chấp nhận sao được.

"Sao vậy? Nàng không nguyện ý?" Nộ khí từ đâu bắt đầu bốc ra.

Chúng nhân thấp thoáng thấy gió từ đâu lùa tới.

"Thiếp nào có ý định chạy trốn, bây giờ tướng phủ lại rất an toàn. Sao chàng lại lo lắng như vậy!" Tiểu Yến Tử vì bảo vệ sức khỏe khỏi cảm mạo đành nín nhịn nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Lưu Dĩ hừ lạnh: "Lần trước bổn vương vừa lơ là, nàng liền bị bắt đi. Thiên hạ này ngoài vòng tay bổn vương. Không có nơi nào an toàn đối với nàng!"

Tiểu Yến Tử vỗ trán thở dài, ngẩng mặt nhìn trời mà lòng buốt giá.

Nàng nên khóc hay cười đây!!!

Tiểu Phi nằm trong tốp hạ nhân dọn dẹp, gặp được chủ tử từ cõi chết trở về mừng mừng rỡ rỡ, mà không có cơ hội thể hiện cảm xúc, lúc này thấy Tiểu Yến Tử khó xử, nhất thời mở miệng cứu nguy:

“Quốc Công! Vương Phi, hay là để nô tỳ bồi vương phi tắm, trong ngoài đều có người canh gác, không sợ...” Tiểu Phi chưa nói hết câu, đã thấy cả

https://thuviensach.vn

căn phòng rét run. Chúng nhân đột ngột biến sắc vã mồ hôi hột.

Tiểu Yến Tử bị bàn tay kia bóp chặt, biết sự vụ hỏng bét rồi. Tiểu nha đầu lắm miệng kia biết đường cứu chủ mà không nghĩ đến cái mạng mình. Thật là hết biết.

“Nàng biết rõ bổn vương ghét nữ nhân, không muốn đám ô uế đó làm bẩn mắt. Nàng nói cần một nha hoàn hầu hạ, bổn vương liền đáp ứng nàng. Nhưng, giờ thì không cần thiết nữa. Đánh chết!” Ánh mắt Lưu Dĩ không hề lia đến Tiểu Phi, chỉ như một lưỡi dao sắc nhìn Tiểu Yến Tử, không cảm xúc, không dài dòng. Rất đơn giản gọn gàng kết thúc một đời người như một việc hiển nhiên.

Lưu Dĩ rất ghét những kẻ không có đầu óc. Hắn và nàng nói chuyện, đến lượt một nha hoàn tham gia sao?

“Xin Quốc Công tha mạng! Xin Quốc Công tha mạng!” Tiểu Phi mặt xanh như tàu lá chuối quỳ thụp xuống liên tục dập đầu. Chúng nhân xung quanh nuốt khan, cảnh tượng này lúc ở trong cung và Quốc Công phủ đã chứng kiến qua. Chỉ là từ sau khi thành thân, tính tình Lưu Dĩ đặc biệt ôn nhu hơn, không ngờ vẫn còn tàn nhẫn như vậy.

Tiểu Yến Tử nhất thời lạnh gáy, bàn tay đổ một tầng mồ hôi. Cảm tưởng vừa trải qua cái rét lạnh nhất. Nàng hơi nhíu mày. Lưu Dĩ vẫn vậy, coi mạng người như cỏ rác. Chỉ là một tiểu nha đầu mười lăm tuổi chưa hiểu chuyện, đâu cần nặng tay như vậy.

“Nếu chàng đã nói vậy, thì thiếp từ nay không cần nha hoàn nữa. Chỉ xin cho muội ấy được sống!” Tiểu Yến Tử không hoảng hốt, chỉ nghiêm mặt nói.

Nàng và hắn mỗi lần nhắc đến chuyện sát mạng đều trở nên căng thẳng, vì bản tính tàn nhẫn này mà cả hai đã không ít lần mặt nặng mày nhẹ với nhau. Nay nàng vừa mới trở về, tuy không muốn phân tranh với hắn. Nhưng

https://thuviensach.vn

một mạng sống còn quý hơn cả tấn bạc, nàng đâu thể làm ngơ bàn tay hắn dính máu như vậy.

“Thu lại bộ mặt đáng ghét kia của nàng cho bổn vương!” Liếc thấy vẻ mặt hời hợt, không ưu không sầu của nàng. Lưu Dĩ liền nổi đóa, hắn hừ lạnh kéo tay nàng: “Bổn vương giết người không làm bẩn tay nàng, sao nàng mãi cứng đầu bảo vệ?”

“Vậy nếu đổi lại Tiểu Phi là thiếp, người có đành lòng giết hay không?” Tiểu Yến Tử lạnh lùng đáp.

“Nàng khác!!!” Lưu Dĩ nhíu chặt mày, ánh mắt chết chóc kia quét thẳng vào đôi con ngươi của nàng: “Nàng là độc nhất vô nhị, bổn vương có thể không có vương vị, nhưng không thể không có nàng!”

Thành công! Một câu này thành công khiến vẻ mặt lạnh băng của Yến Tử trở về trạng thái sinh động, đôi mắt dập dìu nước. Đang cảm động đây mà. Nhưng rất nhanh vội lấy lại bộ dáng nghiêm cẩn:

“Quốc Công! Chàng sai rồi, thiếp là độc nhất vô nhị với chàng, thì Tiểu Phi cũng là độc nhất vô nhị với người khác. Mỗi sinh linh đều đáng được sống, chàng giết chết một người thì phải chịu đày đọa nơi địa ngục một lần. Chàng giết càng nhiều người, nghiệp chướng càng lớn, cả đời không được thanh thản. Chàng muốn thiếp đau lòng nhìn chàng như vậy sao?”

Quả nhiên thiên hạ này người có thể thuyết phục được Lưu Dĩ chỉ có một người. Nàng vừa nói xong, vẻ mặt Lưu Dĩ lập tức dịu lại. Đôi mắt sâu của hắn từ từ chìm xuống, như bọt nước vỡ tan. Bàn tay nắm tay nàng nhẹ buông lỏng. Vẻ mặt sát khí cũng từ từ tan biến.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, không ai nói một lời. Chỉ yên lặng chìm đắm trong suy tư về nhau. Nhưng ai cũng rõ, Lưu Dĩ không lên tiếng, tức là hắn đã chịu nhường Tiểu Yến Tử rồi. Mạng của nha đầu nhiều lời kia cũng đã được bảo toàn.

https://thuviensach.vn

“Mẫn nhi!”

“Thập tam tẩu!!!”

Đang lúc chúng nhân tận hưởng được chút thời gian yên ắng bình thản thì hai giọng nói đồng thanh phát lên, từ ngoài cửa xông vào.

Xin nhiệt liệt hoan nghênh hai vị khán giả quyền cao chức trọng, một vị là mẫu nghi thiên hạ, vị kia là bệ hạ tương lai của đại Sở vừa lao vào sương phòng đập ngay vào mắt một làn gió lạnh đang chậm rãi thoái lui.

Nam nhân tên gọi Lưu Dĩ, ánh mắt vẫn còn vương chút nộ khí, thân chỉ khoác bừa áo ngoài, để lộ vòm ngực trần rộng lớn hấp dẫn, cảnh xuân phơi phới, rất chi phong tình đang níu chặt tay của một tiểu tử thân phục nam nhân khuôn mặt y chang vị vương phi nào đó, áo bị rách tơi tả, tuy không lộ ra da thịt nhưng không khác gì ăn mày, mặt mũi lem nhem méo xệch.

Thái Hậu sững sờ nhìn nàng, như không tin vào mắt mình, lại nhìn sắc mặt Lưu Dĩ đã sáng suốt hơn mấy phần. Nhất thời xúc động không nói nên lời.

Thái tử vừa nhìn thấy Lưu Dĩ liền cung kính hành lễ, lại bỏ qua cái người đang bị hắn nắm chặt tay đứng cạnh giường liếc ngang liếc dọc:

“Thập tam ca! Thập tam tẩu đâu?”

Tiểu Yến Tử nhìn lại bộ dáng của nàng, khóc không ra nước mắt. Vội vã chỉnh đốn lại y phục khẽ cúi mình thi lễ.

“Triệu Mẫn bái kiến Mẫu hậu, Thái tử điện hạ!”

Thái tử đưa mắt nhìn qua, nheo mắt một chút. Bởi chưa từng nhìn thấy nàng mặc nam trang, khoảng thời gian cưỡi ngựa khiến cho làn da nàng

https://thuviensach.vn

bám đầy bụi đường, mất đi vẻ trắng trẻo thường có nhất thời khiến cho Thái tử ngây thơ không nhìn ra.

Nhìn dáng vẻ kia mới hoàn toàn chứng thực được: "Thập tam tẩu, tẩu về thật rồi!!"

"Mẫn nhi!" Thái hậu không ngại ngần chạy tới cầm lấy tay Yến Tử: "Để ai gia nhìn con nào!"

Và rồi chuyện căng thẳng vừa nãy đã bị dẹp sang một bên, đám hạ nhân vội vã thoái lui, để lại gian phòng cho gia môn hoàng thất tâm sự.

Tiểu Yến Tử phút chốc như cái chong chóng, bị Thái Hậu xoay mấy vòng kiểm tra thân thể. Hỏi han đủ bề. Thái tử thì ngây thơ cười nói. Một câu tẩu hai câu tẩu, khiến Yến Tử máy móc trả lời.

Lưu Dĩ bình chân như vại, Thái hậu và Thái tử đều là người thân của hắn. Không cần câu nệ tiểu tiết, không cần phô trương lễ nghĩa. Hắn để mặc nàng tiếp chuyện hai người kia, chỉ nằm ngả lưng trên giường lớn. Đưa đôi mắt lấp lánh tinh tú ngắm nàng.

Nữ nhân vừa cương vừa nhu, vừa ngọt vừa mặn như nàng cứ mãi khiến hắn mê muội, chẳng thể thắng nổi nàng. Dám đối mặt bày tỏ quan điểm, phê phán cách hành sự của hắn cũng chỉ có nàng. Suy đi tính lại, nàng chính là yếu điểm lớn nhất của hắn. Hay nghĩ đơn giản, nàng chính là khắc tinh của hắn.

Lưu Dĩ mải mê nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, vui vẻ tiếp chuyện Thái Hậu, trả lời hàng chục câu hỏi của Thái tử. Khuôn mặt đó, dáng vẻ đó, sao lại khiến hắn nhớ mong đến vậy?

Lúc này hắn mới nhìn ra. Hình như nàng có cao hơn một chút, có thể chạm đến cằm hắn. Mái tóc đen mượt như bị rối bối lên cao, không rõ độ dài. Thân hình đó lại bị dấu dưới vỏ bọc nam nhân. Đoán chừng nàng sợ

https://thuviensach.vn

bên ngoài nguy hiểm mới lại cải trang. Hắn thực tò mò, cởi lớp y phục kia ra sẽ là thân hình như thế nào.

Tiểu Yến Tử nói chuyện một hồi, lại phát hiện ra ánh mắt nóng rực của ai đó chiếu tướng vào mình liền nhìn qua Lưu Dĩ, quăng cho hắn cái nhìn cảnh cáo.

Đương nhiên ánh mắt kia không lọt khỏi tầm mắt Thái Hậu, bà ho khan một cái rồi che miệng cười thầm.

Đứa con trai cứng đầu của bà, cuối cùng cũng có người trị rồi.

“Thập tam tẩu về rồi. Đệ không phải lên triều, học duyệt chiếu thư nữa.” Thái tử ngây ngô nói.

“Lên triều? Duyệt chiếu thư?” Tiểu Yến Tử nheo mi: “Đó là việc của Quốc Công mà!”

Thái hậu, Thái tử đưa mắt nhìn Lưu Dĩ, bắt gặp vẻ mặt nghiêm nghị không chút cảm xúc của hắn, đành ngậm miệng không nói thêm lời nào nữa. Đời này hai vị kia có thể đội trời đạp đất không sợ ai, nhưng một khí Lưu Dĩ xuất hiện sẽ không dám nói lời thứ ba.

Tiểu Yến Tử nhíu mày nhìn Lưu Dĩ, nếu những việc đó giao cho Thái Tử thì chỉ có một lý dó: “Chàng thoái vị?”

Lưu Dĩ không đáp lời, chỉ yên lặng nằm xuống giường nhắm mắt dưỡng thần.

Thái Hậu, Thái Tử nói vài ba câu, thấy cuộc hội ngộ đạt được kết quả tốt đẹp. Còn bắt gặp được cảnh xuân thì không còn gì nuối tiếc. Làm lệ vài câu rồi từ biệt. Nàng tiễn hai vị kia ra đến cửa, vừa hay gặp Triệu Phạm Hoa nước mắt ngắn dài chạy tới.

https://thuviensach.vn

Thế là được dịp huynh muội tương ngộ, lại mất thêm một đoạn cười khóc. Sa Hỏa, Sa Thủy bên cạnh cũng không nhịn được mở miệng cười nói. Thế cho nên bạn vương phi nào đó vừa bước chân ra khỏi cửa đã bị giữ lại tiếp chuyện đến gần một canh giờ. Cơ miệng sắp bị bung ra.

Lúc Tiểu Yến Tử quay lại giường, Lưu Dĩ đã uống hết mấy thang dược rồi bỏ ra sân sau luyện công. Đứng bên trong, nàng chỉ nghe tiếng va đập của kiếm. Tiếng gỗ kêu lọc cọc. Xem ra hắn nhất mực muốn lấy lại thể chất cường tráng nhanh nhất.

Nàng nhanh chân, tranh thủ sang phòng bên tắm rửa. Nếu không hắn trở về lại muốn bồi nàng tắm.

Phòng tắm ấm áp, hơi nước bốc lên, mùi hương xông vào mũi. Dòng nước trong veo vương vài cánh hoa đỏ rực. Y phục tháo xuống, lộ ra thân hình diễm lệ, chỗ cần đầy thì đầy, chỗ cần nhỏ thì nhỏ. Tuy rằng không bằng đám người mẫu trong tạp chí nàng hay đọc, nhưng chăm chỉ tập luyện cũng đủ khiến nàng có một thân hình nóng bỏng.

Vừa bước vào bồn tắm, ngâm mình trong làn nước nóng, hít hà mùi hoa oải hương. Cảm giác thư thái xâm chiếm đầu óc. Khiến nàng cảm giác vừa hư ảo vừa chân thực. Cách đây mấy ngày, nàng còn lang bạt phương xa tìm về đây. Bị ngăn cách, cản trở. Cuối cùng vẫn về được với Lưu Dĩ.

Ngay từ khi về với thân thể thật, nàng đã hoàn toàn tin nàng sinh ra là vì Lưu Dĩ. Trước đây nàng không tin vào duyên phận, tiền kiếp. Nhưng bây giờ nàng đã tin. Lưu Dĩ và nàng là kiếp nợ luân hồi. Dù nàng có chết bao nhiêu lần, vẫn phải chết bên cạnh Lưu Dĩ, dâng trái tim và thân thể này nguyện vì hắn mà sống đến đầu bạc.

Đang mải mê nghĩ ngợi, thì cánh cửa phòng tắm đột nhiên bung ra khiến Tiểu Yến Tử giật mình vội vàng chìm cả thân thể xuống nước chỉ thừa ra cái đầu cau chặt mày nghiêm nghị quát:

https://thuviensach.vn

“Kẻ nào to gan!!!”

Bức bình phong che chắn trước cửa chầm chậm lộ ra một thân ảnh cao lớn. Trong màn khói lung linh mờ ảo. Bóng dánh bạch kim lộ ra. Đôi con ngươi tinh tú sáng quắc như sao. Tuấn dung phủ một lớp mồ hôi nhỏ giọt nơi càm tràn xuống lòng ngực vạm vỡ. Môi mỏng cong lên một ý cười ma mị.

“Là ta!”

“Lưu Dĩ!” Tiểu Yến Tử trong tiềm thức mơ màng gọi một tiếng, lúc này thân thể tưởng chừng như hóa đá.

Nàng mê mẩn ngắm nhìn nam nhân đẹp như tranh trong màn khói sương, mái tóc đen mượt hờ hững thả xuống eo, tấm thân cao lớn không biết vô tình hay cố ý hở ra một khoảng ngực hấp dẫn, dung nhan tuấn lãng, này mắt này mũi này cằm đều là tuyệt tác khiến mồm miệng nàng há hốc. Tưởng chừng như sắp chảy nước miếng.

Quá kiều diễm, Lưu Dĩ sao lại như một pho tượng đỉnh cao của nghệ thuật như vậy. Có cần phải hấp dẫn mê người như vậy không.

Lưu Dĩ chầm chậm bước tới bồn tắm, đưa tay cóc trên trán nàng:

“Tỉnh!”

Mắt Tiểu Yến Tử chớp chớp hai cái, liền bắt gặp nụ cười nhạt đắc ý của Lưu Dĩ, lúc này hắn đã cởi phắt y phục ra. Động tác cởi dứt khoát, không nhanh không chậm, nhưng đầy cuốn hút. Tấm thân cao lớn chẳng mấy chốc không còn mảnh vải che thân. Lưu Dĩ phô trương thân thể cường tráng trước mặt nàng, thấy nàng ngơ ngẩn nhìn hắn không chớp mắt, khóe môi càng tăng thêm ý cười:

“Bổn vương giúp nàng tắm!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử bất giác đỏ mặt khi lia mắt trúng ‘nơi đó’ đầy uy phong ngạo nghễ của hắn, mặc dù trước nhìn cũng quen nhưng chỉ toàn ở trong bóng tối. Lúc này....có hơi...Nàng liền đỏ bừng mặt quay đi,đưa tay ôm thân, ho khụ hai tiếng:

“Thiếp...tự tắm được!”

Nàng vừa nói xong. Lưu Dĩ đã bước vào bồn tắm. Hắn vừa ngồi xuống, nước lập tức dâng lên tận mũi khiến nàng phải nhướn người lên lộ ra đôi gò bồng trắng mịn lấp ló sau làn nước sóng sánh.

Lưu Dĩ đưa đôi mắt quét một lượt qua làn nước kia, xuyên suốt thân thể nàng. Tiểu Yến Tử giật mình liền lùi lại phía sau, ôm ngực bó gối.

Nhưng nào cho nàng cơ hội lùi ra. Cánh tay thon dài của hắn đã chụp lấy tay nàng kéo mạnh, nàng mất đà ngã vào lòng ngực hắn, vừa vặn ngồi lên đùi hắn, cả hai thân thể trần truồng va chạm vào nhau. Phút chốc cả căn phòng như bốc hỏa.

Tiểu Yến Tử cắn môi dán mặt vào lòng ngực của hắn. Hai chân từ lúc nào vòng qua eo hắn. Mông đã hoàn toàn ngồi lên cặp đùi thon dài của hắn. Tay bên dưới vô tình chạm vào dục vọng cứng rắn quen thuộc nào đó liền thu tay lại. Tư thế này không phải là tư thế.... mà Lưu Dĩ thích nhất sao.

Mặt nóng bừng như thiêu như đốt. Hơi thở nóng hổi phả vào tai nàng khiến cho lưu nhiệt trong thân thể nàng tăng chóng mặt. Trong căn phòng thoáng chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của cả hai. Bàn tay Lưu Dĩ lại như một con rắn, trườn trên tấm lưng trần của nàng rồi xuống dưới, xuống dưới....Vòng qua đôi gò bồng, dịu dàng xoa nhẹ.

“Thiếp...tắm xong rồi!” Tiểu Yến Tử nuốt nước bọt, bình tĩnh buông một câu. Cố ý đẩy hắn ra.

https://thuviensach.vn

Nàng thực sự không muốn hắn bị Thượng Mã Phong a!!! Nếu không ra khỏi đây, nàng mà không chịu đựng nổi sẽ trực tiếp vồ lấy hắn mất!!!

Chú thích:

Thượng Mã Phong: hay còn gọi là Phạm phòng, (có một số nơi người ta gọi là

"trúng phong, trúng phòng")

là một hiện tượng quan hệ trong trường hợp thể lực yếu có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định. Đông y gọi là chứng tẩu dương, nếu chứng tẩu dương xuất hiện khi đang giao hợp gọi là thượng mã phong, nếu xuất hiện sau khi đã giao hợp xong gọi là hạ mã phong.

Lưu Dĩ không quan tâm nàng nói, đẩy nàng ra khỏi lòng ngực, cúi đầu đặt một nụ hôn lên bầu ngực trắng mịn của nàng.

“Nàng đẹp lắm!” Đôi mắt sâu hun hút kia đã đục ngầu. Mái tóc dính nước chạm vào ngực nàng ngưa ngứa. Đôi má thoáng chút vệt đỏ càng tăng thêm vẻ diễm lệ đến mụ mị đầu óc của Lưu Dĩ. Khiến Tiểu Yến Tử như lạc trong cảnh xuân, thiếu chút thề chết trong đó. Nàng cảm nhận được có thứ gì đó cứng rắn thúc dưới mông. Bàn tay to lớn kia được đà ma sát trên thân thể nàng, trượt qua từng ngóc nghách, khám phá tìm tòi.

Một câu này khiến Tiểu Yến Tử trở nên mơ màng, bàn tay kia thành công khiến nàng động tình. Nhưng lúc này dải tóc bạc bên mai Lưu Dĩ vì dính nước mà rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Dải tóc kia như thức tỉnh nàng. Nàng lập tức đẩy mạnh tay ra khỏi người Lưu Dĩ đứng phắt dậy bật ra khỏi bồn tắm chụp lấy áo choàng vòng lấy thân thể. Quả nhiên là thân thể thật sự của nàng, thân thủ không tệ. Nhanh không kịp chớp mắt. Lưu Dĩ không giữ nàng, chỉ để mặc nàng rời khỏi, đưa mắt nhìn nàng đầy quyến luyến.

Mái tóc ướt nhẹp cùng thân hình quyến rũ ẩn hiện sau tấm áo càng khiến nàng trở nên ma mị. Kết hầu lên xuống vài lần ánh mắt kia mới dần trở nên sáng trong.

“Thiếp tuyệt đối không thể khiến chàng suy nhược!” Nàng quay đầu nhìn hắn đầy quả quyết.

Lưu Dĩ chống tay lên thành bồn nhìn nàng, môi khẽ nhếch lên đầy giảo hoạt:

“Nàng đang nghĩ gì trong đầu vậy? Bổn vương chỉ định giúp nàng kì cọ, không nói sẽ làm gì nàng.”

Tiểu Yến Tử hai mắt trợn ngược, lại nhớ lúc nãy quả thực tay hắn lân la khắp thân thể nàng, nói điêu thì là kì cọ, thực chất là gì ai mà chả biết. Chỉ là, sao hắn nói xong nàng lại thấy nhục như vậy.

“Hay là....” Giọng nói Lưu Dĩ lại trầm trầm cất lên, vừa pha chút yêu mị, lại có chút châm chọc: “Nàng khao khát bổn vương rồi!”

Hai tai Yến Tử bắt đầu xì khói, vệt đỏ lan xuống tận cổ:

“A a a. Đồ sắc lang!!!! Thiếp không phải sắc nữ, thiếp không phải sắc nữ....” Tiểu Yến Tử vừa la, vừa chạy sang sương phòng bên cạnh. Cắm đầu cắm cổ chạy.

Tiếng la của nàng dần dần xa, chỉ để lại Lưu Dĩ một mình ngồi trong phòng tắm nhìn nàng tháo chạy. Khóe môi lộ ra ý cười. Hắn ngả mình trong

https://thuviensach.vn

bồn tắm, lúc này mới thực hối hận, tại sao những ngày qua không chịu ăn uống ngủ nghỉ để cho thân thể suy kiệt đến mức giữ nàng không chặt. Nhưng càng như vậy, hắn càng thích thú.

Ha ha.

---

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Quan Lại Chấn Áp Buộc Sự Thật, Yến Tử Lộ Mặt Lấy Lại Uy

Lúc Lưu Dĩ quay về phòng, Tiểu Yến Tử đã hong khô tóc lên giường, lăn vào trong góc, y phục kín mít đưa lưng ra ngoài. Miệng lẩm nhẩm:

“Sắc tức là không, không tức là sắc. Chỉ là cục đá, chỉ là cục đá....”

Nghe tiếng bước chân của Lưu Dĩ, lập tức ngậm miệng nhắm mắt giả vờ ngủ. Trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng loạt xoạt của y phục.

Lúc sau. Nàng cảm nhận được sau lưng có hơi người ấm áp đặt xuống nằm cạnh, cánh tay dài vươn tới kê đầu nàng lên tay, tay còn lại ôm lấy eo nàng kéo vào trong ngực. Mùi cổ hương quyến rũ quấn quanh mũi. Hơi thở nóng hổi phả trên tai nàng.

“Đã bao lâu rồi, ta không ôm nàng ngủ?”

Tiểu Yến Tử mở mắt nhìn cánh tay dài ấm áp đang cho nàng kê đầu kia. Nàng quay đầu, nhìn vào đôi mắt thanh u của hắn. Một nỗi niềm da diết trong lòng bất giác dâng lên:

“Lúc bị bắt đi, không đêm nào thiếp có thể ngủ ngon giấc, mỗi đêm đều giật mình tỉnh lại tìm chàng.” Đôi mắt nàng đượm buồn khi nhớ lại lúc đó. Nhớ đến cái roi vọt, vết thương bị dao đâm mà Chiêu Dương gây ra. Cái chết của Lệ Y. Lúc đó nàng mới biết, ở bên Lưu Dĩ an toàn biết bao, hạnh

https://thuviensach.vn

phúc biết bao. Rời khỏi hắn, tất cả những gì nàng nhận được là đau đớn về thể xác lẫn tinh thần. Nỗi u uất đó, nàng sẽ mãi dấu đi, không để Lưu Dĩ biết. Hắn sẽ đau lòng bao nhiêu.

Lưu Dĩ vuốt ve gương mặt nàng, đặt một nụ hôn lên đôi mắt bi thương:

“Thời gian qua, khổ cho nàng rồi!”

Nàng vươn tay ôm lấy cổ Lưu Dĩ, nhướn cổ đặt một nụ hôn đáp trả trên môi hắn.

“Thời gian qua, khổ chàng rồi!”

Lưu Dĩ vì nàng mà chạy dọc giang sơn tìm kiếm, vì nàng mà đổ bệnh. Vì nàng mà thổ huyết. Con người tàn nhẫn là vậy nhưng si tình cũng chẳng kém. Khiến nàng cảm thấy thật đáng yêu, càng ngày càng sâu đậm, không thể tách rời.

Ý cười lăn dài trên khuôn mặt cương nghị. Hắn đè nàng xuống, đôi mắt sáng quắc như sao chiếu vào đôi môi mọng đỏ của nàng.

Đến rồi! Đến rồi! Lại nữa rồi.

Tiểu Yến Tử vội vã lấy tay che miệng, chợt nhớ câu chuyện lúc chiều liền nhanh miệng hỏi:

“Thiếp có điều muốn hỏi.”

Lưu Dĩ gạt bàn tay vướng víu của nàng ra, phủ môi lên cánh môi sen của nàng, tách môi nàng ra tìm lưỡi dây dưa. Môi lưỡi cắn mút, nhiệt tình tìm kiếm nơi ngóc ngách trong khoang miệng, yêu thương mút mạnh bờ môi đáng yêu. Lưu Dĩ hôn đến khi nàng hô hấp nặng nhọc, dung tích phổi không còn không khí nữa mới chịu buông tha nàng. Liếm nhẹ qua vành môi còn ướt đã xưng tấy của nàng:

https://thuviensach.vn

“Ừm. Hỏi đi!” Giọng Lưu Dĩ đã trở nên khàn khàn.

Cả mặt nàng nóng bừng như lửa đốt, mất một lúc hít thở mới lấy lại được trấn tĩnh. Thầm oán giận vị Quốc Công nào đó bất cứ lúc nào cũng có thể làm nàng quay cuồng đầu óc.

“Sao chàng lại muốn thoái vị?”

Lưu Dĩ không chút biểu cảm, chỉ bày ra vẻ mặt nghiêm túc như thường lệ, đem nàng lần nữa chôn vào lồng ngực. Bàn tay rất ngoan ngoãn ôm nàng không làm gì hơn.

“Có phải là vì thiếp?” Tiểu Yến Tử nằm trên ngực hắn, thấy hắn im lặng hồi lâu mới cắn môi nói.

“Một phần là vì nàng!” Lưu Dĩ bình thản đáp, trong không gian tối mờ, chỉ có ánh đèn cầy đổ bóng nghiêng ngả. Giọng hắn trầm trầm cất lên, có chút phiền muộn, chút sầu bi: “Vị trí đó vốn không phải của ta.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt lạnh băng, dấu ngàn tia ảm đạm như lần đầu nàng gặp hắn.

“Chàng muốn nói đến chiếu thư?”

Lưu Dĩ gật đầu, cánh tay siết chặt lấy thân nàng. Trong bóng đêm nhạt nhòa, Tiểu Yến Tử nhìn thấy nỗi cô độc ấn sâu trong đôi con ngươi đen kia.

“Từ nhỏ. Ta đã sống trong cung. Phụ vương có rất nhiều hoàng tử công chúa, ta chỉ là một trong số đó. Mẫu hậu lại không phải chính phi, ông càng không để tâm đến ta, trong mắt ông chỉ có Thân Vương, ông còn không biết ta tên gọi như thế nào, lớn lên ra sao. Năm ta mười lăm tuổi, lần đầu ra chiến trường. Không may rơi vào bẫy địch, Đại ca không ngần ngại đi cứu ta, chịu cho ta một nhát kiếm rồi ra đi. Đại ca là niềm tự hào, là tất cả đối với phụ vương. Ông vì lẽ đó mà trở nên căm hận ta. Coi ta như cái gai trong

https://thuviensach.vn

mắt. Ta càng vượt xa đám huynh lớn, ông càng chán ghét. Năm mười tám tuổi, đám hoàng huynh bắt tay nhau mưu sát ta nhưng chúng lại rơi vào bẫy của ta, trở thành mồi ngon cho lưỡi kiếm của ta. Sau đó ta mới biết được phụ vương biết chuyện nhưng giả mù giả điếc, để mặc cho đám hoàng tử kia hạ sát ta. Ông ta sợ ta vượt mặt đám hoàng tử, vượt mặt cả ông tranh giành ngai vị. Ta hận không được, giết càng không xong. Ta trở nên điên cuồng, bất cứ kẻ nào muốn động thủ, ta đều không ngại ngần hạ sát. Dần già, đám hoàng tử đó đều chết dưới tay ta. Ông mắng chửi ta, oán hận ta. Ông càng không muốn, ta càng quyết đoạt cho bằng được. Cuối cùng ta bức ông thoái vị. Ngày hôm đó cũng là ngày ông trút hơi thở cuối cùng. Bản chiếu thư đó, là ta bức ông ta viết."

Mắt Tiểu Yễn Tử thẫm lại, đôi con ngươi như chứa lửa, một nỗi chua xót nào đó trong lòng bộc phát. Nàng nào có ngờ đến Lưu Dĩ đã phải trải qua những chuyện này.

Lưu Dĩ đan tay vào lòng bàn tay nàng, như thể muốn nàng truyền hơi ấm cho hắn. Lòng hắn đang lạnh, rất lạnh. Giọng hắn lần nữa cất lên:

"Lúc ngồi trên ngai vị đó, ta chỉ thấy đám hoàng tử gào khóc nơi địa ngục, thấy vẻ mặt phụ vương khinh miệt mắng chửi. Vinh quang ư? Bá nghiệp ư? Không. Ta không cần. Lúc đó, ta đã làm giả chiếu thư, nhường ngai vị mà ta quyết tâm đoạt được bằng tất cả oán hận, bằng cả trăm mạng sống cho Lưu Hằng. Lúc đó ta biết rõ, đó không phải là vị trí ta nên ngồi cả đời."

Trong màn đêm tịch mịch. Giọng nói của Lưu Dĩ như một dòng suối chảy vào tai Tiểu Yến Tử, từng lời, từng lời rót vào tim nàng những mảnh thủy tinh, khiến cho nàng ê buốt đau đớn xót xa. Bàn tay nàng siết chặt lấy vạt áo hắn. Nàng không có cha mẹ, không biết cảnh được yêu thương như thế nào. Lưu Dĩ có cha mẹ, nhưng bị xem như kẻ thù. Oán hận, khinh miệt, còn để mặc cho những đứa con khác ám hại con mình. Hổ dữ không ăn thịt con. Tại sao trần đời lại có người cha tàn nhẫn như vậy?

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nghiêng đầu nhìn nàng, bắt gặp đôi mắt nàng dâng nước như chực trào ra, đôi môi mọng đỏ hơi mếu. Tựa như đau lòng thay cho hắn. Trước vẻ đáng yêu đó, mặc dù trong lòng ảm đạm, nhưng hắn nhịn không được lại đặt lên mũi nàng một nụ hôn nhẹ:

"Sau lúc nàng rời đi. Ta càng cô độc khi ngồi trên vị trí đó. Không còn mục tiêu, không còn cảm nhận được sự sống. Khi ta mỏi mệt, không có nàng làm trò. Ta không biết là ta đang giữ giang sơn của ai? Hằng đêm nhìn thấy huynh đệ kêu gào nơi âm ti. Ta càng muốn giải thoát."

Tiểu Yến Tử ôm lấy cổ hắn, hốc mắt cay cay: "Đừng nói nữa! Thiếp hiểu rồi. Từ nay trở đi, chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc. Cả đời bình bình an an làm đôi phu thê nhàn nhã, được không?"

Nàng không muốn nhìn thấy vẻ sầu ưu cô độc của hắn, không muốn hắn nhớ đến tuổi thơ bị ghẻ lạnh, khinh miệt. Nàng chỉ muốn mang tất cả hạnh phúc xây đắp lên vẻ nghiêm nghị lạnh nhạt kia.

Lưu Dĩ bình thời rất kiệm lời, phu thê nàng trước nay rất ít khi tâm sự tỏ tường. Sau biến cố của nàng, Lưu Dĩ lại mở lòng hơn trước, ôn nhu yêu thương nàng. Tình nghĩa phu thê vì vậy mà thêm sâu sắc. Vợ chồng không chỉ là sống chung, không chỉ là yêu thương mà phải hiểu nhau, đồng cảm, đồng lòng.

"Ta đã từng nghĩ đến, sau khi Lưu Hằng lên ngôi, sẽ chỉ làm một nhàn vương. Cả đời ta chỉ biết chém giết, quyền lực và hưng thịnh của thiên hạ. Ta vốn không biết mùi vị của cuộc sống, đau đớn là gì, hạnh phúc là gì. Nhưng sau khi gặp nàng ta đã biết, cuộc sống này vốn có mùi vị như thế nào." Giọng Lưu Dĩ khàn khàn nhẹ bẫng. Hắn dịu dàng nhìn nàng, vuốt ve mái tóc đen mượt chỉ dài đến ngực của nàng: "Tiểu Yến Tử, sau khi Lưu Hằng lên ngôi, nàng có nguyện ý cùng ta ngao du thiên hạ, làm đôi phu thê nhàn nhã, cùng nhau già đi không?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử đáp lại đôi mắt dịu dàng kia, nỗi buồn phiền trong lòng vơi đi một chút. Ít ra hắn cũng đã cho nàng biết, nàng đã giúp hắn có được cuộc sống thật sự.

Hắn cũng đã cho nàng rõ. Cái ngai vị cao cao kia, vạn người quỳ rạp kia hắn đã dùng tất cả tình thân để đánh đổi. Tâm bệnh hạ sát của hắn, cũng vì huynh đệ tương tàn, phụ thân chán ghét mà hình thành. Ai đáng thương, ai đáng hận. Nàng không cần biết. Nàng chỉ biết rằng đời này sẽ không để bất kỳ kẻ nào khiến hắn sầu ưu nữa.

“Vâng! Thiếp nguyện ý, đi đâu cũng được, bao lâu cũng được. Chỉ cần có chàng ở bên. Tiểu Yến Tử sẽ mãi hạnh phúc cùng chàng.”

Lưu Dĩ ôm chặt nàng, như thể muốn trảm khắc vào huyết tủy, đôi mắt đó được một thứ ánh sáng lấp đầy, vẻ mặt rạng ngời vùi vào tóc nàng, hít hà mùi hương quen thuộc rồi buông một câu: “Được!”

Cô độc vậy đủ rồi. Chúng ta cùng nhau hạnh phúc.

Câu chuyện Thái Hậu, Thái tử đích thân xuất cung vội vàng đi đến tướng phủ còn ai trong kinh thành không thấy không biết. Đúng lúc này bên trong lại loan ra tin tức Giám Quốc Vương Phi đã trở về khiến quần chúng nửa tin nửa ngờ, nay lại xuất hiện sự kiện xuất cung vội vã. Đừng nói tám phần. Quần chúng nhân dân thực sự đã tin đến mười phần vị Vương Phi kia thật sự đã trở về.

Chuyện ly kỳ hiếm có này mỗi người ngồi thêu dệt đôi ba câu, dần già khách điếm tửu lâu lại là nơi biến vị Vương Phi nào đó thành thiên nhân hạ phàm. Chỉ có người như vậy mới xứng với Quốc Công thiên tuế, mới có thể vượt qua đại nạn bình an trở về. Về nguyên nhân do đâu mà một người đã tan thành khói bụi có thể lành lặn trở về chỉ bằng một câu nói của bách tính. Sách sử không ghi rõ, cũng không chú thích gì thêm. Chỉ biết rằng Giám

https://thuviensach.vn

Quốc Vương Phi đã trở thành một nhân vật được đặt cạnh những nhân vật huyền bí nhất lịch sử đến nay vẫn chưa có câu trả lời.

Đó là chuyện về sau, còn bây giờ. Sau năm ngày kể từ khi trở về. Phủ đại tướng quân chính thức mở yến tiệc mừng Tiểu Yến Tử trở về. Màn yến tiệc này thu hút hầu hết hoàng thân quốc thích, cùng văn võ bá quan muốn tận mắt chứng kiến vị Vương Phi mệnh lớn trong lời đồn.

Tiểu Yến Tử quả thực chăm sóc Lưu Dĩ rất tận tình chu đáo, sau năm ngày, sức lực của hắn hồi phục đừng nói chỉ mười phần, có khi lại còn khỏe gấp đôi gấp ba khi trước. Mỗi ngày đều ăn năm bữa, luyện công hơn hai canh giờ, sức lực này chấp ngang đám binh sĩ ngoài kia. Hai hôm trước đã có thể thượng triều. Kể từ sau đêm tâm tình, đêm nào phu thê nàng cũng lảm nhảm đến khuya mới chịu ôm nhau ngủ.

À, về phần chuyện ban đêm thì...e hèm.

Bạn Quốc Công nhà ta là nam tử hán đại trượng phu, một lời nói ra, bốn con ngựa đuổi không kịp. Vì vậy mà nhất mực giữ lời, đêm đêm chỉ ngoan ngoãn ôm ai đó ngủ, không manh động. Chờ đợi năm ngày mới quyết một phen sống mái. Thiếu thịt đã hơn tháng, nhịn thêm vài ngày cũng chẳng sao. Chỉ là mỗi lần nhìn nữ nhân duy nhất hắn muốn phát tiết là ánh mắt lại như thú dữ săn mồi. Rình rình, đầy tham vọng, đam mê....Nhưng kết quả vẫn giữ trọn vẹn lời hứa. Chỉ là sáng sớm Tiểu Yến Tử tỉnh giấc thường xuyên thấy y phục thiếu mất một mảnh, lúc hở vai, lúc lộ đùi. Xem chừng vị Quốc Công nào đó nửa đêm đều đem nàng ra đo đạc, kiểm nghiệm, xem xét tình hình chỗ nào ngon mới ăn trước. Khiến cho nàng sáng nay thức giấc nghĩ đến chuyện đêm nay liền mồ hôi chảy ròng ròng, cứ như sắp bị hành hình.

Hờ hờ.

https://thuviensach.vn

Chiều ngả bóng, bên trong tướng phủ, đám hạ nhân bận rộn lịch bịch chạy ngược chạy xuôi chuẩn bị cho bữa yến tiệc còn hoành tráng hơn cả yến tiệc cung đình. Do chính Thái Hậu đôn đốc thực hiện, Hoắc Tâm đại tướng chỉ đạo trực tiếp, lại có sự góp mặt của hầu hết tất cả các vị quan đầu triều cùng nhân vật quyền lực Sở Quốc. Ai dám lơ là, coi thường ở đây.

Nhân vật chính của bữa yến tiệc lúc này cực kỳ thảnh thơi, mặc cho bao người đang bận rộn lo tiệc. Nàng vẫn thản nhiên ngồi câu cá trong đình viện. Lưu Dĩ lúc này đang bận rộn trong cung còn chưa về. Nàng được dịp thoát khỏi tầm ngắm của hắn, mới nhanh chân ra đình viện câu cá ngắm cảnh. Ai ai cũng bận rộn, chỉ riêng nàng nhàn rỗi. Nhưng nàng lại rất vui vì điều này.

“Nương nương! Mọi người bận rộn, sao người lại vui như vậy?” Sa Thủy đứng sau lưng không khỏi nghi hoặc.

Tiểu Yến Tử cười hì hì hai tiếng mới đáp: “Trước đây ta làm việc cật lực ngày đêm, người khác thì an nhàn ngồi chơi, ta đã rất bực vì ông trời đối xử bất công. Giờ thì hòa rồi nhé!”

“Ồ, xem ra Triệu gia sụp đổ đã làm khó nương nương rồi!” Sa Hỏa không ngần ngại phát biểu.

“Ba năm đó nhằm nhò gì, ngay từ nhỏ ta đã phải chịu không ít khổ cực.” Tiểu Yến Tử đang nói, bỗng dưng thấy có gì đó không đúng. Nàng vừa quay đầu bắt gặp ánh mắt đắc ý của Sa Hỏa và vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gì của Sa Thủy.

“Nương nương! Triệu gia bề thế như vậy, tại sao lại để cho người phải chịu khổ?” Sa Thủy ngây thơ nói.

Sa Hỏa không nói gì, chỉ mỉm cười đầy ẩn ý.

https://thuviensach.vn

“Ngươi....biết những gì?” Tiểu Yến Tử quên mất Sa Hỏa vốn rất thông minh, hắn lại thường xuyên đi theo nàng. Sớm đã biết thân phận nàng không đơn giản. Lúc nãy lại dám đưa nàng vào tròng.

Sa Hỏa bình thản đáp: “Thuộc hạ chỉ biết người là thiên nhân, mang thiên mệnh đến với Quốc Công!” Hắn vẫn luôn mang một mối nghi hoặc với nàng. Kể từ lúc tận mắt chứng kiến khoảnh khắc ly kì, đạo ảnh rơi xuống Tây An rồi sự trở về nguyên vẹn không xây xước của nàng càng khiến nghi hoặc trong lòng hắn sáng tỏ. Rõ ràng hắn biết, ba năm kia không làm khó nàng, chắc chắn khoảng thời gian trước đó mới chính là thời gian khiến nàng cật lực, khổ hạnh. Nàng đương nhiên không chỉ đơn giản là đích nữ nhà viên ngoại. Thân phận khác thường đó của nàng chắc chắn không hề đơn giản vì vậy mà cố tình bẫy nàng.

Tiểu Yến Tử buông cần câu, vỗ tay bộp bộp tán dương: “Hỏa huynh quả nhiên mẫn tiệp.”

Sa Hỏa cúi đầu: “Nương nương quá lời, Sa Hỏa nào dám nhận!”

“Thực ra...”

“Bộ Hình thị lang Mạc Vân than kiến Vương Phi nương nương!”

Tiểu Yến Tử vừa mở miệng chưa kịp nói hết câu. Thì Mạc Vân từ lúc nào đã xuất hiện nơi đình viện.

Thân quan bào đen phấp phới, vẻ mặt tươi cười, ánh mắt thâm trầm toát lên vẻ ngoan cường mưu mô, hoàn toàn phù hợp với hình tượng thư sinh một vị quân sư.

“Ồ. Mạc thị lang! Sớm vậy đã đến rồi!”

Tiểu Yến Tử buông cần câu, quay về phía bàn trà: “Mời ngồi!”

https://thuviensach.vn

“Tạ nương nương!” Mạc Vân từ tốn ngồi vào bàn trà. Đưa mắt nhìn qua Tiểu Yến Tử. Quả nhiên như lời đồn, trở về không chút tổn hại. Thần sắc lại sáng ngời, xem chừng không có chút bất trắc nào

"Không biết hạ quan có làm phiền đến nhã hứng của nương nương?"

"Bổn cung đang rảnh rỗi. Cũng mong có người đàm đạo."Tiểu Yến Tử mỉm cười đôn hậu, dáng vẻ điềm nhiên bình thản đáp.

"Thứ cho Mạc Vân nhiều lời, hôm nay đến đây, quả thực vì tò mò mà muốn gặp riêng người." Mạc Vân mỉm cười nhẹ nhàng, chất giọng trầm ổn nhẹ tựa lông hồng cất lên.

"Chẳng hay Mạc thị lang có điều gì bận lòng?" Tiểu Yến Tử vẫn điềm nhiên như không, nho nhã đáp.

"Hạ quan vốn là thư sinh, tuy không thông tường thiên hạ, nhưng phàm là chuyện trên đời, không có gì là không thấu. Mấy hôm nay trong kinh thành phấn khởi, đặc biệt ca tụng nương nương như tiên nhân. Tận mắt binh sĩ đã chứng kiến người ra đi, nhưng hôm nay người vẫn ngồi đây. Chuyện này là việc mừng của hoàng thất, là phúc của đại Sở. Chỉ là ai cũng không rõ. Người trở về từ đâu và bằng cách nào. Hạ quan lại không tin chuyện thành thánh. Hôm nay mạo muội thỉnh nương nương giải toả nỗi khúc mắc này cho bách tính!"

Vẻ mặt điềm nhiên khắc rõ chữ 'ta không tin chuyện tiên nhân' của Mạc Vân khiến cho Tiểu Yến Tử cười thầm trong bụng.

Nguyên do nàng có thể trở về bình an chỉ có Lưu Dĩ biết, quần chúng nhân dân thời đại này mê tín, tin vào thần thánh và dễ cực đoan. Miệng đời truyền nhau biến nàng thành tiên nhân, cũng không ai dám mở miệng hỏi thẳng. Mạc vân lúc này không phải đại diện cho quần chúng mà chính là đại diện cho văn võ bá quan. Tới đây thăm dò nàng.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân của Lưu Dĩ đột ngột ra đi rồi lại bất ngờ trở về, hơn nữa còn được lòng dân chúng, tung hô thành một tiên nhân hạ phàm. Đám quan lại kia chính là sợ nàng yêu nghiệt mê hoặc Lưu Dĩ, nhờ được lòng dân mà âm mưu làm chuyện thành thánh tạo phản. Vẻ mặt kia nàng còn không rõ hay sao.

Tiểu Yến Tử bình thản nhấp một ngụm trà, làm ra vẻ không biết gì giả bộ nhớ lại đáp:

"Hôm đó quả thực bổn cung sắp bị nổ tung, nhưng may thay có một vị đại hiệp xuất hiện tương trợ. Vừa vặn đẩy bổn cung kéo xa đến một con sông gần đó tránh cú nổ."

Ai nha, cái lí do này nàng nghĩ ba ngày mới ra. Mới hồi còn định đem luôn Dương Quá vào câu chuyện, tính kể rằng ta nhờ con chim điêu quặp đi rồi rơi vào Tuyệt Tình cốc gì gì đó, rồi có mối tình thiên hạ vô song với thần điêu đại hiệp mà lố quá nên thôi. Ha ha.

Đương nhiên Mạc Vân không phải kẻ ngốc, hắn ta tuổi nay đã gần bốn mươi, sao có thể mắc lừa dễ dàng như vậy liền nghi hoặc:

"Theo hạ quan nhớ, ngọn núi gần đó không có con sông nào nằm trong phạm vi có thể đưa người rời đi trong tích tắc. Và vị đại hiệp kia cũng không rõ là cao thủ võ lâm nào trên giang hồ có thể vượt mặt thân thủ của Quốc Công. Ngay cả thiên tuế cũng trở tay không kịp. Vậy mà vị đại hiệp kia còn kịp đưa người đi xa như vậy. Chuyện này..."

Cánh tay cầm chén trà của Yến Tử hơi khựng lại, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ điềm đạm ôn nhu.

Đôi mày hơi nhướn, con ngươi nâu trong veo như nước chiếu thẳng vào mục quang thâm trầm của Mạc Vân:

https://thuviensach.vn

"Mạc Thị Lang có biết nguyên do tại sao ngươi trói được Hạ Hầu Lan, nhưng không thể đánh bại Hạ thừa tướng hay không?"

Mạc Vân có chút sững lại.

Sao đột nhiên lại đổi chủ đề?

"Mạc Vân ngu muội. Xin rửa tai lắng nghe!"

Tiểu Yến Tử mỉm cười đôn hậu. Nàng tuy rằng không tham gia chính sự, nhưng không có nghĩa không biết thiên hạ biến đổi như thế nào. Trước đây Lưu Dĩ phê duyệt tấu chương đều thực hiện trước mặt nàng, người ngoài có việc bẩm báo cũng không phiền để nàng ra ngoài. Nhất mực tin tưởng nàng. Thành ra chuyện quan lại đấu đá nhau, so với đám quan đầu triều. Nàng có khi còn rõ hơn tám phần. Chỉ là luôn làm ra bộ mặt ngu ngơ không biết. Càng không bao giờ chen miệng vào công việc của Lưu Dĩ.

Nam nhân cổ đại gia trưởng, Lưu Dĩ cũng không ngoại lệ. Hắn chỉ đơn giản muốn nữ nhân của hắn ở trong vòng tay bảo vệ của hắn, sống bình an vui vẻ. Nàng biết rõ điều đó, nên tuyệt đối không đả động quyết định của hắn, làm tròn bổn phận hiền thê lương mẫu. Chồng làm việc chồng, vợ làm việc vợ. Thời đại này nữ nhân can thiệp chuyện triều chính cho dù kết quả tốt xấu, đối với nam nhân đều là không tốt, đối với hoàng triều là kết cục bi đát. Nhưng hôm nay trước mặt nàng đang có kẻ muốn buộc nàng làm ra bộ mặt thật. Chi bằng tranh thủ cơ hội hiếm có này, biến Mạc Vân thành sợi chỉ vàng, khâu miệng đám quan lại nhiều lời kia.

"Hôm nay đặc biệt có nhã hứng, bổn cung muốn kể cho Mạc thị lang một câu chuyện."

"Thỉnh!" Mạc Vân nhìn thấy vẻ mặt kia, không hiểu nguyên do bỗng thấy có chút bất an. Nhưng cũng nhanh chóng lấy lại khí tiết.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Mạc Vân nữ nhân chẳng qua là công cụ phát tiết, là phương tiện nối dõi tông đường. Vị vương phi trước mặt tuy rằng quyền cao chức trọng, nhưng cũng chỉ là công cụ làm ấm giường cho chủ nhân của hắn. Hoàn toàn không để vào mắt, sao phải sợ hãi chứ?

Tiểu Yến Tử thư thả tự châm trà, ngón tay uyển chuyển nhẹ nhàng. Tiếng nước chảy rơi vào chén mượt mà như thanh âm của thiên nhiên. Giọng nàng nhẹ nhàng cất lên:

"Ta đã từng đọc qua một câu chuyện có tên Bá Di liệt truyện: Bá Di và Thúc Tề lấy chuyện mất nước làm xấu hổ. Quyết không ăn thóc của nhà Chu, bỏ lên núi hái rau dại ăn qua ngày. Nhưng rau dại không thể nuôi sống người. Chẳng bao lâu sau hai ông đã chết tại núi Thú Dương. Câu chuyện này rất được người đời truyền tai nhau, hết mực ca ngợi phẩm hạnh cao khiết của hai người. Theo Mạc Thị Lang, chúng ta có nên học theo hành động 'ngu trung' đó hay không?"

Mạc Vân hơi nheo mi, vẻ mặt hời hợt đáp:

"Hai tấm thân cao khiết như vậy, lòng trung thành đó quả thực đáng ngưỡng mộ. Là bài học hay cho người đời sau. Rất đáng được học tập."

Tiểu Yến Tử bật cười, nụ cười nhạt nhẽo:

"Lúc đó thiên hạ đã thuộc về nhà Chu, họ bỏ lên núi ăn rau dại, rau dại vẫn là của nhà Chu. Sau khi chết, vẫn chết trên đất nhà Chu. Và sau đó người Chu cũng đã an táng họ. Ta thật muốn hiểu, tư thái xấu hổ đó mang lại cho họ những gì. Cúi đầu ăn rau dại có giúp họ lấy lại được thiên hạ hay không? Đến cuối cùng, điều làm họ xấu hổ lại tiễn biệt họ về nơi an nghỉ."

Đôi con ngươi Mạc Vân thẫm lại, có chút biến đổi, tuy không lên tiếng nhưng ánh mắt hời hợt lúc nãy đã hoàn toàn biến mất. Chỉ thấy vẻ chú tâm ngưng trọng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử chậm rãi hớp một ngụm trà nói:

"Cũng như cách mà Mạc thị lang làm với Hạ thừa tướng. Ngươi quá chú tâm vào cái xấu xa của ông ta mà quên mất cách ông ta đi lên cái ghế thừa tướng. Ngươi lấy chuyện con trai ông ta ra làm xấu hổ, dùng mọi cách để áp chế lên ông ta cũng giống như cách Bá Di ăn rau dại thể hiện sự chán ghét nhưng không thể nào khiến vị trí của ông ta lung lay. Nguyên do nằm ở chỗ Hạ Tĩnh là kẻ thức thời, ông ta sẽ không vì một đứa con trai mà phá hỏng tiền đồ. Hạ Tĩnh trước đây nuôi hận với ta. Ông ta biết rõ con trai ông ta vì ta mà bị phế một cánh tay nhưng bước được nửa bước ông ta lại thoái lui, không bởi ông ta sợ Quốc Công hay cái uy nhỏ bé của Triệu gia, mà chính là thấy trước kết cục của Chu gia. Ta trước sau cũng chỉ là một nữ nhân, ông ta không động vào thì không sao, con trai ông ta vẫn còn mạng. Nhưng một khi đụng vào, kết cục như Chu gia chỉ e là quá nhẹ."

Giọng Tiểu Yến Tử nhẹ bẫng nhưng thanh âm lại rất rõ ràng, cứng rắn khiến cho Mạc Vân có chút sững sờ. Là hắn không nghĩ đến hành vi của Hạ Tĩnh hay là bất ngờ trước một nữ nhân có được tâm tư mẫn tiệp như vậy?

"Nương nương! Người đang uy hiếp hạ quan?" Vẻ mặt Mạc Vân vừa nãy còn thoáng rung động liền lấy lại vẻ nghiêm nghị, dọng nói chứa đầy thách thức.

"Uy hiếp?" Tiểu Yến Tử cười mỉa mai: "Ngươi ngay cả khi được Quốc Công vẽ đường cũng chẳng thể hạ được một sợi tóc của Hạ Tĩnh, ngươi trên thông thiên văn dưới tường địa lý, tâm tư là vậy nhưng không thể đánh thắng bởi ngươi quá xem trọng cái sai, cái xấu của kẻ khác, quyết biết bằng được, phơi bằng cho ra những sự thật không giúp ích cho ngươi. Ngược lại còn khiến ngươi tàn lụi. Hôm nay ngươi đến đây, trực tiếp thay mặt bá quan văn võ lật mặt ta, ngươi chính là đang thực hiện hành động 'ngu trung' của Bá Di. Ngươi cho rằng ta đủ năng lực mê hoặc Quốc Công, khiến chàng thoái vị. E sợ ta giả thần giả quỷ mê hoặc bách tính. Nếu quả thực ta muốn

https://thuviensach.vn

làm vậy đâu cần chờ đến ngày hôm nay. Sở quốc sớm đã tàn lụi ngay từ khi ta vừa ngồi vào vị trí này rồi!!!!

Giọng Yến Tử cao vút, nặng nề lại cương nghị đầy quyết đoán, đôi mắt nâu kia thẫm lại sâu hun hút như muốn nuốt chửng thế gian, khí thế trên người bộc phát như một làn gió lạnh đập mạnh vào mặt Mạc Vân. Vẻ mặt nghiêm nghị đó, giọng nói đột nhiên cao vút rồi bỗng như gầm lên thành công khiến Mạc Vân kinh hồn bạt vía, thấp thoáng như thấy bóng hình Lưu Dĩ trong cái khí khái này của nàng. Bất giác lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Kinh sợ!

Đây là lần đầu tiên Mạc Vân hắn kinh sợ một nữ nhân.

Sa Hoả, Sa Thuỷ trong lòng bất giác lạnh run. Tuy rằng vẻ mặt điềm tĩnh nhưng bàn tay bỗng siết chặt kiếm. Đưa mắt nhìn qua vẻ mặt nghiêm trang lạnh lẽo của nàng, cảm giác hoàn toàn xa lạ. Người lúc nãy còn vui vẻ ngồi câu cá, nhàn tản nói chuyện với họ phút chốc đã như biến thành một người khác. Cái khí thế đế vương đó, sự nghiêm cẩn lại pha chút ngạo nghễ đó. Rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của nàng.

Bất giác trong đình viện, bóng đen của bốn người đổ xuống mặt hồ, hơi lạnh tạt ngang, sự im lặng khiến cho kẻ khác phải rùng mình.

Đột nhiên Mạc Vân thu lại ánh mắt sững sờ, bước ra khỏi ghế, hướng Tiểu Yến Tử cúi gập người cung kính ôm quyền, vẻ mặt ngưng trọng đầy vẻ kính ngưỡng:

"Mạc Vân ngu muội, không nhìn rõ thế cục. Xin nương nương trách phạt."

Tiểu Yến Tử khẽ buông rèm mi, vẻ nghiêm nghị của nàng chớp mắt liền bay biến đi mất. Thoảng qua một làn gió xuân, nàng nhẹ nhàng nở một nụ

https://thuviensach.vn

cười đôn hậu. Hệt như người lạnh lùng phát ra lời nói uy hiếp ngạo mạn kia không phải là nàng. Chỉ dịu dàng rót trà nói:

"Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Bổn cung tin Mạc thị lang đây hiểu rõ điều này hơn ai hết."

"Hạ quan đội ơn nương nương đã chỉ giáo cho kẻ đi trong mộng này!" Mạc Vân vẫn một mực cung kính ôm quyền.

Tiểu Yến Tử vẫn bình thản như không: "Nào, ngồi xuống uống trà đi!" Nàng cười thầm trong bụng. Suốt mấy ngày không nghĩ ra cái lý do nào hợp lý để bao biện cho việc nàng trở về. Lần này thì hay rồi, lấy Mạc Vân làm bia đỡ, mấy cái miệng trên triều rốt cục cũng có thể khâu lại rồi.

Mạc Vân thấy nàng đã trở về trạng thái điềm đạm ung dung, mới buông lỏng người tạ ơn một câu mới lại ngồi vào ghế:

"Thực ra hôm nay hạ quan đến đây còn vì một chuyện khác!"

"Mời nói!"

"Không dấu gì nương nương. Hôm nay hạ quan nhận được bồ câu đưa thư, nói rằng..."

“Đứng lại!!!”

Mạc Vân còn chưa nói xong thì từ đằng xa đã nghe tiếng gọi lớn của một tên nam nhân nào đó. Sau đó là một màn khói bụi bay lên vèo vèo, gà bay chó sủa đinh tai nhức óc.

“Có giỏi thì đến đây mà bắt ta.”

Trong màn khói bụi, một bóng người nhỏ nhắn, thân phục nam nhân chạy như bay hướng đình viện. Dung nhan xinh đẹp toát ra một tầng mồ hôi nhưng nụ cười tươi tắn nghịch ngợm vương mãi trên gương mặt đó. Đằng

https://thuviensach.vn

sau lưng là một toán binh sĩ cầm giáo mác chạy đuổi theo. Bị một toán người đuổi như vậy lại không chút lo lắng sợ hãi, ngược lại còn vui vẻ như diễn trò.

"Mau bắt phạm nhân vượt ngục!!!"

Sa Hỏa, Sa Thủy nghe vậy lập tức lao đến trước mặt Tiểu Yến Tử tuốt kiếm che chắn.

Mạc Vân mặt vàng như nghệ, cơ miệng co giật liên hồi, tay run run chỉ chỉ kẻ đang tháo chạy kia nửa ngày không bật ra được một chữ.

Tiểu Yến Tử nghiêng đầu sang một bên, nheo mắt ngó thật kĩ dung mạo kẻ đang bị rượt đuổi kia đang từ từ tiến về phía đình viện.

Mày liễu mắt hạnh, thân gầy liễu tơ, phẩm chất quý tộc, thập phần xinh đẹp. Ô! Mạc Phù đây mà, sao nàng ta lại ở đây, lại bị đám binh sĩ đuổi đánh thế kia???

Đương lúc Tiểu Yến Tử còn chưa hiểu mô tê răng rứa chuyện gì thì Mạc Phù vừa nhìn thấy bốn người trên đình viện, lập tức cười tươi như hoa, bật người lao đến. Chỉ là không phải lao về phía Tiểu Yến Tử, mà về phía Mạc Vân rồi hô lớn:

"Đại ca!!! Lâu ngày không gặp!"

"Tiểu Ninh!" Mạc Vân khóe môi giật giật kêu lên: "Sao lại...."

Mạc Vân còn chưa nói xong câu, Sa Hỏa, Sa Thủy thấy người tiến về phía này lập tức bật người lao đến trước mặt Mạc Phù tấn công.

Trước khi Lưu Dĩ thượng triều đã có dặn dò, phàm là bất cứ ai tiến gần đến Tiểu Yến Tử bán kính trăm thước. Lập tức động thủ không cần hỏi han.

Mạc Phù thấy hai người từ đâu lao tới lập tức bật người lùi lại:

https://thuviensach.vn

“Các người là ai?”

Vừa hay lúc này đám binh sĩ đuổi đến nơi, thấy Mạc Phù lùi lại liền nhanh chanh tóm lấy.

“Giỏi lắm! Giám phá cổng thiên lao, đả thương binh sĩ chạy trốn!”

Tiểu Yến Tử nãy giờ đứng trên đình viện, nhìn rõ cảnh tượng vừa xảy ra, có chút bất ngờ nhìn vẻ bất lực của Mạc Vân:

“Mạc Thị Lang, chẳng hay vị kia là?”

Mạc Vân cung kính ôm quyền: “Đã để nương nương chê cười. Đó là tứ nữ Mạc gia. Mạc Phù!”

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Gặp Lại Ân Nhân

Tiểu Yến Tử nheo mắt nhìn thật kĩ Mạc Vân và Mạc Phù. Tuy rằng đã nghe qua Mạc Phù giới thiệu tên tuổi, lại có tướng tá quý tộc, cũng chắc mẩm là phú hộ nào đó, không ngờ đến lại là con cháu Mạc gia. Nhưng mà rõ ràng nàng không nghĩ đến, chính là vì Mạc Vân đã lớn tuổi như vậy rồi, sao lại có tiểu muội nhỏ tuổi như vậy. Mạc gia lại không có thê thiếp, Mạc phu nhân cũng đã nhất sinh thất thập cổ lai hy, nào có thể sinh cho Mạc gia một tiểu nữ nhỏ như vậy? Thực là tò mò Mạc gia có léng phéng ở ngoài không a.

Đám binh sĩ cùng Mạc Phù vừa nhìn thấy bóng dáng một nữ nhân thân phục lụa hồng y dài quét đất, thân thể mỏng manh nhưng bước đi lại khỏe khoắn thoải mái, đôi con ngươi nâu như bong bóng nước lấp lánh tinh quang đó khiến cho kẻ khác vô thức thoải mái trong lòng. Đám binh sĩ thoảng trơ mắt đứng nhìn. Trong tướng phủ này, nữ nhân trẻ tuổi phong thái cao quý, đi lại tùy hứng chỉ có hai người.

Một là đại tiểu thư Hoắc gia, Hoắc Kỳ Thư.

Người còn lại chính là Giám Quốc Vương Phi vừa mới từ cõi chết trở về.

Chúng binh sĩ này từ thiên lao chạy tới đây. Thiên lao nằm ở cuối tướng phủ, cách rất xa trại doanh, vốn chỉ là những kẻ thấp cổ bé họng, chưa từng

https://thuviensach.vn

diện kiến hai vị nữ gia thế tộc cao quý của tướng phủ, nhất thời không biết làm gì.

“Gì-cũng-được huynh!” Mạc Phù buột miệng kêu lên một tiếng.

Sa Hỏa bước lên trước một bước, cau mày gầm giọng quát:

“Hỗn xược! Còn không mau hành lễ với Vương Phi nương nương!!!!”

Chúng binh sĩ được dịp kinh hồn lạc phách, mặt từ xanh sang trắng vội vàng quỳ rạp xuống thi lễ.

Mạc Vân thấy Mạc Phù vẫn đơ mặt nhìn chằm chằm Tiểu Yến Tử mới nghiêm giọng quát: “Tiểu Ninh! Mau quỳ xuống.”

Mạc Phù chớp chớp mắt hai cái, mới lập tức quỳ thụp xuống thi lễ:

“Tiểu nữ Mạc Phù than kiến nương nương!”

Tiểu Yến Tử khoát tay cho đám binh sĩ đứng dậy, nàng nhẹ nhàng xải bước đến trước mặt Mạc Phù, bước chân khoan thai, không nhanh không chậm, tựa như đang lướt trên mặt nước, vẻ mặt đôn hậu, ung dung mà lương thiện xải rộng tay đỡ Mạc Phù đứng dậy.

“Muội và ta đâu phải người xa lạ. Mau đứng dậy!”

Mạc Phù ngẩng mặt nhìn Tiểu Yến Tử. Hoàng hôn chiều ngả bóng, ánh mặt trời như quả cầu lửa phủ kín nhân gian, vệt nắng vàng vô tư thả xuống đôi mắt lấp lánh kia, soi tỏ bóng người trước mặt. Mắt Mạc Phù như bị lóa, trong khoảnh khắc nàng thấy vị vương phi kia như tỏa ra ánh hào quang xa vạn trượng, khiến nàng hoa mắt.

“Trước đây Mạc Phù không hiểu chuyện, đã mạo phạm người. Mong người không trách tiểu nữ.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử mỉm cười dịu dàng: “Ta nào có nhỏ nhen như vậy!” Lại đưa mắt qua Mạc Vân: “Cũng chẳng ngờ muội là tứ muội của Mạc Thị lang!”

Tứ nữ? Mạc Thị Lang?

Chúng binh sĩ đang cúi đầu đứng đằng sau đen mặt nhìn nhau. Mạc Thị Lang đó trên đại Sở chỉ có Hình bộ thị lang Mạc Vân. Tứ muội, vậy chẳng lẽ tên tiểu tử bọn họ vừa bắt được lại chính là tứ tiểu thư của Mạc gia?

Chuyện gì đây hả trời???

“Tiểu Ninh! Chuyện này là sao?” Đang trong lúc Mạc Phù ngơ ngẩn, Mạc Vân lù lù xuất hiện, nín nhịn cơn giận phát ra từng chữ qua kẽ răng.

“Đại ca! Hai năm không gặp, sao huynh lại già đi rồi. Để Tiểu Ninh xem huynh một lát nào.”

Mạc Vân lườm Mạc Phù một cái, đành quay sang đám binh sĩ đang gần như chôn mặt xuống đất. Phần vì không dám ngẩng đầu bởi có vị vương phi nào đó đang đứng trước mặt, e sợ tội khi quân. Phần nữa là bọn họ vừa mới đắc tội với người nhà Mạc gia. Trong thiên hạ, có thể động vào bất cứ ai, nhưng tuyệt đối người nhà Hạ gia và Mạc gia tuyệt đối không thể động vào.

“Xin hỏi, rốt cuộc tiểu muội của ta đã phạm phải tội gì?”

Tiểu Yến Tử cùng Sa Hỏa, Sa Thủy đứng một bên, khoanh tay xem kịch hay, cũng tò mò chuyện gì đang xảy ra.

Tên binh sĩnh lúc nãy còn mừng rỡ tóm được Mạc Phù lúc này mồ hôi ròng ròng, vội vàng ôm quyền kính cẩn:

“Bẩm đại nhân, Tiểu tử....à không, tiểu thư đây vài hôm trước đột nhập vào tướng phủ, bị Hoắc tướng quân bắt được. Hôm nay lại phá khóa, đả

https://thuviensach.vn

thương binh sĩ bỏ trốn, cho nên mới....”

“Đột nhập tướng phủ?” Mạc Vân nghiến lên từng từ, lại đưa đôi mắt sắc như dao sang Mạc Phù: “Tiểu Ninh!!! Muội rốt cuộc cũng làm được việc lớn rồi nhỉ?”

Mạc Phù mặt mày xanh lét, nhìn vẻ mặt hung dữ của Mạc Vân không khỏi xua tay lùi lại: “Đại ca, muội không có ý gì cả. Lúc đó...quả thực là vì.” Nàng đưa mắt qua Tiểu Yến Tử.

Ôi đôi mắt thâm trầm bi thương đó, không phải chỉ đích danh nguyên do là nàng sao?

Tiểu Yến Tử đột nhiên vỗ trán. Hiểu rồi, đêm đó Mạc Phù chưa thoát được tướng phủ đã bị bắt lại. Còn bị giam giữ suốt năm ngày. Thật là...

“Chư vị, bổn cung có một yêu cầu, không biết có được hay không?” Tiểu yến Tử đột nhiên mở miệng hướng về đám binh sĩ.

“Nương nương có gì phân phó?” Đám binh sĩ cúi đầu thấp hơn một đoạn vội ôm quyền. Ai dám từ chối yêu cầu của vị Vương Phi một tay che cả bầu trời này chứ.

“Bổn cung muốn các ngươi giao người này cho bổn cung!”

“Chuyện....chuyện này....” Một tên binh sĩ nhăn nhó khó coi đáp.

“Ồ, không được sao?” Tiểu Yến Tử nghiêng đầu ra vẻ bất lực.

“Nào đâu! Người đã muốn giao người, chúng tiểu nhân nào dám giữ. Lập tức giao người, lập tức giao người.”

Mạc Vân hơi nheo mi, tại sao vương phi lại giúp tiểu muội hắn.

https://thuviensach.vn

Mạc Phù mỉm cười khoan khoái trong lòng, không ngờ người nàng vô tình giúp đỡ lại có thân phận cao quý, quyền lực ngập trời như vậy.

Sa Hỏa, Sa Thủy nhìn nhau, đương nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra. Từ khi nào vương phi nhà bọn họ thích lo chuyện bao đồng như vậy?

"Không được!"

Đương lúc đám binh sĩ đang tính toán phó mặc lùi về thì một giọng nói trầm ấm cất lên.

Từ phía xa, bóng đỏ cao lớn uy nghiêm xải bước. Bước chân nhẹ nhàng, vạt áo thả gió bay phấp phới, dung nhan tuấn lãng mới đó còn cách xa đã ở ngay trong tầm mắt. Mắt đào kiên định, không tà khí. Dung nhan diễm lệ được ánh mặt trời tô điểm càng thêm tuyệt sắc, khiến cho chúng nhân lỡ đưa mắt nhìn cũng ngơ ngẩn hồi lâu. Mạc Phù đứng đó, vẻ mặt vui vẻ lúc nãy giờ đã quạu cọ khó chịu. Tiểu Yến Tử đã quá mẫn cảm với trai đẹp nay xa nhà lâu ngày cũng đâm ra bị cái đẹp kia mê hoặc mà ngơ ngẩn ngắm nhìn cho đến khi Hoắc Sinh đã đứng trước mặt đám binh sĩ, vẻ mặt nghiêm nghị:

"Tội nhân đột nhập tướng phủ, ai cho phép các ngươi thả đi." Giọng nói trầm trầm vừa cương vừa lạnh khiến cho đám binh sĩ giật mình vội thoát ra khỏi ảo mộng cung kính cúi đầu lắp bắp không thành lời.

"Hoắc tướng quân!" Tiểu Yến Tử gọi một tiếng: "Đã lâu không gặp. Suốt năm ngày qua, ta không nhìn thấy huynh."

Hoắc Sinh nghe thấy tiếng gọi, thân hình khẽ run một cái rồi chầm chậm đưa mắt quét qua khuôn trang nhỏ nhắn, đáng yêu luôn ngự trị trong lòng hắn. Thoạt nhiên đôi gò má kia ửng hồng, mắt đào chớp hai cái, vẻ lúng túng ngượng ngùng đáp trên dung nhan kia khiến cho Hoắc Sinh càng trở nên diễm lệ khác hẳn với vẻ cương nghị lúc nãy, thành công khiến chúng

https://thuviensach.vn

nhân mặt đỏ tai hồng, ngay cả Mạc Phù có chút hận thù với hắn cũng phải nuốt khan hai cái.

"Nàng....vẫn khoẻ chứ?" Sau một hồi ngượng ngùng Hoắc Sinh mới bật lên được một câu. Những ngày qua là hắn cố ý nép mình theo dõi nàng ở trong Tam Thái viện, không dám xuất hiện. Cuối cùng lại gặp nàng ở đây.

Rõ ràng ai cũng nhìn ra ánh mắt Hoắc Sinh nhìn Yến Tử thập phần rung động ái vị, khác xa cách hắn nhìn những người khác.

Tiểu Yến Tử hắng giọng một cái, cố ý đảo mắt qua tránh đi cái nhìn yêu thương của hắn đáp:

"Ta khoẻ! Tay huynh thì sao?"

"Mọi ngày Cố Vệ Bắc đều châm cứu, vài ngón tay cũng đã có cảm giác rồi." Hoắc Sinh dịu dàng đáp. Ánh mắt vẫn nhìn thật sâu vào khuôn trang kia. Cứ như thể thế giới này chỉ có nàng và hắn.

Mạc Vân thoáng thấy vẻ khó xử của Tiểu Yến Từ liền ho một tiếng phá tan bầu không khí nói:

"Hoắc tướng quân!"

Hoắc Sinh lúc này mới nhìn thấy Mạc Vân liền ôm quyền: "Mạc đại nhân đã đến rồi, Hoắc gia bận rộn chuẩn bị yến tiệc không tận tâm tiếp đón, lại để đại nhân phải đến đây. Thực có lỗi."

"Hoắc tướng quân hiểu nhầm rồi. Ta đến đây quả thực là có công việc trong người."

Hoắc Sinh hơi nhíu mày, lại liếc qua Tiểu Yến Tử, trong lòng lập tức bật lên lòng cảnh giác. Hoắc Sinh vốn thông minh, chuyện một hình bộ thị lang sớm không đến, muộn không đến, lại đến tìm nàng vào lúc này vì lý do gì ắt

https://thuviensach.vn

hắn hắn cũng sớm nhận ra. Hắn tuyệt đối không để bất cứ ai gây khó dễ nàng.

Mạc Vân thoáng thấy vẻ mặt dè chừng của Hoắc Sinh liền nói: “Hình như Hoắc tướng quân hiểu nhầm ta rồi.” Hắn lại đảo mắt qua Tiểu Yến Tử đang mỉm cười nhu hoà như không liên quan đến mình. Hắn thầm cười một tiếng, nữ nhân kia thật thông minh. Mạc Vân cười gượng gạo kéo tay Mạc Phù nói:

"Đây là lý do!"

"Không biết tên tiểu tử này là ai lại khiến cho Mạc đại nhân đích thân đến đây như vậy?" Hoắc Sinh khẽ dãn mày, chỉ cần đừng động đến Mẫn Mẫn. Hắn đều có thể bình tĩnh lắng nghe.

"Đây là tiểu muội của ta. Nó gây hoạ, đại huynh này cũng chẳng thể khoanh tay đứng nhìn."

Tiểu muội?

Hoắc Sinh đưa mắt đảo quanh Mạc Phù một vòng, mắt hắn lúc này như sáng tỏ. Chẳng trách hắn lại nhầm lẫn Mẫn Mẫn và nàng ta. Thì ra đều có cùng vóc dáng nữ nhân cải trang nam.

"Thì ra là Mạc tiểu thư!" Hoắc Sinh bình thản nói.

Mạc Phù thấy dáng vẻ từ tốn của Hoắc Sinh khác hắn lúc tấn công nàng không khỏi khen ngợi. Đổi mặt nhanh thật đấy. Nhưng nàng chí ít cũng là tiểu thư danh gia, cũng nhẹ cúi mình:

"Hoắc tướng quân có lễ."

"Hoắc tướng quân! Chuyện của tiểu nữ nhà ta...." Mạc Vân bắt đầu nhảy vào chủ đề chính.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh tươi cười ôn hoà: "Mạc tiểu thư trà trộn tướng phủ, chưa rõ mục đích nguyên do, chuyện thả người, e là...."

Mạc Vân nhíu mày, quét mắt qua Mạc Phù: "Muội còn không mau khai báo, tại sao lại dám lẻn vào đây. Mạc gia dạy muội làm gì cũng đường đường chính chính mà làm, sao lại dám ra hành vi lén lút mất mặt như vậy???"

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Mạc Vân, Mạc Phù nhất thời cứng họng vội vã xua tay.

"Đại ca đừng giận, thực ra... thực ra..."

"Là vì bổn cung!" Tiểu Yến Tử nãy giờ im lặng bỗng nhiên lên tiếng, nàng xải bước đứng chặn trước mặt Mạc Phù, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai vị một Mạc một Hoắc đang áp chế Mạc Phù kia.

Hoắc Sinh cùng Mạc Vân đều vô cùng bất ngờ. Mở tai lắng nghe nguyên do. Sau một hồi luyên thuyên. Tiểu Yến Tử đã tổng kết xong quá trình khó khăn khi bị vệ binh chặn cổng cùng nhấn mạnh công sức to lớn của Mạc Phù khi giúp nàng trở về.

Mạc Phù đứng kế bên chỉ mỉm cười đầy hứng thú. Nàng quả nhiên không nhìn nhầm người.

Hoắc Sinh nghe xong, sắc mặt liền biến đổi, ngẫm nghĩ một hồi hắn mới hướng Mạc Phù ôm quyền. Nghiêm nghị nói:

"Hoắc mỗ đã hiểu nhầm tiểu thư. Chỉ là phận sự của Hoắc mỗ, mong tiểu thư không chê trách." Nói rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Dù sao trước đây hắn cũng là một anh chàng phong lưu đa tình, chiêu thức dụ dỗ nữ tử phải nói là thượng thường. Còn ai trên đất kinh thành này chưa bại dưới tay hắn.

https://thuviensach.vn

Và dường như Mạc Phù cũng không ngoại lệ, đáng ra lúc này nàng phải tự mãn mới phải nhưng vì nụ cười đó mà ngẩn ngơ một lúc. Chỉ là được một lúc liền phát ra hai chữ:

"Sở khanh!"

Phụt!!!

Tiểu Yến Tử đứng bên cạnh nhịn không được liền phụt cười. Nhìn sắc mặt đen như đít nồi càng khiến nàng cười to hơn. Cười đến đau bụng.

Đây chẳng phải câu nói của nàng lúc trước sao. Ha ha. Thiên hạ này Hoắc Sinh lại phải bại trận dưới nữ tử khác rồi. Còn đâu cái danh phong lưu tiêu sái Hoắc Sinh chứ.

"Mẫn Mẫn!!!" Hoắc Sinh đen mặt kêu lên: "Nàng cười gì chứ!" Hoắc Sinh thẹn không được mắng cũng không xong. Chỉ biết nhả ra mấy chữ.

Sa Hoả Sa Thuỷ ho khan hai cái, khéo nhắc nhở cái vị vương phi đang cười ngả nghiêng mất hình tượng kia.

Mạc Phù thì sững người. Mẫn Mẫn? Chẳng phải lúc tên họ Hoắc kia ôm nàng đã luôn miệng gọi cái tên này sao? Thì ra vị vương phi kia lại chính là Mẫn Mẫn. Hèn chi mà ánh mắt hắn nhìn vương phi quá đỗi dịu dàng, lúc gặp nàng cũng chẳng thi lễ, vương phi kia cũng chẳng buồn xưng ‘bổn cung’ với hắn, cả hai lại như có thứ tình cảm gì đó không rõ ràng, một thứ tình mà không kẻ nào có thể xen vào hay phá hỏng. Không phải tình yêu, càng chẳng đơn giản như tình bằng hữu. Thứ tình nghĩa sâu đậm sau nhiều lần hoạn nạn mà tạo nên. Bất giác trong đáy mắt nàng ánh lên tia nhìn phức tạp.

Mạc Vân ngơ mặt không biết chuyện gì. Đến khi Tiểu Yến Tử nín cười mới nhả ra được mấy chữ:

https://thuviensach.vn

"Muội thực vừa mắt ta!"

"Tạ nương nương ân sủng.” Tuy không biết vừa mắt cái gì nhưng Mạc Phù rõ ràng biết vị vương phi kia ý muốn đối xử tốt với nàng, dại gì mà không nhận lấy.

"Vậy tiểu muội đây không biết..." Tiểu Yến Tử hướng Hoắc Sinh ra hiệu muốn thả người.

Hoắc Sinh liền mỉm cười dịu dàng: "Người đương nhiên sẽ thả."

“Đa tạ Hoắc tướng quân hiểu cho tiểu nữ nhà ta.” Mạc Vân nghe vậy không khỏi vui mừng. Tuy rằng không khuyến khích người nhà Mạc gia hành động lén lút, nhưng lại giúp được vương phi kia trở về, lén lút cũng coi như biến thành quang minh chính đại đi.

Mạc Vân quay sang Mạc Phù, ra dáng vẻ nghiêm nghị: “Còn không mau tạ ơn nương nương.”

“Tiểu nữ tạ nương nương!” Mạc Phù cung kính cúi mình thi lễ. Bộ dáng nhu mì đôn hậu cộng với dung nhan xinh đẹp kia mới đúng là tạo hình lý tưởng của các nàng tiểu thư khuê các, khác xa hình tượng nàng cưỡi ngựa vượt núi non cùng Tiểu Yến Tử hôm trước.

“Muội là ân nhân của ta, sao ta có thể trơ mắt nhìn muội vì ta mà chịu oan ức được. Muội đã mất công đến đây, chi bằng ở lại chơi cùng ta một lát. Yến tiệc cũng sắp bắt đầu rồi.” Tiểu Yến Tử dịu dàng nói.

“Đây là diễm phúc của tiểu nữ.” Mạc Phù vẫn cúi mình cung kính.

“Muội không cần phải câu nệ tiểu tiết với ta như vậy, cứ như trước đây là được rồi.” Tiểu Yến Tử thực không vui, nàng vốn là nữ tử hiện đại, không thích người khác nói chuyện với mình cứ liên tục cúi mình kính cẩn, nói câu nào câu nấy nghiêm trang hệt như đọc sớ vậy. Thực mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

“Thật hả?” Mạc Phù nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, vẻ nhu mì lập tức biến mất, lộ ra bộ dáng nghịch ngợm hoạt bát.

Tiểu Yến Tử mỉm cười gật đầu.

“Duyệt!” Mạc Phù cười ha hả bật lên một chữ: “Như vậy hôm nay muội sẽ có thêm một tỷ tỷ thân thiết rồi...”

Mạc Phù đang vui vẻ cười nói trước mặt Yến Tử, liền cảm nhận được ánh mắt sắc bén của ai đó cắm vào mặt lập tức quay đầu. Bắt gặp ngay đôi mắt đào của Hoắc Sinh đang ngập một tia nhìn kì quặc, mày kiếm cau lại, vẻ mặt ngưng trọng:

“Hoắc tướng quân! Ngài lại có gì không hài lòng sao?” Mạc Phù chớp mắt nói. Cái người kia không phải lại tính gây sự với nàng chứ???

Tiểu Yến Tử thấy vẻ kì lạ kia của Hoắc Sinh cũng tò mò không hiểu.

“Ngươi....” Hoắc Sinh quan sát hồi lâu mới bật lên được một chữ. Chúng nhân khi không đều cùng dỏng tai lên nghe xem Hoắc Sinh đang muốn nói gì.

“Tiểu Yến Tử!” Lúc này một giọng nói trầm lạnh cất lên từ phía bên kia đình viện.

Một bóng bạch kim cao lớn quen thuộc đứng đó, dáng vẻ cô độc, cao ngạo. Đằng sau là một toán cấm vệ quân nhất nhất bảo vệ, không buồn quan tâm xung quanh có ai, chỉ dán mặt vào dáng người nhỏ nhắn trên đình viện kia.

Chúng nhân nhìn thấy Lưu Dĩ lập tức quỳ sạp xuống thi lễ.

Tiểu Yến Tử vừa đáp mắt đến hắn, đôi cánh tay hắn cũng tự động dang rộng ra. Dung nhan tuấn lãng dưới ánh tà chiều mị hoặc tầm mắt của nàng,

https://thuviensach.vn

khiến tim nàng như uống phải rượu, say khướt trong mê tình.

Khóe môi nàng tràn ra một nụ cười hạnh phúc, túm lấy váy, chạy một mạch hướng Lưu Dĩ rồi ào thẳng vào vòm ngực rộng lớn kia, ôm chặt tấm lưng kia, hít hà mùi cổ hương quen thuộc.

Lưu Dĩ vuốt ve tóc nàng, đặt một nụ hôn lên tóc nàng:

“Chơi đủ chưa?”

“Đủ rồi. Thiếp đang rất nhớ chàng!” Tiểu Yến Tử ngẩng mặt mỉm cười ngọt ngào. Nàng cùng Lưu Dĩ quả thực giống nhau, không màng quan tâm xung quanh đang có ai, cứ tùy hứng mà yêu thương nhau.

“Đi thôi! Mọi người đang đợi.” Lưu Dĩ mỉm cười đáp lại nàng, ánh mắt tràn đầy ái vị, ôm eo nàng rời đi.

“Lưu Dĩ! Chàng biết không, lúc nãy thiếp câu được một con cá nhỏ, nhưng thiếp không biết dùng cần câu, không kịp lấy lên nó đã thoát mất. Sau đó, thiếp lại câu được một con cá khác, nhưng lần này Hỏa huynh đã dùng nội công kéo nó lên.....” Tiểu Yến Tử vừa đi vừa không ngừng luyên thuyên.

Lưu Dĩ yên lặng nghe nàng lảm nhảm, chốc chốc ‘ừ’ một tiếng lại quay sang nhìn nàng đầy ngọt ngào. Tiểu Yến Tử ngẩnh cổ nhìn hắn, miệng liếng thoắng không ngừng. Cả hai thân thể đi bên nhau, áp sát vào nhau. Cánh tay Lưu Dĩ như ôm trọn thân thể nàng, còn nàng như một chú khỉ, ôm chặt vào tấm thân đó. Xung quanh họ phát ra thứ ánh sáng ấm áp, ngay cả mặt trời kia cũng không thấu, một thứ tình khắc cốt ghi tâm. Khiến cho lòng người cũng bất giác chìm vào ảo mộng tình si. Lang thang lạc lối trong tình nồng ấm áp của họ, nhất thời quên mất chủ nhân của đại Sở này từng lạnh lẽo đến mức nào.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh cúi đầu yên lặng nhìn cảnh tượng kia, dung nhan khuynh thành lặng lẽ dâng lên một nụ cười khổ, lắc mình một cái liền biến mất.

Đám binh sĩ đợi cho người đi hết mới dám bò dậy lùi ra.

Trên đình viện đông đúc lúc này lại chỉ còn huynh muội nhà họ Mạc. Và Mạc Vân chắc chắn sẽ bắt Mạc Phù kể về quá trình gặp gỡ vương phi kia. Sau khi nghe đến chuyện cứu lửa. Mạc Vân kết cục một câu.

Vị vương phi kia là ngọc trong đá, tâm tư mẫn tiệp lại không bộc lộ ra. Tính cách đỏ vốn là bản thiện, sẽ không làm hại Quốc Công, thiên hạ xã tắc, ngược lại còn giúp cho Quốc Công đưa ra những quyết định đúng đắn. Nếu nàng là nam nhân, ắt hẳn sẽ làm nên nghiệp lớn. Thật đáng tiếc.

Mạc Vân mang theo tâm tư kính ngưỡng đó mà đi về phía nơi tổ chức yến tiệc, thầm nguyện kiếp này trung thành với phu thê nhà họ Lưu. Giúp ngàng vượt qua cửa miệng của đám quan đầu triều.

Tiểu Yến Tử cùng Lưu Dĩ ngồi cao cao tại thượng trên vị trí chủ vị bàn yến tiệc. Bên dưới là bá quan văn võ đại Sở đã tập trung đầy đủ. Sau màn dạo đầu chào hỏi, là màn ca tụng của bá quan với Tiểu Yến Tử, rồi những màn đối đáp giữa vua tôi.

Lưu Dĩ nghiêm nghị ngồi bên cạnh vừa tiếp chuyện đáp bá quan, vừa dịu dàng bóc vỏ nho cho nàng. Nàng đặc biệt thích ăn nho, nhưng lại lười bóc vỏ, theo thói quen cho nguyên quả vào miệng, cho nên thường xuyên bị bạn Quốc Công nào đó lườm lạnh, sợ nàng đau bụng.

Kết quả là hôm nay, vị Quốc Công kia vừa lạnh lùng đáp lời bá quan văn võ bằng giọng điệu hết sức đáng sợ cùng khí thế cường đại áp chế bất cứ kẻ nào lộng ngôn, chỉ là hành vi tỉ mỉ bóc vỏ quả nho bé tí khiến cho họ thấy có chút không cân xứng, nhưng lại không dám mở miệng nói. Chỉ biết vừa

https://thuviensach.vn

lắng nghe Lưu Dĩ buông lệnh, vừa nhìn theo bàn tay Lưu Dĩ đặt quả nho trơ trọi ruột vào tay Tiểu Yến Tử.

Bạn vương phi nào đó lại quả thực mặt dày, vẫn ngồi yên chờ bóc vỏ, tuyệt đối không đụng tay vào. Lưu Dĩ không thích hạ nhân bóc cho nàng, sợ họ làm bẩn nàng, vì vậy mà tự mình xuống tay.

Ôn gia cùng Lam Thất đứng bên, khóe môi run run dấu nụ cười sung sướng. Đúng là sống lâu quá rồi mới chứng kiến được cảnh tượng này.

Màn yến tiệc là như vậy, Tiểu Yến Tử chìm trong sủng nịnh dành riêng cho nàng, nhìn nam nhân của nàng vừa lạnh lùng uy nghiêm áp chế đám bá quan khiến họ toát mồ hôi, lại vừa bóc từng đoạn vỏ cho nàng. Trong lòng ngọt ngào không nói nên lời, tận hưởng từng trái nho đầy vị ngọt của tình yêu kia.

Chỉ là nàng vừa nhai nho, vừa mỉm cười nhìn Lưu Dĩ vẫn tiếp tục bóc vỏ, ánh mắt thanh u không ngừng lướt qua đám bá quan kia thì mắt nàng bỗng thẫm lại.

Tiểu Yến Tử quay ngoắt đầu nhìn ra đám vệ binh đang xếp hàng thẳng lối bên kia. Vẻ mặt ngưng trọng, bàn tay khẽ siết chặt.

Vừa rồi nàng nhìn thấy bóng dáng khá quen mắt. Dáng vẻ tôn quý đó, ánh mắt sắc bén đó, khí khái đế vương đó. Nàng ngàn vạn lần không bao giờ quên.

Là hắn. Lục Tiểu Phụng. À không, là Tần Chiêu Tương Vương Doanh Tắc đang một lần nữa xuất hiện trên đất Sở, và ngay trong yến tiệc của nàng.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thành Thân

Lục Tiểu Phụng cải trang thành một tên lính mang giáp, tay cầm giáo đứng đó, ánh mắt rực rỡ nhìn nàng tràn ngập ý cười hạnh phúc. Vừa thấy nàng liếc mắt đến hắn, ánh mắt kia lại thêm phần rực sáng.

Năm ngày trước, lúc hắn còn chìm trong dằn vặt hối hận ở Tần Quốc, trải qua những tháng ngày tự dày vò vì chính tay hắn đã gián tiếp đẩy nàng vào chỗ chết, trơ mắt nhìn nàng ra đi. Nhưng liền sau đó, gián điệp Sở Quốc báo tin, nàng bình an vô sự trở về. Khỏi phải nói lúc đó hắn kích động như thế nào, bỏ mặc mọi thứ, vứt cả nguy hiểm uy hiếp biên cương hai nước. Không ăn không ngủ, năm ngày liên tục vượt trùng trùng điệp điệp sang Sở Quốc. Quãng đường mất hơn nửa tháng đi đường, hắn lại đi trong vẻn vẹn năm ngày.

Lúc đến đây, đột nhập vào tướng phủ, mọi mệt nhọc, dằn vặt đau đớn suốt ngày qua dường như tan biến hết. Nhìn vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của nàng khi ngồi bên cạnh Lưu Dĩ, tuy rằng trong lòng chua xót nhưng chỉ lúc này hắn rất rõ. Hắn yêu nàng, không nhất quyết phải đoạt bằng được nàng rồi nhìn nàng ra đi lần nữa. Chỉ cần nhìn thấy nàng còn sống, hắn đã hoàn toàn mãn nguyện. Nghĩ đến đây, hắn lại cười khổ. Sao một đương kim Thái tử của Tần quốc uy nghiêm như hắn lại vì một nữ nhân mà yếu đuối như vậy?

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử liếc thấy vẻ phấn khởi trên gương mặt Lục Tiểu Phụng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, tựa hồ không mang theo sát khí. Lòng nàng bắt đầu nhộn nhạo phân tích.

Lục Tiểu Phụng đơn độc cải trang vào tướng phủ, mạo hiểm đứng đó chỉ để nhìn nàng thôi hay còn mục đích gì khác, không phải sẽ đưa nàng đi chứ. Nếu bây giờ nàng kêu lên, Lục Tiểu Phụng sẽ không có cửa tẩu thoát. Với bản tính hung hãn của Lưu Dĩ, cộng thêm chuyện nàng chết đi một lần là do bàn tay của Lục Tiểu Phụng. Lưu Dĩ phỏng chừng sẽ phanh thây Lục Tiểu Phụng cho hả giận. Mà nếu như vậy, Tần Chiêu Dương Vương trong huyền thoại sẽ vì nàng mà kết cục bi đát. Còn chưa có kịp sinh ra hậu duệ, để đời sau nối tiếp sinh ra Tần Thủy Hoàng kia, kéo theo một hệ lụy cực kì khủng khiếp, chính là ‘lịch sử thay đổi’.

Tiểu Yến Tử bất giác rùng mình, ai có thể chết nhưng Lục Tiểu Phụng thì tuyệt đối không thể.

“Tiểu Yến Tử!” Đương lúc nàng còn mải suy nghĩ, tay nàng đã đầy ắp nho đã lột vỏ. Lưu Dĩ dường như phát hiện nàng không ổn liền quay sang nhìn nàng cau mày: “Khó chịu ở chỗ nào sao?”

Tiểu Yến Tử chớp mắt hai cái liền gật đầu: “Thiếp thấy hơi lạnh!”

Lưu Dĩ hơi nghiêng mặt, cũng không nói nhiều lấy áo choàng khoác lên vai nàng. Ở đây đang có ánh mắt của đám bá quan dõi theo, hắn không thể tùy tiện cho nàng ngồi lên đùi ôm ấp. Chỉ hạ lệnh cho đám cung nhân tăng thêm lửa.

Tiểu Yến Tử giả bộ co ro nói: “Thực ra thiếp thấy ở đây phong thủy không tốt, đội hình binh lính bên ngoài xếp không được vừa mắt cho lắm. Chàng nhìn xem, sao lại có người lùn người cao như vậy, thật là khó coi, phong thủy kém như vậy, binh sĩ dàn trận thực không tốt a.”

Khụ!

https://thuviensach.vn

Bên dưới, Hoắc Tâm đại tướng cùng đám bá quan văn võ nghe nàng nói, không nhịn được ho khan, khóe môi giật giật khó coi.

Mặt Lưu Dĩ hơi trầm lại, hắn lướt qua đám bá quan văn võ đang giả vờ ăn uống, trên mặt khắc chữ 'ta không nghe thấy gì' lại lướt đến đám binh sĩ đang oai phong hứng gió bên kia.

"Nàng muốn xếp như thế nào?" Tuy rằng không biết nàng có ý gì nhưng hắn vẫn chiều theo nàng.

"Tốt nhất là nên điều một đám binh sĩ khác tới, cao to một chút tiện thể chắn gió, mẫu mã....ý là dung nhan cũng vừa mắt một chút, được dịp rửa mắt....ấy, là giúp cảnh khuya thêm sắc, để bữa yến tiệc thêm ấm áp vui vẻ. Ha ha!" Tiểu Yến Tử bật cười hai tiếng. Ánh mắt lộ liễu vẻ mong chờ.

"...."

Đây chính là thuyết âm mưu của nàng, vừa đuổi được tốp binh sĩ có Lục Tiểu Phụng trà trộn vừa được ngắm các anh chàng binh sĩ cao lớn đầy sinh khí, coi như vẹn cả đôi đường. Lục Tiểu Phụng không biết có mục đích gì, nhưng lúc này, kẻ thông minh như hắn chắc chắn biết đây không phải cơ hội động thủ. Nàng không sợ hắn làm liều, chỉ sợ hắn vì nàng mà chết thôi.

Mặt Lưu Dĩ lúc này đã đen hơn Bao Chửng, lừ mắt nhìn nàng. Tiểu nha đầu, dám nuôi ý định ngắm nam nhân?

Nhất thời giữa bữa yến tiệc lùa qua một cơn gió lạnh, Tiểu Yến Tử run lên một cái, liền quay đầu bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của hắn, liền cười khan: "Ha ha, vừa nãy phong thủy không được tốt, nhưng bây giờ khá hơn nhiều rồi. Mặt bằng chung khá ổn. Chàng không thích đổi thì thôi...."

Lưu Dĩ không nói không rằng, chỉ đảo mắt qua Lam Thất. Lam Thất rất nhanh nhạy, cung kính cúi đầu một cái rồi lập tức biến mất.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong chưa đầy ba nốt nhạc, đám binh sĩ bao gồm cả Lục Tiểu Phụng bị kéo đi. Lục Tiểu Phụng đưa mắt luyến tiếc nhìn nàng, ý cười vẫn lan tỏa. Nàng nhìn thấy hắn nhưng không lên tiếng, chỉ tìm cách đẩy hắn đi. Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi vui vẻ.

Lúc nàng gần như khuất đi, hắn mới chậm rãi rời mắt. Bóng dáng đó sẽ in thật sâu vào tim hắn. Từ bây giờ trở đi, hắn sẽ lại là Doanh Tắc uy phong ngạo nghễ, đường đường chính chính bước lên ngai vàng, dõi mắt nhìn nàng hạnh phúc....

“Ủa, cái tên vừa đứng đây biến đâu mất rồi.” Chớp mắt một cái, Lục Tiểu Phụng liền biến mất, chỉ thấy trên bầu trời tướng phủ vụt qua một vệt đen rời đi như một con nhạn.

Chốc sau, Lam Thất đưa một đám binh sĩ khác quay về vị trí kia. Lúc nãy đều là những tên binh sĩ cao lớn, chiều cao ngang bằng nhau, chỉ là dung nhan....xấu vô cùng tận, ta nói không lé thì hô, không sẹo nửa mặt thì cũng mắt lồi đến ba phần tư. Xấu xúc phạm người nhìn, khiến cho mỹ quan yến tiệc trở nên rất khó coi.

Tiểu Yến Tử nuốt khan một cái, hết hồn nhìn đám binh sĩ kia, lại đưa mắt sang nam nhân của nàng đang ung dung thưởng trà bên cạnh. Ôi nhan sắc này, bình thời đã biến đám nam nhân thường thường bậc trung xung quanh thành bạch tuộc, lúc này lại đem so với đám tiểu quỷ kia thực là một sự sỉ nhục.

Tiểu Yến Tử mải mê ngắm Lưu Dĩ, đến mức chảy nước miếng.

Lưu Dĩ vẫn bình thản tiếp tục bóc trái cây giúp nàng, tuy không nhìn qua nàng, nhưng khóe môi kia cũng khẽ cong lên, hoàn toàn biết rõ nàng đang ngắm hắn đến quên cả chớp mắt.

“Lưu Dĩ!” Trong lúc đám quan lại ăn uống no say, đang đến giai đoạn rượu ngấm vào thân, bắt đầu hào hứng đàm đoạn chuyện tào lao thì Tiểu

https://thuviensach.vn

Yến Tử ngồi bên cạnh gọi lên một tiếng.

Lưu Dĩ cầm lấy khăn tay, lau miệng giúp nàng: “Gì vậy?”

“Tại sao lúc trước thiếp lại bị gọi là yêu nghiệt. Chàng mới là yêu nghiệt. Đẹp như vậy, thật quá bất công với thiếp rồi. Chàng định biến vợ chàng thành bạch tuộc sao?”

“....”

Lưu Dĩ hết lời, thấy đám quan lại say xưa nói chuyện, cũng không phiền họ vui vẻ. Liền để lại đống này cho Hoắc Tâm giải quyết, đưa nàng ra phía sau.

“Đi dạo một chút!” Lưu Dĩ nắm eo nàng thư thả tản bộ.

Trời về khuya, trăng lên cao, gió nhẹ phất, hương hoa bay trong không gian tĩnh lặng. Hai thân ảnh dán sát vào nhau đi dọc con đường rải đầy hoa, bước chân chậm rãi dẫm lên vệt cỏ ướt.

Tiểu yến Tử thong thả thở ra một hơi, cảm giác an nhàn tự do thoải mái, xen lẫn ngọt ngào hạnh phúc xâm chiếm khiến nàng bất giác thấy rõ thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó nàng còn là một người hiện đại ngơ ngác bị đưa về đây, chớp mắt bao nhiêu lần chết đi sống lại, nàng mới lại có thể trở về, nép mình trong vòng tay Lưu Dĩ, bình an đi dạo cùng hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, bình thản ôm nàng chiêm ngưỡng cảnh đêm dưới ánh nến rực rỡ, dưới ngàn đóa hoa được hạ nguyệt phủ sáng. Nam nhân này cả đời đối với nàng như một bình sứ, luôn bao bọc che chở nàng, người kiệm lời ít nói, hung hãn tàn bạo nhưng dành tất cả sủng nịnh dành cho nàng, hắn chẳng phải đúng chuẩn nam chính ngôn tình rồi sao, còn nàng....Ây da, nàng thực không muốn húp một xô máu chó, nhưng kì thực lúc này nàng tình nguyện đứng ra nhận một ao máu chó. Ha ha.

https://thuviensach.vn

“Có gì vui?” Lưu Dĩ thấy vẻ mặt vui vẻ của nàng, trong giọng nói mười phần dịu dàng nựng má nàng hỏi.

“Thiếp đang rất tự hào vì có một trượng phu tuấn tú như chàng.” Tiểu Yến Tử ngọt ngào đáp.

Lưu Dĩ hơi nhướn mày, khóe môi cong cong, không khách khí nhéo má nàng rồi tiếp tục đi dạo. Gần về đến phủ Tam Thái viện, bỗng dưng hắn nhớ ra điều gì liền cúi đầu nhìn người trong lòng hỏi:

“Nàng bao nhiêu tuổi?”

Quả thực lúc này hắn mới nhớ ra chuyện tuổi tác của nàng, ở thân thể Triệu Mẫn, nàng vốn là nữ tử mười tám, nhưng thân thể thật của nàng cũng không khác thân thể Triệu Mẫn là mấy, tuy rằng cao hơn nhưng dung nhan lại có phần trẻ hơn, hoạt bát hơn Triệu Mẫn, nhưng nàng lại có tâm tư hơn người, sự thông tuệ của nàng đánh giá bằng thời gian nàng từng trải qua, vậy nên hắn thực sự đoán không ra tuổi thật của nàng.

Tiểu Yến Tử lơ ngơ một hồi, hắng giọng một cái mới nghiêm túc đáp:

“Lúc thiếp đến đây, là một nữ tử hai lăm tuổi...Từ lúc đó đến bây giờ...Đã bốn năm.” Nói rồi nàng e ngại ngẩng đầu nhìn hắn.

Quả thực sắc mặt Lưu Dĩ đặc biệt trở nên khó coi. Hắn làm sao ngờ được, nàng lại lớn tuổi hơn cả hắn. Đối với nam nhân cổ đại, chuyện này có chút khó chấp nhận.

“Chàng tuyệt đối đừng nghĩ thiếp lớn tuổi hơn hay gì gì đó, chàng đừng quên thiếp chính là tổ tông....ấy là người thời đại trước thiếp, chàng lớn hơn thiếp gần hai ngàn tuổi đấy. Bốn năm tuổi này có nhằm nhò gì!”

Mắt Lưu Dĩ linh động di chuyển. Ừm, nàng nói có lý.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lưu Dĩ sáng lên, tựa như đã có thể bỏ đằng sau chuyện tuổi tác.

Bỗng nhiên Tiểu Yến Tử sực nhớ ra một chuyện, liền trở nên nghiêm trọng.

Nàng không rõ Lục Tiểu Phụng đã hoàn toàn rời đi chưa, hắn liệu có ý định mưu sát hay gì gì đó không, vậy nên bộ dáng rất cẩn trọng. Mắt liếc ngang liếc dọc, lấy thân hình nhỏ bé nhất quyết một lòng bảo vệ Lưu Dĩ.

“Sao lại căng thẳng như vậy?” Lưu Dĩ nhíu mày nhìn nàng.

“Thời thế bất ổn, hôm nay thiếp coi tướng không được tốt, chàng nên chú ý cẩn thận.” Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa kéo tay Lưu Dĩ, nhanh chân về Tam Thái viện.

Dù sao ở trong tướng phủ, nơi đó vẫn an toàn nhất, kẻ vào thì ít, cả ngày đều có người canh phòng cẩn mật. Về đó nàng mới an tâm được.

Lưu Dĩ để mặc cho nàng kéo đi, vừa bước vào Tam Thái viện, mới kéo nàng đối diện hắn, ánh mắt tràn đầy ý cười: “Nàng vội vậy sao?”

Tiểu Yến Tử ngẩn ra. Vội gì cơ?

Lại bất chợt nhớ tới, đêm nay chính là đêm Lưu Dĩ thề quyết chiến ba trăm hiệp đây mà. A a a. Nàng vì mải lo cho sự an nguy của hắn mà vội vã kéo hắn về mà quên mất điều này. Thật là không có tiền đồ.

“Thật ra thì....ha ha...cái đó...thiếp!”

Tiểu Yến Tử nghẹn họng nửa ngày không nói được gì, Lưu Dĩ liền cho rằng nàng chưa sẵn sàng, liền có chút không vui. Hắn kéo tay nàng bước vào phòng. Căn phòng lúc thường cả hai đều thoải mái nghỉ ngơi, lúc này lại khiến nàng có chút e dè. Căn phòng tự nhiên tỏa ra mùi mờ ám.

https://thuviensach.vn

Chậc chậc, chuyện đó cũng không phải lần đầu, chỉ là lần đầu trên thân thể chính chủ, cái đó...ngoài chút đau rát còn đưa ra cảm giác rất dễ chịu. Chỉ là điều khiến nàng e dè chính là Lưu Dĩ ở trên giường vốn là mãnh thú, lúc này hắn lại đang ở độ tuổi trẻ khí thịnh, lại cấm dục một tháng, thân thể lúc này khỏe mạnh gấp bội lúc trước. Không cẩn thận nàng sợ sẽ chết vì dục, cái chết này quả thực rất nhục a.

"Đang nghĩ gì vậy?" Lưu Dĩ từ khi nào đã kéo nàng vào trong phòng, đám hạ nhân lúc nãy đi theo đã lùi ra, cửa cũng đã đóng, chỉ còn hai người.

Tiểu Yến Tử lúc này mới nhìn thấy Lưu Dĩ đứng trước mặt, ung dung thoải mái, không vội vàng, không nhiều ý niệm. Chỉ đơn giản đứng nhìn nàng.

Tiểu Yến Tử lại bất chợt thấy nhột, có phải nàng nghĩ nhiều quá rồi không?

"A..." Lúc này nàng mới để ý, đằng sau Lưu Dĩ có một bàn đặt rất nhiều bánh quả và hai cây đèn cầy lớn, còn có lư hương và đầy đủ các lễ vật làm lễ: "Chàng định làm đám giỗ sao?"

Mặt Lưu Dĩ đen lại, tựa hồ không ngờ nàng sẽ nói vậy, hắn cầm tay nàng kéo đến trước bàn 'đám giỗ' nàng nói, trịnh trọng: "Hôm nay ta và Tiểu Yến Tử thật thành thân."

Tiểu Yến Tử bất giác ba lên một tiếng, hôm đó nàng nói người mà Lưu Dĩ thành thân là Triệu Mẫn, không phải nàng. Thì ra hắn vẫn để tâm đến chuyện đó, hôm nay mới đặc biệt chuẩn bị những thứ này là để bái đường thành thân với thân thể thật của nàng.

Bất chợt trong lòng dâng lên thứ cảm xúc ấm áp ngọt ngào. Nàng xúc động nhìn hắn. Nguyện ý chìm trong biển ngọt hắn tạo ra, nàng chấp nhận bị sâu răng hay đái đường, cứ tự do chìm trong tình yêu ngọt ngào của hắn là đủ thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

“Chàng....sao lại tốt với thiếp như vậy?”

Lưu Dĩ nhìn đôi mắt trong veo của nàng, thứ nước lấp lánh dâng lên khiến lòng hắn như mềm đi. Hắn mỉm cười dịu dàng, khẽ xoa đầu nàng.

“Nha đầu ngốc, ta có thiên hạ trong tay, sao có thể để nữ nhân của ta chịu thiệt thòi.”

Lưu Dĩ tự tay châm lửa đốt hương, đưa một cây cho nàng. Mới bắt đầu làm lễ.

Sau một hồi luống cuống, tựa như có chút bất ngờ, run rẩy. Tiểu Yến Tử mới hoàn thành được nghi lễ bái đường này. Lưu Dĩ cầm tay nàng, đứng trước bàn thờ, âu yếm nhìn nàng:

“Đời này Lưu Dĩ ta chỉ có một mình Tiểu Yến Tử nàng là thê tử, cho dù nàng đến từ đâu, bằng cách nào. Ta cũng sẽ yêu thương nàng, che chở cho nàng, bảo vệ nàng suốt cuộc đời này. Cho dù bao nhiêu kiếp đi nữa, ta cũng sẽ không bao giờ rời khỏi nàng.” Nụ cười trên khóe môi Lưu Dĩ dãn rộng ra. Vẻ chính khí cao ngạo bị hạnh phúc vùi lấp, nhất thời như hắn đã biến thành một người khác.

Tiểu Yến Tử mỉm cười ngọt ngào: “Trời xanh chứng giám, Tiểu Yến Tử chỉ có một mình chàng, nguyện yêu chàng đến bạc đầu, cùng chàng tận hưởng hạnh phúc cuộc đời. Cho dù bao nhiêu kiếp, thiếp cũng ở bên chàng.”

Giữa căn phòng vương khói hương, hai thân ảnh nhìn nhau, trong mắt chỉ có nhau, thoảng qua mùi vị ấm áp, trăng kia như cười vui. Chúc phúc cho đôi uyên ương kia.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hương Đêm

Lưu Dĩ vươn tay bế xốc nàng lên, âu yếm nhìn nàng kéo vào lòng ngực, chưa kịp để nàng thích ứng, liền chớp mắt dời lên giường. Hắn nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường lớn được trải đệm trắng, ánh mắt sâu không lường được phủ một hàng mi quyến rũ nhìn nàng như mê hoặc. Chống tay xuống hai bên hông nàng, âu yếm ngắm nhìn. Dưới ánh nến đỏ rực và không gian bốn bề lặng im, đôi mắt nàng như hạt trân châu, sáng lấp lánh lại khiến kẻ khác lạc lối không cách nào thoát ra.

Hai má Yến Tử lập tức đỏ lên như trái đào tươi, ngượng ngùng nhìn hắn, xem ra năm ngày qua thực sự chuẩn bị tinh thần rất tốt, chỉ là lúc nằm trên giường lại có chút căng thẳng, cả thân thể cứng đờ không tự nhiên.

“Ta muốn nghe câu nói ngày hôm đó!”

Thấy Lưu Dĩ chăm chú nhìn nàng không manh động, lòng Yến Tử không khỏi thấp thỏm, lại đột nhiên nghe hắn phát ngôn, nhất thời mơ hồ không hiểu ý tứ.

Lưu Dĩ nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nàng, hạ thân áp xuống thân thể nàng, ghé sát vào tai nàng nhẹ nhàng liếm vành tai, hơi thở nóng hổi phả nhẹ khiến nàng bất giác rùng mình: “Là câu nói trước lúc phát nổ.”

Tiểu Yến Tử lúc này mới sực nhớ ra, quả thực lúc đó nàng đã trực tiếp bày tỏ với hắn. Tuy khoảng cách xa, hoàn cảnh sinh ly tử biệt nhưng lại

https://thuviensach.vn

khiến hắn nhớ đến vậy, nàng lại quên mất.

Nhưng thuận theo tình lý mà nói, nàng trước nay vẫn có thói quen dấu diếm biểu hiện trong lòng, chẳng mấy khi bày tỏ. Cũng không chủ động trong bất cứ chuyện gì, mọi việc đều để mặc Lưu Dĩ quyết định. Nguyên nhân cũng bởi Lưu Dĩ vốn sinh ra đã là hoàng tử, thân phận này là thân phận định đoạt cho kẻ khác. Hắn không cần ai phải chủ động, từ khi thành thân, mọi sinh hoạt của nàng cũng thoạt nhiên trở thành của hắn, đều do một tay hắn làm chủ. Hắn nói một, nàng cũng không nhiều lời cãi thành hai. Ngoại trừ chuyện mạng người ra, những chuyện khác nàng đều không quản.

Ngay cả trên giường, trước đây nàng cũng mặc nhiên nằm im cho hắn động thủ, hắn thích cảm giác đụng chạm da thịt thân mật với nàng, cảm giác thực tế này luôn khiến hắn thích thú, nhiệt tình dày vò nàng bất kể nàng có cầu xin. Vì vậy mà tạo thói quen ỷ lại, ngay cả trước lúc thành thân, trở thành quản gia nhà hắn đã mặc nhiên biến hắn thành chúa tể của nàng.

Cho nên, chuyện nàng chủ động thổ lộ, xem ra làm khó cho nàng rồi.

Lưu Dĩ thấy nàng không chịu mở miệng, liên tục cắn môi không nói. Ánh mắt hơi trầm lại. Lập tức phủ môi xuống, ngậm chặt tách môi nàng ra luồn vào bên trong, cánh tay không khách khí tháo phắt y phục nàng xuống. Lộ ra thân thể như ngọc. Bàn tay kia mày mò tìm kiếm trên thân thể, đi qua từng lớp da thịt mềm mại, chỉ là khác với vài đêm trước, bàn tay lần này vô cùng nóng hổi mạnh mẽ trượt thật nhanh trên thân thể nàng, tựa như có chút tức giận.

Lưu Dĩ hôn nàng đến choáng váng mới chịu rời môi hôn lên xương quai xanh của nàng, gặm cắn không lưu tình, động tác mạnh mẽ quyết đoán, khiến cho nàng cảm giác bỏng rát khó chịu. Yến Tử liền hít lấy hít để không khí, hơi thở bắt đầu nặng nhọc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử rõ rồi, Lưu Dĩ hôn theo phương thức hung bạo như vậy, ắt hẳn là vì không hài lòng chuyện nàng không chịu mở miệng. Chết tiệt, vì bảo quản tốt thân thể, nàng đành một lần mất mặt mà tỏ tình vậy.

“Thiếp....yêu...” Nàng mới nói được chừng đó, ánh mắt Lưu Dĩ lập tức sáng lên, trong hơi thở nóng hổi, hắn ngừng dày vò thân thể nàng, dời khỏi bầu ngực sữa của nàng, kề tai vào môi nàng như muốn nghe thật rõ.

Tiểu Yến Tử nuốt khan hai cái, mới trịnh trọng nói vào tai hắn:

“Thiếp yêu chàng. Lưu Dĩ!”

Vẻ mặt nghiêm nghị của hắn lập tức sáng ngời, ánh mắt ôn nhu ngập tràn ý cười. Tựa hồ đây là câu nói hắn cho rằng là hay nhất mà hắn từng nghe. Không khách khí tặng nàng một nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng lại tràn đầy nhu tình. Lúc rời khỏi môi nàng, giọng đã khàn đục.

“Ta yêu nàng. Tiểu Yến Tử.”

Mặt nàng nóng bừng lên. Tim đập thình thịch, quả nhiên lời tỏ tình đến từ người thương như một phát súng, khiến nàng chết ngắc a a a.

Lưu Dĩ không vội vàng, mà chỉ chậm rãi hôn lên từng tấc da thịt nàng, rất kiên nhẫn bắt đầu từ ngón tay nàng miết nhẹ lên vai, cổ, ngực. Để lại thật lâu thật nhiều trên bầu ngực tròn đáng yêu kia mới di chuyển xuống bụng....Ngay cả đùi nàng, lưng nàng, chỉ chốc lát đã tràn đầy dấu hôn của hắn. Lưu Dĩ quan sát thật kĩ thân thể nằm dưới thân hắn, nơi nào không có dấu hôn hắn sẽ trở lại hôn thật kĩ thật sâu.

Tiểu yến Tử bị đôi môi mò mẫm kia làm cho choáng váng, chìm trong mê loạn không còn chút tỉnh táo, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Trong căn phòng, tiếng hôn và hơi thở hai người đã nặng nề hơn, khiến cho căn phòng ngập tràn mùi vị mờ ám.

https://thuviensach.vn

Vừa lúc Lưu Dĩ kiểm tra nàng đã đủ ướt, tách chân nàng ra, chuẩn bị đưa dục vọng cứng rắn xâm chiếm thì Tiểu Yến Tử đột nhiên lên tiếng:

"Sao chàng lại bị thương?"

Tiểu Yến Tử lúc ôm lấy tấm lưng Lưu Dĩ, chuẩn bị tinh thần nghênh chiến thì phát hiện ra lưng hắn có một vết thương dài, tuy không sâu, chỉ là vết thương ngoài da, nhưng độ dài của nó khiến nàng kinh ngạc. Vết thương còn rất mới, ắt hẳn chỉ vừa bị gần đây, xem chừng là nhờ hắn tránh kịp một đường kiếm.

Lưu Dĩ ngưng lại, đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt không vui. Hắn cúi đầu chặn môi nàng, bàn tay nắm lấy một bên bầu ngực vuốt ve:

"Tập trung!"

Lưu Dĩ vừa lên tiếng nhắc nhở nàng, bên dưới thân liền truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé toạc, nàng cảm nhận rõ ràng một vật cứng nóng đâm thẳng vào rồi yên vị nằm đó, không vội vàng luật động.

Đợi khi tìm được vị trí tốt, cả hai mới âm thầm thở dài, cơn ê buốt cũng từ từ quen thuộc khiến cái nhăn mặt của nàng dãn ra. Lưu Dĩ cúi đầu nhìn nàng, để mặc hai thân thể như hòa tan vào nhau, không chút kẽ hở. Cảm nhận sự ấm áp bên trong nàng, hôn lên mi mắt nàng đáp:

"Hoắc Sinh ám sát ta."

Trong lúc mơ màng cảm nhận thân thể Lưu Dĩ bắt đầu chậm rãi luật động kèm theo cảm giác đau rát và khoái cảm, câu nói kia lọt vào tai nàng mất một lúc mới có thể tiếp nhận trong hơi thở gấp gáp. Nàng đương có chút kinh hoàng, rất muốn hỏi tại sao nhưng lại thở không ra hơi. Trong cơn rung động kịch liệt, không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ nhỏ như mèo kêu.

https://thuviensach.vn

Tiếng rên kia như kích động Lưu Dĩ, khiến cho hắn tăng mạnh lực đạo ra vào. Gấp gáp nặng nề, tiếng thở kia bật lên tiếng gọi tên nơi cao trào.

“Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử.....”

Trong phòng ấm áp, tiếng rên như tiếng thở của yêu thương. Hai thân thể như hòa làm một, mãi mãi không rời xa.

Lúc Tiểu Yến Tử tỉnh lại, trời đã kịp sáng. Đêm qua vì lao lực, nàng không biết đã bất tỉnh từ lúc nào, chỉ nhớ những đoạn cao trào, Lưu Dĩ vẫn không ngừng gọi tên nàng. Nằm trong vòm ngực rộng rãi của Lưu Dĩ, tận hưởng bàn tay to lớn dịu dàng xoa hông cho nàng, lực đạo vừa đủ khiến nàng thoải mái. Tuy nhiên giữa hai chân vẫn truyền đến cảm giác đau rát, cảm giác dinh dính khó chịu vì ai đó nhất quyết phát tiết trong thân nàng, không chịu để một giọt rơi ra ngoài khiến nàng mệt đến mức tay nhấc không nổi khiến cho nàng uất hận ngẩng mặt nhìn hắn.

Lưu Dĩ bắt gặp đôi mắt oán trách liền nhớ đến hôm qua, vì sau khi nghe lời tỏ của nàng, bất quá trong lòng phấn khích, không cách nào bày tỏ, không khách khí mà thể hiện bằng dục tình, yêu cầu quá nhiều, đòi hỏi những tư thế khác nhau, khiến nàng không kịp trở mình, bên dưới hạ thân của nàng liên tục bị lấp đầy, khiến nàng cáu tiết hung hăng cắn hắn. Trong mê loạn, hắn liếm mồ hôi trên gương mặt nàng, chỉ vừa kịp thời chậm lại động tác, nàng đã ngất lim. Vừa mở mắt đã cau mày. Xem ra cô nương này thật sự giận hắn vận động quá nhiều.

“Xin lỗi.” Lưu Dĩ trầm giọng bật được một câu.

Đầu óc Tiểu Yến Tử lập tức tỉnh táo. Trơ mắt nhìn hắn như không tin vào tai mình. Đây là lần đầu tiên nàng nghe Lưu Dĩ nói lời xin lỗi. Đời này với tính cách của hắn, chỉ e là lần đầu tiên nói ra câu này, nên mới có chút không thành khẩn. Lại có chút không thực tế.

https://thuviensach.vn

“Lưu Dĩ. Muốn xin lỗi phải chân thành, sao chàng lại không nhìn thiếp.”

Sắc mặt Lưu Dĩ hơi tối, hắn đưa mắt nhìn sâu vào đôi mắt nàng, xoay một vòng đè nàng dưới thân. Không khách khí tách chân nàng ra đâm vào.

“Thực xin lỗi nàng.” Nói rồi lại tiếp tục vận động.

Tiểu Yến Tử khóc không ra nước mắt bấu vào lưng hắn, thầm biết nàng hoàn toàn không thoát khỏi thiên la địa võng của hắn. Muốn nhận được lời xin lỗi của hắn, cũng phải trả giá không ít a a a.

Lúc mặt trời đã lên cao, kết cục bạn Quốc Công nào đó mới thỏa mãn, buông Yến Tử ra, rồi tiếp tục hôn lên da thịt nàng thêm một vòng, nếm mồ hôi của nàng, để cho mùi của hắn thật sâu trong thân thể nàng.

Tiểu Yến Tử lim dim nhìn tầng mồ hôi quyến rũ trượt trên thân thể hắn nhỏ xuống thân nàng, cảm giác đê mê kèm theo chút mỏi mệt khiến nàng có chút thực tế. Để mặc hắn càn quấy. Đến khi Lưu Dĩ hôn đủ mới chịu ngả lưng ôm nàng, hơi thở hai người cũng đã từ từ bình ổn. Cùng tận hưởng dư vị của cuộc kích tình, thứ hạnh phúc khi cận kề này cả hai vốn đã mong chờ từ lâu.

“Nàng ngủ đi.” Lưu Dĩ dịu dàng hôn nàng rồi tính toán rời giường thượng triều. Khác với Tiểu Yến Tử mặt mày ảm đạm, sắc mặt suốt một đêm hoạt động của Lưu Dĩ lại có mấy phân sảng khoái, thật khiến Tiểu Yến Tử có chút bất công. Nàng cảm thấy nàng chẳng khác nào thuốc tăng lực cho hắn cả.

Tiểu Yến Tử lười biếng nằm trên giường, mệt đến mức không nhấc nổi tay, nhìn hắn thay y phục, mới sực nhớ đến chuyện đang nói đêm qua.

“Sao Hoắc tướng quân lại ám sát chàng, huynh ấy và chàng vốn không thù không oán cơ mà.” Nếu là vết thương mới, thì chỉ e Hoắc Sinh ám sát Lưu Dĩ trong khoảng thời gian sau khi nàng chết, nhưng từ lúc nàng trở về,

https://thuviensach.vn

không nghe ai nhắc đến chuyện này, lại không ân ái, nên nàng không phát hiện ra. Hoắc Sinh cũng bình an vô sự, không có biểu hiện gì đặc biệt như tội chu di cửu tộc gì đó.

Mắt Lưu Dĩ hơi tối, bàn tay khoác y phục thoáng ngưng, trong giọng nói mơ hồ thứ cảm xúc phức tạp:

“Hoắc Sinh biến thể, là tên đó ám sát ta.”

“Bạch Mộ Ninh!” Tiểu Yến Tử kinh ngạc.

“Nàng biết hắn?” Lưu Dĩ nhíu mày, trước nay hắn không biết nàng lại biết nhiều về Hoắc Sinh như vậy. Là hắn quá xem thường Hoắc Sinh rồi chăng?

Tiểu Yến Tử gật đầu: “Thiếp đã từng gặp Bạch Mộ Ninh. Hắn xem chừng rất hận Hoắc Sinh, không ngờ còn hận cả chàng.”

Lưu Dĩ ngồi xuống giường, nhìn vào mắt nàng: “Hắn không làm gì nàng chứ?”

“Không có!” Tiểu Yến Tử chắc nịch nói. Ngoài việc suýt chết cùng nàng trong mật thất và nhìn trộm nàng tắm thì không có làm gì cả. Chỉ tính riêng hai chuyện này nếu nàng mách lẻo với Lưu Dĩ. Hoắc Sinh phỏng chừng....haiz. Vẫn là không nên nói.

Lưu Dĩ nghe vậy liền an tâm gật đầu tiếp tục khoác long bào lên.

Tiểu Yến Tử nhìn hắn mọi việc trên thân đều tự mình động thủ, nàng thân làm thê tử chỉ lười biếng nằm trên giường nhìn, có chút không tự nhiên, liền khoác tạm tiết y lên, xuống giường tính toán giúp hắn mặc y phục cho trọn đạo làm vợ. Chỉ là vừa nhấc lưng, cả thân thể truyền đến cảm giác ê buốt không thành lời khiến nàng thiếu chút nữa bật khóc.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ vươn cau mày một cái:

“Nghỉ ngơi đi, ngồi dậy làm gì?” Lưu Dĩ ép nàng về lại giường, ân cần phủ chăn lên. Lúc này mới có chút hối hận, quả nhiên là hắn quá mê muội nàng, không thể tiết chế khiến nàng đứng không nổi.

Mất một lúc mặt Tiểu Yến Tử mới thấy thoải mái, nhìn hắn chuẩn bị đi ăn sáng, nằm trên giường ngắm nhìn dung nhan tuấn tú nói:

“Thiếp vẫn có một thắc mắc. Tại sao Bạch Mộ Ninh lại hận chàng và Hoắc Sinh đến vậy?”

Lưu Dĩ chỉnh long bào xong, cả thân thể cường tráng với khí khái đế vương tự động phát khí khiến nàng có chút lóa mắt. Tiểu Yến Tử mơ hồ không rõ, người chính khí tuấn tú trước mặt chính là nam nhân cả đêm triền miên cùng nàng đây sao?

Hăn xoa đầu nàng hai cái, để mặc nàng ngẩn ngơ ngắm hắn mới nói: “Thiên hạ này, người hận ta không chỉ có một mình hắn.” Lưu Dĩ nựng má nàng: “Nghỉ đi một lát.”

Nói rồi quay người rời đi. Không nói thêm lời nào nữa.

Tiểu yến Tử nằm trên giường nhìn trần nhà, trong lòng không khỏi mối nghi hoặc mơ hồ. Cứ cho là Hoắc Sinh biến thể đi, nhưng theo tính cách Lưu Dĩ, kẻ có ý đồ mưu sát hắn đều phải chết, vậy mà Hoắc Sinh lại không hề hấn gì. Tuy rằng nàng rất quý mến Hoắc Sinh, chỉ là nghĩ hoài không thông mối quan hệ giữa Lưu Dĩ và Hoắc Sinh là như thế nào. Từ trước đến nay, nàng chỉ thấy quan hệ vua tôi, cung kính và uy quyền mà thôi. Trước đó Sa Thủy từng nói họ là bằng hữu chí cốt cùng Cố Vệ Bắc, nhưng đến này nàng chưa từng thấy Lưu Dĩ nói quá ba câu với Hoắc Sinh, dường như rất tẻ nhạt. Thế nhưng Lưu Dĩ lại đặc biệt rộng lượng với Hoắc Sinh, Hoắc Sinh bị phế mất một cánh tay, liền được trở về nhà dưỡng thương, phúc lợi bổng lộc không thiếu một xu, thậm chí còn được tăng lên. Là một tướng

https://thuviensach.vn

quân nhưng không thể ra trận, Lưu Dĩ cũng không một lời chỉ trích hay tước đi tư cách của hắn. Vẫn để binh phù ở chỗ hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm. Lúc này ám sát lại không hề bị giết hay bắt giam. Còn được tự do tự tại như không có gì xảy ra. Cách thức đối đãi đặc biệt này cứ khiến nàng tò mò không thôi. Nếu là trước đây nàng chưa thành thân với hắn, người ta nói hắn là đoạn tay áo, nàng cũng sẽ tin người hắn léng phéng chính là Hoắc Sinh mất. Chỉ là lúc này nàng rõ hơn ai hết, Lưu Dĩ có sở thích như thế nào. Không phải chính là nàng sao? Vậy rốt cuộc mối quan hệ giữa hai đại nam nhân kia là cái gì đây a a a. Sao nàng cứ có cảm giác nàng mới chính là kẻ thứ ba a.

Những ngày tiếp theo, thể diện của Tiểu Yến Tử về với con số không chính vì nhiều ngày không thể rời giường, bất quá yêu chiều nam nhân khí thịnh lại sức như hổ khiến nàng bị hủy hoại đến độ không đi nổi.

Hạ nhân trong ngoài lại được dịp cười trộm, đêm nào cũng nghe tiếng la tha mạng của nàng, bất quá trượng phu của nàng đi đâu về, ngắm nàng một lúc lại bế nàng lên giường. Không cho nàng có cơ hội rời khỏi sương phòng.

Mà nguyên nhân của nàng là Lưu Dĩ thì tinh thần sáng lạng, mỗi lần rời giường đều mang theo vẻ mặt chính khí, sáng suốt, hệt như vừa tẩn mười con bò cùng uống thuốc tăng lực. Khiến cho quan viên trên triều không khỏi mừng rỡ, giải quyết sự vụ cũng nhanh tay hơn, mấy ngày trước còn gầy yếu âm u như sắp chết. Vậy mà vị vương phi kia trở về liền như cải tử hoàn sinh, tinh lực gấp bội trước đây. Quả nhiên là hảo thê tử.

Nhiều ngày sau mới có thể lấy lại tinh thần rời giường. Tiểu Yến Tử lại trở thành kẻ vô công rồi nghề, không có công an việc làm tử tế. Chính là vì món rèn kiếm nàng đã truyền thụ hết cho Triệu Phạm Hoa. Mà chuyện chế tạo thuốc nổ thì....Kể từ sau cái chết của nàng, Lưu Dĩ đặc biệt ác cảm với

https://thuviensach.vn

thuốc nổ. Cấm nàng không được phép chế tạo, cũng không cho nàng lại gần xưởng chế tạo, chính là không muốn nhìn thấy cảnh tượng nàng lần nữa phát nổ. Nàng có thể trở về một lần, không có nghĩa có thể trở về lần thứ hai.

Chính vì vậy, nàng trở thành hiền thê lương mẫu chính cống, ngày ngày bồi hắn trên giường, chiếu cố ăn ở đi lại của hắn, cả cuộc sống chỉ có hắn. Rốt cuộc khi hắn rời đi, nàng lại luẩn quẩn không có việc gì làm, cực kì nhàn rỗi. Tận hưởng kẻ hầu người hạ như vậy thực không quen với người từ nhỏ đã chăm chỉ làm việc như nàng.

Lưu Dĩ thấy nàng buồn chán, sau buổi triều mang về cho nàng hai con thỏ trắng cực kì đáng yêu, chúng còn khá nhỏ nhưng rất hoạt bát. Nằm trong lồng cung nhân dâng lên. Tiểu Yến Tử mỉm cười tíu tít:

“Chàng muốn ăn thịt thỏ sao? Nên xào chua ngọt hay là hấp lên nhỉ?”

“.....”

Mặt Lưu Dĩ đen lại, đám hạ nhân xung quanh bụm miệng nín cười.

Tiểu Yến Tử thấy Sa Thủy, Sa Hỏa nháy mắt, vẻ mặt bất lực mới ngớ ra. Nhìn hai con thỏ đáng yêu nằm trong lồng cười khan:

“Ha ha, còn nhỏ như vậy, vẫn là không nên đem thịt, đợi lớn chút nữa thịt mới ngon.”

....

“Tiểu Yến Tử!” Mặt Lưu Dĩ đanh lại, hắn gầm giọng quát lên một tiếng khiến Tiểu Yến Tử giật bắn.

Sa Thủy đến sợ nàng, vội vàng mấp máy môi nói nhỏ: “Vương Phi, là quà, Quốc Công tặng người.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử hơi sững lại, nhìn Lưu Dĩ mặt đen nghiêm nghị ngồi đó.

Trong lòng bất giác nổi lên cảm giác ngọt ngào. Nàng không nghĩ đến là vì Lưu Dĩ vốn rất cứng nhắc nghiêm túc, nàng chẳng bao giờ dám nghĩ hắn sẽ tặng nàng sủng vật.

Tiểu Yến Tử hai mắt rưng rưng cảm động, nàng trước nay chưa từng nuôi sủng vật, cũng chưa từng được ai tặng.

Nàng mặc kệ ở đó đang có nhiều người, bước hai bước đến cúi đầu hôn chụt lên má Lưu Dĩ vẫn đang ngồi thưởng trà nhìn phản ứng của nàng kia.

Bất quá hành vi bày tỏ này vượt quá mong đợi của hắn. Bề ngoài không có biểu hiện gì đặc sắc nhưng bên trong đã kích động. Liền kéo nàng ngồi lên đùi, cuồng nhiệt hôn nàng. Bỏ mặc hai con thỏ trắng ngây ngốc nhìn cùng đám hạ nhân đã chôn mặt xuống đất.

Thật tình ngày nào cũng như vậy, khiến cho bọn họ cũng muốn chìm trong tình vị một lần.

Sa Hoả thấy Sa Thuỷ len lén nhìn trộm qua, liền lấy tay bịt mắt Sa Thuỷ lại.

"Đừng có nhìn!"

"Đâu phải mới lần đầu nhìn thấy." Sa Thủy nhỏ giọng hất tay Sa Hoả ra.

Sa Hoả hừ lạnh một tiếng, không nói một lời lặng lẽ kéo cổ áo Sa Thuỷ đi.

"Buông ra, ta đang ngắm cảnh xuân, học tập sau này còn thực hành cùng thê tử."

"Ngươi cả đời không có ai chịu lấy, học hỏi mất thời gian."

https://thuviensach.vn

"Ai nói huynh không có. A Mai, nha hoàn của Hoắc tiểu thư không phải rất thích ta sao?"

Mặt Sa Hoả thoáng đanh lại: "Nàng ta không hợp với ngươi!"

"Huynh nói gì vậy? Hợp hay không liên quan gì đến huynh. A!!!"

Sa Thuỷ nói xong liền ăn một cước của Sa Hoả: "Làm cái gì vậy? Khi không lại đánh ta?"

Sa Hoả hừ lạnh không đáp, chỉ lạnh lùng bỏ đi.

Bên trong, cặp phu thê biến thái cuối cùng hôn đủ mới chịu rời nhau.

Lưu Dĩ quấn nàng một hồi, mới chịu để nàng chơi cùng hai con thỏ nhỏ.

"Tiểu Yến Tử, nàng chuẩn bị đi!" Lưu Dĩ thư thả nói.

"Chuẩn bị gì cơ? Chúng ta sắp đi đâu sao?" Tiểu Yến Tử ngơ ngác.

Lưu Dĩ gật đầu đáp:

"Hai tuần nữa chúng ta rời tướng phủ trở về nhà."

Nhà?

Tiểu Yến Tử ngẩn người, trong tâm nàng đã quen nhà chính là tướng phủ, còn trong tâm Lưu Dĩ, nhà chính là phủ Quốc Công.

Đã đến lúc rời đi rồi sao?

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Vì Người Vô Tâm Rọi Cành Hoa Rơi

Tiểu Yến Tử từ lúc nào đã luôn xem tướng phủ là nhà, lão đại tướng yêu quý nàng, Hoắc phu nhân lại càng quý, huynh muội nhà họ Hoắc thì khỏi phải nói, vì vậy mà nàng mặc nhiên sống ở đây chưa từng có ý định rời đi. Bây giờ nàng đã là thê tử của Lưu Dĩ, xuất giá tòng phu, xuất gia tòng phụ. Nàng cũng đã đến lúc theo Lưu Dĩ về dinh rồi.

"Nàng không vui?" Lưu Dĩ nhìn nàng ảo não ngồi trong lòng hắn, vẻ mặt ỉu xìu như bóng xì hơi.

"Thiếp sống ở đây đã lâu, xem mọi người như người thân, nhất thời..." Nàng có chút buồn bã nói.

"Ta chỉ sống tạm ở đây, gian tế đã dẹp hết, hai tuần nữa kỵ binh sẽ được điều đi. Ta không cần thiết phải ở đây nữa." Lưu Dĩ thấp giọng giải thích, mày hơi nhíu, có vẻ không vui: "Không lẽ nàng không nguyện ý theo bổn vương về phủ."

A. Bây giờ Tiểu Yến Tử mới nhận ra có chút thuận tai ở đây. Những ngày nàng trở về Lưu Dĩ đặc biệt dịu dàng, không danh xưng bổn vương với nàng, xem chừng đã hoà nàng làm một với hắn. Nàng mải mê chìm trong vị ngọt, lúc này mới nhận ra. Xem ra là hắn đang tức giận. Chỉ cần nàng mở miệng không nguyện ý, hắn sẽ lập tức khiến nàng biến mất khỏi thế gian.

https://thuviensach.vn

"Thiếp không có ý đó. Đối với thiếp ở đâu có chàng ở đó mới là nhà." Nàng bày ra bộ dáng nịnh nọt ôm cổ hắn dỗ dành.

Vẻ mặt Lưu Dĩ mới bình ổn lại, nàng mới nói tiếp: "Chỉ là nhất thời buồn lòng. Phu thê chúng ta phiền đại tướng quân đã lâu. Rời đi cũng nên thôi." Tiểu Yến Tử nhu thuận mỉm cười.

Lời nàng nói hoàn toàn là thật lòng, nàng ở đâu cũng được, chỉ cần có Lưu Dĩ là đủ, chỉ là về phủ Quốc Công không có đám Cố Vệ Bắc chơi cùng, không có đám vệ binh đánh bạc cũng có chút buồn lòng.

Lưu Dĩ biết nàng ham chơi, không nỡ rời xa nơi này. Hắn nhéo má nàng đến ửng đỏ mới thoả mãn buông tay:

"Quậy chừng đó còn chưa đủ?"

Tiểu Yến Tử gãi gãi đầu cười gượng, nghĩ đến từ khi vào phủ nàng liên tục phá tanh bành nơi đây, khiến cho hai vợ chồng già Hoắc gia đau đầu không thôi.

"Thiếp biết rồi, sẽ sớm an bài mọi thứ. Chàng yên tâm."

Lưu Dĩ nghe nàng nói vậy mới an tâm gật đầu. Đặt lên môi nàng một nụ hôn mới rời đi.

Đến lúc chỉ còn mình nàng nhìn hai chú thỏ, trong lòng không khỏi buồn rầu. Nàng ngẩn ngơ một hồi mới quyết định đi tìm Cố Vệ Bắc cùng Hoắc Sinh đánh chén một bữa, làm tiệc chia tay.

Nghĩ xong liền một mạch chạy đến viện đại phu tìm người.

Chỉ là vừa đến cửa, chưa kịp gõ cửa đã nghe tiếng người vọng ra.

Thanh âm quen tai trầm bổng trịnh trọng vang lên:

https://thuviensach.vn

"Hãy giúp ta chữa trị, bằng mọi cách!"

Tiểu Yến Tử nhíu mày. Là giọng Hoắc Sinh, hắn muốn chữa trị cái gì, cánh tay không phải trước giờ vẫn tiếp nhận điều trị sao?

Nàng thu tay, không tính gõ cửa, chỉ yên lặng đứng bên ngoài nín thở, tránh bị phát hiện. Nàng cũng không rõ tại sao lại làm ra hành vi này, nhưng giác quan cho nàng biết, nếu nàng xuất hiện, Hoắc Sinh sẽ lập tức ngậm miệng.

"Cái này..." Trong căn phòng lần nữa vang lên giọng nói, chỉ là giọng điệu này không phải của Hoắc Sinh mà là Cố Vệ Bắc: "Mười năm qua ta ở đây là vì huynh, đã nghiên cứu rất nhiều, nhưng kết quả...Huynh đã thấy rồi đó."

Giọng nói của Cố Vệ Bắc kèm theo tiếng thở dài bất lực. Bên trong tĩnh lặng một hồi mới nghe Hoắc Sinh cất tiếng.

"Ta không muốn một ngày nào đó lại đột nhiên biến thể, ta không thể đả thương Quốc Công. Nếu ta làm vậy, Mẫn Mẫn sẽ hận ta! Quốc Công cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ta không thể nhìn hai người đó vì ta mà...."

Lòng Tiểu Yến Tử thít lại. Nàng đã hiểu Hoắc Sinh muốn gì. Thì ra là vì căn bệnh đa nhân cách đó. Hắn vì nàng và Lưu Dĩ mà khổ tâm vậy sao?

"Chuyện quan trọng chính là huynh không làm chủ được cơ thể. Không thoát khỏi ký ức năm đó. Ta dù có là hoa đà tái thế cũng không thể giúp huynh. Mười năm qua Bạch Mộ Ninh liên tiếp xuất hiện, năm năm trước còn suýt giết chết ta. Huynh lúc đó không phải đã giữ được chút tâm trí mà buộc hắn phải dừng tay đó sao. Tất cả là vì tâm mà thôi."

Trong căn phòng đột nhiên im bặt, ngay cả tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ có không khí âm trầm bao vây. Khẽ khàng buông tiếng thở than.

https://thuviensach.vn

Lúc Hoắc Sinh rời đi, Tiểu Yến Tử đã kịp trốn, đứng từ đằng sau nhìn bóng dáng cô độc của Hoắc Sinh, dung nhan hoạ thuỷ kia khắc lên nét buồn thê lương khiến nàng không khỏi đau lòng. Lam nhan bạc mệnh, quả không sai.

Sa Hoả, Sa Thuỷ luôn theo sát nàng, chuyện vừa rồi đương nhiên nghe rõ không thiếu chữ nào, bất giác trong lòng sinh ra thứ cảm xúc hỗn độn.

Thương tiếc!

Đợi Hoắc Sinh đi khuất, Tiểu Yến Tử mới tiến vào bên trong, bắt gặp Cố Vệ Bắc đang ngâm cứu đống thảo dược.

"Muội tới đấy à!" Cố Vệ Bắc ngẩng đầu nhìn nàng vui vẻ.

"Cố đại ca, chuyện lúc nãy muội đã nghe hết."

Mặt Cố Vệ Bắc hơi sững lại, lộ ra nét buồn thương. Hắn để nàng ngồi vào bàn châm một chén trà.

Hơi nóng của trà thơm bốc lên, cuộn trong không khí tan đi trên vẻ mặt ưu sầu của Cố Vệ Bắc, tựa hồ sự bất lực khi không thể giúp bằng hữu chí cốt là điều khiến hắn phiền lòng.

"Muội cũng biết tâm bệnh của huynh ấy. Suốt thời gian qua ta đã nghiên cứu rất nhiều phương thuốc, châm cứu không biết bao nhiêu lần. Vậy mà..."

Tiểu Yến Tử trong lòng rất rõ, Cố Vệ Bắc tài giỏi như thế nào. Nếu đem hắn so với đám bác sĩ y học cổ truyền hiện đại, so ra còn giỏi hơn gấp bội. Vậy mà đến lúc bất lực như vậy, chứng tỏ đã hoàn toàn bó tay.

"Muội có điều này muốn hỏi, muội đã hỏi nhiều người nhưng không ai chịu nói. Tin rằng huynh sẽ nói cho muội biết." Trầm ngâm một hồi Tiểu Yến Tử mới mở miệng.

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc yên lặng nhìn nàng, tựa hồ đã đoán ra nàng sẽ hỏi đến chuyện gì.

"Không biết sau cái chết của muội, Hoắc tướng quân tại sao lại ám sát Quốc Công?"

Biết mà. Cố Vệ Bắc đánh thượt một cái mới đáp:

"Tình trạng biến thể của huynh ấy chỉ có thể vì rượu, bệnh nặng hoặc kích động mạnh. Huynh ấy đối với muội....cho nên không chịu được cú sốc này, đã đả kích rất nặng. Bạch Mộ Ninh thừa cơ xuất hiện, có lẽ trong lòng Hoắc Sinh lúc đó cũng oán trách Quốc Công không thể bảo hộ nàng. Đã hận càng thêm hận, tên đó mới muốn ám sát Quốc Công!"

Tiểu Yến Tử nghe xong, thần trí thoáng chao đảo, trong lòng hơi nhói.

Tại sao nàng lại khiến hai nam nhân yêu thương nàng hết lần này đến lần khác khổ sở như vậy. Nàng xứng lắm sao?

Nhìn ánh mắt thống khổ được che đậy sau vẻ bình thản của nàng. Cố Vệ Bắc thật không can tâm:

"Đáng ra ta không nên nói những điều này với muội."

Tiểu Yến Tử siết tay, nghiêm mặt nói: "Muội nghe nói chứng bệnh này thường vì chấn động tâm lý. Không biết nguyên nhân huynh ấy mắc chứng bệnh là như thế nào?"

Cố Vệ Bắc hơi phiền lòng, cuối cùng nàng cũng nói vào trọng điểm. Hắn hớp một ngụm trà nhìn nàng đáp:

"Chuyện này muội nên hỏi Quốc Công, người rất rõ chuyện này. Ta vốn chỉ là kẻ đứng nhìn mà thôi."

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử nghe vậy, liền biết Cố Vệ Bắc muốn đẩy chuyện này sang Lưu Dĩ. Nàng bồi hắn thêm dăm ba câu rồi trở về, mang theo tâm trạng nặng nề ra đình viện câu cá.

Cảnh vật tĩnh mịch, cần câu trĩu xuống, dòng nước nhấp nhô, không khí trong làm khiến tâm tình nàng mới có chút thả lỏng.

Sa Hoả, Sa Thuỷ đứng sau lưng, không nhiều lời như bình thường, chỉ yên lặng bồi nàng câu cá, không nói gì thêm. Biết nàng là một người hoạt bát vui vẻ. Một khi đã tĩnh lặng chứng tỏ trong lòng nàng rất phiền muộn, chỉ muốn yên tĩnh. Có lẽ Hoắc Sinh đã trở thành mối bận lòng của nàng trước khi rời tướng phủ.

Không thể đáp lại tình cảm, lại không cách nào giúp hắn giải toả tâm tư. Nàng sao có thể vui.

Tiểu Yến Tử ngồi được một lúc, đằng xa lại xuất hiện một bóng người đi tới trước mặt nàng cung kính thi lễ.

"Mạc Phù tới đấy à?" Tiểu Yến Tử chậm rãi buông cần câu, khẽ dãn ra nụ cười đôn hậu như không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Phù mỉm cười ngọt ngào đi đến trước mặt nàng.

"Muội nghe nói nương nương dạo này buồn chán, nên ghé qua bồi người vui vẻ." Mạc Phù hôm nay mặc một bộ váy dài, y phục lụa áp sát thân thể nõn nà lộ ra những đường cong mềm mại quyến rũ. Dung nhan như ngọc kết hợp với những trang sức đơn giản cũng đủ khiến nàng đốn hạ bao nhiêu ánh mắt. Quả là một mỹ nhân.

Tiểu Yến Tử gật đầu, cho nàng một cái cần câu.

"Câu cá giúp con người ta tĩnh tâm. Cuộc sống mấy phân chậm lại, cứ liên tục chạy theo số phận an bài mà quên mất ngày tháng. Chi bằng để mặc

https://thuviensach.vn

một lần. Thư thả suy nghĩ chuyện đã qua." Tiểu Yến Tử khẽ buông một câu, chất giọng thấp lại dịu dàng. Khác xa với vẻ nhanh nhảu, thường nói những câu tức chết người bình thường, khiến Sa Thuỷ, Sa Hoả có chút không quen mắt. Dường như trải qua chuyện sinh ly tử biệt đã khiến nàng trưởng thành.

"Anh hùng lớn mới bản sắc, danh sĩ thật mới phong lưu. Câu cá cũng là một niềm vui. Muội rất sẵn lòng."

Nói rồi Mạc Phù nhận lấy cần câu, thư thả ngồi xuống bên cạnh nàng.

Hai bóng nữ tử ngồi trên đình viện lúc chiều tà đổ xuống nền đất. Ánh nắng đỏ của hoàng hôn phủ xuống dung nhan. Mỗi người một ánh mắt, theo đuổi những suy tư riêng. Chỉ là cảnh tượng này khiến người ta bình yên đến lạ.

Mục đích câu cá của Yến Tử không phải là câu được cá. Cần câu đã mấy lần động nhưng nàng lại không động, chỉ để mặc như vậy. Tâm nàng ổn mới là mục đích cuối cùng.

Mạc Phù rõ ràng nhận ra điều đó, nên chỉ im lặng để mặc cá cắn câu, cũng không nhiều lời hỏi han.

"Ta nghe Mạc thị lang gọi muội là Tiểu Ninh, ta có thể gọi như vậy không?" Tiểu Yến Tử đột nhiêm cất giọng.

"Tiểu Ninh mong còn không được." Mạc Phù không dấu vui vẻ đáp. Từ sau chuyện ở khách điếm, nàng đối với vị vương phi này một mực sùng bái. Nói đúng ra là rất thích vị này nên mới đặc biệt muốn hoà thuận.

Tiểu Yến Tử mỉm cười, bỗng nhiên nụ cười của nàng cứng lại khi lướt mắt đến vết sẹo hình hoa sau gáy Mạc Phù lúc nàng cúi đầu thi lễ.

Mắt nàng lập tức tối sầm, nhưng rất nhanh liền trở về trạng thái bình thường, Mạc Phù vừa cúi đầu ngẩng mặt lên đã không hề nhận ra chút bất

https://thuviensach.vn

thường này.

Tiểu Yến Tử giả vờ mỏi mệt muốn về nghỉ ngơi. Mạc Phù bồi nàng vài câu rồi lui về.

Đợi Mạc Phù khuất bóng Tiểu Yến Tử mới kéo Sa Thuỷ, Sa Hoả hạ lệnh:

"Mạc Phù không phải người Sở quốc, chắc chắn không phải ruột thịt Mạc gia, điều tra cho thật kĩ cho ta."

Sa Thuỷ, Sa Hoả không biết nàng căn cứ vào đâu, chỉ nghe nàng nghiêm mặt hạ lệnh. Sa Hoả không hai lời lập tức rời đi.

Mạc Phù ung dung bước đi, mang theo những suy nghĩ miên man. Đưa mắt ngắm cảnh vật tướng phủ. Nàng luôn nghĩ nơi đây chỉ toàn đám vai u bắp thịt, ở đâu cũng có giáo mác, nhưng chẳng ngờ tướng phủ rộng lớn lại chăm bón hoa viên. Ở kế bên đình viện lại có một vườn hoa đa sắc như thế này. Gió hiu hiu đung đưa cành hoa, khiến cho cảnh vật sinh động đi vào lòng người.

Mạc Phù rong ruổi khắp thiên hạ đã hai năm, lúc này nhìn cảnh vật hữu tình ở trước mặt mới cảm thấy thật bình an. Có lẽ nhờ lúc nãy yên tĩnh ngồi câu cá, nàng đã chịu dùng tâm.

Mạc Phù đứng dưới một gốc cây cổ thụ rợp bóng mát mẻ. Làn gió mát đưa tà áo nàng đung đưa theo gió, dáng vẻ xinh đẹp như một bức tranh khiến cho một vài đám vệ binh đi ngang không khỏi ngẩn ngơ, nhưng biết rõ nàng là người nhà Mạc gia, khách của Giám Quốc Vương Phi liền không dám nhìn lâu, vội vã bỏ đi.

Cảnh vật yên bình như vậy, chốc lát khiến Mạc Phù thở ra một tiếng dài, nàng không rõ mục đích sống của nàng là gì.

https://thuviensach.vn

Nàng âm thầm cười khổ trong lòng, cánh tay nhỏ nhắn khẽ vươn ra, cảm nhận ánh nắng xuyên qua kẽ lá, phủ ấm bàn tay nàng thì bỗng nhiên từ đâu một cánh hoa anh đào rơi xuống vừa vặn rơi vào lòng bàn tay nàng. Cánh hoa anh đào như một cơn gió, nhẹ nhàng đáp xuống.

Mạc Phù hơi ngạc nhiên, chỗ nàng đứng là cây cổ thụ, anh đào ở đâu ra?

Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Ở trên cành cây lớn, có một bóng đỏ cao lớn đứng tựa vào gốc cây, một tay cầm kiếm một tay buông lỏng, bàn tay cầm kiếm còn kèm thêm một bông hoa anh đào nhỏ. Cánh đào rũ xuống, trông có vẻ buồn bã. Dung nhan tuấn lãng kia hướng về nơi đình viện, mắt đào dõi theo từng bước đi của vị Vương Phi nào đó. Vẻ mặt điềm tĩnh nhưng không dấu theo chút buồn khổ.

Mạc Phù hơi ngẩn ra, nàng lần đầu nhìn thấy một vẻ mặt đẹp đẽ là vậy nhưng lại rất khổ tâm. Nàng rõ ràng biết, ánh mắt Hoắc Sinh đang dõi về ai. Nhưng hắn không biết được, bông hoa hắn muốn tặng ai đó lại đang lượn mình theo gió, rơi xuống người phía dưới.

“

Đa tình chỉ hữu xuân đình nguyệt

Do vị ly nhân chiếu lạc hoa.”

Tạm dịch là:

Chỉ trăng xuân vẫn đa tình

Vì người ly biệt rọi cành hoa rơi

Bỗng nhiên Mạc Phù cất tiếng khiến cho Hoắc Sinh thoảng giật mình. Người nội công thâm hậu như hắn, lại có lúc phân tâm, không biết nơi hắn đứng đang có người.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cành hoa trên tay hắn rũ mình rơi xuống, theo gió quấn quýt trên một thân thể liễu tơ, cánh hoa phù dung nhẹ phất rồi chầm chậm nghiêng mình lộ ra một dung nhan xinh xắn không biểu cảm lặng mình đứng đó nhìn hắn.

Ánh mắt đó khiến Hoắc Sinh có chút sững lại, nhưng rất nhanh liền lấy lại vẻ bình thản, điểm mũi chân đáp xuống đất đứng trước mặt Mạc Phù:

“Mạc tiểu thư có lễ.”

“Hoắc tướng quân có lễ.”

Mạc Phù khẽ nghiêng mình thi lễ, bộ dáng của Hoắc Sinh và Mạc Phù hôm nay đều hoàn toàn trái ngược với đêm đó. Không còn là một tiểu tử ngông cuồng chạy trốn, không còn là một tướng quân máu lạnh vô tình. Lúc này họ như hai vị bằng hữu gặp lại nhau, hoặc là một người dưng có quen biết.

“Trông tướng quân có vẻ không vui, chi bằng cùng Mạc Phù uống vài li.” Mạc Phù nhướn mắt đề nghị, nàng không thường uống với người lạ, nhưng người này đối với nàng có chút thú vị, thực muốn biết người này đối với vương phi nặng tình như thế nào.

Hoắc Sinh hơi bất ngờ. Trước nay ngoài Mẫn Mẫn ra không có nữ nhân nào trực tiếp mời hắn uống rượu. Tuy rằng không có tâm trạng nhưng hắn vẫn đáp:

“Hoắc mỗ không uống được rượu. Chuyện lần trước Hoắc mỗ vẫn chưa có dịp tạ lỗi với tiểu thư. Chi bằng hẹn ngày khác Hoắc mỗ mời tiểu thư đàm đạo.”

Mạc Phù nhìn rèm mi khẽ chớp của Hoắc Sinh cùng bộ dáng nghiêm cẩn chính khí kia không khỏi trầm trồ. Hoắc Sinh đẹp rung động lòng người

https://thuviensach.vn

như vậy quả nhiên một lời nói nhẹ nhàng cũng khiến nàng nguyện ý quên đi cách hắn hung bạo đêm đó.

“Duyệt.” Nàng nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu.

Nghe câu nói cùng dáng vẻ ngây ngô của Mạc Phù, ánh mắt sáng rực như sao đó. Đồng tử Hoắc Sinh lập tức thu nhỏ, cả cơ thể cứng lại, kinh ngạc nhìn Mạc Phù.

Mạc Phù không nhận ra Hoắc Sinh có chỗ lạ lùng, thấy trời đã chạng vạng liền thi lễ cáo từ.

“Mạc tiểu thư có thích hoa anh đào không?” Mạc Phù vừa xoay lưng đi được hai bước Hoắc Sinh liền cất giọng.

Nàng có chút bất ngờ quay đầu, khẽ dãn ra một nụ cười: “Đó là một loài hoa xinh đẹp.” Nói rồi lại tiếp tục rời đi.

Tựa như không phải câu trả lời hắn muốn, Hoắc Sinh cũng thu lại biểu cảm, trở về trạng thái tĩnh quay đầu bỏ đi.

Chỉ là Hoắc Sinh không biết, trong túi thơm Mạc Phù thường đeo bên người luôn có một bông hoa anh đào đã tàn lụi từ lâu.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Dưới Tán Anh Đào , Người Tỉnh Trong Cơn Mộng Kinh Hoàng

Mặt trời xuống núi, trăng đã lên cao, ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm tịch mịch.

Lúc Lưu Dĩ về đến Tam Thái viện đã là nửa đêm, nghe hạ nhân bẩm báo Tiểu Yến Tử đã ngủ từ lâu, hắn cũng không phiền nàng, sang phòng bên tắm rửa mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng.

Nhìn tiểu thê tử cuộn mình trên giường lớn, tư thế ngủ như con tôm ôm chặt đống chăn, khuôn trang trắng ngần chôn trong mớ chăn lộn xộn, đôi mắt tinh nghịch đã nhắm nghiền, lộ ra vài phần yên tĩnh hiền lành.

Lưu Dĩ ngắm nàng một lúc, tâm tình căng thẳng lúc làm việc bất giác thả lỏng. Hắn cởi y phục, chỉ mang tiết y leo lên giường, nhẹ nhàng tránh làm nàng thức giấc, cuộn con tôm kia vào lòng, để đầu nàng kê lên tay hắn.

Tiểu Yến Tử đang ngủ yên như bị làm phiền, thân hình khẽ động, hơi nhíu mày, theo bản năng chun mũi tìm bờ ngực rộng rãi quen thuộc ngửi ngửi như cún con. Tìm được mùi cổ hương quyến rũ, không khách khí sờ soạng, bàn tay nhỏ nhỏ luồn vào trong áo Lưu Dĩ, ma sát trên vòm ngực cuồn cuộn săn chắc kia rồi im bặt. Lưu Dĩ bị hành động này của nàng làm cho thân thể căng cứng, đôi mắt thanh tĩnh lúc này có chút nóng nảy.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn người trong lòng ngủ ngon, lại nhìn bàn tay nàng luồn vào trong áo đặt lên trước ngực hắn mới sực nhớ, suốt gần hai tháng qua từ sau khi nàng trở về thân thể thật. Mỗi lần ân ái nàng đều rất mê mẩn vòm ngực hắn, thường đưa tay đùa nghịch. Lúc này ngủ mê, lại theo thói quen xàm sỡ hắn. Chỉ là bàn tay kia thật biết cách kích tình, khiến cho tâm đang tĩnh của hắn thiếu nước sôi lên nuốt luôn nàng vào bụng. Nhưng thoảng trong gió đưa mùi rượu lên mũi hắn. Lưu Dĩ lập tức nhíu mày.

Nàng uống rượu sao?

Ánh mắt hắt bỗng sắc lạnh. Uống rượu không tốt, nàng lại thích uống như vậy. Phải giáo huấn nha đầu này thật nghiêm khắc mới được.

Hắn nhìn nàng ngủ ngon như vậy, thầm biết vì rượu vào khiến nàng say giấc mà làm càn, quả thực không nỡ đánh thức nàng, đành nuốt cơn giận kèm theo cơn khát xuống bụng, ôm nàng ngủ, sáng mai thức dậy phải cho nàng một trận nên thân. Dám dấu hắn uống rượu say đến độ này.

Chỉ là tiểu yêu nữ kia thật sự muốn chọc tức hắn. Nàng quả thực ngủ không yên phận, lần này chân đang bị Lưu Dĩ kẹp lại đột nhiên động.

Đôi chân thon của nàng không biết vô tình hay hữu ý ma sát, cọ cọ giữa hai chân của hắn, chạm đến nơi nào đó. Rõ ràng nàng đang nhắm mắt ngủ ngon lành, không rõ mê man thế nào lại có thể làm ra động tác này, chẳng mấy chốc mà cọ tỉnh Lưu Dĩ, khiến hắn mở trừng mắt, đôi mắt tinh anh trong chốc lát đã đục ngầu.

Hơi thở của hắn trở nóng bỏng, cả căn phòng phút chốc nóng như lửa. Hắn kẹp chặt lấy chân nàng, không để cho nàng càn quấy. Cúi đầu cắn lên vành tai nàng, giọng đã khàn đục:

“Đừng động.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử hơi động mi, ánh mắt mơ màng nhìn hắn. Giữa bóng đêm mờ ảo, nàng thoảng nhìn thấy dung nhan tuấn lãng đẹp đẽ kia như một bức tranh. Dường như nàng nghĩ rằng đang mơ, bỏ hết thể diện liền lao vào đôi môi mỏng quyến rũ kia cắn lấy cắn để, trong hơi thở thoảng đưa hương rượu truyền vào miệng Lưu Dĩ, khiến cho hắn tâm thần rối loạn, nửa say nửa tỉnh. Trong giọng nói mơ màng hư hư thực thực:

“Lưu Dĩ...chàng là yêu nghiệt....yêu nghiệt của thiếp...”

Cả cơ thể Lưu Dĩ lúc này đã hoàn toàn bốc lên hỏa dục. Chẳng mấy khi thấy nàng ‘nổi cơn’, Lưu Dĩ liền để mặc cho nàng càn quấy, trong ánh mắt nóng rực có mấy phân vui vẻ. Hắn thực muốn xem nàng trong cơn mộng, thực hiện được mấy phân động tác.

Hai mắt Yến Tử vẫn nhắm nghiền, nhưng cả thân thể đã đè lên người Lưu Dĩ, đôi chân thon dài kia lại liên tục cọ sát nơi đó khiến cho Lưu Dĩ nặng nhọc thở gấp. Tiểu cầm thú chẳng mấy chốc bị nàng cọ cho tỉnh giấc. Đôi môi nàng trượt xuống cổ hắn, cắn cắn day day rồi lại trượt xuống vòm ngực vạm vỡ, nơi bắp tay săn chắc kia nhiệt tình cắn xé.

Lưu Dĩ dường như phát hỏa, mặc nhiên lần đầu biết được cảm giác nàng đùa nghịch thân thể hắn lại kích thích, thỏa mãn đến như vậy. Trước nay đều là nàng nằm dưới thân hắn, một tay hắn hầu hạ nàng trên giường. Nhưng hôm nay men say như kích tình nàng, khiến cho nàng trong cơn mộng đem hắn ra ăn sạch, trước nay vì thể diện mà nàng nín nhịn. Có một nam nhân đẹp đẽ ở bên như vậy, nàng rốt cuộc nhịn cơn khát máu sắc nữ đã bao lâu rồi chứ.

Chẳng mấy chốc thân thể hai người đã chẳng còn mảnh vải, Tiểu Yến Tử vẫn đê mê tấm thân cường tráng kia, liên tục đưa lưỡi quét qua những cơ bắp luôn khiến nàng mê mệt kia, phát hiện ra tiểu cầm thú đã tỉnh giấc, liên tục thúc vào đùi nàng, khóe môi nàng cong lên. Thật sự không khác nào một nữ tặc lưu manh hà hiếp trai nhà lành.

https://thuviensach.vn

Nàng mở hờ mắt, dừng động tác âu yếm kia, chống tay bên hông Lưu Dĩ vươn người nhìn hắn. Mái tóc dài đen mượt của nàng phủ xuống thân thể hắn, cho hắn cảm giác chân thực, lại mê man trong dục vọng.

Hắn cũng nhìn nàng, vẻ mặt đã mấy phân trấn tĩnh, nhưng đôi mắt đã phủ sương mờ.

“You’re so sexy. Baby!” Tiểu Yến Tử mơ màng nói một câu.

Lưu Dĩ cau mày, nàng đang nói gì vậy? Cái thứ ngôn ngữ kì cục kia ở đâu ra?

Rõ ràng Lưu Dĩ không biết đây là câu nói rất thịnh hành của giới trẻ hiện đại. Câu nói này trước đây Tiểu Yến Tử vẫn không ngừng chê bai là suy đồi gì gì đó. Lúc này rượu vào tình ra, lại nói với Lưu Dĩ, thật là....

Không để cho Lưu Dĩ kịp nghĩ ngợi. Tiểu Yến Tử liền ngậm lấy môi hắn, hung hăng đưa lưỡi tách môi hắn ra luồn vào bên trong tìm kiếm. Môi lưỡi dây dưa, nhiệt tình cắn mút. Biểu hiện này của nàng thật sự khiến hắn điên đảo, nói không ngoa là rất hài lòng chuyện nàng chủ động như vậy. Ở bên dưới nàng đùa cợt hắn, không chịu để hắn tiến vào mà chỉ ma sát, cọ cọ thân mật. Bên dưới đùa nghịch, bên trên hung hăng nuốt chửng lưỡi hắn.

Tiểu Yến Tử thành công thu phục Lưu Dĩ dưới thân, khiến hắn chìm trong mê loạn do nàng bày ra. Tại thời điểm cao trào, trong lúc hắn không trụ được nữa, đích thân đẩy nàng tiến vào thì nàng lại đột ngột dừng động tác ngã lăn bẹp dí xuống thân thể hắn rồi bất động.

“Tiểu Yến Tử.” Lưu Dĩ đang trong cơn đê mê lại thoáng thấy nàng ngừng động tác liền hụt hẫng gọi một tiếng.

Nhưng nàng vẫn nằm trên thân hắn, hơi thở đều đặn. Tựa hồ đã ngủ.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ trừng mắt nhìn nàng nằm trên thân hắn chìm sâu trong giấc ngủ. Trong lòng không khỏi bực tức.

Nàng dám đem hắn ra đùa cợt?

Theo tính cách của Lưu Dĩ, hắn sẽ không bao giờ để mặc cho nàng. Tất nhiên sẽ trả đũa.

Chết tiệt, hắn đang rất thích thú, sao nàng dám dừng lại.

Và thế là bạn Quốc Công luôn cương trực nghiêm nghị nào đó lần này thực muốn làm tiểu nhân, đã đẩy nàng xuống dưới thân trực tiếp đâm vào hành hạ....

Giữa cơn mê, đầu thoáng đau nhức. Tiểu Yến Tử mơ màng mở mắt, trời có chút sáng. Nàng nhớ đêm qua, vì buồn lòng mà có làm một vò rượu ấm lòng, sau đó lên giường đi ngủ. Có lẽ vì vậy mà bây giờ cơn đau đầu ập đến, chỉ là nàng vừa hơi động. Cả thân thể truyền đến cơn ê buốt quen thuộc.

Quái. Uống rượu cũng đau như lúc ái ân được sao?

Nàng có chút tỉnh táo, lúc này mới cảm nhận được cánh tay to lớn đang ôm ngực nàng, cả thân thể cường tráng kia dán vào lưng nàng, hơi thở nóng hổi mang theo mùi cổ hương chôn trên cổ nàng, đôi môi nào đó chậm rãi miết lên cổ nàng.

Mặt nàng lập tức đỏ âu lên. Trời ạ, rốt cục khi nàng ngủ đã ân ái bao lâu, bao nhiêu lần, sao nàng không biết gì cả mà thân thể lại rã rời đến mức này. Bên dưới hạ thân cảm giác bị lấp đầy, chắc chắn là không chỉ vừa mới đây.

“Có đau đầu không?” Giọng Lưu Dĩ khàn đục vang lên sau gáy nàng mang theo hơi thở nam tính khiến toàn thân nàng run lên.

https://thuviensach.vn

“Thiếp....không sao.” Tiểu Yến Tử khẽ động, xoay người đối diện với hắn.

Nàng âu yếm nhìn hắn, lấy tay lau đi mồ hôi rịn trên thân hắn, trong giọng nói có chút oán trách:

“Chàng cả ngày làm việc mệt như vậy, còn không chịu nghỉ ngơi đi.”

Lưu Dĩ khép hờ nửa mắt, dáng vẻ lười biếng kèm theo chút yêu mị nhìn nàng:

“Nàng nửa đêm công kích ta, sao ta có thể nghỉ ngơi?”

Tiểu Yến Tử nghe vậy liền giật mình. Nàng công kích hắn. Đùa nhau sao. Làm gì có chuyện....Mắt Yến Tử lúc này lướt xuống thân Lưu Dĩ, một loạt dấu hôn vết cắn tràn trên thân hắn...Cái đó, ngoài nàng ra, còn ai có thể khiến hắn ra bộ dạng đó chứ.

Chớp mắt, một loạt ký ức như tia xét nổ ngang trời vụt qua khiến cho nàng há hốc mồm kinh hãi.

Uống rượu, lên giường, xàm sỡ, hôn Lưu Dĩ, sau đó còn....triền miên, triền miên những xúc cảm đê mê do Lưu Dĩ bày ra, hắn dẫn dắt đưa nàng lên cao trào, chìm trong bể dục, hết lần này đến lần khác. Trong cơn men say, nhìn thấy người thương trước mặt, tình nồng hữu ý tăng lên gấp bội. Không có cách nào bày tỏ, cả hai dùng cả thân thể trao đổi, cho đối phương rõ tâm tình của mình. Môi lưỡi quấn quýt, thân hình dây dưa, Lưu Dĩ liên tục đưa nàng vào vòng xoáy, tạo ra những mảng không khí nóng bỏng, không nhàm chán. Nàng lúc đó còn nhiệt tình đáp lại, trong mơ hồ còn leo lên người hắn, đích thân cưỡi ngựa....

A a a. Ai cho ta thể diện. Ta đi chết đây!!!!

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy vẻ mặt mất mặt muốn chui xuống lỗ nẻ của Yến Tử, khóe môi Lưu Dĩ cong lên. Đưa tay xoa hông nàng, đôi mắt sâu thẳm kia dò xét nàng:

“Đêm qua nàng đã nói gì?”

Tiểu Yến Tử ngơ mặt: “Thiếp đã nói gì sao?”

Lưu Dĩ không đáp lời, chỉ đưa đôi mắt trầm sâu nhìn nàng. Cho nàng tự vãn trước khi hắn khiến nàng hối hận.

Tiểu Yến Tử bất chợt lạnh gáy, vội vàng lục lọi trí nhớ. Quả nhiên, trong mớ hỗn độn mê loạn đêm qua, nàng đã mở miệng nói một câu tiếng anh. Tiểu Yến Tử thực muốn nhảy sông, bao nhiêu câu không nói, tại sao nàng lại nói câu đó chứ a a a!!!

“Đó....đó là thứ tiếng ngoại quốc thiếp học được ở thời hiện đại.”

“Nó có nghĩa là gì?” Lưu Dĩ tò mò, quả nhiên là một thứ tiếng ngoại quốc xa lạ.

“Có...có nghĩa là...là chàng rất đẹp trai.” Tiểu Yến Tử đảo mắt hai vòng cười khan đáp.

Bàn tay xoa bóp của Lưu Dĩ siết lại, nàng rõ ràng đang nói dối. Nàng có thể qua mắt ai nhưng tuyệt đối không thể qua mặt hắn.

Tiểu Yến Tử thấy sắc mặt Lưu Dĩ lập tức cứng họng, nhân lúc Lưu Dĩ còn đang chiếu cố cho nàng nói lại, tốt nhất là khui thật đi thôi:

“Có nghĩa là chàng....rất quyến rũ.” Nói xong liền vùi đầu vào hõm cổ hắn, mặt đỏ như gấc. Thể diện ơi, ta mất bao nhiêu tiền mới có thể mua được ngươi???

Mày lưỡi mác nhướn lên, trong mắt thanh u thấp thoáng ý cười nhàn nhạt nhìn tiểu thê tử vùi mặt vào ngực hắn, dáng vẻ xấu hổ kia, quả nhiên là

https://thuviensach.vn

vì nàng mê muội hắn mà ra.

Lưu Dĩ cầm bàn tay nhỏ bé của nàng mân mê trên thân thể hắn, giọng nói khàn khàn cất lên mang chút đùa cợt:

“Thân thể này là của nàng, nàng có thể tập kích bất cứ lúc nào. Ta nguyện ý.”

Vệt đỏ trên mặt nàng lan xuống tận cổ.

Trời ạ, Lưu Dĩ đã hoàn toàn xem nàng là sắc nữ rồi!!!

Lưu Dĩ khẽ cười một tiếng, nhìn bộ dạng cuộn tròn như ốc sên của nàng chun trong lòng hắn không khỏi đáng yêu.

Mới sáng sớm, phu thê đã quấn quýt nhau, còn cười đùa trên giường, khiến cho căn phòng như tràn ngập màu hồng.

Lưu Dĩ đùa đủ, lại lật người nàng ra, nhìn nàng nghi hoặc:

“Nàng có chuyện gì phiền lòng?”

Tiểu Yến Tử cắn cắn môi một hồi, nhìn không nổi mặt Lưu Dĩ. Thực tình nàng lại phút chốc mê muội mà biến thành sắc nữ trước mặt hắn. Mất mặt quá đi.

Vừa nghe câu hỏi của hắn, nàng đành vứt luôn thể diện sau đầu, hắng giọng một cái mới nghiêm túc hỏi:

“Chàng có thể nói cho thiếp biết vì sao Hoắc tướng quân lại mắc chứng đa nhân cách?”

Mắt Lưu Dĩ hơi thẫm lại: “Sao nàng lại quan tâm đến Hoắc Sinh như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Hoắc tướng quân là bằng hữu của thiếp, huynh ấy vì thiếp mà tàn phế một cánh tay. Thiếp muốn biết là vì muốn giúp huynh ấy.”

Lưu Dĩ vuốt làn tóc phủ trước ngực nàng ra sau, âu yếm nựng má nàng. Hắn biết nàng quý Hoắc Sinh. Hắn cũng rất rõ Hoắc Sinh đối với nàng như thế nào. Ánh mắt Hoắc Sinh nhìn nàng quá nhiều tình vị, hắn lại rất hiểu rõ tính cách Hoắc Sinh, cho nên hết lần này đến lần khác cố ý tách Hoắc Sinh ra khỏi nàng. Chỉ là Yến Tử của hắn đối với Hoắc Sinh như thế nào, hắn cũng rất rõ. Vì vậy mà không quá nới lỏng khoảng cách, chỉ để tùy ý nàng hành động.

Lúc này nàng muốn biết sự thật, hắn cũng không có lý do dấu diếm. Trong giọng nói trầm ấm, hắn bình thản kể lại chuyện năm đó.

Mười năm trước, khi Lưu Dĩ, Hoắc Sinh và Cố Vệ Bắc còn là những tên tiểu tử tuổi mười ba, mười lăm. Tiên đế đã phong vương cho Lưu Dĩ, phái hắn đến biên cương Yên Quốc Đô Thành trấn giữ, nơi đó đói kém, bách tính lầm than lại chiến tranh triền miên. Đám hoàng tử ham sống sợ chết, lại không chịu sống cảnh đói khổ nên mới đùn đẩy trách nhiệm này cho Lưu Dĩ, khiến tiên đế chỉ định đến hắn. Hoắc Sinh lúc đó chỉ là một tiểu đội trưởng quân doanh, e sợ một mình Lưu Dĩ chịu khổ nên cầu xin tiên đế cùng Lưu Dĩ ra biên cương. Cố Vệ Bắc cùng lớn lên với hai người kia, mang danh đại phu cũng xin ra đó phụ tá.

Cuối cùng, cả ba người họ đã cùng đến Đô Thành, mới đầu với chút quyền ít ỏi của Lưu Dĩ, cả ba người đã không chịu không ít khổ cực. Lúc đó trong tâm Lưu Dĩ đã sớm hình thành lòng dạ sắt đá, mưu thâm kế hiểm, khiến cho quân Yên lui binh không biết bao lần, đám quần thần thấy hắn thế yếu nhưng tuyệt không dám động vào hắn. Kẻ nào vô ý đều chết dưới tay hắn. Vì vậy hắn đã mang danh bạo vương từ lúc đó. Hoắc Sinh cùng Cố Vệ Bắc nhờ đó được thơm lây, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng không ai dám đụng vào họ, cũng không có lá gan thị uy chốn đó.

https://thuviensach.vn

Vì vậy mà Đô Thành trở thành giang sơn của Lưu Dĩ, một tay hắn che cả bầu trời. Hoắc Sinh đi đến đâu, muốn làm gì, không ai có lá gan cản hắn. Một phần là vì uy của Lưu Dĩ, phần còn lại là vì dung nhan như ngọc của hắn. Hoắc Sinh mười tuổi đã có được dung mạo động lòng người. Nhiều quân binh lần đầu gặp hắn, còn tưởng là nữ cải trang nam, không ít lần khi dễ muốn rước hắn về làm thê. Lưu Dĩ cùng Cố Vệ Bắc không biết bao nhiêu lần cứu hắn thoát khỏi bàn tay của đám háo sắc không phân biệt được nam nữ kia. Từ sau khi Lưu Dĩ nắm được quyền, đám người kia cũng không dám với tới Hoắc Sinh nữa, chỉ biết nín nhịn yêu chiều hắn.

Rồi có một ngày đám quân sĩ bắt được một đứa trẻ Yên quốc làm nô lệ. Đứa trẻ đó chạy nạn, không may bị quân Sở bắt lại. Lúc đó đứa trẻ mới bảy tuổi đó đã phải ngày ngày nấu nướng phục vụ cho đám quân sĩ, lúc buồn còn bị đem ra đánh đập. Lúc mới bắt về, đứa trẻ đó chỉ mặc y phục khố của nam tử. Nên bọn chúng đứa trẻ đó là bé trai, đến một ngày phát hiện ra đứa trẻ là bé gái, chúng liền nổi thú tính. Vừa đúng lúc Hoắc Sinh đi ngang, với một người bản tính hiệp nghĩa như hắn tất sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đám quân sĩ lúc này sợ Hoắc Sinh, đương nhiên sẽ không đôi co với hắn, tặng luôn đứa trẻ cho hắn.

Hoắc Sinh lúc đó đã tính thả đứa trẻ đi, nhưng đứa trẻ bị sắc đẹp của hắn làm cho mê mẩn, sống chết đòi ở bên hắn. Kết quả Hoắc Sinh mọc thêm một cái đuôi. Đứa trẻ biết Hoắc Sinh là người tốt, lại đối xử rất ân cần dịu dàng, chẳng mấy chốc mà coi Hoắc Sinh là bầu trời, chỉ cần hắn ra lệnh, đứa trẻ sẽ lập tức làm theo. Hoắc Sinh vì thế mà bớt tính ham chơi, chu đáo chăm sóc đứa trẻ như muội muội ruột thịt.

Chỉ là cuộc sống không phải là một đường thẳng. Chiến tranh triền miên không dứt, khiến cho nạn dân Đô Thành ngày càng đông. Đám nạn nhân đó trở thành tặc cướp, càn quấy không ít dân lành. Vì một lần sơ xuất, Hoắc Sinh cùng đứa trẻ kia rơi vào bẫy của đám đạo tặc, hạ mê dược rồi bị bắt đi.

https://thuviensach.vn

Đám đạo tặc kia bắt được Hoắc Sinh như bắt được vàng, ngỡ được một tiểu nữ xinh đẹp tính toán bán đi, đứa trẻ kia ngây thơ bảo vệ Hoắc Sinh, kết quả là bị đánh. Hoắc Sinh lúc tỉnh lại đã nổi cơn cuồng nộ, trực tiếp tấn công một đám đạo tặc. Năm đó Hoắc Sinh mười ba tuổi, dù có mấy phần nội công thâm hậu cũng không đủ sức đấu lại hơn hai trăm tên đạo tặc vai u bắp thịt. Kết quả hắn bị đánh đến bầm dập, phế luôn nội công.

Đứa trẻ kia yêu quý Hoắc Sinh biết bao nhiêu, nhìn thấy hắn thảm hại như vậy thì đau lòng không thôi, liều chết mà xông vào. Đứa trẻ đó đương nhiên không thể hạ gục được một tên, còn bị chém một nhát chí mạng rồi bất tỉnh.

Hoắc Sinh lúc đó không thể cử động, chỉ biết gào khóc nhìn đứa trẻ bất động nằm đó. Vừa đúng lúc này, Lưu Dĩ từ đâu xuất hiện, một thân hạ gục cả toán cướp. Chỉ là hắn không ngờ đến lại rơi vào trúng quân doanh của địch. Quân Yên thừa cơ xông đến, một lần hai phe tập kích. Lưu Dĩ một thân bảo vệ Hoắc Sinh dù võ công cao cường đến đâu cũng không có khả năng đánh thắng. Trong lúc Hoắc Sinh gần như ngất lịm đi, vẫn nài nỉ Lưu Dĩ cứu lấy đứa trẻ thì Lưu Dĩ bỏ ngoài tai. Đứa trẻ kia đối với hắn không quen không biết, nhưng Hoắc Sinh là bằng hữu của hắn. Còn quan trọng hơn cả đám huynh đệ hoàng tử kia. Hắn có thể liều chết mà xông vào cứu, đương nhiên không thể nhìn Hoắc Sinh chết.

Lưu Dĩ không phải thánh nhân, hắn chỉ có thể vác một mình Hoắc Sinh tìm đường thoái lui, mang theo đứa trẻ kia. Cả hắn và Hoắc Sinh đều sẽ không có cơ hội sống xót. Giữa tình cảnh đó, hắn đành bỏ mặc đứa trẻ. Khoảnh khắc đứa trẻ nằm trên vũng máu dần dần xa khuất khỏi tầm mắt Hoắc Sinh đã khắc sâu vào trong trí óc hắn. Lúc hắn gào khóc đền khàn cả cổ thì Lưu Dĩ cũng đã cứu hắn đến nơi an toàn. Thấy Hoắc Sinh quằn quại van xin Lưu Dĩ cứu đứa trẻ. Lưu Dĩ đành gọi thêm chi viện quay lại trại doanh của đám đạo tặc.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, người tính không bằng trời tính. Lưu Dĩ vừa đến kịp nơi. Trại doanh kia đã chìm trong biển lửa. Cả một ngọn lửa lớn bao trùm cả ngọn núi. Trong khói lửa, chỉ nghe thấy tiếng người gào khóc thê lương.

Đã quá trễ. Đứa trẻ đó dường như đã bị ngọn lửa kia nuốt chửng.

Hoắc Sinh lúc đó, toàn thân thương tích, nội công bị phế, độc xâm huyết tủy, lại nhìn thấy cảnh tượng kia, tinh thần hoảng loạn, kích động đến mức không thể nói được. Đối với một tiểu tử mười ba tuổi là sự đả kích quá lớn.

Sau lúc đó, Hoắc Sinh hôn mê bất tỉnh hơn mười ngày. Cố Vệ Bắc đã phải dùng biết bao nhiêu tâm tư mới có thể cứu sống Hoắc Sinh. Hai dải tóc bạc trên tóc Cố Vệ Bắc cũng là vì cứu chữa cho Hoắc Sinh đến độ tẩu hỏa nhập ma mà ra.

Chỉ là không ai ngờ đến, Hoắc Sinh lúc tỉnh dậy, đã hoàn toàn trở thành người khác. Hung bạo, tàn độc, chỉ muốn giết người. Luôn tìm cách tự vẫn, hắn chỉ cần nhìn thấy Lưu Dĩ liền không nghĩ ngợi mà ra tay hạ sát. Rất may lúc đó nội công Hoắc Sinh đã bị phế, không cách nào đả thương được Lưu Dĩ.

Đó là lần đầu tiên Hoắc Sinh biến thể.

Lưu Dĩ lúc đó rất rõ, Hoắc Sinh hận hắn vì không cứu đứa trẻ kia. Hoắc Sinh tự hận bản thân mình vì không thể bảo vệ được đứa trẻ. Cái chết của đứa trẻ đó chính là nguyên nhân khiến cho Hoắc Sinh mắc tâm bệnh vĩnh viễn không thể làm chủ được tâm trí mình.

Ký ức năm đó đã trở thành một hố đen, thời gian đão gọt thành độc tính, có thể phát ra bất cứ lúc nào.

Lúc Tiểu Yến Tử nghe xong, hai mắt đã dàn dụa nước mắt.

https://thuviensach.vn

“Sao khóc?” Lưu Dĩ cau mày, nàng không phải rất mạnh mẽ sao. Trước nay đâu phải nói khóc là khóc ngay.

“Thiếp....không ngờ đến Hoắc tướng quân...lại có tuổi thơ bi kịch như vậy...” Nàng nức nở buồn bã khóc như một đứa trẻ. Hoắc Sinh đối với nàng một tấm chân tình, nghe đến hắn phải chịu cảnh tình đó, nàng không khỏi xót xa.

Lưu Dĩ đưa lưỡi liếm nước mắt nàng hút hết từng giọt, cau mày quát:

“Không được khóc vì nam nhân khác!!!”

Tiểu Yến Tử bị Lưu Dĩ quát, ngưng một giây, hai mắt rung rung lập tức òa lên bật khóc. Lần này là nức nở thành tiếng.

Lưu Dĩ vì hành động bất ngờ này của nàng mà luống cuống. Sao hôm nay nàng lại đa cảm như vậy. Khi thường hắn trầm mặt, nàng đều ngoan ngoãn im lặng, sao hôm nay lại nóng lạnh thất thường thế này.

Lưu Dĩ nhất thời không biết phải làm sao, nhìn nàng như vòi nước hỏng, nước mắt lưng tròng chảy dài, làm hắn không kịp nuốt hết từng giọt. Bất quá nhìn nàng khóc lòng hắn quặn thắt, không nghĩ ra phương hướng giải quyết đành ngậm lấy môi nàng, cho nàng hết cách rống lên.

“Chàng....khi dễ thiếp...” Lúc Lưu Dĩ thả môi nàng ra để nàng hít thở không khí, Tiểu Yến Tử mới kịp thốt lên vài chữ. Lưu Dĩ sắc mặt hơi tối, lần nữa đè lên thân nàng cho nàng ngậm miệng.

“Nàng...thật sự phải rời đi sao?” Bóng đỏ tuấn tú mang theo dáng vẻ cô độc ngồi trên ghế, hơi nóng của trà bốc lên cuồn cuộn mang theo chút hư hư thực thực lướt qua dung nhan khuynh thành kia. Rèm mi khẽ buông xuống, mái tóc đen mượt nhẹ phất.

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ ảm đạm kia khiến cho Tiểu Yến Tử xót xa không nói nên lời. Chỉ biết nhẹ gật đầu: “Chúng ta....đã làm phiền Hoắc gia, nên rời đi rồi.”

Hương hoa đâu đó tạt ngang, mang theo chút ưu phiền. Bóng hai người ngồi trên đình viện lặng yên không nói. Ánh nắng xuyên qua đôi mắt đào, gắng dãn ra một nụ cười, Hoắc Sinh dịu dàng nói:

“Nàng có thể đến đây bất cứ lúc nào. Nàng cần gì, muốn ăn gì, làm gì cứ nói với ta. Nàng chỉ cần vui vẻ, những chuyện còn lại cứ để ta lo.”

Tiểu Yến Tử bị đôi mắt và tấm chân tình kia khoét một lỗ sâu trong ngực. Nam nhân này sao lại tốt với nàng như vậy.

“Huynh....đã đến tuổi thành thân rồi. Đại tướng quân rất lo lắng, huynh nên...” Nàng cụp mi không dám nhìn thẳng vào Hoắc Sinh, bây giờ nàng đã biết rõ nguyên do căn bệnh của hắn, lại không cách nào giúp hắn. Chỉ mong một thê tử tay ấp môi kề có thể khiến hắn nguôi ngoai.

Hoắc Sinh hơi sững người nhìn nàng: “Nàng muốn ta thành thân?”

Tiểu Yến Tử chậm rãi gật đầu.

Hoắc Sinh mỉm cười nhìn nàng, nàng cũng có lúc lo lắng cho hắn:

“Chỉ cần là nàng chọn, ta sẽ thành thân với người đó.”

Tiểu Yến Tử siết chặt tay cắn môi. Nàng thật muốn đánh Hoắc Sinh một trận. Hắn quá mù quáng.

Nàng lập tức ngẩng phắt mặt, đập bàn đánh ‘rầm’. Chén trà cùng tách trà bật lên kêu ‘keng’ một cái. Hoắc Sinh cùng Sa Thủy, Sa Hỏa đứng gần đó không khỏi giật mình kinh ngạc nhìn vẻ mặt giận dữ của nàng.

“Hoắc Sinh! Huynh là nam tử hán đại trượng phu, sinh ra có dung nhan họa thủy, tài ba thao lược hơn người, công phu bất bại. Ngoài kia có bao

https://thuviensach.vn

nhiêu cô nương sẵn sàng quỳ rạp dưới chân hầu hạ. Sao huynh lại cứ mù quáng mang thâm tình cho ta. Ta xứng sao?"

Hoắc Sinh không có nhiều biểu cảm, chỉ có chút kinh ngạc vì lần đầu tiên thấy nàng phản ứng kịch liệt như vậy, hắn chỉ bình thản đáp:

"Đạm hi tàn cúc thất sơ hoàng.

Tình si dị tố liêm biên nguyệt."

Nghĩa là:

Sương đỉnh trướng treo từng giục mộng.

Nguyệt bên rèm tỏ dễ si tình.

"Hoắc Sinh đã lỡ vương tình, đâu dễ dàng thay lòng đổi dạ. Kiếp này không có được nàng, chỉ mong được nhìn thấy nàng hạnh phúc, khiến nàng vui vẻ. Không lẽ ngay cả chuyện đó nàng cũng không cho phép ta?"

Nhìn vẻ mặt đượm buồn của Hoắc Sinh, Tiểu Yến Tử nhất thời cứng họng nói không nên lời. Nàng thật sự không nỡ nhìn hắn cả đời cô độc như vậy. Thà rằng nàng đừng biết rõ chân tình hắn, ngu ngơ mà sống còn hơn.

Giữa lúc này, không khí đột nhiên trầm xuống. Cả hai yên lặng không nói một lời, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Mắt Hoắc Sinh vẫn thủy chung dán trên mặt Yến Tử, còn nàng quay mặt đi, tránh ánh nhìn của hắn.

"Mạc đại nhân." Đang lúc tĩnh lặng, Sa Thủy, Sa Hỏa đột nhiên cất giọng phá vỡ bầu không khí.

Tiểu Yến Tử cùng Hoắc Sinh đồng thời quay đầu nhìn ra. Mạc Vân cùng Mạc Phù lúc nào đã xuất hiện nơi đình viện.

https://thuviensach.vn

Huynh muội Mạc gia đang mặt nặng mày nhẹ với nhau, vừa thấy Tiểu Yến Tử liền bày ra bộ dáng ôn nhu, cúi mình thi lễ.

Tiểu Yến Tử miễn lễ một cái liền mời họ ngồi vào bàn trà cùng nàng và Hoắc Sinh đàm đạo.

Bên dưới mái đình viện, ánh nắng chiếu tà đổ xuống, bóng bốn người Tiểu Yến Tử, Hoắc Sinh, Mạc Phù và Mạc Vân ngồi xung quanh bàn trà, trong không khí ấm áp đầu xuân. Mọi người vui vẻ nhìn nhau, thư thả uống trà ăn điểm tâm.

“Mạc thị lang hôm nay sao lại có nhã hứng cùng Mạc Phù đến thăm bổn cung?” Tiểu Yến Tử mỉm cười đôn hậu bắt đầu hỏi chuyện, ngày thường chỉ có Mạc Phù đến tìm nàng chơi, Mạc Vân chỉ lui tới triều hoặc ngồi ở ngự thư phòng bồi Lưu Dĩ làm việc, hôm nay lại chạy đến đây, quả là có chút kì lạ.

Mạc Vân hiểu rõ ý tứ của nàng, đành mỉm cười đáp: “Không dấu gì nương nương, hạ quan đến đây là có việc thỉnh cầu nương nương...”

“Đại ca!!” Mạc Vân vừa nói xong, Mạc Phù ngồi bên cạnh liền cau mày chặn họng.

Mạc Vân liền quay ngoắt trừng mắt ra hiệu Mạc Phù im lặng. Mạc Phù coi như không vừa trừng lại. Hai huynh muội cứ như vậy ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn nhau.

Hoắc Sinh cùng Tiểu Yến Tử ngơ ngác nhìn huynh muội Mạc gia đấu võ mắt không hiểu mô tê gì.

“Có...chuyện gì sao?” Tiểu Yến Tử đành lên tiếng cắt đứt bầu không khí quỷ dị kia.

Mạc Vân lườm Mạc Phù một cái. Mạc Phù đành bất lực thở dài.

https://thuviensach.vn

Mạc Vân lấy lại bộ dáng bình thản, cung kính đáp:

“Nói ra thật xấu hổ. Hôm nay hạ quan mạo muội thỉnh cầu nương nương mở lời khuyên nhủ đứa nhỏ này giúp hạ quan, muội ấy rất nghe lời nương nương. Tiểu nữ này đã qua tuổi cập kê, vậy mà vẫn chưa chịu thành thân, khiến cho phụ mẫu rất khổ tâm...”

Nói đến đây, Tiểu Yến Tử đã hoàn toàn hiểu rõ tâm tư của Mạc Vân. Nàng lướt mắt đến Mạc Phù mặt nặng như chì bên kia, cũng lựa lời nói vài câu:

“Chuyện này....muội có phải là nên suy nghĩ một chút....”

Mạc Phù ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Tiểu Yến Tử quả quyết:

“Nương nương, muội chỉ muốn hỏi người một câu.”

Thấy vẻ mặt cương quyết của Mạc Phù, Tiểu Yến Tử có chút bất ngờ liền gật đầu cho nàng nói.

“Người có muốn thành thân với một người không quen biết, ngay cả mặt cũng không rõ. Chút tâm tư cũng chẳng có hay không?”

Hoắc Sinh nghe câu hỏi này, thân thể hơi động. Mỗi lần đại tướng quân nhắc đến chuyện thành thân, hắn đều đem câu hỏi này ra truy vấn.

“Đương nhiên là....không rồi.” Tiểu Yến Tử giật giật khóe môi, vừa đáp vừa len lén liếc Mạc Vân, trên mặt khắc rõ chữ ‘ta bó tay rồi’.

Chuyện nhà họ Mạc sao lại đem nàng ra làm bia đỡ chứ. Thật vô lí hết sức mà.

“Huynh nghe thấy chưa, đến cả nương nương cũng nói vậy. Huynh còn muốn gả muội đi?”

https://thuviensach.vn

Mạc Vân tức lắm, mặt đen như đít nồi. Những tưởng vị Vương Phi tâm tư mẫn tiệp, tài trí hơn người kia sẽ giúp được hắn, ai ngờ không những không giúp được còn khiến Mạc Phù có cớ bẻ ngược lại hắn.

Tiểu Yến Tử ngồi bên giả vờ bận rộn uống trà. Nàng khó khăn lắm mới có thêm một vị bằng hữu là Mạc Phù, lỡ sau này Mạc Phù đâm ra ghét nàng thì nàng phải làm sao?

“Muội nên nhớ rõ, muội là người nhà Mạc gia, muội không thể để người ngoài cười nhạo phụ thân không biết dạy con, bằng tuổi muội người ta đã con chạy đầy nhà. Muội nhìn muội mà xem.....” Mạc Vân nói với giọng bất lực: “Muội muốn tìm người. Ta đã cầu xin phụ thân cho muội tìm. Lang thang bên ngoài hai năm, có đêm nào ta ngủ ngon giấc, luôn lo lắng muội có đủ ăn không, có bị ai khi dễ không. Nghe muội trở về, ta đã rất mừng. Không phải muội nói tìm ai đó sao, người đâu? Ở đâu?”

Mạc Phù nghe vậy lòng có chút chùn xuống, nghe nhắc đến người nào đó nàng cần tìm ánh mắt như chìm vào mảnh đen u tối. Khẽ quay mắt đi.

Hoắc Sinh ngồi bên cạnh, không biết do cảm tính hay lý tính. Tim hắn đánh thịch một cái không rõ lý do.

Ánh mắt đó...Hình như hắn đã từng thấy ở đâu đó.

“Năm đó muội đã thề, ngoài huynh ấy. Muội sẽ không lấy ai khác.” Mạc Phù kiên quyết nói, trong giọng nói có chút lạc đi.

“Người còn sống hay đã chết muội còn không rõ. Ngay cả cái tên cũng không biết. Muội rốt cuộc có biết đang làm gì hay không. Đừng nghĩ đến những chuyện hoang đường như vậy có được không?” Mạc Vân lần này thật sự cáu giận. Hắn không can tâm nhìn tiểu muội yêu thương mù quáng như vậy.

https://thuviensach.vn

Mạc Phù chậm rãi đứng dậy, cung kính thi lễ với Tiểu Yến Tử và Hoắc Sinh rồi quay sang Mạc Vân thấp giọng:

“Muội không phải họ Mạc, không phải người Mạc gia, ân nghĩa nuôi dưỡng bao lâu muội không bao giờ quên. Chỉ xin huynh đừng ép muội.” Nói rồi liền quay đầu cất bước.

Mạc Vân giận đến tím mặt, quên mất sự có mặt của Tiểu Yến Tử, đứng phắt dậy đập bàn ‘Rầm’ một tiếng:

“Tiểu Ninh, muội đứng lại cho ta!”

Tròng mắt Hoắc Sinh thu nhỏ, ánh mắt chậm rãi rời đến bóng lưng của Mạc Phù. Nàng vẫn cứ lặng lẽ bước đi, ánh nắng rọi qua bóng nàng đổ xuống nền đất, vạt váy khẽ bay theo điệu gió, tựa hồ không nghe thấy tiếng gọi của Mạc Vân.

Gân xanh nổi đầy trán. Lần này Mạc Vân tức giận bóp nát chén trà hét lớn:

“Bạch Mộ Ninh! Muội một ngày họ Mạc, mãi mãi là họ Mạc. Hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng ta gọi tên thật của muội. Nếu muội bước thêm một bước nữa. Cả đời này không cần trở lại Mạc gia!!!”

Một cơn gió tạt ngang, cành cây nghiêng mình đung đưa. Thân hình liễu tơ khẽ xoay, lộ ra dung nhan xinh đẹp với đôi mắt tinh khiết.

Mắt Tiểu Yến Tử trợn tròn, tai ong ong. Nàng từ từ đưa mắt sang Hoắc Sinh đã hoàn toàn bất động ngồi bên cạnh.

Sắc mặt Hoắc Sinh trắng bệch không còn giọt máu, đồng tử thu nhỏ, cả thân thể cứng ngắc không chút động tĩnh. Làn gió nhẹ phất qua, mái tóc đen khẽ bay lên soi tỏ bóng hình cô độc dưới ánh dương.

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử run run mở miệng hỏi Sa Hỏa:

“Chuyện đó....lúc nãy ngươi nói thân thế Mạc Phù....”

“Bẩm, Mạc tiểu thư đích thị là người Yên Quốc....”

Những câu sau đó Tiểu Yến Tử nghe không rõ. Trong đầu não chỉ nhớ đến hôm trước, lúc Lưu Dĩ kể lại sự tình cho nàng. Kết thúc câu chuyện có nói:

“Tên của đứa trẻ đó là Bạch Mộ Ninh.”

Người nước Yên – Giọng Lưu Dĩ vang lên trong đầu: “Đứa trẻ đó là người Yên quốc.”

Tên Bạch Mộ Ninh – Lúc đó Hoắc Sinh biến thể đã nói: “Ta tên Bạch Mộ Ninh.”

Tất cả đều là trùng hợp sao?

Tiểu Yến Tử đã từng nghe qua một câu nói: ‘Trong cuộc sống này, vạn vật đều do ông trời định duyên. Duyên đến duyên đi đều do số phận sắp đặt. Có những lương duyên từ khi bắt đầu đã chắc chắn như ván đã đóng thuyền, có những duyên phận từ khi bắt đầu đã định trước sẽ phải ra đi. Khi duyên phận dệt ra một câu chuyện có kết cục xấu, nàng vẫn tin rằng trên đời này còn có kì tích.’

Giữa hai con người cách nhau mười năm kí ức. Một người ôm nỗi đau chôn chặt hóa cuồng bạo, một người dệt giấc mơ tươi đẹp tìm kiếm người kia. Thời gian chữa lành vết thương, cũng bất giác đưa cả hai về chung một đường.

Bông hoa anh đào năm xưa đã tàn lụi thấp thoáng hồi sinh trong giấc mộng. Cánh hoa nở rộ ấp ôm mộng đẹp ngày qua.

https://thuviensach.vn

Năm Hoắc Sinh mười ba tuổi cầm trên tay bông hoa anh đào xinh đẹp đi đến trước mặt một đứa trẻ với đôi mắt tinh khiết như mặt trăng. Nụ cười tỏa sáng ấm áp. Luôn gọi hắn bằng cái tên:

“Thần tiên ca ca!”

Hoắc Sinh ngại ngùng đưa bông hoa đến trước mặt đứa trẻ đó, ấp úp hỏi:

“Tiểu Ninh, muội có thích hoa anh đào không?”

Đứa trẻ kia phấn khích cười lớn, lộ ra hàm răng trắng đều. Khi cười khuôn mặt kia sáng bừng những tia sáng lấp lánh, khiến trái tim bé nhỏ của tiểu tử năm đó đập rộn ràng.

“Hoa anh đào ăn rất ngon! Duyệt.”

Ánh mắt, nụ cười, con người năm đó đã gần trong gang tấc. Tồn tại chân thực dưới ánh nắng ngày xuân. Nàng đứng dưới tán cây hoa anh đào, vạt váy rung động khẽ bay. Cánh hoa phù dung bay lượn như điệu múa hồng y, phủ lên khuôn trang xinh xắn.

Thời gian như ngưng đọng, chỉ có bóng đỏ tuấn tú nào đó lặng mình ngồi đó ngắm nhìn bóng tiểu nữ dưới hoa anh đào. Nàng nở một nụ cười thật đẹp, giống hệt năm đó.

Một giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mắt đào của bóng đỏ chậm rãi rơi xuống.

Lăn dài xuống mặt đất.

Vỡ tan...

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Bảy Ngày Đen Tối

Trời trong, gió mát.

Nơi hậu viện tướng phủ, một đám hạ nhân lố nhố đứng ngồi không yên, mặt mũi ai nấy nghiêm trọng hệt như lâm đại địch.

Đứng đầu là quản công chuyên lo sự vụ tướng phủ từ những chuyện nhỏ nhặt nhất lúc này mặt mày nhăn nhúm đến là khó coi, tay chân bận rộn ra lệnh cho đám nô bộc:

“Mau! Đi gọi Triệu giám tiên sinh.”

Một tên nô bộc tất bật chạy đi.

“Gọi thêm cả Hoắc đại nhân, Hoắc tướng quân nữa!” Quản công ý ới gọi theo.

Hạ Chí đang đi tuần, nhìn thấy đám hạ nhân nhao nhao theo lệnh quản công tất tưởi không biết làm gì thì sinh ra tò mò:

“Có chuyện gì mà các ngươi lộn xộn hết cả lên vậy?”

“Hạ Chí đại nhân!” Quản Công nhìn thấy Hạ Chí liền thốt lên: “Ngài mau kiếm Hoắc tướng quân, sắp có chuyện lớn rồi!!!”

“Chuyện lớn? Rốt cuộc là có chuyện gì mà phải tìm đến tướng quân?”

https://thuviensach.vn

Quản công nuốt khan chỉ tay về phía nhà bếp tướng phủ.

“Vương Phi nương nương đang ở trong đó!”

“Vương Phi? Nương nương ở đó làm gì?” Hạ Chí nhất thời ngu ngơ không kịp ý thức.

Quản công đỡ trán: “Ở trong bếp đương nhiên là để nấu nướng rồi!”

Hạ Chí hít một ngụm khí lạnh, trong đầu hình ảnh nhà bếp vài tháng trước chỉ là một mảnh củi cháy đen thui, lủng một lỗ lớn trên trần nhà, khiến cho đầu bếp cùng hạ nhân cả tháng phải nấu ăn ngoài trời, tình cảnh hết sức bi đát a. Mà nguyên nhân của tình cảnh đó, chẳng phải là vì cái vị vương phi chuyên gây rắc rối kia sao.

“Hỏng! Đại sự hỏng bét rồi! Hoắc tướng quân, ngài ở đâu??? Mau hiển linh!!!” Hạ Chí nghĩ ngợi xong xuôi, người trong phủ này có thể giúp nhà bếp thoát hiểm chỉ có Quốc Công thiên tuế đang bận chính sự, vị giám xưởng tiên sinh bận chỉ đạo hơn ngàn thợ rèn kiếm và vị tướng quân đang trong thời gian nghỉ dưỡng chữa trị cánh tay ra thì không có người nào khác.

Hai vị kia chắc khó lắm mới có mặt, vậy thì vị tướng quân dung mãnh uy nghiêm trở nên nhàn rỗi kia xem chừng là người duy nhất có thể hóa giải kiếp nạn này cho tướng phủ. Vậy thì mau tìm thôi!!!

Nói là làm Hạ Chí liền chạy vụt đi tìm người.

Ở bên ngoài nhà bếp, đám đại thẩm phụ trách nấu nướng mặt đen như đít nồi, tay ai nấy đều cầm sẵn một chậu nước to sẵn sàng tinh thần chiến đấu bất cứ lúc nào ngóng mắt vào bên trong.

Tiểu Yến Tử. Vị vương phi đáng nguyền rủa trong truyền thuyết kia lần nữa bước chân vào nhà bếp. Vừa mới bước vào đảo mắt một vòng, thấy nhà

https://thuviensach.vn

bếp khang trang đẹp đẽ thì không ngừng tán thưởng, còn tự mãn nhờ nàng mà nhà bếp được dịp thay áo. Thật là không hề nhìn thấy đám người mặt đen sau lưng vì cả tháng phải chịu cảnh nấu nướng hòa hợp với thiên nhiên gì gì đó.

Nàng hôm nay xuống bếp cùng với Hoắc Kỳ Thư, tính trổ tài làm bánh sau mấy ngày đọc sách dạy nấu. Lần trước là nàng sơ xuất, nhưng tin rằng lần này nàng có thể làm được sau bao ngày nghiền ngẫm.

“Mai ta phải rời tướng phủ rồi, đêm nay ta sẽ tự tay làm điểm tâm, để mọi người có thể nhớ đến ta như một hiền thê lương mẫu. Kỳ Thư! Muội thấy sao?” Tiểu Yến Tử vỗ ngực oai phong lẫm lẫm trước một đống bột cùng nguyên liệu nằm nghiêng ngả.

“Mẫn tỷ. Muội tin tỷ không có gì không làm được.” Lại nói Hoắc đại tiểu thư kia nghe lời, tôn thờ Yến Tử răm rắp. Trước đã rất quý nàng, sau khi nàng trở về liền nhanh nhanh chóng chóng tổ chức lại lễ thành thân cho Hoắc Kỳ Thư cùng Cố Vệ Bắc, khiến cho Hoắc Kỳ Thư yêu càng thêm yêu, một lòng tin tưởng nàng. Coi như chưa từng nhìn thấy nhà bếp mà lão đại tướng quân xây dựng như đống phế liệu. Nhiệt tình ủng hộ nàng làm bánh.

“Hảo muội muội.” Tiểu Yến Tử vỗ vai Hoắc Kỳ Thư một cái: “Muội biết làm điểm tâm gì?”

“Muội...đâu có biết...” Hoắc Kỳ Thư ngượng ngùng đáp.

Tiểu Yến Tử ba lên một tiếng, nhất thời quên mất, Hoắc Kỳ Thư là bảo bối nhà họ Hoắc, là lá ngọc cành vàng chính hiệu, chưa bao giờ đặt chân xuống bếp, làm sao có thể biết làm điểm tâm đây.

“Không sao. Hôm nay tỷ tỷ sẽ chỉ bảo muội tận tình. Đảm bảo sau khi ăn xong bánh muội làm. Cố đại ca sẽ mê mẩn muội đến sâu răng.” Tiểu Yến Tử hùng hồn nói.

https://thuviensach.vn

“Tỷ tỷ...” Mặt Hoắc Kỳ Thư đỏ lên như gấc, nũng nịu nói: “Mau làm đi thôi...”

“Được!”

Tiểu Yến Tử tay cầm sách, tay ném bột lẩm nhẩm:

“Nấu nước.....trộn....nhào bột.....trứng.....bla bla....”

Hoắc Kỳ Thư đứng bên cạnh, nhìn Tiểu Yến Tử sắn tay áo, tay lướt thoăn thoắt hệt như luyện công, bột bay mù mịt theo điệu múa của nàng. Nào hoa, nào quả, nào thảo dược bay tứ tung, lộn xộn chất đống trộn đều vào trong đám bột nhão nhoẹt không rõ hình thù kia.

Ban đầu nhìn qua, còn tưởng nàng là đầu bếp lâu năm, có thể biểu hiện mấy phân công lực tung chưởng lên cục bột nhão không thể nhão hơn vì ai đó cho luôn cả ao nước kia. Nhưng càng nhìn càng thấy có gì đó....sai sai.

“Mẫn tỷ....cái đó....đây là điểm tâm gì vậy?”

“Sủi cảo.” Tiểu Yến Tử bình thản đáp. Lần nữa bắt đầu xào một đống rau củ, lần này nàng hết sức kinh nghiệm, không để lửa quá lâu hay dầu quá nóng. Chỉ là đám rau củ kia, nhìn sao cũng thấy ngứa mắt vì bọn chúng được dùng để làm nhân, nhưng mỗi miếng đều cắt to bằng lòng bàn tay.

Hoắc Kỳ Thư đứng bên cạnh vã mồ hôi hột nhìn đám rau củ to bự chảng, đã được thái mà như chưa thái kia, nghĩ đến viễn cảnh nhồi nhét vào miếng sủi cảo để làm ra một cái bánh. Lúc ăn nó quả thực phải thật là dung cảm a.

Tiểu Yến Tử đang mải mê múa máy trên chảo lửa, bỗng thấy Mạc Phù thư thả từ bên ngoài đi vào. Vẻ mặt thoạt nhiên đăm chiêu như có chuyện phiền lòng.

https://thuviensach.vn

"Nương nương!" Mạc Phù thi lễ một cái liền đến bên Yến Tử tò mò: "Có phải muội sắp được xem nhà bếp tướng phủ hoả thiêu rồi không?"

Tiểu Yến Tử đang mải mê xào nấu, nghe câu nói đó thì lảo đảo suýt thì rơi cả chảo dầu, mặt đầy vạch đen nghiến răng đáp:

"Lần này nhất định thành công!"

Mạc Phù cùng Hoắc Kỳ Thư nhìn nhau cười hai tiếng.

"Tiểu Ninh, muội có điều gì phiền lòng sao?" Tiểu Yến Tử nhìn vẻ mặt đăm chiêu lúc nãy của Mạc Phù không khỏi tò mò.

Mạc Phù gật đầu đáp: "Hoắc tướng quân kia không rõ là có gì không vừa mắt với muội. Mấy ngày muội sang đây đều nhìn muội rất lâu mà không nói gì. Thật là khiến người ta sởn hết gai ốc."

"Ồ!" Tiểu Yến Tử có chút bất lực. Cái tên ngốc kia rốt cục vẫn chưa chịu nói gì với Mạc Phù, có lẽ hắn vẫn còn hối hận vì chuyện năm đó. Nàng nửa cười nửa không giả bộ ngây thơ nói: "Có thể tướng quân có điều muốn nói. Muội nên hỏi thẳng huynh ấy!"

Hoắc Kỳ Thư đứng bên cạnh chen mồm: "Đúng vậy đó. Mạc tiểu thư! Nhị ca ta là người thẳng thắn, có sao nói vậy, đối với nữ nhân tuy có lúc đùa cợt trăng hoa, lúc một mớ đàn bà, lúc chinh phục ruồng bỏ. Nhưng mà lâu nay huynh ấy không còn tính khí ấy nữa. Mẫn tỷ đã giúp huynh ấy cải tà quy chánh rồi. Cho nên tiểu thư có gì phiền lòng cứ nói ra...A."

Hoắc Kỳ Thư đang nói, Tiểu Yến Tử nghe đến đoạn Hoắc Sinh trăng hoa liền ném vào mặt Hoắc Kỳ Thư một đống rau củ cau mày quát:

"Mau đi thái cho ta. Trời sắp muộn rồi kìa!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Kỳ Thư giật mình ngơ mặt, nhìn thấy cái nháy mắt đầy ẩn ý của Yến Tử liền ngậm miệng ngoan ngoãn thái rau.

Tiểu Yến Tử vã mồ hôi hột nhìn qua Mạc Phù. Chết tiệt! Khó khăn lắm Hoắc Sinh mới chịu để tâm đến nữ nhân. Nếu để Mạc Phù biết hắn từng là một tên công tử trăng hoa, không chừng nàng ta sẽ ghét hắn mà bỏ chạy. Không được đâu a.

Mạc Phù thoáng sững vài giây, sau đó không có biểu hiện gì hơn. Chỉ yên lặng giúp Hoắc Kỳ Thư thái rau.

“Hôm nay nương nương tính làm tiệc mừng bốn mươi chín ngày sau khi trở về sao?” Mạc Phù vừa từ tốn thái rau vừa nói.

Lời nói vừa kết thúc bên kia liền nghe tiếng vỡ tan.

Hoắc Kỳ Thư cùng Mạc Phù kinh ngạc quay đầu, thấy ngay vẻ mặt cứng ngắc của Tiểu Yến Tử.

“Mẫn tỷ, tỷ sao vậy? Có chuyện gì?”

Hoắc Kỳ Thư lo lắng cầm lấy tay Yến Tử lay lay.

Tiểu Yến Tử như bị lay tỉnh, chớp mắt hai cái liền lấy lại vẻ điềm đạm thường ngày cười gượng:

“Ta không sao, chỉ là không ngờ mới trở về đó mà đã bốn mươi chín ngày....”

“Cũng đâu phải là người đã khuất, sao phải quan tâm bao nhiêu ngày làm gì chứ?” Hoắc Kỳ Thư nghi hoặc nói.

“Phải phải, nào làm tiếp đi...” Tiểu Yến Tử lơ đãng cho qua chuyện, dục Mạc Phù và Hoắc Kỳ Thư tiếp tục thái rau.

https://thuviensach.vn

Nhưng dáng vẻ vui tươi lúc nãy từ lúc nào đã thoái lui. Mồ hôi khẽ rơi trên thái dương nàng. Hình như nàng đã nhớ ra điều gì đó.

Bên trong nhà bếp tướng phủ. Ba vị nữ tử thân phận cao quý đang tích cực thái thái, xào xào trong không gian trầm lắng ấm áp. Bên ngoài, bao nhiêu hạ nhân vẫn không ngừng thắp hương vái lạy đất trời. Cầu mong nhà bếp bình an vô sự.

Đêm xuống. Trăng lên.

Hôm nay không phải ngày rằm nhưng trăng lại sáng hơn mọi ngày khiến cho ai nấy không khỏi mãn nhãn. Nơi hậu hoa viên tướng phủ. Một đống bàn ghế được sắp xếp gọn gàng. Trên bàn bày rất nhiều mỹ thực đẹp mắt. Đèn cầy sáng rực mọi ngóc ngách, chiếu lên vẻ rạng rỡ của những khóm hoa.

Những chiếc ghế nhanh chóng được lấp đầy bằng những vẻ mặt quen thuộc của tướng phủ. Điển hình như:

Lão đại tướng quân Hoắc Tâm, Hoắc Phu nhân ngồi ở vị trí chủ nhà bên cạnh bàn lớn, Hoắc Thiện bộ hộ thị lang cùng Hoắc Sinh tướng quân. Phu thê Cố Vệ Bắc. Triệu Phạm Hoa, Hạ Chí, Sa Thuỷ Sa Hoả và một số các nhân vật tiêu biểu khác có mối quan hệ thân thiết thiết với phu thê nhà họ Lưu. Chính xác hơn là thân thiết với Tiểu Yến Tử, làm ra bữa cơm cuối trước khi rời phủ.

Phải nói đám người tướng phủ nghe cặp phu thê kia sắp rời đi thì mừng mừng tủi tủi. Còn mừng hơn nông dân được mùa lúa, nếu không phải e sợ tội khi quân, giả vờ buồn thương thì đám người kia thiếu nước mở tiệc ăn mừng tiễn được hai ôn thần. Tình cảnh này cũng là do phu thê Yến Tử năm lần mười lượt khiến mạng họ treo ngược cành cây, không thì bị Yến Tử đào khoét không còn xu dính túi. Tóm lại từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài

https://thuviensach.vn

đều rất hoan nghênh hai bạn kia trở về Quốc Công phủ, chớ có lưu lại đây nữa.

Bởi vậy bữa cơm cuối này, ai cũng có mặt đầy đủ. Hai nhân vật chính cũng đã ngồi trên ghế lớn. Vị Quốc Công bận rộn kia cũng dẹp công việc qua một bên. Chiêu thê tử nhỏ bé năn nỉ hắn cùng ăn bữa cơm cuối trước khi rời đi.

Lưu Dĩ nhìn một bàn mỹ thực trước mặt, mày hơi cau lại. Chúng nhân thấy rõ phản ứng của hắn không khỏi thoáng run.

"Sao vậy, chàng có gì không hài lòng?" Tiểu Yến Tử ngồi bên cạnh, đang hào hứng chờ đợi thì thấy cái cau mày kia.

Lưu Dĩ chậm rãi rời mắt khỏi bàn mỹ thực. Sắc mặt u lạnh nhìn Hoắc Tâm đại tướng:

"Đại tướng quân! Đây là muốn đuổi khách?" Lưu Dĩ trầm giọng. Vẻ mặt lãnh đạm tỏ ý không bằng lòng.

Hoắc Tâm đại tướng đang yên lành tự dưng bị dội gáo nước lạnh, lại kịp nhìn thấy bàn mỹ thực một nửa rất đẹp mắt. Nửa còn lại đen trắng không rõ ràng, nửa miếng sủi cảo còn bị cháy xém, một miếng củ cải to chưa được thái. Lưu Dĩ sinh ra đã là hoàng tử, cả đời chỉ biết ăn những thứ ngon nhất, đẹp mắt nhất và quý nhất. Vậy mà bàn tiệc này lại xấu xí đến khó tin. Khiến cho Hoắc Tâm nhất thời không biết phản ứng như thế nào:

"Mạt tướng hồ đồ, cái này...." Hoắc Tâm đại tướng nghiêm mặt quay về phía quản công quát: “Kẻ nào dám mang đám phế phẩm này lên đây! Mau đến chịu tội cho ta!!!”

Đám hạ nhân ở bên ngoài nghe vậy liền xanh mét mặt quỳ rạp xuống. Oan uổng quá. Than ôi!

https://thuviensach.vn

“Nghĩa phụ! Là con làm.” Hoắc Tâm đang nghiêm mặt, nghe giọng nói nói liền quay đầu bắt gặp vẻ mặt bình thản....không, phải là lạnh đến sống lưng của Tiểu Yến Tử, đôi mắt tinh anh ngày thường hôm nay lại hóa lạnh.

Hoắc Sinh hơi giật mình, liền chăm chú nhìn đống bánh điểm tâm, nhẹ nhàng đặt lên tay nâng lên mũi ngửi. Ừm, cháy một chút, mùi không được thơm lắm, nhưng mà đây là bánh điểm tâm nàng tự tay làm. Cho nên đối với hắn, đây chính là hàng thượng phẩm.

Khác xa với Hoắc Sinh nâng niu điểm tâm như châu báu. Đám Hoắc Thiện, Hoắc Phu nhân, Cố Vệ Bắc đều đứng hình vài giây rồi mới trố mắt nhìn bàn ngự thiện trước mặt, như nhìn thấy bàn rượu độc, nhất thời nuốt khan vài cái rồi lại nhìn lên hai vị cao cao tại thượng trên kia. Thầm cầu mong quan thế âm bồ tát cứu lấy sự an nguy cho cái dạ dày đáng thương của họ.

Tiểu Yến Tử quay sang Lưu Dĩ có chút kinh ngạc nhưng vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên bên kia. Nàng thản nhiên lấy đĩa sủi cảo và một đống điểm tâm xấu xí to sụ nàng mất cả ngày mới làm đặt trước mặt nàng, sắc mặt bình thản lạnh lùng đó khiến cho mày Lưu Dĩ cau chặt, khó chịu đến mức muốn xé mặt nàng ra. Những lúc giận hắn, nàng đều làm ra vẻ mặt đáng ghét này.

Tiểu Yến Tử hơi cúi người, dáng vẻ nghiêm cẩn: “Thần thiếp có tội. Đã để Quốc Công phải ăn những thứ ‘phế phẩm’ này. Xin Quốc Công trách phạt.”

Quốc Công? Thần thiếp?

Mày lưỡi mác cau chặt đến mức muốn xoắn tít lại. Cái thứ ngôn xưng này khiến hắn muốn nổi điên.

“Nàng không cần phải xuống bếp!” Lưu Dĩ nghiêm giọng nói, trong thanh âm có chút nhường nhịn. Hắn nhìn rõ nàng đang giận hắn, chỉ là

https://thuviensach.vn

thành thân lâu vậy, hắn vẫn chưa biết làm cách nào để dỗ nàng. Hắn đâu có ngờ đống điểm tâm này là do nàng làm chứ.

“Là lỗi của thần thiếp, để thần thiếp làm lại.” Nói rồi không chờ Lưu Dĩ hạ lệnh, liền rời ghế, bưng đống điểm tâm xoay gót rời đi, điềm nhiên như không có gì. Chỉ có hơi lạnh từ từ bốc lên.

“Đứng lại!” Lưu Dĩ trầm giọng gọi: “Ta chưa cho phép, sao nàng dám mang đi.”

Tiểu Yến Tử hơi sững lại, từ từ quay đầu. Không biết Lưu Dĩ từ khi nào đã đứng sau lưng nàng. Giữa đám người tướng phủ. Hắn bình thản ôm eo nàng xoay lại, đưa tay lấy một miếng sủi cảo bỏ vào miệng. Ánh mắt lãnh đạm nhìn nàng.

Tiểu Yến Tử yên lặng nhìn hắn nhai miếng sủi cảo bự chà bá kia. Trong hậu hoa viên, chúng nhân nhìn nhau không nói một lời. Chỉ có Hoắc Sinh mắt hơi trầm xuống, không muốn nhìn hai người kia. Chỉ im lặng thưởng thức món bánh trông rất kinh khủng do nàng làm.

“Không tệ. Tuy hình hài trông có vẻ xấu xí, nhưng bên trong lại khá đậm đà.” Lưu Dĩ bình thản nhận xét. Quả thực là nó ngon hơn so với suy nghĩ của hắn. Không biết là do cách chế biến của nàng lạ, hay là vì do nàng tự tay làm nên nghiễm nhiên hắn ăn rất thuận miệng.

Tiểu Yến Tử nhìn thấy sự chân thật trong đôi mắt Lưu Dĩ, mày hơi nhướn, khóe miệng dãn rộng, nàng cười tươi lộ ra ánh mắt tinh nghịch:

“Còn phải nói sao, thê tử của chàng là tài nữ đấy!”

Vẻ mặt này, nụ cười này mới là dáng vẻ khiến hắn mê mẩn. Ừm, hết giận rồi .

Mắt Lưu Dĩ ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Nhất thời chúng nhân lại bị biến thành không khí, hai vị kia nhìn nhau đầy tình ý, âu yếm nhau giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, thật là....

Tiểu Yến Tử bỗng nhiên nhồi đĩa điểm tâm vào tay Lưu Dĩ, rồi gấp gáp nói: “Thiếp đã chuẩn bị một thứ.”

Nói rồi không kịp để Lưu Dĩ nghi hoặc đã rời đi. Để lại chúng nhân ngẩn ngơ nhìn nhau.

Lưu Dĩ nhìn đống điểm tâm trên tay, lại ung dung ngồi vào bàn tiệc. Hoắc Tâm đại tướng cùng Hoắc Thiện liền nâng ly, đàm đạo vài câu. Không khí quái quỷ lúc nãy cũng biến mất, chúng nhân chỉ từ tốn nói chuyện. Tóm lược câu chuyện là:

Quốc Công thiên tuế bắt đầu cuộc đàm thoại với Đại tướng quân và bộ hộ thị lang đại Sở. Đầu tiên Hoắc Tâm đại tướng hỏi thăm tình hình sức khỏe của Thái Hậu, cũng tỉ mỉ hỏi thăm tình hình học tập, công tác của Thái Tử. Nhận thấy đại tướng quan tâm như vậy, Quốc Công cũng đánh giá cao sự cống hiến của đại tướng đối với đại Sở cùng phu nhân nhờ sự đối đãi với Vương Phi. Quốc Công bày tỏ, dưới sự cố gắng hỗ trợ của Hoắc gia, tình trạng làm việc của quan viên ngày một tiến tới, vì một tương lai phồn thịnh.

Dưới sự hỏi thăm của đại tướng quân, Hoắc Thiện bộ hộ thị lang cũng giới thiệu một chút cơ bản về tình trạng quân y sau khi ra trận, đánh giá và triển khai một số tình hình cơ bản. Toàn bộ cuộc nói chuyện được tiến hành trong không khí hòa bình hữu nghị, hai bên cũng thống nhất những quan điểm đã được tấu lên.

Kết thúc cuộc nói chuyện.

Các bên cùng nhau thưởng thức món điểm tâm và rượu thì phía trước hậu hoa viên đèn đóm lập tức được thắp sáng trưng.

https://thuviensach.vn

Một đám nữ tử hồng y từ đâu tiến đến, tay cầm tì bà. Những ngón tay thon nhỏ nhẹ phất, tiếng đàn khẽ cất lên.

Chúng nhân ai nấy đều bất ngờ vì từ đâu xuất hiện một đám nữ tử. Mắt thoáng liếc sang vẻ mặt sắc lạnh của Lưu Dĩ liền thấy lạnh run. Điều này chẳng phải phạm vào điều cấm của Lưu Dĩ sao? Rốt cuộc là kẻ nào to gan dám mang nữ tử múa hát đến trước mặt hắn?

Đương lúc chúng nhân đang nuốt khan chờ Lưu Dĩ hạ chỉ thì đám nữ tử hồng y rẽ ra, ở giữa tâm xuất hiện một thân ảnh nhỏ gầy như lá liễu, y phục lụa dài quét đất, ánh mắt tinh nghịch khẽ chớp.

Tiểu Yến Tử nhìn Lưu Dĩ mỉm cười nhẹ nhàng. Ý vị muốn trình diễn.

Vẻ mặt lạnh lẽo của hắn vừa đáp thấy nàng đã thoái lui, hắn nhìn nàng trong vẻ đẹp lộng lẫy kia, không tránh khỏi say mê. Chỉ là phút chốc hắn lại liền không vui.

Lưu Dĩ lướt mắt đến đám người Hoắc Tâm, Hoắc Sinh đang trố mắt nhìn nàng kia. Không khí cũng trở nên lạnh lẽo. Hắn thực không muốn bất kì ai nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nàng ngoại trừ hắn. Nhưng bữa tiệc này là do nàng bày ra, khách cũng là nàng mời tới. Nếu hắn đuổi họ đi, nàng sẽ lại giận dỗi. Hừ. Vẻ mặt của nàng lúc giận, hắn thật sự căm ghét.

Tiểu Yến Tử không nhận ra nét mặt Lưu Dĩ, chỉ thản nhiên bắt đầu xoay gót múa theo nhịp ca. Từng thanh âm bật lên, dập dìu như những đợt sóng, âm luật trầm bổng, dịu dàng như tiếng gọi của mùa xuân. Tiểu Yến Tử như một nhành liễu trước gió, nhẹ nhàng xoay theo từng nốt nhạc. Cánh tay ngọc ngà khẽ vươn ra. Uyển chuyển, hút hồn.

Hoắc Sinh lần đầu tiên nhìn thấy nàng múa, cũng là lần đầu thấy nàng trang điểm lộng lẫy như vậy, thực tình khiến trái tim an ổn của hắn lần nữa loạn nhịp. Dáng vẻ ma mị đó mê mẩn hắn đến quên cả chớp mắt. Đối với hắn, nàng là nữ tử đẹp nhất hắn từng gặp.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ yêu mị nhìn nàng, thu vào tầm mắt từng điệu múa của nàng, giữa ánh trăng sáng khác lạ ngày thường cùng ánh đèn cầy lập lờ, nàng như một đóa hoa đẹp đẽ giữa màn đêm tịch mịch. Đóa hoa tỏa ra hương thơm xoa dịu nỗi cô độc trong tâm trí, cho hắn cảm giác an yên thoải mái.

Thanh âm du dương đi xuyên qua đất trời, qua từng lớp lớp gió mây. Những cành hoa vần vũ bay lượn, đáp xuống thân ảnh của nàng.

Tiểu Yến Tử chung thủy nhìn Lưu Dĩ, từng động tác của nàng đều bày tỏ cho hắn chân tình của nàng. Nàng khẽ nhón chân, nghe theo thanh âm nhẹ nhàng kia, chạm gót xoay nhẹ. Vạt váy xoay theo tạo thành một đóa hoa.

Tiểu Yến Tử uyển chuyển xoay, đôi mắt nàng chậm rãi liếc lên phía ánh trăng bạc.

Trong phút chốc, ánh mắt kia như phát sáng, thứ ánh sáng phản chiếu qua từng lớp từng lớp rọi thẳng vào đôi con ngươi của nàng. Một cơn gió từ đâu bùng lên, cánh hoa phù dung bị đẩy đi xa. Đèn cầy chớp mắt bị thổi tắt. Vạn vật chìm trong màn đêm tịch mịch.

Thứ duy nhất được ánh trăng chiếu sáng chính là Tiểu Yến Tử đã bất động ngước mắt nhìn trăng.

Bỗng nhiên trước mắt nàng tối sầm, ánh trăng kia hóa thành một bầu trời đen kịt, cả thân thể nàng nhẹ bẫng. Thoảng trong tiếng gió gào thét, nàng nghe thấy thanh âm quen tai truyền tới. Nàng khó khăn mở mắt, chỉ thấy một bóng bạch kim với khuôn mặt tuấn tú đã hoàn toàn biến sắc. Nhưng khuôn mặt đó lại lần nữa chìm vào mảng tối. Nàng đã mất đi ý thức.

Tiểu Yến Tử đã nhớ ra, bảy ngày biến mất kia nàng đã ở đâu.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Kết Cục: Đứa Trẻ Đến Từ Thiên Đường

Một buổi sáng trên con đường tấp nập. Nhà cao phố rộng của thế kỷ hai mốt. Tiểu Yến Tử rảo bước, xuyên qua đám người xô bồ, vội vàng vì cuộc sống mưu sinh. Nàng mang một chiếc váy maxi dài, áo cổ lọ. Mái tóc đen mượt được búi cao gọn gàng.

Sắp tới giờ làm việc, nhưng nàng lại không vội vàng, chỉ chậm rãi lướt qua từng tán cây rợp bóng mát, suy nghĩ miên man trong vô định.

Gần hai tháng trước, nàng được tìm thấy dưới con thác. Một người dân đã cứu nàng khi đang đi du lịch. Sau khi tỉnh lại trong bệnh viện suốt năm ngày hôn mê, người đầu tiên nàng tìm đến là Tử Du. Người không hiểu lý do gì đã đẩy xuống vực, thế nhưng Tử Du đã bỏ sang Mỹ khi biết tin nàng bình an trở về.

Thật nực cười. Tử Du là người thân duy nhất của nàng. Nàng cũng đâu có ý định tố cáo Tử Du, sao lại chạy trốn chứ?

Sau đó nàng không để tâm đến Tử Du nữa. Không mất nhiều thời gian, nàng đã có thể xuất viện, trở về căn hộ nhỏ, về với công việc ngày thường. Nàng nhanh chóng hòa nhập lại với cuộc sống thường lệ. Tham gia các giải đấu bắn cung, làm một kỳ thủ, rồi lại tất bật với việc kiếm ra từng đồng tiền bát gạo. Không có người thân thiết bên cạnh. Nàng cũng đã quen với cuộc sống cô độc như vậy.

https://thuviensach.vn

Chỉ là không biết tại sao. Nàng luôn cảm thấy tim đau thắt không rõ lý do, bất tỉnh vài ngày mà khiến nàng như đã vài năm. Trong ký ức hỗn độn, có một gốc nào đó trống rỗng khiến tâm can nàng rối bời không thể lý giải.

Hình như nàng đã quên mất điều gì đó. Quên mất ai đó.

Là ai?

Những điều đó cứ quanh quẩn trong đầu nàng, khiến nàng không thể ngủ ngon giấc, mỗi sáng tỉnh dậy mắt đều ướt đẫm lệ. Trong mỗi giấc mơ là cảm giác đau đớn như bị nổ tung. Một bóng người nào đó cứ đến bên cạnh nàng, không rõ mặt, không biết hình hài. Phải rất khó khăn nàng mới có thể nhận ra, dáng dấp đó là một người đàn ông tóc dài, mang phục trang cổ đại. Khí chất quý tộc toát ra từ người đó cùng với khí thế khiến cho kẻ khác phải thuần phục.

Trong giấc mơ người đó luôn dịu dàng xoa đầu nàng không nói một lời. Nàng rất muốn nhìn rõ dung nhan người đó nhưng không thể được. Mỗi lần nhìn thấy tim nàng lại quặn thắt.

Nàng đã phải tìm đến bác sĩ điều trị, nhưng không ai cho nàng một nguyên do thích đáng. Họ đều cho rằng nàng vì ngâm mình trong nước quá lâu, ảnh hưởng đến hệ thần kinh.

Vậy còn người đàn ông trong giấc mơ thì sao? Cảm xúc đau rát của nàng thì sao?

Cuộc sống mà trước đây đều khiến nàng khá hài lòng và tự hào lại khiến nàng ngột ngạt đến khó thở. Cảm giác trống rỗng, thiếu thốn đều tìm kiếm nàng, dày vò nàng hằng đêm. Nàng xa rời những cuộc vui đêm khuya, những cuộc hẹn đầy rẫy cám dỗ của giới trẻ. Mỗi bước chân nàng lang thang trên con phố đều lạnh lẽo như muốn đóng băng trái tim nàng.

https://thuviensach.vn

Có những lúc đi dạo trên phố xa, nàng thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông cao lớn, cô độc nào đó lướt qua. Những lúc đó nàng đều hớt hải đuổi theo không rõ lý do. Nhưng người đó như một cơn gió, biến mất trong hư vô. Nàng đã bao lần gục xuống bên vệ đường mếu máo khóc.

Là ai?

Rốt cuộc người đó là ai? Tại sao lại khiến nàng đau lòng, khiến nàng điên cuồng như vậy?

Nàng ít khi đánh bạc, chơi cờ như lúc trước, chỉ thích tấu cổ cầm và ngồi hát một mình. Trên bàn làm việc lúc nào cũng đầy những mảnh vẽ bị vò nát. Nàng đã phác lại bóng hình người nào đó trong giấc mơ, bóng dáng cao ngạo đó được nàng họa ra, nhưng lại không có mặt, khiến cho kẻ khác cảm giác mơ hồ không rõ.

Trở về không bao lâu, nàng đã gầy đi trông thấy. Vẻ hoạt bát của nàng lúc trước đã biến mất. Người xung quanh chỉ thấy nàng cật lực làm việc đến quên ăn quên ngủ, như để cố không nghĩ đến điều gì đó, nhưng tất cả đều vô dụng.

Đến hôm nay, không thể chịu đựng được nữa, nàng đã quyết định xin nghỉ việc, lên chùa tịnh tâm.

Ngay từ phút giây đầu tiên đặt chân lên chùa. Nàng đã gặp một vị thiền sư già đứng sẵn ở cửa tiếp nàng. Vị sư già kia như biết nàng sẽ tới, thân thiện đón nàng vào chùa.

“Đại sư! Có phải con đã từng gặp sư rồi không?” Tiểu Yến Tử nghi hoặc nhìn vị thiền sư kia. Dáng vẻ đó, ánh mắt đó rất quen. Hình như nàng đã nhìn thấy ở đâu đó. Nhưng đây rõ ràng là lần đầu nàng lên chùa cơ mà.

“Người mà thí chủ thấy, có lẽ là tổ tiên của bần tăng.” Vị thiền sư nhẹ nhàng đáp.

https://thuviensach.vn

Tổ tiên? Tiểu Yến Tử ngơ ngác không hiểu.

Vị thiền sư cũng không nhiều lời chỉ để nàng vào một căn phòng nhỏ yên tĩnh nghe niệm phật. Nàng đã từng nghe một vị bác sĩ khuyên nên đến chùa tịnh tâm. Tâm nàng không tĩnh, chính là vì một ký ức nào đó dày vò nàng, một khi đủ tĩnh, nàng sẽ có thể tự mình giải thoát.

Vị thiền sư cùng các tăng ni mất hơn vài tiếng đồng hồ tụng kinh niệm phật. Cảm giác ngồi một chỗ, mắt khẽ nhắm, đôi tai chăm chú lắng nghe tiếng gõ mõ, từng lời kinh phật khiến thân thể nàng bất giác thả lỏng. Những ngày qua, đây là lúc nàng thấy tâm can có chút thoải mái.

Lúc thiền xư niệm xong, trời đã tối mịt, đèn cầy trên mọi bậc thềm được thắp sáng, nàng vẫn còn ngồi ở đó. Nàng thích sự yên tĩnh nơi đây, thật kì lạ, trước đây nàng vốn rất thích náo nhiệt. Nhưng từ khi tỉnh lại, nàng lại luôn yên tĩnh như vậy. Mọi người đều rất ngạc nhiên vì sự yên tĩnh kì lạ này của nàng.

“Hôm nay là tròn bốn mươi chín ngày nương nương trở về!” Vị thiền sư từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng. Giọng nói thanh đạm dịu dàng, lại có chút kính cẩn.

Tiểu Yến Tử kinh ngạc quay đầu. Làm sao vị sư này biết hôm nay là bốn mươi chính ngày kể từ khi nàng được vớt lên.

“Nương nương?” Tiểu Yến Tử nghi hoặc, nàng đâu phải đang đóng phim, sao lại xưng hô như vậy?

Vị thiền sư không đáp lời, chỉ đưa cho nàng một cuộn tranh nhỏ đã cũ sờn từ lâu, loại giấy thượng hạng nhưng đã hoen ố ngả màu. Hình như là hàng cổ, nhưng được cất giữ rất kĩ càng.

Tiểu Yến Tử nghi hoặc đón lấy cuộn tranh, từ từ mở ra. Đập vào mắt nàng là một bức họa vẽ một người đàn ông cao lớn, phục trang cổ đại, mái

https://thuviensach.vn

tóc dài, tay cầm bảo kiếm. Bức tranh y hệt những bức tranh nàng đã vẽ lúc làm việc.

Mắt nàng trợn tròn, lúc nàng lướt mắt đến khuôn mặt người đó. Trái tim liền thít lại.

Mày lưỡi mác dài rộng, cánh mũi cao, môi mỏng khẽ dãn ra và đặc biệt là ánh mắt sắc lạnh pha chút ôn nhu. Ngũ quan hoàn chỉnh, cân đối rõ ràng. Người này quả thực rất đẹp, cái khí chất vương giả lạnh lùng toát ra từ người này khiến cho người khác vô thức hoảng sợ. Nhưng khuôn mặt kia trong bức tranh rõ ràng đang rất hạnh phúc, một nụ cười nhẹ nhàng nhưng chứa đựng rất nhiều tâm tư.

Trái tim nàng cuộn lên từng cơn nhói đau. Một giọt nước mắt nơi khóe mi tràn xuống.

Một giọt.

Lại một giọt.

Tay Tiểu Yến Tử run run, nàng không cách nào rời mắt khỏi bức tranh đó. Tại sao ánh mắt đó lại quen thuộc đến vậy.

Chàng là ai?

Là ai?

Tại sao nàng không thể nhớ ra, tại sao người này lại khiến tim nàng đau như vậy?

“Trăng sắp lên rồi. Nếu người lựa chọn trở về, phải sớm rời đi thôi.” Vị thiền sư nhìn đêm đen đặc ngoài trời, ánh trăng lấp ló sau đám mây mù nói. Ý vị như muốn thúc giục.

https://thuviensach.vn

“Trở về? Về....đâu?” Tiểu Yến Tử run rẩy nói, nước mắt từ khi nào đã vương khắp mặt nàng. Hơn lúc nào hết, lúc này nàng cảm thấy rất mơ hồ, rất mệt mỏi. Mỗi lúc nhìn vào bức tranh, nàng lại thấy ngạt thở, tim co bóp đau đớn.

Nàng ngước mắt nhìn vị thiền sư, nước mắt như khiến cảnh vật nhòa đi: “Đại sư biết con đang rất đau. Đúng không? Người biết con nên làm gì phải không?”

Vị thiền sư xoay chuỗi ngọc, bình thản đáp: “Mọi sự lựa chọn đều nằm ở nương nương. Trăng chỉ tròn vào đêm nay, người hãy suy nghĩ kĩ.”

Tiểu Yến Tử mơ hồ, tuy rằng nàng không biết sẽ đi đâu. Nhưng trong thâm tâm biết rõ, nàng không thể tiếp tục sống những tháng ngày đau đớn như vậy nữa. Cuộc sống hiện tại đối với nàng chỉ là một màu đen, không rõ mục đích, không chút màu sắc. Cứ như rằng nàng đã không còn thuộc về thế giới này.

“Xin đại sư. Hãy giải thoát cho con....” Nàng nghẹn ngào nức nở. Ôm bức tranh kia trong lòng. Cuộc sống không có ý nghĩa, không người thân thích này nàng còn sống để làm gì. Nàng chỉ muốn giải thoát khỏi những đớn đau này hoặc là bằng cách nào đó, nàng muốn gặp người đàn ông kia. Người luôn khiến nàng đau đớn.

“Khi không thể chịu đựng được nữa. Người có thể quay về, nhưng mãi mãi không thể gặp lại ngài ấy.” Vị thiền sư lễ độ nói. Vừa kết lời đã lẩm nhẩm niệm kinh phật.

Tiểu Yến Tử nhìn ra ánh trăng sáng rực kia, ôm chặt lấy bức tranh, giọt nước mắt cuối cùng vương trên bức tranh, nhòa đi vết mực đã mấy phân phai mờ.

Gió lạnh bỗng chốc nổi lên, cả màn đêm hóa cuồng phong, chớp mắt đưa nàng vào cõi hư vô.

https://thuviensach.vn

Bước qua cánh cổng đen đặc, nàng đã nhớ ra tất cả. Nhớ ra đôi mắt lạnh kia. Nhớ ra người đàn ông nàng thương yêu bằng cả trái tim. Nhưng nơi nàng đến không phải là nơi có người đó mà là địa ngục.

Chín tầng địa ngục, nàng phải đi qua. Mỗi lần đi qua nàng đều phải chịu ngàn mũi đao đâm nát tim gan, vạn tiễn xuyên tâm, nỗi đau dày xéo ruột gan, xung quanh chỉ là bóng tối. Nỗi đau đớn, sợ hãi dày vò nàng đến quặn thắt. Không phân biệt được ngày đêm, không rõ thời gian, tất cả chỉ có nỗi đau đớn và sự cô đơn. Nhưng nàng sẽ không bỏ cuộc. Nàng phải trở về bên người đó. Nàng không thể sống nếu không có người đó. Suốt bảy năm chịu đựng nỗi đau đớn ở địa ngục đó. Nàng cuối cùng đã có thể trở về, nơi con sông Lệ của thành Tây An đó.

“Tiểu Yến Tử.” Giọng nói trầm lạnh vang lên bên tai nàng giữa bóng đêm lạnh lẽo.

Tiểu Yến Tử mở mắt. Trước mắt nàng, bóng đêm từ từ thoái lui, khuôn mặt quen thuộc chầm chậm lộ ra. Đôi môi đó, chiếc mày đó, ánh mắt đó. Là chàng. Bảy năm chịu ngàn nỗi đau đớn, thiếp đã có thể gặp lại chàng.

Tiểu Yến Tử đưa bàn tay áp lên má người đó, cảm nhận rõ sự chân thực này. Những bức tranh vô diện mà nàng vẽ chính là thiếu gương mặt này.

“Lưu....Dĩ?”

Lưu Dĩ ôm lấy khuôn mặt nàng, sắc mặt đại biến hỏi:

“Sao lại tự dưng ngã. Có chuyện gì sao?”

Lúc này nàng mới nhớ, vừa rồi đang múa lại đột nhiên ngã xuống. Nàng đã khiến cho Lưu Dĩ cùng chúng nhân có mặt ở đó bị dọa một phen.

“Thiếp không sao, chân...có lẽ hơi mỏi.” Nàng nhẹ nhàng đáp, nhận lấy đôi bàn tay của Lưu Dĩ đỡ nàng đứng dậy.

https://thuviensach.vn

“Không sao là tốt rồi. Muội nên nghỉ ngơi đi. Hôm nay đã chạy mấy vòng rồi.” Triệu Phạm Hoa đứng bên lo lắng lên tiếng.

“Sắc mặt nàng không được tốt lắm.” Hoắc Sinh lo lắng cau mày.

Lưu Dĩ quan sát nàng thật kĩ, hắn nhận ra từ lúc nãy ánh mắt nàng đã trở nên rất khác lạ, đôi mắt tinh anh đã mơ hồ ngây dại, chứa đựng sự cô độc sợ hãi. Bàn tay nàng lúc nào đã túm chặt vào áo Lưu Dĩ, nàng dường như chưa rời mắt khỏi hắn lấy nửa giây.

“Nàng không khỏe ở chỗ nào?”

Tiểu Yến Tử nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không nói không rằng, chỉ cầm chặt lấy tay hắn. Nhìn hắn thật lâu.

Nỗi ám ảnh nơi địa ngục kia, khoảng thời gian đau đớn kia khiến nàng mất đi sự ngây ngô thuần túy. Trong trái tim nàng có một lỗ đen thật lớn không cách nào bù đắp. Cho dù người mà nàng nguyện ý chịu đựng gian truân để trở về đã đứng trước mặt cũng không thể khiến nàng nguôi ngoai.

Ai có thể biết được tháng ngày đó dài như thế nào, những mũi tên đó đau ra làm sao. Bóng tối đó đáng sợ hơn tất cả. Nàng làm sao có thể nói ra, vì Lưu Dĩ nàng đã trả giá như thế nào. Lưu Dĩ sẽ đau lòng ra sao.

“Về nghỉ ngơi thôi.” Lưu Dĩ nhận ra nàng có chỗ bất ổn. Liền đưa nàng về sương phòng. Trong cả đoạn đường, nàng không hề mở miệng, mắt vẫn không rời khỏi hắn, tay nắm chặt tay hắn. Cứ như thể hắn là tất cả đối với nàng. Là thế giới của nàng.

Đến khi nàng nằm trên giường, vẫn không chịu buông tay hắn. Cứ nhìn hắn hoài không thôi.

“Nàng có chuyện gì muốn nói không?” Lưu Dĩ nằm nghiêng nhìn nàng, khẽ vuốt làn tóc của nàng ra sau. Ánh mắt bi thương của nàng khiến lòng

https://thuviensach.vn

hắn nhói lên. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng như vậy.

Nàng không đáp lời, vẫn im lặng nhìn hắn. Như khắc thật sâu khuôn mặt kia vào tâm trí. Những tháng ngày trở về thời hiện đại, đêm đêm nàng đều mơ thấy dáng vẻ này, bàn tay này. Đau đớn vì không thể nhìn ra gương mặt này. Những ngày ở địa ngục, nàng gặm nhấm nỗi đau bằng cách vẽ lại hình bóng Lưu Dĩ. Thà rằng để nàng quên đi những ngày tháng đó rồi an yên mà sống. Nhưng nàng không thể quên. Không cách nào quên đi được.

“Đừng khóc!” Lưu Dĩ bất ngờ nhìn thấy nàng rơi lệ không một lý do. Hắn vội vã lau nước mắt, ôm chặt lấy nàng. “Mau nói cho ta biết, đã có chuyện gì.”

Tiểu Yến Tử bật khóc. Nàng không thể nói, không dám nói.

Lần nữa chìm trong im lặng, nàng vùi vào hõm cổ hắn, nước mắt ướt đẫm áo hắn. Cho đến khi nàng khóc mệt rồi ngủ lúc nào không hay.

Lúc Tiểu Yến Tử tỉnh giấc, Lưu Dĩ đã lên triều. Hôm nay nàng dậy sớm hơn mọi khi. Nàng lặng yên rời giường, không buồn mang giày, không chải tóc. Mặc kệ đám hạ nhân nhiều lời đang muốn can ngăn nàng ra ngoài với bộ dạng này. Nàng vẫn không hề nghe thấy.

Trong Tam Thái viện lúc này đặt rất nhiều rương lớn, vì hôm nay phu thê nhà nàng phải rời tướng phủ dọn về phủ Quốc Công, hạ nhân mới có vẻ bận rôn hơn ngày thường.

Tiểu Yến Tử hờ hững lướt mắt qua đám rương kia, không quan tâm đám hạ nhân cung kính thi lễ bên cạnh. Nàng chỉ lướt đi như một bóng ma.

Cảm giác gió xuân tạt vào mặt, mùi hương của hoa chạy thẳng vào mũi, cảm giác sỏi đá dưới đôi chân trần khiến nàng đau nhói chính là cảm giác chân thực nhất. Thì ra là nàng còn sống, nàng đã trở về theo tâm nguyện, nàng thật muốn tin những ngày tháng ám ảnh đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Nương nương, người không thể ra ngoài như vậy, người sẽ bị cảm lạnh mất.” Sa Hỏa, Sa Thủy vừa thấy nàng bước ra khỏi cửa vội vàng đuổi theo, muốn nhận lấy áo choàng khoác lên cho nàng nhưng chuyện này ngoài Lưu Dĩ ra, không ai có lá gan đụng vào nàng, nên chỉ đành đi theo khuyên bảo.

Tiểu Yến Tử vẫn yên lặng bước đi. Nàng cố tình đi lên những con đường rải đầy sỏi đá, để cho nỗi đau ê buốt đó khiến nàng nguôi ngoai.

“Mẫn Mẫn! Mau đi ra khỏi đó.” Hoắc Sinh từ đâu xuất hiện, thấy nàng chân trần đi trên đá sỏi, hắn xót xa hét lên. Từ hôm qua hắn đã nhìn thấy nàng không ổn. Rốt cuộc đã có chuyện gì khiến đôi mắt tinh anh của nàng đục ngàu như vậy.

Tiểu Yến Tử vẫn bỏ ngoài tai, nàng thẳng tắp đi đến cổng phủ. Mặc kệ bao nhiêu ánh mắt nhìn ngó, bao nhiêu tò mò của những người xung quanh. Nàng chỉ yên lặng ra đến cổng phủ rồi đứng im ở đó.

Hoắc Sinh, Sa Hỏa, Sa Thủy nhìn thấy, cũng không nói thêm, chỉ yên lặng đứng xung quanh chắn gió cho nàng. Dáng vẻ lúc này của nàng, thực khiến người khác xót xa.

Ánh mắt nàng âm u dõi về cuối đường. Nơi đó chậm rãi xuất hiện một đoàn xe ngựa uy nghi tráng lệ. Chính là đoàn người đưa Lưu Dĩ từ triều trở về.

Đám người ngựa kia nhìn thấy Tiểu Yến Tử có chút bất ngờ, lại nhanh chóng dừng xe cúi mình thi lễ.

Phản ứng đầu tiên của Lưu Dĩ lúc xuống xe ngựa là kinh ngạc. Đây là lần thứ hai nàng đón hắn thượng triều. Lần đầu cũng chính là khoảnh khắc đầu tiên hắn gặp nàng. Nàng từ khi thành thân tới bây giờ, là lần đầu tiên ra đón hắn.

Tiểu Yến Tử nhìn hắn, mỉm cười mãn nguyện.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ nhìn bộ dạng của nàng, liền cau mày: “Các ngươi dám để Vương Phi ra đây như thế này?” Hắn xải ba bước liền bế xốc nàng lên tay, xót xa nhìn đôi chân đỏ ngầu hơi rướm máu của nàng. Lại hướng Sa Thủy, Sa Hỏa quát: “Còn không mau gọi Cố Vệ Bắc đến đây!”

Nói rồi liền bế nàng một mạch về phòng, đặt lên giường, lấy chăn ủ ấm cho nàng. Hắn nhìn rõ nàng khác lạ, nhưng đêm qua dù hỏi thế nào nàng cũng không chịu nói. Hôm nay lại tự khiến bản thân đau như vậy. Hắn biết có chuyện gì đó khiến nàng đau lòng.

“Nàng hãy nhớ, cho dù có chuyện gì xảy ra. Nàng cũng phải cùng ta vượt qua. Nếu nàng dấu ta một mình chịu đựng. Đời này kiếp này ta sẽ không tha thứ cho nàng.”

Mắt Yến Tử hơi giãn ra, một câu nói này như thức tỉnh nàng. Vẻ buồn khổ trên gương mặt nàng thoáng chìm xuống.

“Thiếp đã nhớ ra....” Nàng siết chặt tay hắn, thoáng run rẩy: “Bảy ngày rời khỏi trần thế, thiếp đã ở địa ngục. Bảy năm ở đó, để có thể trở về, thiếp phải chịu ngàn mũi đao đâm chém. Không có chàng, chỉ có bóng tối, không biết ngày đêm. Thời gian như một lưỡi kiếm, đâm chém vào thân thể thiếp. Nơi đó rất đáng sợ.” Nước mắt rơi đầy trên gương mặt nàng. Từ lúc nào đã bật khóc thành tiếng.

Tim Lưu Dĩ như bị khoét một lỗ. Hắn ôm chầm lấy nàng, như muốn hòa tan vào cơ thể.

Nàng ôm chặt lấy cổ hắn, nức nở: “Thiếp rất đau, rất sợ. Thiếp không thể nhìn thấy chàng, không biết chàng ở đâu. Bảy năm chịu đựng nỗi đau đớn đó ám ảnh thiếp. Thiếp...”

“Đừng nói nữa.” Lưu Dĩ siết chặt nàng trong vòng tay, ánh mắt lạnh căm: “Xin lỗi! Tiểu Yến Tử. Xin lỗi nàng.”

https://thuviensach.vn

Hắn ngàn vạn lần không ngờ đến, nàng lại vì hắn mà chịu đau đớn nơi địa ngục bảy năm để có thể vượt ngàn năm về với hắn. Tiểu Yến Tử của hắn sao lại khổ như vậy.

Đôi mắt hắn đỏ rực những tơ máu, ghì chặt nàng vào lòng vuốt tóc nàng an ủi: "Không sao nữa rồi, ta ở đây. Không để nàng chịu khổ nữa. Nếu có lần sau, kẻ phải chịu dày vò ở địa ngục là ta."

Hắn không thể tượng tượng nổi, cũng không dám tưởng tượng nữ nhân của hắn lại phải chịu đau đớn như thế nào.

"Chàng muốn rời bỏ thiếp?" Nàng mếu máo nói.

Lưu Dĩ cười khổ: "Được rồi. Vậy sau này hai chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua nơi địa ngục."

Tiểu Yến Tử vừa khóc vừa cười, vùi mặt vào hõm cổ hắn. Lưu Dĩ ôm chặt nàng. Hắn phải làm cách nào mới có thể khiến nàng xóa bỏ nỗi ám ảnh kia đây?

"Bẩm Cố đại phu đã đến."

Vừa nghe người bên ngoài bẩm báo, Tiểu Yến Tử mới buông Lưu Dĩ ra, nhẹ nhàng nói: "Thiếp không sao."

"Còn nói không sao, sắc mặt nàng tệ như vậy." Lưu Dĩ không vui nói. Tay của nàng rất lạnh, sắc mặt tái xanh không trắng hồng như ngày thường khiến hắn vừa nhìn đã xót không thôi.

Cố Vệ Bắc thi lễ một cái rồi bước vào. Nhìn bộ dạng của nàng, hắn hơi nhíu mày. Lưu Dĩ để nàng nằm xuống, ngồi bên thành giường nhìn nàng.

Cố Vệ Bắc nối sợi dây đỏ, yên tĩnh chẩn mạch.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt ngưng trọng của Cố Vệ Bắc thoáng đổi sắc, nụ cười chậm rãi dãn ra cung kính ôm quyền:

“Chúc mừng Quốc Công, là hỉ mạch. Đã được hơn một tháng!”

Vẻ mặt buồn của Tiểu Yến Tử bỗng dưng đại biến, đôi mắt dãn to ra. Tựa hồ rất kinh ngạc.

Lưu Dĩ sững mất vài giây mới nói: “Là thật?”

“Thần nguyện lấy đầu ra để bảo đảm. Tuy rằng mạch còn yếu, nhưng vẫn có thể bắt ra được.” Cố Vệ Bắc khẳng khái nói.

Lưu Dĩ đương nhiên là người biết rất rõ trình độ y thuật của Cố Vệ Bắc, chỉ là không hiểu lý do mà nói ra câu đó.

“Tại sao nàng lại trở nên như thế này?”

“Nương nương là vì đang mang thai, thân thể suy nhược, hôm nay lại vận động nhiều, tinh thần căng thẳng nên mới ngất xỉu. Bây giờ nương nương cần nghỉ ngơi, giữ ấm và uống thuốc, chỉ vài ngày sẽ khỏe lại.”Cố Vệ Bắc xem xét Yến Tử một lúc mới xổ ra một tràng.

Đôi mắt thanh u lãnh đạm của Lưu Dĩ dường như phát sáng, thứ ánh sáng hạnh phúc nào đó không thể dùng lời để diễn tả. Hắn vươn tay bế nàng ngồi lên đùi hắn. Đôi má phiếm hồng, khóe môi kia dãn rộng lộ ra một nụ cười thoải mái nhìn Tiểu Yến Tử rồi lại nhìn về phía bụng nàng.

Những ngày miệt mài gieo hạt của hắn, cuối cùng cũng có kết quả rồi.

“Nàng làm tốt lắm, ta rất tự hào.” Lưu Dĩ hân hoan nói.

Tiểu Yến Tử cũng kinh ngạc sờ bụng nàng. Ở trong đó, kết tinh tình yêu mà nàng đã vượt bao khổ đau đang hình thành đó sao. Là thật sao?

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử để mặc Lưu Dĩ xoa đầu nàng, cứ như con gái vừa đạt được thành tích cao, hắn không ngừng khen ngợi, hôn lên mặt nàng.

Nàng cảm giác có chút không chân thực. Ngước nhìn Lưu Dĩ đang nghiêm túc nghe từng lời dặn dò của Cố Vệ Bắc. Đợi khi Cố Vệ bắc vui vẻ thoái lui ra ngoài kia thông báo hỉ sự của đại Sở. Tiểu Yến Tử mới lên tiếng:

“Chúc mừng chàng sắp lên chức phụ thân.”

Lưu Dĩ nhìn vào đôi mắt nàng, đong đếm thật nhiều cảm xúc trong đó. Ánh mắt đục ngầu bi thương từ lúc nào đã thoái lui. Chỉ còn lại niềm hân hoan hạnh phúc. Đây mới chính là Tiểu Yến Tử của hắn.

“Chúc mừng nàng lên chức mẫu thân.” Lưu Dĩ dịu dàng nói, lại đặt lên trên trán nàng một nụ hôn.

“Thiếp rất hạnh phúc vì có chàng, vì có hài tử. Những ngày tháng đó, thiếp không hề hối hận.” Một giọt nước mắt lăn xuống nơi khóe mắt nàng, không phải là ánh mắt buồn thương, mà là giọt nước hạnh phúc. Đứa trẻ kia chính là ánh sáng kéo nàng thoát khỏi bóng tối đó. Giúp nàng nguôi ngoai nỗi ám ảnh kéo dài nơi địa ngục.

Lưu Dĩ đặt nàng nằm xuống giường, để nàng kê đầu lên tay hắn. Nâng niu như bình sứ dễ vỡ. Yêu thương vuốt ve bụng nàng. Tiểu Yến Tử gối lên tay hắn, đưa tay tháo đai lưng hắn xuống, luồn tay vào trong áo hắn sờ soạng vòm ngực rộng lớn theo thói quen.

Lưu Dĩ đã quen cái hành vi xàm sỡ này của nàng, chỉ cười nhìn nàng đầy ẩn ý.Bàn tay nàng vẫn không ngừng xoa bụng nàng, dường như sự xuất hiện của đứa trẻ này đã khiến nàng quên đi khoảng thời gian đó.

“Cảm ơn chàng rất nhiều. Chàng đã tặng thiếp một món quà lớn.” Nàng vui vẻ hôn lên môi hắn. Rồi lại mỉm cười nhắm mắt ngủ.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩ dịu dàng nhìn nàng an yên chìm trong giấc ngủ. Nàng đã ngưng khóc, vừa ngủ vừa cười. Một nụ cười hạnh phúc thực sự.

Hắn, một kẻ chiu sự ghẻ lạnh của cha và nàng, từ khi sinh ra đã thiếu thốn tình cảm của cha mẹ.

Đứa trẻ đến từ thiên đường này dường như mang cho cả hai sự sống mới. Là tất cả niềm vui xuất hiện sau những nỗi đau.

Hắn cúi đầu, đặt lên bụng nàng một nụ hôn dài:

“Cảm ơn con, hài tử. Con đến đúng lúc lắm. Hãy cùng ta, chăm sóc mẹ con thật tốt.”

Hạnh phúc chỉ là hai từ đơn giản, nhưng để có được nó, con người phải đánh đổi bằng rất nhiều thứ. Hi sinh là điều tất yếu, những sự hi sinh đều được đền đáp bằng sắc màu hạnh phúc.

Đối với những mối lương duyên vượt nghìn trùng thời gian, đánh bay cả những hệ quả khoa học, hay sự chứng minh của nhân loại. Không bất cứ thứ gì có thể ngăn cản. Đó là khoảnh khắc đôi mắt của chúng ta chạm vào nhau, chính là lúc mở đầu cho câu chuyện của chúng ta.

“Sao cơ??? Vương Phi nương nương nói rằng vì mang thai khó ở, muốn ở lại tướng phủ an thai sao??? Hỡi ôi, biết bao giờ chúng ta mới được yên ổn đây hả trời. Đại náo phủ đại tướng quân chừng đó vẫn chưa đủ hay sao????” Đây chính là tiếng lòng của hạ nhân tướng phủ đang khóc không ra nước mắt.

Thật là đáng thương.

-End-

https://thuviensach.vn

Đôi lời của tác giả: Thế Ninh xin chân thành gửi lời cám ơn đến tất cả các độc giả đã theo dõi ‘Đại náo phủ đại tướng quân’ trong suốt thời gian qua. Cảm ơn các bạn vì luôn ủng hộ! Đây là sản phẩm sở hữu trí tuệ của Âu Dương Thế Ninh. Quyền tài sản và quyền nhân thân của Thế Ninh được bảo hộ theo Luật sở hữu trí tuệ số 50/2005/QH11 ngày 29 tháng 11 năm 2005. Vì vậy khi đăng truyện sang các trang web khác, Thế Ninh hy vọng nhận được thông báo của admin theo địa chỉ facebook là tên của Thế Ninh. Một lần nữa xin chân thành cám ơn tất cả các độc giả! Chúc độc giả năm mới an khang thịnh vượng!

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ngoại Truyện 2: Mười Năm Tình Nghĩa (P1)

Nơi kinh thành đại Sở, trong ngoài hoàng cung, trên dưới tướng phủ đều đang mong ngóng mọi tin tức từ vị Giám Quốc Vương Phi mang tin hỉ đến cho vương triều kia.

Từ khi các hoàng tử lần lượt ra đi đến khi tiên đế băng hà. Số lượng con cháu vương thất giảm đột ngột. Phần vì không còn nhiều hoàng tử nối dõi, phần vì Quốc Công thiên tuế, người đại giám thiên hạ không có hậu cung hàng vạn mỹ nữ như quân vương đời trước.

Vậy nên sau khi vị Quốc Công kia chịu thành thân, chưa kể tới Thái Hậu nương nương sốt ruột thì quan viên đại thần cùng bách tính cũng sốt ruột chẳng kém, ngày ngày nhìn chằm chằm vào cái bụng kia. Nên tin tức Giám Quốc Vương Phi mang thai phải nói là tin tức chấn động, khiến mặt mày ai nấy phấn chấn rạng rỡ hẳn lên, còn mừng hơn cả thê tử nhà họ mang thai.

Trên mọi nẻo đường đều nghe người ta bàn tán về long thai sắp ra đời này. Trong các sòng bạc, nhiều người còn cược rất lớn về chuyện long thai kia là nam hay nữ.

Với quyền lực của Quốc Công, nếu đứa trẻ kia là thế tử thì không phải sẽ là đế vương tiếp theo kế nghiệp sau Lưu Hằng sao. Còn nếu là quận chúa thì phò mã tương lai sẽ gặp không ít khó khăn a.

https://thuviensach.vn

Nhưng đó chỉ là chuyện ngoài đường. Còn Thái Hậu thiên tuế phản ứng như thế nào?

Ngay khi nhận được tin tức, lão bà ngồi ôm Thái tử khóc một hồi, mừng mừng tủi tủi đến từ đường vái lạy phật tổ, cảm tạ quan thế âm bồ tát. Sau đó đích thân tới thăm Tiểu Yến Tử, còn tranh với Lưu Dĩ ở lại chăm sóc nàng. Đến khi Thái Hậu nhìn thấy vẻ mặt đen thui của Lưu Dĩ vì bà quấn con dâu, không để hắn có cơ hội tiếp cận nàng thì Thái Hậu mới biết bão sắp tới. Tử tế thoái lui. Còn không quên gửi nàng một núi thảo dược quý, thuốc bổ có thể uống liên tiếp nhiều năm.

Còn tướng phủ?

Hoắc Tâm đại tướng cùng phu nhân trước đã quý Yến Tử, lúc này lại chiều nàng mười. Hoắc phu nhân mỗi ngày đều đến thăm nàng, giảng những điều cần biết, cần chú ý đối với phụ nữ mang thai cho Yến Tử, mỗi lần bà nói được đến câu thứ ba đều thấy nàng lăn quay ra ngủ. Thật là khiến bà bất lực vì nàng a.

Còn hạ nhân tướng phủ được dịp tổn thọ thêm mười năm. Mỗi ngày đều theo sát nàng không rời. Mặc dù còn lâu mới sinh, nhưng hạ nhân chăm sóc nàng lúc trước là các nô tỳ già. (Cái này nói qua, Lưu Dĩ rất ghét nữ nhân trẻ tuổi phơi phới =.=!. Nhưng không ghét các lão bà đã tuổi trung niên nên trước nay vẫn để các bà hầu hạ nàng). Nay đổi thành các bà vú và bà đỡ đẻ tinh thông y thuật có thể chẩn mạch cho nàng bất cứ lúc nào.

Từ khi nghe Lưu Dĩ hạ thánh chỉ xuống, các bà không dám có nửa phân rời mắt khỏi Yến Tử, mỗi cử chỉ hành vi của nàng đều khiến họ hồi hộp nín thở. Ngay cả nàng uống nước cũng khẩn trương gần chết. Sợ nàng sặc nước. Khi nàng hít thở nhanh một chút cũng xanh mặt, hận không thể thở thay nàng. Mỗi bước chân của nàng đều ngó đông ngó tây, không dám có chút nước trơn hay sỏi đá cản đường nàng. Tóm lại thần kinh luôn ở trạng thái căng thẳng. Thở cũng không dám thở mạnh. Rất khoa trương a.

https://thuviensach.vn

Vậy cha của đứa trẻ kia. Lưu Dĩ như thế nào. Vị thiên tuế bận rộn, trước đây mọi tâm trí đều đặt lên hoàng triều thì bây giờ, mỗi ngày tâm tình tốt xấu, hỉ nộ ái ố đều đặt lên Tiểu Yến Tử.

Nàng ăn ngon ngủ ngoan. Hắn vui.

Nàng bướng bỉnh muốn chạy nhảy. Hắn tức giận.

Nàng ngọt ngào giúp hắn xả nhiệt. Hắn yêu.

Mở mắt ra, người hắn tìm đầu tiên là nàng, bàn tay tìm kiếm bụng nàng an tâm xoa. Ngày ngày cho dù là chỉ rảnh rỗi nửa canh giờ cũng từ xa mò mặt về kiểm tra tình hình, đem mặt nàng ngấu nghiến một trận rồi mới nghiêm nghị rời đi. Ai bảo hắn là thiên tuế, thiên hạ này không để cho hắn một ngày được rảnh rỗi chăm sóc thê tử. Buổi tối đi ngủ, nếu đêm nào mày nàng nhíu chặt, hoặc ho khan. Thần kinh hắn sẽ lập tức căng lên. Ôm bụng nàng mở trừng mắt, cả đêm thức trắng canh nàng ngủ.

Trên dưới trong ngoài chúng nhân khoa trương là thế. Lưu Dĩ căng thẳng là thế. Vậy còn thai phụ khiến cho mọi người ăn không ngon ngủ không yên kia thì sao.

Tất nhiên là...vô cùng thoải mái. Ốm nghén hay khó ở gì gì đó tuyệt đối không phải là nàng. Không bị nôn nghén, không khó ăn, tâm tình thoái, vô lo vô nghĩ. Mỗi ngày đều rất biết cách hành hạ người khác. Thường hay bày đủ trò, lợi dụng lúc Lưu Dĩ vắng nhà, trêu hoa ghẹo nguyệt đủ kiểu. Thèm rất nhiều món ăn khác nhau, khiến cho hạ nhân cùng Triệu Phạm Hoa không biết chạy dọc thiên hạ bao nhiêu vòng mang về cho nàng ăn.

Tiểu Yến Tử trước đây làm việc rất tận tuỵ, chưa từng có ngày nghỉ ngơi. Từ sau khi làm vương phi mới có lúc trở nên nhàn rỗi. Bây giờ mang thai, lại mặc nhiên có sẵn đặc quyền của bà hoàng. Dù nàng yêu cầu quá đáng như thế nào, kẻ khác cũng chỉ biết tuân theo, không giám trưng ra bộ mặt cáu giận cho nàng thấy.

https://thuviensach.vn

Có hôm Tiểu Yến Tử dở chứng, bắt Sa Thuỷ, Sa Hoả múa thoát y nàng mới chịu uống thuốc. Khỏi phải nói lúc đó, hai người kia tức đến độ muốn bóp chết nàng. Trần đời này có nữ nhân nào lại muốn nhìn nam nhân múa thoát y chứ. Đúng là biến thái. Vô sỉ.

Nếu lúc đó không phải Lưu Dĩ về đúng lúc, tức đến xì khói đem nàng về phòng bắt ngồi chép phạt thì tin rằng hai người bọn họ sớm đã mất đi danh tiết a. Để mỗi ngày sau đó, lúc nào diện kiến Yến Tử bọn họ luôn mặc đồ thật kín đáo, ánh mắt dè chừng khiến nàng cười đến chảy nước mắt.

Hôm nay, mang thai tháng thứ năm, bụng nàng tuy vẫn chưa đến to như cái trống. Nhưng cũng đủ khiến nàng không thể thắt đai lưng, nhô ra như một cái núi nhỏ. Thật may y phục cổ trang rộng rãi lùng bùng, trông nàng cũng không quá giống một phụ nữ đang mang thai lắm. Giống một bà già bị béo bụng hơn.

Người cũng trở nên mập mạp hơn, hai má trắng ngần căng tròn xệ ra. Đủ khiến Lưu Dĩ thích thú nhéo cắn cả đêm. Nếu nói nàng trước đây là đậu cô ve, thì tin chắc bây giờ có thể so nàng với cái thùng phi, ai bảo Lưu Dĩ chăm nàng mát tay, bồi nàng ăn đủ các thể loại dưỡng thai trên đời, khiến nàng như heo mẹ, có thể lăn được rồi.

Tiểu Yến Tử mấy lần soi gương rồi khóc không ra nước mắt, đem Lưu Dĩ cào cấu, vặn vẹo. Tại hắn mà nàng mất đi vóc dáng liễu yếu đào tơ của Lâm muội muội. Bây giờ người Chu gia nào dám đem nàng ra, kêu nàng là yêu nghiệt giống Đát Kỷ nàng sẽ chắc chắn đem hắn trói lại, buộc đá, ném xuống sông.

Ai hiểu cho lòng nàng đây a.

Tiểu Yến Tử ngồi trong đình viện, vừa nằm ườn ra ăn nho khô, vừa nghe một bà vú chơi đàn tì bà bên cạnh. Nàng vui vẻ xem Sa Thuỷ, Sa Hoả đang chí choé cãi nhau bên kia.

https://thuviensach.vn

"Nương nương! Người phải làm chủ cho thuộc hạ." Sa Thuỷ uất ức lên tiếng.

"Thuỷ huynh rốt cuộc có gì oan khuất, mau nói." Tiểu Yến Tử phơn phởn nói.

"Hoả huynh khi dễ thuộc hạ, cả đêm làm thuộc hạ mệt chết, không thể ngủ chút nào. "

“Cả…cả đêm mệt chết. Cái này là có ý gì?” Khóe môi Yến Tử giật giật. Nàng đang rất muốn nghĩ trong sáng. Rất trong sáng. Thủy huynh, ngươi tuyệt đối không được nói câu đó.

“Huynh ấy lăn thuộc hạ đủ tư thế, Đúng là khẩu vị khác người! "

Phụt! - Đây là tiếng đám nho khô trong miệng Yến Tử bay ra ngoài.

Rầm - Đây là tiếng ấm trà trên tay Sa Hoả rớt xuống.

Bịch bịch - Tiếng mấy bà vú ngã ngồi xuống lảo đảo.

"Ngươi....ngươi nói năng bậy bạ cái gì đấy!" Sa Hoả đen mặt hét lên.

"Ta nói có gì sai!!! Ai cả đêm hành hạ ta đủ kiểu, khiến cho lưng ta đau ê ẩm. Huynh khoẻ mạnh thì tìm người khác mà hành hạ, sao lại tìm ta chứ???"

Tiểu Yến Tử càng nghe càng đỏ mặt. Tuy không hiểu chính xác Sa Thuỷ đang nói gì nhưng trong đầu lại đang suy nghĩ không được trong sáng.

Hai đại nam nhân cao lớn nhường này...Lăn à….Đủ tư thế à....đau lưng à...mệt chết à...

Nàng đánh giá Sa Hoả một lượt rồi cười đầy tà ý.

https://thuviensach.vn

Hờ hờ. Sa Hoả nhìn vầy mà khẩu vị nặng thật đấy. Thủy huynh hôm nay chắc là ngồi không được. Ha ha.

Đám bà vú đứng sau lưng Yến Tử được dịp thầm thì to nhỏ.

Sa Hoả trong lòng như đang có một bầy ngựa hoang chạy qua. Khốn kiếp, tại sao một chuyện trong sáng như vậy qua miệng lưỡi tên ngốc kia lại thành ra cái quái quỷ gì thế này.

"Nương nương, người vạn lần không được nghĩ lung tung, thật ra...." Sa Hoả đen mặt nghiến răng nói. Chỉ là nói chưa hết câu Tiểu Yến Tử đã khoát tay đáp:

"Ta nói Hoả huynh không cần phải ngại. Những chuyện này là rất thường tình, đã có tâm thì bên nhau là chuyện bình thường. Còn chuyện kia...cố gắng kiềm chế chút, Thuỷ huynh vẫn chưa có trưởng thành hết. Hô hô!"

Nhìn nụ cười tà ác của Yến Tử, da đầu Sa Hoả tê rần. Hắn vã mồ hôi hột. Lần đầu thấy cái bản mặt liệt của hắn co giật liên hồi:

"Không phải, chúng ta không...."

Tiểu Yến Tử hồn nhiên khoát tay đứng dậy, tư thái ngạo nghễ cùng cái bụng đã lồi lên. Nàng vỗ vỗ vai Sa Hoả nói:

"Có tâm trồng hoa hoa chẳng mọc, vô tâm cắn liễu liễu thêm xanh. Huynh nói xem. Cả hai người đã có duyên như vậy, chi bằng cứ công khai mà tiến tới, chớ nên để hỏng đại sự. Ha ha..." Nói rồi vô tư lự đi dạo. Mấy bà vú đằng sau nàng dùng ánh mắt khinh bỉ, quỷ dị nhìn hai người họ Sa mới rời đi.

Sa Hoả tức đến nghẹn họng. Hắn túm cổ áo Sa Thuỷ hét lớn:

https://thuviensach.vn

"Mau giải thích ngay!!! Hôm qua là ta luyện công cho ngươi, ngươi kì lưng cho ta!!! Không phải làm việc gì bậy bạ. Mau nói!!!!"

Sa Thuỷ bày ra bộ mặt vô tội đáp: "Thì ta có nói gì bậy bạ đâu. Ta đang nói đúng sự thật thôi mà!"

Sa Hoả ép mặt Sa Thuỷ sát vào mặt mình, mặt đầy gân xanh:

"Ngươi không thấy nương nương nói cái gì sao???"

Sa Thuỷ ngơ ngác nhìn ra ngoài, cũng không hiểu lý do Sa Hoả tức giận. Đúng lúc này A Mai từ đâu xuất hiện, hắn liền gạt tay Sa Hoả ra, mừng rỡ như cún con quẫy đuôi chạy tới:

"A Mai, muội tới đây làm gì? Tìm ta sao?"

"Vâng!" A Mai thẹn thùng cúi mặt: "Muội có chuyện muốn nói..."

Sa Thuỷ nhìn cô nương xinh xắn trước mặt, đôi má đỏ rực đáng yêu không khỏi kích động trong lòng.

"Muội muốn nói gì?"

"Muội vừa qua tuổi cập kê....Phụ mẫu đang rất nóng lòng..."

Sa Thuỷ tuy rằng ngu ngơ như bò đội nón, nhưng người trước mặt đã gợi đến nước này, hắn cũng không thể làm ngơ không biết.

Sa Thuỷ mín môi, cầm lấy tay A Mai. Hắn cũng đã đến tuổi rồi, nên lập gia thất đi thôi.

"A Mai! Thực ra ta từ lâu đã...."

"Sa Thuỷ! Ngươi khi dễ ta!"

Hả?!

https://thuviensach.vn

Đang lúc Sa Thuỷ định dốc hết ruột gan ra bày tỏ thì Sa Hoả đột nhiên lên tiếng.

"Ta....ta khi dễ huynh hồi nào?"

"Ngươi cả đêm hành hạ ta, khiến lưng ta ê ẩm. Còn đủ tư thế....mệt chết ta!" Sa Thuỷ ngơ ngác nhìn Sa Hoả. Câu nói này sao lại quen quen.

Không phải vừa nãy chính hắn nói ra, rồi cả đám Vương Phi suy diễn lung tung đó sao ? Giờ hắn mới nghĩ ra, quả thực một câu nói này có thể khiến tư tưởng lệch lạc a. Người luôn luôn vác bộ mặt lạnh lại có thể nói ra những lời vô sỉ này. Tấm da mặt dày đến bao nhiêu tấc rồi.

"Huynh...nói bậy bạ gì đấy!"

Lúc này Sa Thuỷ mới để ý sắc mặt vặn vẹo của A Mai, lại nhớ lúc nãy Vương Phi cùng đám bà vú cũng có sắc mặt hệt như vậy. Chắc chắn A Mai đang nghĩ đến viễn cảnh dung tục nào đó.

"A Mai, muội đừng hiểu nhầm. Sự thực là....là..."

"Là hôm qua ngươi chơi cùng ta, bao nhiêu phong tình không giữ cho thê tử ngươi, lại bày ra trước mặt ta. Thực là không biết xấu hổ." Một câu nói này khiến Sa Thuỷ nghẹn họng trân trối.

A Mai trố mắt nhìn Sa Hoả nghiêm nghị đứng đó. Nếu lúc này Sa Hoả cầm một cái khăn lụa, nũng nịu đưa đẩy chấm nước mắt e thẹn nói với Sa Thuỷ "Bắt đền đấy, huynh phải chịu trách nhiệm với người ta" thì A Mai cũng sẽ tin đêm qua hai ông tướng này có gian tình.

Sa Thuỷ cũng nghĩ đến cảnh đó. Cái cảnh mà hắn ngàn vạn lần không muốn nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Sa Hoả bên này thật biết đổ thêm dầu cào lửa. Đứng khoanh tay điềm nhiêm nói: "Chịu trách nhiệm đi!"

Chết tiệt.

"Đồi bại! Huynh thật đồi bại!" A Mai rưng rưng tát Sa Thuỷ một cái rồi ấm ức chạy đi.

"A Mai....không phải đâu...A Mai!!!"

Sa Thuỷ tức giận quay mặt sang Sa Hoả chỉ vào mặt hắn: "Cái tên dậu đổ bình leo, biến không thành có huynh...."

Sa Thuỷ chưa nói hết câu đã bị Sa Hoả lôi cổ đi:

"Nương nương đi đâu mất rồi ấy nhỉ?"

"Bỏ ra! Tên khốn kiếp Sa Hoả!!! Đây là cô nương thứ mấy bị huynh phá rồi? Vì huynh mà ta cả đời này không thành thân được mất!!!"

"Thành thân làm gì? Thứ ngu ngốc như ngươi chỉ tổ làm khổ con gái nhà người ta." Sa Hoả bình thản xách cổ Sa Thuỷ lôi đi đáp.

"Mẹ nó! Huynh thì biết cái quái gì. Huynh có biết 'Hãm thân bất nghĩa, nhất bất hiếu dã. Lương cùng thân lão, bất vi lộc sĩ, nhị bất hiếu dã. Bất thú vô tử, tuyệt tổ tiên tự, tam bất hiếu dã.' Chính là ba tội bất hiếu: Đem thân hy sinh cho việc không chính nghĩa là điều bất hiếu thứ nhất. Cha mẹ già nghèo khó không ra làm quan để có bổng lộc phụng dưỡng cha mẹ là điều bất hiếu thứ hai. Không lấy vợ sinh con để không có người nối dõi là điều bất hiếu thứ ba. Hai điều trước tuy rằng không thể hoàn thành, nhưng không thể không thực hiện điều thứ ba. Ta sao có thể làm chuyện đại nghịch với cha mẹ tổ tiên chứ!"

https://thuviensach.vn

Sa Hoả hơi ngạc nhiên: "Từ khi nào ngươi nói năng lưu loát, chữ nghĩa đầy một bụng như vậy?"

"Chẳng phải từ khi nương nương mang thai. Quốc Công đều bắt đọc sách thánh hiền đó sao. Mà chuyện này không quan trọng. Tóm lại về sau huynh không được can thiệp vào chuyện thành thân của ta." Sa Thuỷ cương quyết nói.

Sa Hoả hơi trầm mặt xuống. Không nói không rằng, lặng lẽ đi theo Tiểu Yến Tử.

Sa Thuỷ nhìn thấy bộ mặt đó, trong lòng có chút khó chịu, hắn vội vàng đuổi theo: "Sao chứ, cũng phải đồng ý với ta một tiếng chứ. Này..."

Sa Hoả bỏ mặc Sa Thuỷ làm như không nghe thấy gì tiến tới bên cạnh Tiểu Yến Tử.

Lúc này sắc mặt nàng không được tốt nắm chặt tay Mạc Phù đứng trước mặt hét lớn:

"Sao....sao cơ!!! Muội sắp thành thân? Với ai? Khi nào?"

"Phụ thân đã đính ước cùng Đô thống đại nhân." Vẻ mặt Mạc Phù lộ rõ nét buồn khổ: "Hứa gả muội cho Diệp Thành công tử!"

Diệp Thành? Chẳng phải là một trong ba tên công tử ăn chơi trác táng nhất kinh thành, dạo đó vì làm vỡ đàn nàng mà bị Lưu Dĩ rút gân tay đó sao.

"Sao có thể được! Mạc lão gia rất yêu thương muội, sao lại có thể gả muội cho một tên phế phẩm như vậy? Không lẽ già quá, con mắt ông ta cũng lồi ra như cá trê rồi???"

https://thuviensach.vn

Tiểu Yến Tử rõ ràng thân phận cao quý, không sợ trời không sợ đất. Có thể ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật mắng chửi mệnh quan triều đình là cá trê mắt lồi, đúng là bị Lưu Dĩ dung túng quá mức rồi.

"Nương nương, mắt phụ thân không có lồi..." Mạc Phù đen mặt nói: "Chỉ là tên công tử họ Diệp kia nhiều năm có ý với muội, Diệp đô thống vì hắn mà uy hiếp phụ thân. Cho nên...."

Hiểu rồi. Tiểu Yến Tử xoa xoa bụng nhìn Mạc Phù. Mỹ nữ xinh đẹp vậy, võ công giỏi nhường ấy, lại có cốt khí. Hoa gặp hoa nở, người gặp người cười. Bảo sao tên công tử kia chả mê.

"Không được! Tuyệt đối không được!" Tiểu Yến Tử không khách khí ngăn cản. Mạc Phù là mối lương duyên trời định của Hoắc Sinh. Nàng đã từng thề dù có phải đem hết nữ tử về cho Hoắc Sinh nàng cũng cam lòng. Hoắc Sinh khó khăn lắm mới chịu dời mắt khỏi nàng chú ý đến Mạc Phù. Nếu Mạc Phù bị gả đi, chẳng phải sẽ khiến hạnh phúc nửa đời sau của Hoắc Sinh cô độc hay sao.

Là một người Hoắc Sinh dành nặng thâm tình, liều chết vì nàng. Nàng không thể khoanh tay đứng nhìn Mạc Phù bị tên phế vật đó nẫng tay trên được. Phải khiến Mạc Phù và Hoắc Sinh xích lại gần nhau sau mười năm xa cách. Cái tên ngốc Hoắc Sinh đã không chịu nói ra, thì nàng sẽ ra tay.

"Muội cũng không muốn nhưng ý phụ thân đã quyết. Muội lại nợ Mạc gia...." Mạc Phù bất lực nói.

"Tiểu Ninh, không phải hai năm qua muội tìm người sao. Không phải muội đã hứa chỉ lấy người đó sao?"

Vừa nhắc đến người cần tìm nào đó, sắc mặt Mạc Phù trở nên xấu đi. Dạo này nàng trở nên rất lãnh đạm, không còn vẻ lanh lợi như trước kia.

https://thuviensach.vn

"Cũng đã mười năm rồi. Huynh ấy chắc đã quên muội. Bây giờ có lẽ huynh ấy đã tề gia lập thất, con cháu đầy đàn. Muội không nên vọng tưởng nữa." Mạc Phù cười buồn đáp.

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Muội kiếm đâu cho xa xôi chứ." Tiểu Yến Tử nhanh nhảu đáp.

"Nương nương biết người muội tìm ở đâu?" Mạc Phù kinh ngạc nín thở.

"A ha, nào đâu." Tiểu Yến Tử nuốt khan, nàng nên để người trong cuộc nói ra: "Ta vẫn tin vào lương duyên thanh mai trúc mã nên vạn sự đề phòng, vẫn nên tìm người gần mình trước."

Mạc Phù mỉm cười đôn hậu: "Muội cũng hy vọng, chỉ là...." Nàng cười buồn: "Chỉ còn năm ngày nữa, chỉ e không kịp nữa rồi..."

Tiểu Yến Tử cắn môi, thật sự muốn xả vào mặt Mạc Phù một câu 'Hoắc Sinh chính là thần tiên ca ca của muội, hãy tới và cướp lấy huynh ấy đi!!!

Lúc này Tiểu Yến Tử bỗng nhớ ra, giờ này Hoắc Sinh chắc đang ở chỗ Cố Vệ Bắc châm cứu. Cánh tay hắn vài tháng nay đã có thể cử động nhưng ngày ngày đều cần châm cứu xoa bóp. Nếu năm ngày quá gấp. Vậy nàng sẽ tận dụng mọi cơ hội đẩy hai người kia về với nhau.

"A, bụng ta...tự dưng đau quá." Tiểu Yến Tử vờ nhăn mặt ôm bụng.

Sắc mặt chúng nhân lập tức đại biến.

Sa Hỏa, Sa Thủy kinh hô : " Nương nương, có phải là ăn nhiều nho khô quá không ? "

Một bà vú vội đỡ lưng nàng nói: "Nương nương để nô tỳ chẩn mạch."

"Không cần!" Tiểu Yến Tử gạt tay: "Cố đại ca đã dặn có gì phải đến tìm huynh ấy."

https://thuviensach.vn

Nàng lập tức chụp lấy tay Mạc Phù ra vẻ yếu đuối: "Tiểu Ninh mau đỡ ta đến đó."

Thấy bộ dáng của thai phụ yếu ớt kia. Mạc Phù khẩn trương không hết vội đỡ nàng: "Mau, chúng ta cùng đến đó."

Nói rồi cả đám lũ lượt kéo nhau đi, không ai thấy khoé môi cong đầy tà ý của Yến Tử.

Vừa đến viện đại phu, quả nhiên gặp Cố Vệ Bắc đang chăm chú châm cứu cho Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh thấy bóng Mạc Phù, mắt hơi động một chút lại lập tức dời qua Tiểu Yến Tử.

"Cố đại phu, nương nương đau bụng!"

Một câu này thành công khiến hai người kia biến sắc. Hoắc Sinh vội bật người lao đến quét mắt một lượt trên cái bụng hơi nhô ra của nàng lo lắng hỏi:

"Sao rồi, có đau lắm không. Cố Vệ Bắc, mau qua xem. Mẫn Mẫn, nàng ngồi xuống trước đã. Có khát không? Đau như thế nào? Tại sao lại đau?"

Hoắc Sinh khi không xả một loạt câu hỏi như vậy khiến cho Tiểu Yến Tử cảm thấy hít thở không thông, trong khi bên cạnh nàng Mạc Phù đang rất bất ngờ vì lần đầu nhìn thấy sắc mặt tuấn tú kia đại biến lo lắng như vậy.

"Mẫn, muội mau đưa tay cho ta chẩn mạch...."

Cố Vẹ Bắc chưa nói xong thì mặt Yến Tử lập tức giãn ra, trở nên hồng hào.

"Hết đau rồi. Vừa nãy có lẽ hài tử muốn muội đến thăm huynh nên mới ra hiệu. Ha ha, vừa đến cái là hết đau. Hài tử của muội quả giống Quốc

https://thuviensach.vn

Công, rất thông minh."

Lời này nói xong. Sắc mặt chúng nhân mới khẽ giãn ra. Vừa rồi nghe nàng kêu đau, họ không khỏi như đi trên đống lửa. Cái bụng kia là long thai đấy. Chủ nhân của cái bụng là Lưu Dĩ, bạo chúa đấy. Nếu có gì bất trắc với mẹ con nhà này. Mười cái mạng cũng không đền nổi. Ngồi đó mà đùa.

Hoắc Sinh thấy sắc mặt nàng tốt lên mới khẽ thở một hơi, dịu dàng đưa nước cho nàng:

"Cẩn thận một chút." Đợi nàng uống hết nước mới nhẹ nhàng đặt một chiếc gối lên ghế tựa cho nàng hỏi: "Nàng đã ăn gì chưa, nho khô đã ăn hết chưa. Khi nào nàng muốn ăn, ta sẽ lại đi mua."

Mạc Phù ngồi bên cạnh, hơi ảm đạm nhìn Hoắc Sinh, lại có chút ghen tị với Tiểu Yến Tử, có thể có được một tấm chân tình như vậy. Quả là có phúc.

Người khác thấy nàng có phúc, nhưng nàng lại không hề thấy vậy. Nàng bóp chén nước kêu răng rắc đầy tức giận.

Huynh làm như vậy. Mạc Phù thì phải làm sao?!?

Nàng hơi liếc sang Mạc Phù, rất muốn giải thích cho Mạc Phù biết. Nàng cũng Hoắc Sinh đã biến chuyển thành tình nghĩa. Là tình nghĩa sâu đậm. Nàng nhận Hoắc Tâm đại tướng là nghĩa phụ, thì trên danh nghĩa. Hoắc Sinh cũng chính là nghĩa huynh của nàng. Đây là tình nghĩa huynh muội, Hoắc Sinh cũng biết rõ điều đó. Nàng ngàn vạn lần không muốn bị Mạc Phù hiểu nhầm đâu.

"Ta ăn rồi! Không thích nho khô, không cần huynh mua. Những thứ huynh mua đều giở tệ. Không cần!"

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh có chút buồn bã vì những câu nói này của nàng. Từ lúc nàng mang thai, có thể nói Hoắc Sinh chỉ xếp sau Lưu Dĩ về độ ân cần chăm sóc nàng. Người ngoài nhìn vào còn chẳng biết ai mới là cha đứa trẻ.

Loạn, đúng là loạn.

"Vị này là?" Thấy không khí có chút kì quặc Cố Vệ Bắc lên tiếng hướng Mạc Phù nghi hoặc.

"Đây là Mạc tiểu thư." Tiểu Yến Tử bình thản giới thiệu. Mạc Phù từ tốn thi lễ.

Cố Vệ Bắc ồ lên một tiếng. Hắn đã nghe Yến Tử nói về nàng chính là Bạch Mộ Ninh lúc nhỏ. Lúc đó hắn cũng từng gặp qua nàng vài lần. Lúc này người tưởng đã chết lại ngồi trước mặt. Lớn lên còn xinh đẹp vạn phần. Hắn không khỏi có chút xúc động.

"Giống quá!"

Mạc Phù ngẩn ngơ. Giống gì?

Hoắc Sinh hơi thu mắt khẽ liếc qua Mạc Phù, nắm tay hơi siết. Rõ ràng luôn cố giữ trấn tĩnh. Một câu nói của Cố Vệ Bắc lại như khơi gợi ký ức, khiến mày hắn nhăn lại.

"Mẫn, muội ngồi đó chơi. Ta tiếp tục xoa bóp tay cho tướng quân." Cố Vệ Bắc thấy vẻ mặt Hoắc Sinh liền hắng giọng chuyển đề tài.

Xoa bóp.

Mắt Yến Tử sáng lên, liền đuổi đám bà vú ra ngoài chỉ giữ Mạc Phù ở lại nói:

"Cố đại ca, huynh chẩn mạch cho muội trước đã. Hôm nay bà vú nói hài tử có chút động...."

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc nhận được cái nháy mắt ẩn ý của nàng liền hiểu ý:

"Phải phải, cần chẩn mạch. Nhưng mà...." Cố Vệ Bắc ra vẻ bất lực: "Xoa bóp phải liên tục không ngừng nghỉ. Hoắc tướng quân..."

"Huynh mau kiểm tra cho Mẫn Mẫn, không cần lo cho ta." Hoắc Sinh bình thản đáp.

Mạc Phù nhận thấy ánh mắt mong chờ của Cố Vệ Bắc cùng Tiểu Yến Tử liền nói: "Vậy để muội giúp Hoắc tướng quân."

Phải thế chứ.

Cố Vệ Bắc cùng Tiểu Yến Tử vội gật đầu lấy lệ. Tiểu Yến Tử vỗ vỗ vai Hoắc Sinh rồi xoa xoa bụng:

"Hài tử vừa nói muốn kết tóc xe duyên với con cháu nhà họ Hoắc. Vì vậy nên huynh phải cố lên!"

Hoắc Sinh nhìn đôi mắt sáng quắc như thú của nàng, bất giác rùng mình. Đây là thâm ý gì ?

Mạc Phù đương nhiên không hiểu ý chỉ của nàng, chỉ chăm chú nghe Cố Vệ Bắc hướng dẫn cách xoa bóp.

Một hồi tỉ mỉ hướng dẫn. Cố Vệ Bắc cùng Tiểu Yến Tử thoắt cái biến dạng vào phòng trong rồi hai người một tím một hồng y dán chặt tai vào cửa bu bám hệt như hai con thằn lằn. Trông rất giống cái tướng hóng hớt đốt nhà hàng xóm.

Hoắc Kỳ Thư đang ngồi may vá, nhìn hai vị kia như bị dính cao da chó mắc vào cánh cửa thì không khỏi tò mò.

"Tướng công, Mẫn tỷ."

https://thuviensach.vn

"Suỵt!"

Cả hai đồng hình nhất khẩu ra hiệu lại kéo Hoắc Kỳ Thư ra góp vui. Hoắc Kỳ Thư nhìn qua khe cửa, thấy hai người ngoài kia yên lặng nhìn nhau thì hiểu ra. Lại nhìn vị vương phi nào đó cái bụng nhô ra như con nòng nọc hóng hớt áp tai vào cửa thì không khỏi lắc đầu ngán ngẩm.

Tám phần là thế trận ngoài kia do nàng bày ra rồi.

Bên ngoài không khí tươi mát, trầm hương dịu nhẹ cuộn lên trong không khí. Hai bóng người một lớn một nhỏ ngồi trên bàn trà. Cánh tay của Hoắc Sinh đặt trên bàn. Ánh mắt hắn dịu dàng nhìn Mạc Phù.

Mạc Phù cũng đã sớm nhìn ra, mấy tháng nay ánh mắt của Hoắc Sinh nhìn nàng tương đối dịu dàng, tuy không nói với nàng quá ba câu nhưng đối với nàng đều hết sức nhẹ nhàng, không quá nghiêm túc hay câu nệ như lúc trước.

Dường như biết Mạc Phù thường hay tìm Yến Tử chơi, nên mỗi lần mua những món Yến Tử thích, đều mua một phần cho Mạc Phù. Ban đầu là nói mua thừa, sau là tiện tay, sau nữa thì trở thành điều đương nhiên. Tháng trước đi đâu đó ở biên thành về, mua một túi bánh mật Quy Châu về cho nàng. Nàng đã rất ngạc nhiên vì tại sao Hoắc Sinh lại biết nàng thích bánh mật Quy Châu. Sau đó Hoắc Sinh mới nói là Vương phi thích ăn, tiện tay mua cho Mạc Phù một túi. Vậy cho nên trong mắt Mạc Phù, Hoắc Sinh không còn là người lạnh lẽo vô tình như lần đầu gặp. Cứ như vậy mà từ khi nào trở thành bằng hữu tốt lúc nào không hay.

Ừm, được một người điển trai như vậy chú ý. Nàng cũng không thể phủ nhận là không thích được. Thiên hạ này đối tốt với nàng ngoài thần tiên ca ca năm đó, Mạc lão gia cùng Mạc Vân ra thì Hoắc Sinh cũng được coi là người thứ tư. Tâm tình cũng có chút chút tốt. Cảm thấy người này cũng...không tồi.

https://thuviensach.vn

Thực ra Mạc Phù không hề biết Tiểu Yến Tử không thích bánh mật. Nàng vốn không thích đồ ngọt. Hoắc Sinh biết điều đó nên đương nhiên nói chuyện mua cho nàng chỉ là cái cớ che đậy không để Mạc Phù nhìn ra.

"Làm phiền Mạc tiểu thư rồi!" Hoắc Sinh nhẹ nhàng nói. Mắt đào dán trên khuôn trang xinh xắn kia. Hắn thầm trách mình. Gương mặt năm đó khắc ghi vào tim hắn, sao hắn lại không thể nhận ra nàng.

"Việc nên làm thôi." Mạc Phù đáp, nàng có chút luống cuống đưa tay, như có như không chậm rãi chạm vào da Hoắc Sinh.

Như có một luồng nhiệt chạy qua, nàng lập tức rụt tay về, hai má lập tức đỏ lựng lên.

Chết tiệt. Nàng sao vậy chứ.

"Sao vậy?" Hoắc Sinh thấy rõ phản ứng của Mạc Phù không khỏi nhíu mày.

"Không....không có, Hoắc tướng quân, ta động thủ đây." Mạc Phù thoáng run đáp.

Động thủ ? Khoé môi Hoắc Sinh hơi nhếch lên. Tiểu nữ này vẫn cứ ngốc như vậy.

Mạc Phù lần này hít thật sâu mới chậm rãi mò mẫm lên cánh tay Hoắc Sinh, nhớ lại lời dặn dò của Cố Vệ Bắc, chậm rãi bấm từng huyệt trên tay hắn.

Khi ngón tay thon nhỏ mềm mại chạm trên da thịt Hoắc Sinh, rồi nhẹ nhàng ấn xuống từng huyệt, hơi ấm trên bàn tay nàng truyền qua làn da, khiến cho nhiệt trên người hắn phút chốc bùng cháy. Hơi thở nhẹ nhàng của nàng, ánh mắt trong sáng chăm chú vào cánh tay hắn đó khiến cả căn phòng bỗng chốc nóng lên.

https://thuviensach.vn

Hắn nhận ra. Tiểu Ninh năm đó đã trưởng thành rồi.

"Hoắc mỗ có điều này muốn hỏi, không biết..." Hoắc Sinh lên tiếng, tìm cách ngăn chặn sự nóng lên bất thường của căn phòng.

Mạc Phù vẫn chăm chú xoa huyệt cho Hoắc Sinh bình thản đáp: "Ta và huynh sớm đã thành bằng hữu. Đâu cần câu nệ như vậy."

Hoắc Sinh mỉm cười nói: "Không biết Mạc tiểu thư học võ công ở đâu?"

Hắn nhớ rất rõ. Tiểu Ninh của hắn không biết võ, tay chân rất yếu. Nhưng lúc hội ngộ nàng ở đình viện, nàng và hắn cũng giao đấu một trận. Thực lực đó quả không tồi. Không hiểu lý do gì khiến cho một tiểu nữ ghét bạo lực như nàng chịu học võ.

"Ta học võ từ một vị đạo trưởng. Năm đó ông cứu mạng ta, còn dạy võ cho ta. Nhưng không muốn ta lưu lạc giang hồ cùng ông, nên khi Mạc lão gia xuất hiện đã nhận ta làm nghĩa tử." Mạc Phù vừa bận rộn xoa bóp vừa đáp, không hề biết sắc mặt Hoắc Sinh đã trầm xuống. Thì ra năm đó là vị đạo trưởng kia đã kịp đưa nàng đi khỏi trại doanh kia trước khi bị châm lửa.

"Những năm lưu lạc đó..." Hoắc Sinh bi thương nhìn nàng: "Nàng sống có tốt không?"

Mạc Phù dừng động tác, kinh ngạc nhìn hắn. Câu hỏi này sao lại có gì đó không rõ ràng, không can tâm nhỉ.

"Ta bị thương rất nặng, mất rất nhiều thời hian chữa trị. Vẫn may là mệnh ta lớn, Diêm Vương cũng không dám nhận nên mới được sống đến bây giờ. So ra cuộc sống bây giờ tốt hơn trước rất nhiều. Ta đã từng bị đánh, hành hạ, bỏ đói...." Mạc phù mải mê nói, quên mất là nàng đang rất tự nhiên kể về quá khứ mà nàng muốn chôn thật sâu với một người nàng chỉ vừa có chút thân thiết. Đây cũng là lần đầu nàng nói chuyện với Hoắc Sinh nhiều đến vậy.

https://thuviensach.vn

Tay Hoắc Sinh siết lại thành nắm đấm. Quá khứ đó hắn biết rất rõ. Hắn chính là một vết đen trong quá khứ của nàng. Chính sự vô dụng của hắn đã suýt hại chết nàng.

"Nếu bây giờ có huynh ấy...mọi thứ sẽ càng tuyệt vời hơn."

Lòng Hoắc Sinh thít lại, hắn nhìn thấy trong đôi mắt nàng là sự nhớ nhung, thương tiếc. Nàng vẫn còn để tâm đến hắn sao? Hắn xứng đáng sao?

Nếu lúc này hắn nói ra, nàng sẽ lại trở về là Tiểu Ninh bé nhỏ ngây thơ, luôn quấn quýt bên hắn ngày đó chứ.

“Đã lâu như vậy rồi, tại sao nàng vẫn nhớ người đó?”

Mạc Phù mỉm cười: “Từ lúc mới lọt lòng, ta đã phải lưu lạc tứ phương, nay đây mai đó, không nơi nương tựa, không ai thương tiếc. Nhưng huynh ấy đã đến bên ta, yêu thương chăm sóc ta. Là người đẹp nhất, tốt nhất mà ta từng gặp. Sao ta có thể quên?”

Không khí lắng xuống. Hoắc Sinh như một giọt sương bị chạm vỡ, ánh mắt lặng như mặt hồ nhưng lòng lại rung động.

Chính hắn cũng không biết, vẻ mặt này đã giúp hắn tăng gấp mười vẻ ma mị, rèm mi buông nhẹ, che nửa đôi mắt đào, đôi môi cong hơi mím kia thực sự là một bức tranh tuyệt sắc, khiến cho Mạc Phù ngơ ngẩn như đi vào cõi tiên. Tim nàng bất giác đập mạnh.

Đẹp quá. Nhưng mà sao nàng lại thấy….quen như vậy. Vẻ đẹp này thật giống với người đó….

Hoắc Sinh thấy nàng dừng động tác liền ngẩng đầu, bắt gặp nàng đang ngẩn ngơ ngắm hắn, gò má lập tức phiếm hồng, thành công biến cảnh xuân trong mắt Mạc Phù như được vẽ thêm màu hồng.

https://thuviensach.vn

Nàng say rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẠI NÁO PHỦ ĐẠI TƯỚNG QUÂN

Âu Dương Thế Ninh
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ngoại Truyện 2: Mười Năm Tình Nghĩa (P2)

"Mạc...tiểu thư!" Hoắc Sinh gọi một tiếng thành công đánh thức Mạc Phù đang đi trong mộng.

"A, thất lễ!"

Mạc Phù chớp chớp mắt, lấy lại tinh thần lại đưa hai ngón tay mềm mại ấn huyệt nói tiếp:

"Năm đó ta không thể cứu được người đó, nên mới cầu đạo trưởng luyện võ. Hai năm đi tìm người, ta cũng được một vài cao thủ võ lâm chỉ vài quyền, nên hôm đó mới dám cùng Hoắc tướng quân hạ thủ."

Hoắc Sinh nhớ lại đêm hội ngộ nàng ở đình viện, nhận nhầm nàng với Mẫn Mẫn. Đó cũng là lần đầu kể từ mười năm trước chạm mặt nàng.

"Tiểu thư thân thủ nhanh nhẹn, khinh công cao cường. Nếu nàng muốn chỉ cần luyện thêm vài công phu cần thiết, ắt sẽ sớm trở thành một cao thủ thực thụ." Hoắc Sinh đối với chuyện nàng luyện võ không bài xích mà còn tích cực ủng hộ. Hắn đương không thích nữ nhân chỉ biết ở nhà nội trợ, yểu điệu không hiểu chuyện. Mạc Phù năm đó tuy nhỏ tuổi nhưng đã rất nhanh nhẹn hoạt bát, đêm đó lại có thể tiếp hắn ba chiêu. Nếu có thể chuyên tâm bồi dưỡng, nàng có thể dễ dàng đạt được đỉnh cao võ lâm chính phái.

https://thuviensach.vn

Lời này nói xong, Mạc Phù vui vẻ mấy phân. Nàng với Hoắc Sinh trước nay chưa mấy lần nói chuyện, lần đầu nói lâu như vậy, lại được hắn ủng hộ, đối với nàng là chuyện tốt.

"Hoắc tướng quân đánh giá cao ta rồi. Mạc Phù cũng có chút tham lam, muốn giao đấu với các hảo hán so đo thực lực, nhưng thấy khả năng chưa đủ, cũng không cưỡng cầu nhiều."

Hoắc Sinh nghe vậy liền hiểu ý Mạc Phù. Đêm đó Mạc Phù chắc hẳn cũng đã rõ thực lực của Hoắc Sinh không phải công phu bình thường. Hắn đang thầm nghĩ có phải nàng muốn hắn chỉ dẫn hay không?

Vui!

"Hoắc mỗ thân phế, chỉ biết chút công phu, hy vọng có thể cùng Mạc tiểu thư luyện công bổ trợ. Không biết ý Mạc tiểu thư thế nào?"

"Có thể sao?" Mắt Mạc Phù sáng rực. Có thể được một cao thủ như Hoắc Sinh chỉ điểm thì còn cầu gì hơn.

Hoắc Sinh mỉm cười gật đầu: "Hoắc mỗ rất sẵn lòng."

Mạc Phù thu tay, hơi nheo mắt: "Ta vẫn luôn thắc mắc, tại sao Hoắc tướng quân lại tốt với ta như vậy?"

Hoắc Sinh hắng giọng, cố thu rung động trong mắt quay đầu nhìn chỗ khác.

"Nàng là bằng hữu tốt của Vương Phi, giúp nàng là điều nên làm."

Mắt Mạc Phù ánh lên tia nhìn thất vọng.

Thì ra là vậy.

https://thuviensach.vn

"Phiền Hoắc tướng quân rồi, ta có lẽ không có phúc được lĩnh hội công phu của tướng quân."

"Tại sao?"

"Năm ngày nữa ta sẽ thành thân."

Câu nói này thành công khiến Hoắc Sinh kinh động, sững người nhìn nàng.

"Nếu có thể...hy vọng Hoắc tướng quân có thể đến góp vui." Mạc Phù gượng cười, cố che dấu đi vẻ buồn thương trong ánh mắt.

Hoắc Sinh lòng hơi động. Phải rồi. Tiểu Ninh năm đó đã mười tám tuổi, đến tuổi thành thân rồi.Nhưng sao trong lòng hắn lại có chút....không can tâm. Cảm giác mất mát khiến hắn khó chịu.

Hắn mấy tháng nay vẫn luôn cho rằng, nàng vẫn cứ mãi như vậy mà quên mất Mạc gia đã không ít lần thúc giục nàng chuyện thành thân.

"Ta sẽ đến." Hoắc Sinh thu lại chút kinh ngạc, bình tĩnh đáp. Chỉ không dấu bàn tay siết chặt thành quyền thu dưới bàn.

Mạc Phù cụp mi. Vừa nãy nàng đã hi vọng điều gì đó.

Không khí phút chốc chìm xuống, Mạc Phù đã không còn tư tưởng bấm huyệt xoa bóp cho Hoắc Sinh.

"Chết tiệt"

Tiểu Yến Tử tức giận đá tung cửa. Phu thê Cố Vệ Bắc đang bu bám cửa vì cú đá của nàng suýt thì ngã đập đầu.

"Hai người....hai người!!!" Yến Tử tức giận chỉ thẳng mặt Hoắc Sinh, câu nói đến tận cổ họng lại bị nàng nuốt trở lại: "Thật tức chết ta!"

https://thuviensach.vn

Cố Vệ Bắc chỉnh lại tư thế. Tiến bên cạnh nàng trấn an: "Không được tức giận."

Tiểu Yến Tử vuốt bụng. Nuốt cơn giận trôi xuống. Lẩm nhẩm trong miệng mấy lời dặn dò của Lưu Dĩ.

Không được nghĩ bậy chửi bậy, ảnh hưởng đến nhân cách hài tử.

Nhưng mà mẹ nó tức chết nàng quá.

"Sao tỷ lại tức giận như vậy?" Mạc Phù đương không hiểu liền nghi hoặc.

"Muội mau đi ra ngoài cho ta!" Tiểu Yến Tử hét lên.

Mạc Phù ngơ ngác, sao khi không lại đuổi nàng phũ phàng như vậy?

"Ta không đuổi. Ta muốn ăn màn thầu Hoa thẩm. Trên dưới tướng phủ không có ai biết nơi đó, chỉ có muội biết. Là ta thỉnh cầu muội đi mua."

Thỉnh cầu?

Phỉ. Ai nghe ra cũng biết đây rõ ràng là ra lệnh. Lấy uy chấn áp còn bày đặt thỉnh cầu.

Mạc Phù hơi ngẩn người một lát, tuy rằng không biết nguyên do Yến Tử phát tiết nhưng nàng đã mở miệng yêu cầu liền tuân theo.

"Muội sẽ đi ngay."

Nói rồi lập tức xoay người rời đi.

Tiểu Yến Tử lại hướng Hoắc Sinh đang im lặng nhìn Mạc Phù rời đi hét lớn:

https://thuviensach.vn

"Còn không mau đi cùng nàng. Thiên hạ ngoài kia bao nhiêu bất ổn, tiệm màn thầu bao xa, sở khanh đầu đường cũng đâu có ít. Một tiểu cô nương sao có thể đấu lại chúng. Huynh định lại trơ mắt nhìn à!!!!"

Hoắc Sinh nghe vậy liền vội vội vàng vàng chạy đi còn không quên để lại câu:

"Ta sẽ đi nhanh mang màn thầu nóng về cho nàng."

Đến khi ra tận cửa. Hoắc Sinh mới cảm giác có gì đó không đúng. Lại thấy bóng lưng đơn độc của Mạc Phù liền bỏ suy nghĩ về câu nói của Yến Tử ra sau đầu mà đuổi theo.

"Mau! Hai người đi theo ta." Tiểu Yến Tử bước ra cửa, kéo Sa Hoả, Sa Thuỷ rời đi.

"Nương nương, đây là có chuyện gì gấp?"

"Đi xây tình!" Tiểu Yến Tử nghiêm túc đáp. Trong mắt tràn ngập vẻ tinh quái.

Hừ. Hôm nay không thể khiến Hoắc Sinh mở miệng giữ chân Mạc phù thì tên nàng sẽ viết ngược.

Sa Hoả, Sa Thuỷ ngơ ngác nhìn nhau rồi bị nàng kéo đi như sắp ra trận.

"Nương nương đi chậm thôi, cẩn thận chút."

"Người đừng bước mạnh như vậy có được không?"

"Khoác thêm áo cái đã nương nương!"

"Đến giờ uống thuốc rồi nương nương..."

https://thuviensach.vn

Cứ như thế Tiểu Yến Tử với cái bụng tròn nghiêm nghị xải bước. Rõ ràng chỉ quan tâm đến kế hoạch trong đầu. Đám người đằng sau luôn miệng lải nhải. Kẻ bưng bát thuốc, người giữ áo khoác, cảnh tượng hết sức phong phú khoa trương a.

Mạc Phù đi trên con đường vắng lặng, chỉ có làn gió đung đưa lá khô bay phất phơ.

Tâm trạng có chút mất mát. Trong dầu quẩn quanh hình bóng Hoắc Sinh. Nàng rốt cuộc đang chờ mong điều gì?

Đang mải mê suy nghĩ. Mạc Phù lạc bước đến một con đường nhỏ không một bóng người.

"Hôm nay lão đại ta được một con cá lớn rồi. Mỹ nhân xinh đẹp này đến từ nơi nao?"

Người vừa xuất hiện là một nam nhân cao lớn, y phục đơn điệu, mặt mày đen nhẻm che kín mặt không nhìn rõ mặt mũi nằm ở đâu, giọng khàn đặc như bị đau họng. Tóm lại là nhân vật trông không có chút tử tế nào.

Mạc Phù vẫn bình thản như thường, không đem kẻ chặn đường kia bỏ vào mắt, tiếp tục thẳng tiến.

"Đợi đã, mỹ nhân. Chúng ta đã có duyên gặp nhau. Chi bằng cùng ta về trại doanh làm chủ mẫu đi." Tên đạo tặc kia vung vỏ kiếm chặn ngang thân Mạc Phù.

"Ngươi muốn ta cùng ngươi về trại doanh?" Mạc Phù cười nhếch môi khinh bỉ: "Phải xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!"

https://thuviensach.vn

Nói rồi liền vung cước, móc chân ngang mặt tên tặc kia. Nhưng thân thủ tên kia không phải hạng thường, cước của Mạc Phù nhanh không kịp chớp mắt nhưng hắn lại có thể tránh kịp.

"Hoa có gai cơ đấy, mỹ nhân à, nữ nhân đánh võ không có tốt a." Tên đạo tặc giữ cổ chân Mạc Phù, ánh mắt khiêu khích đáp.

"Khốn kiếp!!!" Mạc Phù đã quá khinh địch.

Tên này không phải hạng tiểu tặc thông thường. Hôm nay ra đường đụng phải cao thủ. Mệt chuyện rồi.

Mạc Phù thu lại trấn tĩnh liền xoáy một vòng khiến cho tên tặc rút tay. Một quyền đánh lên tử huyệt liền bị tên tặc chặn lại, bẻ quặp tay Mạc Phù ra phía sau.

"Sao lại cố chấp như vậy mỹ nhân ơi!" Giọng điệu sở khanh khiến Mạc Phù nổi da gà. Nàng không để yên liền cúi người bật ngửa đầu. Xoay một vòng trên không trung, tức giận tung liên tiếp thất cước bát quyền khiến cho tên tặc không đùa cợt được nữa mà nghiêm túc đỡ đòn.

Tên tặc dùng vỏ kiếm tránh đòn tranh thủ tung cước đáp trả.

Cứ như thế hai người giữa con hẻm nhỏ nhiệt tình tỉ thí võ công. Bụi mù bay khắp trời, gỗ mục cùng than liên tiếp bị đánh vỡ gây ra những tiếng ồn đủ để thu hút người đi đường kéo đến.

Mạc Phù nhìn ra điểm sơ hở của tên kia liền tung một cước ngay mặt hắn khiến hắn ngã nhào ra giữa đất lăn vài vòng.

"Ồ, tiểu cô nương kia trông vậy mà không tồi, có thể đánh bại tên cao to kia."

https://thuviensach.vn

"Đúng đúng, xem xem tên kia ngã chổng vó kìa. Ban ngày ban mặt chắc là muốn hà hiếp con gái nhà lành đây mà."

"Dạo này hái hoa tặc lộng hành vậy, mấy tiểu cô nương giỏi công phu cũng thực tốt a."

....

Đương người qua đường hăng say bàn tán. Tên tặc kia mới mò dậy, ôm khuôn mặt bầm dập bị khăn bịt mặt che kín lồm cồm bò dậy. Thở phì phì nhìn con hẻm đằng xa rồi hướng Mạc Phù quát:

"Nữ nhân đều độc ác."

Nói rồi quay lưng điểm mũi chân rời đi.

Mạc Phu nhíu mày nhìn tên tặc khuất sau nóc nhà, nàng bỗng nhận ra, tên tặc này công phu rất tốt, vượt xa cả nàng, nhưng không dùng hết công lực. Không hề tấn công vào chỗ hiểm, còn dè chừng sức lực. Miễn không làm nàng tổn thương. Thật kỳ lạ.

"Khá lắm."

Giọng nói ấm áp truyền đến từ sau lưng Mạc Phù, khuôn mặt hoạ thuỷ hiện ra kèm theo nụ cười dễ dàng bóp nghẹt tim bất cứ nữ nhân nào. Không ai khác là Hoắc Sinh.

Hắn đuổi kịp nàng lúc tên tặc kia xuất hiện. Đã bước lên chuẩn bị ngăn cản thì Mạc Phù đã ra tay. Quả nhiên nàng rất mạnh mẽ. Không hề run rẩy mà bình tĩnh đối phó.

"Không dám!" Mạc Phù vừa nhìn thấy Hoắc Sinh, tâm tình lại bất ổn. Trong giọng điệu có chút tức giận, uỷ khuất, làm ra bộ dáng không quan tâm phất áo rời đi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh hơi nhướn mày. Hắn đương nhiên nhìn ra nàng không vui. Cũng không nói nhiều chỉ lẳng lặng đi theo.

Bên con hẻm gần đó. Bóng một hắc y cao lớn mặt lạnh như tiền bước ra, khoanh tay lắc đầu nhìn tên tiểu tặc lúc nãy đang ôm mặt mếu máo:

"Mạc tiểu thư ra tay thật tàn nhẫn, hủy hoại dung nhan như ngọc này của ta thì phải làm sao. Oa!"

Sa Hoả với tay kéo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt đầy than khuyến mãi một dấu dày ngay mặt tiền rất sâu, rất đẹp của Sa Thủy.

"Thân là ảnh vệ hoàng gia, lại để bại dưới tay một nữ nhân. Chuyện này mà để lộ ra ngoài, còn đâu mặt mũi bọn ta." Sa Hoả vừa dùng khăn tay tỉ mỉ lau mặt cho Sa Thuỷ vừa ra vẻ chán ghét nói.

"Nhìn bộ dạng Thuỷ huynh ta biết ngay sẽ không chịu ra tay mà." Tiểu Yến Tử vác bụng bước ra từ hẻm nhỏ. Đỡ trán thở dài.

Vừa rồi là nàng dùng Sa Thuỷ làm đạo tặc, Hoắc Sinh thấy Mạc Phù gặp nạn sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tiếp theo đó sẽ có màn anh hùng cứu mỹ nhân hay ho nhường nào. Ấy vậy mà chưa để cho Hoắc Sinh ra tay đã bại dưới tay Mạc Phù. Nàng vẫn là quên mất tên tiểu tử Sa Thủy rất nhân hậu, đối với người quen đặc biệt là nữ nhân sẽ không nỡ ra tay.

"Nương nương! Thuỷ không phải tiểu nhân, sao có thể ra tay với nữ nhân được chứ. Thuộc hạ đâu có biết Mạc tiểu thư lại giỏi võ công như vậy." Sa Thuỷ mếu máo đáp.

Sa Thủy để mặc cho Sa Hỏa lau mặt, tựa hồ đã quá quen với việc được Sa Hỏa chăm sóc nên không mảy may nhìn thấy vẻ mặt không vui của Sa Hỏa khi nhìn vết bầm trên mặt hắn.

https://thuviensach.vn

“Ngươi lo cái gì chứ. Ta đã dặn dò Mạc Phù có võ công, đằng sau có Hoắc Sinh yểm trợ, ngươi không dùng sức, lấy đâu một màn anh hùng cứu mỹ nhân đây?” Tiểu Yến Tử bất lực đáp.

“Vậy tại sao không để Hỏa huynh làm chứ? Hỏa huynh rất tàn nhẫn, sẽ bất chấp mà đánh tới a.”

Tiểu Yến Tử nhìn Sa Hỏa đang bôi dược lên mặt Sa Thủy, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị kia hoàn toàn trái ngược với bàn tay nhẹ nhàng bôi thuốc thì không khỏi lắn đầu:

“Ngươi nghĩ Hỏa huynh sẽ nói được mấy lời khoa trương cướp người như ngươi sao?”

Sa Thủy như tỉnh ngộ, gật gù nhìn Sa Hỏa: “Phải phải, huynh ấy chỉ nói ba cái lời kỳ cục với thuộc hạ, thuộc hạ chưa từng nghe huynh ấy nói mấy lời đó với ai khác.”

“Mấy lời kỳ cục?” Mắt Tiểu Yến Tử sáng lên, thập phần tò mò nhìn Sa Hỏa: “Đó là những lời như thế nào?”

“Thì là....” Sa Thủy còn chưa kịp mở miệng, đã bị Sa Hỏa nhét một miếng bánh vào miệng ra mật lệnh ngậm miệng.

"Nương nương! Đến giờ uống thuốc rồi." Sa Hoả nhận lấy chén thuốc còn nóng được một bà vú đưa tới đặt trước Yến Tử, nhanh chóng khiến nàng quên đi chuyện Sa Thủy vừa nói.

Tiểu Yến Tử nhận lấy chén thuốc dưỡng thai hớp một ngụm. Mắt vẫn dõi theo con đường Mạc Phù cùng Hoắc Sinh vừa rời đi, nghiến răng kèn kẹt.

"Hết keo này ta bày keo khác. Ta không tin Hoắc Sinh có thể dễ dàng để Mạc Phù rơi vào tay kẻ khác. Hừ!"

https://thuviensach.vn

Mạc Phù bình thản bước đi, rẽ ra một con đường lớn tấp nập người qua kẻ lại hối hả. Cước bộ thư thả, không nhanh không chậm, đủ để người đằng sau có thể theo kịp.

Hoắc Sinh chỉ cách nàng mười bước chân, yên lặng nhìn bóng lưng nàng rảo bước. Cứ bước nhanh một bước rồi lại chậm một bước. Hết lần này đến lần khác muốn đến bên cạnh nàng, nhưng lại không biết phải nói gì. Nàng muốn thành thân. Hắn tư cách gì mà ngăn cản?

Hai người kẻ trước người sau đi trên phố lớn mà không hề hay ánh mắt của những người xung quanh.

Phàm là nam nhân, nhìn thấy dung nhan mỹ lệ của Mạc Phù đều ngẩn ngơ dừng chân. Phàm là nữ nhân, cho dù e thẹn khuê các, hay thẳng thắn mạnh mẽ, nhìn thấy Hoắc Sinh khuynh thành hoạ thuỷ, cũng đỏ mặt ngại ngùng. Vài cô nương đã không ít lần định tiến tới bắt chuyện, nhưng thấy ánh mắt Hoắc Sinh dịu dàng nhìn người phía trước đành nín lặng.

"Hoắc tướng quân! Lâu ngày không gặp."

Một nữ tử trắng trẻo ôn nhu từ lúc nào đã không khách khí đứng chắn giữa khoảng cách Hoặc Sinh Mạc Phù, điềm nhiên thi lễ với Hoắc Sinh.

Chớp mắt truy lùng trí nhớ. Hoắc Sinh mới nhớ ra đây là một trong những cô nương nằm trong bộ sưu tập của hắn ở thời hắn tung hoành ngang dọc kinh thành, đem trái tim nữ tử như trò chơi ra đùa bỡn đây mà.

"Ôn cô nương có lễ." Dù sao cũng là người hắn từng làm tổn thương, cũng nên tử tế chào một tiếng.

"Hoắc tướng quân có lễ. Ôn Hình mạn phép được hỏi, không biết một năm qua tướng quân đã ở đâu, Tuý Thiên lâu rất mong ngài, Ôn Hình cũng luôn nhớ mong ngài, tại sao bây giờ ngài mới xuất hiện?"

https://thuviensach.vn

Hoắc Sinh nghe Ôn Hình nói, lại thấy bóng lưng Mạc Phù có chút run liền không khỏi mất mặt, hắn không ngờ trước đây lại để bản thân trác táng như vậy, bây giờ đến tai Tiểu Ninh bé nhỏ của hắn. Thật tình là mất hết thể diện a.

"Hoắc mỗ bận công việc, không tiện đàm đạo cùng cô nương. Những chuyện khác hy vọng cô nương đừng nên động tâm!" Hoắc Sinh phũ phàng bỏ một cầu rồi lách qua bước đi theo nhịp chân Mạc Phù.

"Hoắc tướng quân! Gượm đã!" Một giọng nữ tử khác vang lên từ trước mặt Mạc Phù đi tới, ôn nhu thi lễ rồi mỉm cười.

Cô nương này so với Ôn Hình lúc nãy có phần đậm đà mỹ lệ hơn, nhưng âu cũng chỉ thuộc dạng tầm tầm bậc trung. Hoắc Sinh mang máng nhớ. Hình như đây là tiểu thư nhà vị quan tam phẩm nào đó mê muội hắn đã bao năm. Nhưng mà số lượng tiểu thư khuê các muốn gả cho hắn quá nhiều. Căn bản là nhớ không hết.

Tội lỗi.

"Hoắc tướng quân chắc đã quên tiểu nữ. Nhưng tiểu nữ vẫn còn nhớ rất rõ. Hai năm trước, ngài đã hứa sẽ dẫn tiểu nữ ngao du thiên hạ. Tiểu nữ đã chờ rất lâu. Ngài có còn nhớ hay không?"

Đương nhiên là không nhớ. Hoắc Sinh ngay tên của vị trước mặt còn không nhớ ra, hắn làm sao lưu giữ được ba câu nói phong tình ngày trước chứ.

"Ta..."

"Tướng quân!"

Hoắc Sinh còn chưa kịp mở miệng, bên kia đường lại xuất hiện thêm ba vị nữ tử hồng y khác, phấn son thơm nức, đôi má phiếm hồng, ánh mắt lúng

https://thuviensach.vn

liếng nhìn Hoắc Sịn cao lớn, dung nhan được ánh tà chiều vẽ lên như một bức tranh kia mà bổ nhào tới.

"Ngài đến thăm thiếp phải không? Trời ơi đã bao lâu rồi?"

"Xem này, sao dạo này ngài lại gầy đi như thế này. Chắc ngài ra trận mệt mỏi lắm đây. Mau ghé thiếp bồi bổ một chút lấy lại sức."

"Coi kìa, tay áo lại có chút rách đi rồi. Ngài thật là, mau thành thân đi thôi. Người ta....đã chờ lâu lắm rồi."

Hoắc Sinh đơ mặt. Đầu óc trống rỗng.

Chết tiệt, hắn rõ ràng thấy mặt ba nữ tử này rất quen, nhưng không nhớ là do hắn tán tỉnh ở đâu lúc nào.

"Thực ra Hoắc mỗ...."

"Mấy ả tiện nhân kia. Ta đang nói chuyện với tướng quân, ai cho các người chen vào. Cút ngay!"

Vị tiểu thư kia coi bộ tức giận liền nhảy vồ lên như sói.

"Ngươi mới là cút, ta nói còn chưa xong. Hoắc tướng quân hôm nay là đến gặp ta." Ôn Hình lên tiếng.

"Ăn nói tầm phào. Là gặp ta."

"Không! Gặp ta!"

Cứ như thế đám nữ tử bu bám càng lúc càng đông, càng lúc càng ồn ào khiến cho mặt Hoắc Sinh méo xệch. Không biết phải làm gì.

Vừa lúc này hắn đột nhiên quay đầu tìm kiếm bóng hình nhỏ nhắn lúc nãy còn ở trong tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Trống không.

Nàng đâu rồi?

Hoắc Sinh liền gạt đám nữ tử như vịt trời kia sang một bên, vội vàng đi tìm Mạc Phù, nhưng nào cho hắn cơ hội tẩu thoát. Đám nữ tử liền chụp lấy tay hắn kêu than.

"Tướng quân, ngài không thể lại bỏ đi như vậy. Người ta đã chờ ngài lâu lắm rồi."

Hoắc Sinh bị giữ chân. Lại bị đám quần chúng xem kịch hay đem ra xỉa xói, thì thầm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Hắn bây giờ mới nhận ra. Cuộc sống mờ mắt trước đây đã đưa hắn đến ngõ cụt. Mẫn Mẫn và Mạc Phù nói phải.

Hắn chính là một tên Sở khanh.

Hoắc Sinh bày ra bộ dáng nghiêm cẩn, ánh mắt sắc lạnh khiến cho đám nữ tử im miệng lạnh lùng nói:

"Hôm nay Hoắc mỗ xin được nói rõ. Hoắc mỗ đối với tình ý của các vị cô nương, quả thực rất cảm động cũng lấy làm hổ thẹn vì khiến các vị thất vọng. Chỉ là tâm Hoắc mỗ đã có chủ, không còn là tên tiểu tử ngông cuồng chơi đùa dạo trước. Đối với những chuyện đã gây ra trước đây, các vị có thể rộng lượng bỏ qua là phúc mà Hoắc mỗ khó lòng tu được, còn nếu không Hoắc mỗ nguyện dùng vật chất bù đắp. Còn chuyện thê thiếp gia môn, Hoắc mỗ không cách nào đáp trả. Mong các vị hiểu cho." Nói rồi lập tức phất áo tính toán bỏ đi.

“Là ai? Trong tâm ngài rốt cuộc là nữ tử như thế nào. Thiếp đã luôn đáp ứng mọi yêu cầu của ngài, tại sao ngài chưa từng để mắt đến thiếp. Ngài nói đi, chỉ cần là kiểu dáng ngài thích, thiếp nhất định sẽ thay đổi.” Ôn Hình kia ủy khuất lên tiếng, thay cho đám nữ tử kia nói lên tiếng lòng.

https://thuviensach.vn

“Mong các cô nương tự trọng.” Hoắc Sinh nhíu mày nói. Tại sao bây giờ hắn lại thấy đám nữ tử này phiền phức vậy chứ.

“Hôm nay ngài không nói ra, chúng ta sẽ không để ngài đi. Sẽ lập tức cầu kiến đại tướng quân hỏi cưới ngài.”

Hoắc Sinh cùng chúng bách tính có mặt ở đó không khỏi kinh hãi. Đám nữ tử này bạo gan thật, dám đến nhà nam nhân cầu thân. Thật là mất mặt.

“Nữ tử trong lòng của bản tướng quân là ai, không liên quan đến các vị. Ta còn có công việc trong người. Cáo từ!” Nói rồi phẩy tay một cái, nhanh chóng gạt bàn tay của đám nữ tử đang bu bám đầy vạt áo hắn, điểm mũi chân thi triển khinh công rời đi.

Để lại đám nữ tử uất ức nhìn bóng hắn. Hận không thể biết được nữ nhân kia là ai mà đánh nhau một trận cho hả giận. Các nàng tốn bao nhiêu kế sách, bao nhiêu mỹ phẩm mồi chài Hoắc Sinh, mà kết quả từ đầu chí cuối, hắn chỉ nói vài lời ngon ngọt cũng chưa từng để các nàng chạm vào, cũng chưa từng nguyện ý chạm vào hay thưởng thức hương diễm của các nàng. Thật là đoán không ra tâm tư của Hoắc Sinh.

Hoắc Sinh đạp mái nhà ở trên kia, đưa mắt đào quét khắp nẻo đường tìm kiếm bóng Mạc Phù, vừa lướt mắt đến một tiệm mỳ ở cuối con đường, ánh mắt lạnh của hắn lại trở nên dịu dàng, nhìn nàng ngồi ăn trên bàn nhỏ, thư thả gắp từng sợi mỳ.

Uyển chuyển dịu dàng, lại nhanh nhẹn hoạt bát. Đôi mắt không vướng bụi trần, sáng ngời như tinh tú. Thánh thiện, tỏa sáng như một ngôi sao.

Vừa lúc nãy nói đến nữ nhân trong lòng. Trong tâm Hoắc Sinh từ lâu đã không còn xuất hiện cái tên Mẫn Mẫn, mà là một cái tên khác, một khuôn mặt khác. Là mối tình từ thuở thiếu thời, là nữ tử đầu tiên khiến tim hắn lạc nhịp mười năm.

https://thuviensach.vn

Bạch Mộ Ninh.

“Tiểu Ninh! Nàng vẫn thích ăn mỳ sao?” Hoắc Sinh từ trên cao đáp xuống, vạt áo nhẹ phất, tóc đen khẽ bay, mắt đào ẩn chứa ngọt ngào, dung nhan diễm lệ thành công khiến chủ quán cùng người đi đường tim đập chân run. Hệt như vừa nhìn thấy thần tiên hạ phàm.

Mạc Phù vừa đưa miếng mỳ lên miệng, lại nhìn thấy một màn kia lập tức sững mất vài giây. Mặt thoáng đỏ âu, lại thấy Hoắc Sinh nhìn nàng dáng vẻ chờ đời thì đành ho khụ hai cái đáp:

“Phải, ta trước nay vẫn luôn....” Khoan đã, tại sao Hoắc Sinh lại biết nàng thích ăn mỳ, còn có....lúc nãy gọi tên tục của nàng một cách tự nhiên như vậy. Tuy là lần đầu tiên nhưng sao nàng lại không hề thấy xa lạ, mà tựa như đã từng nghe qua rồi.

Bỗng nhiên hình ảnh thiếu niên tuấn tú, mờ ảo trong tâm trí nàng xẹt qua. Nụ cười năm đó cũng dịu dàng như vậy.

Không lẽ....

“Ta và tướng quân có phải mười năm trước đã từng gặp nhau?” Mạc Phù gác đũa, nghiêm túc hỏi.

Hoắc Sinh hơi sững người. Nàng đã nhận ra hắn rồi sao?

Hoắc Sinh không ngần ngại gật đầu, còn bồi thêm cho nàng một nụ cười đầy ý xuân:

“Nàng có thích hoa anh đào không?”

https://thuviensach.vn